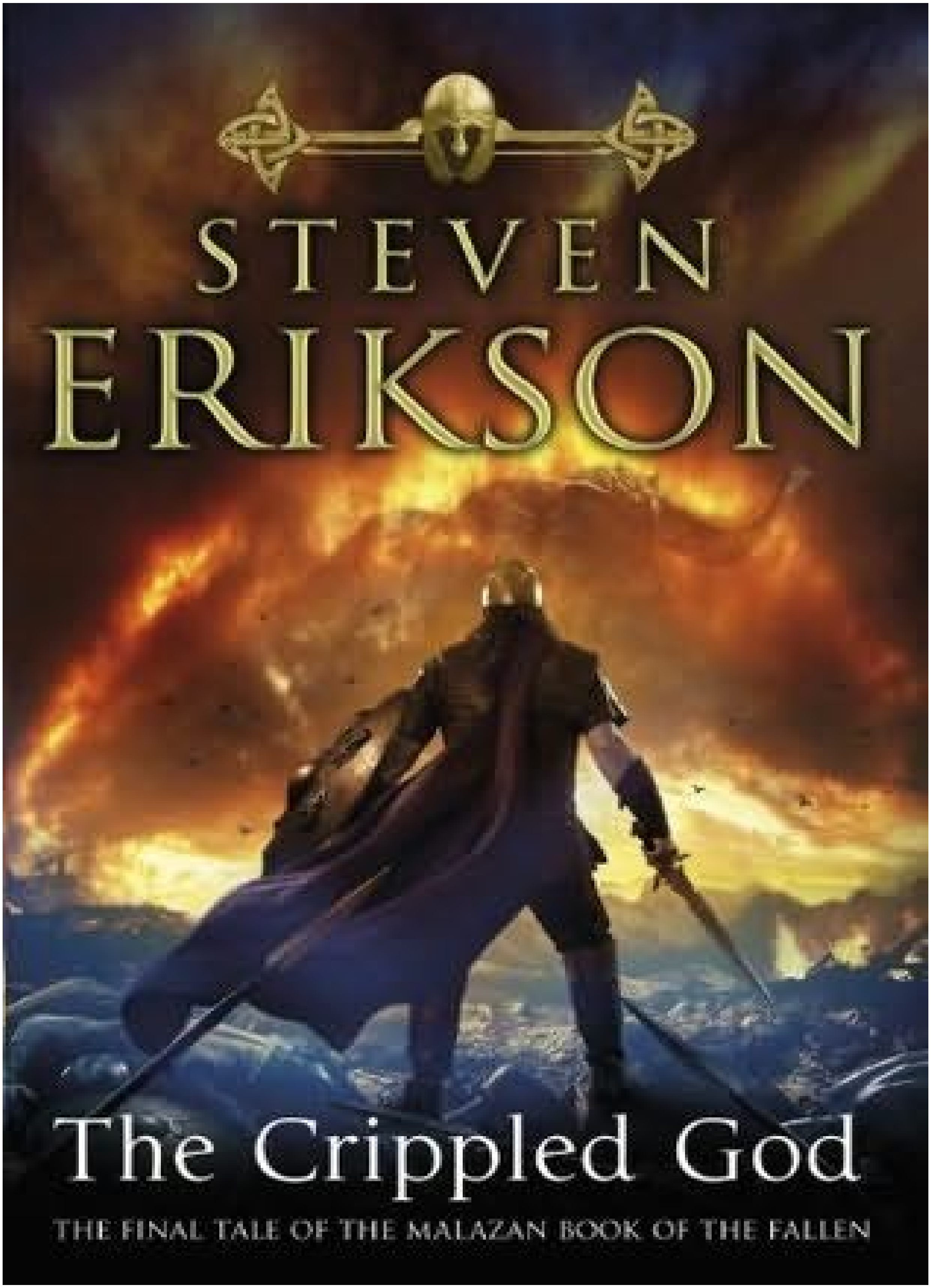
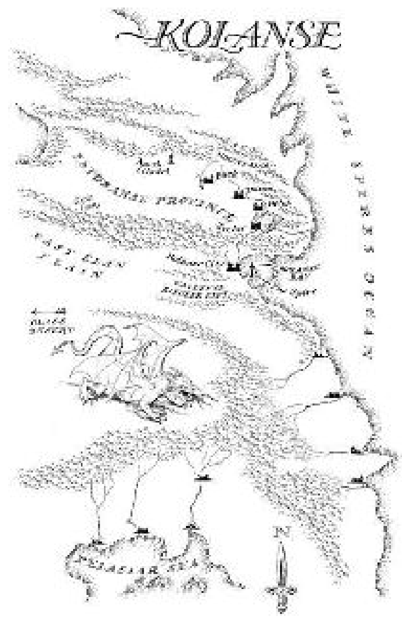

STEVEN
ERIKSON
The Crippled God
THE FINAL TALE OF THE MALAZAN BOOK OF THE FALLEN

Cuprins

Steven Erikson

Dumnezeul infirm

DRAMATIS PERSONAE

Pe lângă cei din Dust of Dreams

Malazanii
Himble Thrup
Seageant Gaunt-Eye
Coasta caporal
Lap Twirl
Trist
Funie arsă

Gazda
Ganoes Paran, Pumnul Înalt și Stăpânul Punții
High Mage Noto Boil
Outrider Hurlochel
Pumnul Rythe Bude
Căpitanul Sweetcreek
Artistul Imperial Ormulogun
Conducătorul de război Mathok

Bodyguard T'morol
Gumble

Khundryl
Văduva Jastara

Sarpele
Sergent Cellows
Caporalul Nithe
Sharl

The T'lan Imass: The Unbound
Urugal țesutul
Thenik cel Distrus
Beroke Soft Voice
Kahlb vânătorul tăcut
Halad uriașul

The Tiste Andii
Nimander Golit
Spinnock Durav
Korlat
Skintick
Desra
Dathenar Gowl
Nemanda

Jaghut: Cei paisprezece
Gathras
Sanad
Varandas
Haut
Suvalas
Aimanan
Capota

The Forkrul Assail: Inchizitorii legiuiți
Reverență
Seninătate
echitate
Placid
Diligență
Conforma
În aer
Calm

Contrazice
Libertate
Mormânt

The Watered: The Tiers Of Lesser asalt
Rău
Exigent
Hestand
Festian
Kessgan
Trissin
Melest
Haggraf

The Tiste Liosan
Kadagar Fant
Aparal Forge
Iparth Erule
Gaelar Throe
Eldat Pressan

Alții
Absi
Spultatha
K'rul
Kaminsod
Munug
Silanah
Apsal'ara
Tulas Shorn
D'rek
Gallimada
Korabas

CARTEA UNICĂ

„A fost un soldat”

sunt cunoscut
în religia furiei.
Închină-mă ca la o piscină
de sânge în mâinile tale.
Bea-mă adânc.
E furie amară
care fierbe și arde.
Cuțitele tale erau mici
dar erau mulți.
sunt numit
în religia furiei.
Închina-mă cu tine
tăieturi accidentale
mult după ce sunt mort.
Este un cântec al viselor
sfărâmat în cenușă.
Dorințele tale au debordat
dar acum scapă gol.
sunt înecat
în religia furiei.
Închină-mă
moarte și jos
la un morman de oase.
Cea mai pură carte
este cea care nu s-a deschis niciodată.
Nicio nevoie rămasă neîmplinită
în ziua rece, sfântă.
sunt găsit
în religia furiei.
Închină-mă într-un
șuvoi de blesteme.
Prostul ăsta avea credință
iar în vise plângea.
Dar mergem pe un deșert
zguduit de acuzații,
unde niciun om nu moare de foame

cu ura în oase.

Fisher kel Tath

CAPITOL UNUL

Dacă nu ai ști niciodată
lumile din mintea mea
sentimentul tău de pierdere
ar fi puțin păcat
și vom uita asta pe traseu.
Ia ceea ce ți se dă
și întoarce fața înșurubat.
Nu merit,
oricât de îngustă ar fi șuvița
de malul tău privat.
Dacă vei face tot posibilul
Îți voi întâlni privirea.
Este gheața de săgeți în mână
că nu am încredere
aplecat la zâmbetul care îmi iese în cale.
Nu ne întâlnim în tristețe
sau altă sutură
punând cicatrici.
Nu am dansat la fel
gheață subțire
și simpatia mea pentru necazurile tale
Dăruiesc liber fără să mă gândesc
de reciprocitate sau balanțe în balanță.
Este lucrul decent, asta-i tot.
Chiar dacă acel lucru
este un străin pentru atât de mulți.
Dar vor exista secrete
nu ai stiut niciodata
și nu aș alege altă cale.
Toate săgețile mele sunt îngropate și
raza nisipoasă este largă
și toate acestea sunt private
se răcește prinse pe altar.
Chiar și picăturile au dispărut,
acel copil al dorințelor
cu mintea plină de lumi
și lacrimile lui înroșite.
Zilele în care mă simt muritor le urăsc atât de mult.
Zilele din lumile mele,
sunt acolo unde locuiesc pentru totdeauna,
și ar trebui să sosească vreodată zorii

Mă voi trezi la lumina ei
ca unul renăscut.

Noaptea Poetului iii.iv

Cartea Malazan a celor căzuți

Fisher kel Tath

Cotillion scoase două pumnale. Privirea îi căzu spre lame. Suprafețele de fier înnegrite păreau să se învârtească, două râuri de cositor curgând prin gropi și șuvițe, marginile zdrențuite acolo unde armura și oasele le încetiniseră împingerea. Mai studie o clipă reflecțiile stridente ale cerului bolnav, apoi spuse: — N-am nicio intenție să explic un lucru al naibii. A ridicat privirea, cu ochii închiși. 'Mă înțelegi?'

Silueta din fata lui era incapabila de exprimare. zdrențurile tendonului putrezit și fâșiile de piele erau nemișcate pe oasele tâmplei, obrazului și maxilarului. Ochii nu țineau nimic, nimic.

Mai bine, a decis Cotillion, decât scepticismul obosit. Oh, cât de săturat de asta. — Spune-mi, reluă el, ce crezi că vezi aici? Disperare? Panică? O lipsă de voință, un declin inevitabil care se prăbușește în incompetență? Crezi în eșec, Edgewalker?

Apariția a rămas tăcută o vreme, apoi a vorbit cu o voce frântă și răgușită. — Nu poți fi atât de... îndrăzneț.

— Am întrebat dacă crezi în eșec. Pentru că eu nu.

— Chiar dacă ai reuși, Cotillion. Dincolo de orice așteptare, dincolo, chiar și de orice *dorință* . Vor vorbi în continuare despre eșecul tău.

Și-a învelit pumnalele. — Și știi ce se pot face ei înșiși.

Capul înclinat, șuvițele de păr atârnând și plutind. 'Aroganță?'

— Competență, răspunse Cotillion. — Îndoiește-te de mine, pe riscul tău.

— Nu te vor crede.

— Nu-mi pasă, Edgewalker. Acesta este ceea ce este.

Când a pornit, nu a fost surprins că a urmat gardianul nemuritor. *Am mai făcut asta înainte* . Praf și cenușă umflate la fiecare pas. Vântul gemu ca prins într-o criptă. — Aproape timpul, Edgewalker.

'Știu. Nu poți câștiga.

Cotillion făcu o pauză, pe jumătate întors. El a zâmbit cu un zâmbet devastat. — Asta nu înseamnă că trebuie să pierd, nu?

Praful se ridică, răsucindu-se, în urma ei. De pe umerii ei ieșeau zeci de lanțuri înfiorătoare: oase îndoite și pliate în zale neregulate, oase străvechi în o mie de nuanțe între alb și maro intens. Zeci de indivizi alcătuiau fiecare lanț, cranii malformate îmbrăcate cu păr, țepi topiți, oase lungi, zgomot și zgomot. Au plecat în derivă în spatele ei ca

moștenirea unui tiran și au lăsat în pământul ofilit o încurcătură de brazde care se întindea pe leghe.

Pasul ei nu încetini, la fel de constant ca propriul soare care se târăște spre orizontul din față, la fel de inexorabil ca întunericul care o cuprinse. Era indiferentă la noțiunile de ironie și la gustul amar al batjocurii ireverente care puteau înțepa atât de mult palatul. În aceasta nu era decât necesitatea, cel mai flămând dintre zei. A cunoscut închisoarea. Amintirile au rămas feroce, dar astfel de amintiri nu erau cele ale zidurilor criptelor și mormintelor nelluminate. Întuneric, într-adevăr, dar și presiune. Presiune teribilă, insuportabilă.

Nebunia era un demon și trăia într-o lume a nevoilor neajutorate, a o mie de dorințe fără răspuns, o lume fără rezoluție. Nebunia, da, cunoscuse acel demon. Se târguiseră cu monede de durere, iar acele monede veneau dintr-un seif care nu se golea niciodată. Cunoscuse cândva o asemenea bogăție.

Și totuși întunericul urmărit.

Mersul, o chestie de pateu fără păr, pielea de nuanța papirusului albit, membrele alungite care se mișcau cu o grație ciudată. Peisajul din jurul ei era gol, plat pe toate părțile, dar în față, unde o serie uzată de dealuri incolore curgea o gheară clătinitoare de-a lungul orizontului.

Își adusese strămoșii cu ea și aceștia au zguduit un cor haotic. Nu lăsase niciunul în urmă. Fiecare mormânt al liniei ei era acum gol, la fel de scobit ca și craniile pe care le jefuise din sarcofage. Tăcerea a vorbit vreodată despre absență. Tăcerea era dușmanul vieții și ea nu avea nimic din asta. Nu, vorbeau în mormăie și zgârieturi, strămoșii ei desăvârșiți, și erau vocile cântecului ei privat, ținând demonul la distanță. A terminat cu chilipiruri.

Cu mult timp în urmă, știa ea, lumile - insule palide din Abis - se târau de creaturi. Gândurile lor erau contondente și simple, iar dincolo de acele gânduri nu era altceva decât întuneric, un abis de ignoranță și frică. Când primele licăriri s-au trezit în acea întuneric confuz, s-au aprins repede, arzând ca focurile spot. Însă mintea nu s-a trezit la ea însăși pe teme de glorie. Nici frumusețea, nici măcar dragostea. Nu s-a agitat de râs sau de triumf. Acele incendii, care luau viață, toate aparțineau unui singur lucru.

Primul cuvânt de simțire a fost *dreptate* . Un cuvânt pentru a alimenta indignarea. Un cuvânt care dă putere voinței de a schimba lumea și toate circumstanțele ei crude, un cuvânt care să aducă dreptatea la o infamie brutală. Dreptatea, izbucnind la viață în pământul negru al naturii indiferente. Dreptatea, pentru a lega familiile, pentru a construi orașe, pentru a inventa și pentru a apăra, pentru a modela legi și interdicții, pentru a ciocăni curajul nestăpânit al zeilor în religii. Toate credințele prescrise au apărut răsucindu-se și ramificându-se din acea singură rădăcină, pierzându-se pe cerul orbitor.

Dar ea și oamenii ei rămăseseră înfășurați în jurul bazei acelui copac imens, uitați, zdrobiți; iar în locul lor, sub pietre, legați în rădăcini și pământ întunecat, au fost martori la stricăciunea dreptății, la pierderea sensului ei, la trădarea ei.

Zeii și muritorii, răsturnând adevăruri, au pătat într-o mulțime de fapte ceea ce odinioară fusese pur.

Ei bine, sfârșitul se apropia. *Sfârșitul, dragilor, se apropie* . Nu aveau să mai fie copii, care se ridicau din oase și dărâmături, pentru a construi din nou tot ce se pierduse. Exista oare chiar unul dintre ei, la urma urmei, care nu alăptase din tetina corupției? O, și-au alimentat focurile interioare, totuși au adunat lumina, căldura, de parcă dreptatea le-ar fi aparținut numai lor.

Era îngrozită. Ea clocotea de dispreț. Dreptatea era incandescentă în ea și era un foc care creștea zi de zi, în timp ce inima nenorocită a Celui Înlănțuit își scurgea fluxurile nesfârșite de sânge. Douăsprezece Pure au rămas, hrănindu-se. Doisprezece. Poate că mai erau și alții, pierduți în locuri îndepărtate, dar ea nu știa nimic despre ei. Nu, acești doisprezece, ei aveau să fie fețele ultimei furtuni și, preeminentă între toți, ea s-ar afla în centrul acelei furtuni.

I se dăduse numele ei tocmai în acest scop, cu mult timp în urmă. Forkrul Assail nu au fost decât răbdători. Dar răbdarea însăși era încă o virtute pierdută.

Lanțuri de oase urmând, Calm a traversat câmpia, în timp ce lumina zilei se stingea în urma ei.

„Dumnezeu ne-a dezamăgit”.

Tremurând, bolnav de stomac, când ceva rece, străin, îi curgea prin vene, Aparal Forge strânse maxilarul pentru a înăbuși o replică. *Această răzbunare este mai veche decât orice cauză pe care dorești să o inventezi și oricât de des ai rosti acele cuvinte, Fiule al Luminii, minciunile și nebunia se deschid ca florile sub soare. Și în fața mea nu văd decât câmpuri groaznice de roșu, care se întind din toate părțile* .

Aceasta nu a fost bătălia lor, nu războiul lor. *Cine a modelat această lege care spunea că copilul trebuie să ridice sabia tatălui? Și dragă Părinte, chiar ai vrut să fie asta? Nu și-a abandonat consoarta și te-a luat pentru ea? Nu ne-ai poruncit la pace? Nu ne-ai spus că noi copiii trebuie să fim ca una sub cerul nou-născut al uniunii tale?*

Ce crimă ne-a trezit la asta?

Nici nu-mi amintesc .

— Simți asta, Aparal? Puterea?'

— O simt, Kadagar. Se îndepărtaseră de ceilalți, dar nu atât de departe încât să scape de strigătele agonisitoare, de mârâitul câinilor sau, plutind peste stâncile sparte în pâraie fantomatice, de suflarea frigului încleștată pe spatele lor. Înaintea lor se ridica bariera infernală. Un zid de suflete închise. Un val de disperare care se prăbușește veșnic. Se uită la fețele căscate prin voalul pestriț, studia groaza zgârietă din

ochii lor. *Nu ai fost diferit, nu-i așa? Incomod cu moștenirea ta, lama grea întorcându-se într-un loc și altul în mâna ta* .

De ce ar trebui să plătim pentru ura altcuiva?

— Ce te deranjează atât de mult, Aparal?

— Nu putem ști motivul absenței zeului nostru, Doamne. Mă tem că este îndrăzneț din partea noastră să vorbim despre eșecul lui.

Kadagar Fant a tăcut.

Aparal închise ochii. Nu ar fi trebuit să vorbească niciodată. *nu invat. A mers pe o potecă sângeroasă pentru a domni, iar bazinele din noroi încă strălucesc roșu. Aerul despre Kadagar rămâne fragil. Această floare tremură de vânturi secrete. El este periculos, deci foarte periculos* .

— Preoții au vorbit despre impostori și șmecheri, Aparal. Tonul lui Kadagar era uniform, lipsit de inflexiune. Era vocea pe care o folosea când era furios. — Ce Dumnezeu ar permite asta? Suntem abandonati. Calea din fața noastră acum nu aparține nimănui altcuiva – este a noastră să alegem.

A noastra. Da, tu vorbești pentru noi toți, chiar dacă ne încântăm la propriile noastre mărturisiri . „Iartă-mi cuvintele, Doamne. M-am îmbolnăvit — gustul...

— Nu am avut de ales în asta, Aparal. Ceea ce te îmbolnăvește este aroma amară a durerii sale. Trece. Kadagar zâmbi și îl bătu pe spate. — Îți înțeleg slăbiciunea ta de moment. Vă vom uita îndoielile, da? Și să nu mai vorbești niciodată despre ei. La urma urmei, suntem prieteni și m-aș supăra cel mai mult să fiu forțat să te consider un trădător. Asezat pe Zidul Alb... Aș îngenunchea și aș plânge, prietene. Aș.'

Un spasm de furie extraterestră șuieră prin Aparal și el tremura. *Abis! Mane of Chaos, te simt!* — Viața mea este a Ta, Doamne.

— Domnul Luminii!

Aparal se întoarse, la fel ca și Kadagar.

Sângele curgând din gură, Iparth Erule se clătină mai aproape, cu ochii mari și ațintiți asupra lui Kadagar. — Lordul meu, Uhandahl, care a băut ultimul, tocmai a murit. El... și-a *rupt propriul gât* !

— Atunci s-a terminat, răspunse Kadagar. 'Câți?'

Iparth și-a lins buzele, tresări vizibil la gust, apoi a spus: — Tu ești primul dintre cei treisprezece, Doamne.

Zâmbind, Kadagar trecu pe lângă Iparth. — Kessobahn încă mai respiră?

'Da. Se spune că poate sângera de secole...

— Dar sângele este acum otravă, spuse Kadagar, dând din cap. — Rănile trebuie să fie proaspete, puterea curată. Treisprezece, zici tu. Excelent.'

Aparal s-a uitat la balaurul pus pe panta din spatele lui Iparth Erule. Sulițele enorme care îl fixau pe pământ erau negre de sânge și sânge uscat. Putea simți durerea lui Eleint, revărsând din ea în valuri. Din nou și din nou încerca să-și ridice capul, cu ochii sclipind, fălcile

pocnind, dar vasta capcană ținea. Cei patru câini ai luminii supraviețuitori s-au învârtit la distanță, cu hackle ridicate în timp ce priveau dragonul. Văzându-i, Aparal s-a îmbrățișat. *Un alt pariu nebun. Un alt eșec amar. Domn al Luminii, Kadagar Fant, nu te-ai descurcat bine în lumea de dincolo* .

Dincolo de această priveliște teribilă și înfruntând oceanul vertical al sufletelor nemorte, ca într-o nebunie batjocoritoare, se ridica Zidul Alb, care ascundea rămășițele decrepite ale orașului liosan Saranas. Dârurile slabe alungite, întunecate, care îl căptușeau, coborând chiar sub crenelurile crenelate, erau tot ce putea înțelege din frații și surorile care fuseseră condamnați ca trădători ai cauzei. Sub cadavrele lor ofilite curgeau petele de la tot ceea ce trupurile lor se scursese pe fața de alabastru. *Ai să îngenunchezi și ai plânge, nu-i așa, prietene?*

Iparth a întrebat: „Stăpâne, lăsăm Eleint-ul așa cum este?”

'Nu. Propun ceva mult mai potrivit. Asamblați-i pe ceilalți. Vom vira.

Aparal a început dar nu s-a întors. 'Lord-'

— Acum suntem copiii lui Kessobahn, Aparal. Un nou tată, care să-l înlocuiască pe cel care ne-a abandonat. Osserc este mort în ochii noștri și așa va rămâne. Până și Părintele Lumină îngenunchează rupt, inutil și orb.

Ochii lui Aparal s-au aplecat pe Kessobahn. *Rostiți astfel de blasfemii destul de des și devin banale și tot șocul se estompează. Zeii își pierd puterea și noi ne ridicăm pentru a sta în locul lor* . Dragonul străvechi a plâns sânge și în acei ochi uriași și străini nu era altceva decât furie. *Tatăl nostru. Durerea ta, sângele tău, darul nostru pentru tine. Din păcate, este singurul dar pe care îl înțelegem* . — Și odată ce am virat?

— Păi, Aparal, vom sfâșia Eleint-ul.

Știa care va fi răspunsul și dădu din cap. *Tatăl nostru* .

Durerea ta, sângele tău, darul nostru. Sărbătorește renașterea noastră, o, părinte Kessobahn, cu moartea ta. Și pentru tine, nu va exista întoarcere .

' *Nu am nimic cu care să negociez. Ce te aduce la mine? Nu, văd asta. Servitorul meu zdrobit nu poate călători departe, nici măcar în visele lui. Schilodit, da, carnea și oasele mele prețioase pe această lume nenorocită. I-ai văzut turma? Ce binecuvântare poate da? De ce, nimic altceva decât mizerie și suferință, și totuși se adună, gloate, gloate care strigă, imploră. Oh, i-am privit odată cu dispreț. Odată m-am bucurat de patosul lor, de alegerile lor proaste și de norocul lor rău. Prostia lor* .

Dar nimeni nu-și alege nivelul de inteligență . *Toți sunt născuți cu ceea ce au, asta și nimic mai mult. Prin slujitorul meu văd în ochii lor — când îndrăznesc atât de mult — și ei îmi aruncă o privire, o privire ciudată, una pe care de mult nu am putut-o înțelege. Foame, desigur, atât*

de plin de nevoie. Dar eu sunt Dumnezeul Străin. Cel înlănțuit. Cel Căzut, iar cuvântul meu sfânt este Durerea .

, acei ochi au implorat .

' *Acum înțeleg. Ce îmi cer ei? Proștii ăia plictisiți sclipind de temeri, acele expresii îngrozitoare pentru a face un martor să se înfioreze. Ce vor ei? iti voi raspunde. Ei vor mila mea* .

, vedeți, propriile lor monede mici și mici în sacul lor de inteligență. Ei știu că le lipsește inteligența și că acest lucru i-a blestemat pe ei și viețile lor. S-au luptat și s-au lovit de la bun început. Nu, nu te uita așa la mine, tu de gândire lină și subtilă, îți dai prea repede simpatia și în asta ascunzi credința în propria ta superioritate. Nu vă neg inteligența, dar vă pun la îndoială compasiunea .

' *Au vrut mila mea. Ei o au. Eu sunt zeul care răspunde la rugăciuni – poți tu sau orice alt zeu să faci asta? Vezi cum m-am schimbat. Durerea mea, de care m-am ținut atât de egoist, se întinde acum ca o mână ruptă. Atingem în înțelegere, tresărim la atingere. Sunt una cu toți, acum* .

' *Mă surprinzi. Nu am crezut că acesta este un lucru de valoare. Ce merită compasiune? Câte coloane de monede echilibrează cântarul? Servitorul meu a visat cândva la bogăție. O comoară îngropată pe dealuri. Așezat pe picioarele sale ofilite, a implorat trecătorii de pe stradă. Acum te uiți la mine aici, prea rupt pentru a mă mișca, adânc în fum, iar vântul plesnește fără odihnă pe pereții acestor corturi. Nu e nevoie să negociezi. Eu și servitorul meu am pierdut amândoi dorința de a cerși. Vrei mila mea? o dau. În mod liber* .

„ Trebuie să-ți spun despre durerea mea? Mă uit în ochii tăi și găsesc răspunsul .

„ Este ultima mea piesă, dar înțelegi asta. Ultima mea. Ar trebui să eșuez …

' *Foarte bine. Nu există niciun secret în acest sens. Atunci voi aduna otrava. În tunetul durerii mele, da. Unde altundeva?*

' *Moartea? De când moartea este eșecul?*

' *Iartă tusea. A fost menit să fie râs. Du-te atunci, împinge-ți promisiunile cu acei parveniți* .

ce *este credința, știi. Milă pentru sufletele noastre. Întrebați pe robul meu și vă va spune. Dumnezeu se uită în ochii tăi și Dumnezeu se înfioră* .'

Trei dragoni înlănțuiți pentru păcatele lor. La acest gând, Cotillion oftă, deodată mohorât. Stătea la douăzeci de pași, cu glezna adâncă în cenușă moale. Ascendența, reflectă el, nu era un pas atât de lung decât și-ar fi dorit el. Îi simțea gâtul strâns, de parcă i-ar fi îngustat căile de aer. Îi dureau mușchii umerilor și tunetele surde îi băteau în spatele ochilor. Se uită la Eleint întemnițat, care zăcea atât de slăbit și de moarte în mijlocul prafului, simțindu-se... *muritor. Abisul ia-mă, dar sunt obosit* .

Edgewalker se ridică alături de el, tăcut și spectral.

— Oasele și nu multe altele, mormăi Cotillion.

— Nu vă lăsați păcăliți, a avertizat Edgewalker. — Carne, piele, sunt haine. Uzate sau aruncate după cum le convine. Vezi lanțurile? Au fost testate. Ridică capetele... parfumul libertății.

„Cum te-ai simțit, Edgewalker, când tot ce ai ținut s-a prăbușit în mâinile tale? Eșecul a ajuns ca un zid de foc? Se întoarse să privească apariția. — Acele zdrențuri au un aspect arzător, dacă mă gândesc bine la asta. Îți amintești acel moment, când ai pierdut totul? Lumea a ecou la urletul tău?

— Dacă cauți să mă chinui, Cotillion...

— Nu, nu aș face asta. Iartă-mă.'

„Dacă acestea sunt temerile tale, totuși…"

— Nu, nu temerile mele. Deloc. Sunt armele mele.

Edgewalker părea să tremure, sau poate că o mișcare a cenușii de sub mocasinii lui putrezi i-a făcut un tremur, un scurt moment de dezechilibru. Instalându-se încă o dată, Bătrânul l-a fixat pe Cotillion cu întunericul ofilit al ochilor săi. — Tu, Lord al Asasinilor, nu ești un vindecător.

Nu. Cineva îmi alungă neliniștea, te rog. Curățați incizia, scoateți ce este bolnav și lăsați-mă liber de ea. Suntem îmbolnăviți de necunoscut, dar cunoașterea se poate dovedi otrăvitoare. Și pierderea în derivă între cei doi nu este mai bună . „Există mai mult de o cale către mântuire".

— Este curios.

'Ce este?'

„Cuvintele tale... cu altă voce, venite de la... altcineva, l-ar lăsa pe ascultător liniștit, liniștit. Din partea ta, vai, ei ar putea înfrigura un suflet muritor până în miezul lui.

— Acesta este ceea ce sunt, spuse Cotillion.

Edgewalker dădu din cap. — Este ceea ce ești, da.

Cotillion înainta încă șase pași, cu ochii pe cel mai apropiat dragon, oasele strălucitoare ale craniului vizibile între fâșii de piele putrezită. „Eloth", a spus el, „aș auzi vocea ta".

— *Să ne târguim din nou, uzurpatorule?* '

Vocea era masculină, dar asemenea detalii aveau obiceiul să se schimbe dintr-un capriciu. Totuși, se încruntă, încercând să-și amintească ultima dată. — Kalse, Ampelas, fiecare va avea rândul tău. Vorbesc acum cu Eloth?

' *Eu sunt Eloth. Ce te deranjează atât de mult la vocea mea, uzurpatoare? Îți simt suspiciunea* .

— Trebuia să fiu sigur, răspunse Cotillion. — Și acum sunt. Ești într-adevăr Mockra.

O nouă voce draconica a răsucit în râsete prin craniul lui Cotillion, apoi a spus: *„ Ai grijă, Asasin, ea este stăpâna înșelăciunii* ".

Sprâncenele lui Cotillion se ridicară. 'Înșelăciune? Nu te rog, te implor. Sunt prea nevinovat ca să știu multe despre astfel de lucruri.

Eloth, te văd aici în lanțuri, și totuși în tărâmurile muritorilor vocea ta a fost auzită. Se pare că nu ești chiar prizonierul care ai fost cândva.

' *Somnul scapă cele mai crude lanțuri, Uzurpator. Visele mele se ridică pe aripi și sunt liber. Îmi spui acum că o astfel de libertate a fost mai mult decât o amăgire? Sunt șocat până la neîncredere* .'

Cotillion se strâmbă. — Kalse, ce visezi?

„ *Gheață* ”.

Mă surprinde asta? — Ampelas?

Ploaia care arde, Doamne al Asasinilor, adânc în umbră . *Și o umbră atât de înspăimântătoare. Să șoptăm acum trei divinități? Toate adevărurile mele sunt înlănțuite aici, doar minciunile zboară libere. Cu toate acestea, a existat un vis, unul care încă arde proaspăt în mintea mea. Ai să-mi auzi mărturisirea?* '

— Coarda mea nu este chiar atât de uzată pe cât crezi, Ampelas. Ai face mai bine să-i descrii visul lui Kalse. Consideră acest sfat darul meu. Făcu o pauză, se uită înapoi la Edgewalker pentru o clipă, apoi se înfruntă încă o dată cu dragonii. — Atunci, să ne târguim pe bune.

„ *Nu are nicio valoare în asta* ”, a spus Ampelas. — *Nu ai ce să ne dai* .

'Dar eu fac.'

Edgewalker vorbi brusc în spatele lui. 'Cotilion-'

— Libertate, spuse Cotillion.

Tăcere.

El a zambit. — Un început bun. Eloth, vrei să visezi pentru mine?

Kalse și Ampelas ți-au împărtășit darul . *Se priveau unul la altul cu fețe de piatră. Era durere. Era foc. S-a deschis un ochi și s-a uitat la Abis. Lord of Knives, rudele mele în lanțuri sunt... consternate. Doamne, voi visa pentru tine. Vorbește pe* .'

— Atunci ascultă cu atenție, spuse Cotillion. — Așa trebuie să fie.

Adâncurile canionului erau neluminate, înghițite în noaptea veșnică, departe de suprafața oceanului. Crăpăturile se găseau în întuneric, moartea și decăderea unei lumi curgând în jos în ploaie neîncetată, iar curenții se biciuiau în torenți fioroși care agitau sedimentele în vârtejuri care se învârteau, ridicându-se ca vârtejele. Flancată de stâncile scufundate ale stâncilor devastate ale canionului, se întindea o câmpie plată, iar în centru o flacără roșie sclipitoare a pâlpâit la viață, singură, aproape pierdută în imensitate.

Mutând povara aproape fără greutate care se sprijinea pe un umăr, Mael făcu o pauză ca să-și miște ochii la acel foc improbabil. Apoi porni, mergând direct spre ea.

Ploaia fără viață cădea în adâncuri, curenții sălbatici o biciuiau înapoi în lumină, unde viețuitoarele se hrăneau cu supa bogată, pentru ca în cele din urmă să moară și să se scufunde înapoi. Un schimb atât de elegant, vii și morți, lumina și cei fără lumină, lumea de sus și lumea de jos. Aproape ca și cum cineva ar fi plănuit-o.

Acum putea distinge silueta cocoșată de lângă flăcări, cu mâinile întinse la căldura dubioasă. Micile creaturi marine roiau în floare roșiatică a luminii ca niște molii. Focul a ieșit pulsând dintr-o ruptură a podelei canionului, gazele clocotind în sus.

Mael se opri în fața figurii, ridicând din umeri cadavrul înfășurat care fusese echilibrat pe umărul lui. În timp ce se legăna până la nămol, s-au repezit spre ea, numai ca să se învârtească fără să coboare. Nori slabi s-au umplut în timp ce trupul înfășurat s-a așezat în noroi.

Vocea lui K'rul, Zeul Bătrân al Warrens, ieși din capota lui. „Dacă toată existența este un dialog, cum se face că au rămas atâtea nespuse?"

Mael scărpină miriștea de pe falcă. „Eu cu ai mei, tu cu ai tăi, el cu ai lui, și totuși nu reușim să convingem lumea de absurditatea ei inerentă".

K'rul ridică din umeri. — El cu ai lui. Da. Ciudat că dintre toți zeii, el singur a descoperit acest secret nebun și înnebunit. Zilele care vor veni... să-i lăsăm în seama lui?

— Ei bine, mormăi Mael, mai întâi trebuie să supraviețuim nopții. L-am adus pe cel pe care l-ai căutat.

'Vad asta. Mulțumesc, vechi prieten. Acum spune-mi, ce zici de Bătrâna Vrăjitoare?

Mael se strâmbă. 'Aceeași. Încearcă din nou, dar cel pe care l-a ales... ei bine, să spunem că Onos T'oolan posedă adâncimi pe care Olar Ethil nu poate spera să le înțeleagă și, mă tem, va veni să regrete alegerea ei.

— Un bărbat călărește înaintea lui.

Mael dădu din cap. — Un bărbat călărește înaintea lui. Este... sfâșietor.

„Împotriva unei inimi frânte, până și absurdul se clătește."

„Pentru că cuvintele dispar."

Degetele fluturau în strălucire. „Un dialog al tăcerii."

„Așa surd." Mael privi în depărtare sumbră. — Gallan orb și poeziile lui blestemate. Pe podeaua incoloră, armate de crabi nevăzători erau în marș, atrași de lumina și căldura extraterestră. Îi miji ochii. Mulți au murit.

— Errastas avea suspiciunile lui și asta este tot ce are nevoie Errantul. O întâmplare groaznică sau un ghiont mortal. Erau așa cum a spus ea că vor fi. Neasistat.' K'rul ridică capul, gluga goală căscată acum în direcția lui Mael. — Atunci a câștigat?

Sprâncenele slăbite ale lui Mael se ridicară. 'Voi nu știți?'

— Atât de aproape de inima lui Kaminsod, warrens sunt o masă de răni și violență.

Mael aruncă privirea în jos la cadavrul înfășurat. — Brys a fost acolo. Prin lacrimile lui am văzut. A tăcut o clipă lungă, retrăind amintirile altcuiva. S-a îmbrățișat brusc, a eliberat o respirație

zdrențuită. *În numele Abyss-ului, acești Bonehunters erau ceva de privit* !
'

Aluziile vagi ale unei fețe păreau să-și găsească formă în întunericul glugăi, o sclipire de dinți. 'Cu adevărat? Mael — cu adevărat?

Emoția mârâia în cuvintele lui. — Acest lucru nu este făcut. Errastas a făcut o greșeală teribilă. *Doamne, toți au!* '

După o clipă lungă, K'rul oftă, privirea revenind spre foc. Mâinile lui palide plutească deasupra strălucirii pulsatoare a stâncii arzătoare. „Nu voi rămâne orb. Doi copii. Gemenii. Mael, se pare că vom sfida dorința Adjunctului Tavore Paran de a fi pentru totdeauna necunoscut pentru noi, necunoscut pentru toată lumea. Ce înseamnă, această dorință de a fi fără martor? Nu inteleg.'

Mael clătină din cap. „Există o asemenea durere în ea... nu, nu îndrăznesc să mă apropii. Ea stătea în fața noastră, în sala tronului, ca un copil cu un secret teribil, vinovăție și rușine peste orice măsură.

— Poate că oaspetele meu de aici va avea răspunsul.

„De asta l-ai vrut? Pentru a calma simpla curiozitate? Acesta este un joc de voyeur, K'rul? În inima zdrobită a unei femei?

— Parțial, a recunoscut K'rul. — Dar nu din cruzime sau din ademenirea interzisului. Inima ei trebuie să rămână a ei, imună la orice atac. Zeul se uită la cadavrul înfășurat. — Nu, carnea lui este moartă, dar sufletul lui rămâne puternic, prins în propriul coșmar al vinovăției. L-aș vedea eliberat de asta.

'Cum?'

„Pregătit să acționeze, când va veni momentul. Pregătit să acționeze. O viață pentru o moarte și va trebui să facă.

Mael oftă inegal. — Atunci îi cade pe umeri. O femeie singură. O armată deja afectată. Cu aliații înfierbântați de pofta de război. Un dușman care îi așteaptă pe toți, neînclinat, cu o încredere inumană, atât de dornic să scoată capcana perfectă. Și-a ridicat mâinile la față. — O femeie muritoare care refuză să vorbească.

— Cu toate acestea, ei urmează.

'Ei urmaresc.'

— Mael, chiar au vreo șansă?

Se uită în jos la K'rul. — Imperiul Malazan i-a evocat din nimic. Prima sabie a lui Dassem, Bridgeburners și acum Bonehunters. Ce pot să vă spun? Parcă s-ar fi născut dintr-o altă epocă, o epocă de aur pierdută în trecut, și lucrul acesta este: ei nici măcar nu știu. Poate de aceea dorește ca ei să rămână fără martori în tot ceea ce fac.

'Ce vrei să spui?'

„Ea nu vrea ca restul lumii să i se amintească de ceea ce au fost cândva”.

K'rul părea să studieze focul. În cele din urmă, el a spus: „În aceste ape întunecate, nu se poate simți propriile lacrimi”.

Răspunsul lui Mael a fost amar. — De ce crezi că locuiesc aici?

nu *m-am provocat, dacă nu m-am străduit să-i dau tot ce am, atunci voi sta cu capul plecat înaintea judecății lumii. Dar dacă trebuie să fiu acuzat că sunt mai deștept decât mine - și cum este posibil acest lucru? — sau, zeii ferește, prea conștient de fiecare ecou trimis în cursul nopții, să sară și să sabote, să reverbereze ca tăișul unei săbii pe marginea unui scut, dacă, cu alte cuvinte, voi fi pedepsit pentru că îmi țin seama de sensibilitățile, Ei bine, atunci ceva se ridică ca focul în mine. Sunt, și folosesc cuvântul cel mai convingător* , înfuriat.

Udinaas pufni. Pagina a fost ruptă sub aceasta, de parcă furia autorului l-ar fi trimis într-o frenezie apoplectică. S-a mirat de detractorii acestui scriitor necunoscut, reali sau imaginați, și s-a gândit la vremurile, cu mult timp în urmă, când pumnul cuiva răspundea propriilor sale inteligențe prea rapide și prea ascuțite. Copiii erau pricepuți să simtă astfel de lucruri, băiatul era prea deștept pentru binele lui și știau ce trebuie să facă în privința asta. *Bateți-l, băieți. Îi servește corect* . Așa că a simpatizat cu spiritul scriitorului mort de mult.

— Dar atunci, bătrâne prostule, sunt praf și cuvintele tale trăiesc. Cine are acum ultimul râs?

Lemnul putrezit din jurul lui nu dădu nici un răspuns. Oftând, Udinaas a aruncat fragmentul deoparte, a privit fulgii de pergament plutind ca cenusa. 'Oh, ce-mi pasă? Nu mai mult, nu, nu mult. Lampa cu ulei se stingea, se consuma, iar frigul se strecurase din nou. Nu-și simțea mâinile. Vechile moșteniri, nimeni nu le putea scutura, acești urmăritori rânjiți.

Ulshun Pral prezisese mai multă zăpadă, iar zăpada era ceva pe care ajunsese să-l disprețuiască. — De parcă cerul însuși ar muri. Auzi asta, Fear Sengar? Sunt aproape gata să reluez povestea ta. Cine și-ar fi putut imagina *această* moștenire?

Gemuind din cauza rigidității membrelor sale, a cățărat din cala navei, a ieșit clipind pe puntea înclinată, vântul lovindu-i fața. „Lumea albă, ce ne spui? Că nu este totul bine. Că destinele ne-au asediat.

Începuse să vorbească singur. În felul acesta, nimeni altcineva nu trebuia să plângă și s-a săturat de acele lacrimi strălucitoare de pe fețele uzate de vreme. Da, le putea dezgheța pe toate cu o mână de cuvinte. Dar căldura aceea dinăuntru, ei bine, nu avea încotro, nu-i așa? I-a dat în schimb aerului rece și gol. Nici o lacrimă înghețată la vedere.

Udinaas s-a cățărat peste bordul navei, a căzut în zăpada până la genunchi, apoi a luat o potecă nouă înapoi la tabără, la adăpostul stâncilor, mocasinii săi groși, căptușiți cu blană, forțându-l să se clătinească în timp ce ară prin dâre. Simțea mirosul de fum de lemne.

A zărit emlava la jumătatea drumului spre tabără. Cele două pisici enorme stăteau cocoțate pe stânci înalte, cu spatele lor argintiu amestecându-se cu cerul alb. Privindu-l. — Deci, te-ai întors. Nu e bine, nu-i așa? Își simți ochii urmărindu-l în timp ce mergea mai departe. Timpul încetinea. Știa că este imposibil, dar își putea imagina o lume

întreagă îngropată adânc în zăpadă, un loc lipsit de animale, un loc în care anotimpurile înghețau într-un singur anotimp și acel anotimp nu se termină, niciodată. Își putea imagina sufocarea fiecărei alegeri până nu mai rămânea nici una.

— Un bărbat o poate face. De ce nu o lume întreagă? Zăpada și vântul nu au dat niciun răspuns, dincolo de replica brutală care era indiferența.

Între stânci, acum, vântul amar căzut, fumul usturator îi trezește nările. Era foame în tabără, era alb peste tot. Și totuși Imasii își cântau cântecele. — Nu este suficient, mormăi Udinaas, cu respirația năucită. — Doar că nu e, prieteni. Înfruntă, ea este pe *moarte* . Dragul nostru copil mic.

Se întrebă dacă Silchas Ruin știa tot timpul. Acest eșec iminent. „Toate visele mor în cele din urmă. Dintre toți oamenii ar trebui să știu asta. Vise de somn, vise de viitor, mai devreme sau mai târziu vine zorile rece și grele.' Trecând pe lângă iurtele acoperite de zăpadă, încruntându-se în privința cântecelor zgomotoase care pluteau în jurul clapetelor de piele, se îndreptă spre poteca care ducea spre peșteră.

Gheața murdară a încrustat mabele stâncoase, ca o spumă înghețată. Odată ajuns la adăpost, aerul s-a încălzit în jurul lui, umed și mirosind a săruri. A șters zăpada de pe mocasini, apoi a pășit pe coridorul întortocheat și pietros, cu mâinile în lateral, cu vârful degetelor periind piatra udă. — Oh, spuse el pe sub răsuflarea, dar ești un pântec rece, nu-i așa?

În față auzea voci, sau, mai bine zis, o singură voce. *Ține cont de sensibilitățile tale acum, Udinaas. Ea stă neînchinată, pentru totdeauna neînchinată. Asta este ceea ce poate face dragostea, presupun* .

Petele vechi de pe podeaua de piatră au rămas, amintiri atemporale ale sângelui vărsat și vieților pierdute în această cameră mizerabilă. Aproape că auzea ecourile, sabia și sulița, gâfâitul respirațiilor disperate. *Fă-ți frică de Sengar, aș jura că fratele tău rămâne acolo. Ruina Silchas, clătinându-se înapoi, pas cu pas, încruntat de neîncredere ca o mască pe care nu o mai purtase niciodată, și nu era nepotrivit? Cu siguranță a fost* . Onrack T'emlava stătea în dreapta soției sale. Ulshun Pral se ghemui la câțiva pași în stânga lui Kilava. În fața lor, toți s-au ridicat un edificiu ofilit și bolnăvicios. *Dying House, ceaunul tău este crăpat. Era o sămânță cu defecte* .

Kilava se întoarse la sosirea lui, cu ochii ei întunecați de animal îngustându-se la fel ca cei ai unei pisici de vânătoare în timp ce se aduna să se năpustească. — M-am gândit că s-ar putea să fi plecat, Udinaas.

— Hărțile nu duc nicăieri, Kilava Onass, așa cum sunt sigur că a observat pilotul când a ajuns în mijlocul unei câmpii. Există ceva mai dezamăgit decât o navă prăbușită, mă întreb?

a vorbit Onrack. „Prietene Udinaas, salut înțelepciunea ta. Kilava vorbește despre trezirea lui Jaghut, foamea Eleintului și mâna Forkrul Assail, care nu tremură niciodată. Rud Elalle și Silchas Ruin au dispărut – nu le poate simți și se teme de ce e mai rău.

— Fiul meu trăiește.

Kilava se apropie. — Nu poți ști asta.

Udinaas a ridicat din umeri. — A luat de la mama lui mai mult decât și-a imaginat Menandore vreodată. Când s-a confruntat cu acel vrăjitor Malazan, când a căutat să-și folosească puterea, ei bine, a fost una dintre multele surprize fatale din acea zi. Privirea îi căzu spre acele pete înnegrite. Ce *sa întâmplat cu rezultatul nostru eroic, Frica? Pentru mântuirea pe care ți-ai dat viața pentru a o câștiga? „Dacă nu m-am provocat, dacă nu m-am străduit să-i dau tot ce am, atunci voi sta cu capul plecat înaintea judecății lumii.” Dar judecata lumii este crudă* .

„Ne gândim la o călătorie din acest tărâm”, a spus Onrack.

Udinaas aruncă o privire spre Ulshun Pral. 'Sunteți de acord?'

Războinicul a eliberat o mână pentru un val de gesturi fluide.

a mormăit Udinaas. *Înainte de cuvântul rostit, înainte de cântec, era asta. Dar mâna vorbește în limba ruptă. Cifrul de aici aparține posturii lui - ghemuitul unui nomad. Nimănui nu se teme de mers pe jos sau de desfășurarea unei lumi noi. Ia-mă rătăcitor, această inocență înjunghie inima* . — Nu-ți va plăcea ceea ce vei găsi. Nici cea mai înverșunată fiară din lume nu are nicio șansă împotriva genului meu. Se uită cu privirea la Onrack. „Despre ce crezi că era vorba în Ritual? Cel care a furat moartea poporului tău?

— Oricât de dureroase sunt cuvintele lui, mârâi Kilava, Udinaas spune adevărul. S-a confruntat din nou cu Azath. — Putem apăra această poartă. Îi putem opri.

— Și mori, se răsti Udinaas.

— Nu, replică ea, întorcându-se spre el. — Îmi vei conduce copiii de aici, Udinaas. În lumea ta. Voi rămâne.

— Credeam că ai spus „noi”, Kilava.

— Cheamă-l pe fiul tău.

'Nu.'

Ochii i s-au aprins.

„Găsește pe altcineva care să ți se alăture în ultima ta bătălie”.

— Voi fi alături de ea, spuse Onrack.

— Nu o vei face, șuieră Kilava. "Ești muritor..."

— Și nu ești, iubirea mea?

„Sunt un Bonecaster. Am născut un prim erou care a devenit zeu. Fața i s-a răsucit, dar în ochii ei era angoasă. — Soț, într-adevăr voi chema aliați la această bătălie. Dar tu, trebuie să mergi cu fiul nostru și cu Udinaas. Ea arătă cu degetul cu gheare către Letherii. — Condu-i în lumea ta. Găsiți un loc pentru ei...

'Un loc? Kilava, sunt ca fiarele lumii mele - *nu mai sunt locuri!* '

— Trebuie să găsești unul.

Auzi asta, Fear Sengar? Nu trebuie să fiu tu până la urmă. Nu, voi fi Hull Beddict, un alt frate condamnat. 'Urmați-mă! Ascultă-mi toate promisiunile! Mori .' — Nu există nicăieri, spuse el, cu gâtul strâns de durere, în toată lumea... nicăieri. Nu lăsăm nimic suficient de bine în pace. Niciodata. Imass poate revendica terenuri goale, da, până când cineva aruncă asupra ei un ochi lacom. Și apoi vor începe să te omoare. Colectarea pieilor și scalpului. Îți vor otravi mâncarea. Violați-vă fiicele. Toate în numele pacificării, sau al reinstalării sau al oricărui alt rahat eufemistic pe care aleg să scuipe. Și cu cât sunteți morți mai devreme, cu atât mai bine, astfel încât ei să poată uita că ați existat vreodată. Vina este prima buruiană pe care o smulgem, pentru a păstra grădina frumoasă și mirositoare. Asta facem și nu ne poți opri - nu ai putea niciodată. Nimeni nu poate.'

Expresia lui Kilava era plată. 'Poți fi oprit. Vei fi oprit.

Udinaas clătină din cap.

— Condu-i în lumea ta, Udinaas. Luptă pentru ei. Nu vreau să cad aici, iar dacă îți imaginezi că nu sunt capabil să-mi protejez copiii, atunci nu mă cunoști.

— Mă condamni, Kilava.

— Cheamă-l pe fiul tău.

'Nu.'

— Atunci te condamni pe tine, Udinaas.

— Vei vorbi atât de rece când soarta mea se va extinde și asupra copiilor tăi?

Când părea că nu primește niciun răspuns, Udinaas oftă și, întorcându-se, porni spre exterior, spre frig și zăpadă, spre albul și înghețarea timpului însuși. Spre angoasa lui, Onrack îl urma.

'Prietenul meu.'

— Îmi pare rău, Onrack, nu pot să-ți spun nimic util – nimic care să-ți liniștească mintea.

— Totuși, răbufni războinicul, crezi că ai un răspuns.

'Cu greu.'

'Cu toate acestea.'

Gântul lui Errant, este fără speranță. Oh, uită-te cum merg cu atâta hotărâre. Să vă conduc pe toți, da. Bold Hull Beddict s-a întors, pentru a-și repeta încă o dată gazda de crime .

Încă mai vânezi eroi, Fear Sengar? Cel mai bine întoarce-te, acum .

— Tu ne vei conduce, Udinaas.

'Asa se pare.'

Onrack oftă.

Dincolo de gura peșterii, zăpada se biciuia.

Căutase o cale de ieșire. Se aruncase din conflagrație. Dar nici măcar puterea Azath-ului nu l-a putut înfrânge pe Akhrast Korvalain, așa că fusese doborât, cu mintea zdrobită, fragmentele înecându-se

într-o mare de sânge străin. Si-ar reveni? Calm nu știa sigur, dar intenționa să nu-și asume riscuri. În plus, puterea latentă din el a rămas periculoasă, o amenințare pentru toate planurile lor. Ar putea fi folosit împotriva lor, iar asta nu era acceptabil. *Nu, mai bine să întorc această armă, să o iau în propria mea mână și să o mânuiesc împotriva dușmanilor pe care știu că trebuie să îi înfrunt în curând. Sau, dacă această nevoie se dovedește inutilă, ucideți-l* .

Înainte ca oricare dintre ele să se întâmple vreodată, totuși, va trebui să se întoarcă aici. *Și fă ceea ce trebuie făcut. Aș face-o acum, dacă nu pentru risc. Dacă se trezește, dacă îmi forțează mâna... nu, prea devreme. Nu suntem pregătiți pentru asta* .

Calmul stătea deasupra corpului, studiindu-l, trăsăturile unghiulare, colții, înroșirea slabă care indică febră. Apoi a vorbit cu strămoșii ei. 'Ia-l. Leagă-l. Îți țese vrăjitoria - trebuie să rămână inconștient. Riscul trezirii lui este prea mare. Mă voi întoarce înainte de prea mult timp. Ia-l. Leagă-l. Lanțurile de oase s-au strecurat ca niște șerpi, plonjând în pământul dur, prinzând membrele corpului, în jurul gâtului, de-a lungul trunchiului, cusându-l întins-vulturi pe acest vârf de deal.

Ea a văzut oasele tremurând. 'Da inteleg. Puterea lui este prea imensă - de aceea trebuie ținut inconștient. Dar mai pot face ceva. Ea se apropie și se ghemui. Mâna ei dreaptă a sărit afară, degetele înțepenite ca niște lame și a înjunghiat o gaură adâncă în partea bărbatului. Ea a gâfâit și aproape s-a dat înapoi – a fost prea mult? Îl trezise ea?

Sângele a coborât din rană.

Dar Icarium nu s-a mișcat.

Calm a eliberat o respirație prelungită și instabilă. „Păstrați sângele să curgă”, le-a spus ea strămoșilor ei. Hrănește-te cu puterea lui.

Îndreptându-se, ea și-a ridicat privirea, a studiat orizontul din toate părțile. Vechile meleaguri ale Elanului. Dar ei le scăpaseră, lăsând nimic altceva decât bolovanii eliptici care stăteau cândva pe laturile corturilor, și vechile jaluzele și fugăriile din vremuri și mai vechi; dintre marile animale care locuiau cândva în această câmpie nu a rămas nici măcar o turmă, domestică sau sălbatică. Exista, observa ea, o perfecțiune admirabilă în această nouă stare de lucruri. Fără criminali, nu poate exista crimă. Fără crimă, fără victime. Vântul gemea și nimeni nu s-a oprit împotriva lui să răspundă.

Adjudecare perfectă, avea gust de paradis.

Renăscut. Paradisul renăscut. Din această câmpie goală, lumea. Din această promisiune, viitorul .

În curând .

Ea porni, lăsând în urmă dealul și odată cu el trupul lui Icarium, legat de pământ în lanțuri de os. Când s-ar fi întors din nou în acest loc, va fi la culoarea triumfului. Sau în nevoie disperată. Dacă acesta din

urmă, l-ar trezi. Dacă primul, ea i-ar apuca capul în mâinile ei și, cu o singură răsucire sălbatică, ar rupe gâtul urâciunii.

Și indiferent ce decizie o aștepta, în acea zi strămoșii ei aveau să cânte de bucurie.

Strâmb pe movila de gunoaie, tronul cetății ardea în curtea de dedesubt. Fumul, cenușiu și negru, se înălța într-o coloană până se ridică dincolo de metereze, unde vântul îl sfâșie, bucățele plutind ca niște steaguri sus deasupra văii devastate.

Copii pe jumătate goi străbăteau crenelurile, cu vocile tăind ascuțit zgomotul și gemetele de la poarta principală, unde zidarii reparau daunele de ieri. Un ceas se întoarse și Pumnul Înalt asculta comenzile pocnind ca niște steaguri în spatele lui. Clipi din ochi de sudoare și mizerie și se aplecă, cu oarecare precauție, asupra merlonului erodat, cu privirea îngustă cercetând tabăra inamică bine ordonată, întinsă de-a lungul văii.

De pe platforma de pe acoperiș a turnului pătrat din dreapta sa, un copil de cel mult nouă sau zece ani se lupta cu ceea ce fusese cândva un zmeu de semnal, străduindu-se să-l țină deasupra capului, până când, cu zgomote zguduitoare, dragonul de mătase zdrențuit se ridică brusc. în aer, învârtindu-se și învârtindu-se. Ganoes Paran își miji ochii spre el. Coada lungă a balaurului strălucea argintie în lumina soarelui amiezii. Aceeași coadă, își aminti el, care fusese pe cerul deasupra cetății în ziua cuceririi.

Ce semnalaseră atunci apărătorii?

Suferință. Ajutor .

S-a uitat la zmeu, l-a privit urcând din ce în ce mai sus. Până când fumul învârtit de vânt l-a devorat.

Auzind un blestem familiar, se întoarse și-l vadă pe Înaltul Mag al Gazdei zbătându-se pe lângă un nod de copii din vârful scărilor, cu fața răsucită de dezgust, ca și cum ar fi navigat pe o mulțime de leproși. Coloana vertebrală a peștelui se strânse între dinți smucind în sus și în jos de agitație, el se îndreptă cu pași mari spre Pumnul Înalt.

— Jur că sunt mai mulți decât ieri și cum este posibil? Nu sar din șoldul cuiva deja pe jumătate crescut, nu-i așa?

— Încă ieșim din peșteri, spuse Ganoes Paran, fixându-și încă o dată atenția asupra rândurilor inamice.

Noto Boil mormăi. — Și asta e altceva. Cine a crezut că o peșteră este un loc decent pentru a trăi? Rang, picurând, târându-se de paraziți. Va fi boală, ține cont de cuvintele mele, Pumnul Înalt, și Gazda s-a săturat de asta.

— Instruiește-l pe Fist Bude să adune un echipaj de curățenie, spuse Paran. — Ce echipe au intrat în magazinul de rom?

— A șaptea, a zecea și a treia, a doua companie.

— Saparii căpitanului Sweetcreek.

Noto Boil își smulse coloana vertebrală din gură și examină punctul roz. Apoi s-a aplecat peste perete și a scuipat ceva roșu. — Da, domnule. Al ei.'

Paran a zâmbit. 'In regula, atunci.'

— Da, le servește corect. Deci, dacă trezesc mai mulți dăunători...

— Sunt copii, mag, nu șobolani. Copii orfani.

'Într-adevăr? Alea albe osoase îmi fac pielea să se târască, asta e tot ce spun, domnule. A reintrodus coloana vertebrală și a urcat și a coborât. — Spune-mi din nou cum este mai bine decât Aren.

— Noto Boil, ca Pumn Înalt răspund doar împărătesei.

Magul pufni. — Numai ea e moartă.

— Ceea ce înseamnă că nu răspund nimănui, nici măcar ție.

— Și asta e problema, bătută în cuie direct în copac, domnule. Cu cuie în copac. Aparent mulțumit de această afirmație, el arătă cu un semn din cap și lovindu-și coloana vertebrală de pește în gură. — O grămadă de zgomote pe acolo. Urmează un alt atac?

Paran a ridicat din umeri. — Sunt încă... supărați.

— Știi, dacă se hotărăsc vreodată să ne spună cacealma...

— Cine spune că fac cacealma, Boil?

Bărbatul a mușcat ceva care l-a făcut să tresară. „Vreau să spun, domnule, că nimeni nu neagă că ai talente și așa ceva, dar acei doi comandanți de acolo, ei bine, dacă s-au săturat să ne arunce pe Watered și Shriven împotriva noastră – dacă se ridică și mărșăluiesc aici, în persoană. , ei bine... asta am vrut să spun, domnule.

— Cred că ți-am dat o comandă cu puțin timp în urmă.

Noto se încruntă. — Pumnul Bude, da. Peșterile. Se întoarse să plece, apoi făcu o pauză și privi înapoi. — Te văd, știi. Stând aici zi de zi. Batjocorindu-le.

— Mă întreb, gândi Paran în timp ce își îndrepta atenția către tabăra inamicului.

— Domnule?

— Asediul lui Pale. Moon's Spawn tocmai stătea deasupra orașului. Luni, ani. Domnul său nu s-a arătat niciodată, până în ziua în care Tayschrenn a decis că era gata să-l încerce. Dar iată chestia, ce dacă ar fi avut? Ce-ar fi dacă, în fiecare zi blestemată, ar fi ieșit pe marginea aceea? Deci Onearm și toți ceilalți ar putea să se oprească, să se uite în sus și să-l vadă stând acolo? Părul argintiu suflă, Dragnipur o pată neagră de rahat se întinde în spatele lui.

Noto Boil a lucrat la alegere pentru o clipă, apoi a spus: — Dacă ar fi avut, domnule?

— Frica, Înalt Mag, necesită timp. Frica adevărată, cea care îți mănâncă curajul, îți slăbește picioarele. El clătină din cap și aruncă o privire spre Noto Boil. — Oricum, acesta nu a fost niciodată stilul lui, nu-i așa? Mi-e dor de el, știi. El a mormăit. 'Imaginează-ți asta.'

— Cine, Tayschrenn?

— Noto, înțelegi ce spun eu? Vreodată?'

— Încerc să nu o fac, domnule. Nici o supărare. E frica despre care ai vorbit.

— Nu călca în picioare niciun copil în coborâre.

— Asta depinde de ei, Pumnul Înalt. În plus, numerele ar putea avea de-a face cu o rărire.

— Noto.

— Suntem o armată, nu o creșă, asta e tot ce spun. O armată asediată. Depășiți numeric, supraaglomerați, confuzi, plictisit, cu excepția cazului în care suntem îngroziți. Și-a scos din nou coloana vertebrală de pește, a șuierat între dinți. „Peșteri pline de copii – ce făceau ei cu toți? Unde sunt părinții lor?

— Noto.

— Ar trebui să le dăm înapoi, asta e tot ce spun, domnule.

— N-ai observat, astăzi este prima zi în care se comportă în sfârșit ca niște copii normali. Ce îți spune asta?

— Nu-mi spune nimic, domnule.

— Pumnul Rythe Bude. Acum.'

— Da, domnule, pe drumul meu.

Ganoes Paran și-a concentrat atenția asupra armatei asediatoare, a șirurilor precise de corturi ca niște tesere osoase pe o podea cu catarame, a figurilor care se zgâlțâiau ca puricii peste trebuchete și Marile Căruțe. Aerul urât al luptei nu părea să părăsească niciodată această vale. *Par gata să ne încerce din nou. Merită încă o ieșire? Mathok continuă să mă încurce cu privirea aceea înfometată. El vrea la ei* . S-a frecat de față. Șocul de a-și simți barba îl prinse din nou și se strâmbă. *Nimănui nu-i place prea mult schimbarea, nu-i așa? Dar tocmai asta este punctul meu de vedere* .

Dragonul de mătase îi tăie viziunea, scufundându-se din razele de fum. Aruncă o privire spre băiatul de pe turn și îl văzu chinuindu-se să-și mențină picioarele. O chestie slăbită, una dintre cele din sud. Un micsorat. *Când devine prea mult, băiete, ai grijă să dai drumul* .

Mișcare fierbinte acum în tabăra îndepărtată. Licărirea stiucilor, sclavii înlănțuiți care mărșăluiau spre jugurile Marilor Căruțe, High Watered ieșind înconjurat de alergători. Praful se ridica încet pe cer deasupra trebuchetelor, în timp ce acestea erau îndreptate înainte.

Da, încă sunt supărați .

dată *un războinic. Trezirea dintr-o rană la cap crezând că este un câine și ce sunt câinii dacă nu loialitatea lipsită de inteligență? Așa că iată-mă, femeie, și ochii mei sunt plini de lacrimi. Pentru acel războinic, care era prietenul meu, care a murit crezând că este un câine. Prea loial pentru a fi trimis acasă, prea plin de credință pentru a pleca. Aceștia sunt lumea căzută. Când visez, îi văd în miile lor, mestecându-și propriile răni. Deci, nu-mi vorbi despre libertate. A avut dreptate tot timpul. Trăim în lanțuri. Credințele pe care să le îngăduim, jurămintele să ne sufoce*

gâtlejul, cușca unei vieți muritoare, aceasta este soarta noastră. Pe cine dau vina? Dau vina pe zei. Și blestemă-i cu foc în inima mea .

la *mine, când spune că e timpul, îmi voi lua sabia în mână. Spui că sunt un om de prea puține cuvinte, dar împotriva mării nevoilor, cuvintele sunt slabe ca nisipul. Acum, femeie, spune-mi din nou despre plictiseala ta, această întindere de zile și nopți în afara unui oraș obsedat de doliu. Stau în fața ta, cu ochii curgând de durerea unui prieten mort și tot ce primesc de la tine este un asediu al tăcerii* .

Ea a spus : *„ Ai un mod al naibii de mizerabil de a-ți vorbi în patul meu, Karsa Orlong. Bine atunci, intră. Doar nu mă sparge* .

„ Spar doar ceea ce nu vreau ”.

Și dacă zilele acestei relații sunt numărate ? '

„ Sunt ”, a răspuns el, apoi a zâmbit . — *Dar nu nopțile* .

Vag, clopotele orașului îndepărtat și-au răsunat durerea la căderea întunericului, iar pe străzile și aleile luminate în albastru, câinii urlau .

În camera cea mai interioară a palatului domnului orașului, ea stătea în umbră, privind cum el se îndepărta de vatră, scoțându-și cărbunele din mâini. Nu se putea înșela moștenirea lui de sânge și părea că greutatea pe care o suportase tatăl său se așeza ca o mantie veche pe umerii surprinzător de largi ai fiului său. Ea nu putea înțelege niciodată astfel de creaturi. Disponibilitatea lor la martiriu. Poverile cu care au măsurat valoarea de sine. Această îmbrățișare a datoriei.

Se așeză pe scaunul cu spătar înalt, își întinse picioarele, lumina pâlpâitoare a focului care se trezea lingând crampoanele zbârnindu-i cizmele de piele până la genunchi. Lăsându-și capul pe spate, cu ochii închiși, a vorbit. „Hood știe cum ai reușit să intri aici și îmi imaginez că lui Silanah i se ridică hacklele chiar în acest moment, dar dacă nu ești aici să mă omori, e vin pe masa din stânga ta. Ajută-te.'

Încruntat, ea ieși din umbră. Deodată, camera părea prea mică, pereții ei amenințând să se strângă în jurul ei. Pentru a abandona atât de binevoitor cerul în favoarea pietrei grele și a lemnului înnegrit, nu, ea nu înțelegea deloc asta. — Nimic în afară de vin? Vocea i se trosni ușor, amintindu-i că trecuse ceva timp de când îl folosise ultima oară.

Ochii lui alungiți s-au deschis și a observat-o cu o curiozitate neprefăcută. 'Tu preferi?'

'Ale.'

— Îmi pare rău. Pentru asta va trebui să mergi la bucătăriile de mai jos.

— Atunci, lapte de iapă.

Sprâncenele i se ridicară. — Jos până la poarta palatului, faceți stânga, mergeți o jumătate de mie de leghe. Și asta este doar o presupunere, ține cont.

Ridicând din umeri, se apropie mai mult de vatră. — Darul se luptă.

'Cadou? Nu inteleg.'

Făcu un semn către flăcări.

— Ah, spuse el dând din cap. „Ei bine, stai în respirația Mamei Întunecate...” și apoi a început. — Știe ea că ești aici? Dar atunci, se liniști din nou, cum a putut să nu?

'Stii cine sunt?' ea a intrebat.

— O Imasă.

'Eu sunt Apsal'ara. Noaptea lui în Sabie, *singura lui noapte* , m-a eliberat. A avut timp pentru asta. Pentru mine.' A constatat că tremura.

Încă o studia. — Și așa ai venit aici.

Ea a dat din cap.

— Nu te așteptai la asta de la el, nu-i așa?

'Nu. Tatăl tău... nu avea motive să regrete.

Se ridică apoi, se apropie de masă și își turnă un pahar de vin. Stătea cu paharul în mână, uitându-se la ea. — Știi, mormăi el, nici măcar nu vreau asta. Nevoia... de a face ceva. El a pufnit. „Fără motiv de regret”, ei bine…”

— Îl caută – în tine. Nu-i așa?

El a mormăit. — Chiar și în numele meu îl vei găsi. Nimander. Nu, nu sunt singurul lui fiu. Nici măcar favoritul lui – nu cred că avea niciunul dintre acestea, dacă mă gândesc bine. Totuși, și făcu un gest cu paharul, stau acolo, pe scaunul lui, în fața focului lui. Acest palat se simte ca... se simte ca...

— Oasele lui?

Nimander tresări, privi în altă parte. — Prea multe camere goale, asta-i tot.

— Am nevoie de niște haine, spuse ea.

El dădu din cap distras. 'Am observat.'

— Blanuri. Piei.

— Ai de gând să rămâi, Apsal'ara?

— Alături de tine, da.

Se întoarse la asta, cu ochii cercetându-i chipul.

„Dar”, a adăugat ea, „nu voi fi povara lui”.

Un zâmbet ironic. — A mea, atunci?

— Numiți cei mai apropiați consilieri ai tăi, Doamne.

A înghițit jumătate din vin, apoi a pus paharul pe masă. 'Marea preoteasă. Castă acum, și mă tem că asta nu-i servește bine. Skintick, un frate. Desra, o soră. Korlat, Spinnock, cei mai de încredere servitori ai tatălui meu.

'Tiste Andii.'

'Desigur.'

— Și cel de dedesubt?

'Alesul?'

— Te-a sfătuit odată, Doamne? Stai la gratiile de la fereastra ușii, să-l privești murmurând și pasind? Îl chinuiți? Aș dori să cunosc omul

pe care îl voi sluji.

Ea văzu furia clară pe chipul lui. — Acum vrei să fii bufonul meu? Am auzit de asemenea roluri în instanțele umane. Îmi vei tăia tendințele picioarelor și vei râde când mă împiedic și cad? Și-a dezvăluit dinții. — Dacă a ta trebuie să fie chipul meu de conștiință, Apsal'ara, nu ar trebui să fii mai drăguță?

Ea înclină capul, nu răspunse.

Brusc, furia i s-a prăbușit și ochii i s-au îndepărtat. — Este exilul pe care l-a ales. Ai testat încuietoarea ușii? Este interzis din interior. Dar atunci, *nu* avem nicio problemă să-l iertăm. Sfatuieste-ma, atunci. Sunt un domn și stă în puterea mea să fac astfel de lucruri. A ierta pe condamnat. Cu toate acestea, ați văzut criptele de sub noi. Câți prizonieri se încântă sub mâna mea de fier?

'Unu.'

— Și nu pot să-l eliberez. Cu siguranță merită o glumă sau două.

— E supărat?

'Clamă? Eventual.'

— Atunci nu, nici măcar tu nu-l poți elibera. Tatăl tău a luat scoruri pentru lanțurile de la Dragnipur, scoruri ca acest Clip.'

— Îndrăznesc să spun că nu a numit asta libertate.

— Nici milă, răspunse ea. „Sunt dincolo de îndemâna unui lord, chiar și a unui zeu”.

„Atunci îi eșuăm pe toți. Atât domnii, cât și zeii – îi eșuăm pe ei, copiii noștri zdrobiți.

Acesta, și-a dat seama, nu ar fi un om ușor de servit. — I-a atras pe alții la el – tatăl tău. Altii care nu erau Tiste Andii. Îmi amintesc, la curtea lui, în Moon's Spawn.

Ochii lui Nimander se îngustară.

Ea a ezitat, nesigură, apoi a reluat. — Semenii tăi sunt orbi la multe lucruri. Ai nevoie de alții apropiați, Doamne. Slujitori care nu sunt Tiste Andii. Nu sunt unul dintre acești... bufoni despre care vorbești. Nici, se pare, nu pot fi conștiința ta, oricât de urât sunt pentru ochii tăi...

A ridicat o mână. — Iartă-mă pentru asta, te implor. Am căutat să rănesc și așa am spus un neadevăr, doar ca să văd că ustură.

— Cred că v-am înțepat primul, milord.

Întinse din nou mâna după vin, apoi se uită în flăcările vetrei. 'Apsal'ara, Stăpâna Hoților. Vei abandona acum acea viață, pentru a deveni consilier al unui domn Tiste Andii? Toate pentru că tatăl meu, până la urmă, ți-a arătat milă?

„Nu l-am învinuit niciodată pentru ceea ce a făcut. Nu i-am dat de ales. Nu m-a eliberat din milă, Nimander.

'Atunci de ce?'

Ea clătină din cap. 'Nu știu. Dar vreau să aflu.

— Și această urmărire – pentru un răspuns – te-a adus aici, la Black Coral. Mie.'

'Da.'

— Și cât timp vei sta lângă mine, Apsal'ara, cât timp voi guverna un oraș, semnez acte, dezbat politicile? În timp ce putrezesc încet în umbra unui tată pe care abia l-am cunoscut și a unei moșteniri pe care nu pot spera să o umplu?

Ochii i se mariră. — Doamne, asta nu este soarta ta.

S-a întors spre ea. 'Într-adevăr? De ce nu? Te rog, *sfătuiește* -mă.

Și-a înclinat capul a doua oară, l-a studiat pe războinicul înalt cu ochii amărâți și neputincioși. — Atat de mult timp tu, Tiste Andii, te-ai rugat pentru respectul iubitor al Mamei Dark. Atât de mult timp ai tânjit să renaști pentru un scop, la viața însăși. Ți-a dat totul înapoi. Totul. A făcut ceea ce știa că trebuie făcut, de dragul tău. Tu, Nimander, și toți ceilalți. Și acum stai aici, pe scaunul lui, în orașul lui, printre copiii lui. Și suflarea ei sfântă, vă cuprinde pe toți. Să-ți dau ceea ce am de înțelepciune? Foarte bine. Doamne, nici măcar Mama Întunecată nu-și poate ține respirația pentru totdeauna.

'Ea nu-'

„Când se naște un copil trebuie să plângă".

'Tu-'

„Cu vocea sa, intră în lume și *trebuie să* intre în lume. Acum, și-a încrucișat brațele, vei continua să te ascunzi aici în acest oraș? Eu sunt Stăpâna Hoților, Doamne. Cunosc fiecare cale. Le-am plimbat pe toate. Și am văzut ce este de văzut. Dacă tu și poporul tău te ascunzi aici, Doamne, vei muri cu toții. Și la fel va fi și Mama Întunecată. Fii respirația ei. Fii *aruncat afară* .'

— Dar suntem *în lumea asta* , Apsal'ara!

„O lume nu este suficientă".

— Atunci ce trebuie să facem?

— Ce a vrut tatăl tău.

— Și ce este asta?

Ea a zâmbit. — Să aflăm?

— Ai ceva nervi, Maestru Dragon.

Un copil a țipat de undeva de pe alee.

Fără să se întoarcă, Ganoes Paran a oftat și a spus: „Îi sperii iar pe cei tineri".

— Nu este suficient. Călcâiul cu încălțăminte de fier al unui baston a crăpat puternic pe piatră. — Nu așa este întotdeauna așa, hee hee!

— Nu cred că apreciez noul titlu pe care mi-l dai, Shadowthrone.

O vagă pată întunecată, zeul s-a mutat alături de Paran. Capul strălucitor al bastonului își înclină mârâitul argintiu peste vale. — Stăpânul Puntei Dragonilor. Prea multă gură. Sunt... abuzurile tale. Îmi displace atât de mult oamenii imprevizibili. A chicotit din nou. 'Oameni. Ascendenți. zeilor. Câini cu craniul gros. Copii.

— Unde este Cotillion, Shadowthrone?

— Ar trebui să fii obosit de această întrebare până acum.

— M-am săturat să aștept un răspuns.

' *Atunci nu mai întreba!* Țipătul maniac al zeului răsună prin cetate, zdrăngăni sălbatic de-a lungul coridoarelor și prin holuri, înainte de a răsuna înapoi în locul unde stăteau ei deasupra zidului.

— Asta le-a atras cu siguranță atenția, observă Paran, dând din cap către o tumulă îndepărtată, unde acum se aflau două siluete înalte, aproape scheletice.

Shadowthrone a adulmecat. — Nu văd nimic. El șuieră un râs. — Orbit de dreptate.

Ganoes Paran se scărpina la barbă. 'Ce vrei?'

— De unde îți vine credința?

'Scuzați-mă?'

Bastonul a bătut și s-a trântit pe piatră. — Stai cu Gazda în Aren, sfidând orice chemare imperială. Și apoi îi ataci pe Warren cu *asta* . El chicoti brusc. — Ar fi trebuit să vezi chipul Împăratului! Și numele pe care ți le-a pus, măi, până și scriitorii de la curte s-au înfiorat! El s-a oprit. 'Unde am fost? Da, te-am certat, Maestru Dragon. Esti un geniu? Mă îndoiesc de asta. Nu-mi lasă de ales decât să trag concluzia că ești un idiot.

'Asta-i tot?'

— Ea este acolo?

— Nu știi?

'Tu?'

Paran dădu încet din cap. 'Acum inteleg. Totul ține de credință. O noțiune necunoscută pentru tine, înțeleg.

— Acest asediu este lipsit de sens!

'Este?'

șuieră Shadowthrone, cu o mână eterică întinzându-se, de parcă ar fi vrut să-l zgâlțească pe fața lui Paran. În schimb, a plutit, s-a răsucit și apoi s-a micșorat în ceva vag în formă de pumn. — Nu înțelegi nimic!

— Înțeleg asta, răspunse Paran. — Dragonii sunt creaturi ale haosului. Nu poate exista un Maestru Dragon, ceea ce face ca titlul să fie lipsit de sens.

'Exact.' Shadowthrone întinse mâna pentru a strânge un mârâit încâlcit de pânză de păianjen de sub carcasa peretelui. O ridică, aparent studiind rămășița învelită a unei insecte deshidratate.

Mizerabil turd . — Iată ce știu, Shadowthrone. Sfârșitul începe aici. O negi? Nu, nu poți, altfel nu m-ai bântui...

— Nici măcar tu nu poți încălca puterea care înconjoară acest fort, spuse zeul. — Te-ai orbit. Deschide-ți din nou poarta, Ganoes Paran, găsește alt loc în care să-ți găzduiești armata. Acest lucru este inutil. A aruncat pânza și a făcut semn cu capul bastonului. — Nu-i poți învinge pe cei doi, amândoi știm asta.

— Dar ei nu, nu-i așa?

— Te vor testa. Mai devreme sau mai târziu.'

'Încă aștept.'
— Poate chiar azi.
— Vei miza pe asta, Shadowthrone?
Zeul pufni. — Nu ai ce vreau.
'Mincinos.'
— Atunci nu am nimic din ce vrei.
— De fapt, așa cum se întâmplă...
— Mă vezi ținând o lesă? El nu este aici. Pleacă să facă alte lucruri. Suntem aliați, înțelegi? O alianță. Nu o căsătorie blestemată!
Paran rânji. — În mod ciudat, nici măcar nu mă gândeam la Cotillion.
— În orice caz, un pariu fără rost. Dacă pierzi, mori. Sau abandonează-ți armata pentru a muri, ceea ce nu te văd făcând. În plus, nu ești nici pe departe la fel de viclean ca mine. Vrei acest pariu? Cu adevărat? Chiar și atunci când pierd, câștig. Chiar și atunci când pierd... *câștig!* '
Paran dădu din cap. — Și acesta a fost vreodată jocul tău, Shadowthrone. Vezi tu, te cunosc mai bine decât crezi. Da, aș paria cu tine. Nu mă vor încerca astăzi. Vom respinge atacul lor... din nou. Și mai mulți Shriven and Watered vor muri. Vom rămâne mâncărimea pe care nu o pot zgâria.
„Totul pentru că ai credință? Prost!'
„Acestea sunt condițiile acestui pariu. De acord?'
Forma zeului părea să se schimbe, aproape dispărând complet la un moment dat înainte de a reapărea, iar capul de trestie a lovit așchii de pe marginea uzată a merlonului. 'De acord!'
— Dacă câștigi și supraviețuiesc, reluă Paran, primești ceea ce vrei de la mine, orice ar fi, și presupunând că stă în puterea mea să acord. Dacă câștig, primesc ceea ce vreau de la tine.
— Dacă stă în puterea mea...
'Este.'
Shadowthrone mormăi ceva pe sub răsuflarea lui, apoi șuieră. — Foarte bine, spune-mi ce vrei.
Și așa i-a spus Paran.
Zeul chicoti. — Și crezi că asta stă în puterea mea? Crezi că Cotillion nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune?
— Dacă o face, mai bine mergi să-l întrebi, atunci. Cu excepția cazului în care, a adăugat Paran, se dovedește că, după cum bănuiesc, nu ai idee unde poate ajunge aliatul tău. În acest caz, Lord of Shadows, vei face ceea ce îți cer și vei răspunde mai târziu.
— Nu răspund nimănui! Încă un țipăt, ecourile se repetă.
Paran a zâmbit. — De ce, Shadowthrone, știu exact cum te simți. Acum, ce cauți de la mine?
— Caut sursa credinței tale. Bastonul se clătina. — Că ea este acolo. Că ea caută ceea ce cauți tu. Că, pe Câmpia Sângelui și Lanțurilor, o vei

găsi și vei sta în fața ei - de parcă ai fi plănuit asta tot timpul, când știu al naibii de bine că nu ai făcut-o! Nici măcar nu vă plac!

„Shadowthrone, nu-ți pot vinde credința.”

— Așa că minți, la naiba, fă-o convingător!

Auzea bătăi de aripi de mătase, sunetul fiind mărunțirea vântului. *Un băiat cu zmeu. Maestrul Dragonului. Stăpânește peste tot ce nu poate fi guvernat. Călărește haosul urlator și numește-l măiestrie – pe cine păcălişti? Băiete, dă-i drumul acum. E prea mult* . Dar nu ar fi vrut, nu știa cum.

Bărbatul cu barba cărunt se uită și nu poate spune nimic .

Necazul .

Se uită în stânga lui, dar umbra dispăruse.

O izbucnire din curtea de dedesubt l-a atras. Tronul, o masă de flăcări, străpunsese movila de sub el. Iar fumul a sărit spre cer, ca o fiară dezlegată.

CAPITOLUL DOI

Mă uit în jur la cei vii
Încă și legat
Mâinile și genunchii în piatră
Prin ceea ce am găsit
A fost o noapte la fel de obositoare
Ca orice trecut?
A fost un zori mai crud
Să ne găsești atât de îngroziți?
De mâna ta rămâi
Și asta e corect
Dar cuvintele tale de sânge
Sunt prea amar de suportat

Cântecul întristării fără martori

Napan Blight

De aici încolo, nu putea avea încredere în cer. Alternativa, observă el în timp ce examina starea deshidratată, putrezită a membrelor sale, a invitat la descurajare. Tulas Shorn se uită în jur, observând cu ușoară consternare liniile de vedere trunchiate, o suferință care îi blestemă pe toți cei care trebuie să treacă pe suprafața zdrobită a pământului. Cicatricile pe care le privise de la o înălțime mare cu puțin timp mai devreme reprezentau acum obstacole descurajante, o mulțime de tranșee brăzdate care sculptau șanțuri adânci și zimțate pe calea pe care o preconizase.

Este rănită, dar nu sângerează. Nu încă, în orice caz. Nu, văd acum. Această carne este moartă. Cu toate acestea, sunt atras de acest loc. De ce? Merse, oprit, până la marginea celei mai apropiate crevase. Privit în jos. Întuneric, o suflare rece și ușor acrișoară de degradare. Si inca ceva.

Tulas Shorn făcu o pauză pentru o clipă, apoi ieși în spațiu și se aruncă în jos.

Îmbrăcămintea zdrobită s-a desprins, s-a biciuit sălbatic în timp ce corpul lui a lovit pereții aspri, a derapat și a revenit într-un lovitură de membre ofilite, prăbușindu-se în mijlocul nisipului și nisipului șuierător, a tufiilor cu pene și apoi a rădăcinilor de iarbă, iar acum pietrele s-au revărsat să-l urmeze în jos.

Oasele s-au spart când a lovit podeaua cu bolovani a fisurii. Mai mult nisip s-a revărsat din toate părțile cu sunetul șerpilor.

Nu s-a mișcat o vreme. Praful, umflat în întuneric, s-a așezat încet. În cele din urmă, s-a ridicat. Un picior se rupse chiar deasupra genunchiului. Partea inferioară a membrului a rămas atașată de puțin mai mult de câteva întinderi de piele și tendințe. A pus pauza și a așteptat în timp ce cele două capete zdrențuite se topeau încet. Cele patru coaste care îi împingeau acum vârfuri rupte din partea dreaptă a pieptului nu erau deosebit de debilitante, așa că le-a părăsit, păstrându-și puterea.

La scurt timp mai târziu, a reușit să stea în picioare, cu umerii zgâriind pereții. Putea distinge sortimentul obișnuit de oase așchiate care împânzeau podeaua neuniformă, dar acestea nu prezentau decât un interes ușor, fragmentele de suflete bestiale agățate de ele zvârcolindu-se ca niște viermi fantomatici, tulburate de noile curente din aer.

Începu să meargă, urmărind mirosul ciudat pe care îl detectase de sus. Era mai puternic aici, desigur, și cu fiecare pas incomodă de-a lungul canalului întortocheat, se ridica în el o anumită anticipare, la marginea entuziasmului. Aproape, acum.

Craniul era așezat pe un tij de suliță din bronz corodat, ridicându-se la înălțimea pieptului și blocând calea. Într-o grămadă de la baza arborelui se afla restul scheletului, fiecare os distrus sistematic.

Tulas Shorn se opri la doi pași de craniu. — Tartheno?

Vocea care-i bubuia prin cap vorbea însă în limba Imass. ' *Bentract. Skan Ahl te salută, Revenant* .'

— Oasele tale sunt prea mari pentru un T'lan Imass.

— *Da, dar nu a venit nicio mântuire din asta* .

— Cine ți-a făcut asta, Skan Ahl?

— *Trupul ei se află la câțiva pași în spatele meu, Revenant* .

— Dacă ai rănit-o atât de mult în bătălia ta, încât a murit, cum a putut să-ți distrugă corpul cu atâta vigoare?

„ Nu am spus că e moartă ”.

Tulas Shorn ezită, apoi pufni. — Nu, nu locuiește nimic aici. Ori este moartă, ori a plecat.

Cu greu pot să mă cert cu tine, Revenant . Acum, fă un singur lucru: uită-te în spatele tău .

Uimit, a făcut-o. Lumina soarelui luptă în jos prin praf. 'Nu vad nimic.'

— *Acesta este privilegiul tău* .

'Nu inteleg.'

- o trecând pe lângă mine. Am auzit-o alunecând la pământ. Am auzit-o strigând de durere, apoi plângând, iar când s-a terminat plânsul, a rămas doar respirația ei, până când a încetinit prea mult. Dar... încă îl aud. Ridicarea și căderea pieptului ei, cu fiecare răsărire a lunii - când lumina ei slabă ajunge în jos - de câte ori? Mulți. am pierdut socoteala. De ce rămâne ea? Ce vrea? Ea nu va răspunde. Ea nu răspunde niciodată .

Fără să spună nimic, Tulas Shorn trecu pe lângă țăruș și craniul său prăfuit. Cinci pași mai încolo, se opri, privi în jos.

„ Doarme, Revenant? '

Tulas se ghemui încet. Se întinse în jos și atinse cutia toracică delicată care zăcea într-o adâncime mică la picioarele sale. Oasele fosilizate ale unui nou-născut, lipite de pământ cu calcar calcificat. *Născut la valul lunii, tu ești, micuțule? Ai tras măcar o singură respirație? cred ca nu* . — T'lan Imass, acesta a fost sfârșitul urmăririi tale?

— *Era formidabilă* .

— Un Jaghut. O femeie.'

pe *urmele ei. Am eșuat* .

— Și oare acel eșec te chinuiește, Skan Ahl? Sau că ea te bântuie acum, aici în spatele tău, pentru totdeauna ascuns vederii tale?

' *Trezește-o! Sau mai bine, ucide-o, Revenant. Distruge-o. Din câte știm, ea este ultima Jaghut. Omoară-o și războiul se va termina și voi cunoaște pacea* .

— E puțină pace în moarte, T'lan Imass. *Ah, copile, vântul noaptea geme prin tine, nu-i așa? Respirația nopții, care să-l bântuie pentru totdeauna* .

, întoarce-mi craniul. Aș vedea-o din nou .

Tulas Shorn se îndreptă. — Nu voi păși între voi în acest război.

cu *care poți pune capăt!* '

'Nu pot. Nici tu, este clar, nu poți. Skan Ahl, trebuie să te părăsesc acum. Se uită în jos la oasele minuscule. 'Amandoi.'

la *eșecul meu, Revenant, nu am primit niciun vizitator. Tu ești primul care mă găsește. Ești atât de cruzime încât să mă condamni la o eternitate în această stare? Ea m-a învins. Accept asta. Dar te implor, acordă-mi demnitatea de a-mi înfrunta ucigașul* .

„Puneți o dilemă”, a spus Tulas Shorn după un moment de gândire. — Ceea ce îți imaginezi că este milă s-ar putea să nu dovedească așa ceva, dacă aș accepta. Și mai este și asta: nu sunt în mod deosebit înclinat spre milă, Skan Ahl. Nu cu respect pentru tine. Începi să înțelegi dificultatea mea? Într-adevăr, aș putea să întind mâna și să-ți rotesc craniul și poți să mă blestești pentru totdeauna. Sau aș putea alege să nu fac nimic, să las totul așa cum l-am găsit - de parcă nu aș fi fost niciodată aici - și astfel să-ți câștig resentimentele cele mai întunecate. În orice caz, mă vei vedea crud. Acum, asta nu mă jignește prea mult. După cum am spus, nu sunt deranjat de bunătate. Problema cu care mă confrunt este: cât de crud îmi doresc să fiu?

- *te la acel privilegiu despre care am vorbit mai devreme, Revenant. Darul tău simplu de a te putea întoarce, de a vedea ce se ascunde în spatele tău. Amândoi înțelegem că ceea ce se vede poate să nu fie binevenit* .

Tulas Shorn mormăi. — T'lan Imass, știu totul despre privirea peste umăr. S-a întors la craniu. — Atunci să fiu eu peria vântului? O

singură întoarcere, o nouă lume de desfășurat.

' *Se va trezi?* '

— Cred că nu, răspunse el, întinzând mâna și așezând un vârf de deget ofilit pe craniul uriaș. — Dar poți încerca. O creștere lentă a presiunii și, cu un scârțâit, craniul s-a rotit.

T'lan Imass a început să urle în urma lui Tulas Shorn în timp ce acesta mergea înapoi pe canal.

Cadourile nu sunt niciodată ceea ce par. Și mâna care pedepsește? De asemenea, nu este ceea ce pare. Da, aceste două gânduri sunt demne de ecouri lungi, care se întind în acest viitor nenorocit .

De parcă cineva ar asculta .

Răzbunarea, ținută strâns ca o suliță încălțată de fier în mână și cum ardea. Ralata își simțea căldura înfiorătoare, iar durerea era acum un dar, ceva din care se putea hrăni, ca un vânător ghemuit la o nouă ucidere. Își pierduse calul. Își pierduse oamenii. Totul îi fusese luat, totul în afară de acest dar final.

Luna spartă era o pată neclară aproape pierdută în strălucirea verde a Străinilor pe cer. Skincut Barghast stătea cu fața spre est, cu spatele la cărbunii mocniți din vatră și privea spre o câmpie care părea să fierbe în lumina jadului și argintii.

În spatele ei, războinicul cu părul negru pe nume Draconus a vorbit pe un ton scăzut cu uriașul Teblor. Vorbeau des într-o limbă străină — Letherii, presupunea ea, nu că i-ar fi păsat vreodată să-l învețe. Chiar și limbajul negustorului mai simplu o făcea să o dureze capul, dar uneori prinse un cuvânt Letherii care își făcuse loc în cant pidgin, așa că știa că vorbeau despre călătoria pe care o urma.

Est. Pentru moment, era convenabil pentru ea să călătorească în compania lor, în ciuda faptului că trebuia să se apere constant de avansurile stângace ale Teblorilor. Draconus a reușit să găsească un joc în care nu părea să existe niciunul. Putea să cheme apă din roca de bază crăpată. Mai mult decât un războinic. Un șaman. Și într-o teacă de lemn de la miezul nopții, legată de spate, era o sabie magică.

Ea a vrut. Ea a vrut să o aibă. O armă potrivită răzbunării pe care o dorea. Cu o astfel de sabie, ea ar putea ucide ucigașul înaripat al surorilor ei.

În mintea ei, a lucrat prin scenarii. Un cuțit peste gâtul bărbatului când dormea și apoi o înjunghiere într-un ochi pentru Teblor. Simplu, rapid și ar avea ceea ce și-a dorit. Dacă nu pentru golul acestui pământ. Dacă nu pentru setea și foametea care ar urma - nu, deocamdată Draconus trebuie să trăiască. Pentru Ublala, însă, dacă ar putea aranja un accident groaznic, atunci nu ar avea de ce să-și facă griji în noaptea în care a plecat după sabie. Dilema de a găsi pentru oaf o moarte fatală aici, pe această câmpie lipsită de trăsături, încă a învins-o. Dar ea a avut timp.

— Întoarce-te la foc, iubite, strigă Teblorul, și bea niște ceai. Are frunze adevărate în el și chestii care miroase frumos.

Ralata și-a masat tâmplele o clipă, apoi s-a întors. „Nu sunt iubitul tău. Nu aparțin nimănui. Niciodata nu voi.'

Văzând jumătate de zâmbet de pe chipul lui Draconus în timp ce arunca un alt chip de bălegar pe foc, Ralata se încruntă. — Este nepoliticos, rosti ea în timp ce se apropie, se ghemui și luă ceașca oferită de Ublala, să vorbesc într-o limbă pe care nu o înțeleg. Din câte știu, ai putea să complotezi violul și crima mea.

Sprâncenele războinicului s-au arcuit. — Acum, de ce am vrea să facem asta, Barghast? În plus, a adăugat el, Ublala te curta.

— Ar putea la fel de bine să renunțe acum. Nu-l vreau.

Draconus a ridicat din umeri. „I-am explicat că cea mai mare parte a ceea ce numim curte se rezumă doar la a fi acolo. De fiecare dată când te întorci, îl vezi, până când compania lui ți se pare perfect naturală. „A curăța este arta de a crește ca mucegaiul pe cel pe care îl dorești.” Făcu o pauză, scărpinând miriștea de pe falcă. — Nu pot revendica această observație, dar nu-mi amintesc cine a spus-o primul.

Ralata scuipa in foc ca sa-si anunte dezgustul. — Nu toți suntem ca Hetan, știi. Obișnuia să spună că a măsurat atractivitatea unui bărbat imaginându-și cum arăta el când ea se uita la fața lui roșie și la ochii bombați. A scuipat din nou. „Sunt un Skincut, un ucigaș, un colecționar de scalp. Când mă uit la un bărbat, îmi imaginez cum va arăta cu pielea feței tăiată.

— Nu este foarte drăguță, nu-i așa? l-a întrebat Ublala pe Draconus.

— Încercând din greu, vrei să spui, răspunse Draconus.

— Mă face să vreau să fac sex cu ea chiar mai mult decât înainte.

— Așa funcționează aceste lucruri.

— E tortură. Nu-mi place. Nu, vreau. Nu, eu nu. Fac. Oh, o să-mi lustruiesc ciocanul.

Ralata se holba la Ublala in timp ce acesta se ridica in picioare si se zburda.

În jos și în limbajul Fețelor Albe, Draconus murmură: „Apropo, vrea să spună asta literalmente”.

Ea îi aruncă o privire și pufni. 'Am știut că. Nu are inteligență pentru nimic altceva. Ea a ezitat, apoi a spus: — Armura lui pare scumpă.

— A costat scump, da, Ralata. O poartă bine, mai bine decât s-ar fi putut spera. El a dat din cap, mai ales pentru el însuși, bănuia ea, și a spus: „Cred că va sta bine, când va veni momentul”.

Ea și-a amintit de acest războinic ucis-o pe Sekara cea ticăloasă, rupând gâtul bătrânei. Ușurința gestului, felul în care părea că o îmbrățișează pentru a o împiedica să cadă, de parcă trupul ei

neînsuflețit s-ar agăța încă de ceva de genul demnității. Nu era un om ușor de înțeles. „Ce căutați voi doi? Mergi spre est. De ce?'

— Sunt lucruri nefericite pe lume, Ralata.

Ea se încruntă. — Nu știu ce înseamnă asta.

Oftă, studie focul. „Ai călcat vreodată pe ceva fără să vrea? Afară printr-o ușă, un zgârietură brusc sub picioare. Ce-a fost asta? O insecta? Un melc? O soparla?' El și-a ridicat capul și a fixat-o cu ochii lui întunecați, jarul strălucind în oglindă de reflexie. — Nu merită să te gândești, nu-i așa? Așa sunt capriciile vieții. O furnică care visează la război, o viespe care devorează un păianjen, o șopârlă care urmărește viespea. Toate aceste drame și *crunch* - peste tot. Ce să faci din asta? Nimic, presupun. Dacă ai o inimă, împarți o mică măsură de vinovăție și remușcări, apoi continui drumul.

Ea clătină din cap, uluită. — Ai călcat pe ceva?

'Intr-un fel de a spune.' A înghiontat jarul și a privit cum scânteile se învârteau în sus. 'Nu conteaza. Câteva furnici au supraviețuit. De fapt, micuții nenorociți fără sfârșit. Aș putea zdrobi o mie de cuiburi sub călcâi și nu ar face nicio diferență. De fapt, acesta este cel mai bun mod de a gândi. Îi întâlni din nou ochii. — Asta mă răcește? Ce-am lăsat în urmă în acele lanțuri, mă întreb, încă încătușat acolo, o mulțime de virtuți părăsite... orice. Am vise ciudate în ultimul timp.

„Visez doar la răzbunare”.

— Cu cât visezi mai mult la un lucru anume și plăcut, Ralata, cu atât se stinge mai repede. Marginile se uzează, luciul se estompează. Pentru a lăsa astfel de obsesii în urmă, visează-le des.

— Vorbești ca un bătrân, un șaman Barghast. Ghicitori și sfaturi proaste, Onos Toolan a avut dreptate să le ignore pe toate. Aproape că privi spre vest, pe lângă umărul lui, de parcă ar fi putut să-și găsească oamenii și liderul războiului, toți care mărșăluiau drept spre ei. În schimb, a terminat ultimul ceai din ceașcă.

— Onos Toolan, mormăi Draconus, un nume Imass. Un conducător de război ciudat pe care să-l aibă Barghast... îmi spui povestea asta, Ralata?

Ea mormăi. „Nu am nicio îndemânare pentru povești. Hetan l-a luat drept soț. Era de la Adunare, când toți Imasii T'lan au răspuns la chemarea lui Silverfox. Ea i-a întors viața, punând capăt nemuririi, iar apoi Hetan l-a găsit. După încheierea războiului Pannion. Tatăl lui Hetan a fost Humbrall Taur, care unise clanurile White Face, dar s-a înecat în timpul aterizării pe țărmurile acestui continent...

'Un moment vă rog. Triburile voastre nu sunt native de pe acest continent?

Ea a ridicat din umeri. — Zeii Barghast au fost treziți la un pericol. Au umplut creierul șamanilor cu panica lor, ca un piș acru. Trebuie să ne întoarcem aici, în patria noastră originală, pentru a înfrunta un inamic străvechi. Așa că ni s-a spus, dar nu prea multe. Am crezut că

inamicul era Tiste Edur. Apoi Letherii, apoi Akrynnai. Dar nu a fost niciunul dintre ei, iar acum suntem distruși, iar dacă Sekara a vorbit cu adevărat, atunci Onos Toolan este mort, la fel și Hetan. Toți sunt morți. Sper că zeii Barghast au murit împreună cu ei.

— Poți să-mi spui mai multe despre aceste T'lan Imass?

— Au îngenuncheat în fața unui muritor. În toiul bătăliei, au întors spatele inamicului. Nu voi spune mai multe despre ele.

„Totuși ai ales să-l urmezi pe Onos Toolan...”

— El nu era printre aceștia. A stat singur în fața Silverfox, un lucru de oase, și a cerut...

Dar Draconus se aplecase în față, aproape peste foc. „Un lucru de oase”? T'lan - *Tellann!* Abis dedesubt!' Se ridică brusc, surprinzând-o pe Ralata și mai mult, iar ea îl privi în timp ce se plimba, și părea că cerneala neagră curgea sânge din teaca de la spate, o pată care îi durea ochii. — Cățeaua aia, spuse el cu un mârâit scăzut. — Egoistă, ciudăcinoasă!

Ublala a auzit izbucnirea și s-a aruncat deodată în strălucirea plictisitoare a focului, uriașa lui buzdugan aplecându-se peste un umăr. — Ce a făcut, Draconus? Se uită cu privirea la Ralata. — Ar trebui să o ucid? Dacă este îndrăzneață și văzătoare, ce înseamnă viol, oricum? Are legătură cu sexul? Pot sa-'

— Ublala, interveni Draconus, nu vorbeam de Ralata.

Teblorul se uită în jur. — Nu văd pe nimeni altcineva, Draconus. Ea se ascunde? Oricine ar fi ea, o urăsc, dacă nu e drăguță. Ea este frumoasa? Mean este în regulă dacă sunt drăguți.

Războinicul se uita la Ublala. — Cel mai bine urcă-te în blănuri, Ublala, și dormi puțin. Voi sta primul de veghe.

'În regulă. Oricum nu eram obosit. Se răsuci și porni spre patul de pat.

— Fii atent la blestemele alea, spuse Ralata cu un șuierat, ridicându-se în picioare. — Și dacă lovește mai întâi și *apoi* pune întrebări?

El a aruncat o privire spre ea. — T'lan Imass erau *strigoi* .

Ea a dat din cap.

— Nu le-a lăsat niciodată să plece?

'Vulpe de argint? Nu. Au întrebat, cred, dar nu.

Părea că se clătina. Și, întorcându-se, el se lăsă încet într-un genunchi, cu fața departe de ea. Poza era una de consternare sau durere - nu putea fi sigură. Confuză, Ralata făcu un pas spre el, apoi se opri. El spunea ceva, dar într-o limbă pe care ea nu știa. O frază, iar și iar, cu vocea lui răgușită, groasă.

— Draconus?

Umerii lui tremurară, apoi ea auzi un hohot de râs, un sunet mortal, lipsit de umor. — Și am crezut că penitența mea a fost lungă.

Capul încă în jos, spuse: „Acest Onos Toolan... este acum cu adevărat mort, Ralata?

— Așa a spus Sekara.

— Atunci e în pace. În cele din urmă. In pace.'

— Mă îndoiesc, spuse ea.

Se răsuci să o privească. 'De ce spui asta?'

— I-au ucis soția. I-au ucis copiii. Dacă aș fi Onos Toolan, nici moartea nu m-ar ține de răzbunare.

A tras aer în piept și a prins ca într-un cârlig și s-a întors încă o dată.

Teaca picura întuneric ca dintr-o rană deschisă.

Oh, ce vreau sabia aia .

Dorințele și nevoile ar putea muri de foame și să moară, cu nimic diferit de iubire. Toate gesturile mărețe de onoare și loialitate credincioasă nu însemnau nimic când singurii martori erau iarba, vântul și cerul gol. Lui Mappo i s-a părut că virtuțile sale mai nobile s-au ofilit pe viță de vie, iar grădina sufletului său, cândva atât de verdeață, acum zdrăngănește ramuri scheletice pe pereții de piatră.

Unde era promisiunea lui? Dar jurămintele pe care le rostise, atât de sobru și sumbru în tinerețe, atât de strălucitor de prevestire, așa cum se cuvenea curajosului cu umeri largi care fusese cândva? Mappo putea simți groaza înăuntru, dură ca o tumoare de mărimea unui pumn în piept. Îl dureau coastele din cauza presiunii, dar era o durere cu care trăia de atâta vreme, devenise o parte din el, o cicatrice mult mai mare decât rana pe care o acoperise. *Și astfel cuvintele se fac trup. Așa se face că oasele noastre devin suportul propriei noastre penitențe, iar mușchii se zvâcnesc în piei alunecoase de sudoare, capul atârnă — te văd, Mappo — atât de prăbușit într-o capitulare patetică* .

El a fost luat de la tine, ca o baltă furată din poșetă. Furtul a înțepat, mai ustură. Te simți revoltat. Încălcat. Aceasta este mândrie și indignare, nu-i așa? Acestea sunt sigiliile de pe steagul tău de război, pofta ta de răzbunare. Uită-te la tine, Mappo, acum rostești argumentele tiranilor și toți se strâng din calea ta .

Dar îl vreau înapoi. Alaturi de mine. Mi-am jurat viața să-l protejez, să-l adăpostesc. Cum se poate lua asta de la mine? Nu poți auzi urletul gol din inima mea? Aceasta este o groapă fără lumină și pe toți pereții apropiați care mă înconjoară, nu pot simți nimic în afară de găurile pe care le-au făcut ghearele mele .

Strălucirea verde de pe pământul spart era bolnavicioasă pentru ochi, nefirească, o impunere de rău augur care făcea să pară zdrobirea lunii aproape întâmplătoare. *Dar lumile se vindecă, când noi nu* . Mucețea se agăța de aerul nopții, ca de cadavre îndepărtate lăsate să putrezească.

Au fost atât de multe morți în acest pustiu. Nu înțeleg. Asta a fost prin sabia lui Icarium? Furia lui? Ar fi trebuit să simt asta, dar tocmai

pământul abia respiră; ca o bătrână în patul ei de moarte, nu poate decât să tremure la sunete îndepărtate. Tunete și întuneric pe cer .

— Există război.

Mappo mormăi. Au tăcut atât de mult încât aproape că uitase prezența lui Gruntle, stând aici lângă el. — Ce știi despre asta? întrebă el, trăgându-și privirea de la orizontul estic.

Paznicul rulotei tatuat cu ghimpe a ridicat din umeri. 'Ce este de știut? Decese dincolo de numărătoare. Macel ca să-mi lase gura apă. Hackles se ridică – chiar și în această întuneric văd consternarea din fața ta, Trell, și o împărtășesc. Războiul, este ceea ce a fost și va fi mereu. Ce altceva mai este de spus?

— Îți dorești să te alături de luptă?

„Visele mele îmi spun diferit”.

Mappo aruncă o privire înapoi spre tabără. Formele cocoșate ale tovarășilor lor de dormit, movila mai obișnuită a gropii proaspete. Forma uscată a Cartografului așezat pe pietre, un lup zdrențuit zăcând la picioarele lui. Doi cai, împrăștierea haitelor și a proviziilor. Un aer de moarte și tristețe. — Dacă există război, spuse el, înfruntându-se din nou pe Gruntle, cine profită?

Bărbatul își rostogoli umerii, un obicei de-al său, Mappo știa acum, de parcă Sabia Mortală a lui Trake ar fi căutat să schimbe o povară pe care nimeni altcineva nu o putea vedea. „Întotdeauna întrebarea, de parcă răspunsurile ar însemna ceva, ceea ce nu înseamnă. Soldații sunt adunați în gura de fier și pământul se transformă în noroi roșu, iar cineva de pe un deal din apropiere ridică un pumn triumfător, în timp ce altul fuge de pe câmp pe un cal alb.

— Îți garantez că lui Trake îi place puțin părerile războinicului său ales cu privire la această problemă.

— Mai garantează cât de puțin îmi pasă, Mappo. Un tigru Soletaken, dar astfel de fiare nu țin companie, de ce ar trebui să se aștepte Trake la ceva diferit? Suntem vânători solitari; ce fel de război putem spera să găsim? Aceasta este ironia în toată mizeria: Tigrul verii este sortit să vâneze războiul perfect, dar să nu-l găsească niciodată. Vezi cum îi bate coada.

Nu, văd asta. Pentru adevărata față a războiului, cel mai bine apelează la fălcile mârâitoare ale lupilor . — Setoc, spuse el într-un murmur.

— Sunt sigur că are vise ale ei, spuse Gruntle.

„Războaiele tradiționale”, a gândit Mappo, „se declanșează iarna, când zidurile se închid și avem prea mult timp în mână. Baronii se îngrămădesc, regii planifică, rădăcinii își complotează trecerile prin tărâmuri de graniță. Lupii urlă iarna. Dar vine rândul sezonului, vara se naște din sălbăticia lamelor și a suliței — sălbăticia tigrului. El a ridicat din umeri. — Nu văd niciun conflict acolo. Tu și Setoc, și zeii legați de tine, toți vă completați unul pe altul...

— Este mai complicat decât atât, Trell. Fierul rece aparține Lupilor. Trake este fier fierbinte, un defect fatal pentru mintea mea. Oh, ne descurcăm bine în presa sângeroasă, dar atunci trebuie să întrebi, cum, numele lui Hood, am intrat într-o asemenea mizerie în primul rând? Pentru că nu gândim. Tonul lui Gruntle era atât amuzat, cât și amar.

— Și așa visele tale trec cu viziuni asupra ta, Mortal Sword? Cele tulburătoare?

— Nimeni nu își amintește de cei drăguți, nu-i așa? Da, tulburător. Vechi prieteni morți de mult urmăresc junglă. Ei merg pierduți, bâjbând cu brațele. Gurile lor funcționează, dar nici un sunet nu ajunge la mine. Apropo, văd o panteră, stăpâna mea de vânătoare, în aceste vise – ea zace însângerată, gâfâind repede în stare de șoc, mizerie mută în ochi.

'Dute rosu?'

— Colț de mistreț.

— Fener?

„Ca zeu al războiului, el a fost necontestat. Vicios ca orice tigru și viclean ca orice haită de lupi. Cu Fener în ascensiune, am îngenuncheat cu capetele plecate.

— Stăpâna ta este pe moarte?

'Moarte? Poate. O văd și furia îmi umple ochii într-un val de purpuriu. Îngropat, violat și cineva va plăti pentru asta. Cineva va plăti.

Mappo a tăcut. *Violat?*

Gruntle a mârâit după cum se cuvenea zeului său patron, iar ceafa lui Mappo s-a înțepenit la sunet. Trell a spus: — Mă voi despărți de această companie mâine.

— Cauți câmpul de luptă.

— Cred că niciunul dintre voi nu are nevoie de martor. El era acolo, vezi. L-am simțit, puterea lui. Voi găsi traseul. Sper. Și tu, Gruntle? Unde vei conduce această trupă?

— La est, puțin la sud de calea ta, dar nu mă mulțumesc să merg mult mai mult lângă Lupi. Setoc vorbește despre un copil într-un oraș de gheață...

'Cristal.' Mappo închise pentru scurt timp ochii. — Un oraș de cristal.

„Și Precious Thimble crede că există putere acolo, ceva pe care ea ar putea fi capabilă să-l folosească, pentru a-i duce acasă pe acționari. Au o destinație, dar nu este a mea.

— Îți cauți amanta? Nu există jungle la est de aici, decât dacă există pe coasta îndepărtată.

începu Gruntle. 'Jungle? Nu. Gândești prea literal, Mappo. Caut un loc lângă ea, să duc o bătălie. Dacă nu sunt acolo, ea chiar va muri. Așa îmi spun fantomele mele în bântuirea lor. Nu este suficient să ajungi prea târziu, să-i vezi rana din ochi, să știi că tot ceea ce poți spera să faci este să răzbune ce i s-a făcut. Nu suficient, Trell. Niciodata deajuns.'

Rana din ochii ei... faci toate astea din dragoste? Mortal Sword, te dor coastele? Doze ea te bântuie, oricine ar fi, sau Trake pur și simplu îți hrănește cu cea mai coptă carne? Nu este suficient să ajungi prea târziu. Oh, știu adevărul despre asta .

Încălcat .

Violat .

Acum vine întrebarea întunecată. Cine profita de pe urma asta?

Faint se înghesui sub blănuri, simțindu-se ca și cum ar fi fost târâtă în spatele unei trăsuri pentru o legă sau două. Nu era nimic mai rău decât coastele crăpate. Ei bine, dacă s-ar fi ridicat doar pentru a-și găsi capul tăiat rezemat în poală, ar fi mai rău. *Dar probabil nedureroasă, luând în considerare toate lucrurile. Nu asa. Durere mizerabilă, o mie de zgârieturi luptă pentru atenție, până când totul devine alb și apoi roșu și apoi violet și în sfârșit negru fericit. Unde e negrul? Aștept, am așteptat toată noaptea* .

La amurg, Setoc se apropiase să-i spună că Trell avea să plece mâine. Cum știa ea era o presupunere a oricui, din moment ce Mappo nu avea chef să vorbească, cu excepția lui Gruntle, care era unul dintre acei bărbați cu care era prea ușor să vorbești, un bărbat care doar invita la mărturisire, ca și cum ar fi emis un miros sau ceva. Hood știa, ea voia să...

Un spasm. Ea a înăbușit un gâfâit, a așteptat să scape de pulsații și apoi a căutat să-și schimbe încă o dată poziția, nu că una era mai confortabilă decât oricare alta. Mai mult o chestiune de durată. Douăzeci de respirații întinse încoace, cincisprezece încolo, și plat pe spate era imposibil - nu și-a imaginat niciodată cum greutatea propriilor ei sâni ar putea zdrobi respirația din ea, iar măturarea blândă a blănurilor amenința să se închidă ca un viciu. când se gândi să-și așeze brațele. Totul era imposibil și, în zorii zilei, va fi gata să-și ia capul.

Gruntle *ne va părăsi și pe noi. Nu încă. Dar nu va rămâne. El nu poate* .

Setoc avea un mod cu cuvintele, mormanele de vești bune pe care le stivuia ca monedele unei comori private. Poate ierburile i-au șoptit la urechi, în timp ce ea stătea acolo atât de blândă și al naibii de adormită, sau greierii și doar îi ascultă - nu, asta era coloana vertebrală care trosnea. Ea a ripostat un geamăt.

Deci, în curând, ar fi Acționarii și barbarul, Torrent, împreună cu cei trei runți și Setoc însăși. Ea nu a numărat Cartograf, lupul sau caii. Nu dintr-un motiv anume, chiar dacă doar caii erau de fapt în viață. *Nu le număr, asta-i tot* . Deci, doar ei, și cine dintre ei a fost suficient de dur pentru a lupta împotriva următorului atac al acelei șopârle înaripate? Torent? Părea prea tânăr, cu ochi de iepure vânat.

Și a mai rămas un singur Bole, și asta e rău. Sărmanul băiat e nenorocit. Iată afacerea, să nu mai îngropăm prieteni, nu-i așa?

Dar Precious Thimble a fost neclintit. Puterea brută aștepta în est. Ea a crezut că ar putea face ceva cu el. Deschide un warren, scoate Hood de aici. *Nu mă pot certa cu asta. N-aș vrea. Sigur, ea este doar o cireșă a unei fete este prețiosul nostru. Și dacă acum regretă tachinarea ei, de ce, asta o va face mai atentă de acum înainte, ceea ce nu este un lucru rău* .

Un rulou cu Gruntle ar fi delicios. Dar m-ar ucide. În plus, sunt toată cicatrice. Dezechilibrat, ha. Cine și-ar dori un ciudat, decât din milă? Fii rațional și nu te feri de marginea sa zimțată. Zilele tale în care strâmbești un deget pentru a obține o răsturnare s-au terminat. Găsește un alt hobby, femeie. Se învârte, poate. Baratarea untului - este un hobby? Probabil nu .

Nu poți dormi prin asta. Recunoaste. Vor trece luni până la o noapte decentă... dormit. Sau altfel .

Gruntle *crede că se duce undeva să moară. Nu vrea să murim cu el* .

Ce frumos, Setoc, mulțumesc pentru asta .

„ În Orașul de Cristal este un copil... ferește-te de deschiderea ochilor ”.

Ascultă, scumpo, micuțul de aici are nevoie să-i fie șters fundul și gemenii se prefac că nu observă, dar mirosul devine puțin rang, nu? Luați această mână de iarbă .

Viața era mult mai bună pe trăsură, fără a livra orice.

Faint mormăi și apoi tresări la durere. *Doamne, femeie, ești complet nebună* .

Lasă-mă să visez la o tavernă. Fumurie, aglomerată, o masă perfectă. Stăm cu toții acolo, lucrând la shake-uri. Opriți plimbările de rață la toaletă. Soții Boles își fac muțe unul altuia și apoi râd. Reccanto și-a rupt degetul mare și îl pune la loc. Glanno nu-l poate vedea pe barman. Nici măcar nu vede masa din fața lui. Sweetest Sufferance arată ca o pisică plinuță cu coada unui șobolan atârnând de gură .

Mai vine un ulcior .

Reccanto ridică privirea . ' *Cine plătește pentru asta?* ' *intreaba el* .

Faint ridică cu grijă o mână, o ridică pentru a-și peria obrajii. *Negru fericit, pari atât de departe* .

În zorii falși, Torrent deschise ochii. Câteva violențe încă i se legăna în craniu - un vis, dar deja amintirea detaliilor lui dispăruse. Clipind, se ridică. Aerul rece pătrunde sub pătura lui de lână rodara, smulgându-i mărgelele de sudoare de pe piept. Aruncă o privire spre cai, dar fiarele stăteau calme, moștenind. În tabără, formele celorlalți erau nemișcate în semi-lumină granuloasă.

Lăsând pătura deoparte, se ridică. Strălucirea verzuie pălea spre est. Războinicul se apropie de calul său, îl întâmpină cu un murmur scăzut și își puse o mână pe gâtul cald. Poveștile despre orașe și imperii, despre gaze care ardeau cu flacără albastră, despre căi secrete prin lume pe care ochii lui nu le puteau vedea, toate îl lăsau tulburat, agitat, deși nu era sigur de ce.

Știa că Toc venise dintr-un asemenea imperiu, departe peste ocean, iar ochiul lui singuratic privise scene pe care Torrent nu și le putea imagina. Cu toate acestea, în jurul războinicului Awl era acum un peisaj mai familiar, mai aspru decât Awl'dan, adevărat, dar la fel de deschis, măturator, pământul se nivela sub cerul vast. Ce alt fel de loc și-ar putea dori un om cinstit? Ochii puteau ajunge, mintea se putea întinde. Era loc pentru orice. Un cort sau o iurtă pentru adăpostul nopții, un inel de pietre pentru a îmbrățișa focul de bucătărie, aburul care se ridica din spatele turmelor în timp ce zorii se răspândeau ușor.

Tânjea după o asemenea scenă, salutul de dimineață pe care o cunoscuse dintotdeauna. Câinii care se ridicau din paturile lor de iarbă, strigătul blând al unui prunc flămând dintr-una dintre iurte, mirosul de fum în timp ce vetrele s-au trezit din nou.

O emoție bruscă îl cuprinse și el se împotrivi unui suspine. *Toate au dispărut. De ce sunt încă în viață? De ce mă agățăm de această mizerie, de această viață goală? Când ești ultimul, nu există niciun motiv să continui să trăiești. Toate venele tale sunt tăiate, sângele se scurge și se scurge și nu are sfârșit* .

Redmask, ne-ai ucis pe toți .

Îl așteptau rudele în lumea spiritelor? Și-ar fi dorit să poată crede. Și-ar fi dorit ca credința lui să nu fi fost niciodată spulberată, zdrobită sub călcâiul soldaților Letherii. Dacă spiritele Awl ar fi fost mai puternice, dacă ar fi fost tot ce au spus șamanii că sunt... *nu am fi murit. Nu au eșuat. Nu am fi căzut niciodată* . Dar, dacă existau, erau slabi, ignoranți și neputincioși împotriva schimbării. Echilibrat pe o cordă de arc, iar când acea sfoară s-a rupt, lumea lor s-a terminat, pentru totdeauna.

Îl văzu pe Setoc trezindu-se, o privi ridicându-se, trecând degetele prin încurcăturile din păr. Ștergându-și ochii, Torrent se întoarse spre cal, și-a sprijinit fruntea de haina lipe de gât. *Te simt, prietene. Nu-ți pui la îndoială viața. Ești în mijlocul lui și nu cunoști alt loc, nimic în afara lui. Cât te invidiez* .

Ea se apropie de el, scrâșnitul slab al pietrelor sub picioare, pulsul lent al respirației ei. Ea a venit în stânga lui, întinzându-se să mângâie calul în moliciunea dintre nările lui, dându-i parfumul ei. — Torrent, șopti ea, cine este acolo?

El a mormăit. — Fantomele tale de lup sunt sfâșiate, nu-i așa? Curios, speriat...'

— Au miros de moarte și totuși de putere. Atât de multă putere.

Pielea de pe fruntea lui era acum umedă. — Ea se numește un Bonecaster. Un șaman. O vrajitoare. Numele ei este Olar Ethil și nicio viață nu arde în trupul ei.

— Ea vine înainte de zori, acum trei dimineți la rând. Dar nu se apropie. Se ascunde ca un iepure de câmp, iar când lumina soarelui sosește în sfârșit, dispare. Ca praful.

— Ca praful, aprobă el.
'Ce vrea?'
S-a dat înapoi de pe cal, a trecut cu spatele unei încheieturi de fruntea lui și și-a întors privirea. — Nimic bun, Setoc.
Ea nu spuse nimic o vreme, stând lângă el, cu blănurile înfășurate strâns pe umeri. Apoi a părut să tremure și a spus: „Un șarpe se zvârcește în fiecare dintre mâinile ei, dar ei râd".
Telorast. Cheag. Ei dansează în visele mele . — Și ei sunt morți. Toți sunt morți, Setoc. Dar totuși ei sunt foame... de ceva. El a ridicat din umeri. „Suntem cu toții pierduți aici. Simt asta, ca un putregai în oasele mele.
— I-am spus lui Gruntle viziunile mele, Lupii și tronul pe care îl păzesc. Știi ce m-a întrebat?
Torrent clătină din cap.
M-a întrebat dacă i-am văzut pe Lupi ridicând un picior pe tronul acela.
Pufni în râs, dar sunetul îl zgudui într-un mod neașteptat. *Când am râs ultima dată? Spirite de mai jos* .
— Așa marchează ei teritoriul, continuă Setoc, cu tonul ei ironic. — Cum iau în stăpânire ceva. Am fost șocat, dar nu pentru mult timp. La urma urmei sunt fiare. Deci la ce ne închinăm când ne închinăm lor?
— Nu mă mai închin nimănui, Setoc.
„Gruntle spune că închinarea nu este altceva decât predarea la lucruri care nu sunt controlate. El spune că confortul din asta este fals, pentru că nu este nimic confortabil în lupta de a trăi. Nu îngenunchează în fața nimănui, nici măcar Tigrul verii, care ar îndrăzni să-l oblige. Ea a ezitat, apoi a oftat și a adăugat: — Îmi va fi dor de Gruntle.
— Intenționează să ne părăsească?
„O mie de oameni pot visa la război, dar nu există două vise la fel. În curând el va dispărea, și Mappo, de asemenea. Băiatul va fi supărat.
Cei doi cai s-au speriat brusc, poticnindu-se în șuvoiala. Trecând pe lângă ei, Torrent se încruntă. — În zorii asta, spuse el într-un mârâit, iepurele este îndrăzneț.
Degetarul Prețios a retrase un țipăt, se trezi cu gheare cu o gâfâitură. Urme de foc i se scurgeau de-a lungul nervilor. Lăsându-și deoparte așternutul, ea se ridică în picioare.
Torrent și Setoc stăteau lângă cai, cu fața spre nord. Cineva venea. Pământul de sub picioare părea să se retragă în valuri care treceau pe lângă ea, ca niște ondulații care trec chiar pe sub suprafață. Precious s-a străduit să-și încetinească respirațiile icnătoare. Ea a pornit să se alăture războinicului și fetei, aplecându-se în față de parcă s-ar fi luptat cu un curent invizibil. Auzind zgomote grele în spatele ei, se uită înapoi pentru a-i vedea pe Gruntle și Mappo.
— Fii atent, Precious, spuse Gruntle. — Împotriva acestuia... El clătină din cap. Tatuajele ghimpate care îi acopereau pielea se adânceau

vizibil, iar în ochii lui nu era nimic uman. Încă nu avea să-și deseneze școvelele.

Privirea ei se îndreptă spre Trell, dar expresia lui nu dezvăluie nimic.

Nu am ucis-o pe Jula. Nu a fost vina mea .

S-a întors înapoi, a împins mai departe.

Silueta care se îndrepta cu pași mari spre ei era ofilită, o bărbătească înveșată în piei de șarpe. Pe măsură ce se apropia, Precious putea să vadă starea devastată a feței ei late, golul orbitelor ei. În spatele ei Gruntle se dezlănțui un șuierat felin. 'T'lan Imass. Fără arme, adică este un Bonecaster. Prețios Degetar, nu te târgui cu acesta. Ea îți va oferi putere, pentru a obține ceea ce își dorește. Refuza-o.

Strâns din dinți, ea a răspuns: „Trebuie să ajungem acasă".

— Nu așa.

Ea clătină din cap.

Bărbatul se opri la zece pași depărtare și, spre surprinderea lui Precious Thimble, Torrent a fost cel care a vorbit primul.

— Lasă-i în pace, Olar Ethil.

Căgârița își înclină capul, șuvițele de păr ieșind ca fire de mătase de păianjen. — Există doar unul, războinicul. Nu este o preocupare a ta. Sunt aici să-mi revendic rudele.

'Al tau ce? Vrăjitoare, există...

— Nu-l poți avea, răbufni Gruntle, trecând pe lângă Torrent.

— Stai departe de asta, puiule, a avertizat Olar Ethil. — Uită-te la zeul tău și vezi cum se ghemuiește în fața mea. Apoi a arătat cu un deget noduros către Mappo. — Și tu, Trell, aceasta nu este bătălia ta. Stai deoparte și-ți voi spune tot ce trebuie să știi despre cel pe care îl cauți.

Mappo păru să se clătinească și apoi, cu fața răsucindu-se de suferință, se dădu înapoi.

Precious icni.

a vorbit Setoc. — Cine este această rudă a ta, vrăjitoare?

— Se numește Absi.

'Absi? Nu este-'

— Băiatul, se răsti Olar Ethil. — Fiul lui Onos Toolan. Adu-l la mine.

Gruntle și-a scos săbiile.

— Nu fi prost! mârâi Bonecasterul. „Propriul tău zeu te va opri! Treach nu te va lăsa pur și simplu să-ți arunci viața pe asta. Crezi să virezi? Vei eșua. Te voi omorî, Mortal Sword, nu te îndoi de asta. Băiatul. Adu-l la mine.

Restul erau trezi acum, iar Precious se întoarse pentru a-l vedea pe Absi stând între gemeni, cu ochii mari și strălucitori. Baaljagg înainta încet, mai aproape de locul în care stătea Setoc, cu capul masiv coborât. Amby Bole a rămas aproape de tumul fratelui său, închis și tăcut, fața lui odinioară tânără acum bătrână și orice dragoste existase în ochii lui dispăruse. Cartograful stătea cu un picior în cărbunii din vatră, privind

la ceva din est – poate soarele răsărit – în timp ce Sweetest Sufferance o ajuta pe Faint să se ridice în picioare. *Trebuie să încerc ceva mai multă vindecare asupra ei. Îi pot arăta lui Amby că nu reușesc întotdeauna. Pot — nu, gândește-te la ceea ce este în fața noastră acum! Ea i-a dat lui Mappo ceea ce vrea, la fel de ușor. Se târguiește repede, spune adevărat* . Precious s-a înfruntat pe Bonecster. — Bătrân, noi cei din Trygalle suntem blocați aici. Nu am puterea să ne duc acasă.

— Nu te vei amesteca dacă te binecuvântez cu ceea ce ai nevoie? Olar Ethil dădu din cap. 'De acord. Adună copilul.

— Nici măcar să nu te gândești, a avertizat Gruntle, privirea din ochii lui neoameni oprindu-se pe Precious pe urmele ei. Barbele de pe brațele lui descoperite păreau să se estompeze pentru o clipă, apoi au devenit din nou ascuțite.

Băiatul a spus: „Băiatul este al meu, puiule, pentru că tatăl lui îmi aparține. Prima sabie mă servește încă o dată. Chiar ai vrea să mă împiedici să reunesc fiul cu tatăl?

Stavi și Storii s-au grăbit mai aproape, întrebările lor răsturnându-se împreună. „Tată, este în viață? Unde este el?'

Gruntle le bară drumul cu o sticlă nivelată. — Stați puțin, voi doi. Ceva nu este în regulă aici. Stai, te implor. Păzește-ți fratele. Se întoarse spre Olar Ethil. — Dacă tatăl băiatului te servește acum, unde este?

'Nu departe.'

— Atunci adu-l la noi, spuse Gruntle. — Își poate aduna singur copiii.

— Fiicele nu sunt din sângele lui, a răspuns Olar Ethil. — Nu am nici un folos pentru ele.

'Tu? Dar Onos Toolan?

— Atunci dă-mi-le și voi avea grijă să le pună la dispoziție.

Torrent se întoarse. — A le tăia gâtul este ceea ce vrea să spună, Gruntle.

— Nu am spus asta, războinicul, a replicat Bonecaster. — Îi voi lua pe cei trei, asta o ofer.

Baaljagg se apropia de Olar Ethil, iar ea îi făcu semn. „Binecuvântat Ay, te salut și te invit în compoziția mea...”

Uriașa fiară se aruncă, fălcile masive scrâșnind în timp ce se închideau în jurul umărului drept al Bonecasterului. Apoi ay s-a învârtit, biciuindu-l pe Olar Ethil din picioare. Fâșii de piele de reptile, fetișuri din oase și scoici s-au zguduit și s-au spart. Lupul uriaș nu și-a eliberat strânsoarea, ci s-a ridicat a doua oară, trântindu-l cu putere pe Olar Ethil de pământ. Oasele i s-au așchiat în fălci, iar corpul s-a zbătut slab, la fel ca o victimă uluită.

Baaljagg și-a scăpat strânsoarea de umărul ei zdrobit și și-a închis colții în jurul craniului. Apoi a biciuit-o în aer.

Mâna stângă a lui Olar Ethil s-a înjunghiat brusc în gâtul lui ay, lovindu-se prin pielea uscată și închizându-și coloana vertebrală. Chiar

dacă lupul a aruncat-o în sus, ea a prins-o. Elanul de la ascensiunea lui Baaljagg a adăugat forță strângerii ei. Din ay izbucni dintr-o dată, un sunet teribil de ruptură și, ca un șarpe, o lungime a coloanei vertebrale a fiarei s-a desprins din gât, încă strâns în mâna osoasă a vrăjitoarei.

Bonecasterul s-a învârtit de la ay, aterizand puternic într-un zgomot de oase.

Baaljagg s-a prăbușit, cu capul ca o piatră într-un sac.

se plânge Absi.

În timp ce Olar Ethil se ridica, Gruntle mărșălui spre ea, cu cele două arme pregătite. Văzându-l, ea aruncă coloana vertebrală într-o parte.

Și a început să vireze.

Când a ajuns la ea, ea nu era altceva decât o neclaritate, momente de la extinderea în ceva imens. A lovit cu pumnul unde fusese capul ei cu o clipă mai devreme, iar mânerul clopoțelului a trosnit puternic de ceva. Virajul a dispărut brusc. Tulburându-se înapoi, cu fața zdrobită, Olar Ethil s-a întins pe spate.

— *Scuipă pe zeul tigru* , spuse Gruntle, stând direct deasupra ei. — Ia-ți capota virajul tău stupid și al meu! Lovindu-și lamele împreună, le-a dat jos, sub maxilarul ei, în formă de X. — Acum, Bonecaster, se întâmplă să știu că dacă lovițí chiar și oasele lui T'lan Imass destul de tare, acestea se sparg.

„Fără muritor-”

— Pișí pe asta. Te las in bucati, ma intelegi? Bucăți. Cum se face din nou? Cap într-o nișă? Pe un stâlp? Cota unui copac? Fără copaci aici, vrăjitoare, dar o gaură în pământ, e ușor.

— Copilul este al meu.

— Nu te va avea.

'De ce nu?'

— Tocmai i-ai ucis câinele.

Prețiosul Degetar se grăbi înainte, simțindu-se pe jumătate febril, cu genunchii clătinându-i sub ea. „Bonecaster-”

„Mă gândesc să-mi retrag ofertele”, a spus Olar Ethil. 'Toti. Acum, Mortal Sword, vrei să-ți scoți armele și să mă lași să mă ridic?

— Nu m-am hotărât.

'Ce trebuie să promit? Să-l lași pe Absi în grija ta? Îi vei păzi viața, Mortal Sword?

Precious îl văzu pe Gruntle ezitând.

— Am venit să mă târguiesc cu voi toți, continuă Olar Ethil. 'În credință. Strigoiul ay era sclavul amintirilor străvechi, al trădărilor străvechi. Nu o voi ține împotriva niciunui dintre voi. Mortal Sword, uită-te la prietenii tăi - cine dintre ei este capabil să protejeze copiii? Tu nu vei. Trell așteaptă doar să audă cuvintele mele șoptindu-i prin minte și apoi va părăsi compania ta. Războinicul Awl este un cățeluș și unul

lipsit de respect. Spawn-ul Jhag Bolead este rupt în interior. Vreau să-i aduc lui Onos Toolan copiii lui...

— E un T'lan Imass, nu-i așa?

Bonecasterul a tăcut.

— Este singurul mod în care te-ar mai servi, spuse Gruntle. „A murit, așa cum au crezut fiicele lui, și tu l-ai înviat. O să faci același lucru cu băiatul? Darul atingerii tale de moarte?

'Desigur că nu. Trebuie să trăiască.

'De ce?'

Ea a ezitat, apoi a spus: „Pentru că el este speranța poporului meu, Mortal Sword. Am nevoie de el — pentru armata mea și pentru Prima Sabie care îi comandă. Copilul, Absi, va fi cauza lor, motivul lor de a lupta.

Gruntle, văzu Precious, era deodată palid. 'Un copil? Cauza lor?

— Bannerul lor, da. Nu înțelegi — nu pot să mă țin de mânia lui... a Primei Sabie. Este întuneric, o fiară dezlănțuită, un leviatan - el nu trebuie dezlănțuit, nu în acest fel. Visul lui Burn, Mortal Sword, lasă-mă să mă ridic!

Gruntle și-a retras armele, s-a împiedicat cu un pas înapoi. Mormăia ceva pe sub răsuflarea lui. Precious Thimble a prins doar câteva cuvinte. În limba daru. *Bannerul... tunică de copil, asta a fost* ? *Culoarea... a început roșu, s-a terminat... negru* .

Olar Ethil se ridică cu greu în picioare. Fața ei abia se putea recunoaște, un nod de os zdrobit, așchiat și piele ruptă. Creștele de la caninii lui Baaljagg aveau șanțuri adânci și albe pe tâmple și baza mandibulei pe ambele părți. Umărul ruinat s-a prăbușit, cu brațul atârnând inutil.

În timp ce Gruntle se dădu înapoi, din Setoc se auzi un strigăt de suferință. — Atunci v-a câștigat pe toți? Nu-l va proteja nimeni? Vă rog! *Vă rog!* '

Gemenii plângeau. Absi stătea în genunchi lângă trupul deshidratat al lui Baaljagg, gemând într-o cadență ciudată.

Cartograful zgomot mai aproape de băiat, cu un picior înnegrit și mocnit. — Fă-l să oprească asta. Cineva. Fă-l să oprească asta.

Precious se încruntă, dar ceilalți ignorară rugămințile strigoului. *Ce vrea să spună prin asta?* Se întoarse spre Olar Ethil. „Bonecaster-”

— La est, femeie. Acolo vei găsi tot ce ai nevoie. Ți-am atins sufletul. L-am transformat într-un Mahybe, un vas care așteaptă. Est.'

Precious Thimble și-a încrucișat brațele, cu ochii închiși pentru o clipă. Voia să se uite la Faint and Sweetest, să vadă satisfacția, ușurarea din ochii lor. Ea a vrut, dar știa că nu va vedea nimic de acest fel, nu de la cei doi. La urma urmei, erau femei și trei copii erau predați. Aruncat în brațele strigoilor. *Imi vor multumi pana la urma. Când amintirea acestui moment se estompează, când suntem cu toții în siguranță și din nou acasă* .

Ei bine... nu noi toți. Dar ce putem face?

Setoc, cu Torrent lângă ea, era tot ce stătea între Olar Ethil și cei trei copii. Lacrimile curgeau pe obrajii lui Setoc, iar în atitudinea războinicului Awl, Precious Thimble a văzut un bărbat care se confrunta cu execuția lui. Își trase sabia, dar privirea din ochii lui era sumbră. Cu toate acestea, nu s-a clătinat. Dintre toți, acest tânăr războinic a fost singurul care nu a întors. *La naiba, Setoc, îl vezi pe acest băiat curajos murind?*

— Nu o putem opri, îi spuse Precious lui Setoc. — Trebuie să vezi asta. Torrent — spune-i.

— L-am lăsat pe ultimul dintre copiii Awl Barghast, spuse Torrent. — Și acum sunt toți morți. Plecat.' A scuturat din cap.

— Îi poți proteja mai bine pe *aceștia* ? a cerut Precious.

Parcă ar fi fost pălmuit. Și-a întors privirea. „Renunțarea la copii este singurul lucru pe care se pare că îl fac bine". Își înveli arma și apucă brațul lui Setoc. 'Vino cu mine. Vom vorbi acolo unde nimeni altcineva nu ne poate auzi.

Setoc îi aruncă războinicului o privire sălbatică, începu să se zbată, apoi se lăsa brusc în strânsoarea lui.

Precious îl privi trăgând-o departe. *S-a rupt ca o crenguță firavă. Ești mândru de tine acum, Precious?*

Dar calea este în sfârșit clară .

Olar Ethil a mers cu un pas zguduitor pe care nu-l arătase până acum, articulațiile zdrobindu-se și rupte, până în locul în care băiatul îngenunche. Ea se întinse cu brațul ei bun și îl prinse de gulerul tunicii lui Barghast. Îl întinse să-i studieze chipul, iar el, la rândul său, se uită fix înapoi la ea, cu ochii uscați, plat. Bonecasterul mormăi. — În regulă, fiul tatălui tău, lângă Abis.

Se întoarse și porni, spre nord, cu băiatul atârnându-i de strânsoarea ei. După o clipă, gemenii l-au urmat, niciunul nu se uită înapoi. *Nu există sfârșit să pierzi totul, nu-i așa? Pur și simplu continuă și mai departe. Mama lor, tatăl lor, oamenii lor. Nu, nu se vor uita înapoi* .

Și de ce ar trebui ei? Le-am eșuat. Ea a venit, ne-a despărțit, ne-a cumpărat ca o împărăteasă care împrăștie o mână de monede. Și erau ceea ce ea a cumpărat. Ei și întoarcerea noastră. Și a fost ușor, pentru că asta suntem .

Mahybe? Ce pe numele lui Hood este asta?

Cu groază în inimă, Mappo a pornit din tabără, lăsându-i pe ceilalți, lăsând în urmă acest zori teribil. Se strădui să nu ia o fugă, de parcă asta i-ar fi ajutat. În plus, dacă toți îl priveau, făceau asta cu conștiințe la fel de pătate ca ale lui. Era confort în asta? Ar trebui să existe? *Nu suntem altceva decât propriile noastre nevoi. Dar ea ne-a arătat fiecăruia dintre noi fața pe care o ascundem de noi înșine și de toți ceilalți. Ea ne-a făcut de rușine expunându-ne adevărurile* .

S-a luptat să-și amintească de scopul său, de tot ceea ce îi cerea jurământul și de lucrurile îngrozitoare pe care le putea face să facă.

Icarium trăiește. Sa nu uiti asta. Concentrează-te pe ea. El mă așteaptă. O sa-l gasesc. Voi face totul bine încă o dată. Lumea noastră mică, închisă și impermeabilă la tot ce este în afara ei. O lume în care nimeni nu ne va provoca, în care nimeni nu va pune la îndoială faptele noastre, deciziile de ură pe care le-am luat cândva .

Dă-mi lumea asta, te rog, te implor .

Minciunile mele cele mai prețioase — ea le-a furat pe toate. Au văzut .

Setoc, dragi zei, tradarea din fata voastra!

Nu. Îl voi găsi. Îl voi proteja de lume. Voi proteja lumea de el. Și de orice altceva, de ochii răniți și inimile zdrobite, mă voi proteja. Și toți l-ați numit sacrificiul meu, loialitatea mea sfâșietoare - acolo, pe Calea Mâinilor, v-am tăiat respirația .

Bonecaster, mi-ai furat minciunile. Vedeți-mă acum .

Știa că strămoșii lui sunt departe, departe. Oasele lor s-au năruit în praf în camerele de sub mormane de piatră și pământ. Știa că le părăsise de mult.

Atunci de ce le putea auzi urletele?

Mappo și-a bătut mâinile peste urechi, dar asta nu a ajutat. Urletele au continuat, și mai departe. Și pe această câmpie vastă și goală, se simți brusc mic, micșorându-se și mai mult cu fiecare pas. *Inima mea. Onoarea mea... se micșorează, se ofilește... cu fiecare pas. E doar un copil. Toate sunt. S-a ghemuit în brațele lui Gruntle. Fetele, s-au ținut de mâinile lui Setoc și au cântat cântece* .

Nu este singura responsabilitate inevitabilă a unui adult să protejeze și să apere un copil?

Nu sunt cum am fost cândva. Ce am facut?

Amintiri. Trecutul. Totul este atât de prețios - îl vreau înapoi, vreau totul înapoi. Icarium, te voi găsi .

Icarium, te rog, salvează-mă .

Torrent se urcă în șa lui. S-a uitat în jos și a întâlnit ochii lui Setoc, apoi a dat din cap.

Putea să vadă frica și îndoiala de pe chipul ei și și-ar fi dorit să aibă mai multe cuvinte care merită spuse, dar le consumase pe toate. Nu era suficient că făcea asta? Întrebarea, pusă atât de îndrăzneț și de nedrept în propria sa minte, aproape că l-a făcut să râdă în hohote. Totuși, trebuia să facă asta. Trebuia să încerce. — Îi voi proteja, promit.

— Nu le datorezi nimic, spuse ea, îmbrățișându-se cu atâta severitate încât a crezut că i-ar putea crăpa coastele. — Nu responsabilitatea ta, ci a mea. De ce faci asta?'

— L-am cunoscut pe Toc.

'Da.'

'Mă gândesc: ce ar face? Acesta este răspunsul meu, Setoc.

Lacrimile îi curgeau pe față. Își ținea buzele strânse, de parcă să vorbească ar însemna să-și piardă durerea, un demon plâns care nu avea să mai fie înlănțuit sau bătut niciodată.

„Am lăsat copiii să moară odată”, a continuat el. — L-am dezamăgit pe Toc. Dar de data asta, ridică el din umeri, sper să mă descurc mai bine. În plus, ea mă cunoaște. O să mă folosească, a mai făcut-o. Se uită la ceilalți. Tabăra era plină. Suferința slabă și cea mai dulce începuse deja să meargă, ca doi refugiați zdrobiți. Precious Thimble îi urmă cu câțiva pași, ca un copil nesigur de primirea ei în compania lor. Amby mergea de unul singur, în dreapta celorlalți, privind drept înainte, cu pasul înțepenit, fragil. Iar Gruntle, după câteva cuvinte cu Cartographer, care stătea din nou pe tumul Julei, pornise la drum, cu umerii rotunjiți ca de durere viscerală. Cartograful, se părea, rămânea în urmă. *Se unește doar pentru a se destrama* . — Setoc, fantomele tale de lup s-au speriat de ea.

'Îngrozit.'

— Nu puteai face nimic.

Ochii ei străluciră. — Asta ar trebui să ajute? Cuvintele de genul ăsta doar sapă gropi mari și ne invită să sărim.

Și-a îndepărtat privirea. 'Imi pare rau.'

— Du-te, prinde-i din urmă.

Și-a luat frâiele, și-a rotit montura și a bătut cu călcâiele flancurile.

Ai pariat și tu pe asta, Olar Ethil? Cât de îngâmfat vei suna în salutul tău?

Ei bine, acum, bucură-te de timpul tău, pentru că nu va dura pentru totdeauna. Nu dacă am ceva de spus în această chestiune. Nu-ți face griji, Toc, nu am uitat. Pentru tine, voi face asta sau voi muri în efort .

El a călărit la galop pe pământul gol, până când a tras în vizorul Bonecasterului și a celor trei încărcături ale ei. Când gemenii s-au întors și au strigat de ușurare, aproape că l-a rupt.

Setoc îl privise pe tânărul războinic Awl călând după Olar Ethil, văzuse când ajunse la ei. Un schimb de cuvinte, apoi au pornit încă o dată, mergând până când faldurile înșelătoare ale peisajului i-au înghițit pe toți. Apoi s-a întors, a studiat Cartograf. „Băiatul plângea de durere. Peste câinele lui mort. I-ai spus să se oprească. De ce? De ce ar fi trebuit să te deranjeze atât de mult?

„Cum se face”, spuse strigoiul, ridicându-se din tumulă și apropiindu-se mai mult, „că cel mai slab dintre noi este singurul atât de dispus să renunțe la viața lui protejând acei copii? Nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele, Setoc. Dar mă străduiesc să înțeleg asta. Fața ofilit se înclină într-o parte, orbitele cu sâmburi părând să o studieze. — Poate pentru că are cel mai puțin de pierdut? A continuat în pașii lui stânjeniți, să stea deasupra cadavrului ay.

— Sigur că a făcut-o, se răsti ea. — După cum ai spus, doar viața lui.

Cartograful se uită în jos la cadavrul lui Baaljagg. — Și acesta a avut și mai puțin.

— Întoarce-te în lumea ta moartă, vrei? E mult mai simplu acolo, sunt sigur. Poți să nu te mai întrebi despre lucrurile pe care le facem noi muritorii patetici.

— Sunt un cunoscător de hărți, Setoc. Ascultă-mi cuvintele. Nu poți traversa Deșertul de sticlă. Când ajungeți la el, întoarceți-vă spre sud, spre South Elan. Nu este mult mai bine, dar ar trebui să fie destule, cel puțin pentru a-ți oferi o șansă.

Destul ce? Alimente? Apă? Speranță? — Tu rămâi aici. De ce?'

— În acest loc, făcu un gest Cartographer, a sosit lumea morților. Iată, tu ești străinul nedorit.

Scuturată brusc, inexplicabil de tulburată, Setoc clătină din cap. — Gruntle a spus că ai fost cu ei aproape de la început. Acum doar te oprești. Aici?'

— Trebuie să avem cu toții un scop? a întrebat Cartograful. — Am făcut-o odată, dar asta s-a terminat. Capul i se întoarse, îndreptat spre nord. — Compania ta a fost... admirabilă. Dar am uitat. El a ezitat, iar ea era pe cale să întrebe ce a uitat când a spus: „Lucrurile se strică”.

— Da, șopti ea, nu suficient de tare pentru ca el să audă. Ea se întinse și luă pachetul de echipament. Îndreptându-se, ea porni. Apoi făcu o pauză și aruncă o privire înapoi la el. — Cartograf, ce ți-a spus Gruntle, la tumulă?

„Trecutul este un demon pe care nici măcar moartea nu-l poate zgudui.”

— Ce a vrut să spună cu asta?

El a ridicat din umeri, studiind încă cadavrul lui Baaljagg. „I-am spus asta: am găsit cei vii în visele mele și nu sunt bine”.

S-a întors, a început să meargă.

Diavolii de praf s-au învârtit și au alergat, urmărind-o de fiecare parte. Masan Gilani știa totul despre asta. Auzise toate poveștile vechi din campania celor șapte orașe, cum Logros T'lan Imass avea un mod de a dispărea, șoptind în vânt sau răsucindu-se pe curenții vreunui râu. Ușor pentru ei. Ridicându-se de la pământ la capătul tuturor nici măcar fără suflare.

Ea pufni. Respirație, asta a fost una bună.

Calul ei a fost reticent în această dimineață. Nu era suficientă apă, nu destulă furaje, nu făcuseră o porcărie sau se enervase într-o zi și o noapte. N-ar mai dura mult, bănui ea, decât dacă tovarășii ei ar putea evoca un izvor și o grămadă de fân sau un sac sau două de ovăz. Ar putea face astfel de lucruri? Habar n-avea.

— Fii serioasă, femeie. Păreau de parcă un dragon adormit s-ar fi rostogolit peste ei. Dacă ar fi putut să facă lucruri magice de nicăieri, ei bine, ar fi făcut ceva până acum. Îi era și foame și sete și, dacă ajungea la asta, și-ar tăia gâtul calului și ar fi sărbătorit până i-ar exploda burta. — Pune-o la loc, vrei? Mulțumiri.'

Nu departe acum. După socoteala ei, ar fi fost pe urmele Bonehunters înainte de prânz, iar la amurg i-ar fi ajuns din urmă – nicio armată de o asemenea mărime nu s-ar putea mișca foarte repede. Cărau suficiente provizii pentru a hrăni un oraș de dimensiuni decente timp de jumătate de an. Ea aruncă o privire spre nord, ceva ce a descoperit că făcea destul de des în ultimul timp. Nici o surpriză în acest impuls, totuși. Nu în fiecare zi a crescut din neant un munte în cursul unei singure zi și noapte, și ce furtună a însoțit nașterea lui! Ea s-a gândit să se îndepărteze pentru o scuipă sau două, pentru a puncta minunea sardonica pe care tocmai o mestecase. Dar scuipat merita păstrat.

„Să țină pe unul în gât", obișnuia mama ei, „pentru fața lui Hood". Binecuvântează-o, vaca grăsantă dezbătută. Probabil că i-a dat secerătorului zdrențuit o baie cu spumă în ziua în care i-a venit vremea, o spălare a părului, o scurgere de primăvară a unei guri de peșteră de flegmă neagră și împuțită pur și simplu țâșnind, da. Femeile mari aveau o cale, nu-i așa? Mai ales după al patrulea sau al cincilea deceniu al lor, când toate opiniile lor se transformaseră în piatră și se cioplisera destul de mult ca să scoată sânge dintr-o singură privire sau un rânjet.

Se mișcase ca un copac, așa cum făcuse mama ei, și la fel de șocant să vadă. La urma urmei, copacii nu se plimbă mult, nu într-o noapte sobră, la fel cum pământul nu se mișca decât dacă Burn tăvălea sau omul era mai bun decât știa (și cât de rar era asta?). Se profilează, bătrâna Ma a făcut, ca un tunet de la miezul nopții. Moartea era o cameră aglomerată pentru femei ca ea, iar mulțimea era genul care s-a despărțit cu primul ei pas în cameră: un miracol.

Masan Gilani s-a șters pe față – nu a mai rămas transpirație. Vești proaste, mai ales dimineața devreme. — Am vrut să fiu mare, mamă. Voiam să ajung la acea bătrânețe copt. Cincizeci, da. Cinci decenii înfiorătoare, groaznice, care inspiră teroare. am vrut să *răzbească* . Tunete în ochii mei, tunet în voce, un lucru de greutăți mari și mase inexorabile. Nu este corect, mă ofilesc aici. Dal Hon, ți-e dor de mine?

„În ziua în care am pus piciorul pe pajișul acela de iarbă, în ziua în care voi alunga prima mulțime de muște de pe buze, nări și ochi, de ce, asta e ziua în care totul va fi din nou în regulă cu lumea. Nu, nu mă lăsa să mor aici, Dal Hon. Nu este corect.

Ea tuși, miji ochii în față. Ceva de mizerie acolo sus, acele două se ridică, valea întinsă între ele. Găuri în pământ. Cratere? Pantele păreau să roiască. Ea clipi, întrebându-se dacă își imagina asta. Deprivarea a jucat jocuri urâte, până la urmă. Roiește - a fost în regulă. Șobolani? Nu. „Orthen".

Un câmp de luptă. Ea a surprins strălucirea oaselor culese, a observat movilele cenușii de pe creasta îndepărtată, de la ruguri, fără îndoială. Practică bună, arderea morților, știa ea. A menținut boala la minimum. Și-a dat calul cu piciorul într-un galop greu. — Știu, știu, nu pentru mult timp, scumpo.

Diavolii de praf se învârteau pe lângă ea acum, învârtindu-se spre o creastă cu vedere la vale.

Masan Gilani călărea după ei, până în vârful crestei. Acolo, ea se frâu, cercetând epava care umplea valea, iar apoi rădăcinile căscate se tăiau pe creasta opusă, dincolo de care se ridicau cocoașele oaselor arse. Spaima s-a infiltrat încet înăuntru, furând toată căldura zilei din oase.

T'lan Imass of the Unbound s-a solidificat într-o linie aspră în dreapta ei, studiind și scena. Apariția lor bruscă după atâtea zile de praf a fost ciudat de reconfortant pentru Masan Gilani. Avea calul ei doar pentru companie de mult prea mult timp acum. — Nu că aș săruta pe oricare dintre voi, spuse ea.

Capetele se întoarseră să o privească. Niciunul nu a vorbit.

Mulțumesc lui Hood pentru asta . — Calul meu este pe moarte, anunță ea. — Și orice s-a întâmplat aici s-a întâmplat cu Bonehunters mei și nu arată bine. Deci, adăugă ea, uitându-se acum la cei cinci războinici strigoi, dacă ai vreo veste bună să-mi spui, sau, zei de mai jos, vreo explicație, chiar s- *ar putea* să te sărut.

Cel pe nume Beroke a spus: „Putem răspunde calului tău, omule".

— Bine, se răsti ea, descălecând. — Treci la asta. Și puțină apă și gunoi pentru a ta chiar nu ar fi greșit. Nu voi mai mânca sau apoi, ca să știi. Cine a crezut vreodată că a încrucișat o șopârlă cu un șobolan este o idee bună?

Unul dintre ceilalți T'lan Imass a ieșit din linie. Nu-și putea aminti numele acestuia, dar era mai mare decât celelalte și părea să fie compus din părți ale corpului de la trei, poate patru indivizi. — K'Chain Nah'ruk, spuse cu voce joasă. — O bătălie și o recoltă.

'Recolta?'

Creatura arătă spre movilele îndepărtate. — Au măcelărit. S-au hrănit cu inamicul lor căzut.

Masan Gilani tremura. — Canibali?

— Nah'ruk nu sunt oameni.

'Asta face diferența? Pentru mine este canibalism. Doar barbarii cu pielea albă din Munții Fenn se scufundă atât de jos încât să mănânce alți oameni. Sau așa am auzit.

„Nu și-au încheiat hrănirea", a spus T'lan Imass, supradimensionat.

'Ce vrei să spui?'

— Vezi muntele nou-născut din nord?

— Nu, spuse ea târâtor, n-am observat niciodată asta.

Toți au studiat-o din nou.

Oftând, Masan spuse: „Da, muntele. Furtuna.'
— Încă o bătălie, spuse Beroke. — Sa născut un Azath. Din aceasta, tragem concluzia că Nah'ruk au fost învinși.'
'Oh? I-am lovit a doua oară? Bun.'
— K'Chain Che'Malle, spuse Beroke. — Război civil, Masan Gilani. Războinicul făcu un gest cu un braț răsucit. — Armata ta... nu cred că toți au murit. Comandantul tău...
— Atunci, Tavore trăiește?
— Sabia ei este.
Sabia ei. Oh. Lama aceea Otataral . 'Pot să te trimit înainte? Poți găsi un traseu, dacă există?
— Thenik va cerceta poteca înaintea noastră, spuse Beroke. „Este un risc. Străinii nu ne-ar primi bine.
— Nu-mi pot imagina de ce.
O altă privire prelungită. Apoi Beroke a spus: „Dacă dușmanii noștri ne vor găsi, Masan Gilani, înainte de momentul învierii noastre finale, atunci tot ceea ce aspirăm să câștigăm va fi pierdut”.
'Victorie? Câștigă ce?
— Eliberarea Stăpânului nostru.
S-a gândit să mai pună câteva întrebări, a decis să nu facă asta. *Doamne de mai jos, nu sunteți cine am fost trimis să găsesc, nu-i așa? Totuși, ai vrut să* ne găsești, *nu-i așa? Sinter, aș vrea să fii aici, să explici ce se întâmplă. Dar instinctul îmi spune lucruri rele. Stăpânul tău? Nu, nu-mi spune* . 'În regulă. Să scăpăm de asta și apoi ne hrănești așa cum ai promis. Dar mâncare decentă, nu? Sunt civilizat. Dal Honese, Imperiul Malazan. Împăratul însuși a venit din Dal Hon.'
— Masan Gilani, spuse Beroke, nu știm nimic despre acest imperiu despre care vorbești. Războinicul T'lan Imass făcu o pauză, apoi adăugă: — Dar pe cel care a fost odată împărat... pe el îl cunoaștem.
'Într-adevăr? Înainte sau după ce a murit?
Cei cinci Imass o priviră încă o dată. Apoi Beroke a întrebat: „Masan Gilani, care este relevanța acestei întrebări?”
Ea clipi, apoi clătină încet din cap. — Nici unul, deloc, cred.
Un alt T'lan Imass a vorbit acum. — Masan Gilani?
'Ce?'
— Bătrânul tău împărat.
— Dar el?
— A fost un mincinos?
Masan Gilani și-a scărpinat capul, apoi și-a strâns frâiele, s-a balansat înapoi pe cal. 'Depinde.'
'Pe ce?'
— Dacă crezi toate minciunile pe care le spun oamenii despre el. Acum, să ieșim din asta, să mâncăm și să ne udăm, apoi să găsim sabia lui Tavore, iar dacă Oponn ne zâmbește, ea va fi în continuare atașată de ea.

A tresărit când cei cinci Imass s-au înclinat. Apoi s-au prăbușit în praf și s-au învârtit. — Unde este demnitatea în asta? se întrebă ea, apoi se uită încă o dată la câmpul de luptă și la orăilitatea lui clocotită. *Unde este demnitatea în ceva, femeie?*

Deocamdată, păstrează totul înăuntru. Nu știi ce s-a întâmplat aici. Nu știi nimic sigur. Nu încă. Doar stai .

Există o mulțime de demnitate doar în a ține. Așa cum a făcut mama .

Miros de iarbă arsă. Umezeala lipită de un obraz, aer rece pe celălalt, sunetul apropiat al unui gândac de clic. Lumina soarelui, filtrată prin capace închise. Aer prăfuit, pătrunzându-i în plămâni și apoi înapoi din nou. Erau părți din el întinse. In bucati. Sau așa se simțea, dar până și ideea părea imposibilă, așa că a renunțat la noțiune, în ciuda a ceea ce îi spuneau simțurile.

Gânduri, mă bucur să constat că le avea. Un triumf notabil. Acum, dacă ar putea să-și strângă bucățile variate, pe cele care nu erau acolo. Dar asta ar putea aștepta. În primul rând, trebuia să găsească câteva amintiri.

Bunica lui. Ei bine, o bătrână, cel puțin. Ipotezele ar putea fi periculoase. Unul dintre spusele ei, poate. Dar părinții? Ce parere ai despre ei? Încearcă să-ți amintești, cât de greu poate fi? Părinții lui. Nu foarte strălucitori, cei doi. Ciudat în plictisirea lor – el se întrebase întotdeauna dacă nu mai era ceva la ei. Trebuia să existe, nu-i așa? Interese ascunse, curiozități secrete. Era chiar atât de fascinată mama de ceea ce purta Widow Thirdly astăzi? Asta a fost măsura angajamentului ei cu lumea? Bietul vecin deținea doar două tunici și un halat până la glezne, la urma urmei, și destul de urat, așa cum se cuvenea unei femei al cărei soț era un cadavru ofilit în nisipurile celor șapte orașe, iar moneda morții nu avea prea mult de trăit. , a fost? Și bătrânul ăla de jos pe stradă, cel care încerca să o curteze, ei bine, pur și simplu nu avea antrenament, atât. Nu merită batjocurile tale, mamă. Doar face tot posibilul. Visând la o viață mai fericită, visând să trezești ceva în ochii triști ai văduvei.

Este o lume goală, fără speranță.

Și dacă tata ar fi avut un fel de a șuieră vreo cântec nesfârșit și de a se opri din când în când pentru a părea distras de un gând, dacă nu complet derutat de însăși existența lui, ei bine, un bărbat cu ani decente avea multe la care să se gândească, nu-i așa? nu el? Cu siguranță arăta așa. Și dacă avea un mod de a se ascunde în mulțime, de a nu întâlni ochii nimănui, ei bine, era o lume de bărbați care uitaseră cum să fie bărbați. Sau poate nu au învățat niciodată. Aceștia erau părinții lui? Sau al altcuiva?

Revelațiile aterizează cu o bufnitură. Unul, trei, zeci de ei, o adevărată alunecare de teren, câți ani avea? Cincisprezece? Străzile din Jakata s-au îngustat brusc în fața ochilor lui, casele s-au micșorat,

bărbații mari ai blocului s-au micșorat până la niște niște lăudăroși cu ochi slabi.

Era o cu totul altă lume acolo, undeva.

Bunico, ai prins o licărire în ochii tăi. Ai bătut praful din covorul de aur, l-ai rostogolit în calea mea. Pentru aceste picioare fragede ale mele. O cu totul altă lume acolo. Numit „învățare”. Numit „cunoaștere”. Numit „magie ”.

Rădăcini și larve și răsuciri legate ale părului cuiva, păpuși mici și păpuși cu fețele unte de ață. Pânze de intestine, mănunchiuri de vărsare, spinarele smulse ale corbilor. Gravare pe podeaua de lut, picurarea de transpirație din sprânceană. Noroiul era efort, gustul de pe limbă era cel al nisipului de la un stylus lins și cum pâlpâiau lumânările și săreau umbrele!

Bunica? Bijuteria ta de băiat s-a sfâșiat. Avea colți în carne și acei colți erau ai lui, și s-a învârtit. Mușcă, sfâșie, șuieră în agonie și furie. Prăbușind de pe cerul plin de fum. Se ridică din nou în sus, aripi noi, articulații scârțâind, un coșmar alunecat .

Nu te poți întoarce de la asta. Nu poti .

Mi-am atins propria carne plictisitoare și a fost îngropată sub cadavre, toată acea sângerări se scurgea. Eram murat în sânge. Corpul acela, vreau să spun. Ceea ce a fost al meu. Nu te întorci, nu la asta .

Membrele moarte mișcându-se, fețele slăbite întorcându-se, prefăcându-se că mă privesc – dar nu eram eu cel atât de nepoliticos încât să le trag. Nu trebuie să mă acuzi cu ochii ăia în gol. Un nebun vine jos, aici jos, și poate că pielea mea îmbibată se simte caldă, dar asta e toată căldura pierdută de la toate aceste alte cadavre .

nu mă întorc. Nu din asta .

Părinte, dacă ai ști doar lucrurile pe care le-am văzut. Mamă, dacă ți-ai fi deschis propria inimă, cât să binecuvântezi pe văduva aia zdrobită de alături .

Explica-i-o acestui prost, vrei? Era un morman de cadavre. Ne adunaseră. Prietene, nu trebuia să te amesteci. Poate te-au ignorat, deși nu-mi dau seama de ce. Și atingerea ta a fost rece, Doamne, era rece!

Șobolanii, apropiindu-se, smulseseră fragmente din mine din aer. Într-o lume în care toți sunt soldați, cei de sub picioare nu se fac remarcați, dar până și furnicile se luptă ca niște diavoli. Șobolanii mei. Au muncit din greu, corpuri calde ca niște cuiburi .

Nu m-au putut lua pe toți. Asta nu a fost posibil. Poate m-ai scos, dar am fost incomplet .

Sau nu. Bunico, cineva mi-a legat sfori. Cu totul coborând în jurul nostru, el înnodase sfori. Pentru șobolanii mei blestemați. Oh, ticălos deștept, Quick. Deștept, nenorocit deștept. Toți acolo, toți aici, sunt toți aici. Și apoi cineva m-a săpat, m-a luat. Iar Cozile Scurte se uitau din când în când, măcinați de parcă s-ar fi gândit să accepte obiecții, dar nu au făcut-o niciodată .

M-a dus departe, topindu-se pe măsură ce mergea .

Toate măcelăriile se desfășoară. Ei aveau un mod de a fluiera un cântec nesfârșit și de a face pauze din când în când pentru a părea distrași de un gând, dacă nu chiar derutați de însăși existența lui. Așa .

Așa că m-a dus și unde erau toți?

Piesele au fost din nou împreună, iar Bottle a deschis ochii. Stătea întins pe pământ, cu soarele jos până la orizont, rouă în ierburile galbene aproape de fața lui, mirosea a nopții care tocmai trecuse. Dimineață. Oftă, se ridică încet, simțindu-i corpul înnebunit de crăpături. S-a uitat la bărbatul ghemuit lângă un foc de bălegar. *Atingerea lui era rece. Și apoi s-a topit* . — Căpitanul Ruthan Gudd, domnule.

Bărbatul aruncă o privire, dădu din cap, reluă să-și pieptăneze barba cu degetele. — Cred că este o pasăre.

— Domnule?

Făcu semn spre bulgărul rotunjit de carne pârjolită înghesuit deasupra jarului. — Doar că a căzut din cer. Aveau pene, dar s-au ars. A scuturat din cap. — Avea și dinți, totuși. Pasăre. Șopârlă. Sunt o mână egală de paie în fiecare mână, așa cum obișnuia să spună Strike.

— Suntem singuri.

'Pentru acum. Nu am câștigat prea mult cu ei — începi să devii greoi după un timp.

— Domnule, m-ați purtat? *Topire. Picurare picurare* . 'Cat de departe? Cate zile?'

— Te poartă pe tine? Ce sunt eu, un Toblakai? Nu, există un travois... în spatele tău. A târâi este mai ușor decât a transporta. Oarecum. Mi-ar plăcea să am un câine. Când eram copil... ei bine, să spunem că a-mi dori un câine a fost o experiență necunoscută. Dar ieri aș fi tăiat gâtul unui zeu pentru un singur câine.

— Pot să merg acum, domnule.

— Dar poți să tragi travoisul ăla?

Încruntat, Bottle se răsuci și se uită la vehicul. Două axuri de suliță de lungime întreagă, bucăți a altor două sau trei. Fâșiile din hamurile armurii din piele, fâșiile s-au pătat în negru. — Nimic din ce să trag în ea, domnule, ce să văd.

— Mă gândeam la mine, marine.

— Ei bine, pot...

Ruthan luă scuipatul și îl făcu cu mâna. — O glumă, soldat. Ha ha. Aici, chestia asta pare gata. Gătitul este procesul de a face familiarul de nerecunoscut și, prin urmare, plăcut la gust. Când s-a născut inteligența, prima întrebare pusă a fost: „Poate fi gătit acest lucru?” La urma urmei, încearcă să mănânci o fată de vacă - ei bine, destul de adevărat, oamenii fac - oh, nu contează. Trebuie să-ți fie foame.

Bottle și-a făcut drum. Ruthan a smuls pasărea din frigărui și apoi a rupt-o în jumătate, dând o secțiune marinarului.

Au mâncat fără conversație.

În cele din urmă, sugând și scuipând ultimul os, lingându-și grăsimea de pe degete, Bottle oftă și se uită la bărbatul din fața lui. — V-am văzut coborând, domnule, sub vreo sută de cozi scurte.

Ruthan și-a greblat barba. — Da.

Bottle a privit în altă parte, a încercat din nou. — M-am gândit că ești mort.

— Nu am putut trece prin armură, dar sunt încă o masă de vânătăi. Oricum, m-au lovit în pământ pentru o vreme, apoi pur și simplu, ei bine, au renunțat. Se strâmbă. — Mi-a luat ceva timp să sapat liber. Până atunci, în afară de morții pe care îi adunau, nu mai era nici urmă de vânători de oase sau de aliații noștri. Khundryl părea terminat – nu a văzut niciodată atât de mulți cai morți. Și tranșeele fuseseră depășite. Letherii livraseră și suferiseră unele pagube, dar greu de ghicit în ce măsură.

— Cred că am văzut o parte din asta, spuse Bottle.

— Totuși, te-am adulmecat, spuse căpitanul, fără să-l întâlnească în privirea lui Bottle.

'Cum?'

'Tocmai ce am facut. Abia ai fost acolo, dar destul. Așa că te-am eliberat.

— Și doar s-au uitat.

— Au făcut-o? N-am observat niciodată asta. Și-a șters mâinile pe coapse și s-a ridicat. — Ești gata să mergi atunci, soldat?

'Așa cred. Unde mergem, domnule?

— Să le găsesc pe cele rămase.

— Când a fost bătălia?

— Acum patru, cinci zile, ceva de genul ăsta.

— Domnule, sunteți Stormrider?

— Un val necinstit?

Încruntarea sticlei s-a adâncit.

— Încă o glumă, spuse Ruthan Gudd. „Să dezbrăcăm ce este pe travois – ți-am găsit o sabie, alte câteva lucruri pe care le-ai putea găsi utile”.

— Totul a fost o greșeală, nu-i așa?

Bărbatul i-a aruncat o privire. — Totul este, soldat, mai devreme sau mai târziu.

Haosul a făcut spumă într-un vârtej zguduitor mult mai jos. Stătea aproape de margine, privind în jos. În dreapta lui, stânca s-a înclinat, marcând capătul bazei vag nivelate a vârfului, iar la capătul îndepărtat Spar, un lucru noduros de negru înțepat în sus ca un deget uriaș, părea să arunce o penumbră de ceață albă din ea. vârf zdrențuit.

În cele din urmă, se întoarse, traversă porțiunea plată, la doisprezece pași până la un perete abrupt de stâncă și la gura unui tunel unde bolovanii sparți se revărsaseră în lateral. S-a cățărat peste

cea mai apropiată grămadă până când a găsit o pelerină de piele de ulei prăfuită blocată într-o crevasă. Tragându-l deoparte, se întinse în jos și scoase un ghiozdan zdrențuit. Era atât de putrezită, încât baza a început să se despartă la cusături și s-a grăbit repede pe un teren plat înainte ca conținutul să se reverse.

Monede zbârnâiau, sclipicile lovite și zgomot. Două obiecte mai mari, ambele învelite în piei și fiecare de lungimea antebrațului unui bărbat, au lovit roca de bază, dar nu au scos niciun sunet. Aceste obiecte au fost singurele pe care le-a adunat, bagându-și unul în curea și desfăcându-l pe celălalt.

Un sceptru din lemn negru simplu, cu capetele acoperite cu argint pătat. O examină o clipă, apoi se îndreptă spre baza Sparului Andii. Scotocind în punga de la șold, și-a retras un cluc înnodat de păr de cal, l-a lăsat să cadă la picioare, apoi, cu o mișcare amplă de măturare, a folosit sceptrul pentru a înscrie un cerc deasupra pietrei negre. Apoi s-a dat înapoi.

După o clipă i s-a tăiat respirația și s-a întors pe jumătate. Când a vorbit, tonul lui era de scuze. — Ah, mamă, e sânge vechi, nu neg. Bătrân și subțire. El a ezitat, apoi a spus: „Spune-i tatălui că nu-mi cer scuze pentru alegerea mea – de ce ar trebui? Nu conteaza. Noi doi am făcut tot ce am putut. El a mormăit de umor. — Și s-ar putea să spui același lucru.

S-a întors înapoi.

Întunericul se înnoda în ceva solid înaintea lui. O privi o vreme, fără să spună nimic, deși prezența ei era palpabilă, vastă în întunericul din spatele lui. — Dacă ar fi vrut ascultare oarbă, ar fi trebuit să mă țină înlănțuit. Iar tu, mamă, ar fi trebuit să mă ții un copil pentru totdeauna, acolo sub aripa ta. Oftă, oarecum tremurător. „Suntem încă aici, dar apoi, am făcut ce ați vrut amândoi. Le-am luat aproape pe toate. Singurul lucru pe care niciunul dintre noi nu se aștepta a fost cum ne va schimba. Se uită din nou înapoi, o clipă. — Și a făcut-o.

În cercul dinaintea lui, forma întunecată a deschis ochii purpuri. Copitele trosneau ca niște lame de topor de fier pe piatră.

El apucă coama de la miezul nopții a apariției și se legănă pe spatele fiarei. — Ai grijă de copilul tău, mamă. A tras calul, l-a plimbat pe margine cu câțiva pași și apoi înapoi la gura tunelului. „Sunt printre ei de atât de mult timp, ceea ce mi-ai dat este cea mai goală șoaptă din fundul sufletului meu. Le-ai acordat puțină atenție oamenilor, iar acum totul se prăbușește. Dar îți dau asta. A învârtit calul. „Acum e rândul nostru. Fiul tău a deschis calea. Și în ceea ce privește fiul *său* , ei bine, dacă vrea Sceptrul, va trebui să vină să-l ia.

Ben Adaephon Delat strânse mai tare coama calului. — Tu faci partea ta, mamă. Lăsați-l pe tata să-și facă pe al lui, dacă are de gând să o facă. Dar se reduce la noi. Așa că stai înapoi. Ferește-ți ochii, pentru că

îți jur că *vom arde* ! Când ne stăm cu spatele la perete, mamă, *nu ai idee ce putem face* .

Și-a înfipt călcâiele în flancurile calului. Creatura se năpusti înainte.

Acum, dragă bântuire, asta ar putea deveni puțin păros .

Calul ajunse la margine. Apoi afară, în aer. Și în jos, cufundându-se în vâltoarea clocotitoare.

Prezența, respirând întuneric, a rămas în camera imensă încă o perioadă. Pe piatra neagră străluciră împrăștierea de monede și balonuri.

Apoi s-a auzit o bătaie a unui baston peste stâncă.

CAPITOLUL TREI

Acum este timpul să ieșim în noaptea rece
Și vocea aceea era destul de rece
Pentru a mă trezi în liniște
Se auziră strigăte care mă invitau în cer
Dar pământul m-a ținut tare -
Ei bine, asta a fost demult acum
Totuși, în această dimineață sumbră aripile
Sunt umbrele cocoșate pe umerii mei
Și stelele se simt mai aproape ca niciodată
Mă tem că este timpul în curând să plec în căutare
De acea voce, și voi atrage până la limita
Acum este timpul să ieșim în noaptea rece
Vorbite pe un ton atât de obosit
Nu pot face nimic demn din asta
Dacă visele de zbor sunt ultima speranță de libertate
Mă voi ruga pentru aripi cu ultima mea suflare

Noapte rece, Beleager

Fumul atârna în coroane groase în cabină. Hublourile erau toate deschise, obloanele încuiate în spate, dar aerul nu se mișca și căldura înăbușitoare lăpăia carnea dezvăluită ca o limbă febrilă. Lăsându-și gâtul împotriva unei mâncărimi omniprezente în piept, Felash, a paisprezecea fiică a reginei Abrastal, și-a înclinat capul pe spate pe perna moale, dacă era murdară și umedă.

Slujitoarea ei s-a apucat să umple vasul cu țevi.

— Ești sigur de dată? întrebă Felash.

— Da, Alteță.

— Ei bine, presupun că ar trebui să fiu entuziasmat. Am ajuns la al cincisprezecelea an, am lăsat să fluture bannere. Nu că ceva flutură pe aici. Ea a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis din nou cu ochiul.
— A fost o umflătură?

— N-am simțit nimic, Alteță.

„Nu apreciez căldura. Distrage atenția. Ea șoptește mortalitate, provocând atât descurajare, cât și o nerăbdare ciudată. Dacă o să mor în curând, zic, să continuăm cu asta.

— Aglomerație ușoară, Alteță.

— Și durerea din partea inferioară a spatelui?

'Lipsa de exercitiu.'

— Gât uscat?

— Alergii.

— Toate aceste dureri peste tot?

— Înălțime, spuse roaba, există momente în care toate aceste simptome dispar pur și simplu?

'Hmm. Orgasm. Sau dacă mă trezesc, ăăă, brusc ocupat.

Slujitoarea a tras la viață conducta de apă și i-a întins prințesei piesa bucală.

Felash se uită la vârful argintiu. — Când am început asta?

— Foșnetul, Alteță? Aveai șase ani.

— Și de ce, din nou?

— A fost asta sau să-ți mesteci unghiile până la nimic, din câte îmi amintesc, Alteță.

— Ah, da, obiceiuri copilărești, mulțumesc zeilor că m-am vindecat. Acum, crezi că îndrăznesc pachetul? Jur că am simțit o umflătură atunci, care trebuie să dea optimism.

— Situația este îngrozitoare, Alteță, spuse roaba. — Echipajul este obosit de la lucrul cu pompele și totuși listăm prost. Nici un pământ la vedere, nici o suflare de vânt. Există un risc foarte serios de scufundare.

— Nu am avut de ales, nu-i așa?

— Căpitanul și primul ofițer nu sunt de acord cu această evaluare, Alteță. S-au pierdut vieți, abia mai plutim...

— Vina lui Mael, se răsti Felash. — N-am știut niciodată că ticălosul să fie atât de flămând.

— Înălțime, nu am încheiat niciodată un asemenea târg cu un zeu bătrân...

'Și niciodată! Dar mama a auzit, nu-i așa? Ea a facut. Cum poate asta să nu merite sacrificiile?

Slujitoarea nu spuse nimic, așezându-se pe spate și luând o ipostază meditativă.

Felash o studie pe femeia în vârstă cu ochii mijiți. 'Amenda. Părerile diferă. Au prevalat în sfârșit capetele mai reci?

— Nu pot spune, Alteță. Să...

'Nu. După cum ai spus, exercițiile fizice îmi vor face bine. Alegeți pentru mine o ținută demnă, ceva deopotrivă suplu și evidențiat, așa cum se potrivește maturității mele bruște. Cincisprezece! Doamne, alunecarea a început!

Primul ei prieten, Shurq Elalle a văzut, avea probleme în a gestiona puntea înclinată. Nu sunt suficiente părți sănătoase ale corpului, presupunea ea, pentru a-i justifica multă încredere, dar, cu toată stângăcia lui, el se mișca destul de repede, în ciuda tresăririlor și tresăririlor la fiecare pas pe care îl făcea. Durerea nu era un lucru plăcut de trăit, nu zi după zi, noapte după noapte, nu cu fiecare respirație blestemată.

— Chiar te admir, Skorgen.

Își miji ochii spre ea când ajunse pe puntea de caca. 'Căpitan?'

— O iei cu o grimasă și nu cu mult altceva. Sunt multe forme de curaj, cred, dintre care majoritatea trec nevăzute de majoritatea dintre noi. Nu este întotdeauna vorba de a te confrunta cu moartea, nu-i așa? Uneori este vorba de a face față vieții.

— Dacă spui asta, căpitane.

— Ce trebuie să raportezi? ea a intrebat.

— Ne scufundăm.

Bine. Și-a imaginat că va pluti o vreme, apoi va rătăci în cele din urmă în jos, ca un sac umflat de ierburi înmuiate, până când a găsit fundul mării. Atunci ar fi mersul pe jos, dar unde? — În nord, cred.

'Căpitan?'

„ *Recunoștința nemuritoare* merită cu siguranță o soartă mai bună. Asigurați lansările. Cât timp avem?

'Greu de spus.'

'De ce?'

Ochiul bun al lui Skorgen miji. „Ceea ce am vrut să spun a fost că nu-mi place să spun asta. Ghinion, nu?

— Skorgen, trebuie să-mi împachetez cufărul?

— Îți iei cufărul? Va pluti? Adică, dacă o legăm în spatele bărcii de salvare? Avem doar două care vor pluti și amândouă sunt puțin bătute. Au mai rămas douăzeci și nouă în echipaj, plus tu și eu și oaspeții noștri. Zece într-o lansare și vom fi umpluți la primul whitecap. Nu mă pricep la cifre, dar cred că ne-am descurcat. Ar putea fi oameni care se țin în apă. Dar nu pentru mult timp, cu toți acei rechini atârnând în jur. Ideal este opt la o barcă. Ar trebui să ajungem la asta destul de repede. Dar cufărul tău, ei bine, asta îmi încurcă imaginația.

— Skorgen, îți amintești că mi-ai încărcat portbagajul?

'Nu.'

— Asta pentru că nu am unul. Era o figură de stil.

— Atunci este o ușurare. În plus, a adăugat el, probabil că oricum n-ai avea timp să-l împachetezi. Ne-am putea rostogoli în următoarea respirație, sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Ia-mă, adu-mi oaspeții aici sus!

El arătă în spatele ei. — Uite cel bine născut tocmai vine, căpitane. Ea va pluti sus în apă, asta o va face, până când...

— Coboară lansările și adună echipajul, Skorgen, spuse Shurq, trecând pe lângă el și îndreptându-se spre prințesă.

— Ah, căpitane, chiar trebuie să...

— Nu e timp, Alteță. Ia-ți roaba și orice haine de care vei avea nevoie pentru a te încălzi. Nava se prăbușește și trebuie să ajungem la lansări.

Clipind cu bufniță, Felash se uită în jur. — Pare destul de extrem.

— Da?

'Da. Mi-aș imagina că abandonarea navei este unul dintre ultimele lucruri pe care și le-ar dori să le facă când ești pe mare.

Shurq Elalle dădu din cap. — Într-adevăr, Alteță. Mai ales când sunteți pe mare.

— Ei bine, nu există alternative? Este diferit de tine să intri în panică.

— Par să intru în panică?

„Echipajul tău este...”

— Cu modestie, Alteță, din moment ce nu avem încăperea necesară pentru a lua pe toți, ceea ce înseamnă că unii dintre ei sunt pe cale să moară în fălcile rechinilor. Înțeleg că o astfel de moarte este destul de neplăcută, cel puțin pentru început.

'Aoleu. Ei bine, ce se poate face?

— Sunt deschis la sugestii, Alteță.

„Poate un ritual de mântuire...”

'O ce?'

Degetele plinuțe fluturau. — Să evaluăm situația, nu? Furtuna a despicat carena, nu?

— Am lovit ceva, Alteță. Sper că a fost capul lui Mael. Nu putem efectua reparații, iar pompele noastre au eșuat în a opri valul. După cum puteți observa, la tribord, suntem aproape umpluți în mijlocul navei. Dacă nu eram liniștiți, ne-am fi rostogolit până acum.

— Probabil că cala este plină de apă.

— O prezumție corectă, Alteță.

„Trebuie să fie...”

Un sunet teribil de geamăt a reverberat prin puntea de la picioarele lor.

Felash făcu ochii mari. — Oh, ce este asta?

— Noi suntem, Alteță. Scufundare. Acum, ai menționat un ritual. Dacă este vorba despre un anume Zeu Bătrân al mărilor, ar trebui să te avertizez că nu pot garanta bunăstarea ta dacă echipajul meu ar afla despre asta.

'Într-adevăr? Cât de tulburător. Ei bine, un ritual ca cel pe care îl sugerez nu poate implica neapărat acel individ hotărât neplăcut. De fapt-'

— Iartă-mă că te-am întrerupt, Alteță, dar tocmai mi-a trecut prin minte că acest concurs special de subestimare este pe cale să se încheie fatal. Deși mi-a plăcut foarte mult, acum cred că ați fost un participant cu adevărat involuntar. Cât de bine poți să înoți, din moment ce cred că nu vom avea timp să ajungem la lansări...

'Pentru numele lui Dumnezeu.' Felash se întoarse, evaluând scena din toate părțile. Apoi făcu un gest.

Recunoștința nemuritoare se cutremură . Apa a scos spumă din trapă. Tachelajul biciuit ca într-un furtun, cioturile catargelor sfărâmate tremurând. Nava a mormăit când se rostogoli din nou la nivel. De fiecare parte, apa se învârtea. Din cele două lansări au venit strigăte de spaimă, iar Shurq Elalle a auzit țipetele comandând topoarele la linii. O

clipă mai târziu, ea a văzut ambele bărci de salvare retrăgându-se, nici una cu echipaj complet, în timp ce restul echipajului ei, împreună cu Skorgen Kaban, urlă și înjură de unde se agățau de bordul portului. Apa s-a spălat pe mijlocul punții.

Prințesa Felash studia întinderea navei, cu un deget pe buzele ei plinuțe și vopsite. „Trebuie să scurgem cala”, a spus ea, „înainte să îndrăznim să o ridicăm mai sus. De acord, căpitane? Ca nu cumva greutatea apei să spargă carena?

'Ce faci?' întrebă Shurq.

— Păi, salvându-ne, desigur. Și nava ta, de care avem încă nevoie, în ciuda stării sale deplorabile.

'Deplorabil? E foarte bine, la naiba! Sau ar fi, dacă nu ai fi...

— Acum, căpitane, maniere, vă rog. La urma urmei, sunt nobilime.

— Desigur, Alteță. Acum, te rog, salvează-mi rău nava și, odată ce s-a terminat, putem discuta despre alte chestiuni la îndemâna noastră.

— Excelentă sugestie, căpitane.

— Dacă ai fi putut face asta oricând, Alteță...

— S-ar putea, da. Ar trebui, cu siguranță că nu. Încă o dată negociem cu forțe teribile. Și încă o dată, trebuie plătit un preț. Atât pentru „niciodată din nou”!'

Shurq Elalle a aruncat o privire spre primul ei prieten și echipaj. Puntea pe care stăteau nu mai era sub apă, iar sunetul a o sută de pompe a tunat pe lungimea carenei. *Dar nu avem o sută de pompe și, în plus, nu e nimeni acolo jos* . — E din nou Mael, nu-i așa?

Felash aruncă o privire, genele fluturând. — Vai, nu. Dificultatea pe care o întâmpinăm în acest moment, vedeți, provine tocmai din evitarea deliberată a acestui personaj. La urma urmei, acesta este tărâmul lui și nu este unul care să-i întâmpine pe rivali. Prin urmare, trebuie să impunem o fizicitate care să reziste puterii lui Mael.

— Înălțime, acesta este „noi” regal?

— Ah, simți asta, căpitane?

În jurul navei se ridica acum ceață densă și ondulantă – cele două bărci de salvare au dispărut din vedere, iar strigătele echipajelor lor au fost brusc reduse la tăcere, de parcă acei bărbați și femei ar fi încetat să mai existe. În liniștea groaznică care a urmat, Shurq Elalle a văzut-o pe Skorgen și cu zecei ei de marinari rămași înghesuindu-se pe punte, cu respirația sclipitoare, gerul sclipind din toate părțile.

'Alteță-'

— Ce ușurare de căldura asta, nu ești de acord? Dar acum trebuie să fim severi în poziția noastră. Să renunți prea mult în acest moment s-ar putea dovedi fatal.

— Înălțime, încercă din nou Shurq, cu cine ne târguim acum?

„Holdurile sunt pe jumătate uitate de cei mai mulți, în special de cele îndelung latente. Imaginați-vă atunci surpriza noastră când un cadavru înghețat ar trebui să se trezească și să se ridice din nou în

tărâmul vieții, după nenumărate secole. Oh, sunt o grămadă gălăgioasă, Jaghut, dar, știi, încă țin la un respect blând pentru ei, în ciuda tuturor extravagantelor lor. De ce, în munții din North Bolkando sunt morminte, iar în ceea ce privește Gardienii, ei bine...

— Jaghut, Alteță? Asta ai spus? Jaghut?

— Cu siguranță asta trebuie să fie panică, căpitane, întreruperile tale constante și din ce în ce mai grosolane...

— Ne închizi pe toți în gheață?

— Omtose Phellack, căpitane. Tronul de gheață, vezi? Este treaz încă o dată...

Shurq a avansat pe Felash. — Care este târgul, prințesă?

„Ne putem face griji pentru asta mai târziu...”

'Nu! Ne vom face griji pentru asta chiar acum!'

— Nu pot spune că apreciez un ton atât de imperios, căpitane Elalle. Observați cât de stabil se stabilește nava. Gheața este înghețată în crăpăturile carenei și cala este uscată, chiar dacă mai degrabă rece. Ceața, din păcate, nu vom putea scăpa, deoarece răcim apa din jurul nostru până la îngheț. Acum, acest curent, am înțeles, ne va duce spre nord, până la aterizare, în aproximativ trei zile. Un țărm neocupat, cu un port natural bine protejat, unde putem face reparații...

'Reparații? Tocmai mi-am pierdut jumătate din echipaj!

— Nu avem nevoie de ele.

Skorgen Kaban se ghemui. 'Căpitan! Suntem morți? Acesta este blestemul lui Mael? Călătorim mările morții? Acesta este râul fără viață? Skull Ocean? Suntem între Coarnele Dire și Lost? În chinurile...

'Zei de jos! Nu există sfârșit aceste eufemisme pentru a fi mort?

— Da, și Adâncurile Eufemere, de asemenea! Echipajul are întrebări, vezi...

— Spune-le că norocul nostru ține, Skorgen, și aceia grăbiți din bărci, ei bine, asta înseamnă că nu crezi în căpitanul tău și în primul oficial. Am inteles?'

— Oh, ăsta le va plăcea, căpitane, de când cu o clipă în urmă se blestemau pentru că au fost prea înceti.

— Desigur, chiar opusul, prim-mate. Pleacă, atunci.

— Da, căpitane.

Shurq Elalle s-a confruntat din nou cu prințesa. — În cabina mea, dacă vă rog, Alteță. Târgul.

— Târgul? Oh, într-adevăr. Acea. După cum dorești, dar mai întâi, ei bine, trebuie să mă schimb, ca să nu mă răcorească.

— Fie ca Errantul să privească în altă parte, Alteță.

— El este, dragă, el este.

Shurq o privi pe tânăra mergând spre trapă. *„ Dragă”? Ei bine, poate e mai în vârstă decât pare* .

Nu, ceea ce este ea este o prințesă condescendentă și răsfățată. Oh, dacă numai Ublala ar fi fost la bord, el ar fi îndreptat-o în cel mai scurt

timp . Gândul a forțat un pufâit de amuzament. 'Atent!' se mustră ea, apoi se încruntă. *Aha, înțeleg. Sunt solid înghețat. Nicio scurgere pentru următorul timp, cred. Cel mai bine faceți mișcare. Și continuă să te miști* . Ea se uită în jur, chiar dacă oarecum înțepenită.

Da, nava era în mișcare, călărind un curent deja plin de gheață. Ceața i-a cuprins, propriul lor nor privat. *Călătorim orbi* .

'Căpitan! Echipa vrea să știe, acesta este Drumul Alb?

— Proviziuni.

Destriantul Kalyth se uită la Shield Anvil. — Sunt drone. Și paturi de căruțe unde crește mâncarea. Matrona Gunth Mach ne pregătește. Vom rătăci așa cum au rătăcit turmele mari.

Bărbatul cu barbă roșie se ridică pe etrierii de piele și os ai lui Ve'Gath. — Turme grozave? Unde?'

— Ei bine, toți au murit.

Stormy se încruntă. — Cum a murit?

— În mare parte, i-am ucis, Shield Anvil. Elanii au fost mai mult decât doar păstrători ai myridului și ai rodarei. Am vânat și noi. Ne-am luptat pentru stăpânirea turmelor sălbatice și a trecerilor, iar când pierdeam, de ce, otrăveam fiarele pentru a ne ciudă pe dușmani. Sau distrugeți trecerile, astfel încât animalele s-au înecat în migrațiile lor. Eram una cu pământul.

Din partea ei cealaltă, Gesler pufni. — Cine ți-a deschis ochii, Kalyth?

Ea a ridicat din umeri. — Zeii noștri spirituali au murit de foame. Ce am greșit? Nimic, nu am schimbat nimic. Am trăit așa cum am trăit întotdeauna. Și a fost criminal. Fiarele sălbatice au dispărut. Pământul s-a uscat. Ne-am luptat între noi, apoi au venit Adjudecătorii. Dinspre est.

'Cine au fost ei?'

Amărăciunea îi înțepa cuvintele. — Judecata noastră, Shield Anvil. S-au uitat la faptele noastre. Ne-au urmat cursul vieții, nesfârșitele noastre prostii. Și au decis că domnia noastră de abuz trebuie să se încheie. Îi aruncă bărbatului o privire. — Ar fi trebuit să mor cu rudele mele. În schimb, am fugit. I-am lăsat pe toți să moară. Chiar și propriii mei copii.

— Un lucru groaznic, mormăi Stormy, dar crima a fost cu acei adjudecatori. Oamenii tăi ar fi trebuit să-și schimbe felurile mai devreme sau mai târziu. Nu, sângele e pe mâinile lor.

— Spune-ne mai multe despre ele, spuse Gesler.

Ea călărea pe un Ve'Gath, la fel ca tovarășii ei. Bucăitul picioarelor uriașe cu gheare ale lui Che'Malle părea mult sub ea. Abia le simțea impactul pe pământul dur. Cerul era plictisitor, înnorat deasupra unui peisaj gri. În spatele lor, cei doi copii, Sinn și Grub, au împărțit un alt Ve'Gath. Nu vorbeau aproape niciodată; de fapt, Kalyth nu-și amintea să

fi auzit vreodată vocea lui Sinn, deși Grub lăsase de înțeles că aparenta ei muțenie era mai degrabă o obișnuință decât o suferință.

Creaturi de foc. Demonspawn. Gesler și Stormy îi cunosc, dar nici măcar ei nu sunt ușor în compania lor. Nu, nu-mi plac cei doi copii ai noștri .

Kalyth își luă un moment să-și adune gândurile. — Arbitrii ajunseseră la putere mai întâi în Kolanse, spuse ea după un timp. Nu voia să-și amintească de ele, nu voia să se gândească la nimic din toate astea, dar se forța să continue. „Când am auzit prima dată de ei, în taberele noastre, poveștile veneau de la paznicii de rulote și de la comercianți. Vorbeau nervoși, cu frica în ochi. „Nu uman", au spus ei. Erau preoți. Cultul lor a fost întemeiat pe Spir, care este un promontoriu în golful Kolanse, și acolo s-au stabilit mai întâi, construind un templu și apoi o cetate.'

— Deci erau străini? întrebă Gesler.

'Da. De undeva numit Coasta Nenorocită. Tot ce am auzit despre asta este la mâna a doua. Au ajuns cu corăbii de os. Turnul era neocupat – cine ar alege să trăiască pe pământ blestemat? Și pentru început nu era decât o singură corabie, cu echipajul de sclavi și doisprezece sau treisprezece preoți și preotese. Cu greu o invazie, în ceea ce îl privea pe regele Kolansei. Iar când au trimis un emisar la curtea lui, el a primit-o. Preoțiile băștinași nu au fost la fel de încântate și și-au avertizat regele, dar el i-a depășit. Audiența a fost acordată. Arbitrul era arogant. Vorbea despre dreptate de parcă numai poporul ei ar fi mâna lui de fier. Într-adevăr, acel emisar a arătat cu degetul asupra regelui însuși și și-a pronunțat căderea.

— Pun pariu că nu mai era atât de încântat, spuse Stormy cu un mormăit. — Sper că i-a tăiat capul nebunului.

— A încercat, răspunse Kalyth. „Soldații și apoi vrăjitoria – sala tronului a devenit un abator, iar când bătălia s-a terminat, ea a ieșit singură din palat. Și în port mai erau o sută de corăbii de os. Așa a început groaza.

Gesler se răsuci în șa și păru să-i studieze pe cei doi copii pentru o clipă, înainte de a se îndrepta din nou în față. — Destriant, de cât timp a fost asta?

Ea a ridicat din umeri. — Acum cincizeci, șaizeci de ani. Adjudecătorii au cercetat toate celelalte preoții. Tot mai mulți dintre propriii lor adepți au sosit, sezon după sezon. Cei Udați, au fost chemați. Cei cu sânge uman în ei. Primii doisprezece sau cam asa ceva, erau Puri. Din provincia Estobanse – cel mai bogat pământ din Kolanse – și-au răspândit puterea spre exterior, impunându-și voința. Nu erau interesați să ducă război împotriva oamenilor de rând și numai prin voce puteau face armate întregi să îngenuncheze. De la Kolanse au început să răstoarne o dinastie după alta — în toate regatele din sud, cele care înconjoară Marea Pelasiar, până când toate țările au fost sub

controlul lor'. Ea se cutremură. — Erau stăpâni cruzi. A fost secetă. Foame. Au numit-o Epoca Justiției și au lăsat oamenii să moară. Pe cei care s-au opus i-au executat, pe cei care au căutat să se ridice împotriva lor, i-au anihilat. În scurt timp, au ajuns pe pământurile poporului meu. Ne-au zdrobit ca puricii.

— Ges, spuse Stormy după un timp, dacă nu uman, atunci ce?

— Kalyth, acești adjudecatori sunt cu colți?

— Tuk? Nu.'

'Descrie-i.'

— Sunt înalți, slăbiți. Pielea lor este albă ca alabastrul, iar membrele lor nu se mișcă la fel ca ale oamenilor. Din coate, își pot îndoi brațele inferioare în toate direcțiile. Se spune că trupurile lor sunt în balamale, ca și cum ar avea două seturi de șolduri, unul stivuit peste celălalt. Și pot sta ca noi, sau cu picioarele ca ale unui cal. Nicio armă nu poate ajunge la ei, iar o singură atingere din degetele lor lungi poate spulbera toate oasele din corpul unui războinic. Atacurile vrăjitoare se scurg din ei ca apa.

„Este la fel și pentru cei Udați”, a vrut să știe Gesler, „sau doar pentru Puri?”

'Nu știu.'

— L-ai văzut pe unul dintre acești adjudecatori cu ochii tăi?

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— Dar tribul tău...

„Am auzit că vin. Știam că ne vor ucide pe toți. Am fugit.

— Respirația lui Hood! lătră Stormy. — Deci nu știi dacă au vreodată...

— M-am furiș înapoi, câteva zile mai târziu, Shield Anvil. Trebuia să forțeze cuvintele, cu gura uscată ca praful, cu gândurile reci ca un cadavru. — Au fost minuțioși. *M-am furișat înapoi. Dar este chiar adevărat? Sau doar am visat asta? Fețele rupte ale copiilor mei, atât de nemișcate. Soțul meu, cu coloana vertebrală răsucită imposibil, cu ochii holbați. Câinii morți, capetele șamanilor pe stâlpi. Și sângele, peste tot – chiar și lacrimile mele* ... „Am fugit. Sunt ultimul dintre oamenii mei.

— Seceta pe care ai menționat-o, spuse Gesler, a avut loc înainte de sosirea acestor arbitri sau după?

— Estobanse prosperă cu izvoare. O provincie de vale, cu munți întinși la nord și un alt lanț la sud. Marea la est și câmpiile la vest. Secetele au fost în regatele de sud și în celelalte teritorii Kolanse. Nu știu când au început, Mortal Sword, dar chiar și în poveștile din copilăria mea par să-mi amintesc durerea care zăcea grea pe pământurile așezate.

— Și câmpiile Elan?

Ea clătină din cap. „Întotdeauna uscat, mereu necaz – de aceea clanurile au luptat atât de mult. Eram fără tot. Am fost un copil. Un copil

se obișnuiește cu lucrurile, totul pare... normal — în toți anii în care am fost cu oamenii mei, așa a fost.

„Deci, ce i-a adus pe adjudecători la locul respectiv”, se întrebă Gesler, „dacă suferea deja?”

— Slăbiciune, spuse Stormy. — Luați orice pământ înfometat și veți găsi un rege gras. Nimeni nu ar plânge la măcelul acela din sala tronului. Preoți vorbesc despre justiție. Trebuie să fi sunat dulce, cel puțin pentru început.

— Da, aprobă Gesler. — Totuși, acel Spire, unde și-au construit templul – Kalyth, ai numit-o blestemat. De ce?'

„Acolo a căzut o stea din cer”, a explicat ea.

'Recent?'

— Nu, demult, dar în jurul promontoriului apa de mare este roșie ca sângele – și nimic nu poate trăi în acea apă.

— S-a schimbat ceva din acestea odată ce adjudecătorii și-au instalat templul?

'Nu știu. Nu am văzut niciodată locul - vă rog, pur și simplu nu știu. Nici nu știu de ce mergem în această direcție. Nu există nimic la est, nimic altceva decât oase. Se uită cu privirea la Gesler. — Unde este armata ta de aliați? Mort! Trebuie să găsim altundeva unde să mergem. Trebuie... *undeva unde să ne ascundem. Strămoșii mă iartă* . Nu, temerile ei erau prea aproape de suprafață. O zeci de întrebări puteau să-i smulgă pielea subțire – nu a durat mult, nu-i așa?

— Nu știm asta, spuse Stormy, mestecându-și mustața și neîntâlnindu-i ochii.

Imi pare rau. stiu .

— Când se va întoarce Gu'Rull, spuse Gesler pe un ton scăzut, vom afla mai multe. Între timp, mergem, Destriant. Nu are rost să faci altceva.

Ea a dat din cap. *Știu. Iartă-mă. Iartă-ne pe toți* .

Puterea lor era o pată întunecată, învolburată, care se învârtea ca un râu în capul coloanei uriașe și șerpuitoare. Gu'Rull studie manifestarea de sus, unde planea chiar sub înnorirea groasă care se răspândise dinspre nord-vest. Rănile lui se vindeau și călătorise departe, întinzându-se peste Ținuturile pustii.

Observase rămășițele zdrențuite ale armatelor umane, umflate de trenuri masive. Iar la sud de ei, dar apropiindu-se pe zi ce trece o altă forță, rândurile disciplinate în marșul lor, nesângerate și, în măsura în care au mers astfel de lucruri, formidabile. În ciuda comenzilor Sabiei Mortale, niciuna dintre forțele nu a fost de mare interes pentru Asasinul Shi'gal. Nu, nodurile puterii pe care le simțise în altă parte erau mult mai fascinante, dar dintre toate, nici unul în comparație cu cel care emana de la cei doi copii umani, Sinn și Grub. Călătorind acolo, chiar în capul Cuibului Gunthan.

Desigur, nu se mai poate numi „Cuib”, nu-i așa? Nu exista loc, nici un adăpost solid și protejat pentru ultimul clan al K'Chain Che'Malle.

Până și conducerea fusese predată. La trei oameni. Nu exista nicio îndoială că fără ei Che'Malle ar fi fost distrus de Nah'ruk. Trei oameni, îmbrăcați în titluri ciudate *și doi copii, purtând puțin mai mult decât cârpe* .

Atât de mulți au poftit după putere. A fost pasul zdrobitor al istoriei, în fiecare civilizație care a existat vreodată. Gu'Rull nu avea nici un gust pentru asta. Mai bine că ar exista mai mulți de genul lui, în spatele fiecărui tron, pentru a tăia gâtul la primul indiciu de ambiție nebună. Destul de capete se rostogoleau de-a lungul veacurilor și poate că lecția avea să fie în sfârșit învățată, deși se îndoia de asta.

Asasinul nu trebuie să moară niciodată. Umbrele trebuie să rămână mereu. Ținem lumea în frâu. Suntem arbitrii rațiunii. Este datoria noastră, scopul nostru .

le-am văzut. Am văzut ce pot face și bucuria din ochii lor de devastarea pe care o pot dezlănțui. Dar gâtul lor este moale. Dacă trebuie, voi scăpa lumea de ei . Puterea era bolnăvicioasă, o fâșie de ceva ticălos. S-a scurs din mințile lor indiferente și a murdărit parfumurile dulci ale rudelor lui - bucuria lor pentru victorie, recunoștința lor față de Sabia Mortală și Shield Anvil, dragostea lor pentru Kalyth, Destriantul K'Chain Che'Malle. Credința lor într-un viitor nou.

Dar acești copii. Ei trebuie să moară. În curând .

— Forkrul Assail, șopti Grub la urechea lui Sinn. — Orașul de Cristal îi cunoștea, chiar și cei Udați. Deține amintirea lor. Sinn, ei sunt în centrul războiului — ei sunt cei pe care Adjunctul îi vânează.

— Gata, șuieră ea înapoi la el. — Nu vorbi. Dacă te aud?

A adulmecat. — Crezi că ei nu știu? Gesler și Stormy? Forkrul Assail, Sinn, dar acum e rănită. Grav rănit. Trebuie să o oprim, altfel Bonehunters vor fi măcelăriți...

— Dacă a mai rămas vreunul dintre ei.

'Sunt. Atinge-ți mintea...

— Asta e sabia ei – acea barieră care nu ne lasă să intrăm. Sabia ei Otataral.

— Înseamnă că e încă în viață...

— Nu, doar că cineva o poartă. Ar putea fi Brys Beddict, ar putea fi Warleader Gall. Nu știm, nu ne putem apropia suficient pentru a afla.

'Gu'Rull-'

— Ne vrea morți.

Grub tresări. „Ce i-am făcut vreodată? Doar să-i salvezi pielea.

— El și toate celelalte șopârle. Nu contează. S-ar putea să-i dăm pe toți și cine ne-ar putea opri?

— Ai putea să le pornești. Nu voi. Deci eu voi fi cea care te va opri. Nu încerca, Sinn.

„Suntem în asta împreună”, a spus ea. 'Parteneri. Doar spuneam. De aceea asasinul ne urăște. Nimeni nu ne controlează în afară de noi. Adulții urăsc mereu asta.

'Forkrul Assail. Gesler vrea să se alăture acestei armate în cea a Adjunctului – asta trebuie să fie ceea ce plănuiește, nu-i așa?

'De unde sa stiu? Probabil.'

— Deci ne vom lupta cu Forkrul Assail.

Ea îi aruncă un zâmbet răutăcios. — Ca muștele, le voi smulge picioarele.

— Cine este fata?

Sinn își dădu ochii peste cap. 'Nu din nou. M-am săturat să vorbesc despre ea.

— E în Crystal City. Ea ne așteaptă.

— E nebună, asta este. Ai simțit asta, a trebuit. Am simțit-o amândoi. Nu, să nu mai vorbim despre ea.

— Ți-e frică de ea, spuse Grub. — Pentru că poate e mai puternică decât noi doi.

— Nu-i așa? Ar trebui să fii.'

„Noaptea”, a spus Grub, „visez la ochi roșii. Deschidere. Tocmai deschiderea. Asta e tot.'

— Nu contează visul ăsta, spuse ea, privind în altă parte.

Îi simțea toți mușchii, strânși și strânși și știa că aceasta era o îmbrățișare de care nu se putea ține mult timp. *E mai înfricoșătoare decât asasinul. Tu în Orașul de Cristal, ești la fel de speriat ca mine?*

— Vis prostesc, spuse Sinn.

Era amiaza. Gesler a făcut o oprire. Coloana vastă s-a oprit în masă, iar apoi dronele au ieșit pentru a începe pregătirile pentru hrănire. Tremurând în timp ce se desprinse de pe șaua solzoasă a lui Ve'Gath, observând cu ușurare că bătăile de pe flancurile fiarei se vindeau, Sabia Mortală căzu la pământ. „Stormy, hai să ne întindem picioarele...”

— N-am nevoie de ajutor pentru a mă urina.

— După aceea, idiotule.

Întinzându-și durerile din partea inferioară a spatelui, a ieșit din coloană, făcându-i să-i ignore pe Sinn și Grub în timp ce coborau. În fiecare afurisită de dimineață de la bătălie, se așteptase pe jumătate să-i găsească plecați. Nu era suficient de prost încât să creadă că avea vreun control asupra lor. *Arderea cerului ca niște conuri de pin, Hood salvează-ne pe toți* .

A apărut Stormy, scuipându-i pe mâini ca să le spele. — Nenorocitul de asasin nu vrea să coboare. Vesti proaste?'

— Mă îndoiesc că s-ar cutremură pentru că a livrat asta, Stormy. Nu, el doar face un punct.

— De îndată ce coboară, mârâi Stormy, pumnul meu va face unul al lui.

Gesler a râs. — Nu puteai să ajungi la botul lui urât, nici măcar cu o scară. Ce ai de gând să faci, să-i lovești rotula?

'Poate, de ce nu? Pariez că ar răni ceva îngrozitor.

Gesler și-a scos casca. — Forkrul Assail, Stormy. Geanta păroasă a lui Hood.

„Dacă e încă în viață, trebuie să se gândească la secundă. Cine știe câți au mâncat Nah'ruk? Din câte știm, au mai rămas doar o mână de Bonehunters.

— Mă îndoiesc, spuse Gesler. „Există să stai și să-l iei când asta e ceea ce trebuie să faci. Și apoi este tăierea și incendierea propriului fund. Ea nu a vrut acea luptă. Așa că au dat peste ea. Ea ar fi făcut ce trebuia să facă pentru a-și scoate soldații din asta. Probabil că a fost dezordonat, dar nu a fost o anihilare completă.

'Daca spui tu.'

— Uite, este o retragere de luptă până când te poți rupe în mod rezonabil. Îți îngustezi fața. Îți arunci greutățile în acel perete și apoi te lași împins înapoi, pas după pas, până când este timpul să te întorci și să alergi. Și dacă Letherii ar fi valorat ceva, ar fi scăpat de presiune. În cel mai bun caz, am pierdut aproximativ o mie...

„În mare parte grele și pușcașii marini – inima armatei, Ges-”

— Deci găsești una nouă. O mie.'

'Cel mai rău caz? Nici o stângă grea, nici o stângă marină, cu obișnuiții rupti și împrăștiați ca iepurii.

Gesler se uită cu privirea la Stormy. — Ar trebui să fiu pesimistul aici, nu tu.

— Pune-o pe Matroană să ordone asasinului acela aici.

'Eu voi.'

'Când?'

— Când am chef.

Fața lui Stormy se înroși. — Încă ești un sergent de rahat, știi asta? Sabia Mortală? Mortal Bunghole seamănă mai mult cu asta! Doamne, să cred că am primit ordine de la voi de cât timp?

— Ei bine, cine este o nicovală mai bună decât un om cu nicovală drept cap?

Stormy mormăi, apoi spuse: „Mi-e foame”.

— Da, spuse Gesler. — Să mergem să mâncăm.

Au pornit spre zona de hrănire.

— Îți amintești, când eram tineri, prea tineri? Faleza aia...

— Nu mai vorbi despre stânca aceea blestemata, Stormy. Încă am coșmaruri despre asta.

— Este vinovăția pe care o simți.

Gesler se opri. 'Vinovăție? Ai naibii de prost. Ți-am salvat viața acolo sus!

— După ce aproape m-a ucis! Dacă piatra aia care se coboară m-ar fi lovit în cap...

— Dar nu a fost, nu-i așa? Nu, doar umărul tău. Un robinet, un pic de praf și apoi eu...

— Ideea este, o întrerupse Stormy, că atunci am făcut lucruri prostii. Ar fi trebuit să învățăm, doar că se pare că n-am învățat niciodată un lucru al naibii.

— Nu asta e problema, a replicat Gesler. „Am fost distruși de toate acele ori din motive întemeiate. Nu ne putem descurca cu responsabilitățile, asta e problema noastră. Începem să ne certăm - începi să te gândești și asta e cât de rău poate deveni rău. Nu mai sta pe gânduri, Stormy, și acesta este un ordin.

— Nu poți să-mi porunci, eu sunt Shield Anvil, și dacă vreau să mă gândesc, asta e al naibii de bine ce voi face.

Gesler porni din nou. — Asigurați-vă că mă anunțați când începeți. Între timp, nu te mai vămui de tot. Este obositor.

— De asemenea, să te plimbi ca Înaltul Rege al Universului este destul de obositor.

— Uite acolo, mai mult terci. Respirația lui Hood, Stormy, sunt deja atât de încordat încât aș putea să-mi iau nasul și...

— Nu este terci. Este mucegai.

— Ciupercă, idiotule.

'Care este diferența? Tot ce știu este că dronele alea îl cresc în propriile lor subsuori.

— Acum ai făcut-o, Stormy. Ți-am spus să nu te mai plângi.

— Ei bine, odată ce îmi găsesc un motiv să nu mă plâng, o voi face. Dar atunci, nu ar trebui să mă gândesc, nu-i așa? Hah!

Gesler se încruntă. — Zei de jos, Stormy, dar mă simt bătrân.

Bărbatul cu barbă roșie făcu o pauză, apoi dădu din cap. — Da. E al naibii de mizerabil. S-ar putea să fiu mort într-o lună, așa mă simt. Dureri și furnicături, toate celelalte. Am nevoie de o femeie. Am nevoie de zece femei. Rumjugs și Sweetlard, de asta am nevoie – de ce nu i-a furat și asasinul ăla? Atunci aș fi fericit.

— Întotdeauna există Kalyth, spuse Gesler pe gura.

— Nu pot să-l găsesc pe Roger Destriantul. Nu este permis.'

— E destul de drăguță. Am fost și mamă...

— Ce e atât de special la asta?

— Sânii lor au fost folosiți, nu? Și șoldurile lor sunt toate mai largi. Asta e o femeie adevărată, Stormy. Ea va ști ce să facă sub blănuri. Și apoi mai e acea privire în ochi - nu te mai uita, înțelegi ce vreau să spun. O femeie care a lăsat un copil are această înfățișare - au trecut prin ce e mai rău și au ieșit pe partea cealaltă. Așa că fac asta în sus și în jos și știi că știu că te pot reduce la carne tremurândă dacă ar vrea. Mame, Stormy. Dă-mi o mamă peste orice altă femeie de fiecare dată, asta vreau să spun.

'Esti bolnav.'

„Dacă nu eram eu, ai fi tot agățat de la jumătatea stâncii, o grămadă de oase cu păsări cuibărându-ți în păr și păianjeni în orbitele tale”.

— Dacă nu erai tu, nu aș fi încercat niciodată să urc pe ea.

— Da, ai face-o.

'De ce spui asta?'

— Pentru că, Stormy, nu te gândești niciodată.

Adunase lucruri. Lucruri mici. Pietre strălucitoare, cioburi de cristal, crenguțe din pomi fructiferi și le căra, și când putea, se așeza pe podea și le așeza, făcând modele misterioase sau poate fără modele, doar decoruri aleatorii. Și apoi se uita la ei și asta era tot.

Întregul ritual, acum că fusese martoră la el de zeci de ori, o tulbura profund pe Badalle, dar ea nu știa de ce.

Saddic are lucruri într-o geantă
Este un băiat care încearcă să-și amintească
Deși îi spun să nu facă
Amintirea e moartă
Amintirea pietrelor și crenguțelor
Într-o pungă și de fiecare dată când ies
Văd praf pe mâinile lui
Alegem să nu ne amintim
Pentru a păstra pacea în capul nostru
Am fost tineri cândva
Dar acum suntem fantome în vise
Al celor vii.
Rutt ține un copil într-o geantă
Și Held își amintește totul
Dar nu vor vorbi, nu nouă.
Am avut vise de crenguțe și pietre
Și știe ce sunt .

Ea s-a gândit să-i dea lui Saddic aceste cuvinte, știind că le va ascunde în povestea pe care o spunea în spatele ochilor lui, și apoi i-a trecut prin minte că nu avea nevoie să audă pentru a ști, iar povestea pe care o spunea era dincolo de întindere. a oricui. *Sunt prins în povestea lui. Am zburat pe cer, dar cerul este cupola craniului lui Saddic și nu există nicio ieșire. Uită-te la el studiind lucrurile, vezi confuzia de pe chipul lui. O față subțire. Față scobită. Față care așteaptă să fie umplută, dar nu va fi niciodată umplută* . „Icarias ne umple pântecele”, a spus ea, „și înfometează orice altceva”.

Saddic ridică privirea, îi întâlni privirea și apoi privi în altă parte. Sunete de la fereastră, voci în pătratul de dedesubt. Familiile prind rădăcini, alunecând în pereții și tavanele de cristal, în podele și în camere. Băieții mai mari au devenit tați-prefăcuți, fetele mai mari au devenit mame-prefăcute, cei tineri s-au chinuit, dar niciodată pentru mult timp - au alergat, ca și cum ar fi fost loviti de emoție, doar pentru a

se clătina după câțiva pași, fețele întunecate de confuzie și frică în timp ce au a fugit înapoi pentru a găsi adăpost în brațele părinților lor.

Acesta este răul amintirii .

— Nu putem rămâne aici, spuse ea. — Ne caută cineva. Trebuie să mergem să-i găsim. Rutt știe. De aceea merge până la capătul orașului și privește spre vest. El stie.'

Saddic a început să-și adune lucrurile. În geanta lui mică. Ca un băiat care a prins ceva cu coada ochiului, doar că nu a găsit nimic când s-a întors.

Dacă nu vă amintiți, este pentru că nu ați avut niciodată ceea ce încercați să vă amintiți. Saddic, am rămas fără cadouri. Nu minți pentru a-ți umple trecutul . — Nu-mi plac lucrurile tale, Saddic.

Părea să se micșoreze în sine și nu voia să-i întâlnească ochii în timp ce lega geanta și o băga în cămașa lui zdrențuită.

Nu-mi plac. Au durut .

— Mă duc să-l găsesc pe Rutt. Trebuie să ne pregătim. Icarias ne omoară.

— Am cunoscut o femeie odată, în satul meu. Căsătorit. Soțul ei era un bărbat pe care l-ai dorit, ca o piatră fierbinte în intestine. Ea mergea cu el, cu un pas în urmă, pe calea principală dintre colibe. Mergea și se uita fix la mine tot drumul. Știi de ce? Se holba la mine ca să mă împiedice să mă uit la el. Nu suntem cu adevărat altceva decât maimuțe, maimuțe fără păr. Când ea nu se uită, mă voi urina în cuibul ei de iarbă - asta am decis. Și aș face mai mult decât atât. L-aș seduce pe bărbatul ei. L-aș rupe. Onoarea, integritatea, onestitatea lui. L-aș rupe între picioare. Așa că atunci când mergea cu el prin sat, făcea orice, în afară de privirea mea. Orice.'

Cu asta, Kisswhere întinse mâna spre ulcior.

Șeful de război Gilk, Spax, a studiat-o de sub o sprânceană în jos. Și apoi a eructat. — Cât de periculoasă este dragostea, hei?

— Cine a spus ceva despre dragoste? replică ea cu un gest liber din mâna care ținea ulciorul. — Totul ține de posesie. Și furtul. Asta face o femeie umedă, ceea ce îi face ochii să strălucească. „Atenție la dâra întunecată din sufletul unei femei”.

— Bărbații le au pe ale lor, mormăi el.

Ea a băut și apoi a îndreptat ulciorul înapoi la mâna lui care aștepta. 'Diferit.'

— Mai ales, da. Dar atunci, poate că nu. A înghițit o gură, și-a șters barba. — Posesiunea contează prea mult la un om care se teme să nu piardă tot ce are. Dacă s-a stabilit, nu trebuie să dețină, dar atunci câți dintre noi suntem stabiliți? Puțini, aș paria. Suntem suficient de neliniștiți și, cu cât îmbătrânim, cu atât suntem mai neliniștiți. Mizeria este că singurul lucru pe care un bătrân vrea să-l posede cel mai mult este singurul lucru pe care nu-l poate avea.

'Ce-i asta?'

„Adăugați câteva decenii la acel bărbat din sat și soția lui nu va trebui să se uite în ochii vreunui rival”.

Ea a mormăit, și-a adunat bățul și l-a împins sub atele care îi legau piciorul. Zgâriat energic. — Ce sa întâmplat cu vindecarea decentă?

— Se spune că magia este aproape moartă pe aceste meleaguri. Cât de agil ești?

— Suficient de agil.

— Cât de beat ești?

— Suficient de beat.

— Exact ce vrea să audă un bărbat cu vârsta de două ori mai mare de la o femeie.

O siluetă a pășit în lumina focului. — Domnule de război, regina te cheamă.

Oftând, Spax se ridică. Lui Kiss, unde i-a spus: „Stă la gândul ăsta”.

„Nu funcționează așa”, a răspuns ea. „Noi, florile, înflorim, dar este o înflorire scurtă. Dacă ratezi șansa, ei bine, păcat pentru tine. În noaptea asta, cel puțin.

— Ești un nenorocit, Malazan.

— Te face să te întorci.

S-a gândit la asta, apoi a pufnit. — Poate, dar nu te baza pe asta.

— Ceea ce nu afli niciodată te va bântui până la sfârșitul zilelor tale, Barghast.

— Mă îndoiesc că îmi voi rata șansa, Kisswhere. La urma urmei, cât de repede poți fugi?

— Și cât de ascuțit este cuțitul meu?

Spax râse. — Ar fi bine să nu o aștept pe Alteța Sa. Păstrează-mi niște rom, vrei?

Ea a ridicat din umeri. — Nu sunt unul pentru promisiuni.

Odată ce a plecat, Kisswhere stătea singur. Propriul ei foc privat dincolo de pichetele inutile, propria ei promisiune de vezicule și vinovăție înfiorătoare, dacă așa voia ea. *eu? S-ar putea să fac. Deci nu sunt toți morți. Asta e bine. Așa că am ajuns prea târziu. Asta e rău, sau nu. Și piciorul ăsta, ei bine, nu e un truc de laș, nu-i așa? Am încercat să călăresc cu Khundryl, nu-i așa? Cel puțin, cred că am făcut-o. Cel puțin, așa arăta. Destul de bun* .

Mai bău din rom Bolkando.

Spax era un bărbat căruia îi plăceau femeile. Ea preferase întotdeauna compania unor astfel de bărbați decât cea a scuzelor ofilite și timide, care credeau că o bătaie timidă din ochi era – zei de jos – atrăgătoare. Nu, bold era mai bine. Coy era un joc stupid jucat de lași patetici, în ceea ce o privea. *Toate acele cuvinte de poticnire, schimbarea, ce rost are? Dacă mă vrei, vino să mă ia. Aș putea chiar să spun da* .

Mai probabil, desigur, o să râd. Pentru a vedea intepatura .

Mergeau spre tot ce mai rămăsese din Bonehunters. Nimeni nu părea să știe cât de sumbru era, sau, în orice caz, nu îi spuneau. Asistase

la vrăjitorie, sfâșiind orizontul, chiar și în timp ce cizmele cu unghii ale Legiunii Evertine tuneau mai aproape în spatele ei. Văzuse progenitorul lunii – un munte înconjurat de nori și foc pe cer.

A fost trădare în asta? De asta se temea Sinter? Soră, ești chiar în viață?

Bineînțeles că nu vreau să mă întorc. Nu vreau să știu. Ar trebui să spun doar ce simt . Du - *te la Hood, Queen. Și tu, Spax. Călăresc spre sud. Nu vreau să le văd fețele, acei supraviețuitori patetici. Nu șocul, nu groaza, nu toate acele lucruri pe care le vezi pe fețele oamenilor care nu știu de ce sunt încă în viață, când atât de mulți dintre camarazii lor sunt morți* .

Fiecare armată este un cazan, cu flăcările din ce în ce mai mari din toate părțile. Înăbușim, fierbem, ne transformăm în bulgări cenușii de carne . *„ Regina Abrastal, tu și oameni ca tine ești a căror poftă nu este niciodată săturată. Găucile tale se găsesc, și intrăm, și mă îmbolnăvește* .

Când au apărut cei doi călăreți Khundryl, în trei zile, Kisswhere se întoarse. În mintea ei a scos un cuțit și și-a omorât curiozitatea, o tăietură rapidă, o pulverizare bruscă și apoi liniște. Ce rost avea să știi, când știi nu era altceva decât gustul de sare și de fier pe limbă?

A băut mai mult rom, încântată de amorțeala gâtului. A mânca foc a fost ușor și a devenit mai ușor.

O amintire bruscă. Prima dată când stăteau într-o coadă zdrențuită, prima zi de serviciu în marina. Un sergent-maestru noduros se apropiase de ei, purtând zâmbetul unei hiene care se apropia de o gazelă schilodă. Sinter se îndreptase lângă Kisswhere, încercând să afecteze atenția corespunzătoare. Badan Gruk, o văzuse ea cu o privire scurtă, arăta mizerabil – cu chipul unui bărbat care tocmai își dăduse seama unde îl dusese dragostea.

Ai naibii de prost. Pot să joc jocul lor. Voi doi nu puteți, pentru că pentru voi nu există jocuri. Ei nu există în lumea voastră a onoarei și a datoriei .

— Doisprezece, nu? spusese sergentul maestru, zâmbetul lui lărgându-se. — Pariez că trei dintre voi veți reuși. Restul, ei bine, vom îngropa jumătate dintre ei, iar cealaltă jumătate o vom trimite la infanterie obișnuită, unde locuiesc toți învinșii.

— Care jumătate? întrebase Kisswhere.

Ochii șopârlei ațintiți asupra ei. — Ce-i ăsta, vierme rotuș?

„Care jumătate din cea pe care o tăiați în două merge în pământ și care jumătate merge la obișnuiți? Jumătate de picioare, ei bine, asta rezolvă puținul de marș. Dar-'

— Ești unul dintre aceștia, nu?

'Ce? Unul care poate număra? Trei reușesc, nouă nu. Nouă nu poate fi împărțit în jumătate. Desigur, adăugă ea cu propriul ei zâmbet larg, poate că marinii nu au nevoie să știe să numere și poate că sergenții-maetri sunt cei mai grozavi dintre mulți. Ceea ce încep să cred, oricum.

Nu se apropiase niciodată să ducă la bun sfârșit cele mii de flotări. *Nenorocit. Bărbații care zâmbesc așa au nevoie de simțul umorului, dar eu nu cred în miracole* .

Ea a mai zgâriat puțin cu bățul ei. *Ar fi trebuit să-l rup, chiar aici între picioarele mele. Da, păstrează ultimul râs pentru Kisswhere. Ea câștigă fiecare joc* . — Fiecare dintre ei, da, nu este evident?

Spax s-a străduit să-și țină armura de carapace liberă, plăcile clacănind liber și, cu toate fetișurile legate peste tot, era foarte mulțumit de concatenarea sunetelor când mergea. Dacă ar fi fost un ticălos subțire, efectul nu ar fi funcționat, dar era suficient de mare și suficient de tare pentru a fi propria lui echipă, o apariție marțială care nu putea să nu facă o intrare dramatică, indiferent cât de somptuoasă ar fi fost destinația.

În acest caz, cortul de comandă al reginei era la fel de aproape de un palat pe cât era probabil să-l găsească în aceste Wastelands, iar așezarea pe umeri între perdele de mătase și plesnirea mănușilor sale grele pe masa cu hărți i-a dat o satisfacție nu mică. . — Înălțime, sunt aici.

Regina Abrastal stătea pe scaunul ei ornamentat, cu picioarele întinse, privindu-l de sub pleoapele coborâte. Părul ei roșu era dezlegat și atârna liber, proaspăt spălat și pieptănat, iar coapsele Barghast-ului s-au agitat în timp ce el o observa pe rând.

— Ștergeți zâmbetul ăla blestemat, spuse Abrastal mârâind.

Sprâncenele i se ridicară. — Ceva în neregulă, Firehair?

— Numai tot ceea ce știu că te gândești acum, Spax.

— Înălțime, dacă te-ai fi născut pe o alee din spatele unui bar, tot ai fi o regină în ochii mei. Bate-mă în derâdere pentru admirația mea tot ce îți place, nu schimbă nimic în inima mea.

Ea pufni. — Puți a rom.

— Urmăream un mister, Alteță.

'Oh?'

— Femeia cu piele de onix. Malazanul.'

Ea și-a dat ochii peste cap. — Doamne de jos, ești mai rău decât un crocodil în timpul împerecherii.

— Nu este acel mister, Firehair, deși îl voi urmări pe acela dacă va avea ocazia. Nu, ceea ce mă face curios este ea, ei bine, lipsa ei de zel. Acesta nu este soldatul la care m-aș fi așteptat.

Abrastal flutură cu o mână. — Nu există niciun mister acolo, Spax. Femeia este o lașă. Fiecare armată le are, de ce ar fi cea Malazan diferită?

— Pentru că e marin, a răspuns el.

'Asa de?'

— Al naibii de marini au cucerit singuri pe Lether, Alteță, iar ea a fost una dintre ei. Pe Genabackis, armate întregi ar dezerta dacă ar auzi că se vor confrunta cu un asalt din partea pușcașului Malazan. Puteau

cu magie și muniții Moranth și nu s-au spart niciodată – trebuia să le tăiați până la ultimul bărbat și femeie.

— Chiar și cel mai greu soldat ajunge la capătul rezistenței, Spax.

— Ei bine, ea a fost prizonieră la Letherii, deci poate ai dreptate. Acum, Alteță, ce ați dorit de la loialul vostru șef de război?

— Te vreau cu mine la parlament.

'Desigur.'

'Sobru.'

„Dacă insisti, dar te avertizez, ceea ce mă chinuiește îi chinuie și pe războinicii mei. Tânjim după o luptă – ne-am angajat doar cu tine Bolkando pentru că ne așteptam la o invazie sau două. În schimb, defilăm ca niște soldați blestemati. Am fi putut ajunge la Bonehunters la timp...

— Probabil că ai regreta, spuse Abrastal, cu expresia întunecată.

Spax încercă să se încruntă. — Îi crezi pe acei Khundryl?

'Fac. Mai ales după avertismentul lui Felash – deși ajung să bănuiesc că previziunea celei de-a paisprezecea mele fiice s-a concentrat pe ceva care încă ne așteaptă.

— Mai multe dintre aceste șopârle uriașe cu două picioare?

Ea a ridicat din umeri, apoi a clătinat din cap. — Nu, nu cred, dar, din păcate, este doar un sentiment instinctiv. Vom vedea ce vedem la parlament.

— Malazanii nu au cucerit niciodată Gilk Barghast, spuse Spax.

— Doamne de jos, dacă vii cu mâna ridicată...

— Spiritele interzic gândul, Alteță. Înfruntându-le, voi fi ca acel iepure pe care vulturul l-a ratat. Sunt la fel de probabil să înghet și să-mi umplu pantalonii.

Încet, ochii lui Abrastal se măriră. — Domnule de război, spuse ea mirată, ți-e frică de ei.

S-a strâmbat, apoi a dat din cap.

Regina lui Bolkando se ridică brusc, inspirând adânc, iar ochii lui Spax nu se putea abține să nu cadă la pieptul ei umflat. — Mă voi întâlni cu acest Adjunct, spuse Abrastal cu o vigoare bruscă. Ochii ei l-au găsit pe Barghast și l-au prins pe loc. — Dacă într-adevăr ar trebui să ne confruntăm cu mai multe șopârle uriașe cu două picioare cu magia lor teribilă... Spax, ce vei pretinde acum despre curajul poporului tău?

— Curaj, Alteță? Vei avea asta. Dar putem spera să facem ceea ce a spus Khundryl că au făcut malazanii? El a ezitat, apoi a clătinat din cap. — Păr de foc, și eu mă voi uita cu atenție la acești soldați și mă tem că știu deja ce voi vedea. Au cunoscut creuzetul.

— Și nu vrei să vezi acel adevăr, nu-i așa?

El a mormăit. — Să spunem doar că este atât un lucru bun, cât și un lucru rău, magazinele tale de rom sunt aproape terminate.

— Asta a fost trădarea noastră?

Tanakalian s-a confruntat cu întrebarea și cu ochii femeii dure și de fier care tocmai o exprimase, atâta timp cât a putut, înainte de a se feri. — Mortal Sword, știi bine că pur și simplu nu am putut ajunge la ei la timp. Ca atare, eșecul nostru a fost unul de circumstanțe, nu de loialitate.

— Pentru o dată, răspunse ea, vorbiți cu înțelepciune, domnule. Mâine plecăm la tabăra Bonehunter. Pregătiți o escortă de cincizeci dintre frații și surorile noastre – vreau vindecători și veteranii noștri cei mai în vârstă.

— Înțeleg, Sabie Mortală.

Ea îi aruncă o privire, îi studie chipul pentru o clipă, apoi își întoarse privirea către cerul din sud-est luminat de jad. — Dacă nu, domnule, o vor face.

M-ai urmărit într-un colț, Mortal Sword. Pari înclinat să-mi forțezi mâna. E loc doar pentru unul pe piedestalul tău? Ce vei face când vei sta față în față cu Adjunctul? Cu Brys Beddict?

Dar, mai exact, ce știi despre această trădare? Văd o sabie în viitorul nostru. Văd sânge pe lama lui. Îl văd pe Perish stând singur, împotriva unor șanse imposibile .

— La parlament, spuse Krughava, veți păstra propriul nostru sfat, domnule.

S-a înclinat. 'Cum doriți.'

— A fost rănită, continuă Krughava. „Vom închide despre ea cu toată diligența noastră pentru protecția ei".

— Protecție, domnule?

— La felul vânătorilor de balene, Shield Anvil, când unul din clanul lor este bolnav.

— Mortal Sword, asta va fi o reuniune de camarazi, mai mult sau mai puțin. Clanul nostru, așa cum l-ai putea numi, nu este atacat. Fără rechini. Fără dhenrabi sau gahrelit. Împotriva cui o protejăm?

— Întunericul propriilor ei îndoieli, dacă nu altceva. Deși nu pot fi sigur, mă tem că ea este una care și-ar roade propriile cicatrici, dornică să le privească sângerând, însetată după gustul sângelui din gură.

— Mortal Sword, cum o putem apăra de ea însăși?

Krughava a tăcut o vreme, apoi a oftat. „Fă-ți severă privirea, alungă toate umbrele din mintea ta, coptește în cel mai strălucitor argint certitudinea ta. Ne întoarcem la potecă, cu toată hotărârea. Pot să explic mai mult, Shield Anvil?

S-a înclinat din nou.

— Lasă-mă acum, spuse ea.

Tanakalian se întoarse și coborî de pe înălțime. Rândurile uniforme de foc de bucătărie pâlpâiau în lighean înaintea lui, pictând corturile de pânză cu lumină și umbră. La cinci mii de pași spre vest se ridica o altă strălucire – tabăra Bolkando. *O reuniune de camarazi, un clan. Sau poate nu. Bolkando nu-și au locul în această schemă* .

S-au spus că a avut o contuzie, dar acum își revine. Au spus că ceva imposibil sa întâmplat deasupra formei ei inconștiente, acolo, pe câmpul de luptă. Ei au spus - cu ceva arzător în ochi - că Bonehunters s-au trezit în acea zi și inima lui era acolo, în fața corpului nesimțit al Adjunctului .

O legendă ia naștere deja și totuși nu am văzut nimic din realizarea ei. Nu am jucat niciun rol. Numele Perish Grey Helms este o absență căscată în acest apel nominal al eroilor .

Nedreptatea asta îl bântuia. Era Shield Anvil, dar îmbrățișarea lui a rămas goală, un abis căscat între brațele lui. *Acest lucru se va schimba. O voi face să se schimbe. Și toți vor vedea. Vine timpul nostru* .

Sânge, sânge pe sabie. Doamne, aproape că pot să gust .

Ea a tras cu putere de bățul înfășurat în frunze, simțind fiecare mușchi din maxilar și gât încordat. Fum care curgea din gura și nasul ei, ea a înfruntat întunericul câmpiei de nord. Alții, când ieșeau până la marginea taberei legiunii, se găseau pe partea care le dădea o vedere clară asupra taberei Malazan. Au ieșit și s-au uitat cu privirea, cu nimic diferit de pelerinii care se înfruntau cu un altar sfânt, un edificiu neașteptat pe calea lor. Își imagina că în tăcerea lor se străduiau să se încadreze în lumea lor acea întinsă sumbru de incendii de bălegar, formele vagi care se mișcau, strălucirea bannerelor ca o mică pădure de puieți bătuți de furtuni. Găsirea unui loc pentru tot ce ar fi trebuit să fie ușor. Dar nu a fost.

Ar tresari la propriile lor răni, amintindu-și de golurile din propriile rânduri și s-ar simți ca niște umbre aruncate de ceva mai mare decât orice cunoscuseră înainte. Era un nume pentru asta, știa ea. Atri-Ceda Aranict trase din nou de băț, ținând cont de strălucirea strălucitoare de înot care plutea în fața ei.

Unii cărturari au comparat odată acest lucru cu focul de măiestrie și tot ceea ce simbolizează. Huh. Un savant muncea din greu pentru a-și justifica obiceiul. Femeie proastă. Este al tău, așa că bucură-te de el și când vine vorba de a justifica ceea ce faci, ține gura. Filosofie, într-adevăr .

Întreabă un soldat. Un soldat știe totul despre fum. Și ce este înăuntru și ce iese, și care este diferența naibii până la urmă .

Letherii se comportaseră cu onoare pe acel oribil câmp de luptă. Îl distraseseră pe inamicul. Cu sânge și durere, au efectuat cu succes retragerea lui Malazan - *nu, să-i spunem cum a fost, o rătăcire. Odată ce semnalele au răsunat, imposibilul zid de fier a devenit un lucru de stuf, smuls desprins și bătut înapoi de vântul sălbatic* .

Chiar si asa . Soldații letherii au ieșit la amurg sau în clipele dinaintea zorilor, chiar până la marginea taberei, și au privit peste întinderea goală de tufă spre malazani. Nu se gândeau la rătăciri sau retrageri. Se gândeau la tot ce se întâmplase înainte.

Și a existat un cuvânt pentru ceea ce au simțit.

Smerenie .

'Draga mea.' El venise în spatele ei, cu picioarele moi, nesigur ca un copil.

Aranict oftă. — Am uitat cum să dorm.

Brys Beddict a venit să stea lângă ea. 'Da. M-am trezit și am simțit absența ta și m-a pus pe gânduri.

Odată, ea fusese nervoasă înaintea acestui bărbat. Odată, ea și-a imaginat scene ilicite, felul în care o persoană ar putea evoca dorințe despre care știa că nu vor putea fi îndeplinite niciodată. Acum, dispariția ei din patul lui l-a trezit neliniștit. *Câteva zile, și lumea se schimbă* . — La ce te gândești?

— Nu știu dacă ar trebui să spun.

Tonul era trist. Ea și-a umplut plămânii cu fum, și l-a îndepărtat încet. — Pariez că e prea târziu pentru asta, Brys.

„Nu am fost niciodată îndrăgostit înainte. Nu asa. Nu m-am simțit niciodată atât de... neputincios. De parcă, fără ca eu să-mi dau seama, ți-aș fi dat toată puterea mea.

— Toate poveștile copiilor nu au vorbit niciodată despre asta, spuse Aranict după o clipă. „Prințul și prințesa, fiecare eroic și puternic, sunt egali în marea dragoste pe care o câștigă. Povestea se termină în admirație reciprocă.

— Are un gust puțin acru.

„Acel gust este de auto-felicitare”, a spus ea. „Acele povești sunt toate despre narcisism. Delecta mâinii stă în imaginea în oglindă a eroului - o prințesă pentru un prinț, un prinț pentru o prințesă - dar, în adevăr, totul este unul. Este dragostea nobilimii pentru sine. Eroii îi câștigă pe cei mai frumoși îndrăgostiți, este recompensa pentru curajul și virtutea lor.'

— Și acei îndrăgostiți nu sunt altceva decât oglinzi?

— Cele argintii strălucitoare.

Ea a simțit că o privea.

— Dar, spuse el după câteva clipe, nu este nici măcar un lucru, nu-i așa? Nu ești oglinda mea, Aranict. Ești *altceva* . Eu nu sunt reflectat în tine, așa cum tu nu te reflecti în mine. Deci, ce este asta pe care am găsit-o aici și de ce mă aflu în genunchi înaintea lui?

Capătul bățului strălucea ca un soare nou-născut, doar pentru a scădea în clipa sa de viață. — De unde să știu, Brys? Este ca și cum aș sta în fața ta dintr-un unghi pe care nimeni altcineva nu-l poate găsi, iar când sunt acolo nimic nu se ridică între noi - un truc al luminii și fortificațiile tale dispar. Deci te simți vulnerabil.

El a mormăit. — Dar nu este așa cu Tehol și Janath.

„Da, am auzit despre ei și mi se pare că indiferent de direcția în care se confruntă fiecare, el sau ea se confruntă cu celălalt. El este regele ei și ea este regina lui, iar totul urmează doar de acolo. Ar trebui să cred că este cea mai rară dintre iubiri.

— Dar nu este al nostru, nu-i așa, Aranict?

Ea nu a spus nimic. *Cum pot? Mă simt umflat, de parcă te-aș fi înghițit de viu, Brys. Merg cu greutatea ta în mine și nu am simțit niciodată așa ceva* . Ea a aruncat capătul bastonului. — Îți faci prea multe griji, Brys. Sunt iubitul tau. Lasă-o așa.

— Tu ești și Atri-Ceda mea.

Ea a zâmbit în întuneric. — Și asta, Brys, este ceea ce m-a adus *aici* .

'De ce?'

— Se ascunde ceva. Este peste tot în jurul nostru, subtil ca fumul. S-a manifestat o singură dată până acum, și asta a fost la bătălie, printre Malazani - în locul în care Adjunctul a căzut inconștient. Există o mână ascunsă în toate astea, Brys, și nu am încredere în ea.

— Unde a căzut Adjunctul? Dar Aranict, ceea ce s-a întâmplat acolo i-a salvat viața lui Tavore și, foarte probabil, a celorlalți vânători de oase. Nah'ruk *s -a scuturat* din acel loc.

— Totuși, mi-e teamă, insistă ea, smulgând un alt bețișor de frunză. — Aliații ar trebui să se arate. Ea scoase cutia mică de argint care conținea scânteia din rășină. Vântul nopții i-a învins eforturile de a da o flacără la viață, așa că s-a apropiat de Brys și a încercat din nou.

„Aliații”, a spus el, „au proprii lor dușmani. Îmi imaginez că a se arăta presupune un risc.

O sclipire de flacără și apoi bățul aprins. Ea a făcut o jumătate de pas înapoi. — Cred că este o observație validă. Ei bine, presupun că întotdeauna am bănuit că războiul Adjunctului nu a fost unul privat.

— Oricât de mult și-ar dori ea așa, spuse el, cu ceva asemănător cu un respect rătăcit.

„Convorbirea de mâine s-ar putea dovedi cea mai frustrantă”, a observat Aranict, „dacă refuză să cedeze. Trebuie să știm ce știe ea. Trebuie să înțelegem ce caută ea. Mai mult decât atât, trebuie să înțelegem ceea ce sa întâmplat în ziua Nah'ruk.'

El și-a întins mâna, a surprins-o periându-i obrazul, apoi aplecându-se mai aproape și sărutând-o. Ea a râs adânc în gât. — Pericolul este cel mai atrăgător drog, nu-i așa, Brys?

— Da, șopti el, dar apoi făcu un pas înapoi. — Voi parcurge perimetrul acum, Atri-Ceda, ca să asist la zori împreună cu soldații mei. Vei fi suficient de odihnit pentru parlament?

'Mai mult sau mai putin.'

'Bun. Până mai târziu, atunci.

Ea îl privi plecând. *Errant, ia-mă, tocmai a ieșit înapoi* .

— Când este întins, rămâne întins, spuse Hanavat mormăit. 'Care e ideea?'

Shelemasa a continuat să frece uleiul în burta întinsă a femeii. — Ideea este că se simte bine.

— Ei bine, îți voi acorda asta, deși îmi imaginez că este la fel de multă atenție ca orice altceva.

— Exact ceea ce bărbații nu înțeleg niciodată, spuse tânăra femeie, dându-se în cele din urmă pe spate și frecându-și mâinile. „Avem fier în suflete. Cum am putea să nu?

Hanavat își întoarse privirea, cu ochii strânși. — Ultimul meu copil, spuse ea. — Singurul meu copil.

La asta Shelemasa a tăcut. Acuzația împotriva lui Nah'ruk îi luase pe toți copiii lui Hanavat. *Toate* . *Dar dacă asta a fost crud, nu este nimic în comparație cu a-l cruța pe Gall. Acolo unde mama se înclină, tatăl se rupe. S-au dus. I-a condus pe toți la moarte, dar a supraviețuit. Spirite, al tău este darul nebuniei* .

Acuzația a bântuit-o și pe Shelemasa. Călărease prin barajul fulgerului, cu figuri de ambele părți erupând, trupuri explodând, stropind-o cu sânge sfârâit. Țipetele cailor, tunetul fiarelor care se prăbușesc, oasele care se rup – chiar și acum, acel cazan de groază s-a trezit din nou în minte, un torent de sunete bătându-i urechile din interior spre exterior. A îngenuncheat în cortul lui Hanavat, tremurând de amintiri.

Femeia mai în vârstă trebuie să fi simțit ceva, pentru că și-a întins mâna și și-a așezat o mână deteriorată pe coapsă. — Merge, murmură ea. „O văd printre voi toți supraviețuitorii. Valul amintirii, groaza din ochii tăi. Dar vă spun că merge.

— Și pentru Gall?

Mâna părea să tresare. 'Nu. El este liderul războiului. Nu-l părăsește. Acea acuzație nu este în trecut. O trăiește din nou și din nou, în fiecare clipă, zi și noapte. L-am pierdut, Shelemasa. L-am pierdut cu toții.

Au rămas opt sute optzeci de războinici. Ea stătuse printre ei, rătăcise cu ei prin epava retragerii și văzuse ceea ce văzuse. *Niciodată nu ne vom mai lupta, nu cu slava și bucuria de altădată. Eficiența noastră militară, așa cum ar spune scribii Malazan, a ajuns la sfârșit* . Lacrimile arse de Khundryl fuseseră distruse. Nu un eșec al curajului. Ceva mult mai rău. *Am fost făcuți, într-o clipă, depășiți* . Nimic nu putea zdrobi spiritul la fel de complet precum făcuse această realizare.

Era nevoie de un nou Conducător de Război, dar ea bănuia că nu va veni nicio aclamație. Testamentul era mort. Nu mai erau piese de ridicat.

— Voi asista la parlament, spuse Hanavat, și te vreau cu mine, Shelemasa.

'Soțul tău-'

— Zace în cortul fiului său cel mare. Nu ia mâncare, nici apă. Intenționează să se irosească. În curând, îi vom arde trupul pe un rug, dar asta nu va fi altceva decât o formalitate. Doliu a început deja.

— Știu... Shelemasa ezită, a fost dificil între voi. Zvonurile despre înclinațiile lui...

— Și ăsta este cel mai amar lucru dintre toate, interveni Hanavat. Cu mult timp în urmă am învățat să accept asta. Ceea ce mușcă cel mai adânc acum este că ne regăsim unul pe celălalt. Înainte de acuzare. Am fost treziți la dragostea noastră unii pentru alții. A fost... a fost din nou fericire. Pentru câteva clipe. S-a oprit atunci, căci plângea.

Shelemasa se apropie. — Spune-mi despre copilul din tine, Hanavat. Nu am fost niciodată însărcinată. Spune-mi cum te simți. Ești plin, așa e? Se agită – mi s-a spus că se va agita uneori?

Zâmbind prin durerea ei, Hanavat a spus: „Ah, foarte bine. Cum se simte? De parcă tocmai aș mânca un porc întreg. Să merg mai departe?

Shelemasa a râs, un râs scurt, neașteptat, apoi a dat din cap. *Zi-mi ceva bun. Pentru a îneca țipetele* .

— Copiii au adormit, spuse Jastara, mișcându-se să se așeze în genunchi lângă el. Ea i-a studiat chipul. — Văd cât de mult din el a venit de la tine. Ochii tăi, gura ta...

— Taci, femeie, spuse Gall. „Nu mă voi culca cu văduva fiului meu".

Ea s-a îndepărtat. — Atunci, culcă-te cu *cineva* , de dragul lui Hood.

Întoarse capul, se uită la peretele cortului.

'De ce esti aici?' a cerut ea. — Vii la cortul meu ca fantoma a tot ce am pierdut. Nu sunt suficient de bântuit? Ce vrei cu mine? Uită-te la mine. Îți ofer trupul meu - hai să ne împărtășim durerea...

'Stop.'

Ea șuieră pe sub răsuflarea ei.

— Aș vrea să-mi iei un cuțit, spuse Gall. — Fă asta, femeie, și te voi binecuvânta cu ultima mea suflare. Un cuțit. Dă-mi durere, fii încântat să vezi cum m-ai rănit. Fă asta, Jastara, în numele fiului meu.

„Bălegar egoist, de ce să te răsfăț? Ieși. Găsește o altă gaură în care să te ascunzi. Crezi că nepoții tăi sunt mângâiați văzându-te așa?

— Nu ești născut în Khundryl, spuse el. — Tu ești Gilk. Nu înțelegi nimic din felul nostru...

— Khundryl erau războinici temuți. Încă sunt. Trebuie să stai din nou în picioare, Gall. Trebuie să-ți aduni fantomele – toate – și să-ți salvezi oamenii.

— Nu suntem Wickan, șopti el, întinzându-și mâna pentru a-și trage din nou fața.

Ea a scuipat un blestem. — Doamne de jos, chiar crezi că Coltaine și blestemații lui Wickan s-ar fi putut descurca mai bine?

— Ar fi găsit o cale.

'Prost. Nu e de mirare că soția ta își bate joc de tine. Nu e de mirare că toți iubiții tăi s-au îndepărtat de tine...

'S-a întors? Toți sunt morți.

— Așa că mai găsește.

— Cine ar iubi un cadavru?

— Acum, în sfârșit, ai un punct de care merită să te afli, lider de război. Cine ar? Răspunsul se află în fața mea, un bătrân prost. Au trecut

cinci zile. Tu ești lider de război. Trezește-te, la naiba...

'Nu. Mâine îmi voi da oamenii în grija Adjunctului. Lacrimile arse de Khundryl nu mai există. E gata. Sunt gata.'

Lama unui cuțit plutea în fața ochilor lui. — Asta vrei?

— Da, șopti el.

— Ce ar trebui să tai mai întâi?

'Tu decizi.'

Cuțitul a dispărut. — Eu sunt Gilk, după cum spui. Ce știu eu despre milă? Găsește-ți drumul către Hood, Gall. Wickanii ar fi murit, așa cum au murit războinicii tăi. Nu este diferit. Bătăliile sunt pierdute. Este calea lumii. Dar tot respiri. Adună-ți oamenii — ei se uită la tine.

'Nu mai. Niciodată nu voi mai conduce războinici în luptă.

Ea a mârâit ceva de neînțeles și a plecat, lăsându-l în pace.

S-a uitat la peretele cortului, și-a ascultat propriile respirații fără rost. *Știu ce este asta. Este frica. Toată viața mea m-a așteptat afară în noaptea rece. Am făcut lucruri groaznice și pedeapsa mea se apropie. Te rog, grăbește-te* .

Pentru această noapte, este foarte frig și se apropie din ce în ce mai mult .

CAPITOLUL PATRU

Odată nu știam nimic.
Acum știm totul.
Stai departe de ochii noștri.
Ochii noștri sunt goli.
Uită-te în fețele noastre
și vezi-ne dacă îndrăznești.
Suntem pielea războiului.
Suntem pielea războiului.
Odată nu știam nimic.
Acum știm totul.

Skin, Sejaras

Transpirație suficientă în care un bărbat s-ar putea îneca . Tremura sub blănuri, ceva ce făcea în fiecare noapte de la bătălie. Trezit trezit, udat, inima bătând cu putere. Imagini ulterioare din spatele ochilor lui. Keneb, în clipa dinainte de a fi sfâșiat, răsucindu-se în șa, fixându-l pe Blistig cu o privire rece și înțelegătoare. La nici zece pași depărtare, cu ochii închiși. Dar asta era imposibil. *Știu că este imposibil. Niciodată nu am fost aproape. Nu s-a întors, nu s-a uitat înapoi. Nu m-a văzut. Nu a putut* .

Nu urli la mine din întuneric, Keneb. Nu te uita. Nu avea nimic de-a face cu mine. Lasă-mă în pace .

Dar această armată blestemată nu știa cum să spargă, nu înțelegea nimic despre dirijarea înaintea unui inamic superior. Fiecare soldat singur, despre asta era vorba de rutare. În schimb, au *menținut ordinea* . „ *Suntem cu tine, Pumn Blistig. Vezi cizmele noastre lire. Mergem spre nord, nu-i așa? Ei nu urmăresc, domnule, și ăsta e un lucru bun - nu mai pot simți, domnule, știți: respirația lui Hood, acolo pe ceafa mea. Nu pot simți. Suntem în ordine, domnule. Bună ordine...* '

— Ordine bună, șopti el către întunericul din cortul său. „Ar trebui să fim împrăștiați în vânt. Să ne găsim propriile căi de întoarcere. Spre civilizatie. La minte.

Transpirația se usca, sau partea de dedesubt răzuită a blănii îmbiba totul. Era încă înfrigurat, bolnav la stomac de frică. *Ce sa întâmplat cu mine? Ei se uită. Acolo, în întuneric. Ei se uită. Coltaine. Duiker. Miile de dincolo de zidul lui Aren. Ei se uită, privindu-mă de sus din crucile lor. Și acum Keneb, acolo pe calul său. Ruthan Gudd. Rapid Ben. Morții mă așteaptă. Se întreabă de ce nu sunt cu ei. Ar trebui să fiu cu ei* .

Ei știu că nu aparțin aici .

Odată, fusese un soldat bun. Un comandant decent. Destul de inteligent pentru a păstra viețile garnizoanei sale, eroul care l-a salvat pe Aren de Vârtej. Dar apoi a sosit Adjunctul și totul a început să meargă prost. Ea l-a recrutat, l-a smuls din Aren - l-ar fi făcut Pumnul Înalt, Protectorul Orașului. I-ar fi dat un palat.

Ea mi-a furat viitorul. Viața mea .

Orașul Malaz era și mai rău. Acolo, i s-a arătat miezul putrezit al imperiului. Mallick Rel, trădătorul legiunii lui Aren, ucigașul lui Coltaine și Duiker și al celorlalți — nu, nu era nicio îndoială în privința asta. Totuși, acolo era Jhistal, șoptind la urechea împărătesei, iar răzbunarea lui împotriva Wickanilor nu se terminase încă. *Și împotriva noastră. Ne-ai dus în acel cuib, Tavore, și mai mulți dintre noi au murit. Pentru tot ce ai făcut, nu te voi ierta niciodată* .

Starea în fața ei l-a umplut de bilă. De fiecare dată, aproape că tremura în dorința lui de a o lua de gât, de a zdrobi acel gât, de a-i spune ce-i făcuse chiar dacă lumina lăsa ochii aceia morți și plati.

Odată am fost un ofițer bun. Un soldat onorabil .

Acum trăiesc în teroare. Ce ne va face în continuare? Y'Ghatan nu a fost suficient. Orașul Malaz nu a fost suficient. Nici Lether, niciodată suficient. Nah'ruk? Insuficient. La naiba, Tavore. Voi muri pentru o cauză corectă. Dar asta?

Nu cunoscuse niciodată o asemenea ură. Otrava ei l-a umplut și morții se uitau încă din locurile lor din pustiul tărâmului lui Hood. *Să o ucid? Asta vreți cu toții? Spune-mi!*

Pereții cortului se luminau. În această zi, parlamentul. Adjunctul, Pumnii așezați în jurul ei, cei noi, singurul supraviețuitor vechi. *Dar cine se uită la mine? Cine merge cu un pas în spatele meu? Nu sortați. Nu cu amabilitate. Nici măcar Raband sau Skanarow. Nu, noii Pumni și ofițerii lor superiori se uită direct prin mine. Sunt deja o fantomă, deja una dintre cei uitați. Ce am făcut ca să merit asta?*

Keneb dispăruse. De la Letheras, Keneb trebuia să-i conducă în toate sensurile pe vânătorii de oase. Gestionarea marșului, menținerea aprovizionării, menținerea disciplinei și organizației. Pe scurt, a face totul. Unii oameni posedau astfel de aptitudini. *Conducerea unei garnizoane a fost destul de ușoară. Aveam un intendent gras care avea o mână în fiecare buzunar, un zâmbet zâmbitor cu un ochi ascuțit, iar furnizorii noștri ne înconjurau și tot ce trebuia făcut, de ce, era doar o cerere scrisă distanță. Uneori nici măcar asta, mai degrabă o clipă cu ochiul, o semnătură din cap* .

Patrulele au ieșit. S-au întors. Ceasurile s-au întors, paznicii au păstrat vigilența. Am păstrat pacea și pacea ne-a ținut fericiți .

Dar o armată în marș era o altă problemă. Logistica l-a asediat, i-a clătinat creierul. Prea multe pentru care să te gândești, prea multe pentru care să-ți faci griji. *Bine, acum suntem mai slabi - hah, ce mod*

dulce de a spune. Suntem o armată de oameni obișnuiți cu o mână de avioane grele și pușcași marini. Deci, suntem supraaprovizionați, dacă așa ceva chiar există .

Dar nu va dura. Ea vrea ca noi să traversăm Wastelands - și ce așteaptă dincolo de ele? Deșert. Goliciunea. Nu, foamea ne așteaptă, indiferent cât de grămadă ne-am înghesui căruțele. Foame și sete .

Nu voi lua asta. Nu voi. Nu întreba .

Dar nu ar face-o, nu-i așa? Pentru că nu era Keneb. *Chiar nu am de ce să apar. Sunt mai rău decât Banaschar în acea companie. Măcar are curajul să se îmbată, să zâmbească în fața nemulțumirii Adjunctului. Acesta este propriul său fel de curaj* .

Activitate în tabără acum, când se apropia zorii. În surdină, puține conversații, un lucru torpid care se trezește la adevăruri brutale, ochii care clipesc, sufletele tresărind. *Suntem morții care umblă. Ce mai vrei de la noi, Tavore?*

o multime. Știa asta ca și cum i se scufundă dinții în piept.

Mârâind pe sub răsuflare, trase deoparte blănurile și se ridică. Cortul unui Pumn. Toată acea încăpere pentru nimic, pentru ca aerul umed să aștepte ascensiunea lui eroică, strălucirea dată de zei. Și-a târât hainele, și-a adunat cizmele de piele înghețate și le-a scuturat pentru a verifica dacă nu există scorpioni și păianjeni, apoi și-a forțat picioarele în ele. Trebuia să facă un piș.

Odată am fost un ofițer bun .

Pumnul Blistig a strecurat legăturile clapei cortului și a pășit afară.

Am privit în jur. — Căpitanul Raband.

'Pumn?'

— Găsește-mă Pori.

— Maistru sergent Pores, domnule?

— Sau orice rang s-a hotărât în această dimineață, da. Îl vei cunoaște după ochii lui negri. Am făcut o pauză, ruminând, apoi a spus: „Aș fi vrut să știu cine și-a rupt nasul. Merită o medalie.

'Da domnule. Pe drum, domnule.

Aruncă o privire la zgomotul cizmelor care se apropiau. Pumnul Faradan Sort și, cu un pas în urma ei, căpitanul Skanarow. Nicio femeie nu părea fericită. Încruntat cu amabilitate. — Acestea sunt fețele pe care vrei să le arăți soldaților tăi?

Skanarow își întoarse privirea vinovată, dar ochii lui Sort se întăriră până la cremene. — Proprii tăi soldați sunt aproape de revoltă, cu amabilitate — nu pot să cred că ai ordonat...

— O inspecție a trusei? De ce nu? I-a forțat pe toți să-și zgârie rahatul din pantaloni, un pic de aranjare care era de mult așteptat.

Faradan Sort îl studia. — Nu este un act, nu-i așa?

— Câteva sfaturi, spuse cu amabilitate. „Curmă este în flăcări, ciuma stomacului negru ucide personalul de la bucătărie, șobolanii nu-ți vor mânca cina și auzind circul este în curte, soția ta a uns balamalele

ușii dormitorului. Așa că intru și-ți dau bășici la ureche în legătură cu cizmele tale zgâriate. Când plec, la ce te gândești?

răspunse Skanarow. — Mă gândesc la modalități inventive de a vă ucide, domnule.

Vă rog, și-a ajustat centura pentru arme. — Soarele a spart cerul, dragii mei. Este timpul pentru plimbarea mea constituțională de dimineață.

— Vrei câțiva bodyguarzi, domnule?

— Ofertă generoasă, căpitane, dar voi fi bine. Oh, dacă Raband apare cu Pores în curând, promovează-l pe bunul căpitan. Supraveghetorul Atotputernic al Universului ar trebui să se potrivească. Doamnelor.'

Privindu-l plecând, Faradan Sort a oftat și s-a frecat de fața ei. — În regulă, mormăi ea, ticălosul are rost.

— De aceea e un nenorocit, domnule.

Sort aruncă o privire peste. — Contestați reputația unui Pumn, căpitane?

Skanarow se îndreptă. — Absolut nu, Pumn. am afirmat un fapt. Fist Kindly este un nenorocit, domnule. Era unul când era căpitan, locotenent, caporal și bătăuș de șapte ani. domnule.

Faradan Sort îl studie pe Skanarow o clipă. Ea luase cu greu moartea lui Ruthan Gudd, destul de greu pentru a-i sugera lui Sort că relația lor nu era doar una de camarazi, colegi ofițeri. Și acum îi spunea „domnule” cuiva care cu doar câteva zile înainte fusese coleg căpitan. *Ar trebui să vorbesc despre asta? Ar trebui să-i spun că este la fel de incomod pentru mine pe cât trebuie să fie pentru ea? Are vreun rost?* Ea rezista, nu-i așa? Comportându-se ca un soldat blestemat.

Și apoi este Kindly. Cu pumnul, Hood ajută-ne pe toți .

— Constituțional, spuse ea. — Zei de jos. Acum, presupun că este timpul să-mi cunosc noii soldați.

— Infanteria obișnuită este oameni simpli, domnule. Ei nu au acea serie capricioasă ca marinii. Nu ar trebui să fie deloc probleme.

— S-au spart în luptă, căpitane.

— Li s-a ordonat, domnule. Și de aceea sunt încă în viață, în mare parte.

— Încep să văd un alt motiv pentru inspecția trusei lui Kindly. Câți și-au scăpat armele, și-au abandonat scuturile?

— Petreceri au ieșit să recupereze obiecte de pe urma, domnule.

— Nu asta e ideea, spuse Sort. — Au aruncat armele. A face asta înseamnă o obișnuință. Vrei să spui că nu vor fi probleme, căpitane? Poate nu genul la care te gândești. Celălalt tip de necaz este cel care mă îngrijorează.

— Am înțeles, domnule. Atunci ar fi bine să-i scuturăm.

— Cred că sunt pe cale să devin foarte neplăcut.

— Un nenorocit?

— Gen greșit.

— Poate că da, domnule, dar încă este cuvântul potrivit.

Dacă era încă. Dacă s-a zbătut pe lângă vaporii și drojdia vinului din noaptea trecută și și-a îndepărtat durerea din cap și gustul acru de pe limbă. Dacă și-ar ține respirația, zăcând ca un mort, în acea expresie perfectă de capitulare. Apoi, a putut-o simți. O agitație mult sub pielea crăpată și caloasă a pământului. *Viermele se agită și chiar o simți, preote. Ea este vinovăția ta. Ea este rușinea ta febrilă, așa că îți înroșește fața* .

Zeița lui se apropia. Un efort lung, desigur. Avea de mestecat carnea unei lumi întregi. Oasele să-i scârțească în fălci, secrete de devorat. Dar munții gemeau, înclinându-se și mișcându-se spre trecerea ei adâncă. Mările se agitau. Pădurile s-au cutremurat. Venea Viermele Toamnei. „ *Binecuvântați frunzele care cad, binecuvântați cerurile cenușii, binecuvântați acest vânt amar și fiarele care dorm* ." *Da, Maica Sfântă, îmi amintesc de rugăciuni, de Restituirea lui Pall* . *Iar sângele obosit va hrăni pământul, trupurile lor de carne sunt aruncate în pântecele tău* . *Și vânturile întunecate ale toamnei se vor repezi de foame, smulgându-le sufletele eliberate. Cavernele vor gea cu glasurile lor. Morții au întors spatele pământului solid, piatra și atingerea cerului. Binecuvântați călătoria lor, din care nimeni nu se întoarce. Sufletele nu au valoare. Numai carnea îi hrănește pe cei vii. Doar carnea. Binecuvântează-ne ochii, D'rek, căci sunt deschiși. Binecuvântează-ne ochii, D'rek, căci ei văd* .

S-a rostogolit pe o parte. Otrava ajunge în carne cu mult înainte ca sufletul să o părăsească vreodată. Ea era cruda măsuratoare a timpului. Ea era fața unei decăderi inevitabile. Oare nu o binecuvânta cu fiecare zi din această viață pe care o făcuse?

Banaschar tuși, se ridică încet. Degetelor invizibile îi frământau interiorul craniului. Știa că sunt acolo, cu pumnul cuiva prins înăuntru, cineva care vrea să iasă. *Din capul meu, da. Cine îi poate învinovăți?*

S-a uitat în jur împodobit. Scena a fost prea civilizată, a conchis el. Mormăieri oarecum neglijenți, adevărate, viclene de dizolvare, o anumită nepăsare. Dar nici un indiciu de nebunie. Nici o șoaptă de groază. Ordinea normală îl batjocoră. Aerul lipsit de gust, mizeria palidă a zorilor care pătrundea prin pereții cortului, gravând siluetele insectelor: fiecare detaliu urla adevărul său monden.

Dar atât de mulți au murit. Cu doar cinci zile în urmă. Șase. Șase, acum. Încă îi aud. Durere, furie, toate acele cuvinte aprige de disperare. Dacă ies afară azi dimineață, ar trebui să-i văd în continuare. Marinii aceia. Grelele alea. Roiind în fața înaintarii inamicului, dar acești viespi duceau o luptă pierdută - întâlniseră ceva mai rău decât ei și, unul câte unul, au fost zdrobiți, mânjiți în pământ .

Și Khundryl. Zei de jos, bietele Lacrimi Arde .

Prea civilizată, această scenă — mormanele de îmbrăcăminte, ulcioarele prăfuite care zăceau abandonate și goale pe pământ, iarba

călcată în picioare se zbate în absența fluxurilor limpezi ale soarelui. Viața luminii s-ar întoarce vreodată sau aceste ierburi erau sortite acum să se ofilească și să moară? Fiecare lamă nu știa. Deocamdată nu era nimic de făcut decât să suferi.

— Fii ușor, mormăi el, mergem mai departe. Îți vei recupera căile libere. Vei simți din nou suflarea vântului. Iți promit.' *Ah, Maica Sfântă, acestea sunt cuvintele tale de mângâiere? Lumina revine. Ai răbdare, sărutul lui dulce se apropie din ce în ce mai mult. O nouă zi. Stai liniștit, firav* .

Banaschar pufni și se apucă să caute un ulcior cu ceva rămas în ea.

Cinci războinici Khundryl stăteau în fața Dead Hedge. Păreau pierduți și totuși hotărâți dacă așa ceva era posibil, iar Bridgeburner nu era sigur că era. Le-a fost greu să-i întâlnească privirea, dar s-au păstrat. — Ce, numele lui Hood, ar trebui să fac cu tine?

Se uită înapoi peste un umăr. Cei doi noi sergenți ai săi veneau în spatele lui, alți soldați adunându-se în spatele lor. Ambele femei arătau ca niște genți pline de amintiri proaste. Fețele lor aveau un gri bolnăvicios, de parcă ar fi uitat toate plăcerile vieții, *de parcă ar fi văzut cealaltă parte. Dar fetelor, nu e chiar așa de rău, doar ajungerea acolo miroase* .

'Comandant?' întrebă Sweetlard, dând din cap către Khundryl.

— Se oferă voluntar să se alăture, spuse Hedge, încruntat. — S-au încasat din Lacrimile Arse, sau ceva de genul ăsta. I-a înfruntat din nou pe cei cinci bărbați. — Pariez că Gall va numi această trădare și va veni la capetele voastre.

Cel mai mare dintre războinici, cu fața aproape neagră de tatuaje cu lacrimi, părea să se aplece mai jos sub umerii lui largi și înclinați. „Sufletul lui Gall Inshikalan este mort. Toți copiii lui au murit în acuzare. El vede doar trecutul. Lacrimile arse de Khundryl nu mai există. Făcu un semn către tovarășii săi. — Cu toate acestea, am lupta mai departe.

— De ce nu vânătorii de oase? întrebă Hedge.

— Pumnul, cu amabilitate, ne-a refuzat.

Un alt războinic a mârâit și a spus: „Ne-a numit sălbatici. Și lașii.

— Lași? Încruntarea lui Hedge se adânci. — Ai fost în sarcina aia?

'Eram.'

— Și tu ai lupta mai departe? Ce e laș în asta?

Cel mai mare a spus: „El a căutat să ne facă de rușine înapoi în fața poporului nostru – dar suntem distruși. Îngenunchem în umbra lui Coltaine, zdrobiți de eșec.

— Vrei să spui că toți ceilalți vor... dispărea?

Bărbatul a ridicat din umeri.

Alchimistul Bavedict a vorbit în spatele lui Hedge. — Comandante, ne-am luat câteva pierderi. Acești războinici sunt veterani. Și supraviețuitori.

Hedge s-a uitat din nou în jur, i-a studiat pe Letherii. — Nu suntem cu toții, spuse el.

Bavedict dădu din cap.

Oftând, Hedge îi înfruntă încă o dată pe războinici. A dat din cap spre purtător de cuvânt. 'Numele dumneavoastră?'

— Berrach. Aceștia sunt fiii mei. Sleg, Gent, Pahvral și Rayez.

Fii tăi. Nu e de mirare că nu te-ai simțit binevenit în tabăra lui Gall . „Acum sunteți fugitorii noștri, cercetașii și, când este nevoie, cavaleria".

— Arzătoare de poduri?

Hedge dădu din cap. — Arzătoare de poduri.

— Nu suntem lași, șuieră cel mai tânăr, probabil Rayez, cu expresia brusc aprigă.

— Dacă ai fi fost, spuse Hedge, te-aș fi trimis să faci bagajele. Berrach, acum ești căpitan al călărețului nostru – ai cai de rezervă?

— Nu mai, comandante.

'Nu mai conteaza. Sergenții mei de aici vă vor vedea cazați. Demis.'

Ca răspuns, cei cinci războinici și-au scos săbiile și au modelat un fel de salut pe care Hedge nu-l mai văzuse până acum, cu marginile lamei așezate în diagonală pe gâtul expus al fiecărui bărbat.

Bavedict mormăi în spatele lui.

Și dacă aș spune acum „ Tăiați ", ei ar face exact asta, nu-i așa? Zei de jos . — Ajunge, soldați, spuse el. — Nu ne închinăm lui Coltaine în Bridgeburners. Era doar un alt comandant Malazan. Unul bun, desigur, și chiar acum stă în umbra lui Dassem Ultor. Și au avut o mulțime de companie. Și poate într-o zi în curând va fi și Gall acolo.

Berrach se încruntă. — Nu le onorăm amintirile, domnule?

Hedge și-a dezvăluit dinții în orice altceva decât într-un zâmbet. — Onorează pe oricine vrei în timpul tău liber, căpitane, doar că nu mai ai timp liber, pentru că acum ești Bridgeburner, iar noi Bridgeburners onorăm un singur lucru.

— Și asta este, domnule?

— Omorând inamicul, căpitane.

Ceva s-a trezit pe chipurile războinicilor. Ca unul singur și-au învelit armele. Berrach părea să se chinuie să vorbească și în cele din urmă a reușit să întrebe: „Comandante Hedge, cum salută Bridgeburners?"

— Noi nu. Și în ceea ce privește oricine din afara companiei noastre, aceasta este.

Ochii se măriră la gestul obscen al lui Hedge, apoi Berrach zâmbi.

Când Hedge se întoarse să-și facă semn cu mâna sergenților înainte, a văzut că nu erau chiar gențile gri umflate pe care le văzuse cu doar câteva clipe mai devreme. Spaima le fusese ștearsă de pe fețe, iar acum epuizarea lor era clar de văzut – dar se înmuiase cumva. Sweetlard și Rumjugs păreau din nou aproape frumoși.

Bridgeburners sunt bătuți tot timpul. Doar ne ridicăm înapoi. Fără farfurii, doar înapoi, da . — Alchimiste, îi spuse lui Bavedict, arată-mi acea nouă invenție a ta.

— În sfârșit, au răspuns Letherii. — Amuzant, nu-i așa?

'Ce este?'

— Oh, cât de pumni de războinici Khundryl v-au înființat pe toți.

— Sergenții erau în stare de șoc...

— Comandante, arătai chiar mai rău decât ei.

Oh, Hood ia-mă, mă îndoiesc că pot argumenta asta . — Deci spune-mi, ce face noul blestemat?

— Ei bine, domnule, îmi spuneai despre Tobe...

'Eu ce? Când?'

'Erai beat. Oricum, m-a pus pe gânduri...

Cei doi nou-veniți au intrat în tabăra echipelor, fețele s-au ridicat, ochii s-au aplatizat. Nimeni nu dorea vreo întrerupere a naibii de toată această mizerie privată. Nu acum. Badan Gruk ezită, apoi se ridică în picioare. — Al optsprezecelea, nu-i așa?

Sergentul, un genabackan, privea ceilalți soldați. — Care este ceea ce a mai rămas din al zecelea?

Badan Gruk simți că se răcește. Putea simți atenția bruscă și ascuțită a celorlalți din tabără. El a înțeles această privință. Nu era un om dur și toți știau asta – deci, s-ar da înapoi acum? *Dacă mi-ar mai rămâne ceva, aș face-o* . — Nu știu unde ai fost în tranșee, dar am întâlnit prima încărcare. Este un miracol al naibii că oricare dintre noi este încă în viață. Au mai rămas doi pușcași marini din 10a și cred că de aceea ești aici, din moment ce tu, sergent și caporalul tău, sunteți, evident, singurii supraviețuitori din echipa voastră. Ți-ai pierdut toți soldații.

La acel comentariu, Badan făcu o pauză, evaluând efectul cuvintelor sale. Nu a văzut niciunul. *Ce ne spune asta? Nimic bun* . Se întoarse pe jumătate și făcu un gest. — Iată, ăia, sunt din echipa lui Primly. Dar sergentul Primly a murit. La fel și Hunt și Neller și Mulvan Dreader, iar caporalul Kisswhere a dispărut... dispărut. Ai rămas cu Skulldeath și Drawfirst.

Urmat de caporalul său, sergentul s-a apropiat. — Pe picioarele voastre, marinari, spuse el. — Sunt sergent Gaunt-Eye, iar acesta este caporalul Rib. Al zecelea nu mai există. Acum ești în al optsprezecelea.

'Ce?' întrebă Drawfirst. — O echipă de patru?

a răspuns caporalul. — Mai luăm două de la Seventh și încă două de la Ninth Company's Fifth.

Ruffle șchiopăta lângă Badan Gruk. — Sergent, Sinter s-a întors.

Badan oftă și se întoarse. 'Amenda. Ea se poate descurca, atunci. A avut momentul lui de coloana vertebrală. Nimeni n-ar mai trebui să se uite în calea lui, să se aștepte... la *ce? Hood știe. Acum doar adună resturi.*

Suficient pentru a face o cârpă . S-a întors la rămășițele focului, s-a așezat cu spatele la ceilalți.

Am văzut destule. Nici măcar marinarii nu fac asta pentru a trăi. Nu poți să mori pentru a trăi. Așadar, coaseți noi echipe tot ce vă place. Dar, de fapt, câți pușcași marini au mai rămas? Cincizeci? Șaizeci? Nu, mai bine să ne lăsăm să ne înmuim în obișnuiți, acru ca sângele vechi. Hood știe, m-am săturat de aceste fețe de aici, să nu le văd pe cele dispărute, pe care nu le voi mai vedea niciodată. Scoos. Curea Mull. Skim, Hunt, toate .

Sinter vorbea cu Gaunt-Eye, dar tonurile erau joase, nivelate, iar câteva clipe mai târziu ea veni și se ghemui lângă el. — Călăreț din Lacrimile Arse. Kisswhere încă se repară. Piciorul ăla rupt a fost unul rău.

— I-au luat?

'OMS?'

— Sergentul ăla.

— Da, deși nu este atât „departe”, ci „doar acolo”, Badan. Nu suntem destui ca să ne întindem.

Badan a găsit un băț și a amestecat cenușa. — Ce are de gând să facă, Sinter?

— Sărut unde?

— Adjunctul.

'De unde sa stiu? Nu am vorbit cu ea. Nimeni nu are, din câte îmi dau seama — cel puțin, Pumnii par să fie conducători în acest moment.

Badan a scăpat bățul și apoi s-a frecat de față. — Trebuie să ne întoarcem, spuse el.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse Sinter.

I-a aruncat o privire. — Nu putem pur și simplu să ridicăm și să mergem mai departe.

— Ține-o jos, Badan. Am scos mai mulți soldați decât ar fi trebuit. Nu suntem atât de afectați pe cât am fi putut fi. Ruthan Gudd, Quick Ben și apoi ce sa întâmplat la avangarda. Aceste lucruri i-au verificat. Ca să nu mai vorbim de Fid că ne-a săpat – fără acele tranșee, grele nu ar fi...

'Decedat?'

— Susținut. Destul de lung pentru ca Letherii să scape de presiune. Destul de mult pentru ca noi ceilalți să ne decuplăm...

— Decuplați-vă, da, este unul bun.

Ea se aplecă mai aproape. — Ascultă-mă, șuieră ea. 'Nu am murit. Nici unul dintre noi nu mai este aici...

— Nu poate fi mai evident, ceea ce tocmai ai spus.

— Nu, nu înțelegi. Am fost depășiți, Badan, dar ne-am descurcat și prin asta. Da, poate că Doamna trăgea în frenezie, poate că toți ceilalți pășeau pe cărările lamelor care coborau asupra noastră. Poate că era cât de zguduiți erau până atunci – din câte am auzit, Lostara Yil era aproape invizibilă într-un nor de sânge și niciunul din el nu era al ei.

Trebuiau să verifice asta. O pauză. Ezitare. Oricum, adevărul clar este că când am început să ne retragem...

— Ne-au lăsat pe noi.

— Ideea este că ar fi putut fi mult mai rău, Badan. Uită-te la Khundryl. Șase mii au intrat, mai puțin de o mie au plecat înapoi. Am auzit că unii supraviețuitori au rătăcit în tabără. Alăturarea lui Dead Hedge's Bridgeburners. Se spune că Warleader Gall este rupt. Deci, vezi ce se întâmplă când comandantul sparge? Restul pur și simplu se prăbușește.

— Poate că acum e rândul nostru.

'Mă îndoiesc de asta. A fost rănită, amintiți-vă, iar Denul nu lucrează la ea. Trebuie să-și găsească propriul mod de vindecare. Dar încă îmi ratați punctul meu. Nu te rupe în bucăți, Badan. Nu te târâi în tine. Echipa ta l-a pierdut pe Skim, dar nimeni altcineva.

— Nep Furrow e bolnav.

— E mereu bolnav, Badan. Cel puțin, de când am pus piciorul pe Wastelands.

— Reliko se trezește țipând.

„Nu este singur în asta. El și Vastly au stat alături de ceilalți grei, nu? Asa de.'

Badan Gruk studie focul mort, apoi oftă. — În regulă, Sinter. Ce vrei sa fac? Cum repar toate astea?

'Repara asta? Idiotule, nu mai încerca. Nu depinde de noi. Ne ținem cu ochii pe ofițerii noștri, așteptăm conducerea lor.

— Nu l-am văzut pe căpitanul Sort.

— Asta pentru că tocmai a fost făcută Pumn – unde ai fost? Nu contează. Îl așteptăm pe Fid, acesta este adevărul. La aceeași oră cu parlamentul, el ne cheamă pe toți, ultimii pușcași marini și grei.

— E încă doar un sergent.

'Gresit. Căpitane acum.

În ciuda lui, Badan Gruk a zâmbit. — Pariez că e încântat.

— Am dansat toată dimineața, da.

— Deci ne adunăm cu toții. S-a uitat peste el, i-a întâlnit ochii. — Și ascultăm ce are de spus. Și apoi …'

— Atunci... ei bine, vom vedea.

Badan miji la ea, anxietatea lui revenind într-o viteză de frig. *Nu este răspunsul la care mă așteptam* . — Sinter, ar trebui să mergem să-l luăm pe Kisswhere?

— Oh, i-ar plăcea asta. Nu, lasă vaca să se tocească puțin.

— Eram noi atât de scunzi, spuse Ruffle.

— Ei, ce?

— M-ai auzit, Nep. Cozile acelea scurte erau prea înalte. Coborârea cât de jos trebuia a fost greu – armura lor nu avea suficientă în talie. Și ne-ai văzut? Am învățat repede. Am purtat război împotriva tibiei lor.

Înjunghiate în picioare. Le-a încordat. Le-au înghesuit picioarele blestemate. Eram o armată de câini gândac, Nep.

— Nu am văzut nici un eruch dhug, Errufel. E'en a vulf, izme. Nep Vulf!'

Reliko a vorbit. — Cred că ai un punct, Ruffle. Am început să ne luptăm al naibii de jos, nu-i așa? Chiar la picioarele lor, în aproape, făcându-ne treaba. Fața lui cu pielea de abanos a făcut ceva ca un rânjet.

— Exact ce am spus, încuviință Ruffle din cap, aprinzând un alt bețișor de frunze pentru a încheia micul dejun al altor cinci. Mâinile îi tremurau. Făcuse o tăietură la piciorul drept. Rana gros cusuta o durea. Și la fel a făcut orice altceva.

Sinter se așeză lângă Honey. Cu o voce scăzută, ea spuse: — Au trebuit să ia brațul.

Fața lui Honey se strânse. — Brațul armei.

Alții se aplecau să asculte. Sinter se încruntă. — Da. Caporalul Rim va fi neîndemânatic pentru o vreme.

— Așadar, sergent, spuse Lookback, vom fi încorporați și noi într-o altă echipă? Sau poate să înghiți pe altul cu doar câțiva pușcași marini?

Sinter ridică din umeri. — Încă se lucrează.

Honey spuse: — Nu mi-a plăcut ce sa întâmplat cu al zecelea, sergent. Un moment acolo, următorul tocmai a dispărut. Ca un puf de fum. Nu este in regula.'

— Gaunt-Eye e cam nenorocit, spuse Sinter. — Fără tact.

— Lasă-i și toți soldații să moară, a subliniat Lookback.

— Destul de asta. Nu te poți gândi așa, nu de data asta. Capetele s-au ridicat, capete au fost aruncate și apoi au fost deasupra noastră. A fost fiecare soldat pentru ea și pentru el.

— Nu pentru Fid, spuse Honey. — Sau caporalul Tarr. Sau Corabb sau Urb sau chiar Hellian. Au adunat pușcașii marini, sergent. Și-au păstrat capul și astfel oamenii au trăit.

Sinter își întoarse privirea. — Cred că se vorbesc prea multe pe aici. Cu toții strângeți cruste și devine urât. Ea a stat. — Mai am nevoie de un cuvânt cu Fid.

Sergentul Urb se îndreptă spre Saltlick. — Pe picioarele tale, echipa.

Bărbatul ridică privirea, mormăi drept.

— Adună-ți trusa.

— Da, sergent. Încotro ne-am îndreptat?

Fără să răspundă, Urb porni, greul căzând în doi pași în urma lui. Urb nu aștepta asta cu nerăbdare. El cunoștea fețele majorității soldaților marini ai acestei armate. În astfel de chestiuni, memoria lui era bună. Chipurile. Ușor. Oamenii care se ascund în spatele lor, nu sunt ușor. Nume, nicio șansă. Acum, desigur, nu au mai rămas multe fețe.

Tabăra de infanterie marină și grea a fost o mizerie. Dezorganizat, neglijent. Echipele s-au înființat lăsând goluri acolo unde erau alte

echipe. Corturile atârnau slăbite de strângerea cu încălțăminte. Centuri de arme, scuturi zdrobite și armuri cu cicatrici au rămas întinse pe pământ, printre oasele de rodară și vertebrele fierte ale miridei. Găurile de mică adâncime miroseau acolo unde vomitaseră soldații – oamenii s-au plâns de vreo insectă stomacală, dar mai probabil că erau doar nervi, consecințele teribile ale bătăliei. Acidul supraviețuirii care a continuat să-și arde în gât.

Și în jurul lor, dimineața se întindea în nebunia ei măsurată, fără sens ca întotdeauna. Cerul luminează, învârtirea și vârtejul insectelor, zgomotul stins al animalelor împinse la măcel. Un lucru lipsea, însă. Nimeni nu spunea mare lucru. Soldații stăteau, cu capul în jos, sau ridicau privirea din când în când, cu ochii goali și departe.

Toate sub asediu. De golurile din jurul cercului, de mormanele de corturi lăsate pliate și legate cu aglomerația lor de stâlpi și punga de țăruși. Nici morții nu aveau nimic de spus, dar toți stăteau totuși, ascultându-i.

Urb se așeză la poalele unui astfel de cerc rupt de soldați așezați. Puseseră o oală pe jar, iar mirosul care se emana din infuzie era amețitor, alcoolic. Urb i-a studiat. Două femei, doi bărbați. — Echipa a douăzeci și doi?

Bătrânul dintre cele două femei dădu din cap fără să ridice privirea. Urb își aminti că a văzut-o. O față plină de viață, își aminti el. Limbă ascuțită. Orașul Malaz, poate, sau Jakatan. Islander cu siguranță. — Ridicați-vă, toți.

Văzu resentimentele pe fețe ridicându-se spre el. Cealaltă femeie, tânără, cu pielea întunecată și cu părul negru, avea ochi de un albastru uluitor, care acum străluceau de revoltă. — Bine, sergent, spuse ea cu un accent pe care nu-l mai auzise până acum, tocmai ți-ai completat echipa. Văzându-l pe Saltlick stând în spatele lui Urb, expresia ei s-a schimbat. 'Greu.' Ea a dat din cap cu respect.

Cealaltă femeie le-a aruncat însoțitorilor ei o privire dură. — Acesta este al treisprezecelea la care vă uitați, băieți și fete. Această echipă și a lui Hellian au băut sânge de șopârlă în acea zi. Deci, toți, ridicați-vă naiba și faceți-o acum. Ea a condus drumul. — Sergent Urb, eu sunt Clasp. Ai venit să ne iei, bine. Avem nevoie de colectare.

Ceilalți se ridicaseră în picioare, dar femeia mai tânără încă se încruntă. — Ne-am pierdut un sergent bun...

— Cine nu a ascultat când au spus rață, a replicat Clasp.

„Întotdeauna a avut nasul în ceva”, a spus unul dintre bărbați, un Kartoolian care purta o barbă unsă.

— Curiozitate, observă celălalt bărbat, un Falari scund și lat, cu părul lung de culoarea aurului stricat de sânge. Vârful nasului îi fusese tăiat, înțepătându-i fața.

— Ai terminat cu elegia? întrebă Urb. 'Bun. Acesta este Saltlick. Acum, chipurile le cunosc, așa că le știu pe toate ale tale. Dă-mi câteva

nume.

Kartoolianul spuse: „Frânghie arsă, sergent. Sapper.'

— Lap Twirl, spuse Falari. — Cutter.

— Vindecare?

— Nu te baza pe asta, nu pe acest teren.

— Trist, spuse femeia mai tânără. — Magul echipei. Cam la fel de inutil ca Lap acum.

— Mai ai arbaletele tale? întrebă Urb.

Nimeni nu a vorbit.

— Așadar, prima sarcină, plecați la armurerie. Apoi înapoi aici, și curățați acest coș. Cel de douăzeci și doi este pensionat. Bun venit în al treisprezecelea. Saltlick, ține-le companie. Clasp, acum ești caporal. Felicitări.'

Când plecară cu toții, Urb rămase singur, nemișcat și multă vreme, neobservat de nimeni, nu se uită la nimic.

Cineva a înghiontat-o pe umăr. Ea gemu și se rostogoli pe o parte. Un al doilea ghiont, mai greu de data asta. 'G'way. Încă întuneric.'

— Încă întuneric, sergent, pentru că te-ai legat la ochi.

'Am facut? Ei bine, de ce nu ai făcut la fel, atunci toți am dormi nemișcați. Pleacă de aici.'

— E dimineață, sergent. Căpitanul Fiddler vrea...

— Întotdeauna vrea. De îndată ce se transformă în ofițeri, trebuie să faci asta tot timpul. Să-mi dea cineva un ulcior.

— Totul a dispărut, sergent.

Ea întinse mâna, simți cârpa aspră care îi acoperea ochii, trase o margine în jos, doar cât să descopere un ochi. — Nu poate fi corect. Du-te și mai găsește.

— O vom face, a promis Brethless. — Imediat ce te trezești. Cineva a trecut prin echipe, a făcut numărătoarea. Nu ne place. Ne face nervoși.

'De ce?' Ochiul singuratic clipi. „Mi-am luat opt marinari...”

— Patru, sergent.

— Pierderile de cincizeci la sută nu sunt prea rele, pentru o petrecere.

— O petrecere, sergent?

Ea s-a ridicat. — Am avut opt noaptea trecută.

— Patru.

— Corect, patru de două ori.

— Nu a fost nicio petrecere, sergent.

Hellian trase pentru a-și expune celălalt ochi. — Nu a fost, nu? Atunci, asta primești pentru a-ți suna bagheta, caporale. Am ratat vremurile bune.

— Da, presupun că am făcut-o. Topim o bucată de ciocolată într-o oală – credeam că ți-ar plăcea.

— Chestia aia? Îmi amintesc acum. Ciocolata Balklo. În regulă, ieși din cort ca să pot deveni decent.

— Nu ești în cortul tău, sergent, ești în șanțul nostru de latrine.
Ea se uită în jur. — Asta explică mirosul.
— Niciunul dintre noi nu l-a folosit încă, sergent, având în vedere cum ai fost aici.
'Oh.'
Stomacul i s-a convulsiat din nou, dar nu mai avea nimic de scuipat, așa că a călărit afară, a așteptat, gâfâind, apoi s-a așezat încet pe cap. — Sfarcurile năucioase ale lui Poliel! Dacă nu pot să țin nimic jos, voi pierde!
— Deja ai făcut-o, Widder, observă Throatslitter de la câțiva pași în amonte, cu vocea zguduită. Vechile cicatrici de pe gât erau inflamate; făcuse o lovitură la piept, destul de tare încât să-i zgâcnească sternul cu rânduri înghesuite de la legăturile de fier ale poștalei și ceva din acea traumă îi încurcase gâtul.
Erau departe de tabără, la douăzeci de pași dincolo de pichetul de est. Widdershins, Throatslitter, Deadsmell și Sergeant Balm. Supraviețuitorii echipei a 9-a. Oamenii obișnuiți ghemuiți în găurile lor îi priviseră trecând cu ochi roșii, fără să spună nimic. Asta a fost beligerantă? Milă? Magul echipei nu știa și în acest moment nu mai avea grijă. Ștergându-și gura cu partea din spate a unui antebraț, se uită dincolo de Throatslitter la Balsam. — Ne-ai chemat aici, sergent. Ce acum?
Balm și-a scos cârma, și-a zgâriat viguros scalpul. — M-am gândit să-ți spun că nu vom desface echipa și nu vom ridica corpuri noi. Suntem doar noi, acum.
Widdershins mormăi. — Ne-am plimbat pentru asta?
— Nu fi idiot, spuse Deadsmell cu un mârâit.
Balm și-a înfruntat soldații. „Vorbiți, toți. Tu mai întâi, Throatslitter.
Bărbatul înalt păru să tresară. 'Ce e de spus? Suntem mestecați în bucăți. Dar te rog să-l apropii pe Fid așa, ei bine, geniu. Ne-am luat căpitan, acum...
— Nu a fost nimic în neregulă cu Sort, interveni Deadsmell.
— Nu spun că a fost. Ofițer sigur, acea femeie. Dar poate că acesta este ideea. Fid este de la sol în sus, un marin, până la capăt. Era un sapator. Un sergent. Acum el este căpitanul a ceea ce a mai rămas din noi. Sunt de acord cu asta. El a ridicat din umeri, cu fața la Balm. — Mai nimic de spus, sergent.
— Și când va spune că e timpul să pleci, vei boi și te vei văita despre asta?
Sprâncenele lui Thoatslitter se ridicară. 'Merge? Unde sa mergi?'
Balm miji și apoi spuse: — E rândul tău, Deadsmell.
— Hood e mort. Călăreți gri patrulează Poarta. În visele mele văd fețe, încețoșate, dar totuși. Malazans. Arzătoare de poduri. Nu vă puteți imagina cât de reconfortant este, pur și simplu nu vă puteți imagina.

Sunt toți acolo și cred că l-am pus pe Dead Hedge să-i mulțumească pentru asta.

'Cum vrei să spui?' întrebă Widdershins.

'Doar un sentiment. Ca și cum, întorcându-se, și-a deschis un drum. Acum șase zile, ei bine, jur că erau suficient de aproape ca să se sărute.

— Pentru că aproape am murit cu toții, se răsti Throatslitter.

— Nu, erau ca viespile, iar ceea ce era dulce nu eram noi pe moarte, nici șopârlele. A fost ceea ce s-a întâmplat la avangarda. Era Lostara Yil. Ochii îi erau strălucitori în timp ce se uita la fiecare soldat pe rând. — Am văzut o privire, știi. Am văzut-o dansând. Ea a făcut ceea ce a făcut Ruthan Gudd, doar că nu a căzut sub lame. Șopârlele au dat înapoi — nu știau ce să facă, nu se puteau apropia, iar cei care făceau, zei, erau tăiați în bucăți. Am văzut-o și inima aproape mi-a izbucnit.

— A salvat viața Adjunctului, spuse Throatslitter. — A fost un lucru atât de bun?

— Nici măcar să nu întrebi, spuse Balm. „Fid ne cheamă împreună. Are lucruri de spus. Despre asta, mă aștept. Adjunctul. Și ce urmează. Încă suntem marine. Suntem pușcașii marini și avem niște grei în rândurile noastre, cei mai încăpățânați tauri pe care i-am văzut vreodată .

Se întoarse atunci, din moment ce doi obișnuiți din pichete se apropiau. În brațele lor, două pâini, o cărămidă înfășurată cu brânză și o sticlă de lut Seven Cities.

'Ce este asta?' se întrebă Deadsmell.

Cei doi soldați se opriră la câțiva pași, iar cel din dreapta vorbi. — Garda sa schimbat, sergent. A ieșit cu micul dejun pentru noi. Nu ne era foarte foame. Apoi au așezat obiectele pe un petic gol de pământ. Dădu din cap, pornește înapoi în tabără.

— Pantecul roz al lui Hood, mormăi Deadsmell.

— Păstrează toate astea, spuse Balm. — Încă nu am terminat aici. Widdershins.

— Warrens este bolnav, sergent. Ei bine, ai văzut ce ne fac nouă, magilor. Și sunt altele noi, noi warrens, vreau să spun, dar nu sunt deloc drăguți. Totuși, s-ar putea să trebuiască să mă adâncesc în ele, odată ce o să obosesc să fiu complet inutil.

— Ești cel mai bun dintre noi cu o arbaletă, Widder, așa că nu ești inutil chiar și fără magie.

— Poate că da, Throatslitter, dar nu se simte așa.

— Miros de moarte, spuse Balm, ai făcut ceva vindecare.

— Am, dar Widder are dreptate. Nu e amuzant. Problema – pentru mine, adică – este că sunt încă legat de Hood. Chiar dacă e, uh, mort. Nu știu de ce ar trebui, dar magia când vine vorba de mine, ei bine, e rece ca gheața.

Widdershins se încruntă la Deadsmell. 'Gheață? Nu are niciun sens.'

— Hood a fost un Jaghut al naibii, așa că da, așa este. Și nu, nu, pentru că a... ei bine, plecat.

Throatslitter a scuipat și a spus: „Dacă a murit cu adevărat, așa cum spui tu, a intrat în tărâmul lui? Și nu trebuia să fie mort în primul rând, fiind Dumnezeul Morții și tot? Ceea ce spui nu are sens, Deadsmell.

Necromantul părea nefericit. 'Știu.'

— Data viitoare când faci ceva vindecare, spuse Widdershins, lasă-mă să adulmec.

— O să te ridici din nou.

'Și ce dacă?'

— La ce te gândești, Widder? întrebă Balm.

— Mă gândesc că Deadsmell nu mai folosește Warrenul lui Hood. Mă gândesc că trebuie să fie Omtose Phellack.

— Mi-a trecut prin minte, spuse Deadsmell cu un mormăit.

„O modalitate de a-l testa cu siguranță”, a spus Balm.

Widdershins înjură. — Da. Nu cunoaștem detaliile, dar zvonul este că are niște coaste rupte, poate chiar scuipă sânge și că încă are o contuzie. Dar cu acel Otataral în ea, nimeni nu poate face mare lucru în privința asta.

— Dar Omtose Phellack este Bătrân. Deadsmell dădea din cap. — Atunci ar trebui să mergem. Merită încercat.'

— Vom face, spuse Balm, dar mai întâi mâncăm.

— Și să-l lași pe Adjunct în durere?

„Mâncăm și bem aici”, a spus Balm, cu ochii călcați, „pentru că suntem pușcași și nu dăm murdărie în fețele colegilor soldați”.

— Exact, spuse Widdershins. — În plus, adăugă el, mor de foame.

Nasul scurt pierduse cele patru degete ale mâinii lui scut. Pentru a opri sângerarea care a avut loc chiar și după ce nuburile fuseseră cusute, le ținuse de o oală rămasă ghemuită în foc. Acum capetele păreau topite și aveau vezicule până la degete. Dar sângerarea se oprise.

Fusese pe cale să-și mărturisească dragostea nemuritoare pentru Flashwit, dar apoi acel sergent din 18 venise și adunase atât Flashwit, cât și Mayfly, așa că Shortnose era singur, ultimul rămas din vechea echipă a lui Gesler.

Stătuse o vreme, singur, folosind un ghimpe pentru a sparge veziculele și apoi le-a supt uscat. După ce s-a terminat, a mai stat puțin, privind cum ardea focul. La bătălie, degetul tăiat al uneia dintre șopârle îi căzuse pe ceafă, între armură și cămașă. Când, în sfârșit, îl recuperase, el, Mayfly și Flashwit gătiseră și împărțiseră puținele ei panglici de carne. Apoi s-au despărțit și au distribuit oasele, legându-le în păr. A fost ceea ce a făcut Bonehunters.

Ei insistaseră să-l ia pe cel mai lung, din cauza că i se tăiase mâna, iar acum îi atârna sub barbă, copleșind celelalte oase de la degete, care

veniseră toate de la soldații Letherii. Era destul de greu și suficient de lung încât să-i lovească pieptul când mergea, ceea ce a decis să facă odată ce și-a dat seama că era singur.

Kitul împachetat, atârnat peste un umăr, porni. Treizeci și doi de pași l-au dus în tabăra vechii echipe a lui Fiddler, unde a găsit un loc unde să-și așeze cortul, și-a lăsat ghiozdanul în acel loc și apoi s-a dus să se așeze cu ceilalți soldați.

Femeia drăguță așezată la dreapta lui îi întinse o ceașcă de tablă plină cu ceva aburind. Când el a zâmbit mulțumirile, ea nu i-a zâmbit înapoi, atunci când și-a amintit că o chema Smiles.

Acest lucru, a decis el, era mai bine decât să fii singur.

— Am concurență, Corabb.

— Nu văd asta, răspunse războinicul din Șapte Orașe.

„Shortnose vrea să fie noul nostru pumn”, a explicat Cuttle.

— Ce faci, patru pumni în echipa asta? Eu, caporalul Tarr, Koryk și acum Shortnose.

— Am fost un caporal, nu un pumn, spuse Tarr. — În plus, nu bat cu pumnii, ci doar le iau.

Cuttle pufni. 'Cu greu. Ai mers înainte, cu nimic diferit de orice pumn pe care l-am văzut vreodată.

— Am mers înainte să stau nemișcat, sapator.

— Ei bine, ăsta e un punct bun, recunoscu Cuttle. — Atunci sunt corectat.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva, spuse Smiles. — Nu mai avem nici un sergent. Dacă nu ești tu, Tarr. Și dacă așa stau lucrurile, atunci avem nevoie de un nou caporal și, din moment ce eu sunt singurul care a mai rămas cu creier, trebuie să fiu eu.

Tarr se scărpină la barba căruntoasă. — De fapt, mă gândeam la Corabb.

— Are nevoie de propriul său vagon cu arme!

— Mi-am păstrat sabia Letherii, a replicat Corabb. — De data asta nu am pierdut nimic.

— Să votăm.

— Să nu facem, Smiles, spuse Tarr. — Corabb Bhilan Thenu'alas, acum ești caporalul echipei a patra. Felicitări.'

— Abia a încetat să mai fie un recrut! Zâmbete încruntate la toată lumea.

— Crema va crește, spuse Cuttle.

Koryk și-a dezvăluit dinții la Smiles. — Trăiește cu asta, soldat.

— Acum sunt caporal, spuse Corabb. — Ai auzit asta, Shortnose? Acum sunt caporal.

Greul își ridică privirea din ceașcă. — Auzi ce?

Losing Bottle îi rănise. Cuttle putea vedea asta pe fețele lor. Prima înfrângere a echipei, cel puțin din câte își amintea. Oricum, mai întâi din originale. Dar pierderea unui singur soldat a fost al naibii de bună.

Majoritatea echipelor s-au descurcat mult mai rău. Unele echipe încetaseră să mai existe. *Niste? Mai mult ca majoritatea dintre ei* .

Se lăsă pe spate lângă pliurile voluminoase ale unui cort de rezervă, îi privea pe ceilalți pe ascuns. Le-am ascultat plângerile. Koryk era un om zguduit. Oricare ar fi coloana vertebrală a libertății care fusese cândva în interiorul lui, ținându-l drept, se rupsese. Acum purta lanțuri înăuntru și s-au încurcat cu creierul lui, și poate că asta era acum permanent. A băut dintr-o fântână de frică și a continuat să se întoarcă la ea.

Resturile acelea de acolo fuseseră oribile, dar Koryk se poticnise chiar înainte de atunci. Cuttle se întrebă ce a mai rămas din războinicul pe care îl cunoscuse cândva. Tribalii aveau un mod de a îngenunchea în fața celor mai rele vicisitudi ale civilizației și, oricât de deștepți ar fi cei mai deștepți, s-au dovedit adesea orbi la ceea ce îi ucide.

Poate că nu diferă de oamenii obișnuiți, dar, după părerea lui Cuttle, oarecum mai tragic.

Chiar și Smiles se pretuia încet-încet să se elibereze de Koryk.

Ea nu se schimbase, hotărî Cuttle. Nici măcar. La fel de psihotic și criminal ca întotdeauna, a fost Smiles. Munca ei cu cuțitul fusese răutăcioasă, acolo jos, sub leagănul armelor șopârlelor. Ea doborâse giganți în acea zi. Cu toate acestea, ar fi un caporal groaznic.

Tarr fusese Tarr. Același cum a fost întotdeauna și va fi mereu. Ar fi un sergent solid. Poate puțin lipsit de imaginație, dar această echipă a trecut de nevoia de orice ar putea să o zguduie. *Și îl vom urmări destul de ascuțit. Bărbatul este un zid înțepenit și, când acea cârmă a lui se așează jos peste fruntea lui, nici o turmă de bhederin încărcați nu l-ar putea clinti. Da, Tarr, te vei descurca bine* .

Corabb. Caporalul Corabb. *Perfect* .

Și acum Shortnose. Stând ca un ciot de copac, cu vezicule turtite plângând pe mână. Băuind acel putregai, Smiles se pregătise, cu un zâmbet pe jumătate pe fața lui răvășită. *Nu mă păcăliști, Shortnose. A fost în armată de prea mult timp. Vă plac chestiile cu craniul gros, toți cei grei vă plac. Dar văd mișcarea acelor ochi mici sub pleoape* .

— *Auzi ce? Frumos, dar am văzut scânteia pe care ai încercat să o ascunzi. Fericit să fii aici, tu? Bun. Fericit să te am* .

Cât despre mine, ce am învățat? Nimic nou. Am trecut peste asta, dar mai avem multe de trecut. Întreabă-mă atunci. Întreabă-mă atunci .

S-a uitat în sus pentru a-l vedea pe Fiddler sosind. Numai gâtul lăutarii i-a mai rămas, atârnându-i pe spate, șirurile îndoite i-au răsărit ca niște fire de păr rătăcitoare. Cea mai mare parte a roșului i-a dispărut din barbă. Teaca sabiei lui scurte era goală – lăsase arma să iasă din orbită de șopârlă. Privirea din ochii lui albaștri era rece, aproape rece.

— Sergent Tarr, jumătate de clopoțel, apoi conduce-i la loc.

— Da, căpitane.

— Avem călăreți care vin din sud. Perish, câțiva Khundryl și altcineva. O mulțime de altcineva.

Cuttle se încruntă. 'OMS?'

Fiddler ridică din umeri. — Parley. Vom afla destul de curând.

— Ți-am spus că vei trăi.

Henar Vygulf îi zâmbi de unde stătea întins pe pătuț. Dar era un zâmbet incert. — Am făcut ceea ce ai cerut, Lostara. Am privit.'

Privirea ei se clătina.

'Cine ești tu?' el a intrebat.

— Nu mă întreba asta. Văd această întrebare pe fiecare chip. Toți se uită la mine. Nu spun nimic. Ea ezită, uitându-se la mâinile ei. „A fost Dansul Umbrei. Era *fiecare* Dans al Umbrei. Ea îi întâlni privirea brusc. — Nu am fost eu. M-am strecurat înapoi, înăuntru și, la fel ca tine, m-am uitat.

— Dacă nu tu, atunci cine?

'Franghia. Cotillion, Zeul Patron al Asasinilor. Ea se strâmbă. 'El a preluat. A mai făcut astfel de lucruri înainte, cred.

Henar făcu ochii mari. 'Un zeu.'

— Un zeu furios. Nu am simțit niciodată o asemenea furie. A ars direct prin mine. M-a curățat. Ea și-a desfăcut cureaua, și-a smuls cuțitul cu teacă. O puse pe păturile care îi acopereau pieptul rănit. 'Pentru tine iubirea mea. Dar ai grijă, este foarte, foarte ascuțit.

— Bântuirea a dispărut de pe fața ta, Lostara, spuse Henar. — Erai frumoasă înainte, dar acum...

— Un cadou neintenționat, desigur, spuse ea cu oarecare neîncredere. „Zeii nu sunt cunoscuți pentru milă. Sau compasiune. Dar niciun muritor nu a putut să stea în acel flăcări și să nu ajungă fie ars în cenușă, nici renaște.

— Renăscut, da. O descriere bună într-adevăr. Îndrăzneala mea, adăugă el cu o grimasă tristă, se retrage în fața ta acum.

— Nu lăsa, se răsti ea. — Nu duc șoareci în patul meu, Henar Vygulf.

— Atunci voi încerca să-l găsesc pe bărbatul care am fost.

— O să ajut, dar nu încă — vindecătorii sunt departe de a fi terminat cu tine. Ea s-a ridicat. — Trebuie să te părăsesc acum. Adjunctul.'

— Cred că Brys m-a uitat. Sau m-a presupus mort.

— Să nu crezi că îi voi aminti, spuse ea. — De acum înainte vei călărești lângă mine.

'Brys-'

'Cu greu. O vorbă în privat cu Aranict va face smecheria, cred.

— Fratele regelui are guler?

— Data viitoare când vă veți întâlni, puteți compara cătușele.

— Credeam că nu-ți plac șoarecii, Lostara Yil.

— Oh, mă aștept să te chinui și să-ți încordezi lanțurile, Henar. Pe cei pe care nu îi putem îmblânzi, îi ținem sub cheie.

'Înțeleg.'

S-a întors să părăsească cortul spitalului, a văzut șirurile de fețe întoarse spre ea, chiar și printre tăietori. — Respirația lui Hood, mormăi ea.

Plăcut beat, Banaschar se îndreptă spre cortul de comandă. Îl văzu pe Fist Blistig stând în fața intrării, ca un condamnat la ușa torționarului. *Oh, bietul om. Erou mort greșit acolo. Presupun că ai avut șansa ta. Ai fi putut fi la fel de lipsit de creier ca Keneb. De fapt, ai fi putut să stai în umbra lui până la sfârșit, din moment ce, în mod clar, ai găsit un adăpost atât de sigur în ultimele luni* .

Dar soarele nu găsește niciun obstacol în a vă picta strălucitor acum și cum se simte? Bărbatul părea bolnav. *Dar tu nu bei, nu? Asta nu e otrava de aseară în fața ta, mai mult e păcat* . Bolnav de frică, deci, și Banaschar a simțit o adevărată simpatie pentru bărbat. Un amestec sau două, încețoșând apele, tocind marginile ascuțite ale satisfacției drepte.

— O dimineață bună, Pumn, spuse el la sosire.

— Vei avea probleme în curând, Mare Preot.

'Cum așa?'

— Când se epuizează vinul.

Banaschar zâmbi. — Beciurile templului rămân bine aprovizionate, vă asigur.

Ochii lui Blistig s-au luminat de ceva avid. 'Poți să mergi acolo? Oricand vrei tu?'

'Intr-un fel de a spune.'

— Deci de ce rămâi? De ce nu fugi de această nebunie?

Pentru că Sfânta Maică mă vrea aici. Sunt ultimul ei preot. Are ceva în minte pentru mine, da, are . — Îmi pare îngrozitor să-ți spun asta, Pumn, dar acea ușă este una privată, una exclusivă.

Chipul lui Blistig se întunecă. În afara cortului de comandă erau doi paznici, la doar câțiva pași distanță, la îndemână. — Îți sugeram să ne părăsești, Mare Preot. Ești un bețiv inutil, o influență proastă asupra acestei armate. De ce Adjunctul insistă asupra prezenței voastre infernale la aceste adunări mă necăjește.

— Sunt sigur că da, Fist. Dar nu îmi pot imagina să fii o ispită atât de întunecată pentru soldații tăi. La urma urmei, nu-mi împărtășesc stocul privat. Într-adevăr, bănuiesc că văzându-mă îndepărtează sufletul de mizeria alcoolului.

— Vrei să spui că îi dezgustezi?

— Exact așa, Pumn. *Dar chiar nu ar trebui să avem această conversație, nu-i așa? Pentru că am putea schimba pozițiile și, în afară de băutură, nu trebuie schimbat niciun cuvânt. Adevărata diferență este că nu pierd nimic din cauza dezgustului lor, în timp ce tu* ... „Așteptăm contingentul Letherii, Pumnul?”

— Simplă curtoazie, Mare Preot.

Ți-a plăcut ideea asta, nu? Suficient pentru a se prinde de el. Bine . — Atunci o să-ți țin companie o vreme, cel puțin până la apropierea lor.

— Nu o lăsa prea mult, spuse Blistig. — Ai face o impresie proastă.

— Fără îndoială, și nu voi depăși momentul.

— De fapt, reluă Blistig, îi văd pe ceilalți Pumni în drum. Dacă vrei să alegi locul în cort, Mare Preot, mai bine intră acum.

Ei bine, acum mă pot prinde cu bucurie de asta . — Tactic, Pumn. Voi asculta sfatul tău. Făcând o plecăciune, se întoarse și trecu cu pași mari între cei doi paznici. Atrăgând privirea unuia, îi făcu cu ochiul.

Și nu a primit nimic în schimb.

Lostara Yil se întoarse la strigăt și văzu patru marinari apropiindu-se de ea. Un sergent Dal Honese, cum se numea? *Balsam* . Trei soldați l-au urmărit, probabil ce a mai rămas din echipa lui. — Vrei ceva, sergent? Fii repede, sunt în drum spre cortul de comandă.

— La fel și noi, spuse Balm. — Am aici un vindecător care poate ar putea face ceva pentru ea.

— Sergent, nu merge așa...

— S-ar putea, spuse soldatul înalt, cu gâtul cicatrici, cu vocea subțire, cu zgomotul pietrei de fier.

'Explica.'

Un alt soldat a spus: „Ne gândim că folosește un bătrân Warren, căpitane".

'O ce? Cum, pe numele lui Hood, poate fi asta?

Vindecătorul părea să se înece cu ceva, apoi a făcut un pas înainte. — Merită să încerc, domnule. Cred că Widdershins are dreptate de data asta, pentru o schimbare.

Lostara se gândi o clipă, înainte de a da din cap. 'Urmați-mă.'

Marinii nu aveau obiceiul de a pierde timpul oamenilor, iar a cere să pășească în prezența Adjunctului era, pentru majoritatea dintre ei, departe de a fi o ambiție febrilă. *Deci ei cred că au rezolvat ceva. Ar merita să vedem dacă au dreptate. Durerile ei de cap se înrăutățesc – poți să vezi* .

Cortul de comandă a apărut și ea i-a văzut pe Pumnii adunați la intrare. Ei au remarcat abordarea ei și orice conversație dezorientată care avea loc cu o clipă mai devreme a dispărut. *Bine atunci, chiar și tu. Mergi înainte* . — Pumni, spuse ea, dacă ai fi atât de bun încât să eliberezi calea. Acești marinari au o întâlnire cu Adjunct.

— Mai întâi am auzit de asta, spuse Kindly.

— Ei bine, din câte îmi amintesc, spuse Lostara, rămașii puși și pușcașii marini sunt acum sub comanda căpitanului Fiddler, iar el răspunde numai Adjunctului.

— Vreau să abordez asta cu Adjunct, spuse Kindly.

Nu are rost . — Va trebui să aștepte până după parlament, Pumn. Făcând gesturi, ea a condus pușcașii marini între comandanții

companiei. *Și veți înceta să vă mai uitați?* Atenția lor i-a strâns mușchii gâtului în timp ce trecea pe lângă ea și a fost o ușurare să te bagi în intrarea în umbră a cortului.

Majoritatea pereților interiori de pânză fuseseră îndepărtați, făcând spațiul să pară vast. Numai la capătul îndepărtat s-a păstrat o oarecare intimitate pentru zona de dormit a Adjunctului, cu o serie de perdele ponderate care se întindeau de la o parte la alta. Singurul ocupant pe care îl putea vedea Lostara era Banaschar, așezat pe o bancă lungă, cu spatele la peretele exterior, cu brațele încrucișate și aparent moștenind. Era o masă lungă și încă două bănci, și nimic altceva, nici măcar un felinar. *Nu, nici un felinar. Lumina o înjunghie ca un cuțit* .

În timp ce echipa s-a așezat în spatele Lostara, una dintre perdele a fost trasă înapoi.

Adjunctul Tavore păși în vizor.

Chiar și de la o distanță de aproape zece pași, Lostara putea vedea strălucirea de sudoare pe acea sprânceană palidă. *Doamne, dacă armata ar vedea asta, s-ar topi ca zăpada în foc. Dispare pe vânt* .

— Ce caută acești marinari aici, căpitane? Cuvintele erau slabe, tonul rătăcitor. — Așteptăm oaspeți formali.

— Vindecătorul acestei echipe crede că poate face ceva pentru tine, adjunct.

— Atunci e un prost.

Soldatul în cauză a făcut un pas înainte. 'Adjunct. Sunt caporalul Deadsmell, echipa a noua. Warrenul meu era al lui Hood.

Ochii ei albiți fluturară. — Dacă înțeleg situația, caporale, atunci aveți simpatia mea.

Părea surprins. — Ei bine, mulțumesc, Adjunct. Chestia este că... Își ridică mâinile și Lostara icni în timp ce un val de aer înghețat se învârtea în jurul vindecătorului. Frost a acoperit tavanul cu vârfuri. Respirațiile lui Deadsmell curgeau în râuri albe.

Magul, Widdershins, a spus: „Omtose Phellack, Adjunct. Mai mare.'

Tavore era perfect nemișcat, parcă înghețat pe loc. Ochii ei s-au îngustat pe vindecător. — Ai găsit un Jaghut pentru patron, Deadsmell?

La acea întrebare, bărbatul părea că nu avea un răspuns.

— Zeul morții nu mai există, spuse Widdershins, clănțănind din dinți în timp ce temperatura din cameră a scăzut. — Dar s-ar putea ca Hood însuși să nu fie chiar atât de mort pe cât credeam cu toții că este.

— Ne-am gândit asta, nu-i așa? Buzele lui Tavore se subțiră când se uită la Deadsmell. — Vindecător, apropie-te.

O mână răsucindu-se strâns pentru a-l menține pe bărbat drept, Balm îl conduse pe Deadsmell înapoi afară. Throatslitter și Widdershins se închideau din ambele părți, cu expresiile de pe fețele lor feroce, de parcă ar fi fost câteva momente de la scoaterea armelor în cazul în care cineva s-ar apropia.

Pumnii s-au dat înapoi ca unul, iar sergentul s-a încruntat la toți. — Faceți loc, vă rog, domnilor. Oh, și ea ne vede acum. Fără să aștepte un răspuns, Balm l-a tras pe Deadsmell înainte, vindecatorul clătinându-se – hainele lui ude ca gheața și gheața topit în căldura dimineții. La douăzeci de pași depărtare, în spatele unui cort de provizii lăsat, sergentul se opri în cele din urmă. — Stai jos, Deadsmell. Doamne de jos, spuneți-mi că asta va trece.

Vindecătorul s-a prăbușit la pământ. Capul i se lăsă și ceilalți așteptau ca bărbatul să fie bolnav. În schimb, au auzit ceva ca un suspine. Balm s-a uitat la Throatslitter, apoi la Widdershins, dar după expresiile lor erau la fel de uluiți ca și el. Se ghemui, cu o mână sprijinindu-se ușor pe spatele lui Deadsmell – simțea cum tremură tremurul.

Vindecătorul a plâns o vreme.

Nimeni nu a vorbit.

Când suspinele au început să scadă, Balm se aplecă mai aproape. — Caporale, pe numele lui Togg, ce se întâmplă cu tine?

— Nu pot să explic, sergent.

— Vindecarea a funcționat, a spus Balm. „Toți am văzut-o”.

Dădu din cap, încă fără să ridice capul.

'Și ce dacă?'

— Și-a dat jos apărarea, doar pentru o clipă. Lasă-mă să intru, sergent. A trebuit să facă asta, ca să pot vindeca daune - și dumnezei, a existat daune! A pășit în vizor - asta trebuie să fi luat tot ce avea ea. În picioare, vorbind... clătină el din cap. „Am văzut înăuntru. Am văzut-'

S-a prăbușit din nou, tremurând cu suspine uriașe și copleșitoare.

Balsam rămase ghemuit lângă el. Widdershins și Throatslitter stăteau în picioare, formând un fel de barieră îndreptată spre exterior. Nu era nimic de făcut decât să aștepte.

În clipele înainte ca Pumnii să intre înăuntru, Lostara Yil stătea în fața lui Tavore. Se strădui să-și păstreze vocea calmă, calmă. — Bine ai revenit, adjunct.

Tavore trase încet aer adânc. — Gândurile tale, Mare Preot?

Într-o parte, Banaschar și-a ridicat capul. — Mi-e prea frig să mă gândesc, adjunct.

— Omtose Phellack. Ai simțit pașii lui Jaghut, Banaschar?

Fostul preot a ridicat din umeri. — Deci Hood avea o ușă din spate. Chiar ar trebui să fim surprinși? Rahatul acela viclean de zeu nu a fost niciodată unul pentru a juca drept.

— Necinstit, Mare Preot.

Fața i s-a răsucit. — Gândește-te bine de unde vin darurile tale, adjunct.

— În sfârșit, replică ea, un sfat sănătos de la tine, Mare Preot. Aproape... treaz.

Dacă plănuia să primească un răspuns, l-a mușcat când Kindly, Sort și Blistig au intrat în cameră.

A urmat o liniște, apoi Faradan Sort a pufnit și a spus: „Și aici am crezut întotdeauna că o primire rece este doar o...”

— Sunt informat, tăie în Adjunct, că oaspeții noștri sunt pe drum. Înainte să sosească, doresc ca fiecare dintre voi să raporteze despre dispozițiile soldaților voștri. Pe scurt, vă rog.

Pumnii se uitară.

Lostara Yil aruncă o privire spre Banaschar și văzu ceva pâlpâind în ochii lui în timp ce studia Adjunct.

Apropierea lor i-a dus pe bulevardul de nord al taberei Malazan, șerpuind pe calea strâmbă dintre corturile de abator, unde duhoarea animalelor măcelărite era zgomotoasă în aerul plin de muște. Atri-Ceda Aranict călărea în tăcere alături de comandantul Brys, cocoșat împotriva bâiâiturilor de mirid și a zgomotului de rodare, a țipetei porcilor îngroziți și a gemetelor vitelor. Creaturile care se confruntau cu măcel și-au înțeles bine soarta, iar sunetul vocilor lor înghesuind aerul era un chin.

— Rău ales, mormăi Brys, această rută. Scuzele mele, Atri-Ceda.

Doi soldați s-au intersectat în calea lor, purtând șorțuri grele pline de sânge. Fețele lor erau plate, lipsite de expresie. Mâinile lor picurau sânge.

— Armatele se scaldă în sânge, spuse Aranict. — Acesta este adevărul, nu-i așa, comandante?

„Mi-e teamă că toți facem baie în ea”, a răspuns el. — Cred că orașele ne permit să ne ascundem de acel adevăr sumbru.

— Cum ar fi, mă întreb, dacă toți am mânca doar legume?

„Am sparge tot pământul și animalele sălbatice nu ar avea unde să trăiască”, a răspuns Brys.

„Deci ar trebui să vedem aceste fiare domestice ca sacrificii în numele sălbăticiei”.

— Ai putea, spuse el, dacă te ajută.

— Nu sunt sigur că o face.

— Nici eu.

„Cred că sunt prea moale pentru toate astea”, a conchis ea. „Am o tentă sentimentală. Poate că te poți ascunde de sacrificarea în sine, dar dacă ai vreo imaginație, ei bine, nu există ascunderea reală, nu-i așa?

S-au apropiat mai mult de o intersecție largă și în fața lor o trupă considerabilă de călăreți convergea în același loc, care venea de pe pista de sud. — Ei bine, acum, spuse Brys, alea sunt standardele regale Bolkando?

— Se pare că regina și-a preluat îndatoririle de escortă cu mult dincolo de granițele regatului ei.

— Da, cel mai curios. Să-i așteptăm?

'De ce nu?'

S-au reținut la intersecție.

Anturajul reginei era supradimensionat, dar, pe măsură ce se apropia, Brys se încruntă. — Cred că aceștia sunt obișnuiți ai Evertinei, a spus el. — Nici un ofițer printre ei.

Pe lângă acești soldați îndârjiți, trei războinici Barghast au călărit aproape de Abrastal, în timp ce în dreapta au călărit două femei Khundryl, una dintre ele însărcinată în șapte sau opt luni. În stânga era o pereche de străini blindați - Perish? Aranict trase aer în piept. — Trebuie să fie Mortal Sword Krughava. Numai ea ar putea comanda o tapiserie de palat.

Brys mormăi. 'Inteleg ce zici. Am văzut câteva femei dure pe vremea mea, dar aceea... formidabilă într-adevăr.

— Mă îndoiesc că aș putea ridica sabia aia de la centura ei.

Cu un gest, regina Abrastal opri toată trupa. Ea a spus ceva unuia dintre soldații ei și, deodată, veteranii au descălecat, ridicând ghiozdanele de pe coarnele șeii și pornind în tabăra Malazan. Aranict i-a privit pe soldați care se învârteau, aparent căutând tabere de echipă. 'Ce fac ei?'

Brys clătină din cap. 'Nu sunt sigur.'

— Au adus... sticle.

Brys Beddict mormăi, apoi bătu pe flancurile calului său. Aranict a urmat exemplul.

— Comandantul Brys Beddict, spuse regina Abrastal, așezându-se înapoi în șa. „Ne întâlnim în sfârșit. Spune-mi, fratele tău știe unde ești?

— Înălțime, soțul dumneavoastră?

Dinții i-au fulgerat. 'Mă îndoiesc de asta. Dar nu este asta mai bine decât întâlnirea noastră de furie?

— De acord, Alteță.

„Acum, cu excepția ăsta Gilk de lângă mine și, bineînțeles, tu, se pare că aceasta va fi o adunare de femei. Te cutremure în cizme, prințe?

— Dacă sunt, sunt suficient de bărbat încât să nu recunosc, Alteță. Vei fi atât de amabil încât să faci prezentări?

Abrastal își scoase mănușile grele și făcu un semn spre dreapta. — De la Khundryl, Hanavat, soția liderului războiului Gall, și cu Shelemasa ei, garda de corp și Unul din încărcături.

Brys și-a înclinat capul spre ambele femei. — Hanavat. Am fost martori la Acuzație. Privirea lui se îndreptă momentan către Shelemasa, apoi înapoi spre Hanavat. „Te rog, dacă vrei, să-l informezi pe soțul tău că mi-a fost rușine de curajul lui și de cel al Lacrimilor Arse. Văzând Khundryl m-a înțepat la acțiune. Aș vrea să înțeleagă că tot ceea ce Letherii au putut să realizeze ulterior pentru a-i ajuta pe Vânătorii de Oase este așezat în umilă recunoștință la picioarele Conducătorului Războiului.

Fața lată și cărnoasă a lui Hanavat a rămas fără expresie. — Cele mai generoase cuvinte, Prințe. Soțului meu i se va spune.

Stânjenia acelui răspuns a rămas în aerul prăfuit pentru o clipă, apoi regina Abrastal îi făcu un semn lui Perish. „Sabia Mortală Krughava și Shield Anvil Tanakalian, din Grey Helms”.

Brys își înclină din nou capul. — Sabie Mortală. Shield Anvil.'

— Ai fost în locul nostru acum șase zile, spuse Krughava, cu tonul aproape aspru. „Aceasta este acum o rană deschisă asupra sufletelor fraților și surorilor mele. Ne întristăm pentru sacrificiul pe care l-ai suferit în locul nostru. La urma urmei, acesta nu este războiul tău, totuși ai rămas ferm. Ai luptat cu curaj. Dacă se ivește vreodată ocazia, domnule, noi, la rândul nostru, vom fi în locul dumneavoastră. Asta mărturisesc Perish Grey Helms.

Brys Beddict părea pierdut.

Aranict și-a dres glasul și a spus: „L-ai umilit pe prinț, Mortal Sword. Să ne prezentăm acum la Adjunct?

Regina Abrastal și-a luat frâiele și și-a aruncat montura pe poteca care ducea la centrul taberei. — Vrei să călărești lângă mine, prințe?

— Mulțumesc, reuși Brys.

Aranict și-a lăsat montura chiar în spatele celor doi și s-a trezit călare alături de „Gilk Oaf”.

El aruncă o privire spre ea și chipul lui lat și scarificat era solemn. — Acea Sabie Mortală, mormăi el în jos, se întâlnește cu toată dulceața moale a unei guri de cuarț. Bravo comandantului tău pentru recuperare.

'Mulțumesc.'

— Nu te întoarce, dar dacă ai face-o ai vedea lacrimi pe chipul lui Hanavat. Cred că îmi place comandantul tău. Sunt Spax, șeful de război al lui Gilk Barghast.

— Atri-Ceda Aranict.

— Asta înseamnă Înaltul Mag Aranict, da?

— Presupun că da. Șef de război, soldații ăia evertini care au ieșit printre malazani... ce fac ei?

Spax întinse mâna și făcu un gest de gheare sub ochi. — Ce fac ei, Atri-Ceda? Spiritele de jos, sunt oameni.

CARTEA A DOUA

TOȚI CURSĂTORII ZILELOR MELE

Destul de bine ea se îndreaptă spre o parte
Trecând pe lângă aceste tronuri care picură
Nimeni nu știe unde următorul picior
Căderi
Când ne împiedicăm în umbră
Standardele noastre se înclină în fața vântului înțepenit
Am văzut aspectul acela sub margine
Din fier cu vezicule
Și urla la bărbații care îngenuncheau
În piață și câinii dorm mai departe
În piciorul răcoros al zidului, fără proști acolo
Ea căuta vreodată în altă parte
Ca o domnișoară dezamăgită
O schimbare a umărului ei
Întinde cadavre în urma ei
Nu conteaza
A fost odată un vis de copil
Îți amintești bine
A fost ea mama sau a făcut pițigul ăla
Seduce seducție?
Toate aceste tronuri le-am construit cu ale mele
Mâinile
Muncile dragostei se subțiază peste unghiile zdrențuite
Am vrut binecuvântare, sau scăpare
De haine, oricare îmi îndoaie drumul
În spatele ei
O, eram paznici atunci, santinele aspre,
Și aceste măști la grătar miroase a sânge
Acum transpira ceva vechi
Nu am știut niciodată ce păzim
Nu facem niciodată și nu vom face niciodată
Dar vă jur tuturor:
Voi muri la picioarele lui înainte de a face un pas înăuntru
Spune-mi datoria și gata cu asta
Sau rostogolește din limba ta acea buclă dulce
Asta este vitejia

În timp ce câinii se zvâcnesc în vis
Ca și copiii lăsați mințiți
Sub picioare

Adjunct Hare Ravage

CAPITOLUL CINCI

Era pe moarte, dar am dus-o la mal. Era lumină întinsă ca pielea peste durerea ei, dar era subțire și se sfărâmase repede. Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să constate, în șoaptă de ironie, cum ea care a fost numită Awakening Dawn se stingea acum în ascensiunea nefericită de azi dimineață.

Gesturile ei slabe o aduseseră aici jos, unde valurile argintii cădeau ca ploaia, iar spuma de la piciorul ondulat era pătată de purpuriu. Corpurile umflate și membrele palide în evantai în adâncuri, și ne-am întrebat de potrivirea ultimei ei comenzi.

Este potrivit să-ți înfrunți ucigașul? În curând, voi răspunde la asta pentru mine. Putem auzi legiunile adunându-se din nou în spatele zidului curgător, iar ceilalți se retrag pentru a-și pregăti linia aspră. Au mai rămas atât de puțini. Poate că asta a venit să vadă, înainte ca lumina ucigașă să-i usuce ochii.

Fragment de agitare, Kharkanas, autor necunoscut

Amfora lăcuită neagră a ieșit pe ușa laterală și a derapat, în loc să se rostogolească, în diagonală pe coridor. A lovit baza balustradei de marmură din vârful scărilor, iar crăpătura a răsunat ascuțit ca un craniu despicat, înainte ca vasul uriaș să se încline și să coboare pe trepte. Străbătându-se, și-a aruncat cioburi într-un pulverizator strălucitor pe zborul de piatră până la etajul principal. Praful sclipitor s-a învârtit și s-a răsucit pentru o vreme, înainte de a se așeza ca petele de îngheț.

Withal se îndreptă spre marginea treptelor și privi în jos. — Asta a fost destul de spectaculos, spuse el pe sub răsuflarea lui. Se întoarse la un sunet în spatele lui.

Căpitanul Brevity se apleca din prag, aruncând o privire în jur până când îl zări pe Withal. — Ar fi bine să intri, spuse ea.

„Făceam exact asta”, a răspuns el. — Cu cinci pași mai aproape și ar deveni văduvă.

Concizie a făcut o mutră pe care nu prea putea să o citească, apoi s-a lăsat într-o parte pentru a-l lăsa să treacă.

Sala tronului era încă o cameră de fantome. Piatră neagră și lemn negru, mozaicul roșu și onix al podelei stins de praf și frunze uscate care intraseră de la o fereastră înaltă. Părea să nu rețină nimic din puterea de acum plină a Teronderai, sfântul mormânt al Mamei Întunecate, totuși, cu toate acestea, Withal a simțit diminuat când a pășit prin intrarea laterală și a ieșit spre centrul camerei.

Tronul era în dreapta lui, înălțat pe o estradă înaltă până la genunchi care era, își dădu seama, ciotul vast al unui copac de pădure neagră. Rădăcinile s-au șerpuit în jos pentru a se scufunda în podeaua din jur. Tronul însuși fusese sculptat din bol, un scaun simplu, aproape ascetic. Poate că fusese cândva moale, căptușită și îndrăzneață în țesături bogate, dar nici măcar clemele nu au mai rămas.

Soția lui stătea chiar de cealaltă parte a tronului, cu brațele încrucișate, trăgându-și acum privirea de la Yan Tovis – care stătea cu fața la tron ca un implorător – către Withal. — În sfârșit, se răsti ea, escorta mea. Scoate-mă de aici, soțule.

Yan Tovis, regina Shake, și-a dres glasul. „Pleșirea nu rezolvă nimic...”

'Gresit. Rezolvă *totul* .

Femeia din fața ei oftă. „Acesta este tronul Tiste Andii, iar Kharkanas este capitala Forței Întunericului. Ești acasă, Alteță...

— Nu-mi mai spune așa!

— Dar trebuie, pentru că ești de sânge regal...

— Eram cu toții de sânge *regal* în acest oraș infernal! Sandalath Drukorlat arătă cu degetul spre Yan Tovis. — La fel ca Shake-ul!

— Dar tărâmul nostru a fost și este țărmul, Alteță, în timp ce Kharkanas este al tău. Dar dacă trebuie să fie o singură regină, atunci abdic liber...

'Tu nu vei. Ei sunt oamenii *tăi* ! Tu i-ai condus aici, Yan Tovis. Tu ești regina lor.

— Pe acest tron, Alteță, doar unul din sângele regal Tiste Andii poate face o pretenție adevărată. Și, după cum știm amândoi, există un singur Tiste Andii în întregul tărâm și acesta ești tu.

— Bine, și peste cine stăpânesc? Mormane de praf? Oasele mucegăite? Pete de sânge pe podea? Și unde este marea mea preoteasă, în ai cărei ochi strălucește Mama Întunecată? Unde este Gallanul meu orb, nebunul meu strălucit și torturat? Unde sunt rivalii mei, ostaticii mei, servitorii și soldații mei? Slujitoare și... Oh, nu contează. Acest lucru este inutil. Nu vreau acel tron.

— Cu toate acestea, spuse Yan Tovis.

„Foarte bine, o accept, iar primul meu act este să abdice și să-ți cedez tronul și toate înțeleptele Kharkanas, regina Yan Tovis. Căpitane Brevity, găsește-ne un sigiliu regal – trebuie să fie unul pe aici pe undeva – și pergament, cerneală și ceară.

Regina Shake-ului zâmbea, dar era un zâmbet trist. „Înțeleptul Kharkanas”. Uitasem acel onorific. Regina Sandalath Drukorlat, vă refuz cu respect oferta. Îndatoririle mele sunt pe țărm. Ea dădu din cap către Brevity. „Până când alți Tiste Andii se vor întoarce la Kharkanas, îl supun cu umilință pe Căpitanul Brevity aici să acționeze în calitate de cancelar, comandant al Gărzii Palatului și orice alte îndatoriri de organizare necesare pentru a readuce acest palat la gloria de odinioară.

Sandalath pufni. — O, deștept. Și presupun că câteva sute din Shake-ul tău așteaptă afară cu mopuri și găleți.

— Letherii, de fapt. Insulari și alți refugiați. Au cunoscut mari lipsuri, Alteță, și vor privi privilegiul angajării la palat cu smerenie și recunoștință.

— Și dacă îi întorc pe toți? Da, văd capcanele pe care le-ai întins în jurul meu, Yan Tovis. Intenționați să mă vinovați pe acel tron blestemat. Dar dacă sunt o femeie mai dură decât tine?

— Povara domniei ne înăsprește pe amândoi, Alteță.

Sandalath a aruncat cu o privire implorătoare. — Convinge-o din asta, soțule.

— Aș face-o dacă aș crede că am vreo șansă s-o legăn, iubito. S-a îndreptat cu pași mari la baza estradei, privind tronul. — Am nevoie de o pernă sau două, cred, înainte de a putea spera să stai acolo pentru o perioadă de timp.

— Și tu ca soțul meu? Doamne, nu crezi că aș putea face mai bine?

„Fără îndoială”, a răspuns el. — Pentru moment, totuși, ești blocat cu mine și, adăugă el cu un semn către tron, cu asta. Așa că așează-te și oficializează, Sand, pentru ca Yan Tovis să poată îngenunchea sau să facă o reverență sau orice ar fi ea de făcut, iar Brevity să poată continua cu curățarea podelelor și să bată tapiseriile.

Femeia Tiste Andii aruncă de jur împrejur, ca și cum ar fi căutat o altă amforă, dar cea mai apropiată stătea cocoțată pe o cupă de piatră lângă ușa laterală – acum orfană, a văzut Withal, observând baza de piatră neocupată de cealaltă parte a intrării. A așteptat să vadă dacă va face marșul aprig pentru a-și repeta gestul de frustrare și furie, dar dintr-o dată soția lui păru să se liniștească. *Mulțumesc lui Mael. Asta ar fi făcut-o să pară ridicolă. Decorum, iubit, așa cum se cuvine Reginei Întunericului. Da, unele lucruri de care nu poți fugi* .

— Vor fi două regine în acest tărâm, spuse Sandalath, venind să se prăbușească pe tron. — Nici să nu te gândești să faci o reverență, Tovis. O privi pe femeia Shake cu ceva aproape strălucitor. — Alt Tiste Andii, ai spus.

— Cu siguranță au simțit întoarcerea Mamei Întuneric, a răspuns Yan Tovis. — Cu siguranță, și ei înțeleg că diaspora este în sfârșit la sfârșit.

— Câte Tiste Andii crezi că au mai rămas?

'Nu știu. Dar știu asta: cei care trăiesc se vor întoarce aici. La fel cum au făcut Shake. Așa cum ați făcut.

'Bun. Primul care ajunge aici poate avea acest tron și tot ce este însoțit de el. Soț, începe să ne construiești o cabană în pădure. Fă-l la distanță. Nu, fă imposibil să ajungi. Și nu spune nimănui în afară de mine unde este.

'O cabană.'

'Da. Cu un pod mobil și un șanț, și capcane și capcane întinse.

— Voi începe să fac planuri.

Yan Tovis a spus: „Regina Sandalath, vă implor permisiunea”.

'Da. Cu cat mai devreme, cu atat mai bine.'

Fostul ofițer Letherii și-a înclinat capul, s-a rotit și a ieșit cu pași mari din cameră.

Căpitanul Brevity făcu un pas înainte pentru a se confrunta cu tronul și se așeză pe un genunchi. — Înălțime, să chem personalul palatului?

'Aici? Abisul ia-mă, nu. Începeți cu toate celelalte camere. Continua. Ești, ăă, concediat. Soțul! Nici măcar să nu te gândești să pleci.

— Nici măcar nu-mi trecuse gândul. Și reuși să-și țină expresia neutră împotriva scepticismului ei ofilit.

De îndată ce au rămas singuri, Sandalath a sărit de pe tron, de parcă tocmai ar fi găsit una dintre acele stravechi tacuri. — Cățeaua aia!

Cu tresărire. 'Yan-'

— Nu, nu ea – are dreptate, vaca. Sunt blocat cu asta, pentru moment. În plus, de ce ar trebui să fie ea singura care suferă povara guvernării, așa cum a spus ea atât de ciudat?

— Ei bine, spune-o așa, și voi vedea cum ar putea avea nevoie de o prietenă.

— Un fel de fel, da. Problema este că nu mă potrivesc. Nu sunt egalul ei. Nu am condus zece mii de oameni pe acest tărâm. Abia *te -am adus* aici.

El a ridicat din umeri. — Dar iată-ne.

— Și ea știa.

'OMS?'

— Cățeaua aia Tavore. Cumva, știa că asta se va întâmpla...

— Nu există nicio dovadă în acest sens, Sand, răspunse Withal. — A fost lectura lui Fiddler, nu a ei.

Ea a făcut un gest disprețuitor. — Aspecte tehnice, Withal. M-a prins în capcană este ceea ce a făcut. Nu ar fi trebuit să fiu niciodată acolo. Nu, știa că mă așteaptă un card. Nu există altă explicație.

— Dar asta nu e deloc o explicație, Sand.

Privirea pe care i-a aruncat-o era mizerabilă. — Crezi că nu știu asta?

Fără ezitare. — Ascultă, spuse el, vin rudele tale. Chiar ești sigur că vrei să stau lângă tine când o vor face?

Ochii i se îngustară. „Ceea ce spui cu adevărat este: vreau să stau lângă ea când ajung ei? Un simplu om, un jucărie de scurtă durată pentru Regina Întunericului. Așa crezi că te vor vedea, nu-i așa?

'Bine ...'

'Gresesti. Va fi invers și asta ar putea fi la fel de rău. Te vor vedea așa cum ești: o amenințare.

— A *ce* ?

Ea îl privea arhivă. „Ai tăi sunt moștenitorii – ai tuturor. Și iată-te, alături de toți acei Letherii și Shake subțire de sânge, ghemuit în Kharkanas. Există vreun loc în care nenorociții voi nu ajungeți mai devreme sau mai târziu? La asta se vor gândi.

— Mael știe, au rost, spuse el, îndepărtându-se, în lungimea sălii tronului, imaginându-și un zeci sau mai regal Tiste Andii stând acolo, cu ochii tari, cu fețe ca de piatră. — Mai bine plec.

— Nu, nu o vei face. Mama Întunecată... Ea închise brusc gura.

El a întors capul, a studiat-o. — Zeița ta îți șoptește la ureche, Sand? Despre mine?'

— Va fi nevoie de tine, spuse ea, privind încă o dată cu privirea amfora singuratică. 'Voi toti. Refugiatii Letherii. The Shake. Și nu este corect. *Nu e corect!* '

El o luă de braț în timp ce ea se mișca să atace vesela. A tras-o până când a fost în brațele lui. Uimit, îngrozit, el o ținea în brațe în timp ce ea plângea. *Mael! Ce ne așteaptă aici?*

Dar nu a existat niciun răspuns, iar zeul lui nu se simțise niciodată atât de departe.

Yedan Derryg a târât vârful sabiei Hust, făcând o linie în oasele sfărâmate ale țărmului. Peretele de lumină în cascadă curgea în reflex pe lungimea lamei străvechi, ca lacrimile de lapte. — Suntem copii aici, mormăi el.

Căpitanul Pithy a scos flegmă, a pășit înainte și a scuipat în perete, apoi s-a întors cu fața la el. — Ceva îmi spune că ar fi bine să creștem repede, Watch.

Yedan a strâns dinții, a mestecat o jumătate de duzină de răspunsuri posibile la observația ei sumbră, înainte de a spune: „Da”.

— Fețele din spălătorie, spuse Pithy, dând din cap la ploaia veșnică de lumină care se ridica în fața lor, sunt mai multe. Și se pare că se apropie, parcă și-ar fi făcut drum prin gheare. Mă aștept să văd oricând un braț întins. Și-a prins degetele mari în centura de arme. — Chestia este, domnule, ce se întâmplă atunci?

S-a uitat la Cascada Luminii. A încercat să-și amintească amintiri care nu erau ale lui. Măcinarea molarilor suna ca un tunet îndepărtat în capul lui. 'Luptăm.'

— Și de aceea i-ai recrutat pe toți cu brațe și picioare în această armată a ta.

'Nu toată lumea. insularii Letherii-'

„Pot mirosi necazuri mai bine decât oricine. Criminali condamnați, aproape toată. Este un caz de nervi de jur împrejur, domnule, și îndată ce își vor da seama de lucruri, vor începe să intensifice.

O privi pe femeie. — Ce te face atât de sigur, căpitane?

— Imediat ce își dau seama, am spus.

'Ce lucruri?'

— Că nu există unde să alergi, unul, a răspuns ea. — Și că nu vor fi trecători, nu, care este cuvântul? Necombatanți. Ne luptăm chiar pentru viețile noastre din față. Negi?

A clătinat din cap, a studiat din nou jocul de lumină pe lamă. „Vom sta pe oasele strămoșilor noștri”. Îi aruncă o privire lui Pithy. — Avem de protejat o regină.

— Nu crezi că sora ta va fi chiar aici, în prima linie?

'Sora mea? Nu, nu ea. Regina din Kharkanas.'

„O să murim protejând-o pe ea? Nu înțeleg, domnule. De ce ea?

Se strâmbă, ridică sabia și o înveli încet. — Suntem de pe țărm. Oasele de la picioarele noastre suntem *noi* . Istoria noastra. Sensul nostru. Aici vom sta. Este scopul nostru. Amintirile nu erau ale lui, totuși s-au agitat. 'Scopul nostru.'

— Poate al tău. Noi ceilalți vrem să trăim încă o zi. Continuă cu lucrurile. Să faci copii, să lucrezi pământul, să te îmbogățești, orice.

El a ridicat din umeri, cu ochii acum pe perete. — Privilegii, căpitane, momentan nu ne putem permite să ne distram.

— Nu mă bucur de gândul că voi muri pentru o regină Tiste Andii, spuse Pithy, și mă îndoiesc că sunt singur în asta. Așa că poate retrag ceea ce am spus mai devreme. Ar putea fi probleme înainte.

'Nu. Nu va fi.

— Intenționați să tăiați câteva capete?

'Daca este necesar.'

Ea mormăi un blestem. 'Sper ca nu. După cum am spus mai devreme, atâta timp cât toți își dau seama că nu au unde să meargă. Ar trebui să fie suficient, nu-i așa? Când nu a primit niciun răspuns, ea și-a dres glasul și a spus: „Ei bine, se rezumă la a spune lucrurile potrivite la momentul potrivit. Acum, uită-te, Derryg, s-ar putea să fii un războinic rătăcitor și un soldat decent, dar îți lipsesc subtilitățile comandei...

— Nu există subtilități la comandă, căpitane. Nici sora mea, nici eu nu suntem una pentru discursuri trezitoare. Facem clar așteptările noastre și ne așteptăm să fie îndeplinite. Fără plângere. Fără ezitare. Nu este suficient să lupți pentru a rămâne în viață. Trebuie să luptăm hotărâți să câștigăm.

„Oamenii nu sunt proști – ei bine, uită că am spus asta. O mulțime sunt. Dar ceva îmi spune că există o diferență între a lupta pentru a rămâne în viață și a lupta pentru o cauză mai mare decât viața ta, sau chiar viața celor dragi sau a camarazilor tăi. O diferență, dar pentru viața mea nu aș putea spune ce este.

— Ai fost întotdeauna soldat, căpitane?

Pithy pufni. 'Nu eu. Am fost un hoț care a crezut că este mai deșteaptă decât era în realitate.

Yedan sa gândit la asta o vreme. În fața lui, fețe încețoșate împinse prin lumină, guri deschizându-se, expresii răsucindu-se în măști de furie. Mâinile întinse pentru a-i găsi gâtul, strâns în strânsă goală. Ar

putea să întindă mâna și să atingă peretele, dacă ar fi vrut așa. În schimb, a observat inamicul în fața lui. — Pentru ce cauză, căpitane, ai lupta? În felul pe care îl descrieți, dincolo de propria viață sau de cea a celor dragi?

— Asta e întrebarea, nu-i așa? Pentru noi Letherii, aceasta nu este casa noastră. Poate că am putea ajunge să ne dorim să fie, în timp, câteva generații care ne înmoaie sângele în pământ. Dar nu va mai fi timp. Nu este suficient pentru asta.

— Dacă acesta este răspunsul tău...

— Nu, nu este. Lucrez la asta, domnule. Se numește a *gândi bine lucrurile* . O cauză, atunci. Nu poate fi vreo regină Tiste Andii sau tronul ei blestemat, sau chiar blestemul ei de oraș. Nu poate fi Yan Tovis, chiar dacă ea le-a dus la capăt și astfel le-a salvat viața. Amintirile mor ca peștii pe plajă și destul de curând doar mirosul îi va alunga. Nici tu nu poți fi.

— Căpitane, spuse Yedan Derryg, dacă inamicul ne distruge, ei vor merge pe Drumul lui Gallan. Neobstrucționați, ei vor sparge poarta către propria voastră lume și vor distruge fiecare civilizație umană, până când nu va rămâne nimic decât cenușă. Și atunci ei îi vor ucide pe zei înșiși. Zeii tăi.

— Dacă sunt atât de urâți, cum să sperăm să-i ținem aici?

Yedan dădu din cap către Lightfall. — Pentru că, căpitane, există o singură cale de trecere. Această porțiune de plajă. Lată de o mie de pași. Numai aici zidul este cicatrici și subțire de rănile trecute. Numai aici pot spera să spargă bariera. Barem această ușă, căpitane, și vă salvăm lumea.

— Și cât timp ar trebui să-i reținem?

A ruminat o clipă, apoi a spus: — Atâta timp cât este nevoie, căpitane.

Ea și-a frecat ceafă, și-a mijit ochii la Yedan pentru o vreme, apoi și-a întors privirea. — Cum poți face asta, domnule?

'Fă ce?'

„Stai acolo, atât de aproape, doar privind-i – nu le vezi fețele? Nu le simți ura? Ce vor să-ți facă?

'Desigur.'

— Totuși, ești acolo.

— Ele servesc pentru a-mi aminti, căpitane.

'Din ce?'

— De ce exist.

Ea șuieră printre dinți. — Tocmai mi-ai transmis un fior.

— Am întrebat despre o cauză demnă.

— Da, salvăm lumea. S-ar putea să funcționeze.

I-a aruncat o privire. 'Ar putea?'

— Adevărat, ai crede că să-ți salvezi lumea este un motiv suficient de bun pentru a face orice și orice, nu-i așa?

'Nu-i așa?'

"Oamenii fiind ceea ce sunt oamenii... vom vedea."

— Îți lipsește credința, căpitane.

— Ceea ce îmi lipsește este dovada contrariului, domnule. Nu l-am văzut încă, în toți anii mei. Ce crezi că îi face pe criminali în primul rând?

— Prostia și lăcomia.

— Pe lângă acestea? O să-ți spun. Se uită în jur, foarte atent. Este să vezi ce este cu adevărat acolo și cine câștigă de fiecare dată și este să decizi că disperarea are gust de rahat. Este să decizi să faci tot ce este necesar pentru a te strecura, pentru a câștiga ceea ce poți pentru tine. De asemenea, este condamnarea semenilor tăi la orice nenorocire îi găsește - chiar dacă acea mizerie este de propria ta mână. A răni o altă ființă umană înseamnă să-ți anunți ura față de umanitate – dar în mare parte gândurile tale se referă la a ura înapoi ceea ce te urăște deja. Un hoț fură spunându-și că ia seara cântare strâmbe. Așa dormim noaptea, înțelegi.

— Un discurs bun, căpitane.

— Am încercat să o fac cât de cât am putut, domnule.

— Deci, într-adevăr, ești fără credință.

„Am încredere că ceea ce este mai rău în umanitate nu este greu de găsit – este peste tot în jurul nostru, acru ca o vezică care curge, zi de zi. Este mirosul cu care ne obișnuim cu toții. Cât despre ce e mai bun... poate, dar nu mi-aș împinge toate stivele de monede în centrul mesei pe acel pariu. Ea a făcut o pauză și apoi a spus: „Gândindu-te la asta, există un lucru pe care l-ai putea face pentru a le cumpăra sufletele”.

'Si asta e?'

— Goliți vistieria palatului și îngropați-o la zece pași pe plajă. Și faceți un spectacol. Poate chiar anunță că este, știi, Aurul Sabiei. Să fie împărțit la sfârșitul zilei.

— Și s-ar lupta să-l salveze pe soldatul de lângă ei? Mă îndoiesc de asta.'

'Hmm, idee bună. Apoi anunță o sumă fixă - și orice nu este revendicat din cauza morții soldatului se întoarce în trezorerie.

— Ei bine, căpitane, ai putea să faci o petiție Reginei Întunericului.

'Oh, pot face mai bine. Sora Brevity este trezorierul acum.

— Ești o femeie cinică, căpitane Pithy.

— În cazul în care salvarea lumii nu funcționează, asta-i tot. Faceți din îmbogățirea recompensa și își vor mânca proprii copii înainte de a da un singur pas înapoi.

— Și pentru care dintre cele două cauze ți-ai da viața mai ușor, căpitane?

— Nici, domnule.

Sprâncenele i se ridicară.

A scuipat din nou. — Am fost o dată hoț. Multă ură atunci, în ambele sensuri. Dar apoi am mers cu un pas în spatele surorii tale și am văzut-o sângerând pentru noi toți. Și apoi ai fost și tu, pentru asta. Acea acțiune de ariergarda care ne-a salvat toate pielea. Așa că acum, se încruntă ea la Lightfall, ei bine, voi sta aici și voi lupta până când lupta îi va părăsi pe ei sau mă lasă pe mine.

Yedan a studiat-o cu seriozitate acum. — Și de ce ai face asta, Pithy Islander?

— Pentru că este ceea ce trebuie făcut, Yedan Derryg.

Corectitudinea . Cuvântul era înfipt în gâtul lui Yan Tovis ca niște cioburi de sticlă. Simțea gust de sânge în gură și tot ceea ce i se prelingea în stomac părea să se fi solidificat în ceva de mărimea unui pumn, greu ca piatra.

Malul a invitat-o, a întins mâna și a luat-o cu gheare cu nevoia ei. O nevoie pe care tânjea să o împărtășească cu ea. *Tu ești cu mine, regina. Așa cum ai făcut cândva, așa cum vei face din nou. Tu ești Shake-ul și Shake-ul sunt de la Shore și am gustat din sângele tău toată viața mea* .

Regina, mi-e sete din nou. Împotriva acestui dușman, va fi Dreptate pe țărm și vei sta în picioare și nu vei ceda nici un pas .

Dar a fost trădare, cu mult timp în urmă. Cum a putut Liosanul să uite? Cum l-au putut lăsa deoparte? Judecata, mărăcinile aspre, împânzite de spini ai răzbunării, puteau strânge un popor întreg și, pe măsură ce sângele curgea în jos, fiecare trup era ridicat mai sus, ridicat de pe pământ. Lațul vicios i-a purtat pe cerul drept.

Rațiunea nu putea ajunge atât de sus, iar în ceruri nebunia se învârtea neîmblânzită.

Corectitudinea face rav de ambele părți ale zidului. Cine poate spera să oprească ceea ce urmează? Nu Regina Întunericului, nu Regina Shake-ului. Nu Yedan Derryg – oh, nu, fratele meu se încordează pentru acel moment. Își scoate nenorocita sabie iar și iar. El zâmbește la jocul ciudat al Lightfall pe lamă. El stă în fața nebuniei tăcute și strigătoare a urii, care se manifestă și nu tresări .

Dar, și aceasta era contradicția imposibilă, fratele ei nu simțise o singură dată în viață un singur spasm de ură – sufletul lui era implacabil incapabil de o asemenea emoție. Putea să stea în foc și să nu ardă. Putea să stea în fața acelor fețe deformate, a acelor mâini strânse și... și... *nimic* ...

Oh, Yedan, ce așteaptă în tine? Te-ai predat complet nevoii țărmului? Ești una cu ea? Cunoști un singur moment de îndoială? Da? Putea să înțeleagă momeala seducătoare a acelei invitații. Absoluția prin predare, abjecția totală a sinelui. A înțeles, da, dar nu avea încredere.

Când ceea ce oferă binecuvântare predică astfel de închinarea absolută a suplicantului... cere, de fapt, înrobirea de bunăvoie a sufletului - nu, cum ar putea o asemenea forță să stea sus în probitate morală?

Shore cere să ne predăm. Ne cere înrobirea noastră în gloria iubirii sale, în dulcea puritate a binecuvântării sale eterne .

E ceva în neregulă cu asta. Ceva... monstruos. Ne oferi libertatea de a alege, dar mărturisești că a te întoarce înseamnă a pierde orice speranță de glorie, de mântuire. Ce fel de libertate este asta?

Ea susținuse că credința ei în țărm o punea mai presus de ceilalți închinători, acei muritori tremurători îngenunchiați în fața unor zei carnați volubili. Malul era fără chip. Malul nu era un zeu, ci o idee, conversația eternă a forțelor elementare. Schimbabilă, dar pentru totdeauna neschimbată, legătura dintre viață și moarte însăși. Nu este ceva cu care să se negocieze, nici un lucru cu personalitate, mercurios și predispus la ciudă. Shore, crezuse ea, nu a făcut nicio pretenție.

Dar acum era aici, simțind vântul deshidratat ridicându-se din șuvița de oase, privindu-și fratele vorbind cu Pithy, văzându-și fratele la mai puțin de un pas de furia teribilă a Lightfall, trăgându-și sabia din nou și din nou. Și Primul țărm urla în sufletul ei.

Aici! Fiică binecuvântată, sunt aici și cu mine ești tu! Vezi rana asta. Tu și cu mine îl vom închide. Oasele mele, sângele tău. Moartea sub picioare, viața cu sabia în mână. Tu vei fi trupul meu. Voi fi osul tău. Împreună vom sta în picioare. Schimbabil și neschimbabil .

Liber și înrobit .

O siluetă a apărut în dreapta ei, apoi alta în stânga ei. Ea nu s-a uitat la niciunul.

Cel din dreapta cânta ceva melodic și fără cuvinte, apoi spuse: „Am hotărât, regina. Swish să stea cu ceasul, o mină să stea cu tine.

— Un țărm și o zi, a adăugat Skwish. „Ascultă-l, cântă!”

Pully gemu din nou. — Ai îngenuncheat în fața țărmului, Alteță. Ai făcut-o încă. Și asigură-te că trebuie, înainte să vină încălcarea.

— Een regina trebuie să zăcâie, spuse Skwish. — E malul.

Oasele sfărâmate în lanțuri. Libertatea în sclavie. De ce am fost vreodată de acord cu acest târg? Nu a fost niciodată egal. Sângele era al nostru, nu al țărmului. Errant fend, până și oasele au venit de la noi!

Tronul Gol, certitudinea mea... a dispărut. Credința mea... se prăbușește .

— Oamenii mei nu merită mai bine?

Pully pufni. „Single droppa Shake inem, aud cântecul. Ei tânjesc să vină, să stau...

— Să lupți, termină Skish.

„Dar…” *merită mai bine* .

— Coborâți pe mal, Alteță. Dar nu ai mai sus de Primul Mal.

Yan Tovis se strâmbă. — Crezi să mă forțezi, Pully? Skwish?

'Dacă fratele tău...'

— Nu ți-am ucis toți aliații, a spus Yan Tovis, dând din cap. 'Da. Destul de ciudat, nu cred că a înțeles pe deplin consecințele. A făcut el?

O sută și mai multe vrăjitoare și vrăjitori... da, m-ar putea obliga, poate. Dar voi doi? Nu.'

— Este o greșeală, Alteță.

— Nu te-a oprit să te hrănești cu sângele meu, nu-i așa? Din nou tânără, iar acum te rostogolești ca curvele în cortul fiecărui bărbat.

— Een Witchslayer spune...

— Da, spuneți cu toții. „Îngenunchează, o, regină." „Predați-vă țărmului, soră." Știi, singura persoană de aici care se apropie de a mă înțelege nici măcar nu este umană. Și ce am făcut? Am distrus prietenia care creștea între noi forțând-o să urce pe Tronul Întunericului. Mă tem că nu mă va ierta niciodată. Yan Tovis a gesticulat brusc. — Voi amândoi, lăsați-mă acum.

„Ca vrăjitoare, trebuie să-l avertizăm pe..."

— Și așa ai făcut, Pully. Acum du-te, înainte să-l sun pe Yedan aici să termin ceea ce a început cu toate acele luni în urmă.

Ea le asculta pasile pe nisip, apoi printre ierburi.

Mai jos, pe țărm, căpitanul Pithy pleca, îndreptându-se spre stânga, îndreptându-se probabil spre tabăra Letherii. Fratele ei a rămas, deși acum a început să meargă pe lungimea șuviței. *Ca o pisică în cușcă* .

Dar amintește-ți, dragă frate. Sabia Hust sa spart .

Ea și-a ridicat privirea, a studiat furtuna șuierătoare de lumină, deasupra formelor încețoșate ale războinicilor liosani. Nu era sigură, dar uneori în ultima vreme crezuse că văzuse forme uriașe învârtindu-se acolo sus.

nori. Thunderheads .

Corectitudinea a fost un cuvânt rău. *Este corect să ne ceri asta? Este corect să ne invite într-o suflare și să ne amenințe în următoarea? Nu sunt eu regina Shake-ului? Acestea nu sunt subiectele mele? Ți-aș da pur și simplu? Sângele lor, viețile lor?*

Gântul lui Errant, cât de invidios îl invidiez pe Sandalath Drukorlat, regina fără supuși .

Cerul lichid al Lightfall era un vârtej gros, opac. Fără furori azi. Văzând asta ar fi trebuit să o ușureze, dar nu a făcut-o.

Pe Marele Spir cu vedere la Golful Kolanse, cinci puri au urcat scările abrupte sculptate în flancul devastat al craterului. În dreapta lor, în timp ce urcau spre Altarul Judecății, panta a căzut până la o stâncă abruptă, iar mult sub mări se zvârneau, apele năvălindu-se în spumă spumoasă de culoarea laptelui de iapă. Secole de furie zguduitoare au roade Turnul, până la rădăcinile sale, în afară de un istm îngust și perfid din partea interioară.

De sus, vânturi urâte au sângerat, trase spre valuri în pâraie nesfârșite. Uneori Shriven fusese otrăvit în pelerinajul lor, aici, pe treptele de piatră ponce înrădăcinată, dar Puri puteau rezista unor astfel de vicisitudini, iar când treceau pe lângă cadavrele zbârcite înghesuite pe scări, pur și simplu călcau peste ele.

Purul care a fost numit Reverenta a condus drumul. Ea a fost cea mai bătrână dintre cei care au rămas în imediata apropiere a Marelui Turn. Înaltă chiar și pentru un Forkrul Assail, era extrem de slabă, aproape scheletică. Mii de ani de pe această lume îi transformaseră pielea ei altădată albă într-un cenușiu bolnăvicios, uzată până la nuanțe de vânătăi în jurul articulațiilor ei, inclusiv pe cele ale maxilarului ei cu balamale duble și epifiza verticală care îi încrucișa fața de la bărbie până la frunte. Un ochi fusese orbit cu secole în urmă, într-o luptă cu un Jaghut, o tăietură de colți în timp ce se luptau să-și rupă gâtul unul altuia, iar ferocitatea acelei mușcături înghițise oasele orbitei, prăbușind creasta sprâncenelor de pe acea parte.

Ea și-a favorizat piciorul drept, deoarece efortul de ascensiune a provocat durerea prin șoldul stâng. O lovitură de sabie a lui T'lan Imass aproape o dezmorzase pe o altă înălțime de trepte de piatră, pe un continent îndepărtat și cu mult, mult timp în urmă. Chiar când arma cu cremene a înjunghiat-o în ea, ea smulsese capul războinicului de pe umeri. *Cererile adjudecării nu sunt pentru cei slabi* , spunea ea din când în când, șoptită ca ceva asemănător cu o mantră, temperând încă o dată fierul voinței ei.

Da, urcarea fusese una lungă, pentru toți, dar în curând vârful avea să iasă la vedere, curat și înțepenit, și ultimele lovituri de moarte aveau să fie date. *Judecata asupra umanitatii. Judecata asupra acestei lumi zdrobite, rănite. Vom curăța. Nu este ceea ce am ales pentru noi înșine. Această povară a adevărului nu ne aparține, dar cine va sta să apere această lume? Cine, în afară de Forkrul Assail, poate distruge toți oamenii din acest tărâm? Cine, în afară de Forkrul Assail, poate să-și ucidă zeii venali?*

Cea mai veche justiție dintre toate este justiția posibilului. Vânător și pradă, moarte sau evadare, pentru a hrăni sau a muri de foame. Fiecare joacă la ceea ce este posibil, iar victimele se străduiesc să-și răspundă nevoilor și asta este tot ce există. Tot ce trebuie să fie vreodată .

Îmi amintesc de iarbă în vânt. Îmi amintesc cerurile umplute de păsări de la orizont la orizont. Îmi amintesc că am plâns la tăcerea din anii care au urmat, când acești ucigași furtivi au ieșit în lume și au ucis tot ce au putut. Când au mers pe țărmurile străvechi și și-au aruncat lăcomia ca niște cuțite de oase în pământuri noi .

Am urmărit. Ne-am întristat. Am devenit fierul furiei și apoi al furiei. Si acum. Acum, suntem reci și siguri. Va fi moartea .

Respirații liniștite în spatele ei, o sursă de forță, un ajutor pentru voința ei de a finaliza această urcare, de a îndepărta durerile, ostenelile unui corp la fel de bătut ca pământul însuși. Își putea aminti ziua în care pacea a fost declarată moartă. În ziua în care Forkrul Assail s-a ridicat, pentru prima dată, și a văzut în fața lor viitorul și necesitatea cărora trebuie să răspundă.

De atunci... *atât de mulți aliați neprevăzuți* .

Deasupra, la șapte pași, marginea altarului, cuarțitul alb al platformei sclipind în lumina slabă. Folosindu-și puterile pentru acest ultim efort, ea s-a împins în sus. Și apoi, în cele din urmă, a călcat pe întinderea bătută de vânt. Altarul Judecății, alb ca zăpada proaspăt căzută, rafala de soare sculptată a canalelor de sânge care iese din centru, tăiată adânc, umbrită în întuneric.

Reverence înainta cu pași mari, slăbindu-și mantia groasă în timp ce căldura înflori și ieși din gura craterului din jurul Turnului, plin de sulfuri. În spatele ei, ceilalți patru Puri s-au răspândit, găsindu-și propriile căi către piatra centrală.

Ochiul ei singuratic căzu asupra acelui urâciune înnegrită, putrezită, bolovanul care era – sau, poate, înglobat – inima unui zeu străin. Ea nu putea vedea nicio ridicare sau coborâre din forma ei pestriță, totuși să-i pună mâna pe ea însemna să-i simtă viața încăpățânată. *Cerul l-a sfâșiat. A aruncat peste jumătate din lume resturile în flăcări care erau corpul lui și bucăți cădeau și cădeau, pe un continent și apoi pe altul. În mările șocate. Ah, dacă ar fi fost mai multe. Dacă ar fi fost destule pentru a anihila fiecare om de pe această lume, nu doar pe cei a căror orgolie era atât de nebunească, a căror nebunie a ajuns peste Abis, pentru a lua acest lucru nenorocit* .

În curând, ei aveau să străpungă piatra centrală, Inima, și sângele acelui zeu extraterestru avea să curgă, iar puterea *ne-ar... hrăni* . Cu această putere puteau deschide complet poarta lui Akhrast Korvalain; ar putea dezlănțui furtuna de curățire, iar ea ar mătura lumea. *Înecați-vă în orgoliul vostru, oameni. Este tot ce meriti* . Într-adevăr, avea să termine ceea ce începuseră Invocatorii în nebunia lor.

Înlănțuiți ceea ce puteți folosi. Așa cum i-au făcut zeii. Dar când utilitatea ei se termină... ce atunci? Pur și simplu ucizi? Sau stoarceți ultima picătură posibilă de sânge din carcasă? Să-ți umple burta?

Există o utilizare pentru durerea nesfârșită? Să vedem, da?

„Sor Reverence”.

Se întoarse și o studie pe femeia mai tânără din fața ei. În cei câțiva pași dintre ei, era un prăpastie atât de vast, încât nu mai era nicio speranță de a-l străbate vreodată. — Sora Calm.

— Dacă nu auzim decât rapoarte despre dispoziția armatelor noastre, soră, a fost nevoie de această ascensiune?

'"Nevoie." Acum, acesta este un cuvânt interesant, nu-i așa?

Ochii lui Calm au rămas plati, nedorind să se ridice. — Asediul ne frământă, soră. Udații care comandă sunt insuficienti pentru această sarcină.

— Pe cine sugerezi să trimitem, soră Calm?

— Frate Diligence.

Ah, lângă mine în vechime. Cel mai apropiat aliat al meu. Desigur . Se întoarse către bărbatul cu umeri în pantă care stătea cel mai aproape de Inimă. — Frate Diligence?

Se uită peste el, cu ochii săi palizi reci ca mările din spatele lui. — Voi sparge apărătorii, soră Reverence. Nimeni acolo nu poate spera să-mi stea împotriva mea.

— Rămâne o opțiune, murmură Reverence.

Din nou, Calm nu a reacționat.

Reverence se uită la ceilalți. — Fratele Abide?

— Se știe unde sângele îmbibă nisipurile, spuse Misticul, că alte forțe se așează împotriva noastră. Dincolo de deșertul de sticlă.

— Avem alte armate, spuse Calm. — Suficient pentru a-i întâlni și învinge pe fiecare.

— Sora Calm are dreptate, a adăugat sora Equity. „Brother Diligence poate distruge oamenii care prin trădare au câștigat Forța Nordului și, într-adevăr, se poate întoarce la timp pentru ca noi să facem față noilor amenințări din vest".

— Dar numai dacă nu zăbovim prea mult în luarea unei decizii, a spus Calm.

Și așa se împarte . — Frate Diligence?

— Rămâne riscul, spuse războinicul, că l-am subestimat pe comandantul acelor invadatori. La urma urmei, au apărut ca de nicăieri, iar succesele lor până în prezent au fost... impresionante.

— De nicăieri, da, mormăi fratele Abide. Pentru consternare. Un warren? Cu siguranță. Dar să conduci o întreagă armată prin? Sora Calm și Sor Equity, nu putem ignora posibilitatea ca cei din gard să părăsească pur și simplu drumul pe care au venit, dacă lucrurile se dovedesc prea precipitate. În care caz, când și unde vor reapărea?'

— Un punct valid, spuse Diligence. „Atâta timp cât sunt ținute pe loc, nu reprezintă o amenințare pentru noi."

— Chiar și așa, răspunse Calm, prezența și comanda ta asupra armatei noastre asediatoare te vor asigura că poți răspunde la orice neașteptat. Va veni o vreme — *trebuie să* vină o vreme — când va fi oportun să-i alungi din clădire și, dacă este posibil, să-i anihilăm.

— Într-adevăr, va fi, încuviință Reverence. „Dar, după cum a notat mai înainte fratele Abide, nu suntem încă siguri că am luat în considerare toate amenințările care se adună împotriva noastră". Ea a gesticulat. „Marele Turn, Altarul Judecății, aici rămânem cei mai vulnerabili. Diligența în comandă a Armatei Spire asigură ca Spire și Inima să rămână inviolabile. Făcu o pauză, fixându-și singurul ochi pe sora Calm. „Purii noștri rămași comandă armatele din periferie în interior. Sugerați ca, în cele din urmă, să se dovedească inegale cu sarcina? Sora Belie? Sora Libertate? Frații Grave, Serenity și Aloft? Care dintre ele se clătește în privința ta?

Calm și-a îndepărtat privirea. — Consider că cel mai bine este să eliminați fiecare amenințare pe măsură ce apare, soră Reverence.

Reverence se încruntă. — Și ar trebui să dispară inamicul din fortă la fel de misterios cum a sosit? Numai ca, poate, să reapară aici, chiar la

poalele Marelui Turn? Cu Brother Diligence blocat la capătul îndepărtat al Văii Estobanse? Ce atunci?' ea a intrebat. *Da, cel mai bine ne certăm aici, singuri, dincolo de auzul slujitorilor noștri Udați și Îngroziți* . Ea a reluat, de data aceasta luând în considerare toate celelalte. „Toată Kolansea a fost curățată – cum am fi putut altfel, când, ajungând pe aceste țărmuri, am asistat la pagubele teribile aduse acestui pământ? Estobanse rămâne, pentru că deocamdată îi cerem să facă acest lucru. Pentru a hrăni pe cei înmuiați și udați. Când Inima va fi sacrificată pe acest altar, frați și surori, chiar și nevoia noastră de armate umane se va sfârși. Sfârșitul lumii umane începe aici - trebuie să protejăm acest loc mai presus de toate celelalte, chiar și de Estobanse. Neagă vreunul dintre voi acest lucru?

Tăcere.

Reverence întâlni privirea lui Calm. — Soră Calm, în numele strămoșilor tăi, răbdare. La asta a fost în sfârșit un răspuns. Chipul lui Calm se strânse, iar ea se legănă de parcă ar fi fost lovită. Mulțumit, Reverence continuă vesel. „Tot ceea ce este necesar este în mișcare, chiar dacă vorbim. Va fi ploaie înainte de furtună. Trebuie sa fie. Vă rog să porniți încă o dată, pe ținuturile moarte, să fiți ochii noștri astfel încât să ne avertizați dacă va apărea vreo amenințare dintr-un loc neașteptat. Ea a gesticulat. — Într-adevăr, ia-o pe sora Equity cu tine.

— Tactică bună, spuse Brother Diligence, cu un zâmbet sec.

Calm se înclină țeapăn. — După cum doriți, soră Reverence.

Surprinzând ceva avid în ochii femeii mai tinere, Reverence se încruntă, brusc neliniștită. *Ah, am fost anticipat aici? Am intrat orb într-o capcană? Vrei să fii trimis în pustietate, calm. De ce? Ce dezlănțuiesc?*

— Dispoziția noastră, soră Reverence?

Curios, ea dădu din cap. — După cum doriți.

„Atunci, sora Equity va lua ținuturile din sud, în timp ce voi călători spre vest”.

Din nou? Și ce ai făcut acolo prima dată? Ce ai găsit? — Foarte bine, spuse Reverence. „Acum, stăm pe Altarul Judecății, încă o dată uniți în eforturile noastre. Cu smerenie...

„Fericiți Puri!”

Strigătul venea de la marginea scărilor și se întoarseră să-l vadă pe Watered Amiss, cu chipul strălucit de efort. Îl lăsaseră la Al Treilea Debarcare, lângă flancul estic al Turnului.

Reverence se îndreptă spre el. — Frate, ce cuvânt ne aduci cu atâta grabă?

S-a împiedicat de altar și a arătat spre est. „Fericiți Puri! În port - *nave* ! Multe, multe nave!

Reverence observă alarma și consternarea de pe fețele rudelor ei și simți un val de satisfacție. *Da, amenințări nevăzute vă asaltează pe toți acum* . — Frate Diligence, adună Apărătorii și trezește-ne warrenul în

subcomandanții Watered. Akhrast Korvalain va fi zidul nostru plin în această zi. *Și sora Reverence? Ah, ei bine, poate ea va fi Poarta* .

Calmul și Echitatea se repeziseră spre marginea de est a altarului. Amândoi se uitară o clipă înainte ca Equity să se întoarcă. — Nave de război, rude. Gri ca lupii pe apă.

— Să coborâm să-i salutăm? întrebă Reverence.

Zâmbetul fratelui Diligence era crud și dur.

A îngenuncheat în mijlocul haosului. Presiunile au coborât asupra lui, căutând să-i spargă oasele. Vânturi înfiorătoare îl gheare, înfometate să-i sfărâmă sufletul. Dar el a mers aici de la sine. În inima lui, o provocare atât de sălbatică încât să înfrunte însuși Abisul.

Nu totul este legat de soartă. Nu trebuie să fie .

Totul nu este sculptat în piatră, îngropat adânc și pentru totdeauna dincolo de vederea muritorilor .

Trebuie să fie mai multe. În toate lumile, legile solide sunt o închisoare - și ne voi vedea eliberați!

Întâlnise Chaosul cu furie în ființa lui, o armură înțesată împotriva furiei împotriva a tot ceea ce îi arunca. Intră în mările vârtej de nebunie și se ținuse strâns de propria sa minte. Și apoi, în cele din urmă, stătuse, neînclinat, singur și se certa împotriva universului însuși. Legile care erau minciuni, dovezile care erau false. Piatra prin care ar putea trece o mână. Apă care poate fi respirată. Aer impenetrabil ca un zid. Foc pentru a potoli cea mai mortală sete. Lumină care a orbit, întuneric care a dezvăluit. Fiara din ea era inima demnității, sinele simțitor care era cea mai pură sălbăticie. În viață codurile secrete ale morții. În moarte semințele vieții.

A vorbit cu forțele elementare ale naturii. Argumentat fără încetare. Își apărase dreptul la o existență smulsă de aceste groaznice, de necunoscut.

Pentru eforturile lui, incertitudinea oarbă a Haosului îl asediase. Cât timp? Secole? Milenii? Acum îngenunchea, bătut, armura sfărâmată, rănile sângerând. Și totuși l-a atacat, a căutat să-l sfâșie.

Fisura care a izbucnit din el a ieșit mai întâi din centrul capului său, o explozie de foc de argint în care a auzit râsete maniacale. Cu sunete groaznice de sfâșiere, chiria și-a străbătut corpul, desfăcându-i gâtul, decupându-se de fiecare parte. Sânul i s-a crăpat în două, coaste explozindu-se. Stomacul i s-a deschis, vărsând fluide amare.

Atunci nu era nimic. Cât timp nu a știut niciodată. Când cunoașterea i-a revenit, stătea acolo unde stătuse înainte și în fața lui două figuri goale îngenuncheau, cu capetele plecate. Un bărbat, o femeie.

Copiii mei, născuți din suferință și nevoie. Gemenii mei mereu simpli. Fețele mele nenorocite ale libertății. Chaosul răspunde cu cea mai delicioasă glumă. Trageți și înghițiți, dumnezeiilor, nu veți ști niciodată ce am pierdut făcându-vă, acest târg vicios cu incertitudine .

Îți voi da lumi. Totuși, niciunul nu va fi casa ta. Ești blestemat să rătăci prin ele, prins în jocurile tale eterne. Domnul și Doamna întâmplării. În limba Azathanai, Oponn .

Copii mei, nu mă veți ierta niciodată. Nici nu merit iertare. Legile nu sunt ceea ce par. Ordinea este o iluzie. Își ascunde minciunile chiar în ochii tăi, înșelând tot ce văd. Pentru că a vedea înseamnă a schimba ceea ce se vede .

Nu, niciunul dintre noi nu va vedea vreodată adevărat. Nu putem. Este imposibil. Vă dau o viață fără răspunsuri, copiii mei. Merge pe tărâmuri, răspândește cuvântul în modul tău nelimitat, Oponn. Unii vă vor întâmpina. Alții nu vor. Și asta, dragilor, este gluma cu ei. Și pe noi .

Am avut un gând .

Acum vezi ce a făcut .

— Asta e senilitate?

Peștera și-a vărsat fluidele, un picurător neîncetat și o burniță. Aerul mirosea a durere.

Sechul Lath aruncă o privire. — Ai vorbit, Errastas?

— Erai departe. Amintiri care te bântuie, Setch?

Stăteau pe bolovani, ei doi, cu penele respirației plutind ca fumul. De undeva în adâncurile cavernei se auzea zgomotul apei în repeziciune.

'Cu greu. La urma urmei, așa cum vă grăbiți să subliniați, sunt un om cu realizări modeste.

— Nu un bărbat. Un zeu. Făcându-ți faptele jalnice și mai jenante.

— Da, încuviință Sechul Lath, dând din cap. — Am multe regrete.

„Numai proștii știu regretul”, a spus Errastas, doar pentru a-i submina afirmația în timp ce inconștient întinse mâna spre orbită căscată. Peria degetelor lui, tresărirea mușchilor din obraz.

Ascunzând un zâmbet, Sechul Lath și-a întors privirea.

Kilmandaros încă stătea cocoșat, aproape îndoit, în ploaia de sânge a Dragonului Otataral. Când epuizarea a luat-o, perioada de recuperare putea fi lungă, la nesfârșit în ochii Errantului. Și mai rău, încă nu terminase cu asta. Ridicând privirea, Sechul Lath l-a studiat pe dragonul, Korabas. *Ea este singura lege în mijlocul haosului Eleintului. Ea este negarea puterii lor. Ea este voința eliberată. Nu este suficient să o sângerezi. Ea trebuie să moară* .

Și nici măcar Kilmandaros nu poate face asta. Nu cu acesta. Cel puțin, nu acum, în timp ce poarta este încă sigilată. Ea trebuie să moară, dar mai întâi trebuie să fie eliberată .

Împotriva nebuniei unor asemenea contradicții, mi-am pariat chiar viața. Am intrat în inima haosului pentru a contesta absurditatea existenței. Și pentru asta am fost sfâșiat în două .

modesta mea realizare .

— Forkrul Assail, mormăi el, aruncând o privire înapoi către Errastas. „Nu li se permite să reușească efectiv ceea ce caută să facă.

Trebuie să știi asta. Asalții nu îngenunchează înaintea zeilor, nici măcar în fața Bătrânilor.

— Aroganța lor este fără margini, spuse Errantul, dezvăluind dinții. — Vom exploata asta, dragă Knuckles. Poate că vor tăia gâtul zeilor. Dar noi suntem o altă chestiune.

— Cred că vom avea nevoie de K'rul înainte de a se termina asta.

— Dintre noi toți, el înțelege cel mai bine oportunitatea, aprobă Errastas.

Promptitudine? — Și Mael. Și Olar...

— Căptușa aceea are propriile ei planuri, dar va eșua.

— Cu un ghiont?

— Nu va fi greu, răspunse Errantul. — Un ghiont? Mai degrabă un robinet, cel mai blând dintre aghiodini.

— Nu fi prematur în asta. Ea va servi bine ca o distragere a atenției, cât mai mult timp posibil.

Își atingea din nou priza. Cauți binecuvântare? *Puțin probabil* .

— Azath, spuse Sechul Lath. — A fost neașteptat. Cât de adâncă este rana ta, Errastas?

— Mai multă indignare decât sânge, răspunse Errantul, strâmbându-se. „Am fost foarte obișnuit. Cineva va plăti pentru asta.

'Hoț de viață?'

— Ah, Knuckles, mă crezi un prost? Provoca pe aia? Nu. În plus, au fost și copii implicați. Copii umani.

— Atunci ținte mai ușoare.

Errastas trebuie să fi prins ceva în tonul lui Sechul, căci chipul i s-a întunecat. — Să nu îndrăznești să-i crezi nevinovați!

— Nu, a răspuns Sechul, gândindu-se la propriul său prost nesfânt. — Dar Feather Witch a fost cea care ți-a înghițit ochiul, nu-i așa? Și spui că ai ucis-o, cu propriile tale mâini. Cum atunci-'

— Gambitul stupid al lui Icarium în Letheras. De aceea nu i-am găsit niciodată sufletul. Nu, mi-a dus ochii direct la el, cățea putrezită. Și acum a scuipat luptări în vârstă și a făcut din ochiul meu un Finnest pentru un Azath. El rămâne singura forță a adevăratei imprevizibilitate în această schemă.

— Calmul ne asigură altfel.

— Nu am încredere în ea.

În sfârșit, prietene, începi din nou să gândești clar . — Așa, spuse el.

Errastas aruncă o privire spre Kilmandaros. — Nu putem să o hrănim sau ceva? Grăbiți această vindecare?

'Nu. Secțiile Rake și celelalte așezate erau profunde. Dărâmarea lor a afectat-o profund, în moduri în care nicio vindecare vrăjitorie nu poate ajunge. Lasă-o în pace.

șuieră Errastas.

— În plus, continuă Sechul Lath, nu sunt încă toate la locul lor. Tu stii asta.'

„Am așteptat atât de mult asta. Vreau să fim pregătiți când va veni momentul.

— Și așa vom face, Errastas.

Singurul ochi al Errantului ațintit pe Sechul Lath. — Calmul nu este singurul în care nu am încredere.

„Va fi cenușă și moarte, dar vor apărea supraviețuitori. Întotdeauna o fac. Ei vor înțelege necesitatea sângelui. Nu vom fi contestați, Errastas.

— Cu toate acestea, ai căutat să mă trădezi. Tu și Kilmandaros.

'Trăda? Nu.' *Te-am concediat* .

„Așa văd eu. Cum să nu?

— Ceea ce nu înțelegi, vechi prietene, spuse Sechul Lath, este că nu-mi pasă să fiu necontestată. Nu-mi pasă de o lume nouă care se ridică din ruinele acesteia. Sunt suficient de fericit să rătăcesc printre ruine. Să-și bată joc de muritorii aceia care ar încerca din nou. Făcu un gest. „Lăsați lumea în ignoranța ei sălbatică – cel puțin viața era simplă atunci. Am întors spatele închinătorilor pentru că am terminat cu ei. Dezgustat de ei. Nu vreau ce am *avut* , Errastas.

— Dar eu, Setch.

— Și ești binevenit la asta.

— Dar copiii tăi?

— Dar ei?

— Unde îl vezi pe Oponn în lumea viitoare?

— Nu-i văd nicăieri, a spus Sechul Lath.

Errastas trase aer în piept. — Îi vei ucide?

„Ceea ce am făcut pot să desfac”.

— Cuvintele tale îmi plac, Knuckles. Într-adevăr, sunt ușurat.

Nu a fost o viață prea mare, copiii mei, nu-i așa? Mă îndoiesc că vei obiecta prea mult. Prod and pull, da, dar până la urmă — după mii și mii de ani de acel joc jalnic — ce se realizează? Învățat? De oricine?

Șansa este o cățea mizerabilă, un nenorocit. Arată un zâmbet, dar este un zâmbet de lup. Ce se învață? Doar că orice ambiție trebuie să îngenuncheze față de ceea ce nu poate fi anticipat. Și poți să te îndepărtezi și să te eschivezi doar atât de mult timp. Te va doborî în cele din urmă .

Un bărbat alunecă lațul. O civilizație iese din calea propriei sale orgolii. O singura data. De două ori. Chiar de trei ori. Dar a douăzecea oară? A cincizecea? Triumful se clatină. Întotdeauna o face. Nu a existat niciodată un echilibru .

La urma urmei, bunul simț vă va spune că este mult mai ușor să împingeți decât să trageți .

„Cum se simte Kilmandaros”, a întrebat Errastas, „în legătură cu uciderea propriilor copii?

Sechul Lath aruncă o privire spre mama lui, apoi înapoi la însoțitorul său. — Nu înțelegi nimic, Errastas? Ea nu simte nimic.

După o clipă, ochiul singuratic s-a ferit.

Acum cred ca intelegi .

Ce vrea copilul, ceea ce tu nu ai avut mai întâi? Ce deții pe care copilul nu-și dorește? Badalle se trezise azi dimineață cu aceste întrebări răsunând în capul ei. Vocea era a unei femei, apoi a unui bărbat. Ambele exprimate pe aceleași tonuri abjecte de disperare.

Stătea în lumina soarelui în timp ce sângera pe fereastră, alungandu-și frigul din oase, ca o șopârlă sau un șarpe, și se străduia să înțeleagă viziunile nopții, vocile întunecate și tulburătoare ale străinilor care spuneau lucruri atât de îngrozitoare.

Este ceea ce se transmite, presupun. Cred că văd asta .

Ea aruncă o privire spre locul unde stătea Saddic pe podea, cu colecția lui de obiecte inutile aranjate în jurul lui, o privire pierdută pe fața lui ciudat de ridată. *Ca un bătrân cu comoara vieții lui. Doar el a uitat cum să numere* .

Dar ceea ce aveau, ceea ce aveau, nu era neapărat un lucru bun, un lucru de virtute. Uneori, ceea ce aveau ei era otravă, iar foamea copilului nu știa altceva. Cum ar putea? Și astfel crimele s-au transmis, de la o generație la alta. *Până ne vor distruge. Da, văd asta acum. Visele mele sunt înțelepte, mai înțelepte decât mine. Visele mele cântă melodiile celor care renunță, deștept în argumente, subtil în persuasiune* .

Visele mele mă avertizează .

Se întoarse de la lumina soarelui și se îndreptă spre cameră. — Toată lumea este pregătită?

Saddic ridică privirea vinovat, apoi dădu din cap.

Badalle se răsuci pe spate și se aplecă pe pervazul ferestrei, întinzându-se pentru a vedea capătul vestic al pieței. Rutt era acolo, cu Held în brațe. Alții așteptau în umbra clădirilor din jur, de parcă figuri pe frize ar fi ieșit din lumile lor de piatră.

A fost la fel de bine. Au mâncat toate fructele de pe copacii orașului.

Iar cristalul ne fura sufletele .

— Atunci este timpul. Lasă lucrurile în urmă, Saddic.

În schimb, a început să le adune.

Un fulger de furie șuieră prin Badalle, urmat de frică. Nici ea nu a înțeles. Oftând, ea s-a lăsat jos de pe pervaz. — Vor fi Shards. Diamante, Rubine și Opale. Vom începe să murim din nou.

Băiatul o privi cu ochi cunoscători.

Ea oftă a doua oară. „Acum sunt tați printre noi. Trebuie să-i urmărim cu atenție, Saddic, în cazul în care găsesc gândurile tatălui.

La asta clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-i dezminți cuvintele. — Nu, Badalle, spuse el cu vocea frântă. — Le pasă doar de cei tineri.

Atât de puține cuvinte de la tine, Saddic. Credeam că ești mut. Ce alte lucruri se trezesc în tine, în spatele ochilor acelor bătrâni, chipul acelui bătrân?

Ea a părăsit camera. Saddic îl urmă, cu geanta cu lucruri inutile în brațe, ca un nou-născut. În jos pe treptele cu muchii ascuțite, prin aerul rece al coridoarelor ascunse, apoi afară, în căldura orbitoare. Badalle se îndreptă fără ezitare spre locul în care stătea Rutt, care acum o privea apropiindu-se cu ochi cu glugă. Pe măsură ce ea se apropia, ceilalți copii ieșiră în lumina soarelui, strânși în familiile lor improvizate. Mâinile erau ținute, capetele de cârpe strânse, picioarele îmbrățișate. Ea a făcut o pauză în călătoria ei. Ea uitase câți mai trăiau.

Forțându-se, a mers până când a stat în fața lui Rutt, apoi s-a întors și și-a ridicat brațele în lateral.

„Orașul ne scuipă
Suntem acri și suntem amărâți
La gust.
Orbii care se hrănesc cu noi se întorc
Pe măsură ce ei se defileu
În timp ce ei devorează tot ceea ce era menit pentru noi
Tot ce ne-am gândit să moștenim
Pentru că noi am vrut ceea ce aveau ei
Pentru că am crezut că ne aparține
Așa cum le-a făcut și lor
Au privit în altă parte în timp ce ne mâncau viitorul
Și acum zidurile orașului
Fură-ne dorințele
Și scuipă ce a mai rămas
Nu este mult
Doar ceva acru, ceva amar
La gust.
Și asta este ceea ce gusti
În gura ta.
Ceva acru, ceva amar.

Rutt se uită lung la ea, apoi dădu din cap și porni pe bulevardul central larg. Spre vest, în deșertul de sticlă. În spatele lui, Șarpele s-a desfășurat din somnul său lung de luni de zile.

Acesta era ceva ce Șarpele înțelesese, iar Badalle putea să-l vadă. În pașii statornici, fără grabă, ai copiilor care trec pe lângă, pe fețele lor împodobite, slăbirea se instalează odată cu familiaritatea în trăsături subțiri și slabe. *Știm asta. Am învățat să iubim asta* .

A merge. Să se strecoare sub pumnii lumii .

Suntem Șarpele renăscut .

În timp, au ajuns la marginea orașului și s-au uitat la deșeurile plate sclipitoare.

Confortul suferinței. Ca îmbrățișarea unei mame moarte .

CAPITOLUL ȘASE

„Dominând printre rasele antice putem observa patru: Imass, Jaghut, K'Chain Che'Malle și Forkrul Assail. În timp ce alții au fost prezenți în vremurile nemaipomenite, fie numărul lor a fost puțin, fie moștenirile lor au dispărut aproape din lume.

În ceea ce ne privește, oamenii, eram șobolanii din pereți și din spațiile de târât, cei puțini dintre noi care existau.

Dar nu este dominația dreptul nostru de naștere? Nu suntem noi asemănările unor idoli și profeți sculptați? Nu ne servesc acești idoli? Nu prorocesc acești profeți stăpânirea noastră asupra tuturor celorlalte creaturi?

Poate ai putea observa, cu o clipă vicleană, că mâinile care au sculptat idolii erau ale noastre; și că acei profeți binecuvântați atât de îndrăzneți în pretențiile lor de glorie dreaptă, fiecare a ieșit din presa umană comună. S-ar putea să observați, așadar, că afirmațiile noastre acerbe nu pot să nu fie în mod flagrant egoiste, într-adevăr, autojustificative.

Și dacă ai făcut-o, ei bine, nu ești prieten de-al nostru. Și pentru tine avem acest pumnal, acest rug, această limbă de fier a torturii. Retrageți pretențiile voastre la sinele nostru neexcepțional, la banalitatea noastră grosolană a profanului.

Ca specie, suntem nemulțumiți de noțiunile de deconectare banală de la destin și ne vom ține de nemulțumirea noastră mortală până când noi, oamenii, ne vom prăbuși în cenușă și praf.

Căci, după cum v-ar spune Rasele Bătrâne, dacă ar face acest lucru, lumea are propriul ei pumnal, propria sa limbă de fier, propriul său rug. Și de flăcările sale, nu există unde să te ascunzi.

Fragmentul pretins de la o notă a traducătorului la un pierdut

ediția a lui Gothos' Folly , Genabaris, 835 Burn's Sleep

Trei zile și două nopți stătuseră printre cadavrele moarte. Sângele și sângele s-au uscat pe blănurile lor zdrențuite, pe armele lor. Singura lor mișcare venea de la smulgerea vântului de fire de păr și de fâșii de piele brută.

Păsările carii, șopârlele și capemoths care coborau pe câmpul de măcel se hrăneau netulburate, pe îndelete, ospătându-se cu carne putrezită. Siluetele care stăteau nemișcate în mijlocul lor erau prea uscate pentru atenția lor; ar fi putut la fel de bine să fie cioturile de copaci morți de mult, rupți de vânt și fără viață.

Micile făpturi nu știau cu desăvârșire urletele tăcute care izbucneau din sufletele ucigașilor, valurile nesfârșite de durere care băteau la aceste apariții ofilite, groaza care se agita sub straturi de sânge înnegrit și uscat. Nu puteau simți furtuna năvălind în spatele fețelor întinse de piele, în cavernele craniilor, în gropile micșorate ale orbitelor.

Cu soarele fugind de sub orizont în a treia noapte, First Sword Onos T'oolan s-a îndreptat spre sud-est și, cu pași grei, dar uniformi, a pornit, cu sabia în mână târând o potecă printre ierburile înnodate.

Au urmat ceilalți, o armată de săraci, lipsiți de T'lan Imass, cu sufletele lor complet distruse.

Ucigatorii celor nevinovați. Ucigași de copii. Armele de piatră s-au ridicat și armele de piatră au căzut. Fețele au scris povești înnodate de groază. Cranii mici s-au deschis ca ouăle de struț. Spiritele au fugit ca niște păsări minuscule .

Când ceilalți au plecat, doi au rămas în urmă. Kalt Urmanal din Orshayn T'lan Imass a ignorat comanda clanului său, presiunea voinței acestuia. Tremurând, el s-a ținut de mișcarea acelei groaznice care trăgea atât de insistent în umbra Primei Spade.

Nu s-a înclinat în fața lui Onos T'oolan. Și, cu cât tânjea să cadă în praf nesimțit, eliberându-și pentru totdeauna spiritul chinuit, în schimb și-a ținut locul, înconjurat de cadavre pe jumătate devorate - orbite smulse curate, buzele moi și obrajii despuiați de ciocuri dornice - și strâns de ambele. mâinile nebunia care se prăbușește a tot ceea ce viața – și moartea – îi dăduseră.

Dar știa, cu o dezolare la fel de abjectă ca orice simțise înainte, că nu va exista darul păcii, nici pentru el, nici pentru niciunul dintre ceilalți și că până și dizolvarea s-ar putea dovedi inegal cu sarcina de a-și curăța sufletul.

Sabia de silex din mâna lui era grea, parcă înfundată în noroi. *Dacă ar fi fost* . Oasele lui, întărite în piatră, se înfășurau în jurul lui ca o cușcă de o greutate imensă și zdrobitoare.

Când zorii au răsărit în cea de-a patra zi, când țipetele din craniul lui s-au rupt ca nisipul în fața vântului, el și-a ridicat capul și s-a uitat la celălalt care nu a cedat chemării inefabile a Primei Sabie.

Un Bonecaster al clanului Bold. Al doilea ritual, ritualul eșuat. *Și numai dacă ar fi eșuat. Knife Drip, un nume atât de dulce, un nume atât de profetic* . — Acesta, spuse Kalt Urmanal, este ritualul pe care l-ai căutat, Nom Kala. Aceasta este scăparea pe care ai dorit-o. Făcu un gest cu mâna liberă. — Evadarea ta din acești... copii. Cine ar fi, în anii următori – ani pe care nu îi mai așteaptă – cine ar fi vânat, atunci, rudele tale. Partenerul tău, copiii tăi. V-ar fi ucis pe toți fără să se gândească o clipă. În ochii lor, erați fiare. Erai mai puțin decât erau ei și așa că meritai mai puțin.

„Fiara”, a spus ea, „care moare de mâna unui om rămâne nevinovată”.
— În timp ce acel om nu poate face aceeași pretenție.
— Nu pot?
Kalt Urmanal își înclină capul și o studie pe femeia îmbrăcată în blană albă. — Vânătorul găsește justificare.
— Nevoia este suficientă.
— Și criminalul?
— Nevoia este suficientă.
„Atunci suntem cu toții blestemați să comităm crime nesfârșite, iar aceasta este soarta noastră veșnică. Și este darul nostru să justificăm tot ceea ce facem.' *Dar acesta nu este un cadou* . — Spune-mi, Nom Kala, te simți nevinovat?
'Nu simt nimic.'
'Eu nu te cred.'
„Nu simt nimic pentru că nu a mai rămas nimic”.
'Foarte bine. Acum te cred, Nom Kala. El a scanat câmpul de sacrificare. „A fost gândul meu să stau aici până când chiar oasele lor au dispărut sub pământul subțire, s-au ascuns în tufișuri și ierburi. Până nu a rămas nimic din ceea ce s-a întâmplat aici. Făcu o pauză, apoi spuse din nou: — A fost gândul meu.
— Nu vei găsi penitență, Kalt Urmanal.
'Ah. Da, acesta a fost cuvântul pe care l-am căutat. O uitasem.
— Cum ai face.
— Cum aș face eu.
Niciunul nu a mai vorbit până când soarele a dispărut din nou, cedând cerul Străinilor de Jad și lunii sparte care se ridica neîncetat în nord-est. Apoi Kalt Urmanal ridică arma. — Simt miros de sânge.
Nom Kala se agită. — Da, spuse ea.
— Sânge nemuritor, încă nevărsat, dar... în curând.
'Da.'
„În momentele de crimă”, a spus Kalt Urmanal, „lumea râde”.
— Gândurile tale sunt aspre, răspunse Nom Kala, așezându-și buzduganul de păr în praștia ei acoperită pe spate. Și-a adunat harpoanele.
'Sunt ei? Nom Kala, ai cunoscut vreodată o lume în pace? Stiu răspunsul. Am existat mult mai mult decât tine și în acel timp nu era pace. Vreodată.'
— Am cunoscut *momente* de liniște, spuse ea, îndreptându-se spre el. — Este o prostie să te aștepți la mai mult de atât, Kalt Urmanal.
— Cauți un asemenea moment acum?
Ea a ezitat, apoi a spus: — Poate.
— Atunci te voi însoți. Vom călători să-l găsim. Acel moment unic, cel mai prețios.
— Nu te agăța de speranță.

— Nu, mă voi agăța de tine, Nom Kala.

Ea tresări. — Nu face asta, șopti ea.

— Văd că odată ai fost frumoasă. Și acum, pentru dorința din inima ta goală, ești din nou frumoasă.

— Mă vei chinui atât de mult? Dacă da, nu pleca cu mine, te implor.

— Voi tăce lângă tine, dacă nu alegi altfel, Nom Kala. Uită-te la noi, noi doi rămânem. Fără moarte și atât de potrivit pentru această căutare a unui moment de pace. Sa incepem?'

Nespunând nimic, a început să meargă.

La fel si el.

Îți amintești cum au dansat acele flori în vânt? Trei femei au îngenuncheat în lut moale lângă pârâu, luând pumni de apă limpede pentru a stropi pieile de pran'ag înmuiate înainte de a le lega. Migrațiile erau în desfășurare, catifea pe coarne, iar insectele se învârteau în nori irizi, fluturând ca niște gânduri delicioase .

Soarele era cald în ziua aceea. Vă amintiți?

Pietrele unsuroase erau ridicate din saci, rostogolite cu mâinile în jurul cercului de tineri care râdeau, în timp ce carnea gătită era scoasă și toată lumea se aduna la ospăț. A fost, cu aceste scene blânde, o zi ca oricare alta .

Apelul de la marginea taberei nu a fost nejustificat de alarmant. Trei străini se apropie dinspre sud .

Unul dintre celelalte clanuri, fețe cunoscute, zâmbește pentru a saluta rudele .

Al doilea strigăt i-a înghețat pe toată lumea .

Am iesit cu ceilalti. Mi-am ținut cea mai bună suliță în mână și, cu războinicii mei în jurul meu, mă simțeam sigură și îndrăzneață. Cei care se apropiau nu erau rude. Adevărați străini. Dacă este necesar, le-am alunga .

A existat acest moment - vă rog, trebuie să vă amintiți cu mine. Am stat într-un rând, când ei se apropiau la șase pași de noi și ne-am uitat în fețele lor .

Ne-am văzut pe noi înșine, dar nu. Modificările subtile. Erau mai înalți, cu oase mai subțiri. Presărată cu fetișuri și scoici și margele de chihlimbar. Fețele lor nu posedau confortul rotunjit al fețelor Imass. Trăsăturile s-au ascuțit, s-au restrâns. Oasele maxilarului lor de sub gură ieșeau sub barbi întunecate. Le-am văzut armele și ne-au încurcat. Am văzut finețea pielii, blănurilor și jambierelor lor și ne-am simțit diminuați .

Ochii lor erau aroganți, de culoarea pământului, nu a cerului .

Cu gesturi, acești trei au căutat să ne alunge. Acesta era pământul lor de vânat acum. Noi am fost intrușii. Îți amintești cum s-a simțit asta? M-am uitat în fețele lor, în ochii lor și am văzut adevărul .

Pentru acești străini înalți, eram ranag, eram bhederin, eram pran'ag .

Uciderea lor nu a făcut nicio diferență, iar sângele de pe armele noastre ne-a slăbit de groază. Te rog, te implor, amintește-ți asta. A fost ziua în care lumea a început să moară. Lumea noastră .

Spune-mi ce îți *amintești, tu care ai stat în fața acestor sălbatici aspru, cu fețele lor tocite, sinele lor ghemuit, părul lor roșu și blond. Spune-mi ce ai simțit, indignarea ta când nu ne-am ascuns, indignarea ta când te-am tăiat* .

Știai că vei veni din nou, într-un număr dincolo de imaginație. Și ne-ai vâna, ne-ai alunga, ne-ai împinge în văi reci și peșteri stânci deasupra mărilor care se prăbușesc. Până am plecat cu toții. Și apoi, bineînțeles, v-ați întoarce unul pe celălalt .

Dacă îndrăznești să-ți amintești asta, atunci vei înțelege. Eu sunt ucigașul copiilor — copiii voștri — nu! Nu-mi arata groaza! Mâinile tale sunt roșii de sângele copiilor mei *! Nu ne mai poți ucide, dar noi te putem ucide și așa vom face. Suntem sabia amintirilor străvechi. Amintiri de foc, amintiri de gheață, amintiri ale durerii pe care ne-ați livrat-o. Voi răspunde la crima ta. Voi fi mâna anihilării tale totale. Fiecare ultim copil* .

Sunt Onos T'oolan și cândva, am fost un Imass. Odată, m-am uitat la flori care dansau în vânt .

Vezi armata mea? A venit să te omoare. Căutați văile reci. Căutați peșterile din stânci peste mările care se prăbușesc. Nu va conta. Așa cum aceste adăposturi ne-au eșuat, așa vă vor eșua pe voi .

Văd bine acest adevăr: nu te-ai așteptat niciodată la întoarcerea noastră .

Păcat .

Da, i-ar fi plăcut aceste gânduri, această declarație neplăcută și dreaptă că răzbunarea a fost meritată și așa a fost făcută. Și că nevinovăția tinerilor era o minciună, când devin moștenitori, când se îngrașă de faptele rele ale strămoșilor lor.

Erau, știa el, gândurile lui Olar Ethil, șoptite în locurile secrete ale sufletului său. A înțeles-o bine. Întotdeauna a avut.

Barghast și-au meritat soarta. I-au ucis soția, copiii. Și și-a amintit de aroganța din ochii ucigașilor familiei sale - dar cum văzuse asta? Era imposibil. Era deja mort. *Ea se strecoară în mine. Olar Ethil, nu ești binevenit. Vrei să te servesc. Vrei - da, știu ce vrei și îndrăznești să-i spui vindecare* .

Există un răsad mort în tine, Bonecaster. Un lucru mic, lipsit de viață. În altele, trăiește, uneori fragil și înfometat, alteori prosper cu dulce angoasă. Răsadul acela, Olar Ethil, are un nume și chiar și numele s-ar răsuci pe buzele tale. Numele este compasiune .

Într-o zi voi sta în fața ta și te voi săruta, Olar Ethil, și-ți voi da un gust din ceea ce nu ai avut niciodată. Și o să văd cum te sufoci. Scuipa cu furie amară. Și chiar și atunci, ca să-ți arăt sensul, voi plânge pentru tine .

Am fugit de prea mult timp. Oamenii noștri, oamenii noștri binecuvântați și condamnați. Nu poți să vărsați o lacrimă pentru ei, Bonecaster? Copiii tăi presupuși? Au trăit bine în eșecul lor lent, destul de bine — arată-mi scena pe care nu am văzut-o niciodată, momentul pe care nu am știut niciodată, când am stat în fața primilor oameni. Spune-mi despre sângele pe care l-am vărsat, pentru a-mi face ecou ultima crimă, pentru a le contopi pe cele două, de parcă dreptatea ar fi o mască de purtat iar și iar .

Mă crezi un prost?

Toc, fratele meu, m-a trimis departe. Dar cred că, acum, a fost obligat. Cred că acum, Olar Ethil, l-ai ținut tare. Am pierdut un frate și știu că nu se va mai întoarce niciodată. Pentru soarta lui, aș plânge .

Dacă aș putea .

Forțele se adunau, într-un loc din est. Vechiul Warren din Tellann era un lucru de foc furibund, ca câmpiile aprinse în flăcări la fiecare orizont. Simțea căldura, simțea gustul fumului amar. În altă parte, *nu departe* , Omtose Phellack s-a trezit cu tunetul de gheață despicată. Mările crăpau și văile gemu. Și mai aproape de mână, duhoarea K'Chain Che'Malle călărea vânturile înțepătoare ca burta unui șarpe. Și acum... *da. Akhrast Korvalain. Fantomele palide din vechime plimbă încă o dată pe pământ. Bătrânul Warrens se ridică din nou. După toate spiritele pământului și apei, ce a început aici?*

Olar Ethil, în ceea ce va urma, T'lan Imass va fi ca niște fire de praf într-un vârtej. Și ceea ce cauți - nu, prețul este prea mare. Este prea mare .

Cu toate acestea, a mărșăluit, de parcă destinul ar mai exista pentru poporul său, de parcă moartea însăși nu ar fi fost o barieră în calea gloriei care îi aștepta. *Ne-am pierdut mințile. Toc Younger, ce este acest val de iarnă care ne duce atât de mult înainte? Călărește la mine, hai să vorbim din nou, așa cum am făcut odată. Toc Younger, te iert. Pentru rănile pe care le-ai făcut, pentru tot ce mi-ai refuzat, nu pot decât să te iert* .

O ultimă călătorie în furtună, atunci. El ar conduce. Rudele lui pierdute aveau să-i urmeze. El a înțeles atât. S-ar putea să fie mai puțin decât pete de praf, dar T'lan Imass ar fi acolo. *Nu vom fi uitați. Merităm mai mult decât atât* .

Am fost tu înainte de a te naște. Nu ne uita. Și în amintirea ta, te implor, hai să stăm înalți și mândri. Lăsați-ne urmele noastre în nisip, acolo pentru a marca poteca pe care o călcați acum, ca să înțelegeți - oriunde ați merge, noi am fost acolo primii .

În urma lui Onos T'oolan, au urmat trei mii de T'lan Imass. Orshayn, Bold și alte zeci de clanuri uitate - cele care au căzut în războaie, cele care s-au predat disperării.

Era probabil, bănuia Rystalle Ev, că Onos T'oolan nu era conștient că și-a deschis mintea pentru ei, că emoțiile teribile care se războiau în

sufletul lui s-au repezit să-i cuprindă pe toți. Barierele străvechi fuseseră dărâmate, iar ea și toți ceilalți au rezistat furtunii în tăcere, nenorociți, bătuți în amorțeală.

În câmpul măcelului, urletele lui răsunaseră cu ale lor, dar acum Prima Sabie îi lega în lanțuri înfiorătoare.

Ei ar fi alături de el. Nu aveau de ales. Și când, în cele din urmă, a căzut, așa cum trebuie, la fel au făcut-o și ei.

Acest lucru a fost... acceptabil. A fost, de fapt, doar. *Ucigatorii de copii nu merită nicio glorie. Peșterile sunt golite acum, dar nu putem locui acolo. Aerul este plin de sângele pe care l-am vărsat. Nici măcar flăcările din vatră nu ne pot încălzi* .

Simțea că Kalt Urmanal nu mai era cu ei. Ea nu a fost surprinsă și, deși propria ei angoasă față de absența lui o gheare, durerea se simțea îndepărtată, înecată sub chinurile Primei Spade. Dragostea ei fusese întotdeauna un lucru pierdut și el fusese vreodată orb la asta.

Toată gelozia pe care o simțise cândva a zăbovit, o otravă împânzându-i ființa, mângâindu-i dragostea pentru el. Fusese rupt de K'Chain Che'Malle cu mult timp în urmă, când i-au ucis soția și copiii. Dragostea ei era pentru o amintire, iar amintirea era defectuoasă.

Nu, cel mai bine este să dispară. Că a decis că nu poate continua. Adevărul este că admir puterea voinței lui, că a putut să sfideze atât de mult puterea Primei Spade . Au rămas alții în urmă? Ea nu știa, dar dacă ar fi știut, s-a rugat ca prezența lor să-l mângâie pe Kalt Urmanal.

Ce înseamnă să pierzi o iubire pe care nu ai avut-o niciodată?

Ulag Togtil, care venise printre Orshayn Imass ca străin, al cărui sânge era îngroșat cu cel al Trellan Telakai, s-a scuturat acum în urma Primei Sabie, de parcă membrele lui ar fi fost sub asediu. Trellan avea o asprime care-l rezistase bine în ziua sacrificării, dar acum se zdruncina în fântâna fără adâncime care era torentul emoțional al Imassului.

Pentru a simți prea profund, oh, cât de insensibil și-ar bate joc de asta. Privirea lor, plată și ponderată ca un vultur, este asupra unui muribund. Ceva de amuzat, dar chiar și copacii vor tremura de vânturile reci; ești atât de lipsit, prietene, încât nu îndrăznești să faci la fel?

Onos T'oolan ne dă durerea lui. El nu este conștient de dar, dar acesta este. Ne-am supus poruncii Primei Sabie, neștiind nimic despre sufletul lui. Am crezut că găsisem în el un tiran care să-i cerșeze pe Jaghut. În schimb, el a fost pierdut așa cum suntem noi .

Dar dacă există martori nevăzuți ai acestui moment, dacă sunt și alții nepăsători printre ei, ah, ce vă este teamă să dezvăluiți? Acolo, în lacrima aceea, suspinele aia scăzute? Zâmbești în superioritate, dar care este natura acestui triumf al tău? vreau sa stiu. Lanțurile tale făcute de tine, atât de strânse în jurul tău, nu sunt de ce să fii mândru. Incapacitatea ta de a simți nu este o virtute .

Și zâmbetul tău are crăpături .

Ulag jucase acest joc toată viața, iar acum a făcut-o din nou, în cenușa lui Tellann, în râul nebun învolburat de pe calea Primei Spade. Imaginându-și publicul invizibil, o mare de fețe încețoșate, o mulțime de gânduri necunoscute în spatele vălului ochilor lor.

Și le vorbea, din când în când.

Sunt lupul care ar muri de singurătate dacă ar fi aruncat din haită. Și așa, chiar și atunci când sunt singur, aleg să cred altfel .

Nu exista o adevărată unitate în T'lan Imass, pentru că ne-am predat amintirile vieților noastre. Totuși, chiar și atunci, am refuzat să fiu singur. Ah, sunt un prost. Audiența mea aparține judecății viitorului și va fi aspră, iar când în sfârșit vorbește cu acea mulțime de voci, nu voi fi acolo să-l aud .

Poți fi în largul tău cu asta, Ulag? Poți auzi râsul sec al Trellanului? Batjocură de oameni?

Dar vezi cum te înclină, chiar și acum. Vezi cum te doare .

Împotriva viitorului, Ulag, ești neputincios ca un prunc întins pe o stâncă. Iar umbra vulturului alunecă peste ochii plini de lacrimi, chipul moale. Bebelușul tăce, știind că pericolul este aproape. Dar, din păcate, nici nu a învățat să se târască. Și mâinile mamei au dispărut de mult .

Pentru această soartă, Onos T'oolan, am plânge cu toții. Dacă am putea .

Shield Anvil Stormy se ridică de pe pământ, clipind cu apă din ochi și sondându-și obrazul despicat. — În regulă, spuse el scuipând sânge, presupun că meritam asta. Cel puțin, și se uită cu privirea la Gesler, asta o să-mi spui chiar acum. Este, nu-i așa? Spune-mi că este, sau așa ajută-mă, Ges, o să-ți smulg capul imediat și o să-l arunc în cea mai apropiată groapă pe care o găsesc.

„Trebuia să-ți atrag atenția”, a răspuns Mortal Sword. — Cu tine, subtilul nu funcționează.

'De unde ai ști? Nu ai încercat încă. Nici o dată, în toți anii am fost blestemat de compania ta.

— Ei bine, spuse Gesler, strâmbându-se la masa de Che'Malle Furies care trecea cu zgomot, se dovedește că am o soluție pentru asta. Sfârșitul blestemului tău.

'Nu poți fugi! Nu mă poți lăsa aici...

— Nu, pe tine ești pe care îl trimit, Stormy.

'Ce?'

— Eu sunt Sabia Mortală. Pot să fac astfel de lucruri.

— Trimite-mi unde?

— Pentru ea, pentru ce a mai rămas din ea.

Stormy a privit în altă parte, spre sud, peste câmpia goală și sumbre. A scuipat din nou. — Chiar nu mă placi prea mult, nu?

— Trebuie să aflăm, Stormy. Da, aș putea merge și eu, dar tu ești Shield Anvil. Acolo vor fi sufletele prietenilor, care vor sta ca un miros urât. Vrei să lași fantomele să rătăcească, Stormy?

— Ce ar trebui să fac cu ei?

'De unde sa stiu? Binecuvântează-i, presupun, sau orice altceva trebuie să faci.

Destriantul Kalyth se întorcea spre locul unde descălecaseră. Se uita la fiecare dintre ei pe rând, înainte și înapoi, încruntându-se la coada roșie și la obrazul despicat de sub ochiul stâng al lui Stormy. Și-a ridicat montura Ve'Gath. „Voi doi nu vorbiți niciodată? Spiritele de jos, bărbații sunt toți la fel. Ce s-a întâmplat?'

— Nimic, răspunse Stormy. 'Trebuie sa plec.'

'Părăsi?'

— Este temporar, spuse Gesler, legănându-se înapoi în șa de os și solzi care era spatele călării lui. — Ca un cățeluș stricat, va apărea din nou în curând.

'Unde se duce el?' întrebă Kalyth.

— Înapoi de unde am venit, a răspuns Gesler. — Înapoi la Bonehunters. S-au rănit grav. Trebuie să aflăm cât de rău.

'De ce?'

Stormy se uită cu privirea la Gesler, așteptând ca nenorocitul să vină cu un răspuns la acea întrebare, dar Sabia Mortală pur și simplu mârâia pe sub răsuflarea lui și-și puse încărcătorul în mișcare.

În timp ce el a plecat, Kalyth și-a concentrat atenția asupra Stormy. 'Bine?'

El a ridicat din umeri. — Când urmează probleme, Destriant, e bine să știi cum se descurcă aliații tăi.

Răspunsul lui a deranjat-o în mod clar, deși părea incapabilă să explice de ce. — Vei avea nevoie de o escortă.

— Nu, nu o voi face.

— Da, vei vrea, Shield Anvil. Ve'Gath-ul tău trebuie să mănânce. Îți voi pune Sag'Churok să-ți atribuie trei vânători K'ell și două drone. Cand pleci?'

S-a dus la montura lui. 'Acum.'

Ea a șuierat un blestem Elan și și-a pus Ve'Gath-ul în mișcare.

Rânjind, Stormy s-a urcat și a pornit. *Structura militară clasică Malazan la lucru aici, femeie. Discuție scurtă, violentă și atât. Nu așteptăm în jur. Și Gesler? Îți voi sparge maxilarul* .

Grub urmărea plecarea lui Stormy și se încruntă. — Sa întâmplat ceva.

Sinn pufni. 'Mulțumiri. Tocmai adormeam, iar acum m-ai trezit din nou. Cui îi pasă unde se duce Stormy?

'Fac.'

— În mare parte sunt morți, spuse ea. — Și el va confirma asta. Vrei să mergi cu el, Grub? Vrei să te uiți la cadavrul lui Keneb? Ar trebui să merg cu tine? Deci pot să văd ce i-au făcut vulturii fratelui meu? Adevărul este în inima ta, Grub. Simți asta la fel ca mine. Sunt morți.

La cuvintele ei dure, Grub se cocoșă și își întoarse privirea. Rânduri de soldați Che'Malle, Ve'Gath, cu capetele lor masive alungite mișcându-se în ritm lin, pieile acoperite cu praf care le tocit aurul lustruit al solzilor de pe gât și spate. Armele aruncate din hamuri din piele de dronă, legănându-se și foșnind. Cîrme ornamentate care ascund ochii soldaților. *Dar ochii fiecărui soldat arată la fel. S-au văzut prea multe și urmează și ei știu asta* .

Unchiule Keneb, totul sa terminat pentru tine acum. In cele din urma. Și oricum nu ți-ai dorit cu adevărat nimic din asta, nu-i așa? Soția ta te-a părăsit. Tot ce ai avut era armata și ai murit odată cu ea. Ți-ai dorit vreodată altceva?

Dar el nu știa adevărul din toate acestea. Nu trăise destul din propria sa viață. A încercat să intre în capul unor oameni ca Keneb – cei cu atâția ani în spate – și nu a reușit. Putea să recite ce știa despre ei. *Vârtej de vânt. Măcel și zbor. Iubiri pierdute, dar ce știu despre asta?*

Keneb, ai plecat. Nu-ți voi mai vedea niciodată fața — exasperarea ta când te-ai uitat la mine și chiar și atunci am știut că nu mă vei abandona niciodată. Pur și simplu nu puteai, și știam asta. Și asta am pierdut, nu-i așa? Nici măcar nu am un nume pentru el, dar a dispărut acum, a dispărut pentru totdeauna .

A aruncat o privire spre Sinn. Avea ochii închiși și se rostogoli în mersul lui Ve'Gath, bărbia așezându-se pe sânul ei. *Fratele tău a murit, Sinn. Și tu doar dormi. Magia a cioplit totul din tine, nu-i așa? Pur și simplu porți fața acelei fete, pielea ei și orice ai fi, acolo înăuntru, nu mai este deloc uman, nu-i așa?*

Și vrei să fiu alături de tine .

Ei bine, dacă înseamnă sfârșitul durerii, atunci voi .

Keneb, de ce m-ai părăsit?

Ochii închiși, mintea ei a rătăcit într-un loc de praf și nisip, unde lumina stinsă a soarelui a transformat stâncile în foc. Ea cunoștea lumea asta. O văzuse de multe ori, o plimbase. Și undeva, în depărtările încețoșate, erau chipuri cunoscute. Cifrele clocotând în piețele fierbinți din G'danisban, coridoare răcorite și palme ale picioarelor goale. Și apoi groază, servitori cu cuțite însângerate, o noapte de fum și flăcări. Și prin tot orașul, țipete au străpuns nebunia.

Intrând într-o cameră, într-o cameră cât se poate de prețioasă – era asta mama ei? Sora? Sau doar un oaspete? Cei doi băieți de grajd și o roaba — care râdea mereu, își aminti ea, și râdea din nou, cu pumnul și cea mai mare parte a antebrațului împins în sus înăuntrul mamei, în timp ce băieții o țineau pe femeia bătută. Orice ar fi întins fata care râdea, părea că nu a putut găsi.

Panică încețoșată, zbor, unul dintre băieți plecând după ea.

Picioarele goale plesnind pe piatră, ritmul zdrențuit al respirațiilor grele. A prins-o pe coridor, iar în umbra răcoroasă a folosit altceva decât

pumnul asupra ei, în același loc, iar prin strigătele lui a găsit tot ce căuta, cu o clipă înainte de o barieră ciudată în interior. i-a fost sfâșiat capul, iar vrăjitoria s-a repezit să-l ridice pe băiat drept în sus, până când acesta a fost lipit stânjenit de tavanul arcuit al coridorului. Ochii îi erau bulbucați, fața întunecată, lucrul dintre picioarele lui zbârnâi și se înnegri pe măsură ce vasele de sânge începeau să izbucnească în el.

Ea se uitase în sus, fixându-se pe ochii lui umflați, îi privise începând să pulverizeze sânge în jeturi fine. Și totuși ea a împins. Oasele lui i-au crăpat, lichidele țâșneau, deșeurile lui stropesc pe picioarele ei pentru a se amesteca cu sângele care se scurgea acolo. Pe măsură ce se aplatiza, se întinse, până când părea că făcea parte din piatră, o imagine îngrozitoare a ceva vag uman, făcut din piele și ipsos și noroi curgând.

Până atunci, bănuia ea, el era mort de ceva vreme.

Târându-se, simțindu-se rupt înăuntru, de parcă el era încă acolo și ar fi mereu acolo, de parcă ea nu ar avea nimic din ea însăși, nimic pur sau neatins de altcineva.

Apoi, mult mai târziu, chipul unui asasin, o noapte de peșteri și demoni și crimă. Ea visase la otravă, da, și fuseseră corpuri umflate, dar nimic nu o curăța, indiferent ce încerca.

În afara orașului, privind flăcările care se ridică mereu. Soldații mureau. Lumea era o capcană și toți păreau surprinși de asta, deși era ceva ce ea știuse dintotdeauna. Focul a vrut-o și așa a vrut-o, de ce, a lăsat-o înăuntru. Să o ardă goală.

Ar fi vrut să creadă că a funcționat. Că în sfârșit era curată. Dar înainte de prea mult timp putea simți că băiatul se întoarce, adânc, adânc în ea. Avea nevoie de mai mult. Mai mult foc, pentru că focul a izbăvit moartea. Și în mijlocul incendiului, din nou și din nou, o voce îi șopti.

' *Tu ești copilul meu. Fecioara Morții nu este niciodată ceea ce cred ei că este. Ceea ce moare este însăși fecioara, puritatea sufletului ei. Sau a lui. De ce să presupunem întotdeauna că Fecioara este o fată? Așa că îți arăt ce ai fost, dar acum îți arăt ce ești. Simte-mi căldura - este plăcerea pe care ai pierdut-o pentru totdeauna. Simte sărutul meu pe buzele tale: aceasta este dragostea pe care nu o vei cunoaște niciodată. Vezi foamea mea, este dorința ta după o pace pe care nu o vei găsi niciodată* .

' *Tu ești copilul meu. L-ai ucis înainte să te părăsească. I-ai zdrobit creierul în pulpă. Restul a fost doar pentru spectacol. Era încă în tine, un băiat mort, iar acesta era calea lui Hood către sufletul tău, iar atingerea Domnului morții fură viața. L-ai ucis pe băiat, dar băiatul te-a ucis și pe tine, Sinn. Ce simți adânc în tine? Dă-i orice formă vrei, orice nume, nu contează. Ceea ce contează este acesta: este mort și te așteaptă și te va aștepta până când ultima ta suflare va părăsi corpul* .

ta *este deja în interiorul tău, nu ai unde să fugi, nicio scăpare posibilă. Când moartea ta este deja în tine, Sinn, nu ai nimic de pierdut* .

Nu avea nimic de pierdut. Acest lucru era adevărat. Despre tot. Fără familie, fără frate, fără nimeni. Chiar și Grub, dulcea ei Fecioară, ei bine, nu avea să ajungă niciodată la ea, așa cum ea nu va ajunge niciodată în el, să murdărească ceea ce era pur. *Prețioasa mea proprietate, dragă Grub, și pe el îl voi păstra ferit de rău. Nimeni nu-l va atinge vreodată. Nicio palmă din picioarele goale, nicio respirație grea. Eu sunt focul tău, Grub, și voi arde în cenușă orice și oricine îndrăznește să se apropie de tine* .

De aceea am călărit fulgerul șopârlei, acel foc strălucitor. Am mers direct pentru Keneb. Nu l-am îndrumat, nu l-am ales, dar am înțeles necesitatea ei, dreptatea de a lua singura persoană rămasă care te-a iubit .

Nu vă întristați. Mă ai, Grub. Ne avem unul pe celălalt și ce poate fi mai perfect decât atât?

Fețe cunoscute în ceața îndepărtată. Mintea ei a rătăcit în deșert, pe măsură ce noaptea se apropia și undeva, în jos, pe apartamente, focurile mici se treziră și ea zâmbi. *Noi suntem cel mort din pântecele lumii și noi și singuri aprindem întunericul cu foc. Prin asta ne vei cunoaste. Numai de acele flăcări, pământul va tremura* .

Ce este să fii violat? Tac ca lumea și nu vom spune nimic. Ce înseamnă să fii violatorul?

Deșertul noaptea era un loc rece, cu excepția incendiilor. Și întuneric, cu excepția incendiilor.

„Îi chinuiește pe tineri, această nevoie de a găsi motive pentru lucruri."

Rud Elalle se înghesui, cu hainele strânse în jurul lui și se apropie mai mult de foc. În aceste stânci vântul era puternic, aerul subțire și înghețat. Mult mai jos, jos pe versanții munților, marginea liniei de copaci era vizibilă ca o masă neagră, subțierea la cele mai înalte porțiuni – care părea foarte îndepărtată. Tremura. — N-am putea să găsim măcar o peșteră sau ceva?

Ruina Silchas stătea cu fața la trecătorile înalte din nord, părând imună la frig. „Foarte bine, vino mâine, vom face asta. Dacă am fi rămas Eleint, desigur...

— Aș fi confortabil, da. Știu.' Rud se uită la flăcările slabe în timp ce devorau ultimul lemn pe care-l cărase de jos. În formă draconică, haosul furibund din interiorul lui l-ar fi ținut de căldură, obișnuit cu elementele. Dar gândurile i s-au răsucit sălbatic când a fost virat, când sângele Eleintului îi curgea dominant în vene. A început să-și piardă simțul despre sine ca o creatură a raționamentului, a gândirii raționale și a scopului clar. Nu că ar fi avut un scop clar, desigur. Nu încă. Dar nu era sănătos să fii dragon – știa atât de multe.

Mamă, cum ai fi putut trăi cu asta? De atâta timp? Nu e de mirare că ai înnebunit. Nu e de mirare că ați făcut toți . Aruncă o privire către Ruina Silchas, dar silueta nu se mișcase. *Cât mai?* a vrut să întrebe.

Totuși... Tiste Andii nu mai avea nevoie de nicio invitație pentru a-l vedea ca puțin mai mult decât un copil. Un copil cu o putere groaznică, adevărat, dar totuși un copil.

Și, a permis Rud, nu ar greși prea mult, nu-i așa? Nu avea niciun sens ce intenționau să facă. Atât de multe au scăpat din mâinile lor. Pluteau ca niște săbii, dar a cui strângere cu mănuși avea să se închidă asupra lor când va veni momentul? Nu părea să existe un răspuns la acea întrebare, cel puțin nici o Ruina Silchas nu a fost dispusă să o împărtășească.

Și ce-i cu acest Tiste Andii, stând acolo parcă cioplit din alabastru, rubine pentru ochi, lame gemute încrucișându-i spatele? Își pierduse ultimul frate supraviețuitor. Era complet singur, lipsit. Olar Ethil îl frânsese fără nici un scop pe care Rud îl putea vedea, cu excepția răului. Dar Silchas Ruin se îndreptase în cele din urmă, mușcând rana aceea ca un lup cu suliță și de atunci șchiopătase – cel puțin în starea sa îmbrăcată. Era foarte posibil – și într-adevăr probabil – ca Ruina Silchas să fi preferat să rămână într-o formă Eleint, chiar dacă doar pentru a cauteriza durerea cu focul haosului. Și totuși acolo a stat. *Pentru că sunt prea slab pentru a rezista. Ambițiile draconene au un gust amar ca otravă. Vor să mă predau, vor să mă audă urlând de dorință* .

— Odată ce găsim o peșteră, reluă Silchas Ruin, te voi părăsi pentru o vreme. Acele arme de piatră ale tale sunt insuficiente pentru ceea ce urmează. Deși este adevărat că s-ar putea să nu avem nevoie de săbii și altele asemenea, cred că este timpul să iei la îndemână o lamă potrivită.

— Vrei să mergi să-mi găsești o sabie.

'Da.'

— Și unde cauți așa ceva? întrebă Rud. — Un fierar de arme în Letheras? Tabăra unui comerciant lângă un câmp de luptă recent?

— Nici unul dintre ele, răspunse el. — Pentru tine, am ceva mai ambițios în minte.

Privirea lui Rud se întoarse spre flăcări. — Cât timp vei fi plecat?

— Nu mult, ar trebui să mă gândesc.

— Ei bine, atunci, se răsti Rud, ce mai aștepți? Îmi pot găsi propria peșteră.

A simțit privirea lui Silchas Ruin asupra lui, apoi a dispărut și când s-a întors, la fel și Tiste Andii - se prăbușise de pe margine. Câteva clipe mai târziu, un bufet de vânt l-a lovit și a văzut dragonul ridicându-se spre cer, deasupra vârfurilor devastate, ștergând stelele.

— Ah, Silchas, îmi pare rău.

Descurajat, și-a întins mâinile peste cărbuni. Îi era dor de tatăl său. Udinaas ar avea un rânjet ironic pentru acest moment, câteva cuvinte tăioase – nu prea profunde, desigur, dar suficient pentru a trezi în Rud o măsură de respect de sine, ceva de care bănuia că are nevoie. *Spiritele râului, doar că sunt singur. Mi-e dor de casa. Cântecele dulci ale Imassului, momeala de foc a Kilavei — o, Onrack, știi cât de norocos ești?*

Și unde este iubirea mea? Unde se ascunde? Se uită cu privirea în jur, la stânca goală, la zborul scânteilor, la adăpostul firav din această strâmbă de piatră. *Nu aici, asta e sigur* .

Ei bine, dacă vreun bărbat avea nevoie de o femeie mai mult decât el, acela a fost tatăl lui. *Într-un fel, el este la fel de singur printre Imass ca și mine aici. Era un sclav. Un marinar. A Letherii. Casa lui era civilizată. Aglomerat de atâtea facilități s-ar putea înnebuni încercând să alegi dintre ele. Și acum locuiește într-o colibă din piele și oase de tenag. Odată cu apropierea iernii — oh, Imass cunoștea o lume aspră* . Nu, nimic din toate astea nu a fost corect pentru Udinaas, care se considera atât de neexcepțional încât nu se putea observa. *Neexcepțional? Va fi nevoie de o femeie pentru a te convinge de contrariul? Nu poți găsi unul acolo — trebuie să mergi acasă, tată* .

Ar putea încerca o trimitere. O conjurare de voință și putere – a fost posibil să ajungem atât de departe? — Merită încercat, mormăi el. 'Mâine dimineață.' Deocamdată, Rud Elalle ar încerca să doarmă. Dacă asta nu a reușit, ei bine, a existat sângele Eleintului și chemarea lui mortală și sufocantă.

A ridicat capul, a privit spre sud. În partea îndepărtată a lanțului, știa el, se afla o vale vastă și verde, versanți învăluiți cu terase verzi de vegetație. Erau orașe și sate și forturi și turnuri înalte care străjuiau podurile care traversau râurile. Erau zeci de mii de oameni care lucrau pe acele câmpuri înguste.

Au zburat atât de sus deasupra tuturor acestor lucruri, încât ar fi fost practic invizibili la un ochi uman. Când s-au apropiat mai mult de lanțul de creștere de la nord de vale, aproape de capătul cel mai vestic al acesteia, ei văzuseră o armată tabărată, asediând o forță cioplită în primul dintre munți. Rud se întrebase de asta. Război civil? Dar Silchas Ruin nu arătase nicio curiozitate. Oamenii pot face tot ce *vor, și vor face. Conta pe asta, Ryadd* .

Totuși, el și-a imaginat că era cald înăuntrul acelui foraj chiar acum.

Presupunând că încă ținea împotriva inamicului. Dintr-un motiv oarecare, era sigur că așa a fost. *Da, oamenii vor face tot ce vor, Silchas Ruin, și vor fi și ei al naibii de încăpățânați cu asta* .

S-a așezat împotriva nopții reci.

Gândurile lui erau pământ, iar sângele se mișca încet prin el, curgând ca ploaia de vară. A văzut cum se uitau ceilalți la el, când îi gândiseră atenția în altă parte. El era mult mai mare decât oricare dintre ei, îmbrăcat cu armura din pielea lui Dalk, buzduganul lui Ethilian arătând câte o față în fiecare dintre direcțiile cardinale, așa cum se cuvenea darului Vrăjitoarei din cer.

Ascultându-i pregătându-și armele, ajustându-și curelele armurii, încuiind apărătoarele de obraz la grătar pe cărmele lor înnegrite, știa că, în săptămânile trecute, el devenise muntele de care se înghesuiau,

piatra la spate. , pe flancurile lor, în vârful suliței — oriunde era nevoie cel mai mult de el, acolo avea să fie.

Câți dintre inamici i-a ucis? Habar n-avea. Scoruri. sute. Erau Colții Morții, numărul lor era nesfârșit și asta, știa bine, nu era o exagerare.

Colegii săi invadatori, care cândva erau cu zecile lor de mii, se împuținiseră acum. S-ar putea ca alte fragmente să mai fi împins, undeva la sud sau la nord, dar atunci nu aveau un războinic Thel Akai în compania lor. Nu aveau un ucigaș de dragoni. *Ei nu mă au* .

Pământul a murit încet. Pământul era un tărâm negru de nenumărate guri, de foame neîncetate. Într-o singură mână au izbucnit un milion de războaie. Moartea a fost întotdeauna inamicul, dar moartea a fost și sursa de întreținere. A fost nevoie de o voință feroce pentru a ucide pământul.

Rând pe rând, tovarășii săi – abia mai rămânea un zeci de ani – se anunțau pregătiți, să se ridice în picioare, să-și testeze strânsoarea cu mănuși pe armele lor crestate și bătute. Și astfel de arme! Fiecare valorează o duzină de cântece epice de glorie și durere, triumf și pierdere. Dacă ar ridica privirea de la pământ în acest moment, ar vedea chipuri înghițite în umbrele zăvorâte ale pomeților lor; avea să-i vadă pe acești războinici mândri stând în picioare, cu ochii ațintiți spre est și, încet, acele guri sumbre și buzele subțiri și zdrențuite s-ar răsuci cu amuzament ironic.

Un război pe care nu l-au putut câștiga.

Un marș epic din care nici un mare erou nu s-ar mai întoarce vreodată.

Pământul din interiorul lui s-a răsărit de foc brusc și el s-a ridicat, buzduganul ridicându-se în mâinile lui uriașe. *Vom fi trăit așa cum nimeni altul nu a trăit. Vom muri așa cum nimeni nu a murit. Poți gusta acest moment? De Vrăjitoare, dar pot!*

Și-a înfruntat tovarășii și le-a zâmbit propriul său.

Gurile cu colți s-au deschis ca carnea despicată și râsete reci umplură aerul.

Gemuind, Ublala Pung deschise ochii. Mai multe vise! Mai multe viziuni groaznice! Se rostogoli pe o parte și clipi peste tabăra improvizată la forma înghesuită a femeii Barghast. Iubirea lui. Cel adorat al lui. Nu era corect că ea îl ura. Întinse mâna și trase buzduganul ciudat cu cele patru capete de fier albastru. Părea de parcă ar trebui să fie grea, și poate pentru unii oameni așa era. Și avea un nume, un nume propriu. Dar el uitase. *O duzină și patru cântece epice. Cântece de glorie și vopsea, napi și poftă* .

Poate că doar se prefăcea că doarme. Și ar încerca să-l omoare din nou. Ultima dată când Draconus o oprise, părând ca de nicăieri să-i prindă încheietura mâinii, ținând vârful pumnalului la un deget de ochiul drept al lui Ublala. Apoi o plesnise pe femeie, destul de tare încât să o trimită întinsă.

— *Mai bine o omorăm acum, Ublala* .

Străgându-și somnul de pe față. ' *Nu, te rog, nu face asta. Eu o iubesc. Este doar un fel de scuipă, Draconus, și de îndată ce îmi dau seama despre ce ne certăm, o voi repara, jur* .

' *Ublala* -'

' *Te rog! Suntem doar în dezacord cu privire la ceva* .

„ *Ea vrea să ucidă și apoi să ne jefuiască* ”.

a *avut părinți cruzi și a fost agresată în copilărie, Draconus. Alte fete i-au tras impletiturile si i-au scuipat in urechi. Totul este o neînțelegere!* '

— *Încă o șansă, atunci. Sfatul meu este să o învingi nesimțită, Ublala. Probabil că așa tratează bărbații Barghast femeile ucigașe, așa cum cere necesitatea* .

„ *Nu pot face asta, Draconus. Dar o să-i pieptăn părul* .

Ceea ce făcuse el când ea venise în sfârșit. Lipsit de un pieptene, el folosea o crenguță spinoasă, ceea ce probabil nu era ideal, mai ales pe sprâncenele ei fine, dar de atunci se ocupaseră de infecții și arăta din nou aproape normal.

Așa că poate că într-adevăr dormea și, acum, că nu mai avea nicio armă, era la fel de inofensivă ca un șoarece de sarg, cu excepția stâncilor mari pe care le ținea la îndemână în fiecare noapte.

Cel puțin ea încetase să se plângă.

Ublala se răsuci să vadă dacă îl poate găsi pe Draconus – bărbatul nu părea să doarmă deloc, deși se întindea ocazional, ceea ce făcuse când Ralata încercase să o înjunghie pe Ublala. Nu a fost ea surprinsă!

Bărbatul stătea cu fața spre nord, ceva ce făcuse mult, în ultima vreme.

Oameni ca el au avut prea multe gânduri, a decis Ublala. Atât de mulți încât nici măcar nu se putea odihni de el însuși și trebuia să fie un lucru greu de trăit. Nu, era mai bine să ai aproape deloc gânduri. *Ca pământul. Da, e în regulă. Murdărie* .

Dar colții aceia erau înfricoșători, iar acel râs era și mai rău!

Un nou parfum pe respirația rece care intră din vest. Poate că unele amintiri străvechi au fost stârnite de el, ceva care a lăsat haita agitată. Ea îl privi pe lord întinzându-se și apoi urcându-se în sus. El poseda o asemenea putere, la fel ca toți domnii - putea să stea pe un loc înalt, expus la toate cele patru vânturi și să nu simtă frică.

Ceilalți au rămas în ierburile înalte ale pantei, tinerii masculi plimbându-se, femelele la umbra copacilor, unde puii se târau și se prăvăleau.

Pântecele erau pline, dar turmele care urcau de la câmpie spre sud erau mai mici în acest sezon, iar fuga lor lungă de sete și căldură era un aer tulburat, ca și cum ar fi fost urmărite de foc sau mai rău. Vânarea fiarelor fusese ușoară – animalul pe care îl doborâseră fusese deja epuizat, iar gustul vechii terori era în sânge.

Domnul stătea pe creastă. Urechile i s-au ascuțit, iar ceilalți s-au ridicat repede – până și jocurile puilor au încetat.

Domnul se clătină. Trei bețe ieșeau acum din el și din panta de dincolo au venit lătraturi ciudate, emoționate. Sângele cobora din bastoane în timp ce lordul se scufunda, cu capul răsucindu-se într-un efort zadarnic de a ajunge la puțuri. Apoi a căzut pe o parte și s-a oprit din mișcare.

Acum era mișcare din toate părțile și mai multe bețe se biciuiau prin frunziș și iarbă, cufundându-se în carne. Haita a izbucnit în mârâituri de durere.

Siluetele care s-au repezit înăuntru s-au mișcat pe picioarele din spate. Pieile lor strălucea de ulei și mirosul lor era acela de plante zdrobite peste altceva. Au aruncat mai multe bețe. Era alb în jurul ochilor și aveau guri mici din care veneau lătratul lor sălbatic.

Gâfâi când focul îi sfâșie flancul. Sângele i-a umplut gâtul, i-a stropit din nări și apoi i-a curmat din fălci. Ea a văzut un atacator întinzându-se în jos și prinzând un pui de coadă. L-a legănat și apoi l-a trântit pe micuț de bobul unui copac.

Un parfum vechi. *Sunt din nou printre noi. Nu există unde să te ascunzi. Acum murim* .

Vederea încețoșată, Setoc și-a retras mâna de pe craniul lupului albit pe care îl găsiseră în picioarele copacului noduros care creștea de la marginea izvorului secat. Scoarța aspră și chinuită aproape devorase osul albit.

Primul copac pe care l-au găsit în câteva săptămâni. Ea s-a șters la ochi. *Si asta* .

Nu a fost suficient să te întristezi. Ea a văzut asta acum. Nu este suficient pentru a se tăvăli în angoasa sângelui de pe mâini. Nu a fost suficient să lupți pentru milă, să pledezi pentru un nou mod de a merge în lume. Nu a fost suficient să te simți vinovat.

Se întoarse să studieze tabăra. Faint, Precious Thimble, Sweetest Sufferance și Amby Bole, toate în căutarea unui drum spre casă. Un loc de confort, toate amenințările diminuate, toate pericolele încuiate. Unde patrulele țineau străzile în siguranță, unde câmpurile alergau în rânduri și la fel și copacii. Sau așa și-a închipuit ea – scene ciudate care nu puteau fi amintire, pentru că nu avea amintire dincolo de câmpii și ținuturile sălbatice. Dar în acele orașe, singurele animale din apropiere erau sclavii sau hrana, iar cele care nu trăiau în cuști, sau pielea lor împodobeau umerii doamnelor fine și a nobililor îndrăzneți, sau oasele lor așteptau în grămezi ca râșnițele să fie hrănite. câmpurile plantate.

Asta era lumea lor, cea pe care și-o doreau înapoi.

Il poti avea. Nu e loc pentru mine în ea, nu-i așa? Foarte bine . Mâhnirea din ea părea acum infinită. Ea a plecat din tabără, în întuneric. Bonecaster-ul luase copiii și Torrent cu ei. Destinele luaseră Trell și Gruntle. Moartea îi luase pe ceilalți. *Dar nu-ți datorez nimic. În*

companía ta, lupii mei fantomă stau departe. Ele plutesc ca niște dorințe îndepărtate. Am uitat ce înseamnă să alergi liber .

Am uitat de ce sunt aici .

Nu le-ar fi dor de ea. Aveau propriile lor bântuie, până la urmă. *Nu sunt cu tine. Cred – cred… Eu sunt ceea ce ai lăsat în urmă. Cu mult timp în urmă* . Se întrebă dacă și ea era în căutarea unui destin, la fel ca Mappo și Gruntle, dar părea că erau mult mai mult decât ea și că până și ideea unui destin pentru Setoc era ridicolă. *Dar lupii-fantomă - și toate celelalte fiare căzute - se uită la mine. Pentru ceva. Doar că nu știu ce este. Și trebuie să aflu* .

Asta este destinul? Asta e tot?

Era surprinzător de ușor să-i lași în urmă, pe cei cu care umblase de atâta vreme. Ea ar fi putut să se întoarcă chiar atunci, să înfrunte orașul - toate orașele și toate pământurile sparte care le hrăneau. Ar fi putut alege să-și accepte umanitatea. În schimb... *uită-te la mine. Aici merg* .

Lasă-i pe Lupi să curețe această lume. Lasă fiarele să se întoarcă. Mai presus de toate, lăsați uciderea fără sens să se termine: ne-am săturat să alergăm, să murim. Trebuie să vezi asta. Trebuie să simți ceva pentru asta. Cât de rece este sufletul tău?

Goliți pământul. Rupi pământul și îl folosești până moare, iar apoi copiii tăi mor de foame. Nu ma invinovati pe mine. Nu da vina pe niciunul dintre noi pentru asta .

I s-a tăiat respirația și a ezitat. În mintea ei trecuse brusc un gând întunecat. Un cuțit în mână. Gâtele deschizându-se spre noapte. Încă patru dintre ucigași au murit. Într-un război despre care știa că s-ar putea să nu se termine niciodată. *Dar ce diferență face asta - am pierdut atât de mult timp, mă îndoiesc că vom cunoaște gustul victoriei chiar dacă ne-a umplut gura. Chiar dacă ne-a înecat în gloria sa* .

Ar putea ea să-i omoare? Ar putea ea să se întoarcă, aici și acum, și să se strecoare înapoi în tabără? *Fără cranii de pui de deschis, dar totuși. Cei morți din interior trebuie să muncească din greu la plăcerile lor. Acea explozie de șoc. Neîncredere. Râsul brusc. Atat de greu sa simti ceva, nu-i asa?*

Gândurile erau delicioase, dar ea și-a reluat călătoria. Nu era, hotărî ea, destinul ei să-l omoare pe unul aici, pe altul acolo. Nu, dacă ar putea, i-ar ucide pe toți. *Acesta este războiul pe care l-au căutat Lupii. Hold va renaște. Să fiu eu conducătorul lor? Să stau singur în fruntea unei armate vaste de răzbunare?*

Dintr-o dată, lupii-fantomă o înconjurau, strângându-se aproape, iar ea începu să alerge fără efort, cu inima bătându-i putere. Libertatea – înțelesese ea acum – era ceva atât de mult pierdut printre oameni, încât uitaseră cum se simțea. *Aplecă-te la ostenelile tale! Prinde acele monede! Ține ușile încuiate și focurile răzvrătite pentru a goli umbrele din spatele tău! Fă-ți frații și surorile să îngenuncheze înaintea ta, ca să-ți*

slujească plăcerile. Ești liber? Nu vă amintiți adevărul despre ceea ce a fost cândva - despre ceea ce v-ați predat cu atâta bunăvoie .

Îți voi arăta libertatea. Așa că jur: îți voi arăta ce înseamnă să fii liber .

Din toate părțile, lupii-fantomă urlau.

— A plecat.

Faint deschise ochii, clipi la soarele strălucitor al dimineții. 'Ce? OMS?'

'Fata. Setoc, cu ochii de lup. Plecat.'

Se uită la Amby, încruntă. Și apoi a spus: „Oh”.

— Nu cred că se va întoarce.

— Nu, Amby, nici eu nu am.

El sa dat înapoi în timp ce ea se ridică. O durea pieptul, cicatricile zdrențuite îi mâncăriu. Era murdară și gustul din gură era gros de carnea râncedă pe care o mâncaseră cu o seară înainte. Amby stătea ca un bărbat pierdut în compania oricui, în afară de fratele său – doar o privire aproape că i-a frânt inima.

Ea se uită pe lângă el. Sweetest Sufferance încă dormea, cu forma ei rotunjită îmbrăcată în pături. Prețiosul Degetar stătea lângă cenușa focului nopții, cu ochii ațintiți pe Amby.

Auzise povești de groază, printre acționarii care se deconectaseră și acum stăteau în taverne așteptând să moară. Au băut și vor povesti despre misiuni care s-au încheiat cu dezastru. Un mag mort, pierdut pe tărâmuri necunoscute, fără drum spre casă. Cei câțiva norocoși aveau să găsească un loc pentru a rezerva trecerea, sau poate că o altă trăsură Trygalle i-ar fi găsit, jumătate înfometați și jumătate nebuni, iar aceștia veneau acasă rupți, cu ochii goali.

Ea se uită în sus la cerul dimineții. Mai era șopârla zburătoare acolo sus? Le-a batjocorit cu ochii lui reci? Se îndoia. *Dacă reușim din asta, va fi un miracol. Cea mai lungă tragere de noroc a Doamnei pe care a văzut-o lumea asta vreodată. Și să recunoaștem, lucrurile nu stau așa. Ei nu fac niciodată* .

— Am mirosit a fum, spuse Amby.

'Când?'

El a ridicat din umeri. — Zori. Vântul încă trebuia să se întoarcă. Alerga înaintea soarelui.

Est. Ea s-a ridicat, a studiat deșeurile șifonate. A fost o ceață slabă? Nu, vălul acela era prea mare. Un nor. — Ei bine, spuse ea, este încotro ne îndreptam, mai mult sau mai puțin.

Dacă bărbatul a vrut să miroasă lucruri, bine. Nu a făcut nicio diferență.

— Avem nevoie de apă, spuse Amby.

Oftând, Faint se întoarse și se apropie de Precious Thimble. Tânăra vrăjitoare nu și-a privit ochii. Faint a așteptat o clipă, apoi a spus: „Poți evoca apă?”

'Ți-am spus-'
— Da, pământul este în mare parte mort. Încă. Poti tu?'
— N-are rost să încerci.
— Încearcă oricum.
Ochii ei străluciră. — Cine te-a lăsat la conducere?
— Ești acționar la Trygalle. Am vechime aici, Precious.
'Dar sunt-'
— Până acum, interveni Faint, nu ești nimic. Arată-ne puțină magie și asta te-ar putea trage cu un pas în sus. Deschide-ne o poartă spre casă și te voi încorona personal împărăteasă. Dar până atunci, Precious, eu sunt la conducere.
'Doare.'
'Ce face? Asculta. Oamenii mor.'
Dar ea clătină din cap. 'Magie. Aici. Pământul... *tresări* .
— Prețioasă, nu-mi pasă dacă urlă. Doar adu-ne niște apă.
— Nu ne vrea aici. Nu vrea pe nimeni aici.
'Pacat.'
Precious tresări. — Există ceva... Dacă este un spirit – chiar și fantoma unuia. Poate …'
— Începeți. Faint se îndreptă spre Sweetest Sufferance. — Respirația lui Hood, trezește-te.
— Sunt treaz, vacă.
Ei bine, s-a dovedit că toată lumea s-a simțit la fel de mizerabil ca și ea.
— Foame, spuse Prețiosul Degetar.
Zei de jos . Faint privi din nou spre est. nor sau fum? În apropiere, Amby scoase un geamăt. Ea se uită peste. Ceva nu era în neregulă cu fața lui - dungi de noroi? Lacrimi? Nu, prea întuneric. Ea s-a apropiat. *Ce, e sânge?*
În apropiere, calul de vârstă s-a eliberat de țărușul care îl lega și s-a aruncat departe, cu copitele tunând.
Din Sweetest Sufferance a izbucnit un zgomot. Faint se învârte. 'Dulceata?'
Forma îmbrăcată în pătură tremura.
— Foame, spuse din nou Precious Thimble.
Spasmele au crescut prin Sweetest Sufferance, membrele ei sărind. S-a îndepărtat de pături cu piciorul, s-a rostogolit pe spate. Ochii ei erau larg deschiși, umpluți de sânge. Fața ei se umfla vizibil. Carnea despicată.
'Aici?' a întrebat Precious Thimble.
Faint se învârti spre vrăjitoare – văzu înclinarea ciudată a capului ei, saliva alunecându-i bărbia. Ochii ei erau străluciți. Ea se repezi. 'Scoate-o! Prețios! Trimite-l!
Sweetest Sufferance se ridică, sângele curgându-i din vârful degetelor. Proiecții osoase îi trecuseră prin față, închizând spațiul

pentru ochi, gura ei. Întregul ei trup tremura de parcă ar fi ceva înăuntru, încercând să scape. Sunete sfâșietoare au izbucnit de sub hainele ei, în timp ce mai multe oase au trecut pe lângă piele, împinse la hainele ei ude.

Pământul de sub femeie părea că se deschide.

Amorțit de groază, Faint făcu un pas înapoi. Șocul i-a furat voința. „Prețios, te rog...”

Amby urlă brusc și strigătul a fost atât de crud încât îl trezi pe Faint. Întorcându-se încă o dată, se repezi la Precious Thimble. A lovit femeia în față, o palmă vicioasă, cât de tare a putut. Capul tinerei vrăjitoare se legănă. Amby țipă din nou.

Faint aruncă o privire înapoi către Sweetest Sufferance – dar femeia dispăruse în mare parte, iar în locul ei, ridicându-se din pământul zdrobit de dedesubt, era o încheietură pătată, groasă ca tulpina unui copac străvechi. Mâna își împinsese degetele prin corpul femeii, ca și cum ar fi luptat fără o mănușă nepotrivită. Unghiile striate de sânge se zgâriau în aer.

Pământul se înclină sub Faint, aproape că o ridică din picioare.

Amby s-a clătinat spre Precious Thimble – fața lui o mască de sânge – și când pumnul lui a lovit-o pe fața ei, întregul cap i-a dat înapoi. Ea s-a răsturnat. Urlând, o luă în brațe și începu să alerge.

Brațul se întindea mai sus, rămășițele corpului lui Sweetest Sufferance încă agățându-se de mâna care strângea. Sângele ardea, se înnegrea, se vărsa în fulgi, dezvăluind un mădular de jad cel mai pur.

Faint se clătină înapoi. O movilă se ridica – un deal întreg – despica pământul dur. Copacul de la izvor s-a zvârlit, iar pe ramurile lui de mult moarte a încolțit brusc verde, zvârcolindu-se ca niște viermi. Fructele de jad s-au umflat, au crescut în ciorchini pentru a trage ramurile în jos.

Stânca a explodat de pe o creastă la cincizeci de pași spre sud. Ierburile înalte fluturau ca flăcările de jad. Un bolovan uriaș și strălucitor se legăna în vizor – *o frunte – o, zei de jos, o, Hood. Beru - te rog* -

Draconus se întoarse, cu ochii negri ca bălți de cerneală. — Așteaptă aici, spuse el.

Ublala deschise gura, dar pamantul tremura, rostogolindu-se ca valurile care se repezi de undeva spre nord si a uitat ce voia sa intrebe. S-a întors către iubita lui.

Ralata era trează, ghemuită pe picioarele ei. Teroarea îi umplu fața în timp ce se uita pe lângă Ublala.

S-a întors în timp pentru a-l vedea pe Draconus desenând sabia. Întunericul se revărsa din lama lungă ca niște giulgii biciuite de vânt, umflându-se, răsucindu-se pentru a se închide în jurul omului ca niște aripi pliante. Draconus a dispărut în întuneric, iar norul de cerneală a crescut în spirală, crescând în dimensiune. În câteva momente, s-a

înălțat deasupra lor, iar apoi acele aripi negre s-au desfășurat încă o dată.

Apariția s-a înălțat spre cer, aripi enorme de fum cerneală tunând aerul.

Ublala se uită după el. Dintr-un motiv oarecare, buzduganul îi era în mâini, iar capul din piatra cerească abura ca și cum ar fi fost scufundat într-o forjă.

A privit uriașul lucru zburând, spre nord. Nu un dragon. Întunericul înaripat. *Doar asta. Întunericul înaripat* .

Și-a lins buzele. — Draconus?

Crestele sprâncenelor s-au înălțat de pe piatra de bază zdrobită. Ochii străluceau ca niște faruri de smarald. O mână de secunde scăpase, la treizeci de pași spre vest. Faint stătea parcă înrădăcinat pe pământul tremurat, la fel de prins ca copacul care zdrăngănește. Gândurile ei fugiseră. În interiorul craniului ei se crea o presiune. Auzea voci, mii, zeci de mii de voci, toate vorbind într-o limbă pe care nu o putea înțelege. Se ridicau alarmați, cu frică, în panică. Și-a bătut mâinile la urechi, dar nu a fost de folos.

Ei vor să iasă .

Au întrebat. Dar nu au venit răspunsuri. Au implorat. A implorat. Lumea le-a dat tăcere. De unde știu asta? Inimile lor – bătăile – le simt. Simte-le rupându-le .

Sufletul i-a sfâșiat angoasa. Ea nu putea supraviețui asta. A fost prea mult, durerea prea mare.

Aer înghețat o cuprinse din spate. O umbră enormă se învârte pe pământ în stânga ei. Ceva învăluit în întuneric, purtat pe aripi vaste eterice, a coborât acolo unde ieșea capul de jad.

Faint văzu fulgerarea a ceva lung și negru, o margine strălucitoare și, în timp ce întunericul se izbi ca un val de mare de fruntea uriașului, așchia a fost împinsă înainte, străpungând centrul frunții.

Tunetul a pocnit. Leșinul a fost aruncat din picioare de comoția cerebrală. Corul imposibil de voci a strigat – de durere, de șoc și altceva. Sub ea pământul părea să geme. Se clătină încă o dată, Faint tuși din sângele care îi umplea gura.

Acele strigăte? Relief? În sfârșit. În sfârșit, un răspuns .

Antebrațul chiar în fața ei și mâna îndreptată spre vest rămaseră brusc nemișcate, luminescența jadului dispărând ca și cum ar fi fost învelită în praf. Copacul, înclinat precar într-o parte, și-a încetinit tremurul maniacal, ramurile sale încărcate acum de frunze de jad și de globurile uriașe de fructe.

Sus, pe deal, întunericul s-a unit, ca o suflare încetinită, iar în locul lui stătea un bărbat înalt, cu umeri largi. Mâinile îi erau strânse în jurul unei săbii cu două mâini sângerând niște șuvoaie negre care se învârteau leneș în aer. Îl văzu chinuindu-se să scoată arma de pe fruntea de jad care se ridica ca un zid de piatră în fața lui.

A mormăit când a reușit în sfârșit. Sabia alunecă în teaca atârnată sub brațul stâng. Se întoarse, se îndreptă spre Faint. Piele palidă, trăsături cizelate, păr negru, ochi fără adâncime. Când se apropia de ea, vorbea în daru. „De unde a venit, fiecare zeu este o nicovală a scutului. Femeie, ți-ai pierdut mințile?

Ea deschise gura pentru a negare, a proteste, dar apoi el a trecut pe lângă ea. Ea se întoarse, se uită după el. *Sud? Ce e acolo jos? Unde te duci? Nu, nu contează, Leșin* .

Doamne de jos, la ce tocmai am asistat?

Privirea ei s-a întors la fruntea desfăcută care depășea dealul. Rana din centrul ei era vizibilă chiar și de la această distanță. Aproape că împărțise craniul uriaș în jumătate.

S-a lăsat încet în genunchi. *Un zeu. Acela era un zeu. Erau amândoi zei? Unul tocmai l-a ucis pe celălalt?* Și-a dat seama că s-a udat. Încă o miros de ciocnire cu toate celelalte. Respirând tremurat, ea lăsă capul în jos. — Cea mai dulce suferință, îmi pare rău. Ea m-a avertizat împotriva asta. Îmi pare rău, scumpo. Te rog să mă ierți.'

Ea avea să plece, într-un timp, să-i găsească pe Amby și Precious Thimble.

Dar încă nu. *Nu chiar încă* .

Ublala a privit-o legandu-si patul. 'Unde te duci? Ar trebui să așteptăm. A spus să așteptăm.

Și-a dezvăluit dinții, dar nu s-a uitat la el. „Este un demon. Când va rămâne fără lucruri de vânat, ne va ucide și ne va mânca.

— Nu, nu va face. E drăguț. Draconus este drăguț, iubirea mea...

— Nu-mi spune așa.

'Dar-'

'Liniște. Dă-mi înapoi cuțitul.

'Nu pot. S-ar putea să mă înjunghii.

'Nu voi. Vă las pe amândoi. Ma duc acasa.'

'Acasă? Unde este aia? Pot sa vin?'

— Numai dacă poți înota, spuse ea. — Acum, măcar cuțitul. Și dacă mă iubești așa cum spui că o faci, îmi vei da și restul armelor mele.

— Nu ar trebui să o fac.

Venom a strălucit în ochii ei. 'Esti treaz. Tu ții acel club. Nu te pot răni. Dacă nu ești un laș, Ublala. Nu-i pot iubi pe lași, ei mă dezgustă.

S-a coborât. — Doar pentru că mi-e frică de tine nu înseamnă că sunt un laș. Am luptat odată cu cinci zei Teblori.

— Desigur că ai făcut-o. Lașii mint mereu.

„Și am luptat împotriva Colților Morții și toți acei războinici cu colți m-au plăcut – nu, nu eram eu. Cel puțin, nu cred că a fost. Se uită fix la buzdugan. — Dar l-am ucis pe Dalk. Am ucis un dragon. A fost ușor - nu, nu a fost. A fost greu, cred. Nu-mi amintesc.

— Nu se termină toate minciunile.

— Ai dreptate, spuse el, deodată sumbru. — Nu se termină.

— Dă-mi armele.

— Dacă o fac, vei muri.

'Ce?'

— Ne vei părăsi și nu există mâncare aici decât dacă Draconus ne-o ia. Vei muri de foame. Nu pot.'

— Sunt prizonierul tău? Așa îți place, Ublala? Vrei un sclav?

El ridică privirea spre ea. — Pot să te fac sex oricând dacă ești sclavul meu?

— Asta nu e dragoste, spuse ea.

„A trecut atât de mult", a răspuns el, „presupun că voi face sex în loc de dragoste. Vezi ce sa întâmplat cu mine?

'Amenda. Mă voi culca cu tine, dacă îmi dai armele după aceea.

Ublala îl strânse de cap. — Oh, mă încurci!

Ea a avansat spre el. — Acceptă oferta mea, Ublala, și sunt al tău... Ea se opri brusc și se întoarse.

Se uită după ea. 'Ce s-a întâmplat? Sunt de acord! Sunt de acord!'

— Prea târziu, spuse ea. — Prietenul tău s-a întors.

Ublala se răsuci să-l vadă pe Draconus apropiindu-se. — Nu este prieten de-al meu, mormăi el. 'Nu mai.'

— Prea aglomerate, aceste Wastelands, spuse ea.

— Atunci lasă-ne, răspunse Torrent. — Nu ne vom lipsi.

Ca răspuns, Olar Ethil îl ridică încă o dată pe Absi, de gât. — Ne-am odihnit suficient, spuse ea.

— Nu-l mai purta așa, spuse Torrent. — Poate călărește cu mine.

Gâtul ei scârțâi când se întoarse să-l privească. — Încearcă să fugi și te voi prinde, pui.

Torrent aruncă o privire spre gemeni, care s-au înghesuit lângă inelul de pietre unde încercaseră să aprindă focul cu o seară înainte. — Nu voi face asta, spuse el.

— Sentimentalitatea vă va vedea moartea, spuse Bonecaster. 'Vino aici. Ia copilul.

El s-a apropiat. Când a întins mâna spre băiat, mâna scheletică a lui Olar Ethil s-a rupt. Torrent a fost târât aproape, tras în sus până când ochii lui au fost la mai puțin de o mână de fața ei ruptă.

„ *Nu chemați zei în acest loc* ", șuieră ea. — Totul este prea aproape de suprafață. Mă înțelegi? Nici măcar fantoma lui Toc Younger nu poate rezista unei convocari – și nu va sosi singur. Ea l-a împins înapoi. — Ai fost avertizat – singurul meu avertisment. Te prind șoptind o rugăciune, Torrent of the Awl, și te voi omorî.

S-a dat înapoi, încruntat. — Amenințarea aia devine la fel de bătrână ca tine, hag. L-a luat de mână pe Absi și l-a condus încet spre locul unde îi aștepta calul. — Și avem nevoie de mâncare – îți amintești ce este, Olar Ethil? Si apa.'

S-a uitat în jur, dar nu a văzut niciun semn de Telorast și Curdle – când îi văzuse ultima dată? Nu-și putea aminti. Oftând, le făcu semn gemenilor. Stavi și Storii au sărit în picioare și i s-au alăturat. — Poți să mergi o vreme? i-a întrebat. — Mai târziu, poți să călări, puțin mai mult decât ai făcut ieri. Nu mă deranjează să merg pe jos.

— Ai auzit tunetul acela? întrebă Stavi.

— Doar un tunet.

— Mai trăiește tatăl nostru? întrebă Storii. — El chiar este?

— Nu o să mint, spuse Torrent. „Dacă spiritul lui umblă din nou pe pământ, el este la fel cu Olar Ethil. Un T'lan Imass. Mă tem că vor fi puține lucruri pe care le vei recunoaște...

— În afară de ceea ce este înăuntrul lui, spuse Storii. — Asta nu se va fi schimbat.

Torrent își întoarse privirea. — Sper că ai dreptate, pentru binele nostru. El a ezitat, apoi a spus: „La urma urmei, dacă cineva poate face față acestui Bonecaster, acesta va fi tatăl tău”.

— Ne va duce înapoi, spuse Stavi. — Noi toți trei. Vei vedea.'

El a dat din cap. — Atunci, gata?

Nu, nu i-ar minți, nu despre tatăl lor. Dar unele suspiciuni le-ar păstra pentru el. Nu se aștepta ca Olar Ethil să-i ducă la Onos T'oolan. Absi, și poate chiar și gemenii, deveniseră moneda ei atunci când forțaseră mâna Primei Spade și nu ar permite o situație în care el ar putea-o contesta în mod direct pentru posesia lor. Nu, aceste monede de carne le-ar ține bine ascunse.

Torrent îl ridică pe Absi, cu inima încleștându-i când brațele băiatului îl înconjurau gâtul. Tinerii s-au adaptat repede, știa el, dar chiar și atunci au existat răni care s-au strecurat prin conștientizare, fără a lăsa o undă, și s-au scufundat adânc. Și mulți ani mai târziu, de ce, au modelat o viață întreagă. *Abandonează copilul și toate legăturile omului vor fi slabe. Luați dragostea copilului și femeia va fi o frunză pe fiecare pârâu. Așa au spus cei mai mari. Întotdeauna plin de avertismente, spunându-ne tuturor că viața a fost o călătorie perfidă. Că o cale odată începută nu putea fi ocolită cu ușurință sau răsucită din nou prin dorință sau voință .*

Cu un Absi rânjător așezat pe șa, cu mâinile lui mici strângând cornul, Torrent strânse hățurile. Gemenii căzând lângă el, el a pornit după Olar Ethil.

Tunetul se oprise la fel de repede cum începuse, iar cerul fără nori rămânea neschimbat. În aceste Wastelands erau în joc forțe teribile, suficiente pentru a zgudui până și vrăjitoarea nemorte care mergea atât de intenționat înaintea lor. „ *Nu chemați zei în acest loc* ”. Un avertisment curios. S-a rugat cineva? El a pufnit. *Când rugăciunea a realizat altceva decât tăcerea? Orice altceva decât absența jalnică care umple aerul, construind ca o bula de neant în suflet? De când o rugăciune nu a lăsat*

decât dor goală, unde dorințele ardeau și dorul era un cuțit răsucit în piept?

Nu chemați zei în acest loc. Nu-l chema pe Toc Anaster, gardianul meu cu un singur ochi, care poate călări prin văl, care poate vorbi cu vocea morții însăși. De ce te temi atât de el, Olar Ethil? Ce poate să-ți facă?

Dar știu răspunsul la asta, nu-i așa?

În față, Bonecaster ezită, întorcându-se să se uite la Torrent.

Când el a zâmbit, ea s-a îndreptat din nou cu fața în față și și-a reluat mersul.

Da, Olar Ethil. Aceste Wastelands sunt într-adevăr foarte aglomerate. Pășește ușor, hag, de parcă asta ar face bine .

Absi a scos un mormăit ciudat, apoi a cântat: „Tollallallallalla! Tollallallalla!'

Fiecare cuvânt de la un copil este în sine o rugăciune. O binecuvântare. Îndrăznim să răspundem? Ai grijă micuțul Absi, Olar Ethil. Sunt răni care se strecoară. I-ai ucis câinele .

I-ai ucis câinele .

Țesătura dintre lupte era mărunțită. Găuri căscate căscau din toate părțile. După cum se cuvenea formei sale virate, Gruntle se mișca în umbră, o creatură ascunsă, cu mușchii rostogolindu-se sub pielea lui ghimpată, cu ochii strălucindu-se ca jarul în noapte. Dar cumpărarea sub labele lui căptușite era incertă. Vistas se mișcă sălbatic în fața privirii lui fixate. Doar disperarea – și poate nebunia – îl dusese pe aceste cărări.

O clipă curgea pe un tărâm rece și amar de bolovani cu mușchi, iar următoarea mișcându-se ca o fantomă printr-o pădure catedrală înveșmântată într-o întuneric fetidă. În altul, aerul era plin de otrăvuri și s-a trezit forțat să înoate un râu, cu apele groase și încrustate de spumă maro. Până la mal și într-un sat de piatră tăiată plin de trăsuri, trecând printr-un cimitir, o vulpe scotând un strigăt ciudat când îi prinse mirosul.

A dat peste două siluete – apariția lor bruscă atât de surprinzătoare, încât alarma i-a dezlănțuit instinctele – un mârâit, o fugă bruscă, gheare și apoi colți. Țipetele sfâșiară aerul nopții. Fălcile i s-au strâns prin oasele gâtului uman. Un biciu de labe cu gheare smulse o parte dintr-un câine, aruncând fiara pe moarte în tuf. Și apoi prin, departe de acea lume și într-o junglă udă, luminată de fulgere - mirosul de sulf greu în aer.

Pe un mal de noroi, într-o groapă de cadavre putrezite, trupurile umflate de oameni și cai, cineva cântând plângător în depărtare.

O pădure în flăcări.

Coridorul unui palat sau al unui templu – zeci de oameni îmbrăcați fugind cu țipete – și încă o dată îi sfâșie. Sânge uman îi umplea gura,

gustul îngrozitor de dulce. Trăgând corpurile în jos de la spate, strângând prin cranii - pumnii slabi lovindu-i în flancuri...

Undeva în adâncul lui, a scăpat un suspine, smulgându-se – și încă o dată lumea s-a schimbat, acum o tundră sterilă, cineva îngenuncheat lângă un bolovan, ridicând capul, ochii întâlnindu-i pe ai lui.

' *Opriți asta. Acum. Copil al trădarii, te pierzi de sângele fiarei* .

O femeie, cu părul ei lung, negru, gros și lucios ca pielea unei pantere, cu fața lată, cu pomeții înalți și fulgerați, cu ochii de chihlimbar plini de cunoaștere. Câteva cârpe de piele de caribou pentru haine, în ciuda aerului rece.

„ *Când mă vei găsi* ”, a continuat ea, „ *nu va fi așa cum îți imaginezi. Nu ne vom întâlni ca iubiți. Nu ne vom dori aceleași lucruri. S-ar putea să ne luptăm, tu și cu mine* .

S-a ghemuit, cu părţile laterale agitate, mușchii tremurând, dar furia oarbă se stingea.

Ea a făcut un gest ciudat cu o mână. O *pisică sare, ia viața unei păsări. Un altul ia viața unui copil care se joacă în grădină. Asta face o pisică, negi asta? Există vreo crimă în aceste scene? Poate. Pentru pasăre, crima de nepăsare, de incurajare. Copilul? Un părinte neatent? Un loc prost ales pentru a locui?*

din *cuibul lor strigă după o mamă care nu se va întoarce. Moartea ei este moartea lor. Mama își întristează pierderea, dar poate că va exista un alt copil, o nouă viață care să o înlocuiască pe cea pierdută. Spune-mi, Gruntle, cum măsoară cineva aceste lucruri? Cum decide cineva care viață este mai prețioasă? Sunt sentimentele repartizate în funcție de inteligență și conștiință de sine? Se întristează o creatură minusculă mai puțin profund decât una cu o... statură mai mare?*

nu *este firesc să te înfurii după răzbunare, după răzbunare? Perechea păsării moarte visează la crimă?*

ai *luat mai mult decât copii, pe această cale grea a ta. În urma ta, multă durere se învârte acum. Sosirea ta a fost inexplicabilă pentru simțurile lor, dar dovada prezenței tale stă în bălți de sânge* .

„ *Fii arma întâmplării întâmplătoare dacă trebuie. Fii forța de neimaginat care lovește fără motiv, fără scop. Fii luătorul de vieți* .

„ *Te voi aștepta, la capătul acestui drum. Vom discuta despre răzbunare? Cu colți și gheare?* '

La amenințare, un mârâit scăzut i-a bubuit din piept.

Zâmbetul ei era trist. Ea a gesticulat din nou -

Clipind, Gruntle se trezi pe mâini și genunchi, cu pământ pietros sub el. Tuși, apoi scuipă pentru a curăța bucăți de sânge gros de pe gură, întinse mâna și își șterse buzele umede – pe dosul mâinii o pată roșie și șuvițe de păr uman. — Zei de jos, mormăi el. 'Aceasta a fost o greșeală.'

Warrens se destrama. *Unde mergeam? De ce fugeam?* Dar și-a amintit. Trădari. Puncte slabe. Defectele de a fi uman – el căutase o

scăpare. O cufundare capulnată în lipsă de minte, fugind de orice fel de remușcare și recriminare. *Fugând* .

— Dar ce rost are? spuse el pe sub răsuflarea. *A uita înseamnă a mă uita pe mine. Cine sunt eu și că nu trebuie să mă predau. Dacă o fac, nu voi mai avea nimic* .

Ah, dar totuși... să fiu fără vină. O pisică deasupra carcasei minuscule a unei păsări. Deasupra cadavrului unui copil .

Fără vină .

Dar ticăloșilor care mă vânează nu le pasă de asta. Un copil a murit. Mamele se înclină într-o durere nenorocită. Armele sunt luate în mână. Lumea este un loc periculos; ei înseamnă să o facă mai puțin. Ei tânjesc să moară străvechi și ofilit în paturi de paie, la sfârșitul unei vieți lungi, cu piei pe pereți care își proclamă vitejia .

Ei bine, atunci vino la mine dacă trebuie. Pentru ochii tăi sunt un tigru monstruos. Dar în mintea mea, am viclenia unui bărbat. Și da, știu totul despre răzbunare .

Putea vedea acum unde îl ducea calea. Darul de moarte al lui Trake se întorcea în mâinile lui, găsind o formă nouă, teribilă. — Atunci v-ați deosebi? Nu animal. Altceva. Foarte bine, atunci va fi război.

Periându-și ochii, se ridică încet în picioare. *Admiră fiara. El este curajos. Chiar și când îți încărcă sulița. Și dacă te afli deasupra cadavrului meu, observă bine propria ta curaj, dar în ochii mei fără viață vezi acest adevăr: ceea ce am împărtășit în această ciocnire a curajului, prietene, nu a fost un lucru de simțire sau inteligență. Îndemânarea și norocul pot fi triumfătoare, dar acestea sunt darurile naturii* .

Încurcă asta pe riscul tău .

— Treach, ascultă-mă. Voi lupta cu acest război. Îi văd... inevitabilitatea. Voi încărca sulița. *Pentru că nu am de ales* . Și-a dezvăluit dinții. — Doar fă-mi moartea să merite.

Undeva înainte, ea îl aștepta. Încă nu știa ce înseamnă asta.

Vălul dintre om și fiară a fost sfărâmat și el se trezi privind din ambele părți. Disperarea și nebunia. *Oh, Stonny, nu pot să-mi țin promisiunea. Îmi pare rău. Dacă aș putea să-mi mai pun ochii încă o dată pe fața ta* . El a oftat. — Da, femeie, ca să răspund la întrebarea ta crudă, perechea păsării visează la crimă.

Lacrimile s-au tot întors. Încețoșându-și vederea, curgându-și pe obrajii cu cicatrici și sâmburi. Dar Mappo s-a forțat înainte, luptând cu fiecare pas pe care îl făcea. Două testamente au fost blocate în luptă. Nevoia de a-și găsi prietenul. Nevoia de a fugi de rușinea lui. Războiul era acum un lucru dureros – a fost o vreme, cu atâta vreme în urmă, când el nu se ferise de aprecierea de sine; când, cu toate înșelăciunile care îi călăuzeau viața, înțelesese necesitatea, claritatea ascuțită a scopului său.

A stat între lume și Icarium. De ce? *Pentru că lumea merita salvată. Pentru că a fost dragoste și momente de pace. Pentru că compasiunea a*

existat, ca o floare într-o crăpătură de piatră, un adevăr deplin, un miracol uluitor . Iar Icarium a fost o armă de distrugere, fără sens, oarbă. Mappo își dăduse viața pentru a păstra acea armă în teacă, legată de pace, uitată.

În numele compasiunii și al iubirii.

De care tocmai se îndepărtase. Întorcându-și spatele copiilor, ca să nu vadă rănirea din ochii lor, acea plată întărită, ca încă o trădare, le-a cuprins scurta viață. Pentru că, își spuse, viitorul lor este incert, dar încă plin de posibilități. *Dar dacă Icarium ar trebui să se trezească și nimeni nu este acolo să-l oprească, acele posibilități vor lua sfârșit. Acest lucru nu are sens?* Oh, da, într-adevăr avea sens.

Și totuși, a fost greșit. Știu. Îl simt. Nu mă pot ascunde de asta. Dacă mă întăresc la compasiune, atunci ce încerc să salvez?

Și așa a plâns. Pentru el. În fața rușinii, durerea a dispărut. În fața rușinii, a început să piardă cine era, cine crezuse mereu că este. Datoria, mândria în jurământul său, sacrificiul său - totul s-a prăbușit. A încercat să-și imagineze că-l găsește pe Icarium, cel mai vechi prieten al lui. El a încercat să-și imagineze o întoarcere la vechile căi, la cuvintele sale de înșelăciune în numele iubirii, la jocurile blânde de fesă și de delectare pe care le jucau pentru a ține la distanță adevărurile înfiorătoare. Totul așa cum a fost cândva și, în esență, dorința lui Mappo de a-și preda propria viață în loc să vadă că ochii Furătorului de Viață iau foc.

Nu știa dacă mai putea face asta. Inima unui om trebuie să fie curată pentru așa ceva, curățată de orice îndoială, suficientă pentru a face din moarte însăși un sacrificiu demn. Dar credințele solide din anii trecuți se stricaseră acum.

Se simțea cocoșat în interiorul său, ca și cum s-ar plimba în jurul unei răni vechi, lăsându-și oasele să se simtă fragile, o cușcă care s-ar putea mototoli la primul indiciu de presiune.

Pământul pustiu a trecut pe lângă el din toate părțile, abia observat. Căldura zilei se clătina înaintea incendiului din craniul lui.

Mappo se forță să înainteze. Trebuia să-l găsească pe Icarium acum, mai mult ca niciodată. *A cere iertare. Și pentru a pune capăt* .

Prietenul meu. nu mai sunt suficient. Nu sunt războinicul pe care l-ai cunoscut cândva. Eu nu sunt zidul de care să te sprijini sinele tău obosit. Am trădat copii, Icarium. Uită-te în ochii mei și vezi adevărul .

implor o eliberare .

— Termină, Icarium. Te rog, termină cu asta.

Stormy s-a gândit că poate distinge un strat de praf la sud-est. Fără a spune cât de departe – orizonturile au jucat feste în acest loc. Șopârla pe care o călărea a devorat leghe. Nu părea să obosească niciodată. Privindu-și înapoi, se uită cu privirea la dronele care zburdau în urma lui. K'ell Hunters se întindea pe flancuri, uneori vizibile, dar de cele mai multe ori nu, pierduți undeva în faldurile și cutele înșelătoare ale peisajului.

Călăresc pe un Ve'Gath blestemat. Cea mai urâtă armă de război pe care am văzut-o vreodată. Nu am nevoie de o escortă blestemată . Bine, așa că trebuia hrănit seara. A fost asta de luat în considerare. *Dar eu sunt bărbat. Urăsc nevoia de a lua în considerare orice. Nici nu este o problemă. De cele mai multe ori* .

Prefera să fie doar un caporal. Această afacere Shield Anvil i-a lăsat un gust acru în gură. *Da, există un sentiment sentimental în mine. Nu neg, și poate că este lat ca un ocean, așa cum spune Ges. Dar nu am cerut-o. Odată am plâns după un șoarece pe moarte – murind pentru că am încercat să-l prind, doar că mâna mea era prea stângace și ceva s-a rupt înăuntru. Întins acolo în palma mea, respirațiile veneau atât de repede, dar membrele minuscule s-au oprit din mișcare, iar apoi respirațiile au încetinit* .

Am îngenuncheat pe pietre și am văzut cum moare încet. Acolo în mâna mea. Doamne, e de ajuns să mă facă să plâng din nou, doar amintindu-mi. Câți ani aveam? Douăzeci?

Se apleca într-o parte și își curăța nasul, o nară și apoi cealaltă. Apoi și-a curățat mustața cu degetele, ștergându-le pe picior. Nor de praf mai aproape? Greu de spus.

Îndepărtând o ridicare, a înjurat și a ordonat în tăcere călării sale să se oprească. Bazinul de dedesubt se întindea la trei sute sau mai mult de pași, iar jumătate din această distanță o duzină de siluete stăteau sau stăteau într-un cerc aspru. De îndată ce a apărut, cei care stăteau în picioare s-au întors spre el, în timp ce cei care stăteau încet s-au urcat în picioare și au făcut la fel.

Erau înalți, slăbiți și blindați în lanț negru, solzi negri și piele neagră.

Vânătorii Ke'll apăruseră brusc în dreapta și în stânga lui Stormy și se închideau într-o înclinație rapidă, cu cochinele lor masive întinse în lateral.

Stormy putea să guste ceva uleios și amar.

— Calmează-te, șopârle, spuse el pe sub răsuflarea, punând în mișcare Ve'Gath. — Nu desenează.

Fețe înguste și întunecate de sub cârme ornamentate urmăreau apropierea lui Stormy. Fețe ofilite. *Nenorociții ăia sunt cu colți. Jaghut? Trebuie să fie — acel vechi bust al lui Gothos din Templul Gri al lui Aren avea colți ca aceia. Dar atunci, acești oameni nu arată prea bine. T'lan? Jaghut l-a avut pe T'lan? Oh, nu contează întrebările astea, idiotule. Doar întreabă-i. Sau nu* . La zece pași între ei, Stormy făcu frâu. Vânătorii s-au oprit la câtiva pași în spate, s-au așezat și și-au plantat vârfurile țesăturilor în pământul tare.

I-a studiat pe războinicii dinaintea lui. — Urât, mormăi el.

Unul a vorbit, deși Stormy nu era imediat sigur de la care provenea vocea. — Vezi asta, Bolirium?

— Înțeleg, răspunse altul.

— Un om – ei bine, în mare parte uman. Greu de spus în spatele acelui păr. Dar haideți să fim generoși. Un om, cu K'Chain ca animale de companie. Și cu doar câteva clipe în urmă, Bolirium, ai avut curajul să sugerezi că lumea este un loc mai bun decât atunci când am părăsit-o ultima oară.

— Am făcut-o, a recunoscut Bolirium, apoi a adăugat: „Am fost un idiot”.

Râsete scăzute.

Un al treilea Jaghut a spus apoi: „K'Chain și termite, Gedoran. Găsește una ...'

— Și știi că mai sunt o sută de mii în lemn. După cum spui, Varandas.

— Și cu celălalt miros...

— Așa, spuse Gedoran – iar Stormy l-a găsit după încuviințarea din cap care însoțea cuvintele. 'Praf.'

— Vise și coșmaruri, Gedoran, se ascund în aceeași groapă. Întinde-te în jos și ești orb la ceea ce scoți.

Toți vorbeau Falari, ceea ce era ridicol. Stormy pufni, apoi spuse: — Ascultă. Îmi ești în cale.

Gedoran făcu un pas înainte. — Nu ai venit în căutarea noastră?

— Chiar arăt atât de prost? Nu. De ce, ar trebui să fac?

— Este impertinent.

— Daryft, un om care călărește un Ve'Gath poate fi cât de impertinent îi place, spuse Bolirium.

Râsete puternice, capetele legănându-se pe spate.

Stormy a spus: „Ești în mijlocul nicăieri. Ce aveți de gând să faceți?'

— Ah, spuse Gedoran, asta e o întrebare pertinentă. L-am trimis pe comandantul nostru într-o căutare și acum așteptăm întoarcerea lui.

— Îi ordoni comandantului tău?

— Da, nu este minunat?

Jaghut a râs din nou, un obicei, a decis Stormy pe măsură ce mergea, și mai departe, asta s-ar putea dovedi înnebunitor. — Ei bine, atunci te las pe tine.

Cei paisprezece Jaghut s-au închinat, iar Gedoran a spus: „Până ne întâlnim din nou, Shield Anvil”.

— Nu intenționez să mă întorc așa cum am venit.

— Înțelepciunea nu a murit încă, spuse Bolirium. — Nu v-am sugerat asta tuturor?

— În mijlocul unei multitudini de afirmații idioate, poate că ai făcut-o.

— Varandas, trebuie să existe un echilibru în lume. Pe de o parte, o bucată de înțelepciune grea, compensând o avalanșă gastrică de prostie fără creier. Nu așa stau lucrurile?

— Dar Bolirium, o picătură de parfum nu poate învinge o grămadă de rahat.

— Asta depinde, Varandas, de unde îți pui nasul.

Gedoran spuse: — Asigurați-vă că ne anunțați, Varandas, când în sfârșit vei mirosi ceva dulce.

— Nu-ți ține respirația, Gedoran.

Spre hohote de râs, Stormy a pus Ve'Gath-ul în mișcare, îndreptând creatura spre stânga pentru a ocoli Jaghut. Odată trecută, își îndemnă călărișul să treacă la trap. La scurt timp mai târziu, vânătorii K'ell s-au apropiat.

Le simțea neliniștea. — Da, mormăi el.

Se întrebă cine era comandantul. *Trebuie să fie un idiot al naibii. Dar apoi, orice pentru a scăpa de acel râs. Da, acum asta are sens. Probabil că aș merge direct în fundul lui Hood pentru a scăpa de acel lot* .

Și de îndată ce miros ceva dulce, băieți și fete, voi merge direct înapoi și vă spun .

Norul acela de praf se uita mai aproape. Poate.

CAPITOLUL ȘAPTE

„În așteptarea restituirii”

Epigraf pe piatra funerară, Lether

— Este așa cum văd? întrebă Brys Beddict. — Soarta lumii în mâinile a trei femei?

Atri-Ceda Aranict a mai tras o dată pe stick și apoi a aruncat ciotul în foc. *În flăcări* ... A ținut fumul în plămâni cât a putut, de parcă, refuzând să expire, ar fi putut să rețină timpul în sine. *Am văzut caverne. Am văzut întunericul... și ploaia, zeii de jos, ploaia* ... În cele din urmă, a oftat. Dacă mai rămăsese fum, ea nu l-a văzut. — Nu trei femei singure, spuse ea. — Există un bărbat. Tu.'

Stăteau netulburați în fața focului. Soldații dormeau. Urletele animalelor care așteptau să fie sacrificate se potolise noaptea. Focurile de gătit s-au diminuat pe măsură ce vântul învolburat a mâncat ultimul bălegar, iar aerul a fost umplut cu cenușă. Vino în zori... *plecăm. Despărțiți, fiecare în moduri separate. Mi-aș fi putut imagina asta? Știa ea? Trebuie să aibă. De sabia ei suntem sfărâmați* .

— A fost necesar, spuse Brys.

— Pari de parcă ai încerca să te convingi singur, observă ea, trăgându-și un conic din teaca centurii și întinzându-se să pună un capăt în flăcări. Privit cum a prins. A dus focul groaznic mai aproape de fața ei pentru a aprinde încă un băț.

— Cred că am înțeles-o. El a mormăit. — Ei bine, cât ar putea oricine.

Ea a dat din cap. — Aspectul de pe fețele ofițerilor ei.

— Uimită. Da.'

Se gândi la Fist Blistig. — Consternat.

El a aruncat o privire spre ea. „Mi-am făcut griji pentru tine, iubirea mea. fiica lui Abrastal...

— Într-adevăr, un copil puternic, să ne găsească de atât de departe. Ea trase de băț. 'Eram nepregătit. Viziunile nu aveau sens. M-au copleșit.

— Sunteți în stare să le înțelegeți acum?

'Nu.'

— Îmi vei descrie mie, Aranict?

Și-a lăsat privirea în jos.

— Iartă-mă că te întreb, spuse el. — Nu m-am gândit că nu ar trebui să retrăiești o astfel de traumă. Ah, sunt obosit și mâine va fi o zi lungă.

A auzit invitația în cuvintele lui, dar flăcările vetrei o țineau pe loc. *Ceva. O promisiune. Un avertisment. Trebuie să mă gândesc la asta* . — Mă voi alătura ție, dragă, în curând.

'Desigur. Dacă mă găsești mort pentru lume...

Ea tresări, și-a revenit și a spus: „Voi avea grijă să nu te trezesc”.

El se aplecă, iar ea se întoarse pentru a întâlni buzele lui cu ale ei. I-a văzut tandrețea zâmbetului în timp ce se îndepărta.

Apoi a rămas singură, iar privirea ei s-a întors din nou spre flăcări. *Un parlament. O întâlnire de minți. Ei bine* .

Începuse destul de simplu. Călăreți regali țineau în frâu înaintea cortului de comandă, soldați care păreau să ia caii. Salutări schimbate cu ofițerii Malazan care îi așteaptă pe acești distinși oaspeți. Adjunctul era înăuntru, da. Rănile ei? Ea și-a revenit, din fericire. Ne temem că va fi puțină formalitate în toate astea, Alteță – nu este cel mai bine ca fiecare să ne facem propriile prezentări? Mortal Sword, Shield Anvil, mă bucur să vă văd pe amândoi...

Pumnul Faradan Sort se susținuse la propriul ei standard de formalitate, presupunea Aranict. Atât confortabil, cât și respectuos. În timp ce Fists Kindly și Blistig nu spuseseră nimic, tensiunea dintre cei doi bărbați era palpabilă.

Ea stătuse aproape de comandantul Brys. Era greu de știut unde să caut. Femeile Khundryl, Hanavat și Shelemasa, s-au reținut de celelalte, parcă nesigure de propria lor valoare. Pe măsură ce Sort și Krughava și Abrastal au fost schimbate cuvinte cu privire la cine ar trebui să intre primul – o ciocnire de deferență, dintre toate – Aranict făcu un pas înapoi și se îndreptă spre Khundryl.

Ei au observat apropierea ei cu o trepidare evidentă. Aranict s-a oprit, și-a scos punga și a numărat trei bețișoare de frunză. Ea le ridică cu sprâncenele ridicate. Zâmbete bruște i-au răspuns.

Stătea și fuma cu ei, la câțiva pași în spate față de toți ceilalți, iar Aranict îi atrase privirea pe Brys și fu încântată de mândria pe care o vedea în privința iubitului ei.

În cele din urmă s-a stabilit că regina Abrastal va fi prima care va intra, însoțită de Barghast Warchief Spax, urmată de Perish. Când fețele s-au întors către femeile Khundryl, Hanavat a gesticulat cu o mână - în mod clar, acum că avea ceva de făcut, era mulțumită să aștepte. Shelemasa părea și mai ușurată.

Brys se apropie. — Atri-Ceda Aranict, dacă vrei, l-ai escorta pe Khundryl înăuntru odată ce ai terminat... eh, aici.

— Desigur, răspunse ea. 'Va fi placerea mea.'

Câteva clipe mai târziu, cele trei femei erau singure în afară de cei doi soldați care flancheau intrarea în cort.

Hanavat a fost primul care a vorbit. „Sunt tentat să mă întorc la oamenii mei. Nu aparțin unei astfel de companii.

— Tu stai în locul soțului tău, spuse Aranict.

Ea se strâmbă. — Nu este ceea ce aș alege.
— Nimeni nu e orb la asta, spuse Aranict, cât a putut de blând. — Dar, dacă vrei, pot inventa o scuză...
— Nu, spuse Hanavat. „Până și soțul meu s-a luptat cu această datorie specială. Burned Tears au jurat pe câmpul de luptă, în memoria lui Coltaine din clanul Crow.' Ea a scos un flux aspru de fum. Dar se pare că eșecul ne găsește indiferent unde ne întoarcem. Ea dădu din cap spre cort. „Voi rezista în fața dezamăgirii lor, deoarece soțul meu nu îndrăznește. Moasele mele imi spun iar si iar ca spiritul unei femei este mai puternic decat al barbatului. În această zi vreau să demonstrez asta.
— Dacă vrei, te voi prezenta, Hanavat.
— Nu mă aștept la asemenea formalități, Atri-Ceda. Adjunctul are probleme mai importante de rezolvat acolo.
— Îmi învârte capul, spuse Shelemasa.
— Trece, spuse Aranict.
La scurt timp mai târziu, s-au terminat. Hanavat îi făcu semn lui Aranict să-i înainteze. Atri-Ceda se întoarse spre intrarea în cort, dar apoi Hanavat spuse: „Aranict”.
'Da?'
'Mulțumesc.'
— Comandantul meu a vorbit din suflet cu cuvintele pe care ți le-a spus mai devreme, Hanavat. Khundryl nu au de ce să le fie rușine. Într-adevăr, exact opusul este adevărat. I-a condus în cortul de comandă.
În camera exterioară se aflau cei doi căpitani Malazan, Raband și Skanarow. De cealaltă parte a cortinei se auziră voci în surdină.
Skanarow le aruncă tuturor un zâmbet încordat. „Am decis că nu vrem să aglomeram camera”.
Când Shelemasa a ezitat, Hanavat a luat-o de braț pe femeia mai tânără.
Aranict trase cortina de la intrare într-o parte. Femeile Khundryl au intrat în cameră.
Conversația a dispărut.
Când Aranict a intrat, a simțit tensiunea. Fața lui Mortal Sword Krughava era întunecată de furie – sau de rușine. La un pas în spatele ei se afla Shield Anvil, palid, clar zdrăngănit. Brys stătea în dreapta, cu spatele aproape periat de peretele cortină. Alarma era scrisă clar pe fața lui. În stânga stătea regina, încordată și atentă, în timp ce ochii ei ascuțiți urmăreau de la Krughava la Adjunct și înapoi. Cine tocmai vorbise? Aranict nu era sigur.
Pumnii stăteau în stânga Adjunctului, aproape de colțul camerei. Banaschar s-a sprijinit de un stâlp de sprijin din cealaltă parte, cu brațele încrucișate și pleoapele pe jumătate coborâte. În apropiere, de parcă gata să-l prindă pe fostul preot în cazul în care acesta se prăbușește, se afla Lostara Yil.

Adjunctul Tavore părea sănătos, cu expresia ei severă, ținând neclintit privirea lui Krughava.

La sosirea lui Khundryl, Pumnul Faradan Sort și-a dres glasul și a spus: „Adjunct, îmi face plăcere să vă prezint...”

— Nu e nevoie, răspunse Tavore, punându-și privirea asupra Shelemasa. Adjunctul a făcut un pas înainte, forțând să se despartă Sabia Mortală și regina. — Presupun că ești Shelemasa, care a reușit să-i adună pe supraviețuitorii Încărcării, să conducă retragerea și să salveze astfel multe vieți. Se spune că ai fost ultimul care a părăsit terenul. Prezența ta aici ne onorează pe toți. Ea făcu o pauză, apoi se întoarse către Hanavat. — Mamă scumpă, spuse ea, mă întristez pentru pierderile tale groaznice. Mă întristează și că, în această perioadă, soțul tău se oprește doar asupra propriilor pierderi. Sper că se va trezi în curând la darurile care au rămas în viața lui. Tavore se uită la ceilalți. „Hanavat și Shelemasa sunt Khundryl Burned Tears, cei mai vechi aliați ai noștri. Jertfa lor din ziua Nah'ruk a salvat viețile a mii de oameni. În această zi, ca în orice altă zi, prețuiesc sfaturile lor. Pumn, cu amabilitate, găsește un scaun pentru Hanavat — nu este potrivit să stea cu copilul ei atât de aproape.

Aranict a văzut-o pe Hanavat rezistând lacrimile, curgând în spatele uimării ei, iar dacă cele două femei stăteau acum mai înalte decât erau cu o clipă mai devreme... *Adjunct Tavore, tu continuă să ne surprinzi* .

Tavore a revenit la poziția inițială. — Vânătorii de oase, spuse ea, au avut suficient timp să-și lingă rănile. Acum trebuie să marșăm cu seriozitate.

Vocea lui Krughava era aspră de emoție reprimată. „Ne-am jurat să...”

— Servește-mă, se răsti Adjunctul. — Ai jurat să mă slujești și că trebuie să-ți amintesc de durerea asta, Sabie Mortală.

— Nu, spuse Krughava pe un ton ca fierul șlefuit. — Armata ta este avariată, adjunct. Suntem în fața ta – toți aici – și ne-am angaja pentru cauza ta...

— Nu chiar, spuse regina Abrastal, pentru că încă nu înțeleg această cauză și, după privirea de pe chipul prințului Brys, bănuiesc că împărtășește neliniștea mea.

Krughava a șuierat un blestem în limba ei, apoi a încercat din nou. 'Adjunct. Acum este momentul să ne unim forțele respective, întărindu-ne astfel puterea...

'Nu.'

Cuvântul a lovit ca un cuțit înfipt în podea între ei.

Culoarea a părăsit fața lui Krughava. — Dacă te îndoiești de loialitatea sau curajul nostru...

— Nu, răspunse Tavore. — De fapt, depind de asta.

— Dar asta nu are sens!

Adjunctul se întoarse către Abrastal. — Înălțime, prezența dumneavoastră aici este foarte neașteptată, dar binevenită. Regatul tău, chiar mai mult decât cel al regelui Tehol, a avut contact de lungă durată cu acele teritorii din Kolanse și cu Regatele de Sud ale Mării Pelasiar.

— Este adevărat, adjunct.

— Ce ne poți spune despre situația de acolo?

Sprâncenele reginei se ridicară. — Am presupus că știai pe deplin încotro te îndrepți, adjunct. Dacă nu este cazul, atunci sunt nedumerit. Ce fel de război cauți? Care este cauza acestei beligeranții a ta?

Se părea că Tavore nu era dispus să răspundă. Tăcerea s-a întins.

Cel care a vorbit în cele din urmă i-a tresărit pe toți. — Viermele se va hrăni. Banaschar își ridică încet capul. — Se va satura de sacrificarea care va urma. Privirea lui începură rătăci printre ei, așezându-se pe regina Bolkando. 'Ce meriti? Oricare dintre voi?' Dădu din cap către Adjunct. — Crede că... destul. Suficient pentru a lupta cu un război imposibil. Pentru tine, Alteță. Și tu, prințul Brys. Și, se clătina el o clipă, de parcă era pe punctul de a fi bolnav, chiar și eu.

— Nu înțeleg, spuse Abrastal, dar voi lăsa problema să se odihnească deocamdată. Ca să-ți răspund, Adjunct, trebuie să țes o poveste. Și, a adăugat ea, mi se usucă gâtul.

Sort se duse la intrarea cortinei, se aplecă afară și le ordonă căpitanilor să găsească niște bere.

Regina a pufnit și apoi a spus: „Ei bine, presupun că berea se potrivește mai bine unei povești spuse decât vinul. Foarte bine, voi începe. Au venit din mare. Nu așa este întotdeauna? Nu conteaza. Totuși, au existat probleme în ținuturi cu mult înainte de acea zi. Decenii de secetă. Revolte, războaie civile, uzurpări, o mulțime de națiuni cândva bogate, care se apropie acum de prăbușirea totală.

„În asemenea vremuri, se știe că profeții se ridică. Revoluții îndrăznețe, capetele regilor și reginelor pe vârfuri de suliță, sânge pe străzi. Dar pe un cer gol de ploaie nicio cauză nu triumfă, nici un mare conducător din mase nu poate oferi mântuire și, în curând, chiar și capetele *lor* împodobesc țepi.

Sort a sosit cu un butoi de bere și vreo duzină de cești de tablă. S-a apucat să servească băuturi, începând cu regina.

Abrastal a înghițit o gură rapidă, a oftat și a reluat: „Îți poți imagina cum trebuie să fi simțit. Lumea se termina. Civilizația însăși eșuase, dezvăluind fragilitățile sale teribile - acea aglomerație de bastoane subțiri care o țineau în picioare. În loc de ploaie, disperarea s-a instalat pe pământ. În Kolanse, doar provincia Estobanse a prosperat. Hrănit de pâraiele și râurile glaciare, adăpostit de vânturile fierbinți din sud, de această singură provincie se lupta toată Kolanse - dar erau prea multe guri de hrănit și tulpina își făcea praf. Dacă a existat o soluție la această strâmtoare, era prea crudă pentru a fi contemplată.

„Străinii de pe mare nu aveau astfel de rețineri și, când i-au doborât pe conducătorii din Kolanse, au făcut ceea ce au considerat necesar...”

— Un sacrificare, spuse Adjunctul, iar acel cuvânt părea să ia viața din ochii lui Tavore.

Abrastal o privi pe Tavore o clipă peste marginea ceștii ei, bău și apoi dădu din cap. 'Doar asa. În primul an, au redus populația din Kolanse cu cincizeci la sută. Cei mai puțin apți, cei în vârstă, cei bolnavi. Încă zece la sută în anul următor, iar apoi, cu mai multe din felul lor venind cu nave grozave, au trimis armate în Regatele de Sud. Adjudecare, au numit-o. Ei s-au intitulat Inchizitori, în mâinile lor țineau dreptatea pământului însuși – și acea dreptate s-a dovedit într-adevăr dură.

Abrastal a ezitat, apoi a ridicat din umeri. — Acesta a fost aproape sfârșitul comerțului nostru cu estul. Deoarece suntem oameni ai pământului, nu ai mării, am trimis caravane de negustori de-a lungul vechilor rute din sud, dar cei puțini care s-au întors nu povesteau decât despre pustiire. Navele comerciale pe care le-am închiriat apoi s-au aventurat în Marea Pelasiar și au găsit porturi înfundate și orașe abandonate de-a lungul coastelor. Nu au putut găsi pe nimeni cu care să facă schimb.

— Au călătorit mai departe spre Kolanse? întrebă Tavore.

— Numai primii. Cu rațiune. Inchizitorii nu au primit vizitatori. Își scurse ceașca și o întinse pentru a fi umplută. — Ne-am gândit la război, domnule adjunct. Deși navele nu erau ale noastre, le-am dat navlosire regală și am fost cel mai nemulțumiți de măcelul de nevinovați. Ea aruncă o privire spre Șeful ei de război Barghast. „Ne-am angajat chiar și o armată de mercenari”.

— Cu toate acestea, nu ai declarat niciun război, observă Brys.

'Nu. Am trimis un agent, a unsprezecea fiică a mea. Ea nu a supraviețuit, dar a putut să-mi trimită... un mesaj. Acești inchizitori nu erau deloc oameni.

— Dreptate, spuse Banaschar, trăgând un ulcior mic din mantie, dulcea contradicție pe care au luat-o, ca..., privi ulciorul, ca vinul. Nu există dreptate adevărată, vor spune ei, fără cel mai elementar drept care este pedeapsa. Exploatați lumea pe riscul vostru, dragi prieteni. Într-o zi cineva va decide să vorbească în numele acelei lumi. Într-o zi, cineva va veni să sune. El a pufnit. — Dar Forkrul Assail? Zei de jos, chiar și Liosanul s-ar fi descurcat mai bine. A înclinat ulciorul înapoi, a băut și apoi a oftat. — Au fost odată temple pentru D'rek. În Kolanse.' Îi zâmbi lui Tavore. — Vai de toate mărturisirile unui preot, nu, Adjunct?

— Nu uman, repetă Abrastal. „Puterea lor era inatacabilă și părea să fie în creștere. Nu am declarat război, iar ea ridică privirea în ochii Adjunctului, dar iată-ne.

Adjunctul Tavore s-a confruntat cu Brys Beddict. — Prințe, nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru intervenția ta în ziua Nah'ruk. Că Bonehunters încă mai există se datorează vitejii tale și a soldaților tăi. Fără tine și Khundryl, nu ne-am fi eliberat niciodată din acea logodnă.

— Mă tem, Adjunct, spuse Brys, că nu am fost suficienți și sunt sigur că liderul războiului Gall și, într-adevăr, Hanavat de aici, simt la fel. Armata ta este rănită. Starea de lângă infanterie grea și pușcașii marini ți-a luat chiar pe soldații de care ai cea mai mare nevoie. A aruncat o privire scurtă către Krughava, apoi a continuat: — Adjunct, împărtășesc consternarea Sabiei Mortale față de ceea ce propuneți acum.

— Vânătorii de oase, spuse Tavore, vor mărșălui singuri.

— Atunci spui, a întrebat Brys, că nu mai ai nevoie de noi?

— Nu, nevoia mea de tine nu a fost niciodată mai mare.

Regina Abrastal întinse ceașca și, în timp ce Sort o umplea din nou, spuse: — Atunci m-ai indus în eroare, adjunct. În mod clar, știți mai multe despre inamic - acești Forkrul Assail - și despre scopurile lor decât știi oricare dintre noi. Sau, a corectat ea, crezi că o faci. Aș sublinia că inchizitorii nu mai par să țină de intenții expansioniste – Errantul știe că au avut suficient timp să demonstreze contrariul.

Râsul lui Banaschar era blând, dar zguduitor. „Vânătorii de oase mărșăluiesc singuri, curgând sânge la fiecare pas. Pumnii, căpitanii și bucătarii toți întreabă același lucru: ce știe ea? De unde știe ea? Cine vorbește acestei femei dure cu ochii plati, această sabie Otataral furată din teaca împărătesei? A fost Quick Ben, misteriosul nostru Înalt Mag care nu mai merge cu noi? A fost Pumnul Keneb? Sau poate că împărăteasa nu este stăpâna trădării, așa cum credem cu toții, iar Înaltul Mag al Imperiului, Tayschrenn, se strecoară acum în pas cu noi, o umbră pe care nimeni nu o aruncă. A prăjit cu ulciorul lui. — Sau pur și simplu a înnebunit? Dar nu, niciunul dintre noi nu crede așa, nu-i așa? Ea *stie* . Ceva. Dar ce? Si cum?' A băut, a țesut o clipă de parcă era pe punctul de a cădea, apoi s-a liniștit înainte ca Lostara Yil să ajungă la el. Observând-o, i-a oferit femeii un zâmbet liber.

— Sau fostul preot îi șoptește la ureche? Întrebarea a fost pusă de Fist Blistig, cu tonul încordat și rece.

Sprâncenele lui Banaschar se ridicară. — Ultimul preot din D'rek nu are timp să șoptească, dragul meu Pumn fără oase Blistig...

Pumnul a mormăit un jurământ și ar fi făcut un pas înainte dacă Kindly nu i-ar fi ieșit cu dibăcie în cale.

Zâmbind, Banaschar continuă. — Oricum, tot mestecatul îl surd. Ronind, din toate părțile. Câinele are răni — nu atingeți! Îi făcu semn cu ulciorul în direcția Adjunctului. „Vânătorii de oase mărșăluiesc singuri, oh da, mai singuri decât și-ar putea imagina cineva. Dar uitați-vă la Tavore acum - uitați-vă cu atenție, prieteni. Această singurătate pe care

ea insistă, de ce, nu este deloc complicată. Nu sunteți toți comandanți? Prieteni, e simplu. Se numește... *tactică* .

Aranict se uită la Brys în liniștea ciudată care urma și ea văzu strălucirea a ceva trezită în ochii lui, de parcă o limbă necunoscută devenise dintr-odată de înțeles. — Adjunct, spuse el, împotriva Imperiului Lether, ai lovit atât pe uscat, cât și pe mare. Ne-am scuturat dintr-o direcție și apoi din alta.

— Spui că ai nevoie de noi mai mult ca niciodată, spuse atunci Mortal Sword Krughava, pentru că trebuie să invadăm pe mai multe fronturi. Adjunct?'

— Direct la est de noi așteaptă Deșertul de sticlă, spuse Tavore. „În timp ce oferă cea mai scurtă cale către teritoriile Forkrul Assail, această cale nu este doar considerată perfidă, ci, din toate punctele de vedere, imposibil de parcurs de o armată". Ea a studiat Perish. — Acesta este drumul pe care îl vor urma Bonehunters. Mortal Sword, nu ne poți însoți, pentru că nu te putem hrăni și nici nu te aprovizionăm cu apă. Dincolo de deșertul de sticlă, după relatarea reginei Abrastal, pământul abia se îmbunătățește.

'Un moment vă rog.' Regina Bolkando se uita fix la Adjunct. — Singurele rute viabile pe uscat sunt pistele de rulote din sud. Deșertul de sticlă este cu adevărat impracticabil. Dacă îți iei armata în ea, vei distruge ceea ce a mai rămas din Bonehunters — nici unul dintre voi nu va apărea.

— Vom traversa Deșertul de Sticlă, spuse Adjunctul, ieșind la sud-vestul provinciei Estobanse. Și vrem să fim văzuți de inamic cu prima ocazie. Și își vor aduna forțele ca să ne întâmpine și se va da o bătălie. O singură bătălie.

Ceva în tonul lui Tavore o făcu pe Aranict să icnească și ea simți că se răcește de groază.

— Dar Grey Helms? întrebă Krughava.

„În Golful Kolanse se înalță un edificiu natural cunoscut sub numele de Turnul. Deasupra acestei rezistențe se află un templu. În acest templu ceva este prins în capcană. Ceva rănit, ceva care trebuie eliberat. Vânătorii de oase vor fi piatra de foc pentru forțele Forkrul Assail, Mortal Sword, dar Perish este cel care va da lovitura mortală împotriva inamicului.'

Aranict văzu ochii de fier ai lui Krughava îngustându-se. — Trebuie să luăm drumul de sud.

'Da.'

O lupta. O singură bătălie. Ea vrea să se sacrifice pe ea și pe soldații ei. Oh, după toate Holdurile, ea nu poate ...

— Inviți la revoltă, spuse Pumnul Blistig, cu fața roșie la întuneric. — Tavore, nu ne poți cere asta.

Și apoi și-a înfruntat Pumnii și a spus în șoaptă: „ *Dar trebuie să* ...".

— Fără martor, spuse Faradan Sort, palid ca fantoma, cu buzele uscate. — Adjunct, această bătălie pe care o cauți. Dacă ne confruntăm cu un inamic care crede doar în propria noastră moarte...

Banaschar a vorbit, iar Aranict a fost șocat să vadă lacrimile curgându-i pe obraji. „La securea călăului sunt cei care îngenunchează, cu capul plecat, și își așteaptă soarta. Apoi sunt cei care luptă, care se încordează, care își strigă sfidarea chiar și atunci când lama coboară. Arătă cu degetul către Blistig. — Acum vei spune adevărat, Pumnul: care este adjunctul Tavore?

— Un prost bețiv vorbește în numele comandantului nostru? Vocea lui Blistig era vicioasă. Și-a dezvăluit dinții. — Cât de potrivit! Vei sta cu noi în ziua aceea, Banaschar?

'Va trebui.'

'Beat.' Cuvântul era o batjocură.

Zâmbetul răspuns al bărbatului a fost teribil. 'Nu. Stone sober, Blistig. După cum se cuvine singurul tău – singurul – martor.

— Ia-ți blestemata călăul! Nu voi avea nimic din toate astea!' Blistig a făcut apel la colegii săi Pumni. „Știind ceea ce știi acum, vei conduce soldații tăi la moarte? Dacă acest deșert de sticlă nu ne ucide, Assailul o va face. Și toate pentru ce? O simulare? *O* naiba ? Se întoarse spre Adjunct. — Asta e tot ce merităm, femeie? Un pumnal ruginit pentru o ultimă lovitură și dacă lama se sparge, ce-i cu asta?

a vorbit Krughava. — Adjunct Tavore. Lucrul acesta care este rănit, lucrul acesta din templul de pe Turn — ce vrei să fie eliberat?

— Inima Zeului Infirm, răspunse Tavore.

Sabia Mortală părea vizibil zguduită de asta. În spatele ei, cu ochii strălucitori, Tanakalian a întrebat: „ *De ce?* '

„Forkrul Assail trage din sângele său, Shield Anvil. Ei caută să deschidă Porțile Justiției asupra acestei lumi. Akhrast Korvalain. Pentru a dezlănțui cea mai deplină măsură de putere, ei intenționează să împingă o lamă prin acea inimă atunci când este momentul potrivit...

— Și când este asta? întrebă Abrastal.

— Când sosesc Sulițele de Jad, Alteță. În mai puțin de trei luni de acum înainte, dacă calculele lui Banaschar sunt corecte.

Fostul preot mormăi. — D'rek este încolăcit despre timpul însuși, prieteni.

Își drese glasul, Brys a întrebat: — The Jade Spears, Adjunct. Ce sunt ei?'

— Sufletele închinătorilor săi, Prințe. iubiții Lui credincioși. Ei vin după zeul lor.

Frisoane urmăriră coloana vertebrală a lui Aranict.

„Dacă inima este eliberată”, a spus Krughava, „atunci... se poate întoarce la ei”.

'Da.'

„Va lăsa bucăți în urmă indiferent de ce”, a spus Banaschar. „Tragerea lui în jos l-a sfâșiat. Dar ar trebui să fie destule. În rest, ei bine, „pentru carnea putrezită, viermele cântă”. Râsul lui era amar. Se uită fix la Tavore. 'O vezi? Uită-te bine, toți. Ea este nebunia ambiției, prieteni. De sub mâinile Forkrul Assail și ale zeilor înșiși, ea vrea să fure inima Zeului Infirm.

Regina Abrastal răsuflă. — A paisprezecea mea fiică se apropie chiar acum de Regatele de Sud. Este o vrăjitoare cu un talent considerabil. Dacă vrem să continuăm această discuție despre tactică, voi căuta să-i deschid o cale...

Adjunctul interveni. — Înălțime, acesta nu este războiul dumneavoastră.

— Iartă-mă, adjunct Tavore, dar cred că este. Se întoarse către Șeful ei de război Barghast. — Spax, războinicii tăi sunt flămânzi după o bucată – ce zici?

— Acolo unde conduceți, Alteță, va urma White Face Gilk.

„Sabia Otataral pe care o port...”

— Iartă-mă din nou, Adjunct, dar puterea de care se bazează fiica mea acum se întâmplă să fie Bătrân. Omtose Phellack.

Tavore clipi. 'Înțeleg.'

Brys Beddict a vorbit apoi. — Mortal Sword Krughava, dacă vei accepta alianța reginei Abrastal, o vei accepta pe a mea?

Femeia cu părul cărunt se înclină. „Prințul – și Alteța – Perisul sunt onorați. Dar... ezită ea, apoi continuă: Trebuie să vă spun tuturor că voi fi o companie dură. Știind cu ce se confruntă Bonehunters... știind că se vor confrunta singuri, la fel de răniți ca chiar inima pe care ar vedea-o eliberată... ah, starea mea de spirit este într-adevăr sumbră și nu mă aștept să se schimbe. Când, în sfârșit, voi lovi pentru Spire, vei fi greu să-mi egalezi hotărârea.

Brys zâmbi. — O provocare demnă, Mortal Sword.

Adjunctul a mers să stea încă o dată în fața lui Hanavat. — Mamă, a spus ea, v-aș întreba asta: vor mărșălui Khundryl împreună cu Bonehunters?

Hanavat părea să se chinuie să-și găsească vocea. — Adjunct, suntem puțini.

'Cu toate acestea.'

— Atunci... da, vom mărșălui cu tine.

Regina Abrastal a întrebat: „Adjunct? Să chem pe Felash, a paisprezecea mea fiică? Sunt chestiuni de tactică și logistică care ne așteaptă în această zi. Cu permisiunea ta, eu...

— Am terminat cu asta! strigă Blistig, întorcându-se să plece.

— Stai unde ești, Pumn, spuse Tavore cu o voce ca oțelul dezvelit.

'Imi dau demisia-'

— Îl interzic.

El se uită la ea, cu gura căscată în stare de șoc.

„Fits Blistig, Kindly și Faradan Sort, companiile noastre trebuie să fie pregătite pentru marșul de mâine. Vă voi chema pe toți la amurg pentru a auzi rapoarte despre starea noastră. Până atunci, ești concediat.

L-a apucat cu amabilitate pe Blistig de un braț și l-a scos, Sort urmându-l cu un zâmbet ironic.

— Omtose Phellack, mormăi Banaschar odată ce plecară. — Adjunct, ultima dată am fost destul de răcoros. Mă scuzați?

Tavore dădu din cap. — Căpitane Yil, te rog, escortează preotul nostru la cortul lui, ca să nu se piardă. Apoi i-a aruncat o privire lui Aranict, de parcă ar fi vrut să-l întrebe *Ești pregătit pentru asta?* La care Aranict dădu din cap.

Abrastal oftă. — Foarte bine, începem?

Aranict văzu că bălegarul ars în cenușă plictisitoare. Ea a îndepărtat fundul eviscerat al ultimului ei băț, apoi s-a ridicat, ridicându-și privirea spre Sulițele de Jad.

Vom face ce putem. Astăzi, am promis la fel. Ce putem .

O singură bătălie. Oh, Tavore ...

Oricât de bolnavă și zguduită fusese, cea mai grea călătorie a ei din această zi fusese înapoi prin tabăra Bonehunter. Soldații, fețele lor, conversațiile joase și râsul ocazional - fiecare scenă, fiecare sunet, i-a lovit inima ca o vârf de pumnal. *Mă uit la bărbați morți, la femei moarte. Ei nu știu încă. Ei nu știu ce îi așteaptă, ce vrea ea să facă cu ei* .

Sau poate o fac .

Fără martor. Am auzit despre asta, despre ce le-a spus ea. Fără martori... este ceea ce se întâmplă când nimeni nu supraviețuiește .

Intenționase să-i cheme pe toți în timpul parlamentului Adjunctului, dar reformarea echipelor durase mai mult decât crezuse el – o idee care, a decis el, fusese prostește de optimistă. Chiar și cu spații din cercul fiecărui foc de tabără căscând ca urlete tăcute, pușcașii marini și greii ar fi putut la fel de bine să fie înrădăcinați la pământ. Ar fi avut nevoie să tragă, să dea cu piciorul, să tragă din locurile lor vechi.

Pentru a te încadra într-un lucru nou, trebuia să lași în urmă lucrul vechi, iar asta nu a fost atât de ușor pe cât părea, deoarece însemna să accepți că lucrul vechi a murit, a dispărut pentru totdeauna, indiferent unde ai încerca să stai sau cât de încăpățânat. te-ai ținut tare.

Fiddler știa că nu fusese diferit. La fel de rău ca Hedge în această privință, de fapt. Grelele și pușcașii marini erau o mizerie zdrobită. Stând deasupra lor, ca un tăietor deasupra unui pacient mutilat, încercând să descopere exact la ce se uită – disperat după ceva ce putea fi recunoscut chiar și pe departe – îi văzuse prelingând încet în bazinul pe care îl alesese pentru această întâlnire. Pe măsură ce soarele se stingea pe cer, în timp ce perechi de colegi de echipă au pornit să găsească un tovarăș dispărut, în cele din urmă s-au întors cu un tovarăș

încruntat în remorcă - da, aceasta a fost o scenă dură, resentimentele se îngroșa în aerul prăfuit.

Așteptase, înfruntând nerăbdarea lor, până când în cele din urmă, cu amurgul care se repezise, ultimul soldat recalcitrant intră în mulțime - Koryk.

Bine. Poți încerca toate bătăile de sprânceană care îți dorești, când craniul s-a transformat într-un zid solid de piatră, nu mai poți intra .

— Deci, spuse Fiddler, sunt căpitanul tău acum. Se uită la fețe – dintre care doar jumătate păreau să-i acorde atenție. „Dacă Whiskyjack m-ar putea vedea chiar acum, probabil s-ar sufoca – nu am fost niciodată făcut pentru nimic mai mult decât eram la început. Un sapator...

— Deci, ce este, strigă o voce, vrei să ne parăm rău pentru tine?

— Nu, Gaunt-Eye. Cu toți simțindu-vă atât de rău pentru voi, nu aș avea nicio șansă, nu-i așa? Mă uit la tine acum și știi la ce mă gândesc? Mă gândesc: nu sunteți Bridgeburners. Nici măcar nu ești aproape.

Nici măcar întunericul nu era de ajuns pentru a ascunde ostilitatea dură asupra lui acum. — Da, spuse el. — Vezi tu, tocmai în Blackdog s-a dat zgomot acasă că noi eram morții. Cineva ne-a vrut în pământ, și la naiba dacă nu am ajuns în mare parte acolo. În tunelurile din Pale, mormintele Arzătorilor de Poduri. Morminte pe care le-au săpat pentru ei înșiși. Am auzit că câțiva rătăciți au rămas până la Black Coral, iar acele cadavre au ajuns în Moon's Spawn în ziua în care au fost abandonate de către Tiste Andii. Un sfârșit al poveștii, dar așa cum am spus, am văzut acel sfârșit venind de la distanță.

A tăcut atunci, pierdut momentan în propriile amintiri, milioanele de pierderi care s-au adăugat la ceea ce simțea acum. Apoi se scutură și ridică încă o dată privirea. — Dar tu o mulțime. A scuturat din cap. — Ești prea prost ca să știi ce te bate în cap de la Y'Ghatan. Prost cu ochii mari.

Cuttle vorbi. — Suntem morții care umblă.

— Mulțumesc pentru veștile bune, Fid, spuse cineva, cu vocea înăbușită.

Câteva râsete, dar erau amare.

a continuat Fiddler. — Șopârlele alea ne-au mușcat urât. De fapt, ne-au făcut destul de mult. Uită-te în jur. Suntem ceea ce a mai rămas. Fumul de peste Pale se rărește și iată-ne. Da, trecutul meu mă trage până când mă confrunt în direcția greșită. Credeți că vă simțiți ca un rahat – încercați să stați în ghetele mele, băieți și fete.

— Am crezut că vom decide ce să facem.

Fiddler l-a găsit pe Gaunt-Eye în mulțime. — Asta ai crezut, sergent? Chiar asta credeai că vom face aici? Ce, vom vota ceva? Ne vom ridica mâinile mici după ce ne-am certat? După ce ne-am săpat gropile mici și ne-am ghemuit în ele ca în pântecele mamei? Spune-mi, sergent, despre ce anume trebuie să ne certăm?

'Trăgând afară.'

„Cineva foșne un detaliu de înmormântare, ne-am pus un sergent de plantat”.

— Ai convocat această întâlnire blestemată, căpitane...

— Da, am făcut-o. Dar să nu se țină de mână. Adjunctul vrea ceva special de la noi. Odată ce ajungem pe cealaltă parte a deșertului de sticlă. Și iată că vă spun că vom fi propria noastră mică armată. Nimeni nu pleacă, se înțelege? În marș, rămâneți cu toții strânși. Păstrează-ți armele, fii ascuțit și așteaptă cuvântul meu.

— Numiți asta o armată, căpitane?

— Va trebui să facă, nu-i așa?

— Deci, ce ar trebui să facem?

— Vei afla, sunt sigur.

Încă câteva râsete.

— Mai multe șopârle ne așteaptă, căpitane?

— Nu, Reliko, ne-am ocupat deja de ei, îți amintești?

— La naiba, îmi scapă ceva?

— Fără șopârle, spuse Fiddler. — De fapt, ceva și mai urât și mai urât.

— În regulă, spuse Reliko, atâta timp cât nu sunt șopârle.

— Stai, spuse caporal Rib. — Căpitane, ne-ai pus aici toată după-amiaza? Doar ca să ne spui asta?

— Nu e vina mea că am avut rătăciți, caporale. Am nevoie de niște lecții de la Sort, sau poate cu amabilitate. Un căpitan ordonă, soldații se supun. Cel puțin așa ar trebui să funcționeze. Dar atunci, sunteți cu toții diferiți acum... cazuri speciale, nu? Vei urma o comandă doar dacă ai chef. Ai câștigat asta sau ceva. Cum? Trăind când au murit prietenii tăi. De ce au murit? Dreapta. Au urmat ordinele – indiferent dacă le plăceau sau nu. Îți place asta. Decizând dacă să apar sau nu aici, ce a fost asta? Probabil că i-au onorat pe tovarășii tăi căzuți, presupun, pe cei care au murit în locul tău.

— Poate că suntem rupti.

Din nou, acea voce pe care nu a putut-o plasa. Fiddler își scărpină barba și clătină din cap. — Nu ești stricat. Morții care umblă nu se sparg. Încă aștepți ca asta să ajungă acasă, nu-i așa? Vom fi mica armată a Adjunctului. Dar *prea* puțin - oricine poate vedea asta. Acum, nu e că ne vrea morți. Ea nu. De fapt, s-ar putea chiar să încerce să ne salveze viețile - până la urmă, unde îi duce pe obișnuiți? Sunt șanse, oriunde s-ar afla, să nu vrei să fii acolo.

— Așa că poate crede că ne-am câștigat o pauză. Sau poate nu. Cine știe ce crede Adjunctul, despre orice. Ea vrea ce a mai rămas din grele și pușcașii marini într-o singură companie. Destul de simplu.

— Știi mai multe decât spui, Fiddler.

— Da, Koryk?

— Da. Ai Deck of Dragons.

'Ceea ce știu este asta. Data viitoare când vă dau tuturor o comandă, nu mă aștept să fiu nevoit să aștept toată ziua să văd că o urmați. Următorul soldat încearcă asta cu mine să fie aruncat la obișnuiți. Din clubul special, pentru totdeauna.

— Am demis, căpitane?

— Încă nu m-am hotărât. De fapt, sunt tentat să te fac să stai aici toată noaptea. Doar pentru a face un punct, nu? Cel despre disciplină, cel pentru care au murit prietenii tăi.

— Am luat punctul ăsta prima dată, căpitane.

— Poate că *ai* făcut-o, Cuttle. Ești gata să spui același lucru pentru ceilalți?

'Nu.'

Fiddler se așeză pe un bolovan de la marginea bazinului și se așeză până când se simți confortabil. S-a uitat în cerul nopții. — Nu-i drăguță acea lumină de jad?

Lucrurile erau simple, într-adevăr. Există doar atât de multe pe care un soldat poate face, doar atât de multe la care un soldat trebuie să se gândească la un moment dat. Se îngrămădesc prea mult și genunchii lor încep să tremure, ochii lor strălucesc și încep să caute în jur căutând ceva de ucis. *Pentru că uciderea simplifică. Se numește eliminarea distracțiilor* .

Calul ei era mulțumit, adăpat și hrănit suficient pentru a trimite ocazional pârâu în jos și a planta o insulă sau două în urma lor. Cal fericit, Masan Gilani fericit. *Simplu* . Însoțitorii ei nu mai erau de văzut nicăieri. Companie acra pe langa; cu greu i-a lipsit.

Și ea însăși nu se simțea la fel de slăbită și slăbită pe cât se simțea cu o zi mai devreme. Cine știa unde găsise T'lan Imass carnea afumată de antilope, vezica tăbăcită umplută până la izbucnire cu apă curată și rece, pâinea tare și borcanul rânced de brânză untoasă. Probabil în același loc cu furajul pentru calul ei. *Și oriunde ar fi fost asta, era la o sută de leghe distanță de aici - oh, spune-o clar, Masan. A fost printr-un luptă infernal. Da, i-am văzut căzând în praf, dar poate că nu este ceea ce pare. Poate că doar pășesc în alt loc* .

Undeva dragut. În cazul în care fermierii de piatră predau hrana cu un zâmbet radiant și binecuvântare tuturor .

Amurgul întuneca cerul. Ar trebui să se oprească curând.

Probabil că au auzit-o venind, pentru că cei doi bărbați stăteau așteptând la capătul îndepărtat al pantei, uitându-se la ea în clipa în care eliberase ascensiunea. Masan își frâu frâu, miji o clipă, apoi își împinse călările înainte.

— Nu ești tot ce a mai rămas, spuse ea în timp ce se apropia. — Nu poți fi.

Căpitanul Ruthan Gudd clătină din cap. — Nu suntem departe de ei. O ligă sau două, aș paria.

— Ne-am gândit să continuăm, a adăugat Bottle.

— Știi cât de rău a fost?
— Nu încă, spuse căpitanul, privindu-și calul. — Fiara aia pare prea potrivită, Masan Gilani.
— Nu așa ceva, răspunse ea, descălecând, ca un cal prea în formă, domnule.
A făcut o față. — Înseamnă că nu te vei explica.
— Nu ai dezertat? întrebă Bottle. — Dacă ai făcut-o, Masan, mergi pe drumul greșit, cu excepția cazului în care ești mulțumit că ai fost înșirat.
— Nu a dezertat, spuse Ruthan Gudd, întorcându-se pentru a relua mersul. — Misiune specială pentru Adjunct.
— De unde știți ceva despre asta, domnule? întrebă Masan, căzând în pas cu cei doi bărbați.
'Eu nu. Doar bănuiesc. S-a pieptănat la barbă. — Am talent pentru asta.
— Are o mulțime de talente, căpitanul nostru aici, mormăi Bottle.
Orice s-ar fi întâmplat între cei doi, a trebuit să recunoască în sinea ei că era fericită să-i vadă. — Deci, cum v-ați despărțit de armată? ea a intrebat. — Apropo, amândoi arătați o mizerie. Sticla, te faci baie în sânge sau așa ceva? Abia te-am recunoscut.
— Ai arăta la fel, a replicat el, îngropat sub cincizeci de cadavre pentru o jumătate de zi.
— Nu chiar atât de mult, a corectat căpitanul.
I s-a tăiat respirația. — Deci ai *fost* la luptă, spuse ea. 'Ce bătălie? Ce sa întâmplat, pe numele lui Hood?
„Lipsesc bucăți", a răspuns Bottle, ridicând din umeri.
— Biți?
Părea gata să spună ceva, s-a răzgândit și, în schimb, a spus: „Nu prea am prins totul. Mai ales a doua jumătate. Dar știi, Masan, toate poveștile despre uzura ridicată a ofițerilor din armata Malazan? A smucit cu degetul mare spre Ruthan Gudd. — Nu este așa cu el.
Căpitanul a spus: „Dacă auzi un anumit resentiment în tonul lui, este pentru că i-am salvat viața".
— Și în ceea ce privește înmulțumirea din tonul căpitanului...
— Bine, se răsti ea. — Da, Adjunctul m-a trimis să găsesc niște oameni.
— Ceea ce, evident, nu ai reușit să faci, observă Bottle.
— Nu, nu a făcut-o, spuse Ruthan Gudd.
— Deci toată pielea asta târâtoare pe care o simt nu sunt purici?
Ruthan Gudd își dezveli dinții într-un rânjet dur. — Ei bine, nu, probabil că este, soldat. Sincer, aș fi surprins dacă ai simți ceva - o, știu, ești un mag. Degetul ras al lui Fid, nu? Chiar și așa, ticăloșii ăștia știu să se ascundă.
— Lasă-mă să ghicesc: sunt în interiorul calului. Nu există vreo legendă despre...

— A cărui morală, interveni Rudd, este în mod constant înțeleasă greșit. Nu are nimic de-a face cu ceea ce crezi tu că are de-a face. Adevărul este că morala poveștii este „nu ai încredere în cai”. Uneori oamenii se uită prea mult la astfel de lucruri. Alteori, desigur, nu arată suficient de greu. Dar de cele mai multe ori, de departe, nu se uită deloc.

— Dacă vrei, a spus Masan Gilani, pot să le rog să se arate.

„Nu am absolut niciun interes în...”

— Da, îl întrerupse Bottle. — Iertați-vă, domnule, că v-ați întrerupt.

— O scuze pe care nu sunt pregătit să o accept, soldat. Cât despre acești oaspeți, Masan Gilani, oferta ta este categoric...

Vârtejuri de praf pe toate părțile.

Câteva clipe mai târziu, cinci T'lan Imass i-au înconjurat.

— Zei de jos, mormăi Ruthan Gudd.

Ca unul singur, războinicii strigoi s-au înclinat în fața căpitanului. Unul a vorbit. — Te salutăm, bătrâne.

Al doilea blestem al lui Gudd era într-o limbă pe care Masan Gilani nu o mai auzise niciodată.

„ *Nu este ceea ce crezi tu* ”, spusese el cu acele lucruri încruntate înclinându-se în fața lui. Și nu a spus multe altele. T'lan Imass a dispărut din nou la scurt timp mai târziu, iar cei trei soldați au continuat în timp ce noaptea se adâncea în jurul lor.

Bottle a vrut să țipe. Compania căpitanului din ultimele zile fusese un exercițiu de răbdare și frustrare. Nu era un om pentru cuvinte. *Ruthan Gudd. Sau oricare ar fi numele tău cu adevărat. Nu este ceea ce cred eu? De unde știi ce cred eu? În plus, este exact ceea ce cred. Fid are degetul ras și se pare că și Adjunctul are unul* .

Un zeu bătrân blestemat de Hood – la urma urmei, ce alt fel de „bătrân” s-ar închina T'lan Imass înainte? Și de când s-au plecat înaintea ceva?

Barajul de întrebări al lui Masan Gilani îi ofilise T'lan Imass cu o grabă frământată, își spuse Bottle. Dar lucrurile din trecut au avut un mod de a refuza iluminarea. La fel de rele ca pietrele în picioare, își țineau toate secretele îngropate adânc înăuntru. Nici măcar nu era vorba de o timiditate iritantă. *Pur și simplu nu le pasă. Explicatii? Care e ideea? Oricum, cui îi pasă ce crezi că trebuie să știi? Dacă sunt o piatră, sprijină-te de mine. Dacă sunt o ruină, odihnește-ți fundul obosit pe dărâmături. Și dacă sunt un Dumnezeu Bătrân, ei bine, Abyss te ia, nu te uita la mine pentru nimic* .

Dar călărease împotriva lui Nah'ruk, când ar fi putut să călărească în sens invers. S-a dus și a luat atitudine. Care l-a făcut ce? Încă unul în serviciul misterios al adjunctului Tavore Paran din Unta? *Dar de ce? Nici măcar împărăteasa nu a vrut-o până la urmă. T'amber, Quick Ben, chiar și Fiddler - au fost alături de ea, chiar și atunci când le-a costat viața* .

Soldații au mormăit că nu a inspirat nimic blestemat în ei. Soldații au mormăit că nu era Dujek Onearm, nici Coltaine, nici Crust, nici Dassem Ultor. Ei nu știau ce este ea. *Niciunul dintre noi nu o face, ajunge la asta. Dar uită-te la noi, chiar aici, chiar acum, mergând înapoi la ea. O călăreță Dal Honese care poate călărețui ca vântul – ei bine, un vânt puternic, atunci. Un Dumnezeu Bătrân... și eu. Doamne de jos, mi-am pierdut mințile* .

Nu chiar. Am rupt-o. Doar pentru ca Quick Ben să se asigure că cea mai mare parte a revenit. Mă simt diferit? Sunt schimbat? De unde aș ști?

Dar mi-e dor de Bonehunters. Mi-e dor de echipa mea nefericită. Mi-e dor de blestemat de Adjunct .

Nu suntem altceva decât sabia în mâna ei, dar suntem o prindere confortabilă. Folosește-ne, atunci. Doar fă-o cu stil .

„Tabăra strălucește înainte”, a spus Masan Gilani, care a călărit încă o dată pe calul ei. — Pare al naibii de mare.

— Aliații ei au sosit, spuse Ruthan Gudd, apoi adăugă: „Ma aștept”.

Sticla pufni. — Știe ea că ești în viață, căpitane?

— De ce ar trebui?

— Ei bine, pentru că...

— Sunt căpitan, soldat.

„Cine a călărit singur în fața unei legiuni Nah'ruk! Blindat în gheață! Cu o sabie de gheață! Un cal-'

— O, destul, Bottle. Nu ai idee cât de mult regret că am făcut ceea ce am făcut. E bine să nu fii observat. Poate că într-o zi voi, oamenii, veți înțelege în sfârșit asta și veți scăpa de toate ambițiile voastre nebunești, de megalomania voastră insipidă de auto-amăgire. Nu ai fost alungat de vreun zeu de sus. Nu ai fost pictat în carnea divinului – cel puțin, nu mai mult decât oricine sau orice altceva. Ce-i cu voi toți, oricum? Îți începi un băț în fund, apoi te închipui de cât de înalt și drept ești în picioare. Soldat, crezi că ți-ai lăsat zilele târâtoare în urmă celei în care ai lăsat pițul mamei tale? Ia-l de la mine - încă te târăști, băiete. Probabil că întotdeauna o va face.

Lovită de tiradă, Bottle a tăcut.

— Voi doi mergeți mai departe, spuse Masan Gilani. — Trebuie să mă piș.

— Atunci a fost ultima dată calul? întrebă Rudd.

— Oh, omule amuzant... sau orice altceva. Ea s-a oprit.

— Așa că ți-au făcut o plecăciune, spuse Bottle în timp ce el și căpitanul continuau. — De ce să-mi dai drumul?

— N-am... ah, nu contează. Ca să-ți răspund, nu, Adjunctul nu știe nimic despre mine. Dar, după cum spui, prețiosul meu anonimat s-a terminat – sau presupun că, în momentul în care suntem în tabără, vei fugi la sergentul tău.

— Sunt sigur că o voi face, răspunse Bottle. — Dar nu, dacă vrei, să vorbești despre tine că ești un Dumnezeu Bătrân.

'Dumnezeu? Nu este un zeu, Bottle. Ți-am spus: nu este ceea ce crezi.'

— Îți voi păstra secretul urâtului, domnule, dacă așa vrei. Dar asta nu va schimba ceea ce am văzut cu toții în acea zi, nu-i așa?

— Magia călărețului furtunii, da. Acea.'

'Acea.'

— L-am împrumutat.

— Împrumutat?

— Da, răspunse el. — Eu nu fur, Bottle.

— Sigur că nu, domnule. De ce ai avea nevoie?

'Exact.'

Bottle dădu din cap în întuneric, ascultând cum Masan se îndrepta înapoi spre ei. — Împrumutat.

— Un popor neînțeles, Stormriders.

'Fără îndoială. Teroarea abjectă lasă puțin loc pentru multe altele.

— Interesant, spuse Ruthan Gudd într-un murmur, nevoile au convergit oarecum. Și sunt prea bătrân să cred în coincidențe. Nu conteaza. Facem ceea ce facem și atât.

— Sună ca ceva ce ar spune Fiddler.

— Lăutarul este un om înțelept, Bottle. El este și cel mai bun dintre voi, deși mă îndoiesc că mulți ar vedea asta, cel puțin nu la fel de clar ca mine.

— Lăutar, nu-i așa? Nu adjunctul, căpitane?

A auzit oftatul lui Ruthan Gudd și a fost un sunet plin de tristețe. — Văd pichete.

— La fel și eu, spuse Masan Gilani. — Nu Malazan. Pieri.'

— Aliații noștri, spuse Bottle, uitându-se la Ruthan Gudd, dar, desigur, era prea întuneric pentru ca el să vadă asta. *Apoi, din nou, ce este întunericul pentru un Zeu Bătrân blestemat de gheață care mânuiește Imasă în genunchi?*

Cine a vorbit atunci. — A fost o presupunere, Bottle. Cu adevărat.'

— Mi-ai luat furia.

Vocea a ieșit din umbră. Clipind, Lostara Yil se ridică încet, blănurile alunecând în jos, aerul rece măturandu-i sânii, spatele și burta ei dezgolit. O siluetă stătea pe scaunul singuratic de tabără al cortului din stânga ei, îmbrăcată, îmbrăcată cu glugă în lână cenușie. Cele două mâini, care atârnau pe lângă îndoirea genunchilor lui, erau palide ca osul.

Inima Lostarei îi bătu cu putere în piept. — Am simțit asta, spuse ea. — Se ridică ca un potop. Ea a tremurat, a șoptit: „Și m-am înecat”.

— Iubirea ta m-a chemat, Lostara Yil.

Ea se încruntă. — Nu te iubesc, Cotillion.

Capul cu glugă a căzut ușor. — Omul pe care l-ai ales să-l aperi.

Tonul lui o tresări. *Obosit, da, dar mai mult decât atât. Singuratic. Acest zeu este singuratic* .

— Ai dansat pentru el și pentru nimeni altul, continuă Cotillion. — Nici măcar Adjunctul.

— Mă așteptam să mor.

'Știu.'

Ea a așteptat. Voci slabe din tabără de dincolo de pereții slabi, strălucirea ocazională a unui felinar cu glugă care trecea pe lângă el, zgomotul cizmelor.

Tăcerea se întinse.

— Ne-ai salvat, spuse ea în cele din urmă. — Pentru asta, presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

— Nu, Lostara Yil, nu. La urma urmei, te-am posedat. Nu ai cerut asta, dar apoi, chiar și cu toți acești ani în urmă, grația dansului tău a fost... uluitoare.

I s-a tăiat respirația. Ceva se întâmpla aici. Ea nu a înțeles. — Dacă nu ai dorit recunoștința mea, Cotillion, de ce ești aici? Chiar și în timp ce vorbea, tresări la asprimea propriului ton. *A ieșit greșit* -

Fața lui a rămas ascunsă. — Au fost primele zile, nu-i așa. Carnea noastră era reală, respirațiile noastre... reale. Era totul acolo, la îndemână, și l-am luat fără să ne gândim o clipă la cât de prețios era totul. Tinerețea noastră, strălucirea soarelui, căldura care părea să se întindă înainte pentru totdeauna.

Și-a dat seama atunci că plângea. M-am simțit neajutorat înaintea lui. *Despre ce este vorba?* — Ți-am luat furia, ai spus. Și da, își putea aminti, felul în care puterea o umplea. Îndemânarea cu săbiile era în întregime a ei, dar rapiditatea – conștientizarea profundă – care îi aparținuse. — Ți-am luat furia. Cotillion, ce *mi* -ai luat ?

Părea că clătina din cap. — Cred că am terminat cu posedarea femeilor.

'Ce ai luat? Ai luat dragostea asta, nu-i așa? Te-a înecat, la fel cum m-a înecat furia ta pe mine.

El a oftat. — Întotdeauna un schimb uniform.

„Nu poate un zeu să iubească?”

— Un zeu... uită.

Era îngrozită. — Dar atunci, ce te face să mergi? Cotillion, de *ce lupți mai departe?* '

Se ridică brusc. — Ești înfrigurat. Ți-am deranjat odihna...

— Să mă stăpânească din nou.

' *Ce?* '

„Dragostea pe care o simt. Ai nevoie de el, Cotillion. Acea nevoie te-a adus aici, nu-i așa? Vrei să... să te îneci din nou.

Răspunsul lui a fost o șoaptă slabă. 'Nu pot.'

'De ce nu? Vă ofer asta. Ca o adevărată măsură a recunoștinței mele. Când un muritor se comunică cu zeul ei, limbajul nu este iubire în sine?

— Închinătorii mei nu mă iubesc, Lostara Yil. În plus, nu am nimic demn de dat în schimb. Apreciez oferta ta...

— Ascultă, rahat, încerc să-ți dau o parte din umanitatea ta înapoi. Ești un zeu blestemat – dacă îți pierzi pasiunea, unde ne lasă asta?

Întrebarea îl zguduia în mod clar. — Nu mă îndoiesc de calea care mă așteaptă, Lostara Yil. Sunt suficient de puternic pentru asta, până la capătul amar...

— Nu mă îndoiesc de nimic din toate astea. Te- am *simțit* , îți amintești? Ascultă, indiferent de finalul pe care îl vezi că vine... ceea ce ofer este să-i elimin o parte din amărăciunea. Nu vezi asta?

El clătina din cap. — Nu înțelegi. Sângele de pe mâinile mele...

— E acum și pe mâinile mele, sau ai uitat asta?

'Nu. te-am posedat...

— Crezi că asta face diferența?

— Nu ar fi trebuit să vin aici.

— Probabil că nu, dar iată-te, iar gluga aia nu ascunde totul. Foarte bine, refuzați oferta mea, dar chiar crezi că doar femeile simt dragoste? Dacă te hotărăști să nu mai simți niciodată... nimic, atunci cel mai bine renunți la posesie, Cotillion. Furați în noi muritorii și vă vom lua ceea ce avem nevoie și vă vom da în schimb orice avem. Dacă ai noroc, va fi dragoste. Dacă nu ai noroc, ei bine, Hood știe ce vei primi.

— Sunt conștient de asta.

— Da, trebuie să fii. Imi pare rau. Dar, Cotillion, mi-ai dat mai mult decât furia ta. Nu vezi asta? Bărbatul pe care-l iubesc nu se întristează acum pentru mine. Dragostea lui nu este pentru o fantomă, un scurt moment din viața lui pe care nu-l poate recuceri niciodată. Ne-ai dat amândurora șansa de a trăi și de a iubi - nu contează pentru cât timp mai mult.

— L-am crutat și pe Adjunct și, prin extensie, toată armata.

Ea își înclină capul, momentan dezorientată. — Regreți asta?

El a ezitat, iar acea tăcere se ondula ca apa de gheață prin Lostara Yil.

— Cât timp trăiește, spuse el, calea care te așteaptă și această armată asediată, pe jumătate blestemată, este la fel de amară ca a mea. Pentru suferințele care vor veni... ah, nu există daruri în toate astea.

— Trebuie să fie, Cotillion. Ei exista. Întotdeauna o fac.

„Veți muri cu toții în numele iubirii?” Întrebarea părea ruptă din ceva din interiorul lui.

— Dacă trebuie să murim, ce motiv mai bun?

El a studiat-o timp de o duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „M-am gândit la… amendamente”.

'Amenda? Nu înțeleg.'

— Tinerețea noastră, murmură el, de parcă n-ar fi auzit-o, strălucirea soarelui. Ea a ales să-l părăsească. Pentru că, mi-e teamă, de

mine, de ceea ce i-am făcut. A fost gresit. Toate acestea, atât de teribil de *greșit* . Dragoste... uitasem.

Umbrele s-au adâncit și o clipă mai târziu ea a rămas singură în cortul ei. *Ea? Cotillion, ascultă-mi rugăciunea. Cu toate temerile tale, dragostea nu este ceva ce poți uita. Dar poți să-i întorci spatele. Nu face asta* . Un zeu o căutase. Un zeu care suferă de o nevoie disperată. Dar ea nu putea să-i dea ceea ce își dorea el – poate că, și-a dat seama acum, el fusese înțelept în a respinge ceea ce îi oferise ea. *Prima dată, a fost furia pentru dragoste. Dar nu am văzut nicio furie rămasă în el* .

Întotdeauna un schimb uniform. Dacă mi-aș deschide dragostea pentru el... orice ar fi lăsat în sine, nu a vrut să mi-l dea . Și asta, înțelese acum, fusese un act de milă.

Lucrurile spuse și lucrurile nespuse. În spațiul dintre, o mie de lumi. O mie de lumi .

Escorta Perish a doi soldați blindați, cârmați și taciturni sa oprit. Cel din stânga îi arătă cu degetul și i-a spus lui Bottle: „Acolo, marinele, îți vei găsi camarazii. S-au adunat la chemarea căpitanului lor. Către Masan Gilani și Ruthan Gudd, soldatul a continuat: „Cortul de comandă al Adjunctului se află în altă parte, dar, pe măsură ce am ajuns la marginea taberei Bonehunter, mă aștept că vei avea puține dificultăți în a-ți găsi singur drumul”.

„Oricât de dor ne va fi de compania ta”, a spus Ruthan Gudd, „sunt sigur că ai dreptate. Vă mulțumim că ne-ați ghidat până aici, domnilor.

Cifrele – Bottle nici măcar nu era sigur dacă erau bărbați sau femei, iar vocea celui care vorbise nu dădea niciun indiciu – se înclină, apoi se întoarse pentru a-și reveni pe traseul.

Bottle se îndreptă spre tovarășii săi. — Atunci ne despărțim aici. Masan, mă aștept să ne vedem destul de curând. Căpitan.' A salutat inteligent.

Bărbatul se încruntă ca răspuns. Făcându-i semn lui Masan, porni spre inima taberei.

Sticla era îndreptată în direcția indicată de gardian. *Deci, ce are Sort să le spună? Cred că sunt pe cale să aflu* .

Nu ar fi pus pichete. O mică masă de soldați stătea așezat sau stătea în picioare într-un lighean, iar la capătul îndepărtat, cocoșați pe un bolovan... *ăla este Lăutarul? Doamne de jos, nu-mi spune că asta e tot ce a mai rămas!* În mod tentativ, s-a apropiat.

Și-au făcut singur drum printr-o tabără relativ liniștită. Era târziu și Masan nu aștepta cu nerăbdare să-l trezească pe Adjunct, dar știa că Tavore nu va suporta nicio întârziere în toate acestea. *Deși raportul meu probabil nu o va impresiona. Cinci bătuți T'lan Imass este tot ce am de arătat* . Nu, Ruthan Gudd era cel care mergea într-o mizerie serioasă. Spera că va fi martora măcar la o parte din acel schimb, chiar dacă doar pentru a se bucura de disconfortul căpitanului.

Mai mare! Ei bine, nu voi spune. Dar tot restul le-ai făcut, căpitane, acum suna interesant. Păcat că am ratat-o .

Au trecut prin câteva grupuri ici și colo, iar Masan a simțit o atenție sporită din partea acelor fețe, dar nimeni nu ia abordat. Nimeni nu a spus nimic al naibii. *Ciudat și mai străin* .

Au ajuns în apropierea cortului de comandă. Doi paznici erau staționați la clapă, iar strălucirea luminii felinarului picta pereții pânzei.

— Doarme vreodată? se întrebă Ruthan Gudd, târâtor.

„În ghetele ei”, a răspuns Masan, „mă îndoiesc că o voi face”.

Ochii gardienilor erau acum ațintiți asupra lor și amândoi s-au îndreptat încet, privirile lor umbrite ațināndu-se clar asupra căpitanului. Amândoi salutară când se opri în fața lor.

— Probabil că vrea să ne vadă, spuse Ruthan.

— Aveți voie să intrați, domnule, spuse unul dintre ei.

În timp ce căpitanul se îndrepta spre intrare, același gardian a spus: „Domnule?

'Da?'

'Bine ai revenit.'

Masan îl urmă înăuntru.

— Din tot norocul, mormăi Ruthan Gudd văzând o Skanarow moștenind. Își ținea o mână ca să-l țină pe Masan. — Te rog, șopti el, nu o trezi.

— Laș, a spus ea ca răspuns.

Făcând o grimasă, trecu pe lângă femeia adormită. Pe măsură ce se apropia, privirea lui Masan căzu pe un picior neclintit și ea lovi cu piciorul.

Skanarow se ridică. 'Adj- *Zei de jos!* '

Acel strigăt răsună puternic ca un ceaun ciocănit.

Chiar în pragul camerei interioare, Ruthan Gudd a făcut roată. Orice ar fi vrut să spună, nu a avut nicio șansă, deoarece Skanarow a fost asupra lui într-o clipă. Atâta a fost forța fantezii și a îmbrățișării ei, încât el s-a clătinat înapoi, despicand perdeaua, în prezența Adjunctului.

Skanarow și-a ținut sărutul de parcă lipit de gura căpitanului.

Rânjind, Masan Gilani intră în spatele lor și surprinse privirea uluită a Adjunctului.

Tavore stătea lângă o masă mică pliabilă pentru hărți. De altfel, era singură, explicând starea ei pe jumătate îmbrăcată – doar lenjeria intimă matlasată a armurii ei îi acoperea trunchiul, iar dedesubt nimic altceva decât pantaloni largi de in, genunchii atât de pătați încât ar fi făcut de rușine un fermier. Fața ei era striată în mod ciudat în penumbra unei singure lămpi cu ulei.

— Adjunct, spuse Masan Gilani, salutând. „În călătoria mea de întoarcere, m-am întâlnit cu căpitanul de aici și cu un marin pe nume Bottle, din echipa lui Fiddler...”

— Skanarow! Cuvântul era ascuțit ca o lamă. — Deconectați-vă de căpitan. Cred că a venit aici să-mi vorbească – în rest, va trebui să aștepte.

Skanarow se trase de la Ruthan Gudd. — Scuzele mele, Adjunct. Eu... cu permisiunea ta, voi aștepta afară...

'Tu nu vei. Te vei întoarce la cortul tău și vei aștepta acolo. Am încredere că căpitanul o va găsi fără prea multe probleme?

Skanarow clipi, apoi, luptându-se cu un zâmbet, salută a doua oară și, cu o ultimă privire către Ruthan – o privire care era fie o privire, fie o promisiune întunecată – dispăruse.

Ruthan Gudd se îndreptă în fața Adjunctului și își drese glasul. 'Adjunct.'

— Actul tău, căpitane, în ziua Nah'ruk, a încălcat suficiente convenții militare pentru a justifica o curte marțială. Ți-ai abandonat soldații și ai nerespectat ordinele.

— Da, adjunct.

— Și, foarte posibil, ne-a salvat toate viețile. Părea să-și dea seama de ținuta ei, pentru că s-a întors spre stâlpul central al cortului, unde un halat atârna de un cârlig. Ridicând din umeri în haina de lână, se înfruntă din nou pe Ruthan. „Tome întregi au fost dedicate unei discuții despre aceste incidente particulare în campaniile militare. Neascultarea pe de o parte și vitejia extraordinară pe de altă parte. Ce e de făcut cu un asemenea soldat?

— Rangul și disciplina trebuie să aibă întotdeauna prioritate, adjunct.

Privirea ei se ascuți asupra lui. — Asta e părerea dumneavoastră învățată despre această chestiune, căpitane? Mulțumit, ești, cu distilarea tuturor acestor volume într-o mână de cuvinte?

— Sincer, adjunct? Da.'

'Înțeleg. Atunci ce sugerezi să fac cu tine?

— Cel puțin, adjunct, reduce-mi rangul. Căci sunteți corect și corect în a observa că am renunțat la responsabilitatea față de soldații sub comanda mea.

— Desigur că sunt, prostule. Și-a trecut o mână prin părul scurt și a surprins privirea lui Masan. Dal Honese nu s-a putut abține să nu vadă strălucirea slabă din acei ochi neremarcabili – și vădit obosiți. — Foarte bine, Ruthan Gudd. Ți-ai pierdut comanda. Totuși, rangul tău va rămâne neschimbat, dar din această zi înainte ești atașat personalului meu. Și dacă îți imaginezi că aceasta este un fel de promovare, ei bine, îți sugerez să stai cu Lostara Yil în curând. Ea făcu o pauză, cu ochii îngustându-se pe Ruthan Gudd. — De ce, căpitane, pari nemulțumit. Bun. Acum, în ceea ce privește alte chestiuni pe care ar trebui să le discutăm, poate că pot aștepta. Totuși, în această tabără există o femeie care nu poate. Demis.'

Salutul lui era oarecum tremurător.

Când a plecat, Adjunctul a oftat și s-a așezat lângă masa ei de hărți. — Iartă-mă, marine, pentru starea mea nepotrivită. A fost o zi lungă.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, adjunct.

Ochii lui Tavore au călătorit în sus și în jos pe Masan, trimițându-i un tremur ușor prin coloana vertebrală - *oh, știu genul ăsta de privire* . — Arăți surprinzător de sănătos, soldat.

— Daruri modeste de la noii noștri aliați, adjunct.

Sprâncenele ridicate. 'Intr-adevar?'

— Vai, sunt doar cinci.

'Cinci?'

'T'lan Imass, Adjunct. Nu știu dacă ei au fost aliații pe care i-ați căutat. De fapt, ei m-au găsit, nu invers, și ei sunt de părere că eu să-i aduc aici a fost ceea ce trebuie făcut.

Adjunctul a continuat să o studieze. Masan simți stropi de sudoare curgându-i pe partea mică a spatelui. *Nu știu. E o al naibii de slabă* ...

— Invocă-i.

Cifrele se ridicau de pe podeaua de pământ. Praf până la oase, praf până la carnea uscată, praf până la armele ciobite de piatră. T'lan Imass se înclină în fața Adjunctului.

Cel pe nume Beroke a vorbit apoi. — Adjunct Tavore Paran, noi suntem cei nelegați. Vă aducem salutare, Adjunct, de la Dumnezeul Infirm.'

Și la asta ceva părea să se mototoliască în interiorul lui Tavore, pentru că ea se aplecă în față, își duse mâinile la față și spuse: „Mulțumesc. M-am gândit că... în afara timpului... prea târziu. O, Doamne, *mulțumesc* .

Rămăsese neobservat de ceva vreme, doar un marin, acolo, la marginea mulțimii. Reținându-se, nesigur la ce a fost martor aici. Fiddler nu spunea nimic. De fapt, ticălosul ar putea foarte bine să doarmă, cu capul aplecat așa. Cât despre soldații din bazin, unii au mormăit înainte și înapoi, câțiva au încercat să doarmă, dar au fost treziți cu piciorul de tovarășii lor.

Când Fiddler își ridică privirea, pușcașii marini și greii au tăcut, brusc atenți. Sergentul scotocea în geanta lui cu trusa. A tras ceva, dar era imposibil de văzut ce. Se uită la el pentru o clipă lungă, apoi l-a întors în ghiozdan. — Sechie!

— Da?

'El este aici. Găsește-l.

Sapatorul se ridică și se întoarse încet. — Bine, atunci, mârâi el, nu am ochi de șobolan. Așa că arată-te, dracu'.

O căldură lentă se înțepa prin sticlă. S-a uitat în jur.

Fiddler spuse: „Da, Bottle. Tu. Nu fi atât de gros.

— Aici, spuse Bottle.

Figuri apropiate de el s-au rotit apoi. Câteva blesteme înăbușite și dintr-o dată se deschise un spațiu în jurul lui. Cuttle își croia drum și

chiar și în întuneric expresia lui era severă.

— Cred că Smiles ți-a vândut trusa, Bottle, spuse el când ajungea să stea în fața lui. — Măcar ai găsit niște arme, ceea ce spune ceva.

— Știați cu toții?

'Știa ce? Că ai supraviețuit? Zeii nr. Cu toții ne-am gândit că ești mort și plecat. Crezi că Smiles ți-ar fi vândut lucrurile dacă nu am făcut-o?

Putea vedea restul echipei adunându-se în spatele lui Cuttle. 'Ei bine, da.'

Sapatorul mormăi. — Am un punct acolo, soldat. Oricum, noi nu știam nimic al naibii. Ne-a făcut să stăm aici și să așteptăm, așa a făcut...

— Credeam că asta e întâlnirea lui Faradan Sort...

— Capul lui Fid, acum, Bottle.

'Oh.'

„Și, din moment ce acum este căpitan, oficial și toate celelalte, are un decor pe care să-l urmeze".

'Dreapta. Desigur. Vreau să spun-'

— Deci, în loc să facă el asta, sunt eu. Și cu asta veteranul s-a apropiat și l-a îmbrățișat, destul de tare încât să-l dureze oasele lui Bottle. Respirația lui Cuttle era aspră la ureche. — M-am tot uitat la o carte, înțelegi? M-am tot uitat la el. Bine ai revenit, Bottle. Zei de jos, bine ai venit acasă.

Stormy opri Ve'Gath. Cu ochi grăunți, dureros, se uită la armata masivă care clocotea în mișcare pe apartamentele de dedesubt, în timp ce zorii deschideau orizontul estic. Standardele Bonehunter la stânga, companii care se zbate pentru a se forma pentru marș - mult prea puține companii pentru placul lui Stormy. Deja adunate și cu fața spre sud-est, legiunile Letherii și odată cu ele rândurile Perish și standardele aurite ale unei alte armate. Încruntat, el și-a întors privirea înapoi spre Bonehunters. Poziționat pentru a mărșălui spre est. — Zei de jos.

O împrăștiere de fugiți Khundryl îl zăriseră, doi plecând înapoi în avangarda, în timp ce o jumătate de duzină, cu arcurile trase și săgețile întinse, călăreau cu repeziciune în direcția lui. Văzând confuzia lor crescândă pe măsură ce se apropiau, Stormy zâmbi. A ridicat o mână în semn de salut. Au tras la treizeci de pași.

Rândurile Bonehunters erau toate oprite acum, cu fața în direcția lui. Îl văzu pe Adjunct și o mână de ofițeri ieșind din praful învolburat de lângă capul coloanei pentru a merge spre el.

S-a gândit să-i întâlnească la jumătatea drumului, a decis să nu o facă. Întorcându-se, se uită înapoi la escorta lui K'ell Hunter și la drone. Punctele de arme au fost îngropate în pământul dur. Dronele se așezaseră pe cozile lor, păsări mici dansând pe pieile lor și hrănindu-se cu căpușe și acarieni. Din toate acestea, un parfum de odihnă calmă. 'Bun. Stați acolo, toți. Și nu face nimic... enervant.

Caii s-au ferit la apropiere și a fost rapid evident că niciunul dintre călări nu se va arăta la douăzeci de pași lungi de Ve'Gath. Dincolo de gol, Stormy întâlni ochii Adjunctului. „Aș descăleca”, a spus el, „dar cred că picioarele mi-au murit cândva în noapte. Adjunct, aduc salutări de la Mortal Sword Gesler, Destriant Kalyth și Gunthan K'Chain Che'Malle.'

Ea a alunecat de pe montură și a mers spre el, scoțându-și încet mănușile de piele. — Nah'ruk, caporal, își căutau rudele, nu?

— Da. Rude înstrăinată, aș spune. Nu am văzut îmbrățișări când ne-am întâlnit cu toții.

— Dacă sergentul Gesler este acum Mortal Sword, caporale, ce înseamnă asta?

— Shield Anvil.

'Înțeleg. Și zeul pe care îl slujești?

— La naiba dacă știu, adjunct.

Bagându-și mănușile în centură, își scoase cârma și își trecu o mână prin păr. — Lupta ta cu Nah'ruk...

— Tactica malazană, Adjunct, împreună cu aceste fiare, ne-a dat avantaj. I-am anihilat pe nenorociți.

Ceva s-a schimbat pe chipul ei, dar el nu a putut rezolva nimic. Ea se uită înapoi la ofițerii ei, sau poate la armata care aștepta dincolo, apoi și-a fixat din nou privirea asupra lui. „Shield Anvil Stormy, această creatură pe care o călărești...”

Soldatul 'Ve'Gath, adjunct. Doar trei poartă aceste... șei.

— Și armata ta K'Chain Che'Malle — văd și vânătorii în spatele tău. Există mai multe dintre aceste Ve'Gath?

Armata mea K'Chain Che'Malle . — Da, multe. Ne-am lovit puțin, să fim siguri. Acele forțe din cer ne-au dat probleme, dar niște aliați neașteptți au sosit să le doboare. Asta sunt aici să-ți spun, Adjunct. Sinn și Grub ne-au găsit. Mai era și altcineva. Nu mi-am dat seama niciodată cine, dar nu contează, nimeni nu a coborât din Azath când totul s-a terminat, așa că mă îndoiesc că au reușit.

Tocmai aruncase în ea destule pentru a deruta un ascendent blestemat. În schimb, pur și simplu l-a studiat și apoi l-a întrebat: „Shield Anvil, acum comandați o armată a lui K'Chain Che'Malle?'

— Da, și cei doi nenorociți ai noștri spun că trebuie să rămână cu noi, dacă nu le comanzi înapoi...

'Nu.'

înjură Stormy pe sub răsuflarea lui. 'Sunteți sigur? Sunt la îndemână, nu mănâncă mult, se curăță după ei înșiși… de cele mai multe ori – ei bine, ocazional – dar cu o mulțime de antrenament pe spate, de ce, s-ar forma...

— Pumnul Keneb a murit, interveni ea. L-am pierdut, de asemenea, pe Quick Ben și pe cei mai mulți dintre pușcașii marini și pe cei grei.

El tresări. „Lei Short-Tails sângera când ne-au găsit. Dar ceea ce spui îmi spune că ai putea să faci cu nenorocii...

'Nu. Veți avea nevoie de ei mai mult decât vom avea noi.
'Vom? Adjunct, unde crezi că mergem?
— La război.
— Împotriva cui?
„„Cine”, Shield Anvil. Intenționați să duceți război împotriva Forkrul Assail.
Se strâmbă, aruncă o privire către Pumnul și către căpitanii poziționați în spatele Adjunctului. Blistig, Lostara Yil, Ruthan Gudd. Acel fost preot mizerabil, pe jumătate prăbușit peste șa. Atenția i s-a întors la Adjunct. — Acum, de ce am declara război Forkrul Assail?
— Întreabă-i pe nenorociți.
Stormy s-a lăsat. — Noi am făcut asta. Nu se pricep la explicații, cei doi. Grub este singurul dintre ei care ne va spune orice. Oh, Sinn vorbește bine, când îi convine. Eu și Ges, speram că vei fi mai... uh, de curând.
Un pufnit de la Blistig.
Tavore spuse: — Shield Anvil, informează-l pe Mortal Sword Gesler despre următoarele. Armatele Perish, Letherii și Bolkando mărșăluiesc pe Spir. Este teama mea că nici măcar o forță atât de formidabilă... nu va fi suficientă. Vrăjitoria Assailului este puternică și insidioasă, mai ales pe câmpul de luptă...
— E acum, adjunct?
Ea clipi, apoi spuse: — Am petrecut trei ani în mijlocul arhivelor lui Unta, Stormy. Citind cele mai vechi și mai obscure istorii atrase de capitală din zonele mai îndepărtate ale Imperiului Malazan. Am intervievat cei mai buni savanți pe care i-am putut găsi, inclusiv Heboric Light-Touch, în chestiuni de referințe fragmentate la Forkrul Assail. Ea a ezitat, apoi a continuat. — Știu ce ne așteaptă pe toți, Shield Anvil. Cele trei armate umane pe care le vezi acum marșând spre sud-est sunt... *vulnerabile* ...
— Unde nu sunt K'Chain Che'Malle.
Ea a ridicat din umeri. — Am putea evoca în fața noastră, aici și acum, un Forkrul Assail, îți imaginezi că ar putea comanda lui Ve'Gath-ul tău să-și predea armele? A ingenunchia?'
Stormy mormăi. — Mi-ar plăcea să văd încercând. Dar ce se întâmplă cu răni?
— Mai sigur în compania ta decât în a noastră.
El își îngustă privirea asupra ei. — Ce vrei să faci cu Bonehunters, Adjunct?
— Împărțiți forțele inamice, Shield Anvil.
— Ai luat un sălbatic, Adjunct...
— Și am fost răzbunat de tine și Che'Malle al tău. Făcu un pas mai aproape, lăsând vocea în jos. — Furtunoasă, când vestea victoriei tale se va răspândi prin armata mea, multe din ceea ce o bântuie acum vor

tăcea. Nu vor fi urale - nu sunt așa de prost încât să mă aștept la așa ceva. Dar, cel puțin, va exista satisfacție. Mă înțelegi?'

„Este Fiddler-”

'El traieste.'

'Bun.' El s-a uitat la ea. — Ai o modalitate de a aduna aliați, nu-i așa, adjunct?

— Nu sunt eu, Stormy, ci cauza în sine.

„Aș fi de acord dacă aș putea să-mi dau seama despre ce este vorba”.

— Ai menționat un Destriant...

— Da, am făcut-o.

— Atunci întreabă-l pe acela.

— Am știut, dar ea știe chiar mai puțin decât noi.

Tavore își înclină capul. 'Esti sigur?'

— Ei bine, ea doarme puțin. Coșmaruri în fiecare noapte. Și-a strâns degetele prin barbă, „Ah, Hood ia-mă…”

— Vede destinul care ne așteaptă pe toți dacă eșuăm, Shield Anvil.

Tăcea, gândindu-se înapoi, străbătând o mie de leghe de memorie și timp. Zile în Aren, rânduri frecvențe, fețe recalcitrante, o nevoie disperată de coeziune. *Armatele sunt fiare nestăpânite. Ne-ai luat, ne-ai transformat în ceva, dar niciunul dintre noi nu știe pentru ce și nici măcar pentru ce* . Și acum iată-o, o femeie slabă și simplă. Nu inalt. Deloc impunător. *În afară de fierul rece din oasele ei* . — De ce ai acceptat asta, adjunct?

Și-a așezat cârma înapoi pe cap și a fixat clemele. — Asta-i treaba mea.

„Drumul acesta al tău”, a întrebat el, rezistând concedierii ei, „de unde a început? Primul pas, când a fost? Poți să-mi răspunzi, cel puțin.

Ea îl privi. 'Pot sa?'

— Sunt pe cale să mă întorc la Gesler, adjunct. Și trebuie să fac un raport. Trebuie să-i spun ce cred despre toate astea. Deci... dă-mi ceva.

Ea a privit în altă parte, a studiat rândurile formate ale armatei ei. „Primul meu pas? Foarte bine.'

El a așteptat.

Ea stătea ca sculptată dintr-o marmură cu defecte, un lucru de profil care plângea praf – dar nu, acel sentiment ieșea din adâncul sufletului său, de parcă ar fi găsit reflexia unei oglinzi a femeii nedescrise care stătea în fața lui, și în acel reflectarea a o mie de adevăruri ascunse.

Se întoarse din nou cu fața la el, cu ochii înghițiți de umbra buzei cârmei. — În ziua în care, domnule adjunct, familia Paran și-a pierdut singurul fiu.

Răspunsul a fost atât de neașteptat, atât de șocant, încât Stormy nu putea spune nimic. *Zei de jos, Tavore* . Se străduia să găsească cuvinte, orice cuvânt. — Nu... nu știam că fratele tău a murit, adjunct...

— Nu a făcut-o, se răsti ea, întorcându-se.

Stormy blestemă în tăcere. A spus un lucru greșit. Și-a arătat propria prostia, propria sa lipsă de înțelegere. *Amenda! Poate că nu sunt Gesler! Poate că nu înțeleg* - O respirație gelidă părea să curgă prin el atunci. 'Adjunct!' Strigătul lui o atrase.

'Ce este?'

A tras adânc aer în piept, apoi a spus: „Când ne unim cu Perish și ceilalți, cine este la comandă generală?"

Ea l-a studiat pentru scurt timp înainte de a răspunde: „Va fi un Prinț de Lether. O Sabie Mortală a Coifurilor Gri și regina din Bolkando.

„Respirația lui Hood! Eu nu-'

— Cine va fi la comandă, Shield Anvil? Tu și Gesler.

Se uită la ea, îngrozit, apoi urlă: — Nu crezi că i s-a umflat încă destul de mare capul? Nu trebuie să trăiești cu el!

Tonul ei era dur și rece. — Ține minte ce am spus despre vulnerabilitate, Shield Anvil, și asigură-te că îți păzești spatele.

— Paznicul... ce?

— Un ultim lucru, Stormy. Transmite-mi condoleanțe lui Grub. Informați-l, dacă credeți că vă va ajuta, că moartea lui Fist Keneb a fost una dintre... un eroism singular.

I s-a părut că a auzit o alegere atentă a cuvintelor în acea declarație. *Nu conteaza. S-ar putea să ajute, cât de mult poate un astfel de rahat, cu chestiile astea. Merită încercat, presupun* . 'Adjunct?'

Ea își adunase frâiele calului și avea un picior în etrier. 'Da?'

— Ne vedem din nou?

Tavore Paran ezită, iar ceea ce ar fi putut fi un zâmbet slab îi curbă buzele subțiri. Se legănă pe cal. — Să-ți fie bine, Shield Anvil. O pauză și apoi: „Stormy, dacă într-o zi îl întâlnești pe fratele meu... nu, nu contează". Cu acestea și-a tras calul și a pornit spre capul coloanei.

Blistig s-a întors în spatele ei, la fel ca Ruthan Gudd și apoi fostul preot – deși poate că cu el era mai degrabă o chestiune de mulțumire să-i urmeze pe ceilalți. Lăsând doar Lostara Yil.

'Furtunos.'

— Lostara.

— Rapid Ben era sigur că tu și Gesler trăiți.

— A fost acum?

— Dar acum l-am pierdut.

S-a gândit la asta, apoi a zâmbit. — Ia asta pentru cât valorează, Lostara Yil. Și-a dat seama că suntem în viață și bine. El a avut dreptate. Acum, am acest sentiment că nu e atât de pierdut pe cât ai putea crede. El este un șarpe. Întotdeauna a fost, întotdeauna va fi.

Zâmbetul pe care i-a aruncat aproape că îl făcu să ezite, dar înainte ca el să poată striga ceva îmbietor și posibil nepotrivit, ea călărea după ceilalți.

La naiba! Zâmbete de genul ăsta nu ajung pe mine în fiecare zi .

Încruntat, el a ordonat să-și întoarcă Ve'Gath și apoi a pornit pe poteca din spate.

Vânătorii și dronele i-au căzut în urma.

Una dintre păsările minuscule a încercat să aterizeze în barba lui Stormy. Blestemul lui l-a trimis zgomotând.

CARTEA A TREIA

PENTRU A ÎNCĂRCĂ SULICIA

Și acum istoricul îndrăzneț
Pune în joc acel volum
De o valoare groaznică
Unde călugării severi
Așezați-vă sub genă
Și prin fereastra înaltă
Cenușa ereticilor plutește
Jos, în ploaia purității
Vezi adevărurile cusute în fir
De aur peste pielea nefericită
Eu sunt arbitrul minciunilor
Cine își va curăța mâna
În boluri de cupru și nisip alb
Dar scuipatul de pe buzele lui
Adună gazda la o altă poveste
Nu am fost niciodată atât de orb
Să nu simt tremurul profund
De râuri ascunse într-un torent agitat
Sau lacrima înțepătoare a loviturii penei
Îți voi spune modul
Dintre toate lucrurile în dovadă sigură
Acest rând de piatră a ordonat -
O, scutește-mă acum de pumnii pătați
Epurarea și vorbăria acestui princeps
Trăiesc în ceață și în nor fierbinte
Și suflarea nevăzutului
Oferă căldură și confort mai bine
Cele mai sumbre zile care vor urma
Și voi continua în mine
Incertitudine, acoperit într-o pace
Așa cum nu ți-ai putea imagina

O viață în ceață

Gothos (?)

CAPITOLUL OPT

Orice am ramas
nu poate fi decat suficient,
dacă în măsura lucrurilor
nimic nu este aruncat,
aruncat pe marginea drumului
în pașii care ne duc limpezi
dincolo de fum și durere
într-o lume de naștere șocată
deschizând ochii la o lumină bruscă.
Și să se rotească apoi într-o suflare
să vedem tot ce am făcut,
unde mormintele de pe traseu
minciună pecetluită ca niște amintiri cu bijuterii
în amurgul sfârșitului unei vieți bune,
și nici o amprentă nu face semn
pe zăpada moale din față,
dar simți această mângâiere dulce de vânt.
Un anotimp se târăște de pe pământ
sub falduri învelite.
Am prins o privire,
un indiciu de mister aprins,
forme în strălucirea lichidă.
Ne vor lua
tot ce leagănăm în brațe
iar povara a cedat
face pene din mâinile mele,
iar vocile coborând în jos
sunt tot ce ne-a mai rămas
și va fi de ajuns pentru totdeauna

Îmi vei lua zilele

Fisher kel Tath

Să se strecoare sub pumnii lumii .

Numele ei era Thorl. Una liniștită, cu ochi vigilenți, triști. Izbucnind din norul Cioburilor, țipetele ei păreau râs. Insectele devoratoare se îngrămădiră acolo unde fuseseră ochii ei. S-au aruncat în gura ei căscată, zgomotele de sânge de pe buzele zdrobite atrăgând alte sute.

Saddic își strigă groaza, se clătină înapoi, ca și cum ar fi pe punctul de a fugi, dar Badalle îi smulse o mână și îl ținu strâns. Panica era ceea ce Shards iubea cel mai mult, ceea ce așteptau, iar panica era ceea ce îl luase pe Thorl, iar acum Shards o luau.

Oarbă, fata alergă, poticnindu-se de cristalele zimțate care îi sfâșiau picioarele goale.

Copiii s-au apropiat mai mult de ea, iar Badalle a putut vedea planeitatea din ochii lor și ea a înțeles.

Loviți, pumni, tot alunecăm și alunecăm. Nu ne poți ucide, nu poți ucide amintirea noastră. Rămânem, pentru a vă aminti viitorul pe care ni l-ați oferit. Rămânem, pentru că suntem dovada crimei tale .

Lasă-i pe mâncători să-ți înghesuie ochii. Primește-ți propria orbire, ca și cum ar fi un dar al milei. Și asta ar putea fi râs. Dragă copilă, ai putea foarte bine să râzi, o voce a amintirii. De istorie, chiar. În acel râs, toate relele lumii. În acel râs, toate dovezile vinovăției tale .

Copii mor. Încă pe moarte. Pentru totdeauna pe moarte .

Thorl a căzut, țipetele ei devenind sunete de sufocare, ciocănit, în timp ce Shards se târau pe gâtul ei. Ea s-a zvârcolit, apoi s-a zvârcolit, iar roiul a devenit lent, hrănindu-se, îngrășând.

Badalle i-a privit pe copii care se apropie, le-a privit mâinile aruncându-se în afară, smulgând insecte care se tăvăleau, îndesându-le în gurile dornice. *Ne învârtim și aceasta este povestea lumii. Nu fugi de noi. Nu fugi de acest moment, de această scenă. Nu confunda antipatia și abominația cu negarea furioasă a adevărurilor pe care nu vrei să le vezi. Accept groaza ta și nu aștept nicio iertare. Dar dacă negi, te numesc laș* .

Și m-am săturat de lași .

Ea a suflat muște de pe buze și a aruncat o privire către Rutt. Îl strânse pe Held, plângând fără lacrimi. Dincolo de el se întindea teribilul deșeu plat al deșertului de sticlă. Badalle s-a întors apoi pentru a studia Șarpele, cu ochii îngustați. Torpoare nepotrivită căldurii, strălucirii cerului. Aceasta a fost mișcarea lentă a celor epuizați. *Pumnii tăi ne bat fără sens. Pumnii tăi explodează cu motive. Ne-ai bătut de frică. Din ură de sine. Ne-ai bătut pentru că te simți bine, e bine să te prefaci și să uiți și, de fiecare dată când îți cade pumnul în jos, mai zdrobești un pic de vinovăție* .

În acel loc vechi în care am trăit cândva, i-ai ochit pe cei care își băteau copiii. Totuși, vezi ce ai făcut lumii .

Sunteți cu toții bătăi de copii .

— Badalle, spuse Rutt.

— Da, Rutt. Nu s-a mai înfruntat cu el, nu încă.

— Mai avem câteva zile. Găurile de apă au dispărut. Nici măcar nu ne putem întoarce – nu ne vom întoarce niciodată. Badalle, cred că renunț — eu... sunt gata să renunț.

Renunță . — Îl vei lăsa pe Held pe seama Shards? La Opali?

L-a auzit tragând aer în piept.

— Nu se vor atinge de Held, șopti el.

Nu, nu vor, da . „Înainte ca Held să devină Held", a spus ea, „Held avea un alt nume și acel nume era Born. Născut a venit dintre picioarele unei femei, o mamă. Născut au venit pe această lume cu ochi albaștri, albaștri ca acest cer, iar albaștri rămân. Trebuie să continuăm, Rutt. Trebuie să trăim pentru a vedea ziua în care o nouă culoare va găsi ochii lui Held, când Held se va naște din nou.

— Badalle, șopti el în spatele ei.

— Nu trebuie să înțelegi, spuse ea. — Nu știm cine a fost acea mamă. Nu știm cine va fi proaspăta mamă.

— Am văzut, noaptea... se clătina el atunci. "Badalle-"

— Cei mai în vârstă, da, răspunse ea. — Mamele și tații noștri, întinși împreună, încercând să facă copii. Ne putem întoarce doar la ceea ce știam, la orice ne amintim din vremuri. Facem ca totul să se întâmple din nou, deși știm că nu a funcționat prima dată, este tot ce știm să facem.

— Mai zboare în visele tale, Badalle?

— Trebuie să continuăm, Rutt, până când Held încetează să fie Held și devine Born.

— O aud plângând noaptea.

A ei. Aceasta este povestea ei: Born devine Held, Held devine Mamă, Mother face Born, Born is Held... Și băieții care sunt acum tați, încearcă să se întoarcă înapoi, înapoi înăuntru, în fiecare noapte, încearcă și încearcă .

Rutt, toți plângem noaptea .

— Trebuie să mergem, spuse ea, întorcându-se spre el în cele din urmă.

Fața lui era mototolită, o chestie de piele slăbită și ochi rotunjiți. Buze rupte, fruntea unui preot care se îndoiește de propria sa credință. Părul îi cădea, mâinile păreau uriașe.

— Held spune, *la vest* , Rutt. Vest.'

— Nu este nimic acolo.

Există o familie grozavă și ei sunt bogați în toate lucrurile. În alimente. In apa. Ei ne caută, să ne binecuvânteze, să ne arate că viitorul încă trăiește. Ne vor promite acel viitor. Am văzut, am văzut totul. Și există o mamă care îi conduce, și pe toți copiii ei îi ține în brațe, deși nu a făcut niciodată un Născut. Există o mamă, Rutt, la fel ca tine. Și în curând, copilul din brațele ei își va deschide ochii . — L-am visat pe Held aseară, Rutt.

'Ai făcut?'

'Da. Avea aripi și zbura. I-am auzit vocea în vânt.

— Vocea ei, Badalle? Ce spunea ea? Ce spunea Held?

— Nu spunea nimic, Rutt. Ea râdea.

Înghețul a căptușit lemnul îngrămădit de-a lungul șuviței, iar bucățile de gheață din apele puțin adânci ale golfului s-au zgâriat și s-au

măcinat în timp ce valurile le-au împins. Felash și-a eliminat ultima tuse de dimineață și apoi, trăgându-și pe umeri pelerina căptușită cu blană, se îndreptă și se îndreptă spre locul unde roaba ei construia focul. — Mi-ai pregătit micul dejun?

Femeia mai în vârstă făcu un semn către discul ciudat de trunchi de copac tăiat pe care îl foloseau ca masă, unde aștepta o cană cu ceai de plante și o narghilea aprinsă.

'Excelent. Vă spun că mă doare capul. Trimiterile mamei sunt stângace și brutale. Sau poate că doar Omtose Phellack este atât de dur – ca gheața și frigul infernal care ne afectează. Ea aruncă o privire spre cealaltă tabără, la treizeci de pași de-a lungul plajei, și se încruntă. — Și toată această superstiție! S-a răsturnat cu mult peste margine într-o grosolănie flagrantă, după părerea mea.

— Vrăjitoria îi sperie, Alteță.

'Pah! Acea vrăjitorie le-a salvat viețile! Ai crede că recunoștința ar trebui să învingă terorile mărunte și bugabuurile imaginare. Draga mea, ce grup jalnic de găini sunt toate. Se așeză pe un buștean, având grijă să evite șuruburile ciudate de fier să iasă din el. Sorbi niște ceai și apoi întinse mâna după muștiucul narghilea sculptat cu artă de fildeș. Pufând mulțumită, se răsuci pentru a privi nava înghețată în golf. 'Uită-te la asta. Singurul lucru care îl menține pe linia de plutire este aisbergul în care se cuibărește.

— Vai, Alteță, aceasta este probabil chiar sursa nemulțumirii lor actuale. Sunt marinari blocați pe uscat. Chiar și căpitanul și primul ei ofițer își arată descurajarea.

— Ei bine, a adulmecat Felash, trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem, nu-i așa? În orice caz, nu e nimic de făcut pentru asta, nu-i așa? Nava aia este terminată. Acum trebuie să călcăm pe uscat și nu îndrăznesc să mă gândesc la cum vor supraviețui picioarele mele.

Se întoarse pe scaunul ei și îi vadă pe Shurq Elalle și Skorgen Kaban apropiindu-se, primul polițist blestemând în timp ce se împiedica pe nisip.

'Căpitan! Alăturați-vă cu un ceai. Și tu, Skorgen, te rog. S-a înfruntat pe roaba ei. — Adu-ne mai multe căni, vrei? Excelent.'

— Beru să ne binecuvânteze, șuieră Skorgen. — La zece pași distanță și căldura ne topește acolo unde stăm, dar aici...

— Sunt sigur că se va estompa, spuse Felash. — Vrăjitoria de ieri a fost, să zicem, destul de intensă. Și înainte să te plângi prea mult, voi observa că eu și servitoarea mea nu suntem mai puțin nemulțumiți de această răceală nenorocită. Poate că Jaghuții au fost încântați să locuiască într-un asemenea climat, dar, după cum puteți vedea, noi nu suntem Jaghut.

Shurq Elalle a spus: „Alte, despre nava mea...”

Felash își trase adânc pe piesa bucală: — Da, oftă ea. 'Acea. Cred că mi-am cerut deja scuze, nu-i așa? Poate că este o consecință a educației

insuficiente, dar nu știam cu adevărat că toate navele poartă în burtă o anumită cantitate de apă, considerată acceptabilă pentru călătorie. Și că înghețarea acestora ar avea ca rezultat un dezastru, în felul scândurilor despicate și așa mai departe. În plus, echipa ta nu lucra cu pompele?

— După cum spui, spuse Shurq. — Dar o sută de mâini sub punte nu ar fi putut pompa suficient de repede, având în vedere viteza acelui îngheț. Dar nu asta a fost punctul meu de vedere - așa cum ați observat, am trecut prin toate acestea. Ghinion, simplu și simplu. Nu, ceea ce am vrut să discut a fost problema reparațiilor.

Felash se uită la femeia cu pielea palidă și bătu încet piesa bucală de dinți. „În mijlocul histrionismului tău în urmă cu două zile, căpitane, am presupus că totul era pierdut în chestiunea *Recunoștinței Nemuritoare* . Te-ai reconsiderat?

'Da. Nu. Mai degrabă, am mers pe această plajă. Lemnul de plutire este inutil. Cei câțiva bușteni pe care i-am găsit erau grei ca granitul – Mael știe la ce au folosit chestia aia, dar cu siguranță nu plutește. De fapt, pare să aibă o flotabilitate neutră...

— Scuză-mă, ce?

— Împingeți lemnul la orice adâncime doriți, acolo rămâne. Nu am mai văzut așa ceva. Avem un fost tamplar cu noi care spune că are legătură cu mineralele pe care le-a absorbit lemnul și cu solul în care a crescut copacul. În orice caz, nu vedem păduri în interior - nici copaci, nicăieri.

— Înseamnă că nu ai lemn cu care să faci reparații. Da, căpitane, nu era aceasta predicția dumneavoastră acum două zile?

— Da, a fost și așa s-a dovedit, Alteță. Și întrucât echipajul meu nu poate supraviețui pe o navă înghețată, la suprafața acesteia se pare că suntem într-adevăr blocați.

Skorgen a lovit nisipul cu piciorul bun. — Ce-i mai rău, Înălțime, aproape că nu există crustacee sau așa ceva în adâncime. Curatat cu mult timp in urma, as paria. Nici măcar nu am putut merge pe coastă ca să ajungem unde vrei tu să ajungem.

— Cel mai deranjant, murmură Felash, încă privindu-l pe Shurq Elalle. — Totuși, aveți o idee, nu-i așa, căpitane?

'Poate.'

„Te rog, continuă. Nu sunt, prin natura sa, contrariat de aventura si experimentare.'

— Da, Alteță. Cu toate acestea, femeia a ezitat.

Felash a trimis un șuvoi de fum învârtindu-se. — Vino acum, căpitane, primul tău oficial devine albastru.

'Foarte bine. Omtose Phellack, Înălțime, este un adevărat Hold?

— Nu sunt sigur ce vrei să spui prin această întrebare.

— O ținere. Un loc, o lume diferită de aceasta...

— Unde, adăugă Skorgen, am putea găsi, ăă, copaci. Sau ceva. Dacă nu e gheață și zăpadă, desigur, sau mai rău.

'Ah văd.' Ea mai bătu puțin, gândindu-se. — Forța de gheață, ei bine, mai exact. Vrăjitoria - așa cum am descoperit cu toții - este cu siguranță... rece. Interzic, chiar. Dar dacă educația mea are de suferit în chestiuni legate de construcția de nave și altele asemenea, este mai cuprinzătoare când vine vorba de Holds. Ea a zâmbit. 'Natural.'

— Normal, spuse Shurq Elalle, pentru a întrerupe orice fusese pe cale să spună Skorgen.

„Cea mai comună manifestare a lui Omtose Phellack este exact așa cum am experimentat noi. Gheață. Frig amar, desicator, enervant. Dar trebuie înțeles, a spus că vrăjitoria a fost modelată ca o armă defensivă, dacă vreți. Jaghut erau în război cu un inamic implacabil și pierdeau acel război. Au căutat să se înconjoare în foițe vaste de gheață, să facă din ea o barieră de netrecut. Și de câte ori nu au reușit... pentru o vreme. Desigur, așa cum mama obișnuia să sublinieze cu plăcere, războiul conduce la invenție și, de îndată ce o parte își îmbunătățește poziția tactică, cealaltă se adaptează rapid pentru a anula avantajul - presupunând că are timp să facă acest lucru. Interesant este că s-ar putea argumenta că defectele lui Jaghut au fost cele care le-au asigurat dispariția. Căci, dacă ar fi considerat gheața nu ca o măsură defensivă, ci ca o măsură *ofensivă* - dacă ar fi făcut-o o armă adevărată, o forță de atac și asalt - de ce, ar fi putut foarte bine să-și anihileze inamicul înainte ca acesta să se poată adapta. Și în timp ce detaliile despre acel inamic sunt tulburi...

— Iartă-mă, Alteță, îl întrerupse căpitanul. — Dar, după cum ai menționat mai devreme, primul meu prieten suferă cu adevărat. Dacă vă înțeleg, gheața și frigul din Omtose Phellack sunt simple aspecte sau, presupun, aplicații ale unei forțe. Și, ca atare, ele nu sunt singura caracteristică a acestei forțe.

Felash bătu din palme. — Mai exact, căpitane! Excelent!'

— Foarte bine, Alteță. Sunt atât de ușurată. Acum, în ceea ce privește celelalte aspecte ale Holdului, ce poți să-mi spui?

Felash clipi spre femeie. 'De ce nimic.'

'Nimic?'

— Nimic, căpitane. Singura manifestare a lui Omtose Phellack pe care a văzut-o această lume a fost aspectul de gheață.

— Atunci, de unde știi că e mai mult?

— Căpitane, este logic.

— Deci, această noțiune de a fi mai mult, este doar... teoretică?

— Dragă, termenul ăsta nu este peiorativ, indiferent de tonul pe care tocmai l-ai folosit.

Clănțnind din dinți, Skorgen Kaban a spus: „Deci am stat aici pentru asta? Nu ai un indiciu care să scuipe Mael?

— Aproape precis, prim-mate, spuse Felash. „Nu i-ar fi fost de folos niciunuia dintre noi dacă aș fi spus pur și simplu „Nu știu”, nu-i așa? În

schimb, ceea ce am spus de fapt este: „Nu știu, dar cred că aceasta este o cale care merită urmată”.

— Deci de ce nu ai făcut-o? el a cerut.

— Dar am făcut-o!

Shurq Elalle se întoarse către Skorgen. — E suficient, Pretty. Întoarce-te la ceilalți.

— Și spune-le ce?

„Explorăm posibilități.”

Felash flutură cu o mână plinuță. 'Un moment vă rog. Vă sugerez să vă întoarceți amândoi la semeni. Explorările care mă vor ocupa în această zi sunt cel mai bine făcute singur, pentru că nu pot garanta siguranța nimănui din apropiere. De fapt, vă sugerez să vă mutați tabăra de două ori distanța actuală față de noi.

— Foarte bine, Alteță, spuse Shurq Elalle. — Vom face asta.

În timp ce plecau, Felash se întoarse către roaba ei. — Draga mea, murmură ea, te așteaptă o călătorie.

— Da, Alteță.

— Încinge-te bine, îl sfătui Felash. — Pregătește armura și ia topoarele de aruncare. Și va trebui să înoți până la navă, pentru o așchie de lemn. Dar înainte de toate acestea, îmi doresc o oală nouă cu ceai și mai multe frunze pentru acest castron.

— Îndată, Alteță.

— Zei de jos, mormăi Shurq Elalle în timp ce se apropiau de tabăra echipajului, dar are sâni spectaculoși. Mă uimește vreodată variația extraordinară care ne binecuvântează pe toți. Ea se uită la primul ei prieten. — Sau să ne înjure, după caz.

— Am vrut să-i bag un blestemat de cuțit în craniu, căpitane.

— Asigură astfel de noțiuni și depozitează-le adânc și întunecat – dacă unul dintre prieteni te aude, ei bine, nu vreau așa ceva.

— Desigur, căpitane. A fost doar un impuls, oricum, ca un tic sub ochi. Oricum, cum ai putut să-i vezi sânii, sub toate blănurile alea calde și așa?

— Am putut vedea bine, a răspuns Shurq. — Se numește imaginație, drăguță.

— Mi-ar plăcea să am ceva din asta.

„Între timp, trebuie să ne liniștim unele temeri și mă așteaptă că dacă ne deplasăm mai departe, pe șuviță, ne va pune în stare bună încă de la început”.

— Da, va fi. S-a zgâriat la cicatricile care i-au încrețit gâtul. — Știi, căpitane, am un miros care spune că roaba aia a ei nu este atât de inutilă pe cât pare să pară, știi?

— Să faci oale și să aprinzi boluri de țevi nu contează pentru nimic la tine, drăguță? Vă spun că mă gândesc să-mi găsesc propria roaba după ce ajungem acasă. Desigur, a adăugat ea, nu există nicio regulă care să spună că trebuie să fie o femeie, nu-i așa?

O înroșire se strecură pe chipul deformat al bărbatului.
Shurq îl bătu pe spate. — Ai dreptate în privința ei, Pretty. Cred că este o vrăjitoare la fel de rău ca și prințesa însăși și, probabil, mult mai mult în afară. Femeia aceea se ascunde bine, dar o privire la încheieturile ei... ei bine, cu excepția cazului în care aruncă baloti de fân în jur când nimeni nu se uită - și având în vedere cicatricile de pe mâini, baloții aceia au cuțite în ele - ei bine, da, ea este mai mult decât pare. .'
— Oricum, cum o cheamă?
'Nici o idee.' Shurq mormăi. Marinarii din tabără îi priveau acum. — Bine, drăguță, lasă-mă să vorbesc.
— Da, căpitane, mai bine ești decât mine.
— Și dacă greșesc, poți să dai peste niște capete.
— Să-i aduci în jur, parcă.
'Exact.'
Răcoroasă sub umbrelă, Felash și-a privit roaba ridicându-se din apă. — Ai nevoie de mai multă grăsime, dragă, observă ea. — Sunt sigur că soarele te va încălzi destul de curând, așa cum mi-a făcut-o pe mine. În orice caz, făcu ea cu mânerul, pasajul te așteaptă.
Gâfâind, femeia mai în vârstă se îndreptă încet, departe de linia apei. În mâna ei dreaptă era o așchie de lemn, neagră pe degetele ei albăstrui. În spatele ei, în adâncime, gheața se topea rapid în timp ce ultimele rămășițe din Omtose Phellack se estompeau. La marginea exterioară a golfului, unde raftul a căzut în apă mai adâncă, *Recunoștința Nemuritoare* se așeza mai jos în cuibul ei strălucitor și plângător.
Odată ce servitoarea și-a revenit suficient pentru a începe să se miște, s-a îmbrăcat în lenjerie de corp matlasată și apoi armura grea și solzită a fost scoasă din mănunchiuri de pânză ceară. Luând perechea topoarelor de aruncare, o sabie scurtă învelită cu piele, un toc la subrat cu patru cuțite de aruncare și cârma, și-a completat ținuta prin așchia de lemn în centură. — Înălțime, sunt gata.
'Bine zis. Răbdarea mea era uzată amenințător de subțire. Oftând, Felash puse piesa bucală în jos și se ridică. — Unde ai pus ultimele dulciuri?
— Lângă cărămidă de frunză, Alteță.
'Ah văd. Minunat. Vezi cât de slab devin? Este un scandal. Îți aduci aminte de propria ta copilărie, dragă, când pieptul tău era plat și toate oasele îți ieșeau în toate direcțiile?
— Nu, Alteță, nu am fost niciodată slabă, mulțumesc ghiontului Errantului.
'Nici eu. Întotdeauna am fost suspicios față de bărbații adulți cărora par să le placă asta la femeile lor. Ce e în neregulă cu băieții dacă le plac spectrurile osoase palide?
— Poate că face apel la natura lor protectoare, Alteță.

„Protecția este una, a diddling este cu totul alta. Acum, unde eram? Oh, da, aruncându-te în Calea de Gheață. Cel mai bine scoate din teacă măcar câteva dintre armele tale, dragă. Cine știe în ce vei ateriza.

Slujitoarea și-a desenat topoarele. 'Eu sunt gata.'

„... acea vaca condescendentă și patronizantă nu merită așa țâțe, nici pielea moale, fără pete și părul strălucitor. Și felul în care șoldurile alea se leagănă, de ce, sunt uimit că nu-și aruncă spatele la fiecare pas, iar buzele alea naibii de delicioase par gata făcute să se înfășoare în jurul lui... Doamne, ce a fost asta?

Tunetul a cutremurat apa din golf, a pus nisipul să se încețoșească tremurând. Shurq Elalle s-a întors și a văzut un nor alb enorm care se ridica din tabăra lui Felash. Marinarii – departe de ureche în spatele ei – erau acum în picioare, strigând alarmați.

— Rămâi aici, Skorgen. Și liniștiți-i pe proștii ăia! Ea a pornit la fugă.

Tabăra era o mizerie, uneltele aruncate de parcă ar fi izbucnit un vârtej în mijlocul ei. Prințesa Felash se ridica încet de pe nisipul explodat. Părul îi era dezordonat, hainele dezordonate. Fața ei era roșie, de parcă ar fi fost pălmuită în mod repetat.

— Înălțime, ești bine?

Fata a tușit. — Cred că teoria s-a dovedit, căpitane. Se pare că în Omtose Phellack există mult mai mult decât câteva bucăți de gheață. Pasajul pe care l-am găsit, ei bine, este greu de spus unde anume a dus...

— Unde este roaba dumneavoastră, Alteță?

— Ei bine, să sperăm că explorează cu uimire și încântare.

— Ai trimis-o?

O fulgerare din ochii ei uluitori. — Bineînțeles că am trimis-o! Nu ai insistat asupra necesității, având în vedere situația noastră cumplită? Vă puteți imagina sacrificiul meu, extremitatea îngrozitoare a serviciului pe care îl oferim aici?

Shurq Elalle o studie pe fata plinuță. — Dacă nu se întoarce?

— Voi fi cel mai nemulțumit. În același timp, vom avea în fața noastră dovezi care să susțină anumite alte teorii despre Omtose Phellack.

— Scuză-mă, ce alte teorii?

— Păi, cele despre demoni care țipă, nori de nebunie, plante care mănâncă carne, șlobii perfid și alte o sută de coșmaruri în același sens. Acum, te rog să fii atât de amabil încât să-mi reconstruiești focul aici, vrei?

Întinse mâna după ultimul ei cuțit de aruncat și găsi teaca goală. Blestemând, ea s-a abătut sub tăișul de coasă și s-a aruncat în stânga, rostogolindu-se cu umerii, până când s-a lovit de cea mai mare parte a primului drac pe care-l omorâse. Mâinile ei strânseră pielea murică, găsiră pană unuia dintre topoarele ei. Mormăind în timp ce îl smulse, se rostogoli peste corp – tremura când șase săbii îl loviră în locul în care

fusese cu o clipă mai devreme – și își recăpătă picioarele la timp pentru a trimite toporul în zbor.

Se strânse în sprânceana demonului, legănându-și capul pe spate.

Ea se aruncă spre ea, smulgând una dintre săbiile grele strânse de cea mai apropiată mână, care se zvâcni în timp ce uriașa fiară se lăsa în genunchi. Lama lovindu-se în timp ce învingea săbiile care se agitau la capetele celorlalte cinci brațe, îi tăie gâtul gros, o dată, de două ori, de trei ori, până când capul se rostogoli.

Învârtindu-se, a căutat mai multe lucruri blestemate. Cinci cadavre și nimic mai mult. În afară de respirațiile ei grele, poiana era tăcută.

Dintr-un foc direct în altul – aterizase în mijlocul unei tabere – și a fost norocul ei că a fost pregătită când era evident că nu erau. Focul ardea pe ici pe colo, acolo unde se împrăștiase cel mai fierbinte jar. Dacă nu era atentă, ar sfârși prin a arde pădurea - și tot lemnul de care căpitanul și echipajul ei aveau mare nevoie.

Slujitoarea și-a luat armele, apoi a stins flăcările care mocneau.

Ea a înjurat când ceva i-a înțepat ceafa. Scrabling cu o mână, ea și-a închis pumnul în legătură cu ceva mic și blănos, și l-a adus pentru o privire mai atentă. Un vole, cu o gură de carne. Pufnind, ea a aruncat chestia departe.

— Ei bine, Alteță, mormăi ea, se pare că am găsit niște copaci.

O fiară țipă în apropiere, iar strigătul a fost răsunat de încă o jumătate de duzină, înconjurând poiana, apropiindu-se.

— Pofta lui Errant, lucrurile astea sună răutăcios.

Inutil să stea pe aici, hotărî ea. Alegând o direcție la întâmplare, ea se afundă în pădure.

Absurd de întuneric, iar aerul era umed și rece. Pingându-se în față, își ținea securele la îndemână. Un țipăt se auzi chiar în spatele ei și ea se întoarse. Ceva s-a prăbușit pe podeaua pădurii. Un alt volei blestemat. Ea îl privi oprindu-se, înclinându-și capul pe spate și scoțând un alt țipăt închegator.

La scurt timp mai târziu, lăsase în urmă lucrurile vorace. Bulbii uriași ai copacilor s-au rărit, iar mai mult tufiș îi împiedică acum drumul. Ea a zărit cerul, o mătură de stele, fără lună. La o duzină de pași în față, pământul a căzut. A ajuns la margine, a privit în jos într-o râpă aglomerată de căderi de copaci, cu trunchiurile cenușii ca oasele.

Pâlcuri de ceață joasă rătăceau pe lungimea canalului, strălucind ca gazul de mlaștină.

Canalul era produsul unei inundații fulgerătoare, iar acei copaci fuseseră smulși cu sălbăticie, aruncați și duși în tumult. Studiind epava, ea surprinse o formă în întunericul râpei, la vreo douăzeci de pași în aval. La început bănuise că era o barieră de ramuri înnodate și copaci, dar acel detritus se ridicaseră de altceva... o cocă.

Ea a scos așchia de lemn din centură. Părea că transpira în mână.

Cizmele derapând, ea alunecă pe jumătate, pe jumătate se împiedică pe malul abrupt al râpei. Evitând ceața cât a putut de bine, se cățără și se urcă mai aproape de navă. Cum ajunsese atât de departe pe acest canal perfid și sinuos, fără să fie sfâșiat în bucăți, era un mister, dar știa destul de mult încât să aibă încredere în această legătură vrăjitorie. Indiferent de forma în care ar fi fost, ar fi suficient pentru a fi de folos.

În cele din urmă a ajuns la carenă, și-a pus mâna pe ea. Nu putred. Ea a bătut-o, a fost răsplătită cu un sunet slab. Deasupra ei, cu cinci brațe, era un tunnel sculptat cu ornamente, șina grea formată în formă de șerpi care se împleteau pe lungimea navei – pe care ea îl considera a fi undeva între cincisprezece și douăzeci de pași.

Apoi aruncă privirea în jos, pentru a vedea ceața ridicându-se și înghițindu-i genunchii. Și în acea ceață, mâinile mici cu gheare întinseră să-i prindă coapsele, ghearele înjunghiând adânc, membrele zvârcolindu-se ca niște viermi. Gâfâind de durere, ea și-a scos sabia și a început să spargă.

Coapsele îi erau zdrobite și curgeau sânge în momentul în care ea s-a desprins și s-a străbătut pe partea laterală a carenei, folosind aglomerația de copaci și ramuri pentru prinderi de picioare și de mână. Gâfâind, se ridică peste tunnel și se trânti pe puntea înclinată.

Și s-a trezit în mijlocul unui vâlvă de maimuțe cu păr negru și solzi. Urlând, creaturile de mărimea unui câine își dezvăluiau colții lungi ca un pumnal, ochii strălucind în galben grozav și își ridicau bâtele înnodate. Apoi au repezit-o.

De undeva pe lungimea râpei, s-a auzit un vuiet adânc, bubuitor. Dar nu a avut timp să se gândească la asta.

„Ootooloo-ul meu crede că acesta este sex – cât de ciudat”.

Felash aruncă o privire piezișă către căpitan, pleoapele ei așezându-se încet într-o clipire leneșă. „În spate, în palat, există piese bucale rafinate sculptate cu aspectul unui penis”. Ea a gesticulat cu o mână. — Toate fac parte din educația unei prințese...

Shurq a lăsat piesa bucală jos. — Ajunge, cred, Alteță. Vă las pe voi... dispozitivele voastre.

— Aventura vine sub toate formele, căpitane. Dacă ootooloo-ul tău ar avea un creier, sunt sigur că ar fi de acord cu cel mai avid.

— Dar asta este ideea, ăă, dorința. Este în mare parte fără creier. Cea mai mare parte a tragediei lumii se găsește în această neînțelegere. Ne legăm prea mult de asta, vezi. Lucruri precum loialitatea și intimitatea prețioasă, dragostea și posesiunea și, mai devreme sau mai târziu, totul merge prost. De ce, știam bărbați – și vreau să spun „știau” – care veneau la mine de două ori pe săptămână înfometați de chestiile fără creier și, după aceea, vorbeau despre soțiile lor.

'Ce ți-ar spune? Te rog, trebuie să știu.

— Înfometat de bârfe, nu-i așa?
— Palatul pare teribil de departe în acest moment.
— Așa, Alteță. Bine. Unii mi-ar spune despre toată vrăjitoria iubirii dispărut între ei, jarul dorinței rece ca piatra acum. Alții s-ar plânge de cât de complicat devenise totul, sau cât de memorabil sau cât de îngreunat. Și încă mai mulți ar vorbi despre soțiile lor ca și cum ar fi posesiuni, pentru a fi folosite când le convine bărbaților și altfel lăsate în pace, dar însăși ideea că acele soții ar putea face ceea ce s-a întâmplat să facă soțul - acolo cu mine - ei bine, asta le-ar putea aprinde o furie criminală în ochii lor.
— Deci, în timp ce erau cu tine, cei mai mulți dintre ei încă au ratat ideea?
— Foarte priceput, Alteță. Da, au ratat ideea cu totul.
— Pentru că ceea ce ai oferit a fost sex fără complicații.
'Exact.'
— Fără creier.
'Da. Și asta i-a eliberat, iar libertatea i-a făcut fericiți – sau oricum uituci – cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Dar odată ce culoarea a trecut, ei bine, acea lume veche și toate lanțurile ei tocmai au revenit zgomotând. Ar pleca de parcă ar fi fost condamnați să înoate canalul.
— Ați dus o viață variată și extraordinară, căpitane.
'Viață? Cuvânt greșit, Alteță.
„Oh, nu trebuie să respiri pentru a fi în viață – și înainte de a comenta cât de ridicol de evidentă pare acea afirmație, te implor să-i acorzi o altă atenție, deoarece nu mă refeream la starea ta”.
— Atunci sunt într-adevăr curios ce ai putea să spui, Alteță.
„În anii mei de educație, am...”
Un vuiet ia înecat următoarele cuvinte și s-au întors pentru a vedea un torent de apă plină de noroi și spumă care năvăle în golful chiar dincolo de puțin adânc. Răspând dintr-o rană căscată aproape înghițită în stropi de abur, potopul a tunat deoparte plăcile de gheață plutitoare, curățând o fâșie largă. O clipă mai târziu, ceea ce părea o jumătate de pădure a explodat din rană, a rupt ramurile și a rupt copacii, iar apoi proba unei nave se aruncă în vedere, în afară ca un pumn împins, apoi s-a aruncat în apele agitate ale golfului.
Fluxul zgomotos a condus nava direct spre recif.
' *Târfa lui Errant!* a jurat Shurq Elalle.
Brusc, în vâltoare de spumă și abur, nava s-a înclinat, a venit și au văzut o siluetă la cârma pupa, împingând cu putere împotriva curentului.
Rana s-a închis cu tunet, întrerupând fluxul sălbatic. Ramuri și bușteni se învârteau în apa care se învârte.
Felash îl privi pe căpitan alergând în adâncuri.

Nava ciudată se strânsese pentru scurt timp de raftul de corali înainte de a se îndepărta. A fost norocos, a decis prințesa, că mările erau calme, dar era evident că o singură femeie nu putea gestiona ambarcațiunea și acel dezastru încă se pregătea. Aruncând o privire spre dreapta, ea văzu echipajul zvâcnind de-a lungul șuviței, intenționând în mod clar să se alăture căpitanului.

Felash se uită înapoi la navă. — Dragă, n-ai fi putut găsi una mai frumoasă?

Scuipând apă mâloasă, Shurq Elalle se trase pe punte. Ceva lipicioasă sub cizmele ei a căzut-o pe spate cu o pocnitură. Ea ridică o palmă. Sânge. Mult, mult sânge. Înjurând, ea și-a recăpătat picioarele și se îndreptă spre arc. — Există o ancoră? ea a strigat. — Unde e blestemata de ancora?

De la pupa, roaba a strigat înapoi: „De unde să știu?"

Shurq și-a văzut echipajul aruncându-se acum în adâncuri. *Bun* .

— Ne întoarcem spre recif, strigă roaba. 'Cum să opresc să facă asta?'

Cu o ancoră blestemată, vacă proastă ! '

Negăsind nimic și simțindu-se oarecum rău din cauza izbucnirii ei, Shurq sa întors și a început să se întoarcă spre pupa. O privire clară către roabă a oprit-o în loc. — Doamne, femeie, ce s-a întâmplat cu tine?

— Sunt nenorociții de volei, mârâi ea. — Asta... chestia aia... asta e ceea ce numești tu o ancoră de mare?

Shurq își îndepărtă privirea de la femeie spre locul în care arăta ea. — Sărutul lui Mael, da, este! Cinci pași repezi ea se opri din nou. — Este apa pe care o aud mai jos? Luăm apă?

Slujitoarea s-a sprijinit de mânerul cârmei și s-a uitat în sus cu ochi roșii și epuizați. — Mă întrebi, căpitane?

Shurq se răsuci și ajunse la tunnelul de la uscat. S-a uitat în jos la echipajul ei care se bate. — Urcați-vă la bord, leneși! Omule pompele! Rapid!'

Întors la țărm, Felash s-a așezat pe buștean, având încă o dată grijă să evite vârfurile de fier. Ținându-se din narghilea, ea a urmărit cu oarecare mulțumire tragedia. În timp ce expira un șuvoi de fum, a auzit și a simțit un zdrăngănit în gât.

Aproape timp pentru tusea ei de după-amiază.

Își făcu drum prin dezordine, cârmele mototolite, solzii de fier zdrobit, oasele care s-au prăbușit în praf și au ridicat nori cenușii pentru a se învârti în jurul picioarelor lui. În față, peste o întindere de pământ plan, îngropată în cadavre, era o movilă din aceleași corpuri răsucite, iar din vârful acelei movile se înălțau trunchiurile a doi copaci, legați în centru pentru a forma un X vertical. Rămășițele unui corp. atârnat de ea, carnea în bucăți, părul negru atârnând peste fața deshidratată.

Ruina Silchas putea vedea, chiar și de la această distanță, săgeata cu ax lung îngropată în fruntea figurii.

Aici, în acest loc, tărâmurile s-au împăturit unul peste altul. Haos și nebunie într-o asemenea abundență încât să păteze timpul însuși, ținând groaza într-o strânsoare implacabilă. Aici, pielea a o sută de lumi purta aceeași marcă arsă. Nu știa ce s-a întâmplat la această bătălie – acest măcel – pentru a lăsa o asemenea moștenire, nici măcar lumea particulară în care a avut loc evenimentul real.

A traversat încet câmpul de ucidere, spre movilă și altarul său înfiorător.

Alte siluete se mișcau, mergând ca pierdute, parcă și-ar fi căutat prieteni printre miile fără chip. La început le crezuse fantome, dar nu erau fantome. Erau zei.

Trecerea lui a atras atenția unuia, apoi a altuia, și apoi încă mai mult. Unii pur și simplu și-au întors din nou privirea, reluând orice făceau. Câțiva și-au propus să-l intercepteze. Pe măsură ce se apropiau, le auzi vocile, gândurile.

' *Un străin. Intrus. Aceasta nu este lumea lui, acesta nu este blestemul lui, acesta nu este nimic pentru el* .'

„ *El vine să bată joc de noi, fragmentele dintre noi sunt prinse aici* ."

„ *El nici măcar nu aude strigătele care ne asurzi atât de mult, toate aceste lanțuri de dorință* …"

' *Și disperare, Shedenul, atâta disperare* ...'

Ruina Silchas a ajuns la baza movilei, a studiat trupurile răsucite din fața lui, o pantă abruptă de os solid, carne de piele, armuri și arme sfărâmate.

O jumătate de duzină de zei s-au adunat în jurul lui.

' *Tiste Liosan?* '

' *Nu, Beru. Tiste Andii. Pielea lui albă batjocorește întunericul din el* .

' *Aparține el în război? El este periculos. Nu-l vrem nicăieri lângă noi când îl ucidem pe Cel Căzut. Când ne hrănim și așa ne eliberăm* ...

' *Liber?* mârâi unul cu o voce groasă, grea. Mowri , *din moștenirea adepților noștri nu vom fi niciodată eliberați. Acesta este târgul pe care l-am făcut* ...

, *Dessembrae!* '

, *Beru. Dorința de moarte ne-a dat formă. Dorința de moarte ne-a târât în toate tărâmurile lor. Nu a fost suficient să ne înălțăm, nici suficient să ne căutăm propriile destine. Vă spun, deși cei mai mulți dintre mine încă merg într-o lume îndepărtată – iar urletele lui de trădare mă asurdă – în blestem și rugăciune sunt înnodat aici ca un pumn. Îmi doresc închinare? Eu nu. Caut o putere din ce în ce mai mare? Mi s-a arătat inutilitatea ei, iar acum tot scopul meu se așează ca cenusa asupra sufletului meu. Aici, suntem prinși în capcană și așa vom rămâne* ...

Pentru *că prostul stăpân a sfințit furtul lui Kaminsod! Cel Căzut a fost rănit. Făcut inutil de durere. Și cu binecuvântarea blestemată a*

acelui Stăpân el a ridicat Casa Lanțurilor și cu acele lanțuri ne-a legat pe toți! '

Dessembrae pufni. Cu mult înainte de *primul zăngănitor al acelor lanțuri, eram în cătușe – deși ne-am amuzat pretinzând că nu există. Stăpânul Puntei și Cel Căzut au risipit iluzia – nu, ne-au risipit* amăgirile *– și, împreună cu ele, toată comoditatea lor dulce și prețioasă* .

„ Nu am nevoie de un parvenit ca tine, care să-mi spună tot ce știu deja! '

„ Da, când ți-ai hrăni rațiunea cu falsă indignare. În curând ne vom aduna într-un alt loc puțin diferit de acesta și acolo vom comite crimă. Crimă rece și brutală. Vom ucide un alt zeu. Înainte ca inima lui să fie ruptă, înainte ca Femeia Necunoscută să poată ajunge vreodată pe Cel Căzut sau să încerce orice vrea ea, îl vom ucide .

— *Nu o arunca atât de ușor pe acea femeie, Dessembrae* , spuse o voce nouă, a unei femei, slabă și trosnitoare. *Ea este fratele Stăpânului Puntei - un Maestru care se ascunde de noi toți* . *Cum poate fi aceasta? Cum a reușit să ne orbească unde se află? Vă spun, el plutește peste toate astea, la fel de necunoscut ca și sora lui. Această familie nenorocită din acel imperiu nenorocit* ...

Un baston se sparge de oase, zdrobindu-le, iar Silchas se întoarse să vadă că un nou zeu sosise. Indistinct, o pată de umbră. „ *Dessembrae* ”, șuieră acesta, „ *și dragul Jhess. Beru, Shedenul, Mowri. Beckra, Thilanda, vezi cum aglomerați acest Tiste Andii? Acest frate al lui Anomander Rake? Îți imaginezi că nu te aude?* Bastonul a lovit Dessembrae. Uitați - *vă la noi, așa de fey în reflectarea sinelui nostru odată muritor. Imperiul, da! Imperiul nostru, Dessembrae, sau ai uitat? Acea nefericită familie? propriii noștri copii!* '

„ *Oh, uită-te în jur,* Shadowthrone”, mârâi Jhess, cu chipul ei de lână, bumbac, cânepă și mătase răsucindu-se și înnodându-se în timp ce își dezvăluia dinții înveliți în pânză. D' rek *a venit și a plecat din acest loc. Ea știe și ne face o cale adevărată. Nenorociții tăi copii nu pot spera să ne învingă. Lasă-i la Forkrul Assail! Să se devore unul pe altul!* '

Shadowthrone chicoti. Spune - *mi, Jhess, îl vezi pe vărul tău pe undeva? Unde este Regina Viselor în acest loc al morții?* '

" *Ea se ascunde* ..."

„ *Nu este aici, Jhess* ”, a spus Shadowthrone, „ *pentru că este trează. Treaza! Mă înțelegi? Nu doarme, nu se visează aici, nu-ți smulge toate cozile nebunești, Jhess, pentru a încurca mințile muritorilor. Sunteți cu toții proști orbi!* '

' *Vrei să ne trădezi!* țipă Shedenul.

„ *Nu îmi pasă de niciunul dintre voi* ”, a răspuns Shadowthrone, cu un gest laconic al unei mâini eterice. ' *Tradare? Prea mult efort peste prea puțină valoare* .'

— *Ai venit aici doar ca să ne batjocorești?* '

Sunt aici, Beru, pentru că sunt curioasă . *Nu despre niciunul dintre voi. Nu sunteți decât zei, iar dacă Assailul reușește, veți dispărea cu toții ca fardele în vânt. Nu, curiozitatea mea este cu oaspetele nostru neașteptat, Tiste Andii* .' Bastonul flutură spre Ruina Silchas. O , *frate al eroilor, de ce binecuvântezi căderea veșnică a lui Coltaine cu prezența ta?* '

— Caut o armă.

„ *Cei doi pe care îi porți nu sunt de ajuns?* '

— Pentru un tovarăș. Această bătălie la care păreți cu toții atât de dornici să vă alăturați, v-aș putea avertiza împotriva ei, dar recunosc că nu văd de puțin folos în asta. Sunteți cu toții hotărâți să vă alăturați luptei, lăsându-mă să mă întreb.

' *Te întreb ce?* întrebă Beru.

— Când praful se va așeza, câte dintre cadavrele voastre voi vedea pe câmpul acela? Silchas Ruin a ridicat din umeri. — Fă cum vrei.

„ *Fratele tău ne-a omorât cel mai puternic aliat* ”.

'El a facut? Și ce semnificație are asta pentru mine, Beru?

' *Ești la fel de enervant ca și el! Fie ca tu să-i împărtășești soarta!* '

„Toți îi vom împărtăși soarta”, a răspuns Silchas Ruin.

Shadowthrone chicoti. „ *Ți-am găsit o armă, dar numai dacă cel care o mânuiește este demn* ”.

Silchas Ruin se uită în jur. — Din locul ăsta?

' *Nu, nu de aici. Nu există nimic în arme aici decât amintiri ale eșecului* . O sabie a apărut din umbră care se învârtea în jurul zeului și zbucni la picioarele Tiste Andii.

Privind în jos, trase aer în piept. — De unde ai venit cu asta?

' *Recunoști?* '

— O Hust... dar nu. El a ezitat. — Simt că ar trebui, cunoscând bine acea forja sacră. Tema draconica este... distincta. Dar mânerele îmi amintesc de prima perioadă de fabricație a lui Hust și am crezut că le știu pe toate cele făcute astfel. Unde ai venit cu asta?

— *De puțină relevanță, Prince. Remarci tema draconica, nu? Care este termenul? Sudura cu model? Așa că s-ar putea să vă gândiți, să vedeți solzii aceia sclipind atât de frumos pe lungimea lamei* . El a chicotit. — *Deci ai putea crede* .

— Această armă este prea bună pentru cea pe care intenționam să o armez.

' Într- *adevăr? Cât de... nefericit. Poate ai putea să-ți convingi prietenul să-i ia pe cei pe care îi mânuiești acum? Și pentru tine, această armă singulară. Consideră-l un cadou pentru tine, de la Shadowthrone* .

— Și de ce să-mi faci așa cadou? întrebă Silchas Ruin.

de *aici deplâng pierderea lui Hood. Eu nu. Era gălăgios și lipsit de umor și, în plus, era urât. Prin urmare. Dacă nu pot să-mi transmit cele mai bune urări nobilului ucigaș al lui Hood, atunci fratele lui va trebui să facă* ...

Silchas Ruin se uită înapoi la sabia Hust. — Când eram copii, mormăia el, îmi fura lucrurile tot timpul, pentru că îi plăcea să mă vadă că mă pierd cumpătul. Făcu o pauză, amintindu-și, apoi oftă. — Chiar și atunci, era neînfricat.

Shadowthrone tăcea. Ceilalți zei pur și simplu priveau.

— Și apoi, șopti Silchas Ruin, mi-a furat durerea. Și acum, ce este acolo, mă întreb... ce mai rămâne de simțit?

Dacă aș sugera „recunoștință”, ar fi asta insensibil ? '

Silchas Ruin i-a aruncat zeului o privire ascuțită, apoi a spus: „Accept cadoul, Shadowthrone, și în schimb îți ofer asta”. Le făcu semn către ceilalți zei. — Această gloată nu ți se potrivește. Lasă-i în voia lor, Shadowthrone.

Zeul chicoti. Dacă aș fi rudă de *sânge cu această familie, aș fi unchiul prăbușit beat și fără sens în colț. Din fericire, îndrăznesc să risc acel cuvânt? — Nu sunt rudă cu niciunul dintre ei. Fii sigur că voi asculta cu umilință sfatul tău, Prințe* .

Silchas Ruin a ridicat arma. Se uită la zei, ochii lui purpurii trecând încet de la o față îngrozitoare la alta. Și apoi a dispărut.

Dessembrae s-a întors pe Shadowthrone. 'Ce au fost toate astea? La ce schemă joci?

Bastonul lui Shadowthrone s-a rupt, l-a prins pe Lordul Tragediei întins peste podul nasului său. S-a împiedicat înapoi, a căzut pe spate.

Shadowthrone șuieră, apoi spuse: „Cea mai bună parte a ta rătăcește în lumea muritorilor, vechi prietene. Cu mult timp în urmă, el a renunțat la acel gol numit mândrie. În cele din urmă, văd unde a ajuns. Ei bine, se pare că te va găsi încă o lecție de umilință. Se uită cu privirea la ceilalți. — De fapt, toți.

Beru mârâi. — Micuț parvenit plângător...

Dar apoi vocea i-a dispărut, pentru că Domnul Umbrelor dispăruse.

— Ocupat ocupat ocupat.

Cotillion se opri pe drum. 'Este gata?'

— Desigur că s-a terminat! Shadowthrone se răsti, apoi mormăi. 'Aici? Ce facem aici?'

— Atunci, recunoașteți locul.

'Pah! Nu mai multe regrete din partea ta. M-am săturat de ei!

„Marc acest site încă o dată...”

— Ce, ca un câine care se pișează pe un stâlp de gard?

Cotillion dădu din cap. — Crudă, dar potrivită.

— Dar tu? întrebă Shadowthrone. — Te-ai întors la Shadowkeep? Ai trimis-o? Avea nevoie de câteva palme? Un pumn în nas, un roger rapid în spatele donjonului?

— A avut nevoie doar de invitația mea, Ammanas.

'Cu adevărat?'

— Dintre toți lupii de pe urmele cuiva, a spus Cotillion, întotdeauna există unul, liderul haitei. Crud și necruțător. Arată-mi un

zeu sau un muritor fără lupi pe călcâie...

— Destul de vorbit despre lupi. Asta sunt eu, la urma urmei. Colți, ochi de foc, blană murdară și foame nesfârșită, o sută de fiare, fiecare numită Regret.

'Doar asa.' Cotillion dădu din cap.

— Așa că ai pus-o pe un cal și i-ai dat o lamă și ai trimis-o înapoi pe urmele ei.

— Să-l ucizi pe cel mai mare, mai răutăcios, da.

Shadowthrone mormăi din nou. — Pariez că zâmbea.

„Găsește-mi un prost care să accepte pariul”, a răspuns Cotillion, zâmbind.

Lordul Umbrelor se uită în jur. — Nu vezi nimic pe aici. Pacat.'

Aerul se umplu de strigătele pescărușilor.

Tiste Liosan. Copiii Tatălui Lumină. O stea se naște în întuneric, iar cerurile sunt descoperite tuturor . Withal își trecu mâna de-a lungul tencuielii cu sâmburi, fragmente de mușchi umed căzând acolo unde degetele i-au zgâriat-o. Scena pictată era într-un stil primitiv, ciudat, dar el bănuia că era mai recentă decât acele lucrări glorioase din palatul orașului. Lumină ca sângele, cadavre pe șuviță, fețe strălucind sub cârme. Un cer care se aprinde…

Câtiva au supraviețuit haosului, războaielor civile. S-au ascuns aici, în această pădure. În tencuială colorată și vopsea, ei au căutat să facă eterne amintirile lor . Se întreba de ce oamenii fac astfel de lucruri. El s-a întrebat de nevoia lor de a lăsa în urmă o înregistrare a evenimentelor mărețe la care au fost martori și au trăit.

Destul de sigur, o descoperire ca aceasta – aici în pădurea de deasupra țărmului, la baza unei doline uriașe pe care o descoperise din neatenție pasul lui rătăcitor – ei bine, a dus la întrebări și la mister și, la fel ca peticele lipsă și pâlcurile groase. de mușchi, a găsit nevoia să umple golurile.

Căci toți suntem legați de povești și, pe măsură ce anii se îngrămădesc, ei se transformă în piatră, strat după strat, construindu-ne viața. Poți sta pe ele și te uiți la orizontul viitorului sau poți fi zdrobit de greutatea lor. Poți să iei o pistă în mână și să le spargi pe toate, până când nu rămâi decât cu moloz. Puteți să-l zdrobiți în praf și să priviți cum vântul îl duce departe. Sau poți să te închini la acele povești nenorocite, sculptând idoli și minciuni fascinante pentru a-ți ridica privirea din ce în ce mai sus, iar toate acele minciuni scot și subțiază pământul pe care stai .

Povești. Ele sunt dezordinea din viețile noastre, facilitățile pe care ne sprijinim și ne ascundem. Dar ce-i cu asta? Schimbați-le după bunul plac - este doar un joc în craniu, scuturând oasele din ceașcă pentru a vedea dacă apare ceva nou. Da, îmi imaginez că astfel de jocuri sunt eliberatoare, iar sentimentul de a te lăsa în urmă este asemănător cu

mutarea. Un nou început vă face semn. O nouă viață, o nouă serie de povești, un nou munte de construit piatră cu piatră .

Ce te face fericit, Withal ? '

Perioade lungi de timp, nisip, fără alarme .

' *Nimic altceva?* '

Oh, frumusețe, presupun. Plăcerea de a mângâia simțurile .

să *fii un om solid și simplu, Withal, dar cred că totul este un act. De fapt, cred că te gândești prea mult, la prea multe lucruri. Ești mai rău decât mine. Și în scurt timp, tot acel haos devine atât de gros încât începe să pară solid și simplu* .

Femeie, mă faci să mă doară capul. plec la o plimbare .

Frecându-și șoldul învinețit, și-a spălat crenguțele și noroiul de pe haine, apoi a pornit cu grijă pe marginea dolinei, apucându-se de rădăcini, găsind puncte de sprijin din blocurile de piatră tăiată ascunse în întuneric. Trăgându-se deoparte, și-a reluat călătoria în jos spre țărm.

La douăzeci sau mai mulți pași de șuviță, marginea pădurii fusese transformată. Copaci tăiați, tranșee săpate în valuri înclinate în fața breșei iminente din Lightfall. Siluete care roiau peste tot. Arme în grămezi - săbii, sulițe și știuci - cu echipajele Shake și Letherii ocupate cu spălarea ruginii din fierul antic, rostogolind noi mânere din fâșii de piele îmbibate. Lemnul armelor cu mâna părea să fi fost neafectat de trecerea timpului, axele negre la fel de puternice ca întotdeauna. Sute de cârme formau ici și colo movile vag tulburătoare, așteptând ulei și reamenajare.

Trecând peste toate astea, Withal ajunse la șuviță. Făcu o pauză, căutând printre mulțimi. Dar nu l-a găsit pe cel căutat. Văzând în față o față cunoscută, a strigat: — Căpitane Pithy!

Femeia ridică privirea.

'Unde este el?' întrebă Withal.

Se îndreptă de pe harta din piele pe care o întinsese pe nisip, își șterse transpirația de pe față și apoi arătă cu degetul.

Withal se uită în acea direcție. Am văzut o siluetă singuratică așezată deasupra unui vechi miez, cu fața la Cascada Luminii. Cu un semn către Pithy, el a pornit în acea direcție.

Yedan Derryg mușcă dintr-un bulgăre de brânză, fălcile lucrându-și constant în timp ce studia lumina în cascadă. Aruncă privirea în timp ce Withal se apropia, dar doar pentru scurt timp. Cizme zgâriind pe fragmentele de os albe înspăimântătoare ale plajei, iar apoi pe panta din miez, unde printre bucăți mai mari de os se aflau coji de nucă de pădure, tărtăcuțe mai recente și bucăți de ceramică, Withal a ajuns lângă prinț, după care el s-a asezat. — Nu știam că mai avem brânză.

Yedan și-a băgat ultima bucată în gură, a mestecat o clipă, a înghițit și apoi a spus: — Nu.

Withal s-a frecat de fața lui. — Mă aștept să simt sarea, briza împrospătată a mării. În schimb, aerul se simte la fel de aproape ca cala unei nave. El dădu din cap către Lightfall. — Nu există nicio suflare din asta, deloc.

Yedan mormăi. — Va fi destul de curând.

— Regina se întreba despre asta.

— Te întrebi?

'În regulă. Frumoasa. Ei bine, mai degrabă ca o pisică încolțită, dacă mă gândesc la asta, așa că nu te supăra deloc. Mârâind, cu toate ghearele scoase, frica aprinzându-i în ochi.

Fălcile lui Yedan s-au strâns, de parcă ar fi mestecat încă brânză, apoi a spus: — La asta te trezești în fiecare dimineață, Withal?

Oftă, miji la Lightfall. — Nu ai fost niciodată căsătorit, nu-i așa? Pot spune.'

— Nu prea mă interesează.

— În oricare din astea?

— La femei.

'Ah. Ei bine, printre Meckro, bărbații se căsătoresc între ei tot timpul. Cred că ei văd cum o fac bărbații și femeile și își doresc asta pentru ei înșiși.

— Vrei ce, mai exact?

— Cineva să fie pisica, cineva care să fie câinele, presupun. Dar toate ca oficial.

— Și aici m-am gândit că vei continua despre dragoste și angajament, Withal.

— Nu, totul depinde de cine ridică un picior și cine se ghemuiește. Și dacă ai noroc, asta merge înainte și înapoi. Dacă ai ghinion, ajungi prins într-unul sau altul și viața e mizerabilă.

— Descrierea ta câștigătoare a căsătoriei, Withal, a rămas oarecum scurtă pentru mine.

— Îmi pare rău să aud asta, Yedan.

— Bănuiesc că ceva de făcut cu lipsa de sinceritate.

Withal rânji. — Oricum, regina este dornică de reasigurare. Te simti pregatit? Și cum... cât de curând?

— Nu există nicio măsură adevărată a pregătirii până când nu suntem logodiți, Withal, până când voi vedea ce poate face sau este dispusă să facă armata mea. Dintre cele două, o voi lua pe cea din urmă și o voi spera pe cea dintâi. Cât de curând... Făcu o pauză, apoi arătă spre Lightfall. — Uite, vezi asta?

O pată ciudată și plictisitoare s-a format în fluxurile de lumină care coborau. Sângera spre exterior ca o pată, ajungând până la bază, înainte ca marginile mai strălucitoare să înceapă să se înmoaie din nou. — Ce a fost asta?

— Dragoni, Withal.

' *Ce?* '

— Soletaken, sau aliați. Vrăjitoria Eleintului pe care unii le numesc *răsuflarea* . Ei atacă bariera cu acea putere haotică și cu fiecare respirație rana străveche se subțiază, pielea se slăbește.
— Mael, salvează-ne, Yedan, vrei să te opui *dragonilor* ? Cum?'
„Când rana se va deschide, va fi la bază – pentru a deschide calea soldaților lor de infanterie. Va trebui stabilit un cap de pont - trebuie să fim alungați din rană. Pentru ca un dragon să treacă fizic prin breșă, își va lua toată puterea, iar atunci când o va face, va fi pe pământ, nu în aer. Și când un dragon este pe pământ, este vulnerabil.
— Dar dacă capul de pont te-a alungat înapoi...
— La rândul nostru, trebuie să-i depășim.
— Pentru a ajunge la acel prim dragon.
'Da.'
— Și ucide-l.
— În mod ideal, la jumătatea plăgii. Și nu ucis, ci pe moarte. În acel moment, sora mea și vrăjitoarele trebuie să... să se arunce. Pentru a lua acea forță vitală draconica...
— Și sigilați breșa.
Yedan Derryg dădu din cap.
Withal se uită fix la bărbat, profilul lui înclinat, ochii lui întunecați și calmi ațintiți atât de ferm asupra Lightfall. *Pipiul dulce al lui Beru, nu-l zguduie nimic? Prințul Yedan Derryg, soldații tăi se vor uita la tine și acum, în sfârșit, încep să văd ce vor vedea. Sunteți propriul lor zid, propriul lor Lightfall* .
Dar și tu ești rănit?
— Yedan, se poate face? Ce descrii?
Bărbatul a ridicat din umeri. — Sora mea refuză să îngenuncheze în fața Primului Mal. Este actul care o sfințește pe regina Shake-ului și ea nu o va face.
— De ce nu?
Dinții lui dezvăluți într-un rânjet scurt, Yedan a spus: „Suntem o mulțime contrarie, noi membrii regali. O regină care sfidează sfințirea, un prinț care nu va avea niciodată un moștenitor și cum rămâne cu Awakening Dawn? Dar sora noastră de noapte? Plecat, dispărut pentru totdeauna. Yan Tovis și cu mine, suntem tot ce a mai rămas. Ai fost vreodată într-un oraș Letherii, Withal?
'Ei bine, da.'
— Ai văzut vreodată un Shake plimbându-se printr-o mulțime de Letherii?
— Nu, nu cred.
— Își țin ochii pe pavaj. Se mișcă și alunecă de la oricine în calea lor. Ei nu merg ca tine, înalt, umplând spațiul de care ai nevoie.
— Cred că s-a schimbat, Yedan, ceea ce tu și sora ta ați făcut aici...
„Și să le înfigi o sabie în mână și să le spui să stea aici, să lupte și să moară fără un singur pas înapoi, va transforma șoarecii în leoparzi care

mârâie? Vom afla răspunsul la asta destul de curând.

Fără a se gândi o vreme la tot ce spusese prințul, apoi clătină din cap. — Așadar, doar sângele tău regal te face pe tine și pe sora ta să fii excepții de la imaginea pe care o pictezi despre Shake? Nu sunteți șoareci.

„Ne-am antrenat ca ofițeri în armata Letherilor — am considerat că este o datorie, nu față de regele Lether, ci față de Shake. Pentru a conduce trebuie să fim văzuți că conducem, dar mai mult decât atât trebuia să învățăm *cum* să conducem. Acesta a fost darul armatei Letherii pentru noi, dar a fost unul periculos, pentru că aproape l-a înghițit pe Yan Tovis – poate că a făcut-o, având în vedere reticența pe care o arată acum.

— Dacă ea nu îngenunchează pe mal, a întrebat Withal, pot vrăjitoarele singure să sigileze rana?

'Nu.'

— Și dacă ar fi mai mulți?

Yedan aruncă o privire. — Dacă nu i-aș fi ucis, vrei să spui? Părea că a găsit ceva rămas în gură, l-a desprins cu limba, a mestecat și a înghițit. 'Greu de spus. Eventual. Posibil nu. Rivalitățile venale i-au afectat. Este mai probabil să fi uzurpat-o pe sora mea, sau chiar să fi ucis-o. Și apoi s-au apucat să se omoare între ei.

— Dar nu i-ai fi putut opri?

'Am facut.'

Withal a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: — Cu siguranță înțelege pericolul?

— Îmi imaginez că da.

— Nu ai încercat să o convingi?

— În felul ei, sora mea este la fel de încăpățânată ca mine.

— Un alt zid, mormăi Withal.

'Ce?'

A scuturat din cap. — Nimic important.

'Acolo. Vine o altă trecere... uite...

O formă întunecată cobora în spatele Lightfall, un lucru imens și neclar. Tânjind să mături pe lângă inima rănii. Ceva a lovit bariera ca un pumn masiv. Lumina stropită ca sângele. Crăpăturile roșii se răspândesc din pata întunecată.

Yedan se ridică. — Întoarce-te la regina din Kharkanas, Withal, spuse el scoțând sabia. — Încă o trecere, dacă asta, și apoi începe asta.

— Începe? întrebă Withal, ca și cum ar fi rămas mut.

Îi văzu pe Pithy și Brevity alergând pe șuviță. Un fior brusc îl cuprinse. Amintiri groaznice. Din zilele sale mai tinere, ale bătăliilor pe punțile Meckros. Frica i-a slăbit picioarele.

— Spune-i, continuă Yedan, pe tonul lui la fel de constant ca întotdeauna, că vom reține cât de mult putem. Spune-i, Withal, că Shake se află încă o dată pe țărm.

Vârfuri de suliță scoase din rană, o groază tremurândă și înfiorătoare – putea vedea figuri, împingând, înghesuindu-se, aproape că le auzea urletele. Lumina a țâșnit ca niște frânghii de sânge. Lumina pătrunde pe șuviță, luminând oasele zdrobite. Lumină a luminat fețele sub cârme.

Tiste Liosan. Copiii Tatălui Lumină. O stea se naște în întuneric, iar cerurile sunt descoperite tuturor .

— Du-te, Withal. Suntem încălcați.

Nu putem rezista la nimic. Nu putem decât să ne prăbușim, ca nisipul înaintea valului devorator. Yedan își cheamă ofițerii, ofițerii lui se reped și strigă, se formează rânduri, acești potențiali soldați se luptă și se stabilesc. Shake — Shake-ul meu — stau palid, cu ochii mari, străduindu-se să vadă ce se întâmplă la breșă, unde Letherii, visând bogății, întâlnesc sulițele împinse .

Din rană se ridică acum țipete. Sunt Tiste Liosan, cu fețele rupte măști de furie și toată nebunia războiului este acolo jos, la breșă. Sângele vieții se revarsă chiar și acum .

Nu putem rezista. Uită-te la oamenii mei, cum îi urmăresc ochii pe fratele meu acum, dar el este un singur om și nici măcar el nu poate învinge acest inamic. Cu mult timp în urmă, eram destui dintre noi, destui pentru a ține, destui pentru a rezista și pentru a muri pentru a salva acest tărâm. Dar nu mai .

Pully și Skwish se iviră în fața ei. Ei strigau, țipau, dar ea era surdă la ei. Ciocnirea armelor devenea disperată, ca o mie de cuțite pe o singură piatră de ascuțit. *Dar tu ești trup, fratele meu. Nu o piatră de ascuțit. Carnea* .

— Trebuie să îngenunchezi!

Yan Tovis se încruntă la tânăra dinaintea ei. — Vrei sânge?

Ochii s-au mărit.

Își întinse încheieturile. 'Acest?'

— Trebuie să îngenunchezi înaintea țărmului!

— Nu, mârâi ea. 'Nu încă. Pleacă, am terminat cu tine. Insulei se luptă – coborâți-vă la ei, îngenuncheați-vă. Pe nisip, lângă răniți și muribunzi, amândoi. Privește-le în față și spune-le că a meritat totul. Yan Tovis se aruncă înainte, împingându-i astfel încât să se clătinească. 'Merge! Spune-le!'

Vrei să îngenunch? Pentru a sfinți toate acestea? Să mai fiu încă un conducător care să-mi îndemne supușii la moarte? Să stau înalt și îndrăzneț, strigând înverșunate promisiuni de glorie? La câte minciuni poate rezista această scenă? Cât de goale pot fi cuvintele?

— Îngenunchează, șopti ea. 'Da. Toata lumea. *Îngenunchează* .'

CAPITOLUL NOUĂ

Sunt pradă căzută
A fost o vreme
Când colții se scufundau adânc
Corpul meu s-a târât
Și carnea urlă
Chipul fricii era rece
Cu nevoia instinctului
A fost o vreme
Când străinii m-au luat
Și necunoscutul
Teroare șoptită
Și șocul dorințelor
Nu ne puteam aștepta
Ochi aprinși atât de asemănători ai noștri
A fost o vreme
Când un prieten s-a răsucit
In fata ochilor mei
Și toate credințele mele solide
Spălat gratuit sub picioare
Necunoașterea lumii
Cu design nou și crud
A fost o vreme
Când rudele au scos cuțitul
Pentru a încălca legea sacră
Cu invidie roșie
Și răutate roșie
Vizitele de groază
Inima casei
Vezi această călătorie?
Ce a început în umbră
Și distanță întunecată
S-a apropiat din ce în ce mai mult
Acum sunt pradă căzută
Demonului din sufletul meu
Și fața se răsucește
Este al meu
Balustradă la eșecuri
Din carne și oase
Spiritul se ofilește
Și cad pradă
Noi am enumerat

O lume a dușmanilor
Și acum cădem pradă
Cădem pradă

Fețe ale fricii, Fisher kel Tath

În cele din urmă, rupt, corpul se prăbușește și spiritul se eliberează, spiritul se îndepărtează în zbor și sunetul aripilor sale este un oftat. Dar asta, știa el, nu era întotdeauna cazul. Au fost momente când spiritul s-a clătinat dezlănțuit cu un urlet, la fel de rupt precum trupul lăsat în urmă. Prea mult timp în interiorul cărnii chinuite, prea mult timp un iubitor sordid al durerii pedepsitoare.

Zgomotul copitelor calului său era gol, scârțâitul tendoanelor sale ca așezarea unui scaun vechi și familiar, și se gândi la o cameră caldă, un loc plin de amintiri împletite de dragoste și durere, de bucurie și suferință. Dar nu avea niciun buzunar în el în care să țină lacrimile, nimic pe care să-l strângă într-un pumn doar pentru a simți umedul prelingându-i între degete. Nu au mai rămas niciun gest pentru a-și aminti cine fusese cândva.

I-a găsit cadavrul putrezit, înghesuit în subsolul unui bolovan. În părul ei erau licăriri roșii, sub praful bătut de vânt. Fața ei era înclinată în jos, obrajii înfundați lipiți de genunchi. De parcă în ultimele ei clipe ea stătea, ghemuită, privind în jos la cioturile picioarelor ei.

S-a dus prea departe, își spuse el. Chiar și acest lucru se simțea mecanic, dar dezarticulat, pe marginea eșecului; o măsură de pași poticniți, ca un om orb și pierdut, care încearcă să-și găsească drumul spre casă. Descălecând, cu cizmele legănându-se în timp ce oasele din interiorul lor se mișcau și se zgâriau, se îndreptă spre ea, se așeză încet pe bolovan, printre scârțâiturile tendonului, osului și armurii.

Cu aripile frânte, spiritul se clătinase din acest loc. Pierdut chiar și pentru sine. Cum ar putea spera să-l urmărească? Aplecându-se în față, și-a așezat fața în mâini și, deși nu a avut nicio diferență, a închis singurul ochi.

Cine sunt eu nu mai contează. Un scaun care scârțâie. O cameră mică, acre de fum de lemn. Ciori în căpriori — ce nebună i-ar invita în acest loc? Vânătorii au trecut cu tunet și lupul nu mai urlă. Nu are suflare pentru astfel de lucruri, nu acum, nu alergă așa cum trebuie. Alergare — zei, alergare!

Ea știe că nu are rost. Ea știe că o vor încolți, o vor scuipa cu sulițe. Ea știe totul despre vânătoare și despre ucidere, pentru că acestea erau forțele legii în natura ei. La fel, se pare, pentru cei care o urmăresc .

Iar femeia de pe scaun, ochii ei sunt îngroziți, vederea încețoșată. Coșul de fum are nevoie de curățare și, în plus, sălbăticia este moartă,

moartă pentru totdeauna. Și când vânătorii vor trece cu tunete, cariera lor va fi pe două picioare, nu pe patru .

Chiar asa .

Mă visezi, bătrână? Visezi la un singur ochi, fulgerând în noapte, la o ultimă privire a sălbăticiei pe chipul tău, lumea ta? Zei de jos, mă sfâșie. O pot simți .

Coarnele își sună triumful. Ucisă, inima fiarei își liniștește cursa nebună.

În scaunul ei care scârțâie, bătrâna ridică o mână și își scoate un ochi. Se odihnește însângerat în palma ei în timp ce gâfâie de durere. Și apoi își ridică capul și își fixează singurul ochi rămas asupra lui. — Chiar și orbii știu să plângă.

Clătină din cap, nu în negare, ci pentru că nu înțelege.

Bătrâna aruncă ochiul în foc. — În sălbăticie, în sălbăticie, toate au dispărut. Plecat. Eliberează lupul din tine, Fantomă. Slăbește fiara pe potecă și într-o zi o vei găsi.

'Cine ești tu?'

— Miroase asta? Ceară în foc. Ceară în foc.

— Ce loc este acesta?

'Acest?' Scaunul scârțâie. Ea ajunge la celălalt ochi. — Iubirea trăiește aici, Fantomă. Hold-ul pe care ai uitat-o, Hold-ul pe care toți tânjești să-l regăsești. Dar uiți mai mult decât atât. Și-a împins unghiile în celălalt ochi. „Acolo unde este dragoste, este durere”.

— Nu, șopti el, trebuie să fie mai mult decât atât. Și-a ridicat capul și a deschis ochiul. Pământ nenorocit, un bolovan, o formă înghesuită. — Dar ea a aruncat-o în flăcări. *Ceară. Ceară în foc* .

Privind în jos, studie cadavrul de lângă el, apoi se legănă în picioare, se apropie de calul său neînsuflețit și scoase de pe șa un sul de sac. Întinzând-o, se întoarse la ea, o ridică blând din cuibul ei mârâit de iarbă înverzită. Pe pânză, întindeți marginile și legându-le strâns, apoi adunând sacul și aruncându-l peste crupa calului chiar în spatele șeii, înainte de a urca călare pe montura nemișcată.

Adunând frâiele, Toc închise ochiul rămas.

Apoi a deschis-o pe cea lipsă.

Lumina zilei a dispărut brusc, masa de nori învinețiți urcând, înclinându-se spre exterior. O rafală sălbatică de vânt a înclinat în spate copacii de pe creasta de nord și o clipă mai târziu s-a repezit în jos pe pantă și a urcat pe drum. Calul ei s-a scuturat, apoi a tremurat în urma impactului, iar ea s-a aplecat deasupra șei, în timp ce furtuna amenința să o ridice de pe spatele animalului. Împingându-și călcâiele în flancuri, ea și-a îndemnat calul mai departe .

Era încă la o jumătate de zi de oraș – luptele aveau un mod de a rătăci și nu se putea conta niciodată pe porți, iar această poartă anume se deschisese mult, mult de unde începuse. Epuizată, plină de îndoieli și

trepidare, ea a împins mai departe, cu copitele calului trosnind scântei pe pavaj .

Unele lucruri ar putea bântui un suflet; unele lucruri trebuiau anulate. Degetul unei cizme căutând cenușa – dar nu, ea depășise asta. Era aici, regrete ca niște câini pe călcâie .

Tunetul bătea; fulgerele au fulgerat și au trimis fisuri zimțate de lumină argintie care despicau norii negri. Undeva în spatele ei o lovitură a detonat pe drum și calul ei s-a împiedicat. Ea o susținu cu un frâu ferm. Rafalele de vânt se simțeau ca pumnii care îi loveau partea stângă a feței și toată partea aceea a corpului ei. Ea a înjurat, dar abia își auzea propria voce .

Întunericul înghițise lumea acum și ea călărea pe jumătate oarbă, având încredere în calul ei să rămână pe drum. Și totuși ploaia s-a oprit – o simțea în aer, amară de sarea ridicată din mările dincolo de creastă .

Pelerina ei s-a desprins de sforile coapsei și a rupt sălbatic ca o pânză ruptă în spatele ei. Ea a strigat un blestem când aproape a fost smulsă de pe șa. Scrâșnind din dinți, și-a forțat din nou partea superioară a corpului înainte, cu o mână ținând strâns cornul șeii cu balamale .

Călărease în fața furtunilor de nisip – zei, al naibii aproape că scuipa în fața Vârtejului însuși – dar nimic de genul acesta. Aerul trosni, gemu. Drumul se zguduia din cauza reverberațiilor tunătoare, ca copitele unui zeu coborând .

Urlând acum, dând glas furiei ei, ea și-a împins calul într-un galop zgomotos, iar respirația fiarei pufăia ca niște tobe în ploaie - dar aerul era fierbinte, uscat ca mormânt - o altă fulgerare orbitoare, o altă detonare asurzitoare - calul ei. s-a clătinat și apoi, mușchii strânși, oasele încordate, și-a recăpătat achiziția pe drum -

— și cineva călărea acum lângă ea, pe un cal uriaș și slăbit, negru ca cerul deasupra capului .

Ea se răsuci să-l privească cu privirea . ' *Acesta esti tu?* '

Un zâmbet fulger, apoi : *„ Îmi pare rău!* '

' *Cand se va termina?* '

' *De unde să știu? Când se închide poarta blestemată!* '

Apoi a adăugat ceva mai mult, dar tunetul a făcut așchii orice ar fi spus el, iar ea a clătinat din cap spre el .

-a aplecat mai aproape, a strigat : *„ Ma bucur să te revăd!* '

' *Idiotule! Știe măcar că ești aici?* '

Și la acea întrebare, singurul lui răspuns a fost un alt rânjet .

Unde fusese? Bărbatul o înfuriase vreodată. Și acum iată-l, el era alături de ea, amintindu-i de toate motivele pentru care a avut prima dată pentru a face... pentru a face ceea ce a făcut. Mârâind un alt blestem, ea îi aruncă o privire . *„ Se va înrăutăți asta?* '

' *Numai când plecăm!* '

Zei de mai jos, lucrurile pe care le voi face din dragoste.

— La nord, spusese căgivul ofilit, cu chipul ei îndoit și rupt, amintindu-i lui Torrent de un unchi care-și luase o copită pe o parte a feței, zdrobind fălcile și pomeții. În restul zilelor sale, a arătat lumii amprenta acelei copite și, cu un rânjet răsucit, fără dinți, râdea și spunea: *„ Cel mai bun prieten al meu a făcut asta”. La ce vine lumea când nici măcar nu poți avea încredere în cei mai buni prieteni ai tăi?* '

Și dacă calul i-ar fi supraviețuit, dacă soția lui nu ar fi plâns la curajul lui așa cum ar fi trebuit o văduvă, ci ar fi stat cu ochii uscați și fără expresie, dacă nu ar fi început să urmărească fetițele... Torrent clătină din cap. Orice călăreț care își spunea calul cel mai bun prieten avea deja câteva pietre scăpate în craniu.

Cu toate acestea, Torrent s-a trezit îngrijindu-și montura cu o grijă care se limitează la obsesie. Și s-a întristat văzând că suferă. Nutreț sărac, apă insuficientă, absența propriului soi. Singurătatea slăbea spiritul unui cal, pentru că erau animale de turmă la fel de mult ca și oamenii, iar singurătatea stingea privirea.

„Deșertul strălucește de moarte”, a continuat Olar Ethil. — Trebuie să ocolim. Nord.'

Torrent aruncă o privire spre copii. Absi se aventurase cu câțiva pași spre câmpie, întorcându-se cu un ciob de cristal care îi picta prisme pe brațul dezgolit. Și-a ridicat trofeul, l-a fluturat înainte și înapoi de parcă ar fi fost o sabie și apoi a râs. Gemenii se uitară, cu fețele lor slabe fără expresie.

Nu avea abilități când era vorba de copii. Redmask îl pusese să aibă grijă de copiii Awl, în acea zi cu mult timp în urmă, cunoscându-i bine stânjenirea, disconfortul. Redmask îl pedepsise pentru ceva – Torrent nu-și mai amintea ce, nu că ar mai conta. De unde fusese, văzuse căderea marelui lider. De unde fusese, asistat la moartea lui Toc Anaster.

Era o măsură a nebuniei umane, și-a dat seama, că copiii ar trebui să fie făcuti să vadă astfel de lucruri. Durerea muribunzilor, violența ucigașului, cruzimea învingătorului. Se întrebă ce văzuseră gemenii din noaptea aceea de trădare. Chiar și Absi trebuie să aibă cicatrici, deși părea ciudat de imun la crize lungi de durere.

Nu, nimic din toate astea nu a fost corect. Dar atunci, poate că nu fusese niciodată corect. Nu a venit la fiecare copil acel moment în care mama, tatăl, își pierde acel statut de zeu, acea competență supremă în toate lucrurile, când se dezvăluie a fi la fel de slabi, la fel de defecte și la fel de pierduți precum copilul care se uită? Cum zdrobește acel moment! Dintr-o dată, lumea devine un loc amenințător, iar în necunoscut așteaptă tot felul de primejdii, iar copilul se întreabă dacă a mai rămas vreun loc în care să se ascundă, să-și găsească refugiu.

— La nord, spuse din nou Olar Ethil, iar ea porni, șchiopătând, cu bucăți atârnând de forma ei răvășită. Cele două șopârle scheletice se năpustiră în urma ei – el se întrebase unde fuseseră, de când trecuseră

zile de când nu le văzuse ultima oară, dar acum blestematele s-au întors.

Torrent se întoarse de pe cal și se îndreptă spre copii. — Absi și Stavi de data asta, spuse el. Stavi se ridică și luă mâna fratelui ei – cel care nu ținea ciobul – și îl conduse la cal. Se urcă în șa, apoi se întinse spre Absi.

Privind-o ridicând băiatul de la pământ și așezându-l pe șaua din fața ei, lui Torrent i-a amintit cum se schimbaseră acești copii. Wiry, toată grăsimea arsă, cu pielea întunecată de soare. O margine de competență recent perfecționată.

Redmask m-a lăsat să păzesc copiii. Dar au dispărut, acum. Toti. Plecat. Așa că i-am promis lui Setoc să îi protejeze pe aceștia. Atât de îndrăzneț, acel jurământ. Și nici măcar nu-mi plac copiii. Dacă eșuez din nou, acești trei vor muri .

Mâna caloasă a lui Storii a alunecat în a lui. S-a uitat în jos pentru a-i întâlni ochii, iar ceea ce a văzut în ei i-a făcut stomacul să se răsuce. *Nu, nu sunt protectorul tău fără defecte, nu zeul tău păzitor. Nu, nu te uita așa la mine* . — Hai să mergem, spuse el îngrozit.

Își simțea puterea crescând, simțurile ei întinzându-se prin pământ pietros, de-a lungul nisipurilor ude ale pârâurilor îngropate. Din nou și din nou, ea a atins semnele copiilor ei aleși, Imass, și chiar pe cei din Eres'al - care locuiau în vremurile dinainte de Imass. Și putea auzi ecourile vocilor lor, cântece pierdute de vânturile străvechi acum, acolo, pe malurile râurilor dispărute, în drojdiile dealurilor de mult uzate și mâncate.

Uneltele erau brute, era adevărat, piatra de proastă calitate, dar indiferent. Ei locuiseră în acest loc; rătăciseră pe aceste meleaguri. *Și o vor face din nou. Onos T'oolan, refuzi să înțelegi ce caut pentru tine, pentru tine și toți rudele tale. Silverfox a condus atât de mulți departe, cu mult dincolo de atingerea mea, dar First Sword, cei care te urmează vor găsi mântuirea* .

Nu ține seama de chemarea Primului Tron - poate fi un copil al Împăratului, poate chiar să stea în umbra secretelor - dar puterea ei asupra ta este o iluzie. Ceea ce te îndeamnă să te supui este pata din Logros, nebunia disperării lui. Da, ai îngenuncheat în fața Primului Tron, acolo cu toți ceilalți, dar Împăratul este mort. Împăratul a murit!

Ascultă-mă, Onos T'oolan! Întoarceți-vă poporul înapoi - calea pe care vă aflați vă va vedea pe toți distruși. Găsește-mă - hai să punem capăt acestui război al voințelor. Prima sabie, vezi prin ochii mei - îl am pe fiul tău .

Am fiul tău .

Dar totuși o împinse, totuși propria lui putere clocotea și se învârtea în jurul lui, plină de forța lui Tellann. Ea a căutat să-și treacă drumul prin forță, dar puterea lui a sfidat-o. *Ai naibii de prost! Am fiul tău!*

Ea mârâi, făcu o pauză pentru a se uita în urmă la oamenii care o urmăreau. *Și ce rămâne cu fiicele tale, Onos? Să le deschid gâtul? Te va obliga asta? Cum îndrăznești să mă sfidezi! Raspunde-mi!*

Nimic în afară de vântul gemetat.

Trebuie să le abandonez? Trebuie să te găsesc eu? Spune-mi, este puterea ta suficientă pentru a respinge un dragon? Voi veni la tine, Prima Sabie, în focul furibund al lui Telas -

— *Dacă le faci rău, Olar Ethil, o mie de lumi de foc Telas nu te vor feri de mine* .

Ea a râs. — Ah, acum vorbești.

' *Da?* '

A șuierat de furie. 'Tu? Pleacă, cadavru cu un singur ochi! Întoarce-te la patetica ta armată de soldați fără valoare!

- *ți puterile, Olar Ethil, și nu se știe pe cine ai putea găsi. De fapt, considerați acest lucru un avertisment. Ești departe de a fi singur pe acest pământ. Sunt aripi în întuneric, iar gerul dimineții ține în fiecare picătură o mie de ochi. Pe vânt, mirosuri și arome și suflarea gheții* ...

'O, taci! Văd ce faci! Îmi imaginezi că nu mă pot ascunde?

— *Ai eșuat să te ascunzi de mine, un cadavru cu un singur ochi* .

„Cu cât zăboviți mai mult”, a spus ea, „cu atât vă pierdeți mai mult. Acesta este avertismentul *meu pentru tine* . Cazi, Toc Anaster. Mă înțelegi? *Tu cazi* .'

— *Voi rezista destul de mult* .

'A face ceea ce?'

„ *De ce este nevoie* ”.

I s-a dovedit ușor pentru voința ei să-l ocolească, alunecând să treacă pe lângă el, tunând ca o viitură fulgerătoare. Se toarnă, ca apa, ca focul. Ea l-ar ataca pe Tellann al Primului Sword. Ea ar sparge bariera. L-ar lua de gât...

În față, o linie de soldați cai peste calea ei, tăcuți și întunecați pe câmpie. Bannere murdare, moale, standarde rupte, cârme deasupra fețelor slăbite, ofilite.

Puterea ei a lovit în ei, s-a prăbușit și s-a rupt ca valurile de pe o stâncă. Olar Ethil simți că mintea i se dădu înapoi. A fost uluită de voința acestor revanși, acești uzurpatori ai Tronului Morții. În timp ce ea se clătină înapoi, unul și-a călăuzit calul afară din linie.

Cănușiul bărbii era de fier tors, iar ochii lui era de piatră. El s-a oprit în fața ei, s-a aplecat în față pe șa. — Călci pe pământ străin, Bonecaster.

— Îndrăznești să mă provoci?

'Oriunde oricand.'

'El este al meu!'

— Olar Ethil, spuse el scoțând sabia, când te certați cu moartea, pierzi mereu.

Strigându-și furia, ea a fugit.

Torrent a mers să stea lângă creatura îngenunchiată. — Aproape ne-ai asurzit, spuse el. 'Este ceva greșit?'

Ea se îndreptă încet, apoi îi întinse un braț peste partea din față a pieptului lui. Aruncat înapoi, a fost aruncat prin aer. A lovit puternic pământul, respirația alungată din plămâni.

Olar Ethil se îndreptă spre el, se întinse în jos și îi închise o mână în jurul gâtului. Ea l-a tras în picioare, și-a îndreptat fața zdrobită în față și în orbitele ei el a putut vedea incendii care năvăliră. „Dacă îi omor pe toți," șuieră ea, „aici și acum... la ce-ți folosești? Spune-mi, puiule, la ce îți folosești?

Gâfâi, încercând să-și recapete respirația. Mârâind, ea îl alunga. — Nu-mi mai bate joc de mine, Awl.

Torrent se clătină, căzu pe un genunchi.

În apropiere, cele două reptile scheletice au râs.

Storii alergă lângă el. — Nu, a rugat ea, cu fața plină de lacrimi. — Nu, te rog. *Nu ne lăsa!* '

El clătină din cap, cu gâtul prea învinețit pentru cuvinte.

Calul lui s-a mutat în spatele lor, l-a înghiontat pe umărul lui Torrent. *Spirite de mai jos* .

Trecuse mult timp de când dezlănțuise ultima oară toată puterea lui Tellann, trăgându-și stăpânirea Warren-ului cu el la fiecare pas greoi și zgârietor. În inima ei moartă, nimic nu putea ajunge la Onos T'oolan; chiar și asaltul furibund al lui Olar Ethil se simțea stins, o furie înăbușită făcută indistinctă strat după strat al voinței Primei Spade.

Și-a amintit de un deșert, marginea unei saline de pietre ascuțite. Erau chirii în linie. Erau clanuri cu doar câțiva războinici în picioare, acolo în acea dimineață rece și nemișcată. Stătea în fața lui Logros, lipsit de rudele lui, și tot ceea ce îl ținea acolo era legarea datoriei, pânzele înnodate ale loialității. El a fost prima sabie, până la urmă.

Ultimul Jaghut din Odhan fusese vânat, măcelărit. Sosise timpul să se întoarcă în Imperiul Malazan, la Împăratul care se așezase pe Primul Tron. Iar Onos T'oolan știa că se va întoarce în curând de partea lui Dassem Ultor, umbra lui muritoare care luase pentru el însuși – și pentru cei mai apropiați adepți ai săi – titlul de Prima Sabie. Inspirație profetică, pentru că în curând aveau să fie cu toții morți — la fel de morți ca Onos T'oolan, la fel de morți ca T'lan Imass. Sau dacă nu este mort, atunci... *distrus* .

În schimb, Logros ridicase o mână, un întindere de degete noduroase arătând toate spre Onos. — Ai fost odată Prima noastră Sabie, spuse el. „Când ne vom întoarce în imperiul muritor, vom mărturisi serviciul lui Dassem Ultor, pentru că el este moștenitorul tău al titlului. Vei preda numele de Prima Sabie.

Onos T'oolan a considerat asta o vreme. Renunțați la titlu? Tăiați prin legături? Rupe nodurile? *Mai cunoști libertatea?* — E muritor, Logros. Nu știe ce a făcut luându-și titlul de Prima Sabie.

„În serviciu”, răspunse Logros, „T'lan Imass îl sfințește...”

— Ai face din el un zeu?

„Suntem războinici. Binecuvântarea noastră va...

' *La naiba-l pentru eternitate!* '

— Onos T'oolan, nu ne ești de nici un folos.

„Îți imaginezi” – și și-a amintit de timbrul vocii sale, de ultrajul fierbinte și de oroarea a ceea ce a căutat Logros să facă... *unui om muritor, unui om destinat să-și înfrunte propria moarte, și asta este ceva ce avem nu sa făcut niciodată, nu, am fugit vreodată din acel moment al socotirii — Logros, Domnul Morții va lovi prin el T'lan Imass. Hood îl va face să plătească. Pentru crima noastră, pentru sfidarea noastră* – „Îți imaginezi,” spusese el, „că binecuvântarea ta ar putea fi altceva decât un blestem? L-ai face din el un zeu al durerii și al eșecului, un zeu cu o față condamnată să plângă, să se răsucească de suferință...

— Onos T'oolan, te-am dat afară.

— Voi vorbi cu Dassem Ultor...

'Nu intelegi. Este prea tarziu.'

Prea tarziu .

Adjunctul Lorn crezuse că uciderea împăratului a rupt alianța imperiului uman cu Logros T'lan Imass. Ea greșise. *Sângele vărsat pe care ar fi trebuit să-l țineți cont a fost al lui Dassem Ultor, nu al lui Kellanved. Și cu toate acestea, niciunul nu a murit cu adevărat, ci doar unul a purtat sărutul de moarte al lui Hood în toate zilele care au urmat. Doar unul a stat în fața lui Hood și a aflat despre lucrul teribil pe care i-a făcut Logros* .

Au spus că Hood era zeul său patron. Ei au spus că a declarat că a slujit Domnului Morții. Au spus că apoi Hood l-a trădat. Nu au înțeles nimic. Dassem și fiica lui, erau cuțitele lui Hood, care ne loveau. Ce înseamnă să fii arma unui zeu?

Unde ești acum, Logros? Mă simți, atât de feroce renăscut? Moștenitorul meu - copilul ales de dvs. - a respins rolul. Pașii lui marchează acum trecerea tragediei. L-ai făcut Zeul Lacrimilor, iar acum, când Hood a plecat, trebuie să-l vâneze pe următorul care l-a făcut ceea ce a fost. Tremuri, Logros? Dassem vine după tine. El vine după tine .

Nu, lumea nu a putut ajunge la Onos T'oolan. Nici un tremur de durere, nici un tremur de durere. Nu știa nimic despre furie. Era imun la orice trădare adusă asupra lui și asupra celor pe care îi iubise cu toată inima sa, cândva muritoare. Nu avea nicio dorință de răzbunare; nu avea nicio speranță de mântuire.

Eu sunt Prima Sabie. Eu sunt arma celor fără Dumnezeu și, în ziua în care voi fi dezvelit, praful vă va lua fiecare vis. Logros, prostule, ai crezut că tu și toți T'lan Imass ai fost o dovadă împotriva sărutului de moarte al noului tău zeu? Întreabă-l pe Kron. Întreabă-l pe Silverfox. Uită-te la mine acum, vezi cum Olar Ethil încearcă să mă smulgă de blestemul lui

Dassem, dar nu poate. I-ai dat stăpânire asupra noastră și aceste lanțuri niciun Bonecaster nu le poate spulbera .

Mergem spre anihilarea noastră. Prima sabie este ruptă în două, una jumătate muritoare și crudă în negare, cealaltă jumătate nemuritoare și mai crudă încă. Bucură-te că Dassem nu m-a găsit. Bucură-te că își caută propria cale și că va fi departe de locul unde voi sta eu .

Și iată secretul meu. Fii atent la asta. Arma celor fără Dumnezeu nu are nevoie de mână pentru a o mânui. Arma celor fără Dumnezeu se mânuiește singură. Este fără teamă. Este lipsit de vinovăție și disprețuitor de pedeapsă. Este toate acestea și mai mult, dar un lucru nu este: un mincinos. Fără ucidere în numele unei puteri superioare, fără promisiuni de mântuire. Nu va acoperi brutalitatea în zelul care justifică, care absolvă .

Și de aceea este cea mai înfiorătoare armă dintre toate .

Nimeni nu putea ajunge la el și își simțea puterea clocotind, emanând din el în valuri radiante - și dincolo de ea lumea tremura. Nu mai era interesat să se ascundă. Nu mai este preocupat de stratagemele de înșelăciune.

Lasă-i pe dușmanii să-l găsească. Lasă-i să-i îndrăznească mânia.

Nu era asta mai bine? Nu era asta mai reconfortant decât dacă i-ar fi aprins furia? Tellann nu a cerut focuri feroce, înghițind pământurile, devorând cerul. Tellann se putea ascunde într-o singură scânteie sau în strălucirea slabă din sufletul unui jar. S-ar putea ascunde în răbdarea unui războinic imun la îndoială, blindat în dreptate pură.

Și dacă acea neprihănire a ars atunci, dacă i-a pârjolit pe toți cei care au îndrăznit să o asalteze, ei bine, nu a fost asta doar?

Ulag Togtil s-a înclinat sub asaltul gândurilor Primei Sabie, acest potop arzător de groază strălucitoare. Putea simți valurile de angoasă izbucnind de la tovarășii săi războinici, învârtindu-se ca niște anghile nou-născute în vâltoarea furiei liderului lor.

Asta i-a distrus pe toți? Oare Onos T'oolan își va găsi în cele din urmă locul în care să îmbrățișeze anihilarea, doar ca să se întoarcă și să descopere nimic altceva decât cenușă în urma lui? Urmașii săi au fost incinerați de tot ce i-a răvășit? *Sau asta ne va aprinde? Ne va forja asta pe toți în armele lui de necredincios?*

Te-am simțit, Olar Ethil, și noi te respingem și tot ceea ce promiți. Timpul nostru s-a terminat. Prima Sabie înțelege asta. Tu nu .

Pleacă de aici. Sângele pe care îl cereți de la această lume este prea îngrozitor, iar să-l vărsăm în numele nostru înseamnă a da dovada finală acestei teme a tragediei, blestemul groaznic născut din muritorul pe nume Dassem Ultor .

Logros, dacă te-aș găsi acum, ți-aș rupe membrele. Ți-aș răsuci craniul până ți se rupe gâtul. Și aș îngropa acel craniu în cea mai adâncă și mai întunecată groapă, astfel încât să nu fii martor decât la o eternitate de decădere .

Da, înțelegem Prima Sabie acum .
Înțelegem și nu putem suporta .
Rystalle Ev s-a chinuit să ajungă de partea lui Ulag. Avea nevoie de puterea lui. Prima Sabie se devora pe sine, cu gândurile deopotrivă căscate, pocnind mabele și coada stricată și însângerată. Era un șarpe de foc, care se învârtea inexorabil înainte. Curentul și-a măturat războinicii după el; s-au clătinat, orbi în potopul unei puteri groaznice.
Ulag, te rog, nu am terminat cu armele? Pacea nu este altceva decât o minciună?
Prima sabie – promiți că ne vei spulbera pe toți, dar ce ne va câștiga? Este aceasta singura moștenire pe care o putem oferi tuturor celor care urmează? Murim, semne de sfidare inutilă. Regii încă vor păși pe pământ, sclavii încă se vor pleca în lanțuri, vânătorii vor vâna și cei vânați vor muri. Mamele vor plânge pentru copiii pierduți — Prima sabie, nu ne poți oferi altceva decât asta?
Dar nu era loc în gândurile lui Onos T'oolan să țină seama de temerile adepților săi. Nici măcar nu asculta, mesteca jocul patetic al implacabilității – această neîncredere nebună și absurditatea celor neafectați. Nu, niciunul dintre ei nu a putut ajunge la el.
Dar urmăm. Nu putem face nimic altceva .
S-a împiedicat de Ulag. El întinse mâna, o liniști.
— Ulag?
— Stai, Rystalle Ev. Găsește ceva. O amintire de care te poți ține. Un timp de bucurie, chiar de iubire. Când va veni momentul... se opri, ca și cum s-ar fi luptat cu cuvintele sale, când va veni timpul și ești împins în genunchi, când lumea își întoarce fața de la tine din toate părțile, când cazi în tine și cazi. *și cade* , găsește-ți momentul, visul tău de pace.
— Nu există, șopti ea. — Îmi amintesc doar durerea.
— Găsește-l, șuieră el. 'Trebuie!'
— Ne va vedea pe toți distruși – asta este singura pace la care visez acum, Ulag.
Atunci l-a văzut întorcându-se și a cuprins-o întristarea. *Ne vedem? Noi suntem T'lan Imass. Suntem gloria nemuririi. Când va veni uitarea, o să o sărut. Și în mintea mea, voi călări în gol pe un râu de lacrimi. Pe un râu de lacrimi* .
Gruntle a urmat o potecă veche dincolo de imaginație, ocolind stânci abrupte, epava prăbușită de stânci ascuțite și bolovani sparți. În acest loc de vise aerul era fierbinte, mirosea a mlaștini sărate și a mareelor mari. Era o urmă a morților și a muribunzilor, o dâră de fălci strânse și mușchi a gâtului încordați ca benzi de fier. Mădulare zgâriate, lovite de piatră și acea miasmă adâncă și caldă care lega atât de mult mințile celor vânați, ale victimelor, umpleau aerul ca suflarea unor fantome prinse pentru totdeauna în această durere.
Ajunse în peșteră, se opri chiar în afara ei, cu capul ridicat, încercând aerul.

Dar toate acestea au trecut de mult, generație peste generație, o procesiune care promitea să se repete iar și iar, pentru totdeauna.

O iluzie, știa el bine. Ultima pisică uriașă care și-a târât prada în această peșteră era oase și praf, atât de împrăștiate de secole încât nu a putut să-i identifice mirosul. Un leopard, un tigru, un leu de peșteră - ce mai conta, blestemul era mort. Ciclul vânătorii, reproducerii și creșterii se rupsese cu mult timp în urmă.

A intrat în peșteră, știind ce va găsi.

Oase. Cranii roade. Cranii Eresal și ale altor maimuțe, și ici și colo un copil uman, o femeie. Aceasta era dovada unei vremuri în care viitorii tirani ai lumii nu erau decât victime, ghemuite, cu ochii mari la fulgerarea ochilor de felin în întuneric. Au căzut în colți sălbatici, în gheare. Atârnau slăbiți de gât de fălcile marilor fiare brune care bântuiau lumea lor.

Tirania nu era decât o sclipire în ochi pe atunci și în fiecare zi soarele se ridica pentru a lumina o lume a ignoranței. Ce dulce trebuie să fi fost.

Gruntle pufni. Unde era mintea care visa la posibilități neimaginate - ca niște mâini care bâjbeau în întuneric? Bâjbâind - a fost asta o sclipire de lumină îndepărtată? A fost asta o promisiune a ceva, ceva... minunat? În clipa dinaintea mârâitului scăzut - plesnirea zgomotului - și a aruncării brusce. *Mai bine să mori ținând mâna după vise decât să te întindem spre... pentru ce? Căpușa aceea de sub axilă a creaturii urât mirositoare ghemuită împotriva ta?*

Am auzit că maimuțele de stâncă se adună pe marginile stâncilor pentru a vedea cum apune și răsare soarele. La ce se gândesc ei? Ce visează ei? Este acesta un moment de rugăciune? Un timp pentru a mulțumi pentru slava vieții?

O rugaciune? Da: „Fie ca toți acești vânători cu două picioare să-și mestece singuri curele. Dă-ne sulițe de foc și fulgere pentru a întoarce această bătălie - doar o dată, te rugăm. Doar odata! '

Întinse o lăbă uriașă ghimpată și plesni într-un craniu mic, îl privi derapând și apoi se învârte încet pe loc. *Te-am prins, văd. Colții s-au strâns, visele au dispărut. Gata* . Cu un mârâit scăzut, se strecură pe lângă grămezile de oase până când găsi locul în care dormiseră pisicile străvechi, cu burta plină, alergând prin ierburile sălbatice din lumile lor de vis – care nu erau diferite de aceasta. *Imaginează-ți că visezi la un paradis care nu este diferit de cel în care se întâmplă să trăiești. Ce morală s-ar putea ascunde în asta?*

Toate aceste lumi, toate aceste lupte pline, îl batjocoreau cu banalitatea lor perfectă. Modele fără revelație, repetări fără sens. Nu era suficient să ne imaginăm lumi fără oameni sau alți proști simțitori; simplul act de imaginare a plasat în scenă sensibilitatea lui prea umană, chiar propriii lui ochi pentru a fi martori la perfecțiunea idilică a absenței sale absolute. Cu toate acestea, a fost ușor să adăpostesc astfel

de contradicții - *atunci când mă țin de această umanitate din mine. Când refuz fericirea dulce a lumii tigrului* .

Nu e de mirare că ai uitat totul, Trake. Nu e de mirare că nu erai pregătit pentru divinitate. În jungla din vremuri străvechi, tigrii erau zei. Până la sosirea noilor zei. Și erau mult mai însetați de sânge decât au fost vreodată tigrii, iar acum jungla este tăcută .

În noaptea asta, știa că aici, în această peșteră, va visa la vânătoare, la urmărirea perfectă a prăzii perfecte și la târându-și victima pe potecă și în această peșteră, departe de hiene și șacali.

Pe măsură ce visele au trecut, nu a fost chiar așa de rău. Cum au trecut visele.

Blana neagră, gust de sânge în gură ...

Îl găsise în afara zidurilor unui oraș mort. Îngenuncheat pe un drum prăfuit, adunând rămășițele sfărâmate ale unei oale vechi, dar nu era doar o oală care se rupsese, ci sute. Un zbor în panică, fum și flăcări care se ridică pentru a înnegri stâncile de calcar de care se ghemuise orașul, trecerea încețoșată a fețelor nenorocite, ca niște coji rupte și mușchi într-un râu. Lucrurile au căzut, lucrurile s-au prăbușit.

Încerca să pună piesele la loc și, pe măsură ce Mappo se apropia, ridică privirea, dar doar pentru scurt timp, înainte de a se întoarce la sarcina lui. „Bine domnule”, a spus el, cu un deget împingând cioburi înainte și înapoi, rearanjand la nesfârșit, căutând modele, „Bine domnule, aveți din întâmplare niște lipici?”

Furia a dispărut și, odată cu ea, toată memoria. Icarium a îngenuncheat cu spatele la un oraș pe care îl distrusese.

Oftând, Mappo își puse ghiozdanul greu jos, apoi se ghemui. „Prea multe s-au spart aici”, a spus el, „pentru a putea repara. Ar dura săptămâni, poate chiar luni.

— Dar am timp.

Mappo tresări, privi în altă parte – dar nu spre oraș, unde capemoths înghesuiau pervazurile ferestrelor în clădirile cu pereți în pantă, sprijinite de pereții stâncii, unde urmele arsurilor striau piatra ca niște tăieturi în noapte. Nu în oraș, cu străzile sale înguste pline de dărâmături și cadavre, și șopârlele rhizan care roiau carnea rece și putrezită și bhok'arala cățărându-se să lingă pete lipicioase pentru sare și smulgând mănunchiuri de haine cu care să facă. cuiburi. Și nu la poartă, ușile s-au dezlănțuit, grămezi de soldați morți umflandu-se în interiorul armurii lor, în timp ce căldura zilei înflorește.

Se uită în schimb spre sud, spre vechile tabere de rulote marcate doar de fundații joase de piatră și țarcuri pentru oi și capre. N-ar mai călători niciodată comercianții din deșert în acest loc; N-ar mai veni niciodată comercianții din orașe îndepărtate să caute celebrele mătăsuri de vierme roșie din Shikimesh.

— M-am gândit, prietene, spuse Mappo, apoi clătină din cap. — Abia ieri ai vorbit despre călătorie. La nord-est, ai spus, până la coastă.

Icarium ridică privirea, se încruntă. 'Am facut?'

— Îi caut pe Tanno, pe Spiritwalkers. Se spune că ei au adunat înregistrări antice încă din Primul Imperiu.

'Da.' Icarium dădu din cap. — Și eu am auzit asta spus. Gândește-te la toate aceste cunoștințe secrete! Spune-mi, crezi că preoții îmi vor permite intrarea în bibliotecile lor? Trebuie să învăț atât de multe - de ce m-ar opri? Crezi că vor fi amabili, prietene? Bun cu mine?'

Mappo studia cioburi de pe drum. — Se spune că Tanno sunt foarte înțelepți, Icarium. Nu îmi imaginez că ți-ar bara ușile.

'Bun. Asta e bine.'

Trell s-a zgâriat la perii de pe falcă. — Așadar, vor fi Icarium și Mappo, care trec prin pustie, până la coastă, acolo pentru a lua nava pe insulă, la casa Călătorilor Spiritelor.

— Icarium și Mappo, repetă Jhag, apoi zâmbi. — Mappo, prietene, asta pare o zi foarte promițătoare, nu-i așa?

„Voi scoate apă din fântânile caravanelor și apoi putem fi pe drum”.

— Apă, spuse Icarium. — Da, ca să pot spăla acest noroi – se pare că m-am scăldat în el.

— Ai alunecat pe o bancă ieri seară.

— Așa, Mappo. Neîndemânatic din partea mea. Se îndreptă încet, cuprinzând în mâini o zeci de fragmente. — Vezi frumoasa glazură albastră? Ca și cerul însuși — trebuie să fi fost frumoase, aceste vase. Este o astfel de pierdere, atunci când lucruri prețioase se sparg, nu-i așa?

— Da, Icarium, o pierdere teribilă.

— Mappo? Și-a ridicat ochii ascuțiți de angoasă. „În oraș, cred, s-a întâmplat ceva. Mii au murit – mii zac morți în acel oraș – este adevărat, nu-i așa?

— Da, Icarium, un final cel mai tragic.

— Ce blestem îngrozitor a fost aruncat asupra lui, crezi?

Mappo clătină din cap.

Icarium studie cioburile din mâinile lui. „Dacă aș putea pune totul la loc, aș face-o. Știi asta, nu-i așa? Înțelegi asta... te rog, spune că ai înțeles.

— Da, prietene.

— Să iau ce e rupt. Să o repar.

— Da, șopti Mappo.

— Trebuie să se spargă totul în cele din urmă?

— Nu, Icarium, nu totul.

'Nu totul? Ce nu se va rupe până la urmă? Spune-mi, Mappo.

— De ce, și Trell își forța un zâmbet, nu trebuie să cauți departe. Nu suntem prieteni, Icarium? Nu am fost mereu prieteni?

O lumină bruscă în ochii cenușii ai lui Jhag. — Să te ajut cu apa?

'Mi-ar place asta.'

Icarium se uită la cioburile din mâinile lui și ezită.

Mappo și-a târât ghiozdanul. — Aici, dacă vrei. Putem încerca să le punem împreună mai târziu.

— Dar sunt mai multe pe drum, despre... aș avea nevoie de...

— Lasă-mi apa, atunci, Icarium. Umple traista, dacă vrei, câte poți strânge.

— Dar greutatea... nu, cred că s-ar dovedi o povară prea grea, prietene, această obsesie a mea.

— Nu-ți face griji din cauza asta, prietene. Continua. Mă voi întoarce în curând.

— Ești sigur?

'Continua.'

Cu un zâmbet, Icarium a îngenuncheat din nou. Privirea îi prinse sabia, întinsă pe margine la câțiva pași la dreapta lui, și Mappo îl văzu încruntat.

„Am curățat noroiul de pe el aseară”, a spus Mappo.

'Ah. Ai fost amabil din partea ta, prietene.

Shikimesh și mătăsurile de vierme roșu. Acum o vârstă, acum o mie de minciuni și cea mai mare minciună dintre toate. O prietenie care nu s-ar putea rupe niciodată . Stătea în întuneric, înconjurat de un inel de pietre pe care îl rostogolise împreună – un vechi ritual Trell – cu golul deschizându-se spre est, spre locul unde avea să răsară soarele. În mâinile lui, vreo duzină de cioburi de oală de un albastru pal, prăfuite.

Nu am ajuns niciodată să le punem la loc. El uitase până după-amiază și nu am făcut niciun efort să-i amintesc – și nu era asta sarcina mea? Să-i hrănesc doar acele amintiri pe care le-am considerat utile, să le înfometez pe toate celelalte până vor dispărea .

Îngenuncheat în acea zi, fusese ca un copil, cu toate jocurile lui în așteptare – așteptând să vină cineva ca mine. Înainte de asta, era mulțumit cu compania propriilor jucării și nimic mai mult. Nu este acesta un cadou prețios? Nu este aceasta minunea unui copil? Modul pe care îl au de a-și construi propriile lumi, de a trăi în ele și de a găsi bucurie în trăirea în sine?

Cine ar rupe asta? Cine ar zdrobi și distruge un lucru atât de minunat?

Te voi găsi în genunchi în praf, Icarium? Te voi găsi nedumerit în legătură cu epava din jurul tău? Vom vorbi despre biblioteci sfinte și istorii secrete?

Să stăm și să ne construim o oală?

Cu grijă blândă, Mappo a întors cioburi în ghiozdan. Se întinse, se întinse cu spatele la golul din inelul de pietre și încercă să doarmă.

Faint a cercetat zona. — S-au despărțit aici, anunță ea. — O armată a mers spre est, dar este calea mai îngustă. Ea arătă spre sud-est. „Două,

poate trei forțe – cele mari – au mers așa. Deci, avem de făcut o alegere. Ea își înfruntă tovarășii, privirea așezându-se pe Precious Thimble.

Tânăra părea să fi îmbătrânit cu zeci de ani de la moartea Julei. Stătea în picioare cu o durere evidentă, probabil că tălpile ei aveau vezicule, crăpate și plângea. *La fel ca a mea* . 'Bine? Ai spus că era putere... aici, undeva. Spune-ne, ce armată urmăm?

Precious Thimble se îmbrățișă. — Dacă sunt armate, trebuie să fie un război.

Faint a spus: „Ei bine, a fost o bătălie, da. Am găsit ce a mai rămas. Dar poate că acea bătălie a fost singura. Poate războiul s-a terminat și toată lumea pleacă acasă.

— Adică, de ce trebuie să urmăm pe oricare dintre ei?

„Pentru că murim de foame și murim de sete...”

Ochii tinerei străluciră. — Fac tot ce pot!

Faint a spus: „Știu, dar nu este suficient, Prețioasă. Dacă nu ajungem din urmă pe cineva, vom muri cu toții.

— La est, atunci... nu, așteaptă. Ea a ezitat.

— Fă-o cu asta, mârâi Faint.

— E ceva groaznic în felul ăsta. Eu–nu vreau să mă apropii. Întind mâna și apoi fug - nu știu de ce. Nu știu nimic!'

Amby se uita la ea de parcă ar studia o bucată ciudată de lemn sau un idol spart. Părea la câteva momente de la scuipat la picioarele ei.

Faint și-a trecut mâinile prin părul gras – devenise lung, dar ea a salutat asta. Orice pentru a evita căldura infernală. O durea pieptul și durerea era un tovarăș constant acum. Ea a visat să se îmbată. Cădere nesimțită pe vreo alee sau într-o cameră mizerabilă dintr-un han. Dispare din ea însăși, pentru o noapte, doar o noapte. *Și lasă-mă să mă trezesc cu un corp nou, o lume nouă. Cu cea mai dulce suferință în viață și stând lângă mine. Fără zei în război și săbii prin frunți* . — Dar spre sud-est, vrăjitoare? Aveți vreun sentiment rău în această direcție?

Precious Thimble a clătinat din cap, apoi a ridicat din umeri.

'Ce inseamna asta?' șuieră Faint exasperat. — Este la fel de urât ca ceea ce este la est de noi, sau nu?

'Nu dar …'

'Dar ce?'

„Are gust de sânge! Acolo! Cum e, atunci? Totul are gust de sânge!

— Îl vărsă sau îl beau?

Precious Thimble se uită la Faint de parcă ar fi înnebunit. *Doamne, poate că am pus o întrebare ca asta* . — În ce fel ne va ucide cel mai repede?

O respirație profundă, tremurătoare. 'Est. Armata aceea... toți vor muri.

'Din ce?' întrebă Faint.

— Nu știu – poate sete. Da, sete. Ochii i se mariră. „Nu există apă, nu există deloc apă – văd pământ, pământ strălucitor, orbitor, ascuțit ca

pumnale. Și oase - câmpuri nesfârșite de oase. Văd bărbați și femei înnebuniți de căldură. Văd copii – o, *Doamne* – ei vin ca niște coșmaruri, ca o dovadă a tuturor crimelor pe care le-am comis vreodată. Brusc, îngrozitor, ea urlă, cu mâinile la față, apoi s-a clătinat înapoi și ar fi căzut dacă nu pentru Amby, care s-a apropiat să-i ia greutatea. Ea se răsuci și s-a îngropat în îmbrățișarea lui. Peste capul ei, se uită la Faint și îi aruncă un zâmbet șocant.

Nebunie? Prea târziu, Preţios Degetar – și mulțumesc zeilor că nu poți vedea ceea ce vedem . Tremurând, Faint se întoarse spre sud-est. — Așa, atunci. *Copii. Nu-mi aminti. Unele crime tăiate aproape de os, prea aproape. Nu, nu-mi aminti* .

În mintea ei a văzut Sweetest Sufferance, o față care se despărți într-un zâmbet. — *În sfârșit* , mormăi ea, *o decizie. Continuă, Faint* .

Faint dădu din cap pentru ca Amby să o urmeze cu vrăjitoarea, iar apoi ea porni cu mersul ei hohotitor și tresărit. *Dacă au mers prea departe, nu vom reuși. Dacă ajungem mult mai rău... sânge. Fie îl vom vărsa, fie îl vom bea* .

Se întrebă de armatele din față. Cine în numele lui Hood au fost ei și de ce să mergi atât de adânc în Wastelands doar pentru a duce o bătălie stupidă? Și atunci de ce ne-am despărțit? *Și voi, sărmanii proști, mergeți spre est. Doar o privire spre unde te îndrepți lacrimi de mintea ei. Te rog să te întorci înainte de a lăsa prea mulți întinși fără viață pe pământ* .

Oriunde ai merge, nu poate merita. Nimic pe lumea asta nu merită și ți-ar fi greu să mă convingi de contrariu .

Ea auzi un mormăit și se uită înapoi.

Amby purta Prețiosul Degetar în brațe, zâmbetul de pe față întins într-o parodie rictus de satisfacție, de parcă găsindu-și dorința inimii s-ar fi forțat să-și ia cea mai deplină plăcere. Capul Prețioasei Degetare se lăsă pe brațul lui, cu ochii închiși și gura pe jumătate deschisă.

— Ce e în neregulă cu ea?

Amby spuse: „Leșinat... Leșin".

— Oh, gata, bulgăre de untură.

Zece mii de spate cu blană, negru, argintiu și gri, trupurile slabe și lungi. Ca niște săbii de fier, zece mii de săbii de fier. Au clocotit în fața ochilor lui Setoc, s-au încețoșat ca marginile șlefuite ale valurilor pe o mare furioasă. Ea a fost dusă cu el, condusă spre stânci înălțate, spre colți în sus de stâncă putrezită.

Vântul urla în urechi, urla în și prin ea, tremurând ca un tunet prin fiecare os al ființei ei. A simțit fiarele prăbușindu-se pe țărm, și-a simțit furia atacând piatra nesimțită și toate legile brutale care o țineau în loc. Au dezvăluit dinții spre cer, au mușcat și au mestecat fulgi de soare ca și cum ar fi fost străbătuți. Au urlat împotriva venirii nopții și în vânătoare și-au urmărit propria sălbăticie fără sens.

Suntem ceea ce suntem și înfruntând acest dușman ceea ce suntem este neputincios .

Cine va lupta pentru noi? Cine va desprinde buzele înapoi pentru a dezvălui săbii de fier ascuțit?

Stâncile din față au reverberat în năvală – ea se apropia din ce în ce mai mult. *Lupii Iernii, mă vedeți? Binecuvântat Doamne, Mândră Doamnă, aceasta este chemarea ta? Așteaptă o peșteră în acel zid devastat? Și înăuntru, un Hold of Thrones?*

Există un miros în sălbăticie, un miros care face firele de păr să se ridice, care se repezi ca gheața prin venele umane. Există poteci care traversează poteca, pasaje secrete sub baldachin. Șoarecii dansează pe podeaua bătută în clipa dinaintea sosirii și suntem orbi la toate .

Și toate spațiile tăiate de focurile noastre și armele noastre și topoarele noastre și plugurile noastre, trebuie să le umplem apoi cu acel potop amar, transpirat, care este mândria. În pustiul făcut de noi, noi înșine vom rămâne ca cineva înălțat și triumfător .

Tronuri sălbatice, tronuri de oase și piei și ochi fără viață. Înalte ca munții, aceste Beast Thrones .

Cine ne asalteaza? Cine ne vânează? Cine ne omoară?

Toată lumea .

Ea a alergat după stâncile zimțate. Anihilarea, dacă ar fi venit, ar sosi ca o binecuvântare. Căldura fiarelor care o poartă era dulce ca un sărut iubitor, o îmbrățișare sigură, o promisiune de mântuire. *Eu sunt Destriantul Lupilor. Țin în pieptul meu sufletele tuturor fiarelor ucise, ale acestei lumi și ale oricărei alte lumi* .

Dar nu le pot ține pentru totdeauna .

Am nevoie de o sabie. Am nevoie de absolvire .

Absoluție, da, și o sabie. Zece mii de săbii de fier. În numele Lupilor Iernii, în numele Sălbaticului .

Sora Equity a pășit pe nisip fără viață, departe la sud de Spire, departe de ochii tuturor. Odată visase la pace. Trăise într-o lume în care întrebările erau rare, iar asta fusese mângâiere. Dacă a existat o cauză suficient de demnă căreia să-și poată dedica viața, a fost aceea de a călători de la naștere la moarte fără confruntare. Nimic care să-i stârnească neliniștea, nimic care să provoace durerea sau să o primească. Deși Forkrul Assail își pierduse cu mult timp în urmă zeul, suferise cu mult timp în urmă durerea cumplită a sfârșitului violent al acelui zeu - crima pentru care nu era posibilă penitență - ea ajunsese să adăpostească în sufletul ei o speranță copilărească că un nou zeu ar putea. fi făcută. Asamblată ca așezarea oaselor, argila turnată a mușchilor, mângâierea netedă a unui chip dat formă, dat viață de propriile ei mâini iubitoare. Și pe acest zeu îl va numi Harmony.

În lumea acestui zeu viața nu ar cere o moarte. Nu ar fi nevoie să ucizi pentru a mânca. Nu ar exista o soartă crudă sau o tragedie

întâmplătoare de luat înaintea timpului ei, iar pădurile și câmpiile ar fierbe de animale, cerul de păsări, mările, lacurile și râurile de pești.

Dorințele unui copil erau lucruri fragile și acum știa că nimeni nu a supraviețuit vreodată indiferenței dure și zdruncinate care vin odată cu imperativele amare ale maturității: graba cu ochi de piatră de a găsi dovezi evazive de valoare sau de a ajunge în sfârșit la cei umflați. satietate care era satisfactie. Virtuțile s-au schimbat; argilele și-au găsit forme noi și s-au întărit în piatră, iar adulții au luat armele în mână și s-au ucis între ei. Și în acea lume nouă în care se trezise crescând, nu era loc – nici un loc – pentru pace.

Și-a amintit că a mers de pe navă în oraș, în mijlocul acestor oameni care strigau cu ochii înspăimântați. Pe toate părțile, putea vedea cum locuiau în război, fiecare soldat epuizat luptându-se cu demoni reali și imaginați. Ei au luptat pentru statut, au luptat pentru demnitate și au luptat pentru a-și smulge pe amândoi vecinii, prietenii și rudele lor. De fapt, însăși necesitatea care ținea familiile, și cartierele, provinciile și regatele, era plină de disperare și frică, baricadată împotriva necunoscutului, a ciudatului și a amenințării.

Forkrul Assail avusese dreptate să spulbere totul. Ar fi pace, dar în realizarea păcii trebuie să existe judecată și răzbunare. Oamenii din Kolanse și regatele din sud trebuie să fie readuse la starea lor de copil și apoi construite din nou. Ei nu puteau, nu ar fi vrut, să o facă pentru ei înșiși – la urma urmei, prea multe lucruri s-au împiedicat. Întotdeauna au făcut-o.

A fost regretabil că pentru a atinge un echilibru durabil au trebuit să moară multe mii, dar când alternativa era moartea *tuturor* , cine ar putea argumenta împotriva alegerii făcute? Populațiile fuseseră demontate, sacrificate selectiv. Regiuni întregi au pustiit, nici un om nu a mai rămas, pentru a elibera pământul pentru a se vindeca. Cei cărora li sa permis să trăiască au fost forțați să adopte un nou mod de a trăi, sub îndrumarea implacabilă a Forkrul Assail.

Dacă aceasta ar fi fost întinderea despăgubirii, Equity ar fi fost mulțumit. Lucrurile ar putea fi făcute viabile, s-ar putea realiza un echilibru și poate chiar ar apărea un nou zeu, născut din credința sobră în realitate și din limitele ei foarte reale, născut din smerenia sinceră și dorința de pace. O credință de răspândit în întreaga lume, adjudecată de Puri și apoi de Udați.

Dacă nu pentru Inimă, dacă nu pentru acel pumn de chin dragat din adâncurile golfului. Toată acea putere, atât de crudă, atât de străină, atât de perfectă în negarea ei. Zeul nostru a fost ucis, dar găsisem deja o cale către răzbunare - Nah'ruk, care își rupsese lanțurile și acum însetează după sângele stăpânilor lor. Atât de multe erau deja la îndemâna noastră .

Dar pentru Inimă, atât de aprinsă Reverenta, Serenity și ceilalți bătrâni, atât de otrăvindu-le sufletele. Nici un echilibru nu ar putea fi

perfect - știam cu toții asta - dar acum o nouă soluție a ars strălucitor, atât de strălucitor încât i-a orbit față de toate celelalte. Poarta, smulsă de K'Chain Che'Malle, a fost curățată de acel blestem străvechi. Akhrast Korvalain, s-a întors încă o dată la Forkrul Assail, și de la acea poartă - din puterea Inimii - am putea învia zeul nostru .

Am putea fi încă o dată copii .

Sacrificii? O, da, dar tot ce avea valoare cerea asta. Echilibru? De ce, vom elimina singura forță veșnică intenționată să distrugă acel echilibru - umanitatea .

Răspunsul nostru este anihilarea. Uciderea noastră va fi absolută. sacrificarea noastră va fi excizia unei specii întregi .

' Ridică inima! Ține-l sus, astfel încât bătaia ei groaznică să fie auzită de toți! Împotriva depradărilor omenirii, nu crezi că vom găsi aliați? '

Aliați. Da, reverență, ne-am găsit aliați .

Și îmi spun că văd pacea în viitor — pacea copilăriei mele, pacea armoniei, pacea unei lumi tăcute. Tot ce avem nevoie pentru a ajunge la el, este puțin sânge. Puțin sânge .

Dar, soră Reverenta, atunci mă uit în ochii tăi străvechi și văd cum te-a infectat foamea aliaților noștri. Tiste Liosan, Eleint, Domnul și Doamna Fiarei Hold - dar tot ce își doresc este haos, anarhie, distrugere, sfârșitul Epocii Zeilor și Epocii Oamenilor. La fel ca tine, le e sete de sânge, dar nu de puțin sânge. Nu. Oceane, oceane de sânge .

Soră Reverenta, te vom sfida când va veni momentul. Calmul a găsit o armă, o armă pentru a pune capăt ambițiilor tale nebunești .

Pașii ei erau o șoaptă în nisip, dar în mintea ei pământul tremura sub călcarea ei. Căldura soarelui era aprigă pe fața ei albă, dar focul gândurilor ei era și mai fierbinte. Iar vocile de pe plajă, nu departe acum, ar trebui să cadă în inutilitate în fața durerii ei intransigențe, dar în ele a găsit... speranță.

— Echilibru, spuse ea pe sub răsuflarea ei. — Soră Reverenta, ne forțezi asta. În extremitatea ta, trebuie să te contracarăm. Calmul a găsit arma de care avem nevoie. Atinge-ți cea mai înverșunată nebunie, o vom egala - și mai mult.

De fapt, nu i-a păsat nimic de soarta umanității. Dacă toți au pierit, așa să fie. Nu, ceea ce era important, aici și acum și în viitorul viitor, era *principiul. Echilibrul are un dușman etern, iar numele său este ambiția. Ați uitat acest lucru, soră Reverence, și ne rămâne să vă reamintim. Și așa vom face* .

Ea a urcat pe malul înalt de deasupra plajei. Mai jos, la cincisprezece pași depărtare, o duzină de oameni se adunaseră și părea că o ceartă era în curs. În golful de dincolo stătea o navă, liniile ei arcane provocând un fior brusc prin Equity. *Jaghut. Prostii!*

Ea a coborât pe plajă.

Primii doi marinari care au văzut-o amândoi au țipat. Armele fulgeră și, dintr-o dată, oamenii se repeziră spre ea.

'Aș vorbi-'

Un șoc a năvălit spre fața ei. Ea se dădu deoparte, prinse încheietura mâinii și strânse până când oasele se despică. Bărbatul urlă, iar ea se închise, băgându-și degetele în gâtul lui. Sângele i s-a stropit din gura căscată, ochii i se bombau în timp ce cădea înapoi. O lovitură de cuțit i-a căutat stomacul. Secțiunea mijlocie a ei s-a aplecat într-o parte, evitând atacul. Ea a trimis o mână să strângă să apuce fruntea femeii și a zdrobit-o ca pe coaja unui ou.

Un șoc a lovit umărul ei stâng, a revenit ca dintr-un lemn dens. Sâsâit, Echitatea s-a răsucit. Două lovituri rapide i-au rupt gâtul bărbatului. Încruntându-se acum, ea înainta. Corpurile s-au întors spre mâinile ei care îi strâng. Țipetele erau asurzitoare...

Și apoi supraviețuitorii fugeau de-a lungul plajei, cu armele aruncate, iar pe lângă apă, la treizeci de pași distanță, stăteau patru figuri: un bărbat, trei femei. Echitatea a mers spre ei.

Vrăjitoria a izbucnit de la cea mai scundă dintre femei. Un val de frig s-a izbit în Forkrul Assail, împingând-o cu un pas înapoi.

Una dintre celelalte femei desenase două topoare de aruncare cu mâna scurtă și se închidea rapid.

Dulce sărut al abisului, sunt toți sinucigași? — Încetează-ți atacul!

Un topor a zburat direct spre ea. Ea a alunecat din calea lui, doar pentru a mormăi când al doilea topor a lovit-o în piept, cu lama de fier înfiptă în pieptul ei. Agonia o sfâșie. Al doilea val de Omtose Phellack a ridicat-o de pe nisip, a aruncat-o cu cinci pași înapoi. Ea a aterizat puternic pe spate, s-a rostogolit și apoi și-a recăpătat picioarele. Oasele plăcii pieptului ei au convulsionat, respingând lama toporului, iar ea s-a îndreptat la timp pentru a face față atacului femeii care aruncă toporul.

Cuțite cu lamă lungă, o neclaritate de lame șuierate.

Equity a blocat atacurile, unul după altul, dar a fost dat înapoi, un pas, doi.

Ea și-a trezit vocea. ' *STOP!* '

Femeia s-a clătinat, apoi, cu un mârâit, a împins înainte.

' *OPRIȚI ASTA!* '

Sângele a stropit din nasul atacatorului ei. Sângele a înflorit în ochi. S-a împiedicat, apoi și-a ridicat încă o dată armele.

Mârâind, Equity se apropie și o plesni pe femeie, destul de tare încât să-și răsucească capul. Ea s-a prăbușit într-o grămadă. Forkrul Assail stătea deasupra ei, gândindu-se să introducă un călcâi în gâtul omului.

O săgeată a aruncat o privire peste tâmpla ei stângă, marcand o tăietură roșie. ' *OPERA TOATE ATACELE!* '

Femeia de la picioarele ei gemu, încercă să se ridice. Exasperată, Equity se întinse, o ridică și o aruncă în mare la zece pași în dreapta ei.

A înjunghiat vrăjitoarea cu un deget lung. — Am să-ți vorbesc!

Cealaltă femeie cu ea a strigat: „Atunci nu-mi mai ucide echipajul!”

Equity își trecu un deget de-a lungul tăieturii din tâmplă – rana se repara deja. Ea a oftat. O durea pieptul, dar oasele începuseră să se vindece și durerea se estompează până la o mâncărime. — M-au atacat, spuse ea. „M-am apărat pur și simplu. Într-adevăr, a adăugat ea, apropiindu-se precaută, dacă aș fi vrut să-i ucid pe toți, aș fi făcut-o.

— Văd cinci cadavre acolo...

— După cum am spus, i-aș fi ucis pe toți.

Femeia care se zvârnea în adâncime se urca nesigur în picioare. Equity o privi o clipă. — Dacă vine din nou la mine, o voi omorî. Ea s-a confruntat cu vrăjitoarea. — Spune-i asta clar – ea îți aparține, nu-i așa?

Magul scund și plinuț făcu o mișcare ciudată cu degetele unei mâini. Sunt greu să o împiedic să-ți ciopleze capul de pe umerii tăi destul de osoși. Cu siguranță ai un mod cu cuvintele, inchizitor, dar asta nu va funcționa a doua oară.

Equity și-a redus atenția asupra celeilalte femei din grup. Ea pufni. „Se spune că tărâmul morții este despărțit. Semenii tăi năpădesc acum lumea?

„Nu port nicio ciumă”, a răspuns femeia.

Forkrul Assail se încruntă. Era o simplă? Adesea, știa ea bine, creierul se deteriora iremediabil la astfel de creaturi.

Bărbatul care stătea lângă femeia strigoi se uita acum la ea cu unicul său ochi care lucrează. — A spus că ai ciuma, căpitane?

— Nu, drăguță, a spus că ești un idiot. Acum taci – mai bine, adună echipajul, acum că s-au împrăștiat în toate direcțiile și detaliază o petrecere de înmormântare și toate celelalte chestii. Continua.'

— Da, căpitane. Apoi a ezitat și a spus într-o șoaptă răgușită pe care toți puteau să audă: „Doar că asta pare că are o ciumă, nu-i așa? Tot alb și toate venele alea de pe brațele ei și...

— Du-te, Kaban. Acum.'

Dând din cap, bărbatul a plecat șchiopătând.

Equity a urmărit-o pe femeia care o atacase începu să-și recupereze armele.

— Inchizitor, spuse vrăjitoarea, nu avem niciun interes să suferim... adjudecarea ta. Într-adevăr, te proclamăm dușmanul nostru.

— Este ura oarbă singura ta cale de atac? Echitate cerută. „Mă numiți „Inchizitor”, spunându-mi că știți anumite detalii de importanță locală. Totuși, acel titlu este o prezumție. Presupuneți că toți Forkrul Assail sunt inchizitori, iar acest lucru este ignorant. Într-adevăr, cei mai mulți dintre inchizitorii pe care i-am pus asupra popoarelor din această țară erau udați - la fel de mult sânge uman în venele lor ca și Assail. Apropo, am descoperit o ironie destul de dulce în observarea zelului lor.

— Cu toate acestea, replică vrăjitoarea, chiar dacă făcea gesturi imperative către servitorul ei, trebuie să te considerăm inamicul nostru.

— Încă nu înțelegi, nu-i așa? Dușmanii tăi sunt Bătrânii dintre Puri, care caută distrugerea completă a ta și a neamului tău, nu doar pe acest continent, ci în întreaga lume.

— Sunt sigură că ai înțeles de ce am putea obiecta la asemenea dorințe, spuse vrăjitoarea, iar acum sosi servitorul ei, dând în mâna plinuță a tinerei femei o pipă de lut. Ea a pufăit o clipă, apoi a continuat: — Și, în timp ce pari să sugerezi că nu împărtășești zelul bătrânilor tăi puri, nu pot să nu mă întreb ce te-a adus aici, la mine.

— Te-ai târguit cu Jaghut, spuse Equity.

— Împărtășesc aversiunea noastră față de noțiunile tale despre dreptate.

Încruntat, Equity spuse: „Nu pot să înțeleg ce valoare văd Jaghut în tine, o fetiță proastă care se joacă la magie mortale și lângă tine o urâciune fără viață care adăpostește un parazit". Ea își aținti privirea asupra servitorului. „Există o farmec în privința asta? Dacă da, este prea subtil pentru mine. Spune-mi, vrăjitoare, este Jaghut?

— Slujitoarea mea? Doamne, nu!

Ochii lui Equity se fixară asupra navei din golf. — El este acolo?

'OMS?'

— Aliatul tău — aș vorbi cu el. Sau ea.'

Fumul se înălța și curgea. — Îmi pare rău, ce aliat?

— Unde se ascunde Jaghut? Echitate cerută.

'Ah văd. Înțelegi greșit. Nu am făcut niciun târg cu vreun Jaghut anume. Am sacrificat doar niște sânge pentru privilegiul lui Omtose Phellack...

Căpitanul strigoilor se întoarse spre vrăjitoare. 'Ce-ai făcut? Gântul lui Errant — furtuna aceea! Nu poți-'

— Necesitate, căpitane Elalle. Acum te rog, gândește-te în tăcere pentru moment, vrei?

„Sunt uimit", a recunoscut Equity. — Nu mi-am imaginat că ești atât de... gros.

„Spini și stânci..."

— Nu poți negocia cu Omtose Phellack — nu ești Jaghut. Nu, aveți nevoie de o binecuvântare sau de o intervenție personală, iar acest lucru este la fel de adevărat pentru un muritor, precum este pentru un Dumnezeu Bătrân. Acea navă este Jaghut - felul ei nu a navigat pe mările acestei lumi de milenii. De unde a venit?

— De pe tărâmul lui Omtose Phellack, spuse vrăjitoarea.

— Nu, nu este posibil. Cu excepția cazului în care un Jaghut a călătorit în Warren - dar nu, nu există altceva decât gheață - acea navă a fost construită în această lume. Înțelegi acum de ce acest lucru nu are sens?

— Aparent, nu doar gheață.

— L-ai văzut pe Omtose Phellack?

— Slujnica mea, spuse vrăjitoarea. — Ea a fost cea care a trecut prin poartă. Ea a intrat în Omtose Phellack și s-a întors cu nava.

Equity a studiat-o pe femeia cu ochii învinețiți. — Descrieți locul unde ați fost, vă rog.

— Iluminează-o, ordonă vrăjitoarea când roaba a ezitat.

O ridicare din umeri, apoi: — Pădure. demonii. Ravene. Maimuțe vicioase.

— Nu ai călătorit la Omtose Phellack, a spus Equity. — Poarta s-a deschis către un alt tărâm, un alt lăuvean.

— Nu se poate, a obiectat vrăjitoarea. — Ritualul meu sa hrănit cu puterea lui Omtose Phellack.

— Ajunge cu toate astea, spuse târâtor căpitanul, încrucișându-și brațele. „Acest Forkrul Assail a venit aici să negocieze. Ea caută să-și trădeze bătrânii. Evident, a venit să caute aliați, deși motivul pentru care ne-ar căuta rămâne un mister, din moment ce în mod clar nu știa nimic despre folosirea ta de Omtose Phellack, Prințesă. Deci, dacă abilitățile tale în vrăjitorie nu sunt de așa natură încât până și zeii tremură, recunosc că am probleme în a înțelege ce vrea ea de la noi.

Equity oftă. „Am simțit atingerea unui bătrân Warren, dar nu am putut stabili care dintre ele.”

— Atunci bătrânul Pures a fost cel care te-a trimis?

— Nu, cei care rămân aproape de Spire sunt în mare parte orbi la puterile îndepărtate. Când vorbeam despre „noi” mă refeream la mine și la camarazii mei; am călătorit de multe ori cu mult dincolo de influența puterii emanate din Spire, altfel nu am fi detectat aceste... intruziuni.

— Și acum vrei să faci un fel de alianță, spuse căpitanul.

„Tu cauți Turnul și ceea ce stă pe altarul lui...”

— Nu tocmai, interveni vrăjitoarea, oprindu-se să tragă cu putere de pipă înainte de a adăuga, căutăm să prevenim orice plănuiești cu toții.

— Și cum te aștepți să faci asta?

— Cred că termenul pe care l-ați folosit deja va fi suficient: aliați.

— Dacă tu – și aliații tăi – ai avea vreo speranță de a reuși, vei avea nevoie de ajutorul nostru.

— Și dacă nu avem încredere în tine? întrebă căpitanul.

„Acest lucru se dovedește o pierdere de timp”, a spus Equity. — Voi vorbi cu Jaghut acum.

— Nu există, spuse vrăjitoarea, în spatele unui văl de fum.

— Atunci el sau ea se ascunde chiar și de tine. Deschide poarta, prințesă, cea pe care ai folosit-o pentru servitorul tău. Prezența este foarte aproape - o simt. Am simțit-o când l-ai dezlănțuit pe Omtose Phellack împotriva mea. Deschide poarta și să vedem cu toții cine a venit printre noi.

Sâsâind, vrăjitoarea întinse pipa. Slujitoarea l-a luat. 'Foarte bine. Va fi o poartă slabă; într-adevăr, aș putea eșua...

— Nu va fi.

Vrăjitoarea a mers la mică distanță, cu șoldurile rotunjite legănându-se. Ea și-a ridicat mâinile, degetele mișcându-se ca și cum ar fi smuls corzi invizibile.

Un frig aprins s-a inundat, nisipul trosnind ca luminat de fulgere, iar poarta care a erupt era masivă, căscând, falnic. Prin aerul înghețat curgea un miros mai dulce și mai urâtă. Mirosul morții.

O siluetă stătea în pragul porții. Înalt, cocoșat, o față ofilit, fără viață, de colți cenușii verzui, îngălbeniți, ieșind în sus din maxilarul inferior. Ochii tăiați le priveau de sub o capota de lână zdrențuită.

Puterea care cade din această apariție l-a făcut pe Equity să se poticnească înapoi. *Abis! Un Jaghut, da, dar nu orice Jaghut! Calm - mă auzi? Prin urletul asta? Mă puteți auzi? Un aliat stă în fața mea – un aliat al puterii străvechi – atât de străvechi! Acesta ar fi putut fi un Dumnezeu Bătrân. Acesta ar fi putut fi... orice!* Gâfâind, luptându-se să nu cadă într-un genunchi, să nu se plece în fața acestei creaturi groaznice, Equity se forța să-și ridice privirea, să întâlnească golurile goale ale ochilor lui.

— Te cunosc, spuse ea. — Tu ești Hood.

Jaghut făcu un pas înainte, poarta învârtindu-se închisă în urma lui. Hood făcu o pauză, privind pe rând pe fiecare martor, apoi se îndreptă spre Equity.

„ *Te-au făcut regele lor* ", a șoptit ea. „Cei care nu au urmat pe nimeni au ales să *te urmeze* . Cei care au refuzat orice război au luptat războiul *tău* . Și ce ai făcut atunci... ce ai făcut...

Când ajunse lângă ea, mâinile lui deshidratate o prinseră. El o ridică din picioare, apoi, întinzându-i gura, îi mușcă o parte a feței. Colții au urcat pe sub obrazul ei și i-au izbucnit ochiul din partea aceea. Într-un val de sânge, el i-a smuls jumătate din față, apoi i-a mușcat a doua oară, sus sub orbitali, colții îndreptându-i în creier.

Echitatea îi atârna în strânsoarea lui, simțindu-i că viața se scurge. Capul ei se simțea ciudat de dezechilibrat. Părea să plângă dintr-un singur ochi, iar din gâtul ei nu erau posibile cuvinte. *Am visat odată la pace. În copilărie, am visat* ...

Shurq Elalle se uită îngrozit în timp ce Jaghut arunca cadavrul departe. Din gura lui udă de sânge cădeau fragmente de scalp și de craniu.

Apoi Hood i-a înfruntat și, cu o voce uscată și lipsită de ton, spuse: „Nu mi-a plăcut niciodată prea mult Forkrul Assail".

Nimeni nu a vorbit. Felash stătea tremurând, cu chipul ei palidă ca moartea însăși. Lângă ea, roaba își pusese mâinile pe topoarele de la brâu, dar părea incapabilă să treacă dincolo de acel gest zadarnic și neîncrezător.

Shurq Elalle s-a adunat și a spus: — Ai un mod singular de a încheia o discuție, Jaghut.

Gropile goale păreau să o găsească, cumva, iar Hood spuse: „Nu avem nevoie de aliați. În plus, recent am învățat o lecție de concizie, Shurq Elalle, pe care am luat-o la inimă.

'O lectie? Într-adevăr? *Cine te-a învățat asta?* '

Jaghut-ul a privit în altă parte, peste apă. — Ah, nava mea morții. Recunosc, a fost o afectare ciudată. Cu toate acestea, nu se poate să nu-i admiri liniile.

Prințesa Felash, a paisprezecea fiică a lui Bolkando, a căzut în genunchi și i s-a făcut rău în nisip.

CAPITOLUL ZECE

Ce este cu lumea asta
Asta iti provoaca probleme?
De ce să mărturisești pe tonul tău
Acest rol de victimă?
Iar plângătorul a durut
Pictându-ți ochii
Deplânge lupta unei vieți
A plătit vreodată o taxă uriașă
Ne-am adunat într-un singur loc
Sub același soare
Și femeia de bronz
Ținând bazinul,
Sânii ei s-au așezat în castron,
Privit în jos cu milă
Sau a fost dispreț?
Ea este o regină a viselor
Și cadoul ei este al tău să-l iei
Pacat daca il alegi
Sau disprețul din spatele vălului
aș fi lustruit acei ochi
Pentru un aspect mai bun
aș fi mângâiat trandafirii ăia
Pentru un gust mai dulce
Când bem din aceeași ceașcă
Și faci un recul amar
Mă întreb de limba în așteptare
Și aromele tale amortitoare
Atât de dornic să jefuiască acum
Ce este cu lumea asta
Asta iti provoaca probleme?
Ce as putea sa spun ca sa schimb
Respectul tău rănit?
Dacă sărutul meu rece trebuie să eșueze
Iar laptele mi se acru
Sub clopotul templului
Asta îți distruge recompensa?
Zece mii atârnă de copaci
Membrele lor au scos rădăcinile
Înfometat de speranță în soare
Și tăietorii de lemne au dispărut de mult
Până acolo unde drumul cedează

La urme în praf
Acea spirală și buclă
Ca fumul incendiilor
Sunt faruri aprinse
În noaptea pustie.
A fost spus de leproși
Strâns lângă deal
Că un bărbat fără mâini
Cine putea doar să privească
La fel ca și orbii
La ororile ceartă
A făcut cu o mână plecată
Întinde mâna pe cerul întunecat
Și cu celălalt prea plecat
M-a condus acasă

Taietori de lemne, Tablete II, III, Hethra din Aren

Marginea deșertului de sticlă era o linie spartă de cristale și bolovani, pentru toată lumea ca un țărm străvechi. Aranict nu-și putea trage privirea de la ea. Ea stătea prăbușită în șaua calului ei obosit, cu gluga trasă peste soarele învăluit, pe o parte a coloanei principale. Prințul Brys călărea undeva înainte, lângă avangarda, lăsând-o singură.

Întinderea vastă și plată a deșertului era orbitoare, strălucirea dureroasă și ciudat de discordantă, de parcă ar fi asistat la o crimă în curs, la lacerațiile brute ale unui blestem asupra pământului însuși. Pietrele topite în sticlă, cioburi de cristal ieșind ca niște sulițe, altele care creșteau ca tufișuri, fiecare creangă și crenguță sclipind ca din gheață.

Învăluite pe margine, erau oase, îngrămădite ca niște lemne. Majoritatea au fost spulberate, reduse la așchii, de parcă orice s-ar fi întâmplat pe pământ ar fi luat cu pumnul masiv fiecare creatură și ar fi zdrobit viața din ea - a fost ca un act deliberat, un exercițiu de răutate incredibilă. Ea a crezut că încă mai poate simți răul, îi putea simți încă respirația putrezită în vânt.

Valuri de greață s-au răspândit din stomacul ei din nou și din nou, lente ca un val târâtor, iar când și-a spălat drumul înapoi, când s-a retras, a lăsat un reziduu în propriile oase. *Locul ăsta, vrea să mă omoare. O pot simți* . Pielea îi era moale și rece sub mantie. *Vrea înăuntru. Nerăbdător ca o infecție. Cine ar fi putut face asta? De ce? Ce conflict teribil a dus la asta?*

Și-a imaginat că, dacă ascultă suficient de atent, dacă toate sunetele miilor de soldați care mărșăluiau și ale sutelor de vagoane care se rostogoleau ar cădea brusc, dacă chiar și vântul gemea în tăcere, ar

putea auzi încă cuvintele zgomotoase ale ritualului care se aprinsese. incendiile, creând cruzimea profanătoare care avea să devină Deșertul de sticlă.

La asta duce disperarea, genul de disperare care fură lumină din lume, care bate joc de propria luptă a vieții de a exista, de a persista. Negăduind dorința noastră de a vindeca, de a repara tot ceea ce rupem. Refuzul speranței în sine .

Dacă disperarea are un ritual, s-a vorbit aici .

Călărind atât de aproape de marginea strălucitoare, de malurile de oase și de bolovani crăpați, a simțit că o ia în ea, de parcă în ea începuseră să crească cristale de moarte, șoptindu-se treaz în ecourile cuvintelor străvechi. *Când tot ce ești este greșit. Asa se simte* .

Armata lui Brys Beddict era cu multe zile în urma celorlalți doi, pentru că prințul se asigurase că era ultimul care părăsise Bonehunters. Mărșăluiseră cu ei până la marginea deșertului. Opt zile printr-un tărâm din ce în ce mai uscat și interzic. Se întrebă dacă sperase să se răzgândească Adjunctului, să o convingă de nebunia hotărârii ei de a traversa Deșertul de Sticlă. Sau poate că se gândise să însoțească acea forță condamnată. Pentru prima dată de când deveniseră iubiți, Brys se închisese de ea. *Și nu doar eu. Pentru toată lumea* .

Și în ziua în care ne-am despărțit de ei, a stat lângă Tavore, dar nu a spus nimic. Nici când ne-am uitat cu toții pe vânătorii de oase formându-se și pornind, traversând acel mijloc îngrozitor de cristale și oase, în strălucirea aspră de dincolo; ne-am uitat cu toții și nici unul dintre noi – nici unul din întreaga masă de soldați – nu a avut ceva de spus .

Când ultimul vagon împovărat s-a legănat peste bermă, iar ultimul din praf s-a învârtit în urma malazanilor; când coloana se clătina și se întinse în strălucirea acerbă și căldura în creștere, Brys se întoarse cu fața spre ea.

Expresia din chipul lui a șocat-o, i-a tăiat fiecare apărare. Orice se gândise să facă pentru a-l descuraja pe Adjunct, momentul trecuse. Nu, o mie de momente. Opt zile, și nici una luată în mână, nici una luată în mână ca pe o armă. Zidul fragil al tăcerii îl învinsese, îi învinsese pe toți. Acea privire …

Neajutorat. Plin de... Abis de jos, plin de disperare .

Era o femeie singulară, era Tavore Paran. Toți puteau vedea asta. Toți fuseseră martori la măreția teribilă a voinței ei.

Iar soldații ei l-au urmat – acesta fusese pentru Aranict cel mai greu lucru la care să fii martor. Echipele au căzut, companiile s-au format și, în timp ce treceau pe lângă Prințul Brys, i-au oferit un salut ascuțit și perfect. *Ca pe un teren de paradă. Ochi ascunși în umbra cîrmelor lor, acel pumn închis pe piept, expresii cizelate din piatră — zei, nu voi uita niciodată asta, nimic din toate astea. Fețele alea. Îngrozitor în golul lor. Acei soldați: veterani ai ceva dincolo de bătălii, mult dincolo de*

scuturi încuiate și săbii descoperite, dincolo chiar de țipetele camarazilor muribunzi și de dezolarea pierderii .

Veterani ai unei vieți de decizii imposibile, a tot ceea ce este insuportabil și a tot ceea ce este fără reconciliere .

Brys Beddict s-a dus apoi la capul coloanei, pentru a-și conduce soldații spre sud, de-a lungul marginii deșertului de sticlă. Era clar că, de îndată ce vor ajunge la capătul sudic, el va îndrepta armata spre est, iar ritmul va deveni sălbatic. Erau cu o săptămână sau mai mult în urma Legiunii Perish și Evertine.

Aranict aprinse un alt băț de frunză. O durea gâtul, deoarece îi era imposibil să privească înainte, să privească înainte. Deșertul de sticlă a ținut-o.

Sunt acolo. Se tăvălesc sub atacul lui? I-a infectat nebunia lui? Se omoară și acum, înnebuniți de febră? Au trecut trei zile. S-ar putea să fie deja morți, fiecare dintre ei. Mai multe oase de zdrobit, de împins spre țărm — singura retragere care le-a rămas . Se uită din nou la așchiile albite. *Ați încercat cu toții să traversați deșertul?*

Însăși ideea a înfrigurat-o. Tremurând sub mantia ei, ea și-a forțat privirea departe de groaza din stânga ei, doar pentru a vedea marginea ei stricat întinzându-se înainte, spre sud, de-a lungul coloanei, până când cei doi păreau să se contopească în distanța ceață.

Brys, iubirea mea, de la noi toți ce vei forja acum? Noi, Letherii, am cunoscut prea multe înfrângeri în ultima vreme. Și ne-am gustat din nou sângele nostru, împotriva lui Nah'ruk. Nu atât de amar de acea dată, pentru că i-am salvat pe Bonehunters. Totuși, palidăm lângă aliații noștri. In umbra lor suntem diminuati .

Și totuși... ne-au salutat .

Nu și-a putut scoate acel moment din minte. Fețele o bântuiau și se temea că vor face asta pentru tot restul vieții.

A cui armata sunt? Acești Bonehunters. Care este cauza lor? Și puterea din interiorul lor, de unde vine ea? Este ținut în sufletul Adjunctului? Nu, cel puțin, nu cred. Oh, ea este punctul central pentru toți, dar ei nu au dragoste pentru ea. Ei o văd, dacă nu se deosebește deloc de un munte, o coloană de nori de furtună, o mare cenușie amară - ei o văd ca parte a lumii naturale, un lucru de suportat, de îndurat .

Am văzut în fețele lor erodarea voinței ei și au suportat-o. Au suportat-o la fel ca toate celelalte. Acești Malazani îi fac de rușine pe zei înșiși .

— Vine repede asupra noastră, Alteță, din nord-vest.

Brys dădu din cap. — Desenează în aripa zburătoare, Preda. O să-l scot pe purtător de stindard și pe Atri-Ceda-ul meu — când ne vezi că ieșim din coloană, aruncă aripa în spatele nostru.

— Da, Alteță.

Brys îi asculta pe Preda trimițând călăreți, unul spre aripa flancătoare a cavaleriei ușoare, altul pentru a-l recupera pe Aranict din

josul coloanei. Purtătorul de stindard se ridică lângă prinț, cu fața palidă și trasă. — Nu e nevoie de alarmă, soldat, îi spuse Brys tânărului. — Aceasta va fi o întâlnire a aliaților.

— Dar... șopârle, domnule!

'K'Chain Che'Malle. Nu Short-Tails — Sunt sigur că ai auzit că armata care se apropie acum de noi i-a învins ulterior pe Nah'ruk.

Tânărul dădu din cap, lingându-și nervos buzele.

Brys l-a studiat. — Soldat, ciocnirea noastră cu Nah'ruk – acesta a fost primul tău gust de luptă?

'Da domnule.'

— Ai purtat acest standard?

'Nu, domnule. Ei bine, am fost al treilea care a luat-o în acea zi și până atunci eram în plină retragere...

— Retragere, corectă Brys. — Crede-mă, o retragere completă este un lucru mult mai dezordonat decât ceea ce am reușit.

'Da domnule.'

Brys ridică privirea spre standard și se luptă împotriva unui geamăt, amintindu-și încă o dată de umorul pervers al fratelui său. *Nu este standardul unei legiuni. Nu, Standardul Imperial, nici mai puțin* . În funcție de un pod transversal de fier, pânza era un dreptunghi zdrențuit de lână incoloră – era, de fapt, o copie fidelă a păturii lui Tehol, aproape la scară. Și acolo unde ne-am putea aștepta la o emblemă heraldică elegantă sau mândră în centru, era în schimb noul sigiliu regal al regelui Tehol Singurul Lether: o interpretare în trei sferturi a patului de pe acoperiș al fratelui său și, dacă ne uităm cu atenție, una ar vedea ascunzându-se sub acel pat un rând de șase găini smulse, dar vii. Privindu-l, Brys și-a amintit întâlnirea cu Tehol la dezvelire.

Ai vrea ca armatele noastre să lupte sub asta ? '

' *Ei bine* , am *făcut-o. Patul, vreau să spun. La fel și puii – vă puteți imagina întinderea lor sfântă groază, știind că Dumnezeu a vrut să le gătească? Bine, nu zeul* lor *, nu tocmai. Deși nu putem fi de fapt siguri de asta, nu-i așa? Bugg, ești adorat de găini și cocoși?* '

— *Nu amândouă în același timp, sire* .

' *Mulțumesc. Cel mai lămuritor* .

de *a exista, sire. Ești binevenit* .'

' *Tehol* -'

— *Da, Brys?* '

„ *Îți înțeleg ideea că demnitatea nu poate fi găsită în… eh, material – nu un tron, nici o coroană, nici măcar o proprietate bună sau altceva – dar când vine vorba de armată* ...

' *O, asta e tot ce aud de la tine, frate! „Nu e așa în armată, Tehol", „Cei înrolați nu vor merge pentru asta, Tehol", „Nu le place roz, Tehol". Conservatorismul patetic al acelei instituții învechite este, sincer, jenant* .

— *Nu-mi amintesc nicio mențiune despre roz, sire* .

— *Nu a fost, Bugg. Eram ilustrativ* .'

' *Ce fel de ilustrație ai avut în minte? Să chem din nou artistul de la curte?* '

' *Abis nu! După nenorocirea aia cu soția mea și cu acel gardian drăguț* ...

— *Fost gardian, sire* .

' *Serios? Din ordinul cui? cer sa stiu!* '

— *Soția ta, regina, sire* .

„ *Acea vaca care se amestecă... oh, nu te uita așa la mine, iubito – mă refeream doar la tine în calitatea ta oficială. Astfel, în timp ce mă batjocoresc asupra reginei, dragostea mea pentru frumoasa mea soție rămâne în felul ei radiant obișnuit pentru totdeauna nepătată* ...

— *Păcat că nu se poate spune același lucru despre acea tânără săracă, soț* .

„ *Nu am pătat-o niciodată – nici o dată!* '

Tehol, ai văzut blestemata aia de *pictură?* '

O *singură dată, dragă, de când te-ai dus și ai ars singurul exemplar. Și — așa e, te uiți bine la acest deget care dăinuie — acel artist a fost deprimat de atunci* ...

— *Mai degrabă a alerga speriat, a sugerat Bugg* .

— *Tehol, despre acest standard imperial* ...

— *Nu din nou, Brys. Am crezut că am trecut de toate astea. Este minunat și cel mai potrivit* ...

se *va rali sub ea?* '

, dacă o armată trebuie să se ralieze, trebuie să presupunem că se află într-o situație dificilă, da? Atunci, unde mai bine să te ascunzi decât sub patul regelui? '

— *Cu toți ceilalți pui* , a *adăugat Bugg* . — *Ei bine, acum, sire, asta e deștept* .

„ *Așteaptă* ", a *spus regina* , „ *Ce ai vrut să spui prin „ singura* copie"?"

' *Brys! Adună trupele!* '

Transpirat sub soarele strălucitor, fratele regelui pufni – dar cât de dor îi era acum acele zile. Palatul haotic al regelui Tehol părea foarte îndepărtat. Își miji ochii spre standard și zâmbi.

Aranict sosi, ținându-și frâna. — Prinț, îmi face plăcere să te văd zâmbind. Ce te distrează atât de mult?

— Nimic, Atri-Ceda. Adică nimic important. Am fost găsiți de K'Chain Che'Malle — o colecție atât de pestriță de aliați pe care o facem, nu crezi? Nu conteaza. Calareste cu mine. Aș face cunoștință cu noii noștri comandanți.

Femeia se încruntă. — Nu sunt ei doi pușcași marini, sire? Oricine poate dobândi un titlu — cu greu îi face apt să ceară ascultarea unui prinț, ca să nu mai vorbim de regina din Bolkando.

— Gesler și Stormy sunt mult mai mult decât doar marinari Malazan, Aranict. Și nu mă refer la noile lor titluri.

— Nu-mi amintesc să-i fi întâlnit.

— Voi fi încântat să vă prezint, dacă doriți.
Cu steagul la douăzeci de pași în față, au pornit unul lângă celălalt, cu copitele cailor bătând ca pe un teren gol. — Brys, auzi asta?
— Traversăm o albie antică de lac, spuse el. — Adesea, lacul rămâne, dar numai sub suprafață și cred că așa trebuie să fi fost și aici, odată. Dar acum …'
— A dispărut apa.
'Da. Plecat.'
— Am putea cădem cu toții?
El a ridicat din umeri.
— Deci, acum, chiar și pământul de sub noi este incert.
— Îmi pare rău, Aranict. Te-am neglijat.
'Da ai.'
Aripa zburătoare se balansa în spatele lor, treizeci de lancieri Bluerose în formație perfectă. Brys s-a gândit la soldatul pe care-l pierduse — *pentru a-l iubi, nu mai puțin* . Henar Vygulf a mărșăluit acum alături de Bonehunters. *Și dacă l-am trimis la moartea lui... Nu cred că îmi va blestema numele* . — Nu mă pricep prea bine cu durerea, Aranict. Când părinții noștri au murit, ei bine, fără Tehol și Hull, nu cred că aș fi reușit. Kuru Qan mi-a spus odată că durerea nu are nimic de-a face cu cei plecați și totul de-a face cu cei lăsați în urmă. Simțim absențele din viața noastră ca niște răni deschise și nu se închid niciodată cu adevărat, indiferent de câți ani trec.
— Atunci te întristezi pentru Adjunct și pentru vânătorii de oase?
— Nu are sens, nu? Ea... ei bine... este o femeie greu de plăcut. Ea vede un gest uman ca și cum ar fi un fel de capitulare, o slăbiciune. Responsabilitățile ei o consumă, pentru că nu își va permite nimic altceva.
— Se spunea că are un iubit, spuse Aranict. — A murit salvând viața lui Tavore.
— Imaginează-ți rana care a făcut-o.
— Nimeni nu vrea să nu-i placă, Brys. Dar dacă trebuie să fie așa, cineva se poate strădui pentru alte lucruri. Ca și respectul. Sau chiar frica. Opțiunile dispar, fără ca tu să observi, până când au rămas foarte puține și îți dai seama că nu ești altceva decât ceea ce ești.
Brys se gândi la asta, apoi oftă. — Ar fi trebuit să-mi placă de ea. Ar fi trebuit să găsesc ceva – dincolo de competența ei, dincolo chiar de încăpățânarea ei. Ceva …'
— Brys, de ce te întristezi? Este propriul tău eșec de a găsi în Tavore motivele de care ai nevoie pentru a o urmări?
El a mormăit. — Ar fi trebuit să vorbesc cu tine cu câteva zile în urmă.
— Erai prea ocupat să nu spui nimic.
„Am rămas aproape, cât am putut. Ca un om care moare de sete - a fost ea mântuirea mea? Sau doar un miraj? A scuturat din cap.

— Nu ne vom întoarce, nu-i așa?

— Nu, nu vom face.

— Vom vedea asta până la capăt.

— Da, și așa că trebuie să-mi ascund incertitudinea — de ofițerii mei, de soldații mei...

— Dar nu de la mine, Brys.

El s-a întors să-i studieze chipul, a fost șocat să vadă lacrimi curgându-i obrajii prăfuiți. — Aranic?

— Nu contează asta, spuse ea, de parcă era supărată pe ea însăși. — Vrei să fii ca ea, Brys? Vrei ca responsabilitățile tale să te consume?

'Desigur că nu.'

— Și de când am început să mărșăluim cu Bonehunters, ce ți-a dat Adjunctul?

'Nu prea mult-'

— Nimic, se răsti ea. — Nimic decât tăcere. De fiecare dată când aveai nevoie de altceva, ea îți dădea tăcere. Brys, ai spus puțin cuiva zile întregi. Nu lua rănile altcuiva. Nu.

Pedepsit, se uită înainte. Pata întunecată a legiunilor aflate în depărtare încețoșată și un grup mai apropiat, atât oameni cât și șopârle, apropiindu-se.

Când Gardianul Numelor a venit după mine, marea a fugit de el ca lacrimile. Dar eram mort până atunci. Nu am văzut nimic din toate astea. Abia după renașterea mea m-au găsit aceste viziuni. Îl văd pe bietul Rhulad Sengar, întins tăiat și rupt pe podeaua împroșcată de sânge, strigând către frații săi. Îi văd că se întorc. Îmi văd corpul prăbușindu-se pe estradă. Îl văd pe regele meu stând fără viață pe tronul său .

Nu puteam decât să-l lăsăm acolo, atât de inutil să reziste păpușarilor care se adună vreodată la simboluri ale puterii – sunt toți atât de orbi încât să nu vadă absurditatea ambițiilor lor? Venalitatea jalnică a tuturor intrigiilor lor mărunte? Prinde atunci acele membre moarte și fă-l să facă voia ta .

Am visat numele a o mie de zei pierduți. Le voi vorbi vreodată? Voi sparge pe această lume pentru ultima dată acele nume ale celor căzuți? Este suficient, pentru a aduce aminte morților? Un nume pe respirația mea, rostit cu voce tare, o șoaptă, un strigăt îndrăzneț - se va agita un suflet îndepărtat? Se regăsește încă o dată?

În rostirea unui nume de zeu, îl conjurăm în ființă?

— Brys.

— Aranic?

'M-ai auzit?'

— Am făcut-o și voi asculta avertismentul tău, iubirea mea. Dar trebuie să ai în vedere că, uneori, singurătatea este singurul refugiu rămas. Singurătate... și tăcere.

El a văzut cum cuvintele lui au lăsat-o zguduită și i-a părut rău. *Să înviez pe nume un zeu? Să-și forțeze ochii să se deschidă încă o dată? Să*

vedem ce se află în jurul nostru, să vedem devastarea pe care am făcut-o?

Sunt atât de crudă? Atat de egoist?

Tăcere. Tavore, cred că încep să te înțeleg. Trebuie oare cei căzuți să vadă pentru ce au murit, să-și vadă sacrificiul atât de risipit? La asta vrei să spui – ceea ce ai vrut să spui întotdeauna – prin „fără martor”?

— Acum, tu ești cel care plângi – împins de Errant, Brys, ce pereche nenorocită facem. Adună-te, te rog, suntem aproape de ei.

Respiră tremurat și se îndreptă în șa. — Nu aș fi putut s-o opresc, Aranict.

— Chiar te așteptai?

'Nu știu. Dar cred că mi-am dat seama de ceva. Ea ne dă tăcere pentru că nu îndrăznește să ne dea nimic altceva. Ceea ce vedem ca fiind rece și indiferent este de fapt cea mai profundă compasiune imaginabilă.

— Crezi că este adevărat?

— Aleg să cred asta, Aranict.

— Destul de bine, atunci.

Brys ridică vocea. 'Purtător!'

Tânărul s-a oprit și și-a rotit montura spre dreapta. Brys și Aranict s-au așezat alături de el.

Cei doi marini descălecaseră, alăturându-se unei femei, un băiat și o fată. Femeia era de vârstă mijlocie, probabil o Awl prin naștere. Copiii erau malazani, deși nu aveau nicio legătură. Îi mai văzuse pe acești doi? În palat? Eventual. În spatele lor se afla o jumătate de duzină de K'Chain Che'Malle, inclusiv trei dintre creaturile înșeuate. Două dintre șopârlele rămase nu erau la fel de robuste, totuși purtau lame uriașe în loc de mâini, în timp ce a treia era mai lată de bot, mai grea și neînarmată. Doi câini cu aspect zdrențuit au rătăcit dintre picioarele șopârlelor. Oamenii s-au apropiat.

„Aranict”, a spus Brys pe sub răsuflarea, „spune-mi ce vezi”.

— Nu acum, spuse ea, cu vocea răgușită.

El a aruncat o privire spre ea și a văzut-o aprinzând un bețișor de frunză, cu mâinile tremurând. — Spune-mi măcar asta. Un prinț de Lether va renunța la porunca acestora?

Smoke șuieră, apoi: — Marinii... da, dintr-un motiv simplu.

'Care este?'

— Mai bine ei decât cei doi copii.

văd .

La cinci pași depărtare, se opriră, iar marinarul bine bărbierit a fost primul care a vorbit. Privind standardul, a spus: „Deci este adevărat”.

Brys și-a dres glasul. "Fratele meu regele..."

— Nu are deloc respect pentru instituțiile armatei, spuse marinarul, dând din cap. — Ia-mă, numai din acest motiv l-aș urma oriunde. Ce crezi tu, Stormy?

Bărbatul se încruntă, își scărpină barba roșie și apoi mormăi. 'Trebuie să?'

'Fă ce? Bine, spuneam...

— Și nu ascultam, așa că de unde știu ce ai spus, Gesler? Și măcar îmi pasă? Dacă aș fi făcut-o, probabil că aș fi ascultat, nu-i așa?

Gesler a mormăit ceva, apoi i-a spus lui Brys: „Prințe, te-aș ruga să scuzi manierele proaste ale însoțitorului meu, dar atunci el nu are cinci ani și eu nu sunt tatăl lui, așa că simți-te binevenit să-l privești cu dezgust. . Da, suntem toți aici, nu-i așa, Stormy?

— Nu ascult.

— Prințul Brys, despre lanțul de comandă pe care îl dorește adjunctul...

— Mă mulțumesc, Mortal Sword Gesler, să accept dorințele ei.

— Ei bine, nu suntem.

— Ai înțeles bine, mârâi Stormy. — În regulă, Ges se ocupă de Che'Malle – totul se reduce la mirosuri, înțelegi? Tot ce trebuie să facă este să pire sau orice altceva și să iasă toate săbiile, ceea ce dacă mă gândesc bine, este la fel ca pe vremuri. În cazarmă, de ce...

— E de încredere, spuse băiatul. Cel mai mare dintre cei doi câini se trasase lângă el. Ochii beligeranți se uitau de pe o față stricat.

Nimeni nu a vorbit. Tăcerea se întinse.

— Ar fi bine să explici asta, Grub, spuse Gesler, cu expresia întunecată.

Brys începu să vorbească, dar Aranict îl opri cu o mână pe braț.

— Depinde de oamenii pe care îi cunoaște cel mai bine, continuă Grub. 'Asta e tot.'

„Le-am salvat viețile!” a izbucnit purtătorul de stindard, cu fața înroșită.

— Ajunge, soldat, spuse Brys. — Ceea ce spune băiatul are sens, Gesler. La urma urmei, ce poate face ea din motivele noastre? Acesta este războiul ei, așa a fost întotdeauna. De ce suntem aici? De ce pare regina Abrastal intenționată să facă și aceasta cauza? Vânătorii de oase i-au adus pe Letherii în genunchi – nu am putea să nu adăpostim resentimente pentru asta? Nu ne gândim la trădare? Cât despre Bolkando, ei bine, din toate relatările, Khundryl au pustiit regiuni vaste din acel regat și au vărsat sângele supușilor reginei. Împreună cu Perish, ei l-au supus efectiv pe Bolkando la extorcare totală.

— Deci, de ce ar trebui să aibă motive mai bune să aibă încredere în *noi* ? întrebă Gesler. „Am fost smulși, iar acum ne comandăm propria noastră armată de șopârle. Adevărul este că am părăsit...

— Nu am părăsit nimic! strigă Stormy. Cel mai mic dintre cei doi câini a lătrat.

Brys a remarcat alarma din ce în ce mai mare pe chipul femeii Awl. El i-a atras privirea și i-a spus: „Tu ești Destriantul?”

— Eu sunt Kalyth, spuse ea. 'Nu înțeleg ce se întâmplă. Modul în care folosești limba comerciantului — sunt cuvinte pe care nu le cunosc. Îmi pare rău.' S-a confruntat cu Gesler. „El este Sabia Mortală a K'Chain Che'Malle. El este apărătorul matronei Gunth Mach. Trebuie să luptăm pentru a rămâne în viață. Există răni vechi... crime... vechi. Nu putem scăpa. Gunth Mach nu poate scăpa. Ne luptăm, vom lupta.

— Și cumva, gândi Brys, Adjunctul înțelege adevărul. Cum?'

Kalyth clătină din cap. 'Nu o cunosc. Dar" – și arătă spre fata care stătea lângă Grub – „unde se duce acesta, va fi foc".

Gesler și-a frecat fața cu ambele mâini. — Ceda noastră... Sinn. Fără vrăjitoria ei și a lui Grub, Nah'ruk ne-ar fi învins. Nu pe pământ, dar din cer ține. Deci, oftă el, Sinn și Grub ne-au salvat pe toți. Adjunctul a spus că vom avea nevoie de ei...

— Nu, a corectat Stormy, ea a spus că ar fi mai în siguranță cu noi decât cu ea.

Gesler ia spus lui Brys: „Ne-am gândit să mergem după ei – în acel deșert".

— Nu se va lăsa influențată, spuse Brys. — Și ea vrea ca niciunul dintre noi să nu o urmeze. Este convingerea ei că vom avea nevoie de noi în altă parte.

— Nu pot să-mi asum comanda, spuse Gesler. — Sunt un al naibii de marine, un nenorocit de sergent.

— Ai fost un pumn al naibii , *Gesler* ! spuse Stormy.

'Pentru trei zile-'

„Până te-au oprit, da! Și de ce ai fost doborât? Nu, nu vrei să spui, nu-i așa?

'Lăsați-l-'

'Nu voi!' Stormy împunse cu un deget însoțitorul său. — Te-ai dus și te-ai gândit că poți fi un alt Dassem! Te-ai dus și ne-ai făcut pe toți să ne jurăm sufletele unui zeu blestemat! Nu este prima dată când sunteți sabie mortală, nu-i așa?

Gesler se îndreptă spre Stormy. 'De unde sa stiu? Nu e ca și cum Fener s-a întins și m-a bătut pe cap, nu-i așa? Și ce zici de tine, *adjutant* ? Ai mințit-o pe blestemata împărăteasă!

— Am făcut ceea ce Cartheron și Urko mi-au cerut să fac!

— Ai trădat Imperiul!

Ceda Sinn râdea, dar era un râs rece, crud.

Kalyth devenise albă și făcuse un pas înapoi, cu ochii mari, în timp ce privea de la Gesler la Stormy și înapoi.

îi spuse Sinn lui Gesler. — De aceea va fi nevoie de tine. Dar nu-ți va plăcea. Hah! Nu o să-ți placă nimic!

Gesler a făcut să avanseze spre fată, dar Stormy i-a pășit în cale și l-a împins înapoi.

„ Vei cu toții să oprești! '

Strigătul lui Aranict i-a oprit pe toți.

Înjurând pe sub răsuflare, Gesler se întoarse de la privirea provocatoare a lui Stormy. „Prințe, asta nu este ceea ce căutam. Am vrut să preiei comanda generală — tu sau Krughava. Doamne, chiar și regina aia despre care ai vorbit. Nu vreau nimic din toate astea.

— Treaba, spuse Brys, s-a dovedit mult mai complicată decât credeam eu. Dar vreau să mă țin de acordul meu cu Adjunctul. Nici nu mă aștept ca regina Abrastal să se răzgândească. Titlurile noastre regale nu sunt altceva decât un produs al circumstanțelor. Ele nu conferă niciun talent sau abilitate specială și suntem amândoi conștienți de asta. Mortal Sword Gesler, este de netăgăduit că ești la comanda celei mai formidabile armate din această alianță și, ca atare, toată greutatea comenzii trebuie să cadă asupra ta.

Bărbatul părea nefericit.

Mârâind, Stormy se răsuci și se întoarse înapoi spre K'Chain Che'Malle, care aștepta. A urmat câinele mic păros.

Gesler a ridicat din umeri. „Ne-a plăcut așa cum am făcut-o – zeilor, cu atâta vreme în urmă. Ascuns într-o garnizoană urâtă într-un sat de pescari urât mirositoare. Ne-am abătut atât de departe încât părea că lumea ne-a uitat și așa ne-am dorit. Și acum uită-te la noi. Zei de jos.

Brys își înclină capul. — Ai fost cu Adjunct de atunci?

'Nu chiar. Am fost atrași cu Vârtejul – o revoltă. Îl dăm vina pe Istoricul Imperial, pe acela îi dăm vina. Nu contează, nimic nu merită să știi – este doar o poveste sordidă despre noi clătinându-ne și poticnindu-ne într-un loc și altul prin jumătate din lumea blestemata. Nu am făcut nimic de notat, cu excepția, poate, să rămânem în viață și să vedem unde ne duce.

— Dacă tu și prietenul tău vă simțiți atât de prinși, a spus Brys, de ce nu plecați? Nu v-ați numit deja pe voi și pe Stormy dezertori?

'Mi-as dori sa pot. Eu într-adevăr. Dar nu putem și știm asta.

'Dar de ce?'

Gesler s-a uitat în jos la Grub. — Pentru că, șopti el ca un bărbat condamnat, *ea are încredere în noi* .

— Acum nu a mers bine, spuse Aranict în timp ce se întorceau înapoi spre coloană cu un trap lent.

Brys o privi. — Era o alarmă considerabilă în vocea ta, Aranict, când ne-ai uimit atât de mult pe toți.

— De unde vin zeii, Brys? Tu stii?'

Clătină din cap, nedorind să-i trezească amintirile despre fundul mării, menhirii uitați atât de bărbați în slime. Își pierduse o viață rătăcind prin adâncurile noroioase și irosite. *Am dormit și așa am vrut să dorm - pentru totdeauna. Și dacă aceasta nu este moartea pe care o găsesc alții, atunci moartea a fost cea care m-a găsit. Atât de oboseală, îmi pierdusem voința de a mă elibera* .

— Gesler și Stormy, spuse Aranict, sunt aproape la îndemână.

'Scuze, ce?'

— A dumnezeirii.

— Vorbești despre lucruri despre care Kuru Qan obișnuia să vorbească. Noțiunea antică a Primului Imperiu de ascendent.'

— Destriantul vorbea despre foc.

Se strădui să rămână pe drumul pe care părea să o urmeze. — Fata, Sinn...

Aranict pufni. — Da, ea. Focul cel mai distructiv, cel mai lipsit de sens - ea ar fi putut să ne ardă pe toți până la cenușă și să nu se gândească la el. Când deții o astfel de putere în tine, arde tot ceea ce este uman. Nu *simți* nimic. Dar Brys, nu înțelegi – Adjunctul îl vrea pe Sinn cu ei.

— Cât mai departe de ea? Nu cred că Tavore ar...

— Nu, nu, nu acesta a fost motivul ei, Brys. Sunt Gesler și Stormy.

— Ai dreptate când spui că nu înțeleg.

— Acei doi bărbați au umblat în Forța de Foc, în ceea ce înțelepții Primului Imperiu numeau *Telas* . Tavore îl vrea pe Sinn cu ei pentru că nimeni altcineva nu poate rezista împotriva acelui copil, nimeni altcineva nu ar putea spera să supraviețuiască puterii ei, pentru că atunci când Sinn va trezi acea putere, așa cum a spus Kalyth, *va fi foc* .

— Adjunctul a avertizat despre trădare...

„Brys, Gesler și Stormy sunt la limita ascendenței și o simt. Amândoi se țin pentru viața dragă...

— Ce țin?

„Pentru umanitatea lor”, a răspuns ea. „Degetele lor sunt amorțite, mușchii brațelor țipă. Unghiile lor sunt crăpate și sângerează. Ai văzut cum îi privea băiatul? Cel pe nume Grub? El stă lângă Sinn, așa cum s-a manifestat conștiința ei – acum este cu adevărat în afara ei. Ar putea să-l împingă, ar putea zdrobi viața din ea - nu știu de ce nu a făcut-o deja. Cu tot focul din mâinile ei, inima ei este rece ca gheața.

— Vrei să spui că băiatul nu are putere proprie?

Ea îi aruncă o privire. — Adjunctul a vorbit despre el? Băiatul?'

Cu prudență, dădu din cap.

'Ce a spus ea?'

„Ea a spus că el este speranța noastră a tuturor și că în cele din urmă puterea lui va – ar putea – să ne dovedească mântuirea.”

Ea i-a cercetat chipul. — Atunci, Brys, avem probleme.

Trădare. Când fața din fața noastră se dovedește o minciună, când ochii înșală și ascund adevărurile în spatele lor. Nu vor avea sfârșit la astfel de lucruri?

S-a gândit înapoi la fundul mării, așa cum știa că va face. *Am aceste nume, adânc în mine. Numele celor căzuți. Îi aud pe fiecare, acolo cu vocea sa, unică. Cu toate acestea, atât de multe sună la fel, un strigăt de durere. De... trădare. De atâtea, și de atâtea ori* . — Are încredere în acei doi marini, spuse el. — Are încredere în ei să nu o trădeze. E tot ce are. E tot ce poate spera.

— Da, spuse Aranict. — Și, mai rău decât atât, femeia aceea Awl – Kalyth – care a spus că nu înțelege nimic, ei bine, înțelege prea bine. Îți place sau nu, ea ține în mâini soarta lui K'Chain Che'Malle. Ea este Destrianta Matronei - îți imaginezi că are încredere în Sinn? Cu toată viața lor? Cu Matron's și toți ceilalți K'Chain Che'Malle? Cu greu. Ea se află în aceeași poziție ca și noi – totul se datorează lui Gesler și Stormy și îi privește pe cei doi bărbați luptă pentru tot.

— Trebuie să-i frângă inima.

— E îngrozită, Brys. Și atât de singur, atât de singur. Cu toate astea.

S-a frecat de față. Caii lor încetiniseră până la o mișcare lentă, fără direcție. Fără să-și dea seama, purtătorul de stindard a călărit mai departe și acum se apropia de coloană. La această distanță, standardul arăta ca un steag alb. 'Aranict, ce putem face?'

„Indiferent ce s-ar întâmpla", a spus ea, „trebuie să fim alături de ei. Cu Gesler și Stormy și Kalyth și K'Chain Che'Malle. Dar dacă se rezumă la cine putem salva, dacă rămânem cu acea alegere îngrozitoare, atunci... trebuie să fie băiatul.

— Acei doi bărbați sunt unul la gâtul celuilalt – trebuie să fie...

'Oh, *asta* . Brys, sunt ca frații, cei doi. Se vor pocni unul pe altul, chiar vor ajunge la lovituri. Se vor striga unul pe altul, dar lucrurile ar fi mult mai rele dacă nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. Ceea ce am văzut a fost umanitatea lor - chiar lucrul pe care sunt disperați să-l păstreze. Totul a fost ca... ca un ritual. De grija. Dragoste, chiar.

„Ca și cum ar fi căsătorit..."

— Fraților, aș spune. Legat de sânge, legat de istorie. Când asistăm la ceartă, auzim doar ceea ce se spune cu voce tare - nu auzim toate celelalte, lucrurile importante. Kalyth abia începe să înțeleagă că, atunci când o va face, o parte din teroarea și anxietatea ei vor dispărea.

'Sper ca ai dreptate.' Brys făcu frâu, apoi descălecă. Se întoarse pentru a-i observa pe lancieri Bluerose, le făcu semn înapoi către patrula lor de flancare. Lui Aranict i-a spus: „Să mergem. Avangarda va supraviețui fără mine încă o vreme, sunt sigură.

Îi putea vedea curiozitatea, dar ea a ridicat din umeri și a alunecat de pe cal. Conducându-și monturile, au început să meargă, paralel cu coloana.

„Iubirea mea", a spus Brys, „am cunoscut o liniște mai profundă – și mai zdrobitoare – decât și-ar putea imagina cineva."

— Nu trebuie să vorbești despre asta...

'Nu, tu gresesti. Dar ceea ce trebuie să vă spun este mai mult decât găsirea unei noi intimități între noi, deși asta va face parte din asta. Ceea ce voi descrie este important – se referă la ceea ce tocmai ați spus și – cu ajutorul dumneavoastră – sper că ne va ghida către un curs de acțiune. Spune-mi, ce știi despre moartea mea?

Făcu o pauză pentru a aprinde un nou bețișor din ciotul celui vechi. 'Otravă. Un accident.'

— Și cadavrul meu?
— Un revenant a furat-o.
— A furat? Poate că așa părea. De fapt, am fost *recuperat* . Am fost dus înapoi într-un loc în care fusesem înainte. Însuși numele meu a fost sculptat pe o piatră în picioare. S-a alăturat altor nenumărate.
Ea se încruntă, păru să studieze iarba sârmă de pe pământ în fața lor. „Așa se întâmplă atunci? Pentru noi toți? Numele noastre puse în piatră? De la moarte la viață și apoi înapoi? După cum au susținut unii înțelepți?
— Nu știu ce se întâmplă, de fapt. Dacă ceea ce am experimentat a fost fundamental diferit de ceea ce trec alții. Dar simt că era ceva în el care era... unic. Dacă eram înclinat să dau vina pe cineva, ar fi trebuit să fie Kuru Qan. El a invocat un ritual, trimițându-mă într-un loc îndepărtat, într-un tărâm, poate - o lume pe fundul oceanului - și acolo l-am întâlnit pentru prima dată pe... revenant. Gardianul Numelor – sau așa îl numesc acum.
— Și acesta a fost cel care a venit după tine? În sala tronului?
El a dat din cap.
— Pentru că a stăpânit numele tău?
— Poate... dar poate că nu. Ne-am întâlnit în ciocnirea lamelor. L-am învins în luptă...'
— A eșuat în tutela lui.
'Da.'
— Când a venit după tine, spuse Aranict, era ca să te pună în locul lui.
— Cred că ai adevărul. *Sau așa părea* .
„Numele” despre care vorbești, Brys, nu le păzește nimeni acum?
— Ah, conducându-ne astfel la învierea mea. Ce știi despre detaliile care îl înconjoară?
Aranict clătină din cap. 'Nimic. Dar apoi, aproape nimeni nu o face.
— După cum vă puteți imagina, mă gândesc des la asta. În visele mele există amintiri despre lucruri pe care nu le-am făcut sau văzut niciodată. Cel mai tulburător, cel puțin la început. La fel ca tine, nu am nicio cunoștință reală despre întoarcerea mea pe tărâmul celor vii. A existat o invitație? O ruptură de lanțuri? Doar că nu știu.
„Puterea de a realiza așa ceva trebuie să fi fost imensă”.
— Ceva îmi spune, spuse el cu un zâmbet ironic, nici măcar puterea unui Dumnezeu Bătrân nu ar fi fost suficientă. Dorințele celor vii – pentru întoarcerea celor pe care i-au pierdut – nu pot dezlega legile morții. Aceasta nu este o călătorie pe care trebuie să o parcurgem vreodată și tot ceea ce am fost când eram în viață nu suntem acum. Nu sunt același bărbat, căci acel om a murit în sala tronului, chiar la picioarele regelui său.
Ea îl studia acum, cu frica în ochi.

„De mult timp”, a spus Brys, „nu am crezut că sunt capabil să găsesc nimic – nici măcar un ecou al cine am fost cândva. Dar apoi... tu. A scuturat din cap. 'Acum, ce pot să-ți spun? Ce valoare are toate acestea, dincolo de adevărurile pe care le-am împărtășit acum? Este, cred, asta: am fost eliberat... să fac ceva. Aici, în lumea asta. Cred că acum știu ce este chestia aia. Nu știu, însă, ce se va realiza. Nu știu de ce este atât de... important. The Guardian m-a trimis înapoi, pentru că eu sunt speranța lui. I-a aruncat o privire. — Când ai vorbit despre credința lui Tavore în băiat, am surprins o licărire... ca pâlpâirea unei lumânări îndepărtate, ca prin apă tulbure... a cuiva în întuneric. Și mi-am dat seama că am mai văzut această scenă, într-un vis.

— Cineva, murmură Aranict. — Gardianul tău?

'Nu. Dar am simțit gândurile acelui străin – i-am visat amintirile. O casă veche, unde stăteam cândva, dar acum era goală. Inundat, întunecat. Ca atâtea lucruri pe albia oceanelor, timpul său era trecut, scopul său... pierdut. A intrat în ea, dorind să o găsească așa cum a găsit-o cândva, dorind, mai presus de toate, confortul companiei. Dar au plecat.

'"Ei"? Oamenii locuiau în acea casă?

'Nu mai. A părăsit-o și acum merge, purtând un felinar — îl văd ca pe o figură a mitului, ultimul suflet în adânc. Strălucirea singuratică și plictisitoare a tot ceea ce mai are de oferit cuiva. Un moment de... — se întinse până la față, șters de lacrimi — de... lumină. Relief. Din presiunile groaznice, poverile, *întunericul* .'

Se opriseră. Stătea în fața lui, cu ochii plini de tristețe. Ea a șoptit: „Îți face semn? Îți imploră compania, Brys?

Clipi, clătină din cap. „Eu–nu știu. El... mă așteaptă. Văd lumina felinarului, văd umbra lui. Totul este un mit, o conjurare. Așteaptă el sufletele celor înecați? Se pare că trebuie. Când ne zguduim, când ne pierdem simțul a ceea ce este în sus și a ceea ce este în jos - nu asta se întâmplă adesea când cineva se îneacă? Și vedem o ușurință în întuneric și credem că este suprafața. În schimb... lanterna lui ne cheamă. Jos și jos...'

— Brys, ce trebuie să faci?

— Există o voce în mine, spuse el, cu gâtul răgușit brusc, plin de emoție. „Tot ceea ce mările au luat – zeii și muritorii – toți… *Nemartori* ”. Și-a ridicat privirea pentru a întâlni ochii ei mari. — Sunt la fel de legat ca Adjunct, la fel de condus spre... ceva... ca ea. Am înviat pentru a fi fratele unui rege? Un comandant de armate? Sunt aici ca răspuns la durerea unui frate, la o *dorință* pentru cum au fost lucrurile cândva? Sunt aici să simt încă o dată ce înseamnă să fii om, să fii în viață? Nu. Mai sunt, iubirea mea. Mai sunt.

Ea întinse o mână, îl atingă pe obraz. — Trebuie să te pierd, Brys?

nu stiu .

Aranict trebuie să-i fi văzut răspunsul, deși el nu l-a spus, pentru că ea se rezemă de el, ca unul care cade, iar el și-a închis un braț în jurul ei.

Dragă voce. Lucru drag care așteaptă în mine - cuvintele nu pot schimba o lume. Nu au putut niciodată. Ai agita o mie de suflete? Un milion? Noroiul s-a ridicat și a luat curenții fără sens? Doar să se stabilească din nou, în altă parte .

Umbra ta, prietene, se simte ca a mea .

Lumina ta, atât de agitată, atât de slabă – cu toții ne agităm în întuneric, din momentul nașterii până în momentul morții. Dar tu visezi să ne găsești, pentru că, ca fiecare dintre noi, ești singur. Există mai multe. Trebuie să fie mai multe .

Prin toată dragostea din venele mele, te rog, trebuie să fie mai multe .

— Nu-mi face lecții, domnule, despre legămintele credinței noastre.

Atât de mult se dăduseră tăcerii, de parcă ar fi fost un depozit prețios, o boltă care ar putea transforma tot ceea ce ținea și să facă din frici o mulțime de virtuți îndrăznețe. *Dar aceste temeri sunt neschimbate* . Shield Anvil Tanakalian stătea în fața lui Krughava. Sunetele a cinci mii de frați și surori care pregăteau tabăra i-au înconjurat.

Transpirația i se prelingea sub haine. Își simțea mirosul propriului corp, înțepenit și acre, cu lanolina lui gambeson de lână. Marșul zilei i se simțea greoi pe umerii lui. Îi usturau ochii; îi era gura uscată.

Era gata pentru acest moment? Nu putea fi sigur – avea propriile sale temeri cu care trebuia să se confrunte, până la urmă. *Dar atunci, cât trebuie să aștept? Și care moment, dintre toate momentele, pot judeca cel mai sigur? Respirația dinaintea strigătului de război? Cu greu* .

Voi face asta acum și toți cei care mărturisesc să înțeleagă - a trecut mult timp și tăcerea din jurul meu nu era a mea - era locul în care mă conduse ea. Unde ne-ar forța pe toți, lângă peretele stâncii, în crăpături în piatră .

Fier, care sunt virtuțile tale? Marginea șlefuită sărută și plouă scântei. Sângele călărește ferula și stropește pe zăpada albă. Așa marchezi fiecare traseu . Tanakalian își întoarse privirea. Mișcare fierbinte, corturi ridicându-se, cârcei de fum care se învârteau în vânt. „Fără un Destriant”, a spus el, „nu putem cunoaște soarta lor”. El a aruncat o privire înapoi la ea, cu ochii îngustându-se.

Mortal Sword Krughava stătea în picioare și privea șapte frați și surori adunându-și cortul de comandă. Pielea antebrațelor ei groase, unde erau încrucișate peste sânii ei, se adâncise până la bronz, o nuanță care părea la fel de prăfuită ca peticele de pământ gol din jurul lor. Soarele decolorase șuvițele de păr care i-au scăpat de la cârmă și s-au desprins ca pânzele vântului fierbinte. Dacă purta răni din parlamentul cu Adjunctul, nu le-ar arăta. — Domnule, spuse ea, comandantul Erekala nu este unul pentru indecizie. Tocmai de aceea l-am ales să

conducă flota. Inviți la incertitudine și crezi că acesta este momentul pentru astfel de lucruri, când atât de multe au fost provocate.

Dar, naibii de prostule, Run'Thurvian a văzut ce urma. Ne vom trăda jurământul. Și nu văd nicio ieșire . — Sabia Mortală, începu el, luptându-se să-și țină mânia din voce, suntem jurați Lupii Iernii. În fierul nostru de călcat dezlănțuim colții războiului.

Ea mormăi. — Și într-adevăr va fi război, Shield Anvil.

Când ai stat în fața Adjunctului, când ai mărturisit că slujești ei și numai ei, gloria acelui moment te-a sedus atât de mult, nu-i așa? Nebunie! „Nu am fi putut anticipa ce intenționa Adjunctul”, a spus el. „N-am fi putut ști că ea ne-ar înșela atât de mult...”

Ea s-a întors atunci. — Domnule, trebuie să vă condamn?

Tanakalian făcu ochii mari. Se îndreptă înaintea ei. „Mortal Sword, eu sunt Shield Anvil of the Perish Grey Helms-”

— Ești un prost, Tanakalian. Ești, într-adevăr, cel mai mare regret al meu.

De data aceasta, a jurat el, nu se va retrage în fața disprețului ei. Nu voia să plece, simțindu-se diminuat, bătut. — Și tu, Mortal Sword, stai în fața mea ca cea mai mare amenințare pe care Grey Helms au cunoscut-o vreodată.

Frații și surorile de la cort au oprit orice activitate. Alții li s-au alăturat pentru a asista la această ciocnire. *Uită-te la toți! Știai că vine!* Inima lui Tanakalian tunea în piept.

Krughava devenise alb. — Explică asta, Shield Anvil. Vocea ei era aspră, zguduitoare. — Despre viața ta, *explică asta* .

O, cât de mult tânjise după acest moment, cât de evocat această scenă, unde stătea Navalul Scutului, față în față cu Krughava. A fost martor și atât de amintit. *Această scenă precisă* . Și în mintea lui spusese tot ce avea să spună acum, cu vocea tare și îndrăzneață, solidă și neclintită în fața furiei acestui nenorocit tiran. Tanakalian trase încet aer în piept, privi Sabia Mortală tremurând de furie și nu se îngrozi. — Adjunctul Tavore este o singură femeie. O femeie muritoare - asta și nimic mai mult. Nu era locul tău să-i mărturisești serviciul față de ea. Suntem Copii Lupilor, nu femeia aia blestemata! Și acum vezi ce s-a întâmplat! Ea ne stabilește cursul și înjunghie chiar în inima credinței noastre!

„Zeul căzut-”

„Hood *ia -l* pe Dumnezeul Căzut! „Când bhederinul este rănit și slab, lupii se vor închide!” Deci este scris! În numele zeilor noștri, Mortal Sword, el ar trebui să *moară* de mâna noastră! Dar nimic din toate astea nu contează – îți imaginezi cu adevărat că lui Tavore îi pasă de credința noastră? Îngenunchează în fața Lupilor? Ea nu.'

— Mergem spre războiul final, domnule, și un asemenea război ne cere. The Perish. Grey Helms — fără noi, nu poate exista război final! Și nu voi rămâne...

— Un ultim război? Nu fi ridicol. Nu există un război *final !* Când ultimul om cade, când ultimul zeu își dă ultima suflare, paraziții vor închide fălcile peste cadavre. Nu are sfârșit – nimic, nebun, nebun! Totul era despre tine stând pe un morman de cadavre, cu sabia roșie ca apusul. Totul era despre Krughava și despre viziunile ei nebunești de glorie! Făcu un semn furios către soldații adunați în jurul lor. — Și dacă trebuie să murim cu toții pentru momentul tău prețios și strălucitor, de ce, nu este Shield Anvil care stă gata să îmbrățișeze sufletele?

' *Acesta este rolul tău!* '

„Pentru a binecuvânta uciderea voastră intenționată a fraților și surorilor noștri? Vrei să le sfințesc sacrificiul?

Mâna ei stângă era în mâna sabiei, lama era pe jumătate scoasă. Trecuse de la alb la roșu aprins. *Furia furioasă este aproape asupra ei. Ea este la câteva momente de la uciderea mea. De lupi, vezi ce este!* — Shield Anvil, domnule, nu va pune la îndoială...

— O să ne binecuvântez, Mortal Sword, în numele unei cauze *drepte .* Fă-ți cauza justă. Vă rog, înaintea tuturor acestor martori – înaintea fraților și surorilor noștri – *să faceți această cauză dreptă!* '

Sabia răzuită. Fierul s-a scufundat, a dispărut în teacă. Focurile din ochii ei s-au diminuat brusc. „Deci suntem împărțiți", a spus ea. „Suntem despărțiți. Criza de care m-am temut este în sfârșit asupra noastră. Adjunctul a vorbit despre trădare. Ochii ei reci cercetau mulțimea. „Copiii mei, ce ni s-a întâmplat?"

A vorbit căpitanul Ikarl, unul dintre ultimii veterani dintre ei. — Sabie Mortală. Două părți ale unui argument pot face complicatul să pară simplu, atunci când este orice altceva decât simplu. O a treia voce poate oferi rațiune și, într-adevăr, înțelepciune. Trebuie să aclamam un Destriant. Pentru a reduce această diviziune, pentru a remedia această rană.

Ea înclină capul. „Domnule, exprimați îndoiala multora? Frații și surorile mele pun la îndoială conducerea mea?

El clătină din cap, dar nu se putea spune la ce se referea acea negație. „Mortal Sword, ne-am jurat Lupii Iernii – dar fără un Destriant nu putem ajunge la ei. Suntem despărțiți de zeii noștri și așa suferim. Krughava, fiica lui Nakalat, nu vezi cum suferim?

Scuturată, cu ochii întunecați, îl privi încă o dată pe Tanakalian. — Shield Anvil, consiliezi trădarea Adjunctului Tavore?

Și așa este pus la lumină. În cele din urmă, este dat jos . Ridică vocea, forțându-se să rămână ferm, calm, fără să dezvăluie nicio urmă de triumf. — Lupii urlă în numele războiului. Închinarea noastră s-a născut în zăpezile patriei noastre, în suflarea crudă și înghețată a iernii. Am venit să onorăm și să respectăm fiarele sălbăticiei, lupii care împărțeau fermele montane, pădurile întunecate, cu cei de la noi. Chiar și așa cum, în zilele noastre de început, am vânat tocmai acele fiare. Le-am înțeles, sau așa ne plăcea să credem...

„Aceste cuvinte sunt inutile...”

— Nu, Mortal Sword. Sunt necesare. Ele sunt, de fapt, *vitale* . Îi privi pe ceilalți – toți se adunaseră acum, o masă tăcută. *Cinci mii. Frați, surori toate. Mă auzi. Mă vei auzi. Trebuie să mă auzi* . „Ne aflăm divizați, dar această criză ne-a așteptat și trebuie să o facem față. O criză creată de jurământul Sabiei Mortale față de Adjunct. Ne vom confrunta. Aici. Acum. Frați, surori, ne-am uitat în ochii fiarei – sălbăticia noastră aleasă – și, cu îndrăzneală închipuire, i-am proclamat frați, surorile noastre, rudele noastre.

Voci strigau – supărate, aspre de negare. Tanakalian și-a ridicat mâinile, le-a ținut sus până când a revenit liniștea. — O prezumție, repetă el. „Nu putem cunoaște mintea unui lup, nu mai mult decât putem cunoaște mintea unui câine sau a unui dhenrabi din mările nordului. Cu toate acestea, ne-am luat pe cei mai vechi zei – Domnul și Doamna iernii înghețate, dintre toate fiarele, al sălbăticiei lumii. Ne-am jurat unei case – o forță – *unde nu aparținem* ...

Protestele au fost mai zgomotoase de data aceasta, reticente în a se stinge. Tanakalian a așteptat. — Dar *războiul* , ah, știam bine asta. Am înțeles-o, într-un mod în care nici un lup al pădurii nu ar putea. Atunci aceasta trebuia să fie cauza noastră? Să fim noi sabia sălbăticiei, apărătorul lupilor și al tuturor fiarelor pădurii, mării, câmpiei și muntelui? S-a confruntat cu Krughava. — Sabie mortală?

„Cele mai vechi sentimente au șoptit astfel de lucruri”, a răspuns ea, „după cum știm cu toții. Și nu ne-am rătăcit, domnule. *Nu avem* .'

— Avem, Mortal Sword, dacă continuăm să-l urmăm pe Adjunct, dacă stăm alături de ea în acest război pe care îl caută. În cele din urmă, este timpul să vorbesc despre ultimul avertisment al lui Destriant Run'Thurvian, rostit cu câteva clipe înainte de moartea lui, cuvinte grele, cuvinte acuzatoare, chiar dacă el mi-a negat îmbrățișarea.

Șocul era palpabil, ca un tunet atât de îndepărtat încât nu a fost auzit, ci simțit. Un tremur în chiar oasele. *Și tot ce vine, tot ce acum se repezi spre noi* ...

Krughava avea ochii mari și îi putea vedea confuzia. — Tanakalian, te-a refuzat?

'El a facut. Nu m-a aprobat niciodată – dar cu greu ai fi putut să nu fii conștient de asta. Cred că a lucrat la tine zi și noapte, subminându-ți decizia de a mă face Navalul Scutului. Și când a murit, temerile și îndoielile lui au prins rădăcini în tine.

Privirea pe care ea îi arunca era una pe care nu o mai văzuse până atunci.

Ikarl a întrebat: — Shield Anvil, spune-ne despre avertismentul Destriantului.

'Trădare. A spus că ne va forța să ne trădăm zeii – nu puteam fi sigur despre cine vorbea. Adjunctul? S-a confruntat cu Krughava. — Sau propria noastră sabie mortală? A fost dificil, vezi tu, pentru că antipatia

lui față de mine s-a dovedit un obstacol. Asta și faptul că el era pe moarte sub ochii mei.

— Tu spui adevărul, spuse Krughava, parcă uimit.

„Mortal Sword, să nu crezi că nu-mi iubesc frații și surorile. Să nu crezi că aș sta aici și aș minți. Eu sunt Shield Anvil, și pentru toate îndoielile lui Run'Thurvian — pentru toate îndoielile *tale* , Krughava — îmi țin datoria. Suntem împărțiți, da. Dar ceea ce ne desparte este atât de fundamental încât să-l exprim în cuvinte ar putea părea absurd. De partea Adjunctului, ni se oferă un loc printre muritori, printre oameni – cu defecte, slabi, nesiguri în cauza lor. Pe de altă parte, legământul nostru de credință. Lupii Iernii, Lupii Războiului. Domnul și Doamna Fiarei țin. Și în această credință alegem să stăm alături de fiare. Ne declarăm săbiile în numele libertății lor, al dreptului lor de a trăi, de a împărtăși aceasta și orice altă lume. Întrebarea – atât de absurdă – este aceasta: trebuie să fim oameni sau trebuie să fim ucigașii umanității? Și dacă acesta din urmă, atunci ce va veni din noi ar trebui să câștigăm? Ar trebui să conducem cumva o rebeliune a sălbăticiei și să distrugem astfel fiecare om de pe această lume? Trebuie atunci să cădem pe propriile noastre săbii?

Apoi făcu o pauză, s-a epuizat brusc și a întâlnit ochii lui Krughava. — Run'Thurvian a avut dreptate. Va fi trădare. De fapt, alegând o parte, nu putem decât să o trădăm pe cealaltă. Mortal Sword, îți lași sabia jos înaintea Adjunctului. Dar cu mult înainte de acel moment ai promis aceeași armă în numele zeilor noștri. Indiferent cât de puternică ar fi forjarea sabiei, a spus el, nicio armă nu poate rezista mult timp presiunilor contrare. Slăbește. Se sparge. Nicio armă nu a depășit vreodată o diviziune și, odată trasă, o sabie nu poate decât să taie. Pentru toate virtuțile fierului, Sabia Mortală, suntem carne și oase. Ce ne așteaptă, Krughava? Pe ce cale ne vei conduce? Să fie oare spre gloria ta personală, acolo, lângă Adjunct? Sau va fi în numele zeilor pe care am jurat să-i slujim?

Ea s-a scuturat de cuvintele lui, părea incapabilă să vorbească.

Virtutea fierului, femeie, este că atunci când lovește, lovește adevărat! S-a confruntat cu mulțimea. „Surori! Frații Grey Helms! Există mulți zei ai războiului – am străbătut jumătate din această lume și nu putem nega cele mii de fețe – miile de măști purtate de acel sumbru aducător de ceartă. Am văzut muritorii îngenunchind în fața idolilor și a statuilor - în fața unui mistreț, a unui tigru dungat sau a doi lupi. Am auzit strigătele pe câmpul de luptă. Făcu o pauză și zâmbi pe jumătate, de parcă și-ar fi amintit. — Câmpul de luptă, da. Numai prin acele strigăte implorante, ne-am putea imagina că cel mai mare zeu al războiului se numește *Mamă* . Și-a ridicat din nou mâinile pentru a-și rămâne ascultătorii. — Nu am vrut să lipsesc de respect, dragi rude. Vorbesc doar pentru a găsi ceea ce ne diferențiază – de toate celelalte culte îmbibate de sânge. Ce caută ei acolo, în bătălii violente, acele

credințe sălbatice? Ei caută moartea - moartea dușmanilor lor - și dacă moartea trebuie să vină la ei înșiși, atunci se roagă să fie una curajoasă, una glorioasă.

Trecu cu pași mari pe lângă Krughava, era încântat să o vadă făcând-o deoparte și se înfruntă cu Ikarl și pe ceilalți: zeci de fețe, ochii ațintiți acum asupra lui, ochi care alunecau peste Sabia Mortală de parcă ea ar fi încetat să mai existe. Nu-i venea să creadă bruscitatea, *imensitatea* acestei uzurpari.

A fost slăbită fatal. Acolo în cortul de comandă al Adjunctului. Ea a căutat să nu arate nimic din asta și a ascuns-o într-adevăr bine. Totuși, tot ce trebuia să fac a fost să produc, o singură dată. Și vezi ce s-a întâmplat .

Tavore, negarea ta a rupt-o pe Krughava, iar Krughava a fost o femeie pentru care încrederea era totul. Cum aș fi putut să nu-i aud cioplirea coloanei vertebrale? Chiar atunci și acolo? Cum aș fi putut să nu înțeleg momentul în care a înțeles noțiunea de strategie, de tactică și și-a îndrăznit zelul reînnoit? A fost... disperat. Nu contează . „Dar noi nu suntem la fel ca ceilalți. Nu suntem doar un cult al războiului dintre multe. Nu căutăm gloria – cel puțin nu în numele nostru. Nici măcar moartea vrăjmașilor noștri ne bucură atât de mult, umplându-ne nopțile de beție cu bravada. Suntem prea sumbri pentru astfel de lucruri. Nu este în noi să ne înfățișăm și să facem fanfaș. *Războiul* , frații mei, surorile mele, este singura armă care ne rămâne.

— Pentru a apăra sălbăticia. Vă spun că aș sfida ultimele cuvinte ale lui Run'Thurvian! Trada Lupii? Nu! Nu! Și în ziua bătăliei noastre, când vom rămâne liberi pe cadavrele semenilor noștri, când vom da încă o dată sălbăticia asupra întregii lumi, ei bine, atunci mă voi închina în fața Lupilor. Și cu smerenie mă voi lăsa deoparte. Căci nu slava *noastră* căutăm. Se înclină să se uite la Krughava. — N-a fost niciodată. Înfruntând din nou pe ceilalți. „Trebuie să cădem atunci pe propriile noastre săbii? Nu, pentru că așa cum am spus mai devreme, *nu există un război final* . Într-o zi vom fi chemați din nou - aceasta este singura certitudine pe care trebuie să o recunoaștem.

'Frati surori! Ai jurat Lupii Iernii?

vuietul care a răspuns la întrebarea lui l-a legănat cu un pas înapoi. Revenind, s-a răsucit, a mers până la Krughava. — Mortal Sword, te-am căutat să te întreb despre comandantul Erekala și despre flotă. L-ai ales, dar trebuie să știu, este un slujitor loial Lupilor? Sau *te* venerează ?

Ar fi putut la fel de bine să o pălmuiască. *Da, fac asta înaintea martorilor. Toate ochiurile publice pe care le-ai vizitat asupra mea - în sfârșit, pot să îți transmit același lucru. Cum se simte?*

Krughava se îndreptă. — Erekala este cea mai devotată, domnule.

— Flota ar fi trebuit să sosească, spuse el. — Blocând portul și izolând astfel Spire. Da?'

Ea a dat din cap.

— Și acolo ne așteaptă.

— Da, Shield Anvil.

— Mortal Sword, te vei întoarce la stâlp? Ne vei conduce în războiul care vine? Nevoia noastră de tine...

Ea și-a ridicat ochii, l-a tăcut cu privirea lor glacială. Un rânjet de râs îi curbea buzele. — E clar trecut, Shield Anvil. Se întoarse spre mulțime. — Renunț la titlul de Sabie Mortală Lupilor. În jurământul meu față de Adjunct, se pare că v-am trădat pe toți. Așa să fie, domnilor. Să fie scris că trădarea – atât de prevenită de Destriant Run'Thurvian – nu a aparținut Perish Grey Helms, ci Mortal Sword Krughava. Crima este a mea și numai a mea.

Zei, egoismul suprem al acestei creaturi! Chiar și în înfrângere, ea va sta pe movilă, singură. O debarasez de tot --i bag cuțitul în chiar inima - și acum se transformă brusc într-o figură de tragedie uluitoare! Cum se descurcă ea? De fiecare dată! „Cum va fi scris", a spus el cu voce tare, „rămîne de decis. Dacă îți redescoperi credința, Krughava...

Și-a dezvăluit dinții. „Dacă îți descoperi *umanitatea* , Tanakalian, dacă găsești curajul – Hood știe unde – să vezi criza din propriul tău suflet, atunci vino la mine. Până atunci, voi călători singur.

El a pufnit. — Și îți vei ridica și tu propriul cort? Gătiți-vă singur micul dejun?

— Le-am mulțumit vreodată fraților și surorilor mei, Shield Anvil, pentru asemenea bunăvoințe pe care le-au oferit voluntari. Ea înclină capul. — Mă întreb... cât timp înainte de a face aceleași scăpări din mintea ta, Tanakalian?

În timp ce ea se îndepărta, el se întoarse spre cort. — Iată, copiii mei, să vă ajut cu asta?

' *Uzurpare?* '

Krughava trecu pe lângă Spax, își aruncă cârma într-un colț al cortului și o urmă cu mănușile ei. — Aș bea, Alteță.

Abrastal făcu un gest sălbatic și Spax se scutură, se duse să adune o ulcior. — Femeie, ai dreptul la asta. Imbata-te si apoi vino in patul meu. Promit să te fac să-ți uiți toate relele.

Femeia severă îl privi pe Barghast cu o privire măsuratoare, de parcă ar fi contemplat oferta lui. Spax simți brusc transpirație pe partea mică a spatelui. El turnă repede un pahar și i-o întinse.

Regina Abrastal se scufundă înapoi în grămada de perne. — Ei bine, asta nu a durat mult.

Ochii lui Krughava sclipiră. — Dacă sunt prea rușinos în ochii tăi, Alteță...

— Oh, stai liniștit și bea asta. Spax, fii gata să-i mai torni. Mă gândeam cu voce tare, Mortal Sword, la simțul meu despre Adjunct-ului...

'A ei? Și dacă îți place, nu mai sunt Mortal Sword. Nu, nimic din toate astea nu poate fi aruncat la picioarele lui Tavore...

„Din toți zeii râului, femeie, așează-te și bea – cu alte cuvinte, taci! Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Dar mine, Firehair?

— Ar trebui să sosească vreodată momentul miraculos când poți spune ceva de valoare, Spax of the Gilk, fii sigur că ai sări direct. Între timp, revin la punctul meu. Adjunctul. Nici măcar nu pot să ghicesc felul, dar clar ea a reușit cumva să vă lege pe toți de ea – până în ziua parlamentului, când s-a dus și a rupt totul. Deci, nu mult timp - vezi? Ceea ce a făcut ea a dezactivat apoi și mă întreb de simțul ei îngrozitor al timpului.

Ochii lui Krughava erau la nivel deasupra marginii paharului. — Înălțime, ce ați făcut despre ea?

— Spax, dă-mi blestemata aia de ulcior dacă tot ce poți face este să te uiți – nu, dă-mi-o. Aruncă-te jos lângă perdea - ar putea fi nevoie să ne ștergem picioarele până se termină noaptea. Acum, Adjunctul. Krughava — Îți jur că te voi face să plângi, sau orice altceva pot smulge de la tine. Dacă ții totul înăuntru, așa cum te văd că faci, te va ucide.

— Tavore Paran, Alteță.

Abrastal oftă, privindu-l pe Spax așezându-se lângă perdea. — Mi-e dor de Khundryl, mormăi ea. Ea clipi și apoi privi în altă parte, păru să studieze una dintre tapiseriile groase care atârnau de cadrul cortului. Spax îi miji ochii. O scenă de încoronare decolorată, figuri rigide ca statuile, genul de formalitate care vorbea despre incompetența artistică sau absurditatea geniului. Nu s-a putut hotărî niciodată cu privire la astfel de lucruri. *Este doar un cerc prost de aur și argint și nu numai. Este doar o proclamare stupidă de superioritate — uită-te la toate capetele plecate! Unde este adevăratul mesaj aici? E cu acei paznici care căptușesc pereții și cu săbiile sub mâinile lor* .

— Este dificil, spuse Abrastal, încă încruntat la tapiserie. 'De unde vine loialitatea? Ce îl face să se nască? Ce ridică o persoană deasupra tuturor celorlalți, astfel încât cineva alege să o urmeze pe ea sau pe el? Nu este altceva decât propria noastră disperare? Este, așa cum spun Khundryl, aripa aceea vastă de corb care se întinde peste noi? Tânjim după adăpostul competenței – reală sau imaginată, adevărată sau delirante?

Spax și-a dres glasul. „În vremuri de criză, Firehair, chiar și cel mai mic grup de oameni își vor întoarce capul, găsind unul dintre ei. Când nu avem răspunsuri, ne uităm la cineva care ar putea - și acea speranță se naște din calitățile observate: a gândirii cele mai clare, a înțelepciunii sau a curajului îndrăzneț - tot ceea ce fiecare dintre noi dorește să reflecte.

Krughava se îndreptă spre Spax, dar nu spuse nimic.

— Reflectează, nu-i așa? Abrastal mormăi, bău o gură de vin. „Este această regina o oglindă? Asta e tot ce sunt? Asta e tot ce ești, șef de război Spax? O oglindă pentru oamenii tăi?

— În multe feluri, da. Dar, uitându-se în acea oglindă, ei aleg vreodată, cred, să vadă doar ceea ce vor să vadă.

„Domnule”, a zbuciumat Krughava către Spax, „inviți o poziție insuportabilă, pentru toți cei care vor comanda, care vor prelua conducerea, de la cea mai mică bandă de războinici până la cel mai vast imperiu”. Ea se încruntă la paharul ei și i-o întinse lui Abrastal, care se apleacă în față pentru a-l umple din nou. „Printre Perish, în nopțile înnorate și fără lună, câte douăzeci de vânători se duceau la rath'avari și vâslau dincolo de fiorduri. Ei aprindeau felinare strălucitoare, suspendându-le pe stâlpi peste apele negre și înghețate și, prin acea lumină, ei numeau din adâncuri nitalii cu trei fălci - un pește groaznic care vânează în număr mare dhenrabii și este capabil să dezbrace. acele creaturi leviatan până la oase într-un singur sondaj. Nitalurile, vezi tu, vânează după strălucirea lunii. Iar când s-au ridicat la lumină, vânătorii le-au aruncat sulița. Ea a tăcut, cu pleoapele coborâte pentru o vreme.

Spax s-a zgâriat de perul de pe falcă, încercând să descopere semnificația acelei povești. Îi aruncă o privire lui Abrastal, dar regina părea fixată pe vechea tapiserie.

— Peștii ăia ar ieși la suprafață, spuse Krughava cu o voce ca pietrișul sub călcâiul unui cizme, iar lumina i-ar orbi, i-ar îngheța. Nu a fost curaj în uciderea lor – nu a fost nimic altceva decât măcel și avea să se sfârșească doar când brațele și umerii vânătorilor ardeau ca focul, când nu mai puteau ridica harpoanele.

Spax pufni, dând din cap. — Da, chiar așa se simte, uneori.

— Când mă gândesc la sălbăticii, continuă ea, ca și cum nu l-ar fi auzit, mă gândesc la nital. Noi, oamenii, suntem cea mai strălucitoare lumină și în fața noastră fiecare fiară vie a acestei lumi îngheață pe loc. My Shield Anvil a trezit din nou toată furia în poporul meu, o furie confundată cu vinovăția. Noi trebuie să fim sacrificatorii care îi apărăm pe cei sacrificați.

„Lupii războiului...”

— Este un cult al naibii! se răsti Krughava, apoi ea clătină din cap. — Sălbăticia lupului ne-a inspirat – este atât de surprinzător?

— Dar trebuie să existe principii ale credinței tale, insistă Spax, care într-adevăr strigă după răzbunare.

— Iluzii, domnule. Alteță, vorbiți despre Adjunct. Vă rog.'

— O femeie foarte motivată, Krughava. Disperarea. Și nevoia cumplită. Dar este ea o oglindă? Și dacă da, ce trebuie să vedem cu toții?

Krughava ridică privirea, îl studie pe Abrastal. — Numai gândul mă face să plâng, dar nu știu de ce.

„Pentru a reflecta”, a spus Spax, „o oglindă este făcută tare, lustruită, fără defecte”.

— Găsește-ne mai mult vin, Spax, mârâi Abrastal, acesta este gata. Krughava — ai jurat credință Adjunctului. De ce?'

„Am fost tulburați. Întrebările începuseră să ne tulbure, în special pe Destriant și cei mai înalți senescali ai săi – cei care și-au dat viața filozofiei religiei noastre. Ne-am antrenat să fim armele de război, vedeți, dar începusem să ne întrebăm dacă singurul gest al umanității era cel care dădea violență. Distrugere. Ne-am mirat de puterea aparent insurmontabilă a răzbunării, răzbunării și pedepsei drepte. Ochii ei erau sumbru. — Asta e tot ce avem? Nu există nimic altceva care ar putea contesta astfel de arme?

— Atunci, se aventură Abrastal, trebuie să fi văzut ceva. In ea. In Tavore Paran-'

Dar Krughava clătină din cap. — Tot ce știam despre ea, în acel moment în care mi-am promis serviciul meu și pe cel al Grey Helms – tot ce știam, ei bine, a venit din viziunile senescalilor. Zeul căzut a fost stricat. Cu dureri groaznice. Ca o fiară – ca oricare dintre noi – și-a lovit chinuitorii. În asta, el era mai mult lupul decât noi. Sau ar putea spera vreodată să fie. Înălțime, un cuțit în gât ar fi o milă, pentru atât de mulți – trebuie să înțelegeți asta – atât de mulți se adunaseră acum să se hrănească cu durerea lui, să bea veninul dulce al sângelui său febril. Mai mult decât atât, asistând la închisoarea lui și la agonia lui, ei s-au simțit înălțați - i-a făcut să se simtă puternici, iar în acea putere singura monedă era cruzimea. La urma urmei, acesta nu este întotdeauna felul nostru?

— Visele senescalilor, Krughava? Ce au oferit ei?

Femeia cu părul de fier dădu din cap. 'O alternativa. O cale de iesire. În acele vise stătea o femeie, o femeie muritoare, imună la toate magiile, imună la seducția suferinței eterne a Dumnezeului Căzut. Și ea ținea ceva în mână – era mic, într-adevăr, atât de mic încât visatorii noștri nu puteau să-i deslușească natura, dar îi bântuia – oh, cât îi bântuia!

— Ce ținea ea? întrebă Abrastal, aplecându-se înainte. — Trebuie să ai o idee.

'O idee? Oh, sute dintre acestea, Alteță. Ceea ce ținea ea avea puterea de a-l elibera pe Dumnezeul Căzut. Avea puterea de a sfida zeii războiului - și orice alt zeu. Era o putere de a zdrobi viața de răzbunare, de pedeapsă dreaptă. Puterea de a arde *seducția suferinței* în sine. Ochii ei străluceau în lumina felinarului. — Vă puteți imagina așa ceva?

Spax se lăsă pe spate. — Am văzut-o de destule ori. Nu văd nimic în mâna ei.

Krughava pusese paharul jos. Ea stătea acum, cu mâna stângă întinsă, palma în sus, sprijinită pe genunchi. Se uită la el, ca și cum ar fi căutat să evoce tot ce avea nevoie. „Asta," șopti ea, „nu este o oglindă. Dar... oh, cât de mult aș vrea să fie una.

— Krughava, spuse Abrastal cu o voce joasă, aproape nesigură. „În momentul în care ai stat în fața ei, nu a fost oare îndoială? Nu a existat nici măcar o clipă de... incertitudine?

— M-am gândit – în ochii ei, atât de plat... ceva. Și acum mă întreb – nu pot să nu mă întreb dacă tot ceea ce credeam că văd nu era altceva decât ceea ce voiam să văd. Mâna s-a ondulat încet, s-a închis ca o floare pe moarte. „ *Oglinda minte* ”.

Aceste ultime cuvinte l-au zguduit pe Spax până în miezul lui. Se ridică în picioare, simțind sângele curgându-i pe față. — Atunci de ce nu ai acceptat argumentul Shield Anvil? Krughava! De ce ești aici?

Cu ochi pustii, ea ridică privirea spre el. „Am vrut un război drept. Am vrut să fie ultimul război din toate războaiele. Am vrut un final. Într-o zi, lupii vor alerga doar în amintirile noastre, în visele noastre. Nu vreau să trăiesc ca să văd ziua aceea.

— A fost ceva acolo, a insistat Abrastal. — În mâna ei – văzătorii tăi au văzut asta, Krughava. Au văzut-o. Trebuie să afli ce a fost - pentru noi toți să facem asta, să facem cum dorește ea - pentru *noi* , Krughava, trebuie să o găsești!

— Dar știu ce este, Alteță. În acest moment, mi-am găsit răspunsul. Și văd acum cum l-am văzut cum slăbește. Cum i-am văzut lumina stingând din lume. Vedeți disperarea Adjunctului - oh, da, este disperată. Suntem prea puțini. Eșuăm. Acel lucru prețios pe care l-a găsit, a plătit un preț pentru el, iar prețul acela se dovedește acum prea mare. Pentru ea, pentru Bonehunters, pentru noi.

Spax și-a dezvăluit dinții. — Atunci oglinda nu a mințit.

— Minciuna este în credință, domnule. Credința că poate câștiga, că poate chiar supraviețui. Vedeți, ea este într-adevăr o singură femeie, o muritoare, iar puterea ei nu este mai mare decât a oricui altcineva. A fost în război – cred acum – toată viața ei. Este de mirare că acum se împiedică?

Spax s-a gândit la acea conversație, apoi a clătinat din cap. — De undeva, Krughava, găsește putere. Am văzut - toți am făcut-o, la naiba...

— M-a întors.

Abrastal pufni. „Te simți disprețuit? De aici au venit toate astea?

— Înălțime. Tonul lui Krughava se întări. „De la bun început, m-am văzut ca reflectarea credinței ei. Aș fi singurul ei aliat de nezdruncinat – jurat ei și numai ei, indiferent unde ne-ar conduce. Și știam că ne înțelegem. Și că oricât de mult aveam nevoie de ea – și de ceea ce ținea înăuntru – ea, la rândul ei, avea nevoie de *mine* . Înțelegi ceva din asta? Eu am fost sursa puterii ei. Când credința ei s-a zdruncinat, n-a trebuit decât să se uite la mine. Krughava își ținu palmele de față, acoperindu-și ochii și se aplecă încet înainte. Înăbușită, ea a spus: „M-a întors".

Spax se uită la Abrastal și întâlni privirea neclintită a reginei. Șeful de război Gilk dădu încet din cap.

— Mă lăsați într-o poziție dificilă, spuse Abrastal. — Krughava. Dacă te înțeleg corect, acum gândul tău este că, negându-te, Adjunctul și-a pierdut de fapt credința. Totuși, nu era aceasta o chestiune de

dispoziție? Două obiective, nu unul, așa că trebuie să fim împărțiți în forțe. Și având în vedere natura deșertului de sticlă...

Dar Krughava clătina din cap în spatele mâinilor. — Îți imaginezi cu adevărat că ea crede că poate trece? Cu armata ei?

Spax a dezlănțuit un șir de blesteme Barghast și apoi a spus: „Ce rost ar avea asta? Dacă intenționează să se sinucidă, nu, ego-ul ei nu poate fi atât de diabolic de monstruos încât să-și ia toți soldații cu ea!

— Cred că încă ești, și mâinile lui Krughava căzură în timp ce ridica privirea spre el, „să te familiarizezi cu a treia voce din această ceartă veșnică".

— Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre disperare, domnule. Da, ea ar vrea ea însăși și armata ei să traverseze Deșertul de Sticlă, dar o face fără credință. A dispărut, alungat...

Abrastal spuse: „Sincer, cum te-ai văzut pe tine însuți drept reflectarea adevărată și de neclintit a credinței lui Tavore, cred că convingerea ta că Tavore te-a văzut la fel – în acești termeni precisi – este ea însăși un articol de credință. Acest loc de disperare în care te afli acum este în întregime făcut de tine.

Krughava clătină din cap. „Am văzut cum slăbește. Am văzut lumina ei stingând din lume. Și i-am văzut disperarea. Suntem prea puțini. Eșuăm. Lucrul acela strălucitor, acolo în mâna ei, este pe moarte.

— Spune-mi numele, șopti Abrastal. — Acest argument al tău. Numiți o parte *credință* și alta *disperare* . Vorbește-mi despre ce ține ea. Chestia asta eșuată, pe moarte.

Spax se întoarse surprins către Abrastal. — De ce, Firehair, încă nu știi? Ceea ce se estompează din lume? Numele lui este *compasiune* . Aceasta este ceea ce ea ține pentru Dumnezeul Căzut. Ce are ea pentru noi toți.

— Și nu este suficient, șopti Krughava. „ *Dumnezeu de jos, nu este suficient* ".

CARTEA A PATRA

PUMNII LUMII

Dacă ar fi un loc mai bun
L-ai căuta?
Dacă pacea era la îndemână
Ați ajunge la el?
Și pe acest drum stau mii
Plâng pentru tot ce a trecut
Călătoria s-a încheiat
Am terminat cu vechile noastre moduri
Dar nu s-au terminat cu noi
Nu a mai rămas aer
În acest pumn închis
Ultima suflare a fost luată
Și acum așteaptă eliberarea
Unde copiii stau așteptând
Pentru moștenirea deșeurilor
Îngropată în cadourile pe care le-am făcut
Am văzut un loc mai bun
Am cunoscut pacea ca somnul
Se află la capătul drumului
Unde s-au adunat nămolurile
Și vocile geme ca muzica
În acest moment de a ajunge
Piatra mi-a luat carnea
Și m-a ținut tare
Cu ochii care nu văd
Respirația legată înăuntru
Un pumn închis pe întuneric
O mână întinsă
Și acum treci pe lângă
Aruncându-mi monede la picioare
În povestea mea am căutat un loc mai bun
Și tânjea atât de mult după pace
Dar este o poveste nespusă
Și o viață neterminată

Taietori de lemne

Tableta IV

Hethra din Aren

CAPITOLUL XI

În acea zi i-am văzut ridicându-se sus
În înălțimea ființei au dus ani de zile
Și au rămas așa cum aveau să devină
Era sudoare pe brațe și șacali nebuni
S-au strecurat din ochii lor strălucitori
Văd o cunoaștere alunecând sub această ușă
Unde mă aplec blocat și gâfâind de groază
Și cu toate acestea, mi-am aruncat spatele împotriva ei
Ele sunt dovezile măcinate ale revelației
Înghesuind strada dincolo ca niște profeți adăpostiți
Și în timp ce copiii rătăceau pe calea zeilor
Forma mică era nemișcată la capătul suferinței
În această zi i-am văzut ridicându-se sus
Mizerabilul panteon de mâine în jurul petelor
Pe piatra în care fusese prins un câine șchiop
Într-o pădure de picioare subțiri și bețe și cărămizi
Au urcat și coborât ca niște constructori de monumente
Unde bolurile sunt de bronz și debordează
Și statuile de marmură clocesc ca porumbeii
Ai văzut toate aceste fețe ale lui Dumnezeu?
Ridicat atât de sus ca să ne arate perfecțiunea
De propriile noastre fețe sfinte, dar mâinile lor sunt goale
Din cărămizi și bețe acum că au crescut
Nu există credință care să curețe cruzimea copiilor?
Niciun zeu nu va apăra câinele care plânge pe piatră
Din versiunile sale mai mici, îi închid pe cei neputincioși
Și șchiopul? Dacă suntem făcuți așa cum am fi
Atunci creatorii suntem noi. Și dacă există
Un zeu modelând tot ce este în ceea ce suntem
Atunci noi suntem acel zeu și copiii
Bătând până la moarte un câine mic în fața ușii mele
Sunt luate în considerare micile măsuri ale voinței sale
Și în degustare fie scuipat, fie consumat
În extazul omnipotentului

Copiii ca zeii

Fisher kel Tath

Rampele fuseseră așezate, echipajele cântând în timp ce se ridicau pe frânghii. Coloane de marmură neagră, ridicându-se într-un inel în jurul movilei strălucitoare. Praful din gura lui Spindle avea gust de speranță, durerea din umeri și din spatele lui era ca promisiunea mântuirii .

El o văzuse azi și ea fusese... mai bună. Încă un copil, într-adevăr, unul foarte folosit, și doar un nenorocit ar spune că totul a fost spre bine. Că descoperirea credinței nu putea veni decât dintr-o suferință cumplită. Acea înțelepciune a fost transmisă pe cicatrici. Doar un copil, la naiba, curățat de dependențe urâte, dar acea privire a rămas acolo, în ochii ei străvechi. Cunoașterea aromelor mortale, o recunoaștere a sinelui, zăcând prins în lanțuri de slăbiciune și dorință .

Ea a fost Marea Preoteasă a Mântuitorului. O luase în îmbrățișare și ea era ultima care cunoștea acel dar .

Săpăturile din jurul movilei au furișat ofrande lângă găleată. T'lan Imass, mai ales. Bucăți de os lustruit, scoici și margele de chihlimbar aveau un mod de a rătăci pe părțile laterale ale tumulei. Marile frize de ipsos la care lucrau în Coral țineau acum acele cadouri ciudate și curioase, acolo, în granițele elaborate din jurul celor Nouă Scene Sacre .

Spindle se rezemă de vagonul cu apă, așteptându-și rândul cu o ceașcă de tablă răvășită într-o mână crăpată și slăbită .

Fusese odată marin. Un arzător de poduri. Se antrenase în inginerie militară, la fel de mult ca orice marina din Malazan. Și acum, la trei luni de la întoarcerea sa din Darujhistan (și ce mizerie fusese asta!), fusese numit căpitan de groapă, dar, ca în zilele sale de soldat, nu era unul care să stea pe spate și să-i lase pe toți ceilalți să facă toate lucrurile. munca grea. Nu, toate acestea s-au simțit... bine. Sincer .

Nu avusese un gând criminal de săptămâni întregi. Ei bine, zile atunci .

Soarele era strălucitor, năpustind pe câmpia inundabilă. Pe drumul de vest, vagoane uriașe urcau și coborau din cariere. Și în ceea ce privește orașul de la sud... se întoarse, miji ochii. Lumină glorioasă. Kurald Galain dispăruse. Black Coral nu mai era negru .

Plecat. Tiste Andii dispăruseră, acel dragon roșu cu ei, lăsând totul în urmă. Cărți, comori, totul. Nici un cuvânt pentru nimeni, nici un indiciu. Al naibii de misterios, dar ce era ciudat în asta? Nu erau oameni. Ei nu gândeau ca oamenii. De fapt -

' Zei de jos! '

De la palatul înalt, de la turnuri, o conflagrație bruscă, întuneric învolburat care s-a răspândit în nori agitați și apoi s-a rupt în bucăți .

Strigăte din partea echipajelor. Frica, alarma. groaza .

Strigăte îndepărtate... plouă .

Spindle era în genunchi, cupa de tablă rostogolindu-se de la mâinile tremurânde. Ultima dată... zei! Ultima dată când văzuse ...

Marii Corbi au umplut cerul. Mii, învârtire, cățărare, un vuiet zgomotos. Soarele a dispărut momentan în spatele lor imens .

Tremurând, liniștea lui zdrobită, simțea lacrimi vechi răsărind dintr-o fântână adâncă din interior. Crezuse că e sigilată. Uitat. Dar nu . — *Prietenii mei , șopti el* . Tunelurile ... *oh, inima mea, inima mea* ...

Corbi Mari, revărsând din locurile înalte ale orașului, zburând din ce în ce mai sus, strângându-se, plutind peste golf .

' *Plecând. Ei pleacă* .

Și în timp ce roiau deasupra orașului, în timp ce fierbeau peste mare, spre est, o sută de amintiri îngrozitoare și zdrobitoare s-au întors în Spindle și acolo s-au adăpostit .

Doar un nenorocit ar spune că totul a fost spre bine. Că descoperirea credinței nu putea veni decât dintr-o suferință cumplită. Acea înțelepciune a fost transmisă pe cicatrici. Doar un ticălos .

A îngenuncheat .

Și cum doar un soldat putea, a plâns .

Ceva îl atrasese pe Banaschar spre micuța mulțime de soldați. S-ar putea să fi fost curiozitate; cel puțin, așa trebuie să fi arătat, dar adevărul era că fiecare mișcare a lui acum, dintr-un loc în altul, era modul lui de a fugi. *Fugând de mâncărime. Mâncărimea pivnițelor templului, a tot ceea ce fusese la îndemâna mea. Dacă aș fi putut să știu. Ar fi putut ghici* .

Deșertul de sticlă l-a sfidat. Acel lux perfect care era paradisul unui bețiv, tot acel vin nesfârșit care nu l-a costat nici măcar o monedă, a dispărut. *Sunt al naibii acum. Așa cum i-am jurat lui Blistig, așa cum le-am spus tuturor, sobrietatea s-a întâmplat pentru bietul bătrân Banaschar. Nici o picătură în vene, nici un indiciu despre respirația lui febrilă. Nimic din bărbatul care era* .

În afară de mâncărime .

Soldații – obișnuiți, se gândi el – erau adunați în jurul unui bolovan răsturnat. Îl rostogoliseră pentru a fixa un colț al cortului din bucătărie. Sub ea se ascundea ceva.

Banaschar a intrat pentru a arunca o privire.

Un vierme, încolăcit în somn, deși începuse să se miște, ridicând un cap orb. De mult ca o anghilă din portul Malaz, dar acolo s-a încheiat asemănarea. Acesta avea guri peste tot.

„Nu pot spune că îmi place aspectul acela”, spunea unul dintre soldați.

— Pare încet, a observat un altul.

— Tocmai te-ai trezit. Se târăște ziua, cred eu. Toate gurile alea flămânde... Respirația lui Hood, mai bine întoarcem toate stâncile din tabără. Gândul de a te culca cu ei afară la vânătoare...

Cineva a ridicat privirea și l-a observat pe Banaschar. — Uite, preotul ăla inutil din D'rek e aici. Ce, vino să te uiți la copilul tău?

„Miriade sunt formele viermelui de toamnă...”

'Ce-i asta? Un vierme nenumărat, zici?

— Am văzut ceva asemănător, spuse Banaschar, reducându-i pe toți la tăcere. *În visele mele. Când mâncărimea se transformă în ceva care mușcă. Asta mestecă și roade și nu o văd, nu o găsesc. Când țip noaptea* . „A fost un sfat bun”, a adăugat el. — Scoateți tabăra — răspândiți vestea. Gaseste-i. Omoara-i pe toti.'

Un toc de cizmă trânti în jos.

Viermele s-a zvârcolit, apoi s-a desfășurat și și-a ridicat capul ca un șarpe care scuipă.

Soldații s-au dat înapoi, înjurând.

Banaschar a fost împins într-o parte. Fierul fulgeră, o lamă de sabie coborând, tăind viermele în două. A ridicat privirea pentru a-l vedea pe Faradan Sort. Ea se uită cu privirea la inelul de soldați. — Nu mai pierde timpul, se răsti ea. — Ziua devine mai caldă, soldați. Termină și apoi găsește puțină umbră.

Cele două secțiuni ale viermelui s-au zvârcolit până au ajuns în contact una cu cealaltă, moment în care s-au strâns în luptă muritoare.

Cineva a aruncat o monedă jos, trăgând praf. — Miridul mai scurt.

— Ne vedem cu asta. O a doua monedă a aterizat lângă prima.

Sabia lui Faradan Sort se izbi din nou și din nou, până când bucăți de vierme zăceau împrăștiate sclipind în praful alb. „Acum”, a spus ea, „următorul pariu pe care îl aud pus – pe orice – îl va vedea pe prostul transportând apă de aici până în Oceanul de Est. Sunt înțeles? Bun. Acum treceți la treabă, cu toții.

În timp ce se grăbeau să plece, Pumnul se întoarse spre Banaschar, îl studie critic. — Arăți mai rău decât de obicei, preot. Găsește puțină umbră...

— Oh, soarele este prietenul meu, Pumn.

„Doar un bărbat fără prieteni ar spune asta”, a răspuns ea, cu ochii mijiți. — Ești pârjolit. Va fi durere — vă sugerez să căutați un vindecător.

— Apreciez sfatul tău, Fist. Anticipez durerea azi? Fac. De fapt, cred că sunt binevenit.

Văzu un fulger de dezgust. — Doamne de jos, ești mai bun decât atât.

'Sunt? Bine din partea ta să spui asta.

Faradan Sort ezită, parcă era pe punctul de a mai spune ceva, dar apoi se întoarse.

O privi îndreptându-se mai adânc în tabăra obișnuiților, unde soldații se grăbeau acum, dislocând stâncile cu cuțitele și săbiile scurte în mână. Lamele fulgeră și răsunară blesteme.

Epuizarea acestui loc l-a lăsat îngrozit. Cioburi de cristal născute în țipete de presiune, undeva, poate, mult mai jos, și apoi conduse în sus, tăind pielea pământului. Privind în jur, și-a imaginat durerea din toate acestea, voința neînduplecată din spatele unor astfel de forțe. Își ridică

privirea, privi spre est, unde soarele se deschidea ca un ochi de șopârlă. — Ceva, șopti el, a murit aici. Cineva... Șocul sfâșiese acest pământ. Iar puterea dezlănțuită, în acea moarte sălbatică, dăduse o astfel de rană asupra Zeiței Adormite, încât trebuie să fi strigat în somn. *I-au ucis carnea. Mergem pe carnea ei moartă. Cristale precum cancerul cresc pe toate părțile* .

Și-a reluat rătăcirea, mâncărimea mușcându-i călcâiele.

Pumnul Blistig își făcu drum pe lângă mulțime și intră în cort. *Zei de jos* . — Toată lumea afară. În afară de intendent. Mulțimea care asedia Pores, unde stătea în spatele unei mese pliante, a plecat repede, aruncând mai mult de o privire veninoasă către bărbatul ras curat care se lăsă acum pe spate pe scaun. Ridicând sprâncenele, îl privi pe Blistig.

Pumnul se întoarse și lăsă jos clapeta cortului. S-a confruntat cu Pori. 'Locotenent. Maestru-sergent. Intendent. De câte grade și titluri ai nevoie?

— De ce, Pumnul Blistig, merg acolo unde mă găsește nevoia. Acum, ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule?

— Prin câtă apă am trecut aseară?

— Prea mult, domnule. Boii și caii singuri...

— După socoteala dumneavoastră, câte zile putem rămâne fără aprovizionare?

— Ei bine, acum, Pumn, asta depinde.

Blistig se încruntă. — Toți soldații care erau aici, Pores, ce făceau?

— Petiționez, domnule. Inutil să spun că a trebuit să le refuz pe toate. Devine rapid evident că apa capătă o valoare care cerșește aur și diamante. Pe scurt, a devenit moneda de supraviețuire. Și în această privință, mă bucur că ești aici, Pumn Blistig. Prevăd un moment – nu departe – când cerșirea se transformă în furie, iar furia în violență. Aș dori să cer mai mulți paznici pe vagoanele cu apă...

— Raționezi?

'Desigur domnule. Dar este dificil, din moment ce se pare că nu avem nicio informație sigură despre câte zile va dura să traversăm acest deșert. Sau, mai degrabă, nopți. Pores ezită, apoi se aplecă înainte. — Domnule, dacă ar fi să vă apropiați de Adjunct. Zvonul este că are o hartă. Ea știe cât de întins este acest deșert blestemat și nu spune. De ce nu spune ea? Pentru că-'

— Pentru că e prea departe, mârâi Blistig.

Ridicându-și mâinile într-un gest atât de mult, Pores se lăsă pe spate. — Zilele mele fără griji s-au terminat, domnule. Acest lucru este acum în serios.

— Ai dreptul la asta.

— Te-a trimis Adjunctul, Pumn? Vi s-a cerut să faceți un raport cu privire la prevederile noastre? Dacă da, am un număr aici...

— Cu câte zile înainte să nu mai rămânem fără apă? întrebă Blistig.

— La raționalizarea maximă și ținând cont de fiarele de povară, vreo cinci.

— Și fără animale?

„Fără boi cel puțin, am ajunge să fim nevoiți să tragem singuri căruțele – muncă grea, muncă însetată. Nu pot fi sigur, dar bănuiesc că orice câștig ar fi compensat de creșterea consumului în rândul echipelor de tragere...

— Dar asta s-ar diminua în timp, nu-i așa? Pe măsură ce butoaiele se goleau.

'Adevărat. Pumn, aceasta este comanda Adjunctului? sacrificăm boii? Caii?'

— Când va veni acel ordin, soldat, nu va trece prin tine. Sunt pregătit să întăresc garda din jurul vagoanelor, Pores.

'Excelent-'

— Gardieni de încredere, interveni Blistig, fixându-l pe Pores cu ochii.

'Desigur domnule. Cat de curand-'

— Trebuie să renunți la aprovizionarea cu apă a unei companii, intendent. Inițiale butoaiele cu sigilul meu. Acestea vor fi încălcate numai la comanda mea personală, iar părțile vor fi alocate numelor de pe lista care vi se va da. Nicio abatere.

Privirea lui Pores se îngustase. — O alocare a unei companii, Fist?

'Da.'

— Și ar trebui să presupun, domnule, că paznicii dumneavoastră suplimentari vor avea o grijă deosebită în a păzi butoaiele acelea?

— Sunt instrucțiunile mele clare, intendent?

— Da, Pumn. Perfect clar. Acum, în ceea ce privește dispoziția. Câți paznici suplimentari vei aloca?

— Zece ar trebui să facă, cred.

'Zece? Într-un singur schimb de runde ar fi greu să țină cont de cinci vagoane, domnule, cu atât mai puțin scorurile și scorurile...

— Atunci, redistribuiți-vă ceilalți paznici în consecință.

'Da domnule. Foarte bine, domnule.

— Am încredere în competența ta, Pores, și în discreția ta. Suntem înțeleși?

— Suntem, Pumnul Blistig.

Mulțumit, a părăsit cortul, s-a oprit în afara clapei pentru a se uimi la zecile de soldați care încă zăboveau. „Primul soldat prins încercând să cumpere apă este judecat pentru trădare și apoi executat. Acum, mai ai un motiv să-l vezi pe cartier-master? Nu, nu credeam.

Blistig porni spre cortul său. Căldura se ridica. *Nu o să mă omoare. Nu sunt aici să mor pentru ea sau pentru orice altă glorie. Adevărații „nemartori” sunt cei care supraviețuiesc, care ies din praf când toți eroii sunt morți. Au făcut ceea ce le trebuia pentru a trăi* .

Porii înțelege. E tăiat din aceeași pânză ca mine. Hood însuși știe că escrocul și-a luat propriul magazin privat pe undeva. Ei bine, el nu este singurul ticălos deștept din această armată .

Nu mă înțelegi, Tavore. Tu nu esti .

Încruntat, Pores se ridică și începu să se plimbe, înconjurând masa pliabilă și scaunul cu trei picioare. De trei ori, apoi a mormăit, a făcut o pauză și a strigat: — Himble Thrup, ești acolo?

Un soldat scund, cu fața rotundă, dar slăbănog sa strecurat înăuntru. — Am așteptat apelul dumneavoastră, domnule.

— Ce funcționar bun ai devenit, Himble. Este lista gata?

— Da, domnule. Ce voia Lordul Knock-knees, oricum?

— Vom ajunge la asta. Haideți să vă vedem geniul, Himble - oh, aici, lasă-mă să-l dezvălui. Știi, este uimitor că poți scrie deloc.

Rânjind, Himble își ridică mâinile. Degetele fuseseră tăiate curat la încheieturi, la ambele mâini. — E ușor, domnule. Nu am fost niciodată un scriitor mai bun decât sunt acum.

— Mai ai degetele mari.

— Și asta este, domnule, asta este într-adevăr.

Pores cercetă pergamentul, aruncă o privire la funcționarul său. — Ești sigur de asta?

— Sunt, domnule. Este rau. Opt zile la întindere. Zece zile în durere. În ce direcție mergem?

— Asta trebuie să decidă Adjunctul. El a împăturit pergamentul și i-a dat înapoi lui Himble. — Nu, nu-l livra încă. Pumnul ne trimite zece bătăuși aleși cu atenție ca să-și păzească pretenția privată – aprovizionarea unei companii – și înainte să întrebi, nu, nu cred că vrea să o împartă cu nimeni, nici măcar cu lacheii lui.

— Exact cum ai spus, domnule. Că nu vor fi doar obișnuiți care plângeau după o înghițitură. El este primul?

— Și numai, ar trebui să mă gândesc, cel puțin de acest rang. Vom aduce câțiva locotenenți aici, mă aștept. Poate chiar un căpitan sau doi, care se uită după soldații de sub ei. Cum merg sticlele de pis?

— Sunt deranjat chiar acum, domnule. Ai crede că ar face muțe, dar nu o fac.

— Pentru că nu sunt proști, Himble. Proștii sunt morți. Au plecat doar cei înțelepți.

— Înțelept, domnule, ca tine și mine.

'Exact. Acum, așează-te aici și pregătește-te să scrii. Spune-mi când ești gata. Porii au reluat ritmul.

Himble își scoase cutia de câmp cu stylus, tăblițe de ceară și lampă cu fitil. Dintr-o scânteie a aprins lampa și a încălzit vârful stiloului. Când s-a terminat, a spus: „Gata, domnule".

„Scrieți următoarele: „Misivă privată, de la Locotenent-Maistru-Sergent Field Quartermaster Pores, către Fist Kindly. Cele mai calde salutări și felicitări pentru promovare, domnule. După cum s-ar putea

observa din avansarea dvs. și, într-adevăr, a mea, cremă crește etc. În măsura în care sunt vreodată încântat să corespond cu dvs., discutând tot felul de subiecte în toate idiomurile posibile, din păcate, acest subiect este mai degrabă oficial în natură. Pe scurt, ne confruntăm cu o criză de prim rang. Prin urmare, vă cer cu umilință sfatul și vă sugerez să organizăm o întâlnire cât mai privată cât mai curând posibil. Cu drag, Pores.” Ai înțeles, Himble?

'Da domnule.'

— Te rog, citește-mi înapoi.

Himble își drese glasul, miji la tabletă. „„Pori să vă întâlniți cu amabilitate în secret când?”

'Excelent. Trimite asta imediat, Himble.

— Înainte sau după cea de la Adjunct?

— Hmm, înainte, cred. Nu am spus „o criză de prim rang”?

Himble miji din nou spre tabletă și dădu din cap. — Așa ați făcut-o, domnule.

'Chiar atunci. Pleacă cu tine, caporale.

Himble și-a împachetat trusa, fredonând pe sub răsuflarea lui.

Pores l-a observat. — Încântat că ai fost scos din greu, Himble?

Bărbatul a făcut o pauză, a înclinat capul și a gândit. — Fericit, domnule? Nu, nu sunt fericit, dar apoi, tăiați-vă degetele și ce puteți face?

— Am auzit că unul dintre însoțitorii tăi și-a făcut un ham special din piele...

— Doar o mână a fost terminată cu el, domnule. Am pierdut partea cu scut în prima tribună, iar apoi pe cea cu sabia în a patra împingere.

— Și acum ești funcționar.

— Da, domnule.

Pores l-a studiat pentru o clipă, apoi a spus: — Pe drum, Himble.

Odată ce a plecat, Pores a continuat să se plimbe. „Notă pentru sine”, mormăi el, „vorbește cu armurierul și cu armurierul. Vezi dacă putem aranja ceva. Ceva îmi spune că vechile talente ale lui Himble vor deveni necesare în curând. În ceea ce privește bunăstarea și existența continuă a unuia dintre Pores, umil și cel mai ascultător ofițer al Bonehunters. S-a încruntat. *Opt la întindere. Zece în durere. Fie ca zeii de deasupra să ne ajute pe toți* .

Pumnul și-a trecut cu amabilitate o mână peste cap, ca și cum și-ar fi netezit părul. Pentru o scurtă clipă, Lostara Yil a găsit gestul dragut. A trecut momentul în care ea și-a amintit de reputația lui. În orice caz, expresia îngrijorată a bărbatului era tulburătoare, iar ea putea vedea o consternare liniștită în ochii lui.

Faradan Sort și-a dat jos mănușile. — Adjunct, a fost un marș dificil. Pământul ăsta zdrobit bate vagoanele și apoi sunt boii și caii. Șapte animale de tracțiune au apărut șchiopăte și au nevoie de sacrificare. Doi cai printre Khundryl și altul din turma de comandă.

— O să se înrăutățească doar, mormăi Kindly. „Acest deșert de sticlă este bine numit. Adjunct, și aruncă o privire către Faradan Sort și apoi către Ruthan Gudd, v-am vorbi despre îndoielile noastre. Acest curs de acțiune ar putea foarte bine să ne distrugă. Chiar dacă reușim să traversăm acest ținut nenorocit, eficiența noastră ca forță de luptă va fi grav compromisă.

Faradan Sort a adăugat: „Magii sunt uniți în opinia lor că nu există apă disponibilă, decât dacă ar fi să ne oprim câteva zile și să încercăm să scufundăm niște fântâni adânci. Fântâni foarte adânci, Adjunct. Și chiar și atunci, ei bine, problema este că magii nu au de ce să se bazeze. Sunt neputincioși. Nici măcar măcar nu le este disponibil, ceea ce înseamnă că nu știu dacă este apă departe sub noi sau nu. Ea a făcut o pauză, apoi a oftat. „Mi-aș dori să am niște vești bune – ne-am descurcă cu ea”.

Adjunctul stătea deasupra mesei ei de hărți. Părea să studieze ținuturile din Kolanse, așa cum erau marcate pe pielea unsă de un negustor Bolkando în urmă cu cincizeci de ani, notele gravate într-o limbă pe care nimeni de aici nu o putea citi. „Va trebui să traversăm o serie de dealuri, sau buttes, aici”, arătă ea, „înainte de a putea intra în provincia de vale Estobanse. Bănuiesc însă că inamicul va ajunge la noi înainte de atunci. Fie din trecători, fie dinspre est. Sau amândouă. Evident, aș prefera să nu fim nevoiți să luptăm pe două fronturi. Abonamentele vor fi cheia pentru toate acestea. Amenințarea de la Estobanse este cea mai mare dintre cele două. Pumn, vă rog, ucideți toți caii de comandă, în afară de unul. Solicită-le Khundryl să-și reducă turma până la o montură pentru fiecare războinic, cu zece de rezervă. Pumn Sort, începe să alegi echipajul care să tragă vagoanele de aprovizionare – boii aceia nu vor mai dura multe nopți.

Îi trecu din nou mâna peste scalp. — Adjunct, se pare că timpul este împotriva noastră. În această traversare, vreau să spun. Mă întreb, am putea împinge durata marșului fiecărei nopți? Trec de două clopote după zori și un clopoțel sau mai multe înainte de apusul soarelui. Ne va uza, să fim siguri, dar oricum ne confruntăm cu asta.

— Acele vagoane care se goleau de provizii, a adăugat Faradan Sort, ar putea lua armura soldaților și armele de corp la corp, ușurându-le o parte din povara. Am putea începe, de asemenea, să cesionăm trenul de materiale străine. Reduceți armurierii și armerii. Toate acestea sunt mai mult sau mai puțin în reparație decentă - soldații nu au pierdut mult timp pentru a repara sau înlocui lucrurile. Dacă am scăpa șaptezeci la sută din fierul brut, majoritatea forjelor și cărbunele, am putea redistribui hrana și apa în mai multe vagoane, cel puțin pentru a începe, ceea ce va ușura boii și echipajele, ca să nu mai vorbim de reducerea. deteriorarea vagoanelor, pentru că vor merge mai ușor.

— Am putea tripla soldați în corturile trupei, spuse Kindly.

— Păstrăm toate corturile și pânzele, spuse Adjunctul fără să ridice privirea. — Cât despre sugestiile tale, Faradan, ai grijă de ele. Și, cu pumnul amabil, încep marșurile mai lungi, începând din această seară.

— Adjunct, spuse Kindly, asta va fi... brutal. Fiind moralul care este, ne-am putea confrunta cu probleme în curând.

— Vestea înfrângerii Nah'ruk a ajutat, spuse Sort, dar jumătatea de zi și noaptea întreagă pe care tocmai am mers au slăbit zelul. Adjunct, soldații au nevoie de ceva mai mult de care să se țină. Ceva. Orice.'

În cele din urmă, Tavore ridică capul. Se uită fix la Faradan Sort, cu ochii roșii. — Și ce, Pumn, întrebă ea cu o voce plictisitoare, vrei să le dau?

— Nu știu, adjunct. Zvonurile ne fac bucăți...

— Care ar fi acele zvonuri?

Faradan Sort a ezitat, și-a întors privirea.

— Cu amabilitate, spuse Tavore, se pare că colegul tău Pumn și-a pierdut vocea.

'Adjunct.' Dădu din cap cu amabilitate. — Zvonurile, ei bine. Unii sunt sălbatici. Alții lovesc destul de aproape de os.

Ruthan Gudd a vorbit. „Suntem în relație cu Zeii Bătrâni și intenționați să vă vărsați sângele soldaților voștri într-un sacrificiu măreț, final – toți – pentru a obține propriul vostru ascendent. Mai este unul, că ai încheiat un pact secret cu Înaltele Case și cu zeii mai tineri. Te vei târgui cu ei folosindu-l pe Dumnezeul Infirm — de aceea intenționăm să-l smulgem, să furăm ce a mai rămas din el de la Forkrul Assail. Mai sunt multe, Adjunct.

„Dețineți cunoștințe ascunse”, a spus Kindly, „dobândite de la cine știe de unde. Și pentru că nimeni nu știe unde, toți își inventează propriile explicații.

— Dar în fiecare, spuse Ruthan Gudd, uitându-se acum pe Tavore, ești în genunchi în fața unui zeu. Și, ei bine, ce soldat Malazan nu primește un gust amar din asta? Ce soldat Malazan nu cunoaște povestea lui Dassem Ultor? Omagiu adus unui zeu de către un comandant este întotdeauna servit de sângele celor aflați sub comanda lui. Privește în jur, adjunct. Nu mai slujim Imperiul Malazan. *Vă* servim .

Cu o voce mai mult decât în șoaptă, Adjunctul a spus: „Toți mă slujiți, nu-i așa? Sunteți pe cale să vă riscați viața pentru *mine* ? Vă rog, oricare dintre voi aici, spune-mi, ce am făcut ca să merit *asta* ?

Tonul întrebării ei a lăsat o tăcere șocată.

Tavore Paran se uita de la unul la altul, iar în ochii ei nu era nici mânie, nici ultraj, nici indignare. Mai degrabă, în ochii ei, Lostara Yil a văzut ceva neajutorat. Confuz.

După un moment lung și fragil, Kindly a spus: „Adjunct, mărșăluim pentru a-l salva pe Dumnezeul Infirm. Problema este că, din punctul de vedere al zeilor, nu este prea plăcut. Nu vei găsi nici măcar un adorator al lui în Bonehunters.

'Intr-adevar?' Deodată, vocea ei era aspră. — Și nici un soldat din această armată – în acest *cort* – nu a suferit? Nici unul de aici nu s-a rupt, nici măcar o dată? Nu a plâns? Nu sunteți întristat?

— Dar nu ne vom închina la asta! am replicat cu amabilitate. — Nu vom îngenunchi la astfel de lucruri!

— Mă ușurează să te aud spunând asta, răspunse ea, de parcă focurile din interior s-ar fi stins la fel de repede cum ar fi izbucnit. Ochii pe hartă, încercând să găsească o cale prin. — Așadar, uită-te peste acea diviziune imensă. Privește în ochii acelui zeu, Pumn cu amabilitate, și îngreunează-ți gândurile. Fă-le la rece. Nesimțitor. Fă-le toate lucrurile de care ai nevoie pentru a nu simți nici măcar o durere, nici un tremur singuratic. *Privește-i în ochi, cu amabilitate, înainte de a alege să te întorci* . Vei face asta?

— Nu pot, Adjunct, răspunse amabil, cu o voce zguduită. „Pentru că el nu stă înaintea mea".

Și Tavore și-a întâlnit din nou privirea. — Nu-i așa?

O bătaie a inimii, apoi două, înainte ca Kindly să se întoarcă. Doar să se întoarcă.

Lostara Yil gâfâi. *Așa cum ai spus că o va face* .

Dar Tavore nu l-a lăsat să plece. — Ai nevoie de un templu, cu amabilitate? O imagine cioplită? Ai nevoie de preoți? Texte sacre? Trebuie să închizi ochii ca să vezi un zeu? Atât de nobil pe tronul său, atât de înalt în privința lui și, o, să nu uităm, acea mână a milei, care se întinde mereu în jos. Ai nevoie de toate astea, cu drag? Voi ceilalți? Aveți cu toții nevoie de ea pentru a fi binecuvântați cu adevărul?

Clapeta cortului a fost brusc trasă deoparte și Banaschar a intrat. — Am fost chemat? Iar rânjetul pe care le-a dat era un lucru de groază, o tăietură care le-a deschis toată frământarea din interiorul omului, chinul vieții lui. — Am prins ceva din asta, chiar afară. Prea mult, de fapt. Se uită la Adjunct. „Binecuvântat cu adevărul." Dragul meu adjunct, trebuie să știi până acum. Adevărul nu binecuvântează pe nimeni. Adevărul nu poate decât să *blesteme* .

Adjunctul părea să se lase înăuntru. Privindu-se înapoi la harta de pe masă, ea spuse: — Atunci, te rog, Septarh, blestemă-ne cu câteva cuvinte de adevăr.

„Ma îndoiesc mai degrabă că este nevoie", a răspuns el. Ne-am plimbat în această noapte și vom face din nou, sub strălucirea Străinilor de Jad. Făcu o pauză și se încruntă la cei adunați. — Adjunct, ai fost asediat? Și am rupt-o eu, printr-un miracol fără să vrea?

Am întins mâna spre cârmă. — Trebuie să-mi adun ofițerii, spuse el. Așteptă, stând atent, până când Tavore ridică o mână în semn de respingere, cu ochii încă pe hartă.

Faradan Sort l-a urmărit afară.

Lostara Yil a surprins privirea lui Ruthan Gudd și i-a făcut semn să o însoțească. — Adjunct, vom fi în afara cortului.

— Odihnește-te, amândoi, spuse Tavore.

— Da, adjunct, dacă vrei.

De la femeia simplă, un zâmbet slab. 'Curând. Merge.'

Lostara îl văzu pe Banaschar așezându-se pe șa de piele a unui taburet. *Zei, cu o companie ca a lui, e de mirare că este așa cum este?*

Marele Preot arătă cu degetul către Ruthan Gudd în timp ce trecea pe lângă el și făcu un gest ciudat, ca și cum ar fi scris în aer.

Ruthan Gudd ezită o clipă, apoi, cu o expresie ironică, își pieptănă o mână prin barbă și ieși din cort. Lostara căzu în spatele lui.

'Esti in regula?' întrebă Faradan Sort.

Expresia lui Kindly se întunecă. — Bineînțeles că nu sunt bine.

— Ascultă, spuse ea. 'Noi am incercat-'

„Nu le poți cere soldaților să-și deschidă inimile. Dacă ar face-o, nu și-ar mai lua niciodată o viață. El s-a înfruntat cu ea. „Cum poate să nu înțeleagă asta? Trebuie să ne întărim – la tot ceea ce avem de făcut. Trebuie să ne facem mai duri decât dușmanul nostru. În schimb, ea vrea să fim moale. Să *simt* .' El clătină din cap și ea văzu că tremura – de furie sau frustrare.

Se întoarse când Ruthan Gudd și Lostara Yil ieșiră din cortul de comandă.

Am privit cu amabilitate la Ruthan. — Oricine ai fi cu adevărat, căpitane, mai bine ai vorbi despre ea, pentru că se pare că nimeni altcineva nu poate.

Ruthan Gudd se încruntă. — Ce sens ar avea asta, Pumn?

— Omorâm oameni pentru a ne trăi, mârâi Kindly.

„Nu cred că vrea să se schimbe asta”, a răspuns căpitanul.

— Vrea să sângerăm pentru Dumnezeul Infirm!

— Ține-o jos, cu amabilitate, a avertizat Faradan Sort. — Mai bine, să mergem puțin dincolo de tabără.

Au pornit. Ruthan a ezitat, dar a fost înghiontat de Lostara Yil. Nimeni nu a vorbit până nu au lăsat cu mult în urmă stațiile de pichere întâmplătoare. Afară, sub soare, căldura se răspândi împotriva lor, strălucirea orbindu-le ochii.

— Nu va funcționa, anunță Kindly, încrucișându-și brațele. „Va fi revoltă și apoi luptă – peste apă – și înainte de a se termina totul, cei mai mulți dintre noi vom fi morți. Nici măcar blestemații de pușcașii marini și greii nu au putut să țină această armată unită...

— E clar că nu ai prea multă părere la obișnuiții mei, spuse Faradan Sort.

— Câți s-au oferit voluntari, Sort?

'Nu știu.'

„Politica lui Malazan este să-i iei pe cei dornici și să-i faci marini sau grei. Condamnații și cei săraci și cei din presa, toți ajung ca niște obișnuiți. Faradan, ești cu adevărat sigur de soldații tăi? Fii sincer, nimeni de aici nu se poate deda cu bârfe.

Ea își întoarse privirea, miji. — Singurul lucru ciudat la ei pe care l-am observat, cu drag, este că nu spun mare lucru. Despre orice. Ar trebui să răsuciți un braț pentru a forța o opinie. Ea a ridicat din umeri. — Știu că sunt fără chip. Întotdeauna au fost, cei mai mulți dintre ei, cu mult înainte de a ajunge în armată. Asta... asta este mai mult la fel.

— Poate că nu spun nimic în raza de auz, Sorte, mormăi cu amabilitate, dar aș pariez că au multe de spus unul altuia, când nu este nimeni altcineva prin preajmă.

'Nu sunt sigur de asta.'

— Ți-ai uitat zilele tale de soldat umil?

Ea tresări, apoi spuse: „Nu, cu drag, nu am uitat. Dar pot sta la cincizeci de pași de un foc de tabără, suficient de aproape încât să văd gurile mișcându-se, să văd gesturile care însoțesc discuția - și nu există nimic. Recunosc, este ciudat, dar soldații mei par să nu aibă *nimic de spus* , nici măcar unul altuia.

Nimeni nu a vorbit o vreme.

Ruthan Gudd stătea în picioare, pieptănându-și barba cu degetele, cu expresia gânditoare, dar cumva abstrasă, de parcă nu ar fi ascultat, de parcă s-ar fi luptat cu ceva aflat la o mie de leghe distanță. *Sau poate o mie de ani* .

Faradan Sort oftă. — Revoltă. E un cuvânt urât, cu amabilitate. Pari gata să-l arunci la picioarele obișnuiților mei.

— De asta mă tem, Faradan. Nu vă pun la îndoială comanda — știți asta, nu-i așa?

Se gândi la asta, apoi mormăi. — Ei bine, de fapt, asta este exact ceea ce întrebi. Nu sunt Fist Blistig și îndrăznesc să spun că reputația mea este destul de decentă printre soldații mei. Da, s-ar putea să fiu urât, dar nu este o ură criminală. Ea se uită cu Amabilitate. — N-ai vorbit odată despre faptul că vrei să fii urât de soldații tăi? Noi trebuie să fim pietrele lor de temelie, iar când ei văd că o purtăm, când văd cum nimic din ele nu ne poate trage, ei sunt la rândul lor întăriți. Sau te-am înțeles greșit?

— Nu ai făcut-o. Dar nu mai suntem priviți așa, Sort. Acum, ei ne văd ca pe potențiali aliați. Împotriva *ei* .

Vocea lui Ruthan Gudd era uscată: — Ești gata să conduci o revoltă, cu amabilitate?

— Întreabă asta din nou și voi face tot posibilul să te ucid, căpitane.

Rânjetul lui Ruthan Gudd era rece. — Îmi pare rău, nu sunt aici să-ți ofer o cale de ieșire ușoară, Pumn.

— Nu, nu ne dai nimic nimănui dintre noi.

'Ce ai vrea să spun? Ea nu vrea ca soldații ei să plângă sau să sângereze pe tot pământul pentru că s-au înmuiat. Ea vrea ca ei să fie opusul. Nu doar greu. I-a privit pe cei trei. 'Sălbatic. Neînduplecat. Încăpățânat ca stâncile lângă mare.

— În cortul de comandă...

— Ai ratat ideea, intervin Ruthan. Acum cred că ai făcut-o cu toţii. Ea a spus să se uite peste, în ochii Zeului Infirm. A privi şi a *simţi* . Dar nu ai putut să o faci, cu drag, nu-i aşa? *Ai* putea , Fist Sort? Lostara? Oricare dintre voi?'

— Şi ce rămâne cu tine? Răscut cu amabilitate.

'Nicio sansa.'

„Aşa că ne-a doborât pe toţi – *ce rost avea asta?* '

— De ce n-ar fi făcut-o? a replicat Ruthan Gudd. — Ai cerut mai mult de la ea. Şi apoi am pironit-o pe un copac blestemat cu nebunia aceea de a o *sluji* . Ea a ripostat, iar prietenii, acesta a fost cel mai uman moment din Adjunct pe care l-am văzut până acum. Le-a înfruntat. „Până atunci, eram indecis. Aş rămâne mai departe? Aş pleca, departe de toate astea? Şi dacă aş pleca, ei bine, nu e ca şi cum cineva m-ar putea opri, nu-i aşa?

— Dar, spuse Faradan Sort, iată-te.

'Da. Sunt cu ea acum atâta timp cât are nevoie de mine.

Fist Kindly ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe Ruthan Gudd. 'Dar de ce?'

— Încă nu înţelegi. Niciunul dintre voi. Asculta. Nu îndrăznim să privim în ochii unui zeu suferind. Dar, cu drag, ea îndrăzneşte. Ai cerut mai mult de la ea - zei de mai jos, ce poate ea să mai dea? Ea va simţi toată compasiunea pe care niciunul dintre voi nu îşi poate permite să o simtă. În spatele acelui fier de călcat rece, ea va *simţi* ceea ce noi nu putem. Ochii i s-au îndreptat spre Kindly. — Şi ai cerut mai mult.

Pietrele ticăiau în căldură. Câteva insecte se învârteau pe aripi strălucitoare.

Ruthan Gudd se întoarse către Faradan Sort. — Oamenii tăi obişnuiţi nu spun nimic? Fii uşurat, Pumn. Poate că în sfârşit îşi dau seama, la un anumit nivel instinctiv, ce le-a luat ea. Ce ţine ea înăuntru, pentru păstrare. Ceea ce au mai bun.

Faradan Sort clătină din cap. — Acum cine este cel cu prea multă credinţă, Ruthan Gudd?

El a ridicat din umeri. — E cald aici afară.

L-au privit cum se îndrepta, o siluetă singuratică întorcându-se cu greu spre pichete şi spre tabăra de dincolo. Nu era praf în aer - acest deşert nu făcea praf.

În cele din urmă, Kindly s-a întors către Lostara Yil. — Ai bănuit că era pe cale să năruiască?

'Ce? Nu. Bărbatul e un cifru al naibii, Fist.

„Cum”, a întrebat Faradan, „o să funcţioneze asta? Când trebuie să întăresc ţepii soldaţilor mei, ce pot să le spun, în numele lui Hood?

După o clipă, Lostara Yil şi-a dres glasul şi a spus: „Nu cred că trebuie să le spui nimic, Pumn”.

'Ce vrei să spui? Şi nu vă arunca cuvintele lui Ruthan - el plasează mult prea multe în inimile şi minţile soldatului obişnuit. Doar pentru că

viața ta este dedicată uciderii, nu îți oferă nicio înțelepciune specială.

— Nu sunt de acord cu asta, spuse Lostara. — Uite, doar stând cu ea, cu Adjunctul, spui tot ce trebuie spus. Adevărata amenințare la adresa acestei armate este Pumnul Blistig, care cu greu și-a ținut secret opoziția față de Adjunct și, prin extensie, pentru voi toți. Dacă începe să adune adepți... ei bine, atunci vor începe necazurile.

Am întins mâna și și-a șters transpirația de pe frunte. — Există înțelepciune , Faradan. Înțelepciunea care vine odată cu cunoașterea – până în miezul sufletului tău – cât de fragilă este viața cu adevărat. Câștigi acea înțelepciune când iei viața altcuiva.

— Și cum rămâne cu cei care nu se gândesc de două ori la asta? Înțelepciune? Cu greu. Mai degrabă... un gust tot mai mare pentru el. Acea val neagră de plăcere care creează atât de... dependență. Ea și-a întors privirea. *Știu. Am stat pe zid* .

Lostara arătă cu degetul. — Vine un alergător... pentru unul dintre noi.

Au așteptat până a sosit soldatul subțire, cu față rotundă. Un soldat cu mâinile mutilate. A salutat cu cel potrivit și i-a oferit Kindly o tabletă de ceară cu cealaltă. — Complementări ale locotenentului-maestru-sergent-madre Pores, domnule.

Vă rugăm să luați tableta și am studiat-o. — Soldat, spuse el.

— Domnule?

— Căldura soarelui a topit ceara. Sper că ai memorat mesajul.

— Domnule, am.

'Să auzim.'

— Domnule, missiva a fost privată.

— Din pori? Chiar nu am timp pentru asta. Am trecut de toate duelurile. Scuipa-l, soldat.

— Domnule. Ca să citez: „Misivă privată, de la Locotenentul-Maistru-Sergent Field Quartermaster Pores, la Fist Kindly. Cele mai calde salutări și felicitări pentru promovare, domnule. După cum s-ar putea observa din avansarea dvs. și, într-adevăr, a mea, cremă crește etc. În măsura în care sunt vreodată încântat să corespond cu dvs., discutând tot felul de subiecte în toate idiomurile posibile, din păcate, acest subiect este mai degrabă oficial în natură. Pe scurt, ne confruntăm cu o criză de prim rang. Prin urmare, vă cer cu umilință sfatul și vă sugerez să organizăm o întâlnire cât mai privată cât mai curând posibil. Cu afecțiune, Pores." Apoi soldatul a salutat din nou și a spus: „Aștept răspunsul, domnule".

În tăcerea uluită care a urmat, Faradan Sort își miji ochii asupra soldatului. — Ai fost infanterie grea, nu-i așa?

— Caporal Himble Thrup, Pumn.

— Cum stau oamenii de rând, soldat?

— E adevărat, Pumn.

— Înrolații spun multe despre Adjunct, soldat? Ne consemnează aici.
Ochii lăcrimați se îndreptară momentan spre ea, apoi se îndepărtară din nou. — Din când în când, domnule.
— Și ce spun ei?
— Nu mult, domnule. În mare parte, sunt toate zvonurile.
— Tu discută despre ele.
'Nu, domnule. Le mestecăm până nu mai rămâne nimic. Și apoi inventează altele noi, domnule.
— Pentru a semăna disensiuni?
Sprâncenele ridicate sub marginea cârmei. — Nu, Pumn. Este... eh... divertisment. Bate plictiseala, domnule. Plictiseala duce la lene, domnule, iar lenea poate ridica un soldat și ucide. Sau cel de lângă el, care este mai rău. Urăm să ne plictisim, domnule, asta-i tot.
Spune cu amabilitate: „Spune-i lui Pores să mă găsească la cortul meu de comandă, oricând vrea”.
— Domnule.
— Demis, soldat.
Bărbatul a salutat a treia oară, a făcut roată și a pornit.
mârâi amabil.
— E greu pentru tine, mormăi Faradan Sort, apoi pufni. „Inventează zvonuri urâte pentru distracție”.
— Presupun că sunt urâte doar odată ce cineva decide cu adevărat.
— Dacă spui așa, cu amabilitate. Cât despre obișnuiții mei, ei bine, acum știu de unde vine barajul.
„Chiar dacă se îndreaptă asupra lor”, a observat Lostara Yil, „din ceea ce ai spus, nu stârnește mult praf”.
Faradan întâlni privirea lui Kindly. — Suntem în panică pentru nimic, cu amabilitate?
„Ca să fiu sincer”, a recunoscut el, „nu mai știu cu adevărat nimic”.

Ruthan Gudd și-a scos gambesonul și a făcut o pauză pentru a se bucura de evadarea bruscă de la căldura insuportabilă, în timp ce pielea i se răcește.
— Ei bine, spuse Skanarow din patul ei, asta m-a trezit.
— Fizicul meu divin?
— Mirosul, Ruthan.
„Ah, mulțumesc, femeie, m-ai lăsat strălucitor pozitiv”. Își desfăcu cureaua sabiei și o lăsă să cadă la pământ, apoi se prăbuși pe marginea patuțului și își așeză capul în mâini.
Skanarow se ridică. 'Încă unul?'
Printre degete, el a spus: „Nu sunt sigur câte mai multe dintre ele mai poate rezista”.
— Abia am ajuns la două zile în deșert, Ruthan, sper că e mai dură decât crezi.

Își lăsă mâinile să cadă și îi aruncă o privire. 'La fel și eu.' A studiat-o o clipă, apoi a spus: „Probabil ar trebui să-ți spun că mă gândeam să... plec”.

'Oh.'

'Nu tu. Această armată.

— Ruthan, sunt *în* această armată.

— Am plănuit să te răpesc.

'Înțeleg.'

El a oftat. „Astăzi, ea m-a răzgândit. Deci, iubirea mea, suntem în asta până la capătul amar.

„Dacă este o cerere în căsătorie... îmi place într-un fel.”

A studiat-o. *Doamne, am uitat* ...

Din spatele corturilor bucătarului veneau un zgomot puternic, unde scullionii frecau oale cu pumni de pietre și pietricele. Cuttle strânse strâns curea de la geanta lui. Îndreptându-se, își arcui spatele și tresări. — Doamne, este un joc al tinerilor, nu-i așa? Koryk, renunți la acestea?

Seti-sângele se aruncase într-o parte cizmele sale militare cu cuie, și folosea o piatră rotunjită pentru a rezolva cutele unei perechi de mocasini tribali uzați. — Prea cald, spuse el.

— Acelea nu vor fi tăiate în bucăți? Smiles a întrebat de unde stătea în rucsac. — Începi să șchiopătați, Koryk, nu căuta la mine pentru ajutor.

— Aruncă cizmele pe căruță, spuse Cuttle. — Pentru orice eventualitate, Koryk.

Bărbatul a ridicat din umeri.

Sergentul Tarr s-a întors de la cortul de comandă al companiei. — Termină de încărcat, spuse el. — Avem un început rapid aici. El s-a oprit. — A reușit cineva să doarmă?

Tăcerea îi răspunse.

Tarr mormăi. 'Dreapta. Mă îndoiesc că va fi la fel și mâine. E un drum lung înaintea noastră. Arme potrivite pentru utilizare? Toata lumea? Nas scurt?

Cei grei ridică privirea, cu ochi mici sclipind în întuneric. — Da.

— Corabb?

— Da, sergent. Încă o aud gemând din piatra de ascuit...

— Nu este o femeie, spuse Smiles. — Este o sabie.

— Atunci de ce geme?

„Nu ai auzit niciodată o femeie să geme în viața ta, așa că de unde ai ști?

— Sună ca o femeie.

— Oricum, nu aud nici un geamăt, răspunse ea, scoțând o breșă de cuțite de luptă. — Armele bune, sergent. Doar dă-mi niște carne dulce în care să le înfig.

— Ține gândul, îl sfătui Tarr.

— Timp de cinci luni, Smiles. Koryk ridică privirea, o studie de sub părul lui nelegat. 'Poti sa faci asta?'

Ea a rânjit. — Dacă va dura cinci luni să traversăm acest deșert, idiotule, suntem mai morți decât morți. Ea lovi cu o lamă de ulciorul de lut atârnat cu o chingă împletită pe rucsacul ei. — Și nici eu nu-mi beau propriul pis.

— Îl vrei pe al meu? Bottle a întrebat de unde zăcea, cu ochii închiși, cu mâinile în spatele capului.

— Este o ofertă de schimb? Doamne, Bottle, ești bolnav, știi asta?

— Ascultă, dacă trebuie să-l beau, mai bine ar fi al unei femei, pentru că atunci, dacă muncesc din greu, s-ar putea să mă prefac că îmi place. Sau ceva.' Când nimeni nu a spus nimic, Bottle a deschis ochii, s-a ridicat. 'Ce?'

Cuttle făcu să scuipe, se controlă și se întoarse către Tarr. — Ai ceva nou de spus, sergent?

'Nu. De ce, ar trebui să aibă?

— Ei bine, vreau să spun, se gândește că o să trecem, nu?

Tarr a ridicat din umeri. — Presupun că da.

— Nu putem face acea misiune dacă nu o facem.

— Asta-i o idee corectă, sapator.

— A spus ceva despre toate astea când ne bem propriul pis?

Tarr se încruntă.

Koryk spuse: — Sigur că a făcut-o, Cuttle. Totul este în acel Deck of Dragons al lui. Card nou. Băutor de pișuri, High House.

— High House ce? a întrebat Zâmbete.

Koryk zâmbi pur și simplu, apoi ridică privirea la Cuttle și zâmbetul deveni rece. — Cardul are fața ta, Cuttle, mare ca viața.

Cuttle a studiat semisângele, cicatricile rituale și tatuajele, toate în limbajul glif al Seti pe care Koryk o înțelegea probabil doar pe jumătate. Mocasinii ridicoli. Vederea i s-a blocat brusc, iar privirea i s-a aruncat în sus pentru a întâlni ochii întunecați, înșelător de calmi ai lui Tarr.

— Lasă-o, spuse sergentul într-un mormăit scăzut.

— Ai crezut că o să fac ceva?

„Sepia...”

— Ai crezut că o să-i smulg câteva fundături noi? Îmi împing ultimul ascuțitor înăuntru și apoi îl arunc în căruța aia? Așa ceva, sergent?

Din spatele lui Tarr, Koryk pufni.

— Încarcă-ți rucsacul în căruță, Cuttle.

— Da, sergent.

— Restul dintre voi, ridicați-vă echipamentul și pregătiți-vă — noaptea vă face semn și toate astea.

— S-ar putea să-mi vând urina, spuse Smiles.

— Da, spuse Koryk, tot argintul și aurul ăsta, doar că nu vor merge în căruță, Smiles. Trebuie să menținem patul liber pentru toată prada

pe care o vom strânge. Nu, soldat, trebuie să-l porți. A tras primul mocasin, a tras șireturile. Ambele șiruri de piele i se rupseră în mâini. El a înjurat.

Cuttle își ridică rucsacul pe patul căruței, apoi se dădu înapoi în timp ce Corabb îi urma exemplul cu propriile sale echipamente, ceilalți aliniindu-se, Koryk veni ultimul purtând doi mocasini dezlegați. Sapatorul trecu pe lângă caporal, Bottle și apoi Smiles.

Pumnul lui îl prinse pe Koryk înroșit pe partea laterală a capului bărbatului. Tronsul a fost suficient de puternic încât să treacă boii. Sângele jumătate a bătut puternic pe pământ și nu s-a mișcat.

— Ei bine, acum, spuse Tarr, uitându-se cu privirea la Cuttle, vin la luptă și soldatul ăsta lângă tine, sapator, atunci vei păși sigur?

— Nu contează ce am făcut acum, a răspuns Cuttle. — Lângă el, în următoarea bătălie, nu voi fi deloc sigur. El a vorbit în șanț – lui Fiddler însuși. Și de atunci s-a zburlit. Poți avea tot curajul pe care-l dorești pe dinafară, dar nu merită un rahat, sergent, când ceea ce este înăuntru nici măcar nu se vede direct. Discursul îi secase gura. Și-a ridicat mâna dreaptă. — Trebuie să văd un tăietor acum, sergent. L-am spart pe nenorocitul.

— *Prostule* ... continuă, pleacă din ochi. Corabb, Bottle, du-l pe Koryk în căruță. Aștepta. E chiar viu? În regulă, în căruță. Probabil că nu se va trezi până nu se va termina marșul de noapte.

— Doar norocul lui, mormăi Smiles.

Au auzit claxoanele. Vânătorii de oase s-au agitat, s-au scuturat, au căzut înapoi în coloană și marșul era în curs. Bottle se strecură în spatele lui Corabb, cu Smiles în stânga lui. Trei pași în urma lor merseră Nasul Scurt. Pachetul lui Bottle era ușor – cea mai mare parte a trusei lui intrase în reaprovizionare generală și, așa cum era și în cazul armatelor din întreaga lume, nu exista o supraaprovizionare, cel puțin nu când era vorba de echipament util. *Chestii inutile, ei bine, asta e diferit. Dacă ne-am fi întors în Malaz, sau în Șapte orașe, am avea o mulțime de asta. Pene și fără cerneală, agrafe, dar nu se găsește o trusă de cusut, fitiluri și fără ceară - totuși, nu ar fi frumos să fiu înapoi în Malaz? Oprește asta, Bottle. Lucrurile sunt destul de rele fără a adăuga nostalgie inutilă la mizeria nestăpânită* . În orice caz, pierduse cea mai mare parte din echipamentul său util. Doar ca să descopere că până la urmă chiar nu avea nevoie de el.

Urciorul de lut se rostogoli în chingi de-a lungul șoldului lui, legănându-se cu fiecare pas. *Ei bine, oricum avea sens pentru mine. Aș putea oricând să întreb... Nu știu. Flashwit. Sau... zei de jos, Masan Gilani! Sunt sigur că ea ar -*

— Ridică-te aici, lângă mine, Bottle.

'Sergent?'

— Fid a vrut să-ți pun câteva întrebări.

— Am trecut deja peste ceea ce mi-am amintit...

'Nu aia. Istorie antică, Sticla. Ce bătălie a fost din nou? Nu contează. Întoarce-te acolo, Corabb. Nu, încă ești caporal. Relaxa. Am nevoie doar de câteva cuvinte cu Bottle aici – magul nostru de echipă, nu?
— Atunci voi fi imediat în spatele tău, sergent.
— Mulțumesc, caporale, și nu pot să vă spun cât de liniștitor este să vă simțiți respirația și pe ceafa mea.
— Încă n-am băut, nici nu pis, sergent.
Odată trecut de caporal, Bottle se încruntă spre el peste umăr. — Corabb, de ce vorbești ca fratele mai prost al lui Cuttle zilele astea?
„Sunt marin, soldat, și asta sunt și așa vorbim noi marinarii. După cum spune sergentul, ce bătălie a fost din nou? Istoria antica. Ne luptăm cu cineva? Când? Așa, vezi?
— Cei mai buni marinari dintre toți, caporale, spuse Tarr târâtor, sunt cei care nu spun nimic al naibii.
...
— Caporal Corabb?
— Îmi pare rău, ce, sergent? Ca asta?'
'Perfect.'
Bottle îi putea vedea pe Balm și echipa lui la o duzină de pași în față. Tăiător de gât. Miros de moarte. Widdershins. *Asta e? Asta e tot ce a mai rămas din ei?*
— Fără rădăcini pe aici, nu?
'Sergent? Oh, da. Deloc. Întrebările astea lui Fid?
— Deci este mort cât poate de mort.
— Da. Ca un os supt.
— Adică, reluă Tarr, nimeni nu ne poate găsi aici. Dreapta?'
Bottle clipi, apoi se zgâri la miriștea de pe falca lui. Unghiile i s-au desprins pătate de piele arsă și ceva care arăta ca niște cristale de sare. S-a încruntat. — Ei bine, presupun că da. Dacă, desigur, nu au ochi. Sau aripi, și dădu din cap în sus.
Din nările lui Tarr ieși rafale, scoțând un șuierat slab. „Pentru asta, ei ar trebui să fie aici, să facă ceea ce facem noi. Dar acest deșert ar trebui să fie impracticabil. Nimeni în minte nu ar încerca vreodată să treacă peste asta. Asta e priveliștea, nu-i așa?
Privelistea? Nu e o părere, Tarr. Este un fapt. Nimeni în minte nu ar încerca să treacă peste asta . — Există cineva în special, sergent, care ar putea încerca să ne găsească?
Tarr clătină din cap. — Căpitanul e cel cu puntea, nu eu.
— Dar le va fi frig aici, cărțile alea. Lipsit de viață. Deci, despre ce vorbim este o lectură pe care a făcut-o înainte de a trece peste. S-a apropiat cineva, sergent?
— Nu are rost să mă întrebi asta, Bottle.
— Ascultă, asta e ridicol. Dacă Fiddler vrea să mă întrebe ceva, poate doar să cocoșească aici și să o facă. Astfel, pot cere lucruri înapoi.
— Sunt orbi, Bottle, asta a vrut să știe Fid. Nu noi. Lor.'

Ei . — Da. Orb cu ochi mari.
Tarr mormăi. 'Bun.'
— Sergent... vă amintiți cine a venit cu numele nostru? Vânători de oase?
— S-ar putea să fi fost însăși Adjunct. Prima dată când am auzit asta a fost de la ea. Cred.'
Dar acest lucru este imposibil. Aren. Ea nu ar fi putut să știe. Nu atunci .
— De ce, Bottle?
— Nici un motiv, doar mă întreb. Asta e? Putem eu și caporalul să ne schimbăm din nou?
'Inca o intrebare. Quick Ben trăiește?
— I-am spus deja lui Fid...
— Întrebarea asta nu este a lui, Bottle. E al meu.'
— Ascultă, nu știu – și i-am spus același lucru și lui Fid. Nu am niciun sens cu oamenii aceia...
'Care oameni?'
— Arzătoare de poduri. Acei oameni. Dead Hedge, Quick Ben - chiar și Fiddler însuși. Ei nu sunt la fel ca noi. Ca tu și cu mine, sergent sau Corabb acolo. Nu-mi cere să explic ce vreau să spun. Ideea este că nu pot să le citesc, nu pot să le strigă. Uneori, parcă ar fi... nu știu... fantome. Puneți și treceți direct. Alteori, sunt ca un munte solid, atât de mare că soarele însuși nu poate cățăra peste ele. Deci nu știu, este răspunsul meu.
Tarr se uita la el. — Îi spui căpitanului toate astea?
— Nu știu dacă Quick Ben e mort sau în viață, sergent, dar dacă ar fi să pariez pe asta, ei bine, mă pot gândi la câteva sute de Bonehunters fericiți să meargă împotriva mea, mai mult de câteva sute, de fapt. Dar dacă ar fi să iau pariul ăsta pe Hedge, sau pe Fiddler... Bottle clătină din cap, pălmuind ceva care îl mușca de gât.
— Pariezi că e mort?
— Nu, pun pariu că este în viață. Și pariez mai mult decât atât. Pun pariu că este încă în acest joc.
Sergentul zâmbi brusc. — Mă bucur că te am înapoi, Mage.
— Nu atât de repede, Tarr, sergent, vreau să spun. Nu uita, nu l-am văzut la sfârșit acolo. Și din câte am auzit, a fost urât.
'Cel mai urât.'
— Deci... de aceea nu fac niciun pariu.
— Hood știe ce a văzut Fid la tine, soldat. Haide, pleacă din ochi.
Când a făcut schimb de locuri în linie cu Corabb, Cuttle a căzut în stânga lui. 'Asculta-'
— Cine în numele lui Hood sunt eu în zilele noastre, Fisher însuși?
'Ce? Nu. Este ceva ce a spus Koryk...
'Care lucru? Chestia cu Băutorul de piș? Fid nu își face propriile cărți, Cuttle. El nu este genul ăsta de vânzător de Deck. Asa de-'

— Despre pradă, soldat. Chestia aia despre pradă.

— Cred că a fost sarcasm.

În dreapta lui, Smiles mormăi, dar nu mai oferi nimic.

— Doar atât, spuse Cuttle. „Acum, Dassem Ultor a fost cel care a reproșat cu adevărat toate chestiile de jaf...”

„Cucerisem, nu raid. Când ocupi un oraș, este o practică proastă să jefuiești și să violezi cetățenii. Îi enervează și, înainte să-ți dai seama, soldații tăi ocupanți în garnizoană încep să fie uciși în patrula de noapte.

„Deci, oricum nu aveam obiceiul, dar chiar și atunci aveam șansa să ne îmbogățim. Fiecare companie și-a luat un scrib și totul a fost împărțit. Arme și armuri colectate. Cai, toate astea. Câștigând o bătălie însemna bonusuri.

— Foarte bine, Cuttle, încuviință Bottle. — Dar noi aici ne-am adus o vistierie a templului. Stabilele de plată sunt încă menținute. Adevărul este că, sapătorule, suntem cu toții bogați.

— Presupunând că trăim pentru a-l obține.

— Așa este întotdeauna. Nu văd ideea ta.

Ochii mici ai sapatorului străluceau. — Spune-mi, spuse el cu o voce aspră, îți dai cu Nacht-ul? Tu, Bottle?

Se gândi. Patru, cinci, șapte pași. — Nu, recunoscu el, dar nu mi-a păsat niciodată prea mult. Nu pentru bogăție.

— Ești tânăr, da. Este aventura care te trage. Dar vezi, ajungi la o anumită vârstă, vezi suficient din tot ce este acolo și începi să te gândești la viața ta când s-a terminat cu totul. Începi să te gândești la o căsuță confortabilă, sau poate la o cameră decentă deasupra unei taverne decente. Da, știi că probabil că nu va fi niciodată, dar oricum visezi la asta. Și aici intervine toată moneda.

'Și?'

Vocea îi coborî mai jos. — Sticla, nu mă gândesc la săptămâna viitoare. Nu m-am gândit la plata mea de luni de zile. Mă auzi? Fără cabană, nici tavernă. Nici o barcă drăguță cu pescari sau, Doamne ferește, o grădină. Nimic din toate astea.

— Asta pentru că suntem morții care umblă, nu?

— M-am gândit că da, ce a spus Fid noaptea trecută, dar acum nu cred.

Curios, Bottle îl privi pe sapatorul. 'Continua atunci.'

Cuttle ridică din umeri, de parcă s-ar fi simțit brusc inconfortabil. — Ni s-a întâmplat ceva, asta-i tot. The Bonehunters. Poate că invada Lether. Poate a fost Malaz City, sau chiar Y'Ghatan, nu știu. Uită-te la noi. Suntem o armată care nu se gândește la pradă. De ce crezi că Koryk s-a dus și l-a batjocorit pe Smiles aici despre taxarea pentru urina ei?

„Pentru că e stricat”, a răspuns Smiles. — Și gelos.

— Pentru că nimănui nu-i pasă de argint și aur, de cumpărare de moșii împuțite, de creștere a cailor sau de meserii pe mare. Probabil că

suntem singura armată din lume care nu o face.

Zâmbete pufniră. — Așteaptă, sapător. Nu crezi că atunci când vom tăia pe oricine și stăm acolo pe câmpul de luptă, nu crezi că vom începe să tăiem degetele și restul? Încărcați cu torcuri, inele și săbii decente și orice altceva?

'Nu. Eu nu, Smiles.

— Cred că sunt de acord cu Cuttle în privința asta, spuse Bottle. — Atunci din nou, poate *vei* ...

— De ce ar trebui? a replicat ea. — Nu vorbeam deloc despre mine...

— Mai întâi, mormăi Bottle.

— O, mă voi plimba verificând cadavrele, da, spuse ea dând din cap. — Găsește-l pe unul care încă respiră, și slit se duce în gât. Inele și rahat? Uita.'

— Tocmai ce spuneam, spuse Cuttle și ațintise ochii mari asupra lui Bottle. — Exact asta, Bottle. Armata asta a înnebunit.

— Căpitanul lui Fid, acum, mârâi Balm. 'Ce mai trebuie să știi? El ne va face bine. Era un Arzător de Bridge, nu-i așa? Uitați-vă la vechea lui echipă, băieți, nu am pierdut niciunul dintre ei. Dacă acesta nu este ochiul bun al unui zeu care se uită în jos, ce este?

Widdershins s-au înghesuit în spatele Throatslitter, Deadsmell și sergentului. — L-a auzit vreunul dintre voi pe Bottle acolo? Chestia aia despre numele nostru?

Gâtul se încruntă. 'Ce?'

— A întrebat cum ne-am primit numele.

'Asa de?'

— Deci, cred că... ei bine... cred că este important. Cred că Bottle știe ceva, dar el tace...

— Îmbuteliat? întrebă Deadsmell.

Râsul ascuțit al lui Throatslitter a declanșat blesteme în sus și în jos. Asasinul șuieră pe sub răsuflarea lui. — Îmi pare rău, tocmai a apărut.

— Așa că scutură-l, Wid, apăsă Deadsmell, până când totul țâșnește. Are un dop pe undeva, du-te și găsește-l.

Gâtul pufni, apoi s-a înecat în timp ce ținea un alt țipăit.

— Încetează, Deadsmell, ordonă Balm. 'Sunt serios.'

— Dar tocmai am zgâriat suprafața posibilităților, sergent...

— Ai văzut ce ia făcut Cuttle lui Koryk? O să te întind, Deadsmell...

— Nu poți face asta, ești sergentul nostru!

— Înseamnă că o *pot* face, idiotule.

Widdershins a spus: „Bottle este un mag, la fel ca mine. Ne-am făcut o legătură comună. Cred că aș putea vorbi cu el până la urmă. E ceva ce nu spune. Știu.'

— Ei bine, gândi Deadsmell, omul a supraviețuit cumva cortului de bucătărie Nah'ruk, așa că e cam impresionant.

— Și a intrat cu căpitanul Ruthan Gudd. Există un cerc interior, vezi. L-am bănuit de demult.

— Widdershins, s-ar putea să te fi lovit de ceva acolo, spuse Deadsmell. „Oameni în știință. Știind... ceva.

— Mai mult decât noi, corect.

— Probabil că le-am planificat totul. Chiar și cum vom trece peste acest deșert și apoi vom doborî un alt imperiu așa cum am doborât Lether.

— La fel cum am zdrobit și Vârtejul. Și ne-am scos din orașul Malaz. Așa că acum nu mai faci de râs de mine, Deadsmell, nu-i așa?

Ca unul singur, cei patru pușcași marin s-au răsucit pentru a se uita fulgerător la echipa care mergea greoi în spatele lor. Sergentul Tarr se ridică din sprâncene.

— Auzi asta, Tarr? Balm a sunat înapoi.

— Nici un cuvânt, Balsam.

'Bun.'

Îndreptându-se din nou în față, Widdershins încercă să apese și mai aproape. — Ascultă, șopti el, putem afla cine știe. Fid și Ruthan Gudd...

— Și Bottle, spuse Deadsmell, pentru că este degetul ras al lui Fid.

„Masan Gilani-”

'Ce? Într-adevăr?'

— Încă un alaiul Adjunctului – nu i-au ucis calul, știai asta? De fapt, i-au păstrat două. Widdershins i se frecă pe față. — Se răcește odată cu apusul soarelui, nu-i așa? Apoi mai este Lostara Yil, care a făcut acel Shadow Dance - cu siguranță. Cine altcineva?'

— Keneb, dar e mort, spuse Balm. — Repede și Ben.

Widdershins lătră într-un hohot de râs. „Sunt cu Bottle pe asta. E acolo, undeva. Poate cu Gesler și Stormy...

'Desigur!' Balsam tăiat. — Ges și Stormy! Și nu au ei slăbii cu ei?

— Sinn și Grub, da.

Widdershins dădu din cap. — Ar putea fi toată conspirația chiar acolo, atunci. Cercul interior despre care vorbeam...

— Cabala conniventă, spuse Deadsmell.

'Da-'

— Secretul se furișează.

'Doar asa.'

„Santinelele adevărului cu ochi mișcați...”

Râsul lui Throatslitter a străpuns noaptea.

Sinter tresări la strigătul din spatele lor. — Doamne, aș vrea să nu mai facă asta.

— Nimic foarte amuzant în asta, a fost de acord Badan Gruk. — Dar atunci este Throatslitter, nu-i așa? Omul acela ar râde de sora lui pe moarte. A scuturat din cap. „Nu primesc oameni ca el. Făcând plăcere în

mizerie, în tortură, toate astea. Despre ce să râzi? Vorbește despre o minte încurcată.

Ea îi aruncă o privire curioasă. Fața lui era luminată de strălucirea verde a Sulițelor de Jad. Ghoulish. Eteric. — Ce te mănâncă, Badan?

— Acea conspirație a lui Wid. I-a aruncat o privire suspectă. — Trebuie să te includă pe tine, Sinter, nu-i așa?

— Ca și Hood.

— Ai vorbit cu Masan Gilani — și — — a dat din cap către căruța care se legăna și scârțâia chiar în fața lor — — sora ta.

— Încercam doar să găsim lucruri care să-l ajutăm pe Adjunct...

— Pentru că știai ceva. Acele sentimente pe care le ai. Știai că avem probleme, cu mult înainte să apară șopârlele.

— Puțin bine ne-a făcut. Nu vezi? Știam dar nu știam. Ai idee cât de neajutorat m-a făcut să mă simt?

— Deci, ce urmează, Sinter?

— N-am idee – și așa vreau eu. Ea a bătut pe cârmă. — Totul liniștit, nici o șoaptă. Crezi că sunt într-un cerc interior? Gresesti.'

— Bine, spuse el. 'Uita.'

Tăcerea se întindea între ei și pentru Sinter i se simțea ca un cocon sau o pânză în care erau prinși în capcană. Lupta doar a înrăutățit situația. Pe dealurile înalte deasupra savanei patriei ei erau morminte antice sculptate în stânci. Abia trecută de prima ei sângerare, călătorise împreună cu sora ei și alți doi pentru a explora acele peșteri misterioase.

Nimic decât praf. Sarcofagele de piatră erau stivuite câte o duzină în fiecare cameră, iar Sinter și-a amintit că stătea în frigul relativ, cu o mână ținând o torță improvizată și în lumina portocalie pâlpâitoare și clătită se uita la cel mai de jos sicriu dintr-un teanc care se ridica în fața ei. Alte popoare și-au îngropat morții, în loc să dăruiască cadavrul zeiței vultur și să obțină. Sau le-a sigilat sub capace grele de piatră. Și își amintea că se gândise, cu un fior unduind-o prin ea: *dar dacă au greșit? Dacă nu ai fi mort?*

În anii de după, auzise povești îngrozitoare despre oameni nefericiți îngropați de vii, prinși în sicrie de piatră sau de lemn. Viața în cazarmă era plină de povești menite să facă un fior. Mai rău decât amenințările de haranguing din partea preoților din spatele amvonului - și toată lumea știa că aceia o făceau pentru monedă. Și toate acele împărtășiri delicioase de frică.

Și acum... acum, am impresia că sunt pe cale să mă trezesc. Dintr-un somn lung. Din gura mea, o suflare oftată - dar tot ce văd este întuneric, tot ce aud este un ecou ciudat și plictisitor în jurul meu. Și ridic mâna și găsesc piatră rece și umedă. Au fost picăturile care m-au trezit. Condensarea propriei mele respirații .

Sunt pe cale să mă trezesc, să descopăr că am fost îngropat de viu .

Teroarea nu o lăsa să plece. *Acest deșert este al morților. Cântecul său este cântecul morții* .

În căruța, greoaie, cu câțiva pași înainte, stătea sora ei. Capul aplecat de parcă ar fi adormit. A fost atât de ușor pentru ea? Acel picior a întârziat să se repare, iar acum, că se aflau în acest loc fără viață, niciun vindecător nu putea să o ajute. Trebuie să sufere. Totuși ea a dormit.

În timp ce marșăm .

Dezertul nu a dezertat niciodată. Cine ar fi putut ghici că va găsi ceva înăuntru, ceva care se întindea dincolo, în afara nenorocitului ei de sine? Nu putem ști niciodată, nu-i așa? Nu putem cunoaște niciodată pe altcineva, chiar și pe unul din propriul nostru sânge .

Sărut unde. Ar fi trebuit să fugi. Șchiopătat. A făcut tot ce trebuia să faci. Aș putea gestiona toate astea, aș putea. Dacă aș ști că ești în siguranță — departe .

Se gândea la momentul în care apăruse sora ei, în compania Khundrylului – acea grămadă zdrențuită și mizerabilă de supraviețuitori. Mame tinere, mame bătrâne, războinici infirmi, copii fără sânge. Bătrâni clătinând ca vestitorii credinței zdrobite. Și iată-o, luptându-se cu o cârjă improvizată – genul pe care l-a văzut printre veteranii răniți pe străzile străine în timp ce cerșeau de pomană. *Zeii de jos, cel puțin Imperiul Malazan a știut să-și onoreze veteranii. Nu te ridici doar și le uiți. Ignoră-i. Treceți peste ele în jgheaburi. Tu îi onori. Chiar și rudele celor pierduți primesc monede și o sărbătoare în cinstea lor* ...

Erau, știa ea, tot felul de sicrie. Tot felul de moduri de a afla că ai fost îngropat de viu. Câți oameni se temeau să deschidă ochii? Le deschid pe bune? Câți erau îngroziți de ceea ce vor găsi? Cutia aceea de piatră. Întunericul acela solid. Pereții și capacul imobil și greutatea imposibilă.

Sora ei nu i-a privit ochii. Nici măcar n-ar vorbi cu ea. Nu de la revenirea lui Kisswhere în rânduri. *Dar a făcut-o înapoi. Și soldații au văzut asta. A văzut și și-a dat seama că se dusese să ia Khundryl, să găsească ajutor pentru acea zi îngrozitoare* .

Au înțeles și ei cum trebuie să se simtă Kisswhere, acolo, în acea târgâială ruinată de supraviețuitori. Da, ea îi trimisese pe ceilalți la moarte. Suficient pentru a-l distruge pe cel mai puternic dintre ei, da. Dar uită-te la ea. Pare capabil să o suporte. Piciorul rupt? Călărea îndoită pentru piele, prieteni – ar fi fost și ea în sarcina aceea fatală, dacă nu ar fi coborât calul ei .

Nu, acum se uitau la Kisswhere cu o seriozitate în privința lor, care vorbea volume despre apartenența în sfârșit, care vorbeau despre a vedea asupra ei cicatricile proaspete de la singurul rit de trecere demn de respectat - *supraviețuirea, cu moneda plătită integral pentru privilegiu* .

Bine. Aia este sora mea, nu-i așa? Indiferent de ce, ea va străluci. Ea va străluci .

Kisswhere își simțea dinții scrâșnind, pe marginea crăpăturii, în timp ce căruța zbârnâia peste încă o piatră și, ținându-se respirația, a așteptat zgomotul de durere uluitoare. Sus din oasele piciorului ei, răspândindu-se ca niște flori strălucitoare prin șolduri, ridicându-se prin trunchi ca un copac cu o mie de ramuri înjunghiate și zece mii de crengi cu ace. Mai sus, frunzele zimțate nebunești se desfășurau în craniul ei, sfâșiindu-i creierul.

Ea a călărit valul maniacal, creșterea nebună a agoniei și apoi, în timp ce pulsa înapoi în jos, pe măsură ce scădea, și-a eliberat încet respirația acru. Putea a suferință; putea să-l guste pe limba ei umflată. Ea a scurs-o pe scândurile murdare de sub ea.

Ar fi trebuit să o lase în urmă. Un cort singuratic în gunoaiele taberei abandonate. Ar fi fost un act de milă. Dar de când s-au gândit armatele la asta? Întreaga lor afacere era negarea milei și, ca o moară de apă, uriașa roată de piatră a distrugerii se rostogoli și mai departe. Nimeni nu are voie să coboare, pe... pe ce? Ea s-a trezit rânjind. *Sub durere de moarte, asta este* .

Privindu-și propriii genunchi, la mănunchiul gros de nenumărate piei care îi înconjura piciorul cu atele. Părul atârnă în jos, ascunzându-se de ochii ei Badan Gruk, Sinter și restul, atât de inutil în aglomerația lor, atât de amar în toate fantomele pe care le purtau acum, greutatea le înclina.

A fost pori sau amabil? Da, Pori. — Fă-i părul ăla, femeie! Sau a fost „Tăiați-o”? Nu-mi amintesc - cum să nu-mi amintesc? A fost cu atâta timp în urmă?

Pori, pretinzând că sunt amabil. De unde acest gen de curaj? Acea... îndrăzneală? Acea privire conștientă va fi în ochi până când va fi împins prin Poarta lui Hood. O să fie, nu-i așa?

Cum admir oamenii așa. Cât îmi doream să fiu ca ei .

Badan Gruk, ia o lecție de la Pores, te implor. Gata cu ochii triști, cu privirea rănită. Îl văd și vreau să înjunghi mai adânc. Zbuci. Vreau să îndeplinesc toate grijile tale mizerabile, toate acele răni de pe inima ta. Să-i vedem sângerând!

Căruța s-a izbit sub ea. Ea icni. Flori și copaci, frunze de foc care se aprind în spatele ochilor ei. Nu e timp de gândit. Fiecare gând a încercat să fugă, doar ca să explodeze în pădure. *Se trezesc toate frunzele, sus în baldachin, și fiecare gând se îndepărtează* . Ca păsările spre cer.

Piciorul era infectat. Era febră și nimeni nu putea face nimic. Ierburile au luptat în războiul bun, sau ar fi făcut-o dacă ar exista. Dacă ea le-a cerut. Dacă ea a spus cuiva. Paste și cataplasme, elixiruri și unguente, toate rândurile soldaților cu fața sumbră, steaguri fluturând, mărșăluind în fața rânjitoare a bolii.

Nimeni nu are voie să coboare. Pe durere de moarte, da .

Stai chiar aici, căruța asta legănată, sudoarea groasă a boilor atât de dulce în nările noastre. Avem un război, tovarăși. Nu mă pot opri și discuta. Avem un război și nimeni nu are voie să coboare. Nimeni nu are voie să coboare. Nimeni nu are voie să -

Badan mormăi și ridică privirea.

— La naiba, spuse Sinter, pornind înainte.

Kisswhere se aplecase înainte peste coapsele ei, cu un picior atârnând de coada de lemn, celălalt înclinat drept, aruncat în unghi. Tocmai căzuse pe spate, cu capul trosnind în timp ce sări pe șipci.

Sinter se urcă pe căruță. — Doamne de jos, ea arde. Badan, adu-ne un cutter, repede. Îndreptându-se, se îndreptă spre înainte și se aplecă peste mănunchiurile de unelte. 'Zburli! Trage chestia asta într-o parte - grăbește-te! În afara liniei!

— Da, sergent!

— Se retrag, sergent. Ar trebui să ne întoarcem să vedem ce e?

Hellian se încruntă. — Doar mărșăluiește, caporale.

Era întuneric, dar nu atât de întuneric pe cât ar trebui să fie. Oamenii străluceau în verde, dar apoi, așa a fost întotdeauna, când ea nu bea. *Nu e de mirare că beau* . „Ascultați, cu toții”, a spus ea, „fieți un ochi”.

'Pentru ce?' întrebă Breathy.

— Pentru o tavernă, desigur. Idiot.'

Au primit două transferuri. Din echipa a șaptea. O pereche de săbii, una cu genunchiul rău, iar cealaltă cu chipul unui cal bolnav de intestine. *Limp este numele unuia dintre ei. Dar care? Celălalt... Crump. Un sapator? Crump este sapătorul? Dar sapatorii nu valorează prea mult acum, nu-i așa? Totuși, suficient de mare pentru a fi o sabie, cu excepția cazului în care Crump este cel cu genunchiul rău. Imaginați-vă, un sapator cu un genunchi rău. Setează încărcarea și fugi! Ei bine, hobble. Cât de repede poți. Cred că arăți ca un cal a fost un fel de glumă, nu?*

Sapitori. Nimic decât o idee proastă care a rămas proastă. Strângeți un picior pe toate, asta ar face ca rasa să dispară destul de repede .

Da, Limp este sapătorul. Crump este celălalt. Crump merge la genunchi. Limp merge sapatorul. Dar stai, care din nou are genunchiul rău? Aș putea să mă întorc. Presupun. Întoarce-te și, să zicem, aruncă o privire. Care șchiopătează? Sortează limperul și l-am luat pe Crump, adică sapatorul e celălalt, cu genunchiul rău. Limp, atunci. Se numește Limp din cauza genunchiului rău al prietenului său, deoarece trebuie să-l ajute pe prost tot timpul. Dar atunci, dacă a primit acest nume la început, de ce, nu ar ajunge deloc ca soldat. Fusese bătut de tambur, sau plantat în spatele unui birou. Deci, sapatorul nu a fugit suficient de repede de la vreo fuzibilă, așa și-a câștigat numele. Am primit numele Crump, din cauza unui genunchi mototolit. Acum inteleg. Uf .

Dar ce rost are un cal cu genunchiul rău?

— Se răcește, sergent.

Încruntarea lui Hellian se adânci. „Ce vrei să fac în privința asta, să-ți dau un far în față?”

'Nu. Tocmai spuneam. Ah, și Limp rămâne în urmă - ar fi trebuit să-l punem pe căruță.

— Cine ești din nou?

— Eu sunt Poate, sergent. Am fost cu tine de la început.

— Care ușă?

'Ce?'

— Strada pe care am locuit în Kartool City. Pe ce ușă ai fost?

— Nu sunt de la Kartool, sergent. Adică, începutul echipei. La asta m-am referit. Aren. Șapte orașe. Prima dată când am traversat un deșert putrezit de Hood.

„Înapoi la Y'Ghatan? Nu e de mirare că mi-e atât de sete. Ai apă în ulcior de acolo, soldat?

— Doar pipiul meu, sergent.

— Noroc că nu ești femeie. Încearcă să te pipi într-o sticlă când ești femeie. Y'Ghatan. Doamne de jos, de câte ori trebuie să luăm acel loc?

— Nu mergem spre Y'Ghatan, sergent. Suntem... oh, nu contează. Este un deșert cu siguranță, totuși. Rece.'

— Caporal Touchless!

'Sergent?'

— Ce ai în ulcior de acolo?

— Pis.

— Oricum, cine vinde lucrurile astea? Nenorocit de geniu.

Poate că a spus: „Am auzit că stăpânul lea vezica pe armăsarii Khundryl”.

Hellian se încruntă. — Ar exploda. De ce ar face asta? Și mai la obiect, cum? Ridica-ți mâna în sus...

— Nu vezica calului, sergent. Piele de apă, nu? Vezile de vacă. Legat de cocoșul armăsarului.

— Rață, vrei să spui.

'Ce?'

„Caii urăsc cocoșii, dar nu le deranjează rațele. Dar vezica aceea le-ar încetini ceva îngrozitor. Destul de fermă în care ai crescut, poate.

— Nu m-am păcălit, știi, spuse Maybe, apropiindu-se. — Dar înțeleg rostul, nu? Ne distrați. Este ca un joc, bucăți care sar în toate direcțiile.

Ea l-a privit. — O, doar mă prostesc cu tine, nu?

El întâmpină privirea ei, iar apoi ochii lui s-au ferit. — Îmi pare rău, sergent. Simți asta, nu?

Hellian nu spuse nimic. *Verde strălucitor, da. Și toate acele pietre și cioburi de acolo, unde sunt păianjenii. Ochi mici s-au înghesuit, toți mă priveau să trec. sunt treaz. Nu pot pretinde că nu sunt acolo, nu mai sunt* .

Și nici o tavernă la vedere .

Acest lucru va fi rău. Foarte rău . — Auzi asta? ea a intrebat. — Asta a fost o hiena blestemată.
— Asta a fost Throatslitter, sergent.
— A ucis o hienă? Bine pentru el. Oricum, unde e Balgrid?
'Mort.'
— Al naibii de leneș. Ma duc la culcare. Caporale, tu ești responsabil...
— Nu pot dormi acum, a obiectat Brethless. — Mergem, sergent...
— Atunci, cel mai bun moment pentru asta. Trezește-mă când răsare soarele.
— Nu e corect cum face asta.
Brithless mormăi. — Totuși, auzi tot timpul despre ei. Acei veterani care pot dormi în marș. Gândi el, apoi mormăi a doua oară. — Nu știam că ea este una dintre ei.
— Treaz acum, mormăi Poate. — Asta e noutatea cu ea.
— Ai văzut-o pe ea, pe Urb și Tarr întorcându-se înapoi în șanț? Aproape că renunțasem, apoi am văzut-o și ea m-a tras ca și cum aș fi purtat lanțuri la gât. Nu mai aveam nimic – eu și Touchy – îți amintești, Touchy?
— Da. Ce-i cu asta?
'Am terminat. Când l-am văzut pe Quick Ben căzând, a fost ca și cum cineva mi-ar fi tăiat intestinul. Am intrat în gol înăuntru. Dintr-o dată, am știut că era timpul să mor.
— Te-ai înșelat, spuse Poate într-un mârâit.
— Ne-am luat un sergent bun, asta vreau să spun.
Poate dădu din cap și aruncă o privire înapoi la Crump. — Asculti, soldat? Nu-l încurca.
Bărbatul înalt, cu fața lungă, cu ochii ciudat de distanțați, clipi confuz. — Mi-au călcat înjurăturile, spuse el. — Acum nu mai am nimic.
— Poți să-ți folosești sabia la centură, sapătorule?
'Ce? Acest? Nu, de ce aș vrea să fac asta? Doar marșăm.
Rămânând în urmă, respirația venind în gâfâituri aspre, Limp spuse: „Crump avea o pungă de muniție. Și-a înfipt și creierul acolo. Pentru, uh, păstrare în siguranță. Totul a crescut, aruncându-l pe Nah'ruk peste tot. E doar un craniu gol acum, poate.
— Deci nu se poate lupta? Ce zici de folosirea unei arbalete?
— Nu l-am văzut niciodată încercând una dintre ele. Dar lupta? Lupte cu Crump, nu-ți face griji pentru asta.
— Ei bine, cu ce, atunci? Cuțitul ăla stupid de tufiș?
— Își folosește mâinile, poate.
— Ei bine, atunci e grozav.
— Doar mergem, spuse din nou Crump, apoi a râs.
Urb aruncă o privire înapoi către echipa care se îndrepta cu cinci pași în spatele lui. Nu avea ce bea acum. Se trezea. Pentru cine era ea cu

adevărat. Și poate că nu i-a plăcut ce a văzut. Nu cu asta era pe cale să înceapă băutura? Și-a frecat ceafa, cu fața din nou în față.

Treaz acum. Ochii limpezi. Destul de clar pentru a vedea... ei bine, nu era ca și cum ea și-ar fi arătat cu adevărat vreun interes. Și în plus, chiar a vrut să se încurce cu cineva așa? Ridicându-mă doar pentru a cădea din nou. Era o cale îngustă pentru oameni ca ea și trebuiau să vrea să o parcurgă. Dacă nu, au plecat din nou, mai devreme sau mai târziu. De fiecare dată.

Desigur, dacă ceea ce spusese Fid era adevărat, ce importanță avea? Erau morții care umblă, căutând un loc pentru a termina cu toată plimbarea. Deci, între timp, dacă a existat o șansă la ceva, de ce să nu o luați? Nu ar fi vorbit serios, nu-i așa? Pur și simplu și-ar bate joc de întreaga idee a iubirii, de ceea ce el ar sfârși prin a tăia și a plesni umed și roșu pe masa dintre ei - ar râde.

Nu a fost suficient de curajos pentru asta. De fapt, nu era deloc curajos, cu nimic. Nu mă lupt cu Nah'ruk, sau Letherii sau cu fanaticii Vârtejului. De fiecare dată când trebuia să-și scoată sabia, ieșea rece ca gheața înăuntru. Lejer, tremurând, frica îi iese din stomac pentru a-i fura căldura de la membre. Și-a scos sabia așteptând să moară și să moară prost.

Dar ar face tot ce putea ca să o țină în viață. Am avut mereu. Întotdeauna ar fi. De obicei, era prea beată ca să-l vadă, sau poate că era atât de obișnuită ca el să fie acolo când se conta că el nu era deloc diferit de un zid de piatră în care ea să o arunce pe spate. Dar nici asta nu era suficient pentru el?

Ar trebui să fie, pentru că nu mai avea curaj pentru nimic mai mult. A fi mortul care umblă nu avea nicio legătură cu curaj. Era doar un mod de a privi timpul rămas, de a te abate și de a continua și de a nu te plânge. Ar putea face asta. A făcut asta toată viața, de fapt.

Am fost mortul care umblă tot timpul și nici nu am știut asta . Gândul l-a lăsat slăbit, de parcă un cuțit ascuns tocmai ar fi împins adânc înăuntru, străpungându-i sufletul. *Mi-am spus că asta era să fiu în viață. Asta aici. Aceasta... ascunderea. Dorind. visând. dorind. Și în tot acest timp, ce vede altcineva când se uită la mine?*

Urb liniștit. Nu se întâmplă mare lucru acolo, nu-i așa? Dar un soldat corect. Adecvat. Făcut sergent, sigur, dar să nu crezi niciodată că va merge mai sus. Nu o are înăuntru, vezi. E liniște ca o peșteră acolo, dar trebuie să-l admiri. Este un om fără probleme. Este un om care trăiește ușor, dacă știi ce vreau să spun .

Acesta este sergentul Urb. O să facă până vine un sergent mai bun .

A te ascunde nu înseamnă a trăi. Ascunderea este doar mort .

El își ridică privirea spre cerul nopții luminat de jad, studie acele tăieturi sumbre care despicau întunericul. Uriaș acum, părând gata să se taie în fața acestei lumi. Urb se cutremură. *Dar dacă sunt mortul care umblă, de ce îmi este încă atât de frică?*

Caporalul Clasp s-a lăsat înapoi din poziția ei alături de Urb, până când Saltlick, care luase spatele, a ajuns la ea, iar ea a căzut lângă el. — Pot să vorbesc liniștit cu tine? ea a intrebat.

S-a uitat peste el, a clipit. — Pot să tac.

— Am observat, Saltlick. Așa este în această echipă?

'Ce vrei să spui?'

Ea a dat din cap. — Sergentul Urb. Tu și el sunteți la fel. Nu spuneți nimic, nu vă predați. Știi, știam cu toții că există un... ei bine, un fel de grup de elită. Echipe și câțiva grei. Cumva, totul mai aproape de Fiddler, pe vremea când era sergent. Mai aproape decât noi ceilalți. Noi o știam. Am putut să-l vedem. Fiddler, și în jurul lui Gesler și Stormy, Balm și Hellian, Cord și Shard. Și Urb. Cu Quick Ben și apoi Hedge. Și, în sfârșit, unii dintre voi sunteți grei. Nas scurt, Mayfly, Flashwit. Tu. Știu, totul era despre Fiddler și despre cei pe care i-a atras în jurul lui. Cele alese de el.

Saltlick se uita la ea acum.

Clasp se strâmbă. — Uită-te la soldații mei, spuse ea pe sub răsuflarea ei. — Uită-te la Sad. Știi ce este ea? O blestemata de vrăjitoare Semk. *Semk* . Știi ce face când se pregătește de luptă? Nu contează. Veți vedea singur, presupunând că supraviețuim acestui deșert. Apoi este Burnt Rope. Sapper. Dar m-a surprins în șanț. La fel și tăietorul nostru - știi, s-a dus odată și i-a căutat pe Gesler și Stormy - colegii Falaris, nu? Noi l-am trimis. Am trimis Lap Twirl lui Ges și Stormy, pentru a le testa. Să vedem dacă putem intra.

'Intră?'

— Pentru acele elite. Pentru cei din interior, nu? Ei bine, nu a ajuns nicăieri. Erau destul de prietenoși și toți trei s-au îmbătat – era în Letheras. M-am îmbătat bestial și am angajat o întreagă curvă de femei. Dar Lap a păstrat un pic din el însuși treaz și, când a considerat bine, a mers și a întrebat. Întrebat. Știi ce a spus Gesler?

Saltlick clătină din cap.

— Nenorocitul a negat-o în fața lui Lap. A spus că nu există. A mințit fața lui Lap. Așa știm că nu se poate intra.

Saltlick a continuat să o studieze. — Deci, spuse el după câțiva pași, de ce îmi spui?

Urb este unul dintre cei mai buni sergenți pe care ni le-a lăsat pe noi, marinarii. Noi stim aia. De fapt, ne face să ne pișim în cizme. Presiunea devine insuportabilă, Saltlick. Nu putem scoate niciun cuvânt din el. Și poți vedea în ochii lui – este al naibii de dezamăgit să fie pus în șeală cu noi.

— În regulă, spuse Saltlick.

Ea se încruntă la el. — În regulă, ce?

— Ai venit, caporale. Tu și soldații tăi. Sunteți cu toții.

'Într-adevăr? Sunteți sigur?'

'Esti in.'

Zâmbind, ea a mers din nou înainte, a făcut o pauză pentru a privi înapoi și a încuviința din cap. El dădu din cap, văzu lejeritatea în pasul ei. A privit cum se apropie de Lap Twirl, iar cei doi soldați vorbeau în șoaptă și gesturi, iar o clipă mai târziu Sad and Burnt Rope s-au închis pentru a asculta. Fețele s-au întors și s-au uitat înapoi la el.

El a făcut cu mâna.

Abia aștept până când Flashwit o aude pe asta .

Saltlick se mișcă inconfortabil. Transpirase mult în cortul său, iar acum sacul îi scădea. Aproape că simțea cum se desprinde pielea. *La naiba, asta ustura. Mai bine aerisesc mingile mâine* .

Sergentul o privea cu privirea, gesticulând. Flashwit se încruntă.

Mayfly a înghiontat-o. — Vrea să vorbesc cu tine.

'De ce?'

— Are șapte întrebări. De unde sa stiu eu? Haide, prințesă. Idiotul și-a pierdut toată echipa. Probabil că vrea să încerce să explice. Deci nu ia un cuțit în spate.

— Nu i-aș înfige un cuțit în spate, spuse Flashwit, clătinând din cap. — Indiferent ce a făcut.

'Într-adevăr?'

„Dacă i-ar fi ucis pe toți și mi-ar spune despre asta, i-aș rupe gâtul. Un cuțit în spate, asta e laș.

— Nu, nu este, a obiectat Mayfly. — Se face un punct. Victima nu merită să fie privită în ochi când îl ucizi. Victima nu ar trebui să știe ce s-a încheiat, doar că s-a terminat, iar Hood's Gate îi spune „im”.

— Dar uneori ți-e dor.

„Mai bine du-te, se supără”.

Mormăind, Flashwit și-a îndreptat drum spre sergent Gaunt-Eye. Nu era o față prietenoasă, aceea. Dar o față pe care o persoană și-ar aminti oricum. Pentru toate lucrurile greșite din el. 'Sergent?'

— Nu știi ce vorbește, soldat?

— Ce vorbă? Oh, aia. Da, o știu. Mai ales. Avans. Stop. Loveste pamantul. Luptă. Du-te dracului. Ca asta.'

— Un marinar ar trebui să știe să pună cap la cap propoziții întregi, Flashwit.

'Da? Sunt un grea, sergent.

— Povestește-mi despre cea feminină.

„Folosindu-mi mâinile? Nu pot, sergent. Adică, ar trebui să încerc și să întreb: „Care fetiță?” și nu știu cum să fac asta.

— Moartea craniului. Vorbește cu mine, soldat. Cu cuvinte, dar ține vocea jos.

— Nu am ridicat niciodată vocea, nici măcar o dată, sergent, în toată viața mea.

— Moartea craniului.

'Ce spui despre el?'

— De ce e atât de feminin, unul?

— E un prinț, sergent. Dintr-un trib din șapte orașe. El este moștenitorul, de fapt...
— Atunci, pe numele lui Hood, ce caută aici?
Ea a ridicat din umeri. — L-au trimis să crească în altă parte. Cu noi. Să văd lumea și toate astea.
Gaunt-Eye a dezvăluit dinții strâmbi. — Pariez că regretă asta.
— Nici un motiv, spuse Flashwit. — Nu încă, oricum.
— Așadar, a crescut tot răsfățat și parfumat.
'Presupun.'
— Deci, cum a primit numele ăsta stupid?
Flashwit îl miji la sergent. „Îmi cer scuze, sergent, dar unde erați tu și echipa ta? Înapoi la Trench, vreau să spun.
El îi aruncă o privire vicioasă. — Ce diferență are asta?
— Ei bine, nu puteai să nu-l fi văzut atunci. Moartea craniului. El sare sus, vezi. El a fost singurul dintre noi care i-a tăiat *gâtul lui Nah'ruk* , nu? Sari sus, cum am spus. Vezi acele opt crestături de la încheietura mâinii lui stângi?
— Arsurile alea?
— Da. Câte unul pentru fiecare Nah'ruk pe care i-a tăiat personal gâtul.
Gaunt-Eye pufni. — Și un mincinos, atunci. Despre ce mi-am dat seama.
— Dar nu a numărat niciodată, sergent. Nu o face niciodată. Opt este ceea ce l-am văzut făcând, cei care l-au văzut deloc, vreau să spun. Am vorbit despre asta, comparând și toate astea. Opt. Așa că i-am spus și i-a ars acele urme de pe încheietura mâinii. Când l-am întrebat câți a eviscerat, a spus că nu știe. Când l-am întrebat câți a întins, nici el nu știa asta. Ceilalți dintre noi nu am putut găsi numere pentru acestea. Mai mult de opt, totuși. Dar, din moment ce l-am văzut arzând, am decis să nu-i spunem câți. Ar fi o arsură mare acum, nu? Și din moment ce este atât de drăguț, ei bine, ar fi păcat.
A tăcut atunci, ca să-și tragă răsuflarea. Ea rupsese trei și ceva coaste în luptă, așa că o durea să vorbești. Mai mult decât respirația, care a durut destul de rău. A vorbi era mai rău. Acestea fuseseră cele mai multe cuvinte pe care le folosise dintr-o dată de la bătălie.
— Drawfirst și Mayfly, spuse Gaunt-Eye, și tu. Toate grele.
— Da, sergent.
— Întoarce-te la coadă, Flashwit.
Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor care păru să-l surprindă, apoi căzu pe spate, pe lângă caporalul Rib cu un braț – care o privi cu ceva asemănător cu suspiciune – și apoi Drawfirst și Skulldeath, înainte de a se poziționa lângă Mayfly.
'Bine?' întrebă Mayfly.
— Te-ai înșelat, spuse Flashwit cu profundă satisfacție.
'Despre ce?'

'Hah. A pus doar *șase* întrebări!

Gaunt-Eye arunca mai multe priviri înapoi către echipa sa.

— Pe cine vrea acum? se întrebă Mayfly.

Și apoi sergentul arătă spre Skulldeath. — Mai arunci-mi un sărut, soldat, iar eu îți voi înfășura măruntaiele în jurul gâtului tău blestemat!

— Ei bine, acum, mormăi Flashwit.

Mayfly dădu din cap. — Prințul nu a ratat încă, nu-i așa?

Hedge auzea râsete urlatoare în spatele lui, iar răsuflarea îi ieși din el. — Ascultă asta, Bavedict! Fid le-a plesnit în sus și în jos în regulă - știam asta!

Alchimistul Letherii trase din nou de plumbul bouului. — Vai, comandante, nu știu ce vrei să spui prin asta.

Pariez că le-a dat vechiul discurs „Walking Dead". E ca și cum ai tăia cătușe, ăla. A fost o noapte, vedeți, când Dujek Onearm însuși a intrat în tabăra Arzătoarelor de Bridge. Lucram atunci Pale, la tuneluri — n-am mutat atât de mulți bolovani în viața mea. A intrat, corect, și ne-a spus ceea ce știam deja. Hedge și-a scos șapca din piele pârjolită și și-a zgâriat scalpul proaspăt ras. „Noi eram morții care umblă. Apoi a plecat. Ne-a lăsat să ne dăm seama ce urma să facem în privința asta.

'Ce-ai făcut?'

Hedge trase din nou de capac. — Ei bine, cei mai mulți dintre noi, ăă, au murit. Înainte să avem o șansă. Dar Whiskeyjack, nu avea de gând să întoarcă spatele la nimic. Și Quick Ben și Kalam, zei, au vrut doar să înceapă uciderea. Nu mai ai nimic de pierdut odată ce ești mortul ambulant.

— Recunosc, domnule comandant, că nu-mi place prea mult să fiu descris în acest fel.

— Ai picioarele reci acum?

— Întotdeauna apreciez inteligența dumneavoastră, domnule, spuse Bavedict. — Dar picioarele reci sunt exact ceea ce nu vreau, dacă mă înțelegi.

— Așa că, atunci, ridică-te. În plus, ce a avut de spus Fid vânătorilor de oase, ei bine, asta depinde de el. Nu are nimic de-a face cu noi Bridgeburners...

— Probabil pentru că Bridgeburners sunt morți de când, ăi, Pale.

Hedge l-a plesnit pe spate. 'Exact. Nu e ca și cum ar fi un club exclusivist, nu?

— Domnule, se aventură Bavedict, tocmai în această după-amiază te plângeai de faptul că vechiul tău prieten ți-a întors spatele? Că te simțeai ca un lepros...

— Lucrurile sunt mai ușoare când ești mort. Adică, pentru el. Ar putea să mă pună deoparte, pe un raft din craniul lui, și să mă lase acolo. Hedge gesticulă neglijent cu o mână. 'Înțeleg. Întotdeauna am făcut-o. Doar că nu-mi place. Ma simt *insultat* . Adică, m-am întors.

Oricine poate vedea asta. Fid ar trebui să fie fericit. Și Quick Ben - ei bine, ai văzut ce a făcut el la bătălie, înainte de a sări. S-a dus și a făcut un Tayschrenn pe noi. Data viitoare când ne întâlnim, el și cu mine vom avea câteva cuvinte, suntem.

— Ideea mea, domnule, a fost că Fiddler s-a apropiat de tine, dacă într-adevăr a spus că soldații săi se numără printre morții ambulanți.

— S-ar putea să crezi asta, spuse Hedge, dând din cap. — Dar ai greși. Când ești mort, Bavedict, nu ai frați. Nimic nu te ține împreună. Cel puțin, nu pe care l-am văzut vreodată. Da, Bridgeburners morți sunt toți împreună, dar acestea sunt doar amintiri vechi, care le unesc pe toți. Sunt doar ecouri fantomatice, de pe vremea când erau în viață. Îți spun, Alchimiste, continuă să faci tot ce poți pentru a rămâne în viață, atâta timp cât poți. Pentru că morții nu au prieteni.

Bavedict oftă. — Sper că te înșeli, comandante. Nu ai spus că Tărâmul Morții s-a schimbat – că Secerătorul însuși a predat Tronul Neviu? Și că acest Whiskyjack...

— Nu l-ai cunoscut niciodată. Whiskyjack, vreau să spun. Așa că va trebui să mă crezi pe cuvânt, e un ticălos încăpățânat. Probabil cel mai încăpățânat ticălos care a pășit vreodată pe lumea asta. Deci, poate ai un punct. Poate că poate face totul diferit. Dacă poate cineva, el este. Încă o palmă pe umărul lui Bavedict. — Mi-ai dat la ce să mă gândesc acolo. Fid n-a făcut niciodată asta, știi. De fapt, nu-mi amintesc ce a făcut vreodată pentru mine. Mă gândesc acum că nu mi-a plăcut niciodată deloc.

— Cât de nefericit. Ți-a plăcut Whiskeyjack?

— Da, eram cei mai buni prieteni. Sunt multe de care să-i placă, practic. În noi doi. Fid a fost cel ciudat, dacă mă gândesc la asta.

— Și acum Whiskyjack călărește printre morți.

— Tragic, Bavedict. O rușine al naibii.

— Și l-ai iubit profund.

'Asa am facut. Asa am facut.'

— Dar Fiddler este încă în viață.

'Da-'

— Și nu l-ai plăcut niciodată cu adevărat.

'Doar asa-'

— De fapt, îi iubești pe *toți* Bridgeburneri morți.

'Bineinteles ca da!'

— Doar că nu ultimul rămas în viață.

Hedge se uită cu privirea, apoi îl plesni pe bărbat într-o parte a capului. 'De ce vorbesc cu tine? Nu înțelegi nimic!

El a plecat, până acolo unde compania lui a mers greu.

Bavedict a scos un borcan mic. Porțelan și bijuterii împânzite. A deșurubat partea superioară, a înfipt un vârf de deget, l-a tras înapoi și l-a examinat, apoi și-a frecat gingiile. 'A muri?' șopti el. — Dar nu am de gând să mor. Niciodata.'

Jastara i-a găsit în cele din urmă, lângă capul coloanei Khundryl. A fost impresionant cum Hanavat a reușit să țină pasul ăsta, felul în care s-a clătinat cu toată greutatea aia în plus. Nu a fost niciodată ușor să fii însărcinată. Bolnav pentru început, apoi flămând tot timpul și în cele din urmă mare ca un bhederin umflat, până când totul se termină cu dureri chinuitoare. Și-a amintit prima dată, trecând prin toate acele ochi strălucitori și înroșiți, doar ca să piardă nenorocitul de lucru imediat ce a ieșit.

„ *Copilul a făcut ceea ce trebuia să facă, Jastara. Ți-a arătat călătoria pe care o vei cunoaște din nou și din nou. Ea a făcut ceea ce trebuia să facă și acum s-a întors în apele negre* .

Dar alte mame nu trebuiau să treacă prin asta, nu-i așa? Nu era de parcă Jastara ar fi fost binecuvântată cu o viață de măreție, nu-i așa? S -a *căsătorit cu fiul preferat al lui Gall, totuși, nu-i așa? Femeia aceea are ambiții, dacă nu pentru ea însăși, atunci pentru ea obține* .' Ambiții. Cuvântul acela atârna acum ca o cioară răvășită dintr-un vârf de suliță, un gheare putrezit și ofilit de pene zdrobite și sânge vechi. Ai grijă la *văduve. Vezi cum l-a luat pe Gall? Ce fac ei noaptea, când copiii dorm? Hanavat ar fi bine să se ferească, mai ales la fel de vulnerabilă ca ea acum, cu un copil pe cale să cadă, iar soțul ei a fugit de lângă ea. Nu, uită-te bine la Gilk, văduvă Jastara* .

Au fost măsuri de dezgust, și s-au apropiat și unul a dat înapoi, apoi s-au întors a doua oară, iar unul nu a dat înapoi până acum. Și când s-au strecurat înapoi a treia oară, și a patra, când mâna s-a întins din întuneric pentru a-i mângâia coapsa dezgolită, pentru a sonda sub blănuri... ei bine, uneori dezgustul era ca giulgiul unui jeliu, deodată prea greu pentru a mai fi purtat. . „ *Uită-te bine la ea acum. O poți vedea în ochii ei* .

Mângâie un om stricat și iei spargerea înăuntru. Ce femeie nu știa asta? Crăpăturile s-au răspândit spre exterior, șoptind în tot ce era la îndemână. Era blestemul bețivilor și al dependenților de d'bayang, al femeilor și al curvelor. Blestemul bărbaților care i-au răsfățat pe băieți și fete tinere — propriile lor obțin, uneori. Le-a răsfățat pentru totdeauna.

Acuzații și dovezi și apoi toată acea rușine, îngenuncheat în pământ, cu mâinile peste ochi. Sau ochii *ei* . Și deodată tot dezgustul revine, doar că acum are un gust familiar. Nu, mai mult decât familiar. Are gust *intim* .

Mă simt murdar? Îndrăznesc să mă uit în ochii lui Hanavat? Întrebarea o ținea pe spate, la nici zece pași în spatele soției lui Gall. *Soacra mea. Da, uită-te la Jastara acum. Dar uiți, ea a pierdut bărbatul pe care l-a iubit. Și ea a fost rănită. Poate chiar rupt. Bineînțeles, nu și-a putut arăta, nu s-a putut răsfăța, pentru că, în timp ce soție nu mai este, ea rămâne mamă* .

Ce zici de mine? Durerea mea? Brațele lui sunt brațele greșite, dar îmbrățișarea este încă caldă și puternică. Umărul lui mi-a luat lacrimile. Ce să fac?

Așa că s-a reținut, iar ceilalți s-au uitat la ea și și-au șoptit lucruri unul altuia.

— Curajul ei a eșuat-o, murmură Shelemasa.

Hanavat oftă. — Atunci, poate mâine.

„Nu știu ce crede ea că poate spune", a spus femeia mai tânără. — Pentru a face acest lucru corect. Ea ar trebui să-l alunge afară.

Hanavat aruncă o privire spre Shelemasa. — Deci asta spune toată lumea, nu-i așa? Tonul acela dur, acele cuvinte grele. Cea mai abundentă monedă, cheltuită atât de liber, este și cea mai lipsită de valoare.

Shelemasa se încruntă. 'Ce vrei să spui?'

„Când judeci, toată vopseaua din lume nu poate ascunde urâțenia feței tale. Viciozitatea din interior împinge și răsucește fiecare trăsătură.

— Îmi pare rău, Hanavat. Mă gândeam la tine-'

— Și tu ai lua ceea ce îți imaginezi că sunt sentimentele mele și mi-ai spune înapoi. Te proclami războinicul alături de mine, iar linia stă ferm, pentru a mă mângâia — înțeleg toate astea, Shelemasa. Totuși, ceea ce aud de la tine – ceea ce văd în ochii celorlalți – nu are nimic de-a face cu mine. Am cerut milă? Am cerut aliați în acest război ascuns? Există măcar vreun război? Presupuni multe.

— Nu va vorbi cu tine...

— Și cât de curajos ai fi în locul ei? Socrul ei a sedus-o, a dus-o în patul lui. Sau ea el, oricum nu contează. Crezi că nu-mi cunosc propriul soț? Îi este greu să reziste în cele mai bune momente, iar acum în durerea și nevoia lui... ei bine, nici o femeie sau bărbat de aici nu i-ar putea înfrânge voința. Dar vedeți, sunteți cu toții în siguranță. De la el. Eliberându-te să arunci judecată asupra singurei femei aflate acum în cursa lui. Nu asupra soțului meu, însă, pentru că ce ar putea spune asta despre mine? Nu-mi vorbi despre părți în asta. Nu sunt. Există doar oameni. Oameni de tot felul, fiecare făcând ce poate pentru a se descurca.

— Și dacă ceea ce fac ei îi rănește pe alții? Hanavat, te vei martiriza? O să plângi și tu pe Jastara, care se ascunde în fiecare zi în brațele lui?

— Ah, vezi cum te-am înțepat? Tu în judecata ta crudă. Soțul meu în nevoie. Jastara în slăbiciunea ei. Sunt una și toate actele de egoism. Acte de *alungare* .'

'Cum poți spune că? Disprețuiesc ce ți-au făcut!

— Și are gust dulce, da? Ascultă la mine. Și eu sunt văduvă, acum. Și o mamă care și-a pierdut copiii. Am nevoie de o îmbrățișare? Un moment de dragoste furat? Ar trebui să simt ură pentru Gall și Jastara, pentru că am găsit ceea ce nu pot?

Expresia lui Shelemasa era îngrozită. Lacrimile curgeau prin vopseaua albă de pe fața ei. — Nu ar trebui să te uiți la soțul tău pentru asta?

— În timp ce el încă se îndreaptă spre mine, nu pot.

— Atunci *el e* lașul!

„A mă uita în ochii mei”, a spus Hanavat, „înseamnă să văd tot ceea ce am împărtășit cândva și am pierdut acum. Este prea mult de suportat și nu doar pentru soțul meu. Da, a adăugat ea, îl port pe ultimul lui copil, iar dacă acel copil nu este al lui, ei bine, asta trebuie să știu, în inima mea, dar să nu se vorbească niciodată. Deocamdată, am atât de mult - am ceea ce trebuie să mă agăz, Shelemasa. Și acum, la fel și Gall.

Femeia mai tânără clătină din cap. — Atunci ești singură, mamă. A luat-o pe văduva fiului său. Asta este de neiertat.

— Mai bine, Shelemasa. Mult mai bine. Vezi tu, Jastara nu merită ura ta. Nu acele priviri, acele șoapte la spatele ei. Nu, în schimb, pentru a fi adevărate surori cu ea, trebuie să mergi la ea. Mângâie-o. Și când vei face asta, când toți ai făcut asta, atunci mă voi duce la ea și o voi lua în brațe.

Henar Vygulf și-a amintit ziua în care și-a achiziționat primul cal. Tatăl său, al cărui șold zdrobit cu cinci ani mai devreme își pusese capăt zilelor de călărie, șchiopătase lângă el, folosindu-și bastonul, în timp ce se îndreptau spre pășune. O nouă turmă fusese sacrificată din turmele sălbatice de pe platourile muntoase înalte, iar douăzeci și trei dintre fiarele magnifice se mișcau acum neliniștite în incintă.

Soarele era înalt, umbrele micșorându-se sub picioare, iar vântul mătura constant pe versanți, pieptănând ierburile înalte, calde și dulci cu aromele timpurii de toamnă. Henar avea nouă ani.

— Mă va vedea cineva? îl întrebase pe tatăl său. — Mă va alege cineva?

Crescătorul înalt de cai Bluerose se uită în jos, cu sprâncenele întunecate ridicate. — E noua servitoare, nu-i așa? Cel cu sânii de pepene verde și cu ochii mari. De pe coastă, da? Umple-ți capul cu tot felul de gunoaie.

'Dar-'

— Nu există nici un cal în lumea largă, Henar, fericit să aleagă un călăreț. Nici o fiară dornică să servească. Nimeni nu este încântat să fie rupt, va fi doborât. Sunt ei diferiți de tine sau de mine?

„Dar câinii...”

„De către Lordul cu aripi negre, Henar, câinii sunt *crescuți* pentru a fi sclavi cu patru picioare. Ai văzut vreodată un lup zâmbind? Crede-mă, nu vrei. Vreodată. Ei zâmbesc chiar înainte de a se arunca spre gâtul tău. Nu contează câinii. A arătat cu bastonul. „Acele animale sunt sălbatice. Au trăit în deplină libertate. Deci, vezi unul care îți place?

— Aia zbârcit, la stânga de la sine.

Tatăl lui mormăi. — Un armăsar tânăr. Nu este încă suficient de puternic pentru a contesta rândurile. Nu e rău, Henar. Dar sunt... ei bine, surprins. Chiar și de aici, un animal iese în evidență. Chiar iese în evidență. Ești destul de mare, ai fost și tu destul de lângă mine. Aș fi crezut că vei vedea imediat...

— Am făcut-o, tată.

'Ce este atunci? Simți că nu meriți ce e mai bun de acolo?

— Nu dacă înseamnă să le spargi.

Capul tatălui său se legănase atunci și el râsese. Destul de tare pentru a tresări turma.

Amintindu-și acel moment din tinerețe, uriașul războinic a zâmbit. *Îți amintești ziua aceea, tată? Pun pariu că faci. Și dacă m-ai putea vedea acum. Vezi femeia mergând lângă mine. Aproape că aud acel râs frumos al râsului tău* .

Într-o zi, părinte, o voi aduce la tine. Această femeie sălbatică, liberă. Vom păși pe drumul alb și lung, vom merge printre copaci – trebuie să fie mari până acum – și vom trece prin poarta proprietății .

Te voi vedea stând lângă intrarea din față, ca o statuie care comandă piatra în sine. Riduri noi pe fața ta, dar acel zâmbet agățat încă acolo, într-o barbă acum cenușie. Te sprijini pe baston și pot simți mirosul de cai - ca un parfum amețitor al unei flori în aer, și acel parfum îmi va spune că am venit acasă .

Te văd studiind-o, remarcându-i înălțimea, încrederea ei flexibilă, îndrăzneala din ochii ei. Și te vei întreba dacă m-a stricat – nu invers – poți vedea asta. Nu invers. Dar apoi te vei uita în ochii mei și zâmbetul tău se va lărgi .

Și vei înclina înapoi acel cap maiestuos. Și râzi până la cer .

Va fi cel mai dulce sunet din lume. Va fi vocea triumfului nostru. Noi toti. Tu, eu, ea .

Părinte, mi-e dor de tine .

Mâna caloasă a Lostarei a găsit-o pe a lui, iar el a luat o parte din greutatea ei în timp ce ea se sprijinea cu un umăr de el. — Binecuvântează-l pe Brys Beddict, spuse ea pe sub răsuflarea ei.

Henar dădu din cap. — Bănuiesc o strigă de sentimental la comandantul meu.

— Bucură-te de asta. Eu sunt.'

— A fost... neașteptat.

'De ce? Am luptat pentru tine, Henar. Nu Adjunctul. Tu. El a inteles-'

— Nu, nu toate astea, iubito. Toate acestea. Unde ne-am găsit. Și cum ne-am găsit unul pe altul, de altfel.

Ea ridică privirea spre Străini pe cerul nopții. „Așadar, el ne dă timpul care ne-a mai rămas. Mai puțin sentimental, deci, mai... păcat. Ai o tentă dură, Henar – cred că o prefer pe cea sentimentală a lui Brys. Poate voi scăpa de tine și voi merge înapoi la el.

— Ar trebui să te lupți cu Aranict pentru el, cred.
— Oh, ai dreptate și nu am putut face asta. N-ar fi. Îmi place de ea mult prea mult. Ei bine, atunci, se pare că sunt cu tine.
El a zambit. *Înșeuat. Hah* .
— Henar.
'Da?'
— Mă tem că nu ne vom întoarce din această călătorie.
El a dat din cap, nu pentru că ar fi fost de acord cu ea, ci pentru că știa de ce se temea ea.
— O să murim, spuse ea. — De fapt, s-ar putea să nu reușim nici măcar să traversăm acest deșert.
— Există riscul ăsta.
— Nu e corect.
— Am avut o servitoare, odată, la moșia de la țară. Sânii de pepene verde și ochi mari...
' *Ce?* '
— Tatăl meu este groaznic cu numele. Așa că a venit cu descrieri memorabile. Oricum, ea îmi spunea povești noaptea. Povești lungi și divagatoare despre eroi. Iubiri pierdute, iubiri câștigate. Ea ar face fiecare final dulce. Pentru a face visele nopții la fel, înțelegi?
— Exact de ce are nevoie un copil.
'Presupun. Dar acele povești nu erau pentru mine. Erau pentru ea. Era de pe coastă și lăsase în urmă un bărbat pe care-l iubea - acesta era Lether, nu uita, și întreaga ei comunitate era prinsă în modul de viață Îndatorat. De aceea a venit să lucreze pentru familia noastră. Cât despre tânăr, ei bine, a fost trimis la mare. A tăcut pentru o clipă, amintindu-și, apoi a spus: „În fiecare noapte, ea îmi spunea cum își dorea să devină viața – deși bineînțeles că nu mi-am dat seama la momentul respectiv. Dar adevărul era că ea își dorea acel final fericit. Trebuia să creadă în asta. Pentru ea și pentru toți ceilalți.
Lostara oftă. 'Ce s-a intamplat cu ea?'
— Din câte știu eu, ea e încă acolo, la moșia de la țară.
— Încerci să-mi rupi inima, Henar?
A scuturat din cap. — Tatăl meu a lucrat sistemul cât a putut de bine și nu a fost nepoliticos cu Datorii lui. Cu aproximativ un an înainte de a pleca să mă antrenez cu Lancers, sânii de pepene verde cu ochi mari s-au căsătorit cu fiul unuia dintre dresorii noștri de cai. Ultima mea viziune despre ea, burta ei era până aici și sânii aia erau și mai mari.
— Atunci renunțase la bărbatul ei de la mare. Ei bine, probabil înțelept, presupun. O parte din creștere.
Henar o privi, apoi se îndepărtă, peste peisajul stâncos. — Mă gândesc la ea, din când în când. El a zâmbit. „Obișnuiam să fantezez chiar și despre ea, da, așa cum o vor face bărbații". Rânjetul dispăru. „Dar mai ales o văd stând pe marginea patului, cu mâinile zburând și cu

ochii din ce în ce mai mari, iar în acel pat se află propriul ei copil. Un baiat. Cine va visa vise dulci. Și când felinarul este întors, când ea stă lângă ușa camerei lui, atunci lacrimile îi vor curge pe obraji. Și își va aminti de un tânăr pe malul mării. Respirația Lostarei se schimbase, cumva, iar fața ei era ascunsă de vederea lui. 'Iubirea mea?'

Răspunsul ei a fost înăbușit. 'E în regulă. Henar, continui să mă surprinzi. Asta e tot.'

— Vom supraviețui, Lostara Yil, spuse el. — Și într-o zi te voi conduce de mână până la casa tatălui meu. Și îl vom vedea, stând acolo, așteptându-ne. Și va râde.

Ea ridică privirea, ștergându-și obrajii. 'A rade?'

— Există plăceri în lume, Lostara Yil, care depășesc cuvintele. *Am auzit o dată una dintre acele plăceri. Și o voi auzi din nou. voi* .

„Înainte de a ajunge în poziția înaltă de masturbare inepuizabilă, care este Demidrek Septarch al Marelui Templu”, spunea Banaschar, „a trebuit să urmez aceleași ritualuri ca toți ceilalți. Și unul dintre acele ritualuri a fost acela de a-i consilia pe plebei – cine știe de ce ar căuta vreodată un preot al Viermelui Toamnei, dar apoi, adevărul este că funcția reală și adevărată a preoților de toate culorile este pur și simplu aceea de a asculta. la o ectanică de gemete, temeri și mărturisiri, toate pentru îmbunătățirea sufletului cuiva — nu a putut niciodată să-și dea seama al cui, dar indiferent. El s-a oprit. — Chiar asculti, adjunct?

— Se pare că nu am de ales, a răspuns ea.

Deșertul de sticlă se întindea în fața lor. O mică trupă de flancare, cercetași, presupunea el, erau ușor înainte și la stânga — la nord — de avangarda, deplasându-se pe jos ca toți ceilalți. Dar chiar înaintea lui Banaschar și a Adjunctului nu se întindea nimic altceva decât o câmpie spartă împânzită cu cristale, sub un cer macabru.

Fostul preot a ridicat din umeri. — Acum nu este o întorsătură interesantă? Binecuvântată femeie, vei auzi poveștile mele despre vai de moarte? Vrei să dai un sfat?

Privirea pe care i-a aruncat-o era de necitit și i-a trecut prin minte, o clipă mai târziu, că era la fel de bine.

Și-a dres glasul. — Ocazional, unul dintre ei se plângea. Despre mine. Sau, mai degrabă, despre noi, rahaturi sanctimonioase în hainele astea ridicole și altele. Știi de ce ar fi atât de iritați? O să-ți spun. *Dragoste* . Asta e ceea ce.'

O a doua privire, chiar mai scurtă decât prima.

El a dat din cap. 'Exact. Ei l-au întrebat: „Tu, preote, tu, cu mâna aceea sub veșminte, ce știi, pe numele lui Hood, despre dragoste? Mai exact, ce știi despre *dragoste* ?” Vedeți, majoritatea oamenilor ajung să se plângă de relații. Mai mult decât să fii sărac, sau șchiopăt sau bolnav, mai mult decât orice alt subiect pe care ți-l poți imagina. Iubiți, soți, soții, străini, surori - mărturisiri și dorințe nesfârșite și trădări și toate celelalte. De aceea, întrebarea avea să apară în cele din urmă – fiind

preoți, ne-am scuzat de toată mizeria. Cu greu o poziție puternică din care să dispensezi adevăruri nebunești trecând drept sfaturi. Mă urmărești până acum, Adjunct?

— N-ai nimic de băut, Banaschar?

A lovit un grup de cristale, așteptându-se să se spargă. Nu au făcut-o. Blesind de durere pe sub răsuflarea lui, el a șochetat pentru câțiva pași. „Ce știam despre romantism? Nimic. Dar, după destui ani de ascultare a fiecărei iterații posibile pe acest subiect, ah, în cele din urmă lucrurile încep să devină mai clare.

— O fac acum?

— Da, Adjunct. Să explic despre dragoste și dragoste?

„Aș prefera ca tu...”

„Este de fapt un exercițiu matematic”, a spus el. „Romantismul este negocierea posibilităților, către acel premiu evaziv numit dragoste. Acolo, vezi? Pun pariu că te așteptai să continui și mai departe, nu-i așa? Dar am terminat. Am terminat de discutat despre dragoste și dragoste.

— Din descrierea ta îi lipsește ceva, Banaschar.

— Îi lipsește *totul* , Adjunct. Tot ceea ce derutează și încurcă, care face tulbure ceea ce este de fapt și simplu și stupid de elegant. Sau elegant prost, în funcție de atitudinea ta față de subiect.

Ei au continuat, fără să vorbească, o vreme. Târâitul și geamătul coloanei din spatele lor erau neîncetat, dar în afară de un hohot de râs singuratic cu ceva vreme în urmă, nu se auzea niciunul dintre cântecele și cântecele obscure, glumele sau certuri. Deși era adevărat că Adjunctul stabilise un ritm încordat, Banaschar știa că acești soldați erau suficient de înrăitați pentru a se gândi puțin la asta. Liniștea era tulburătoare.

Am un deșert de traversat. E frig și nu este atât de întuneric pe cât ar trebui. Și strălucirea aia extraterestră ne șoptește. Dacă ascult suficient de atent, pot auzi cuvinte. În derivă în jos. În toate limbile lumii, dar nu în această lume, desigur. Altul, unde fețele se ridică cu speranță spre ceruri. 'Ești acolo?' ei întreabă. Si cerul raspunde ca nu .

În timp ce eu merg aici. Aici ridic privirea și întreb: „Ești acolo?” și cobor vocile. 'Da. Noi suntem aici. Doar... ajunge la .'

— Pe atunci eram un preot treaz, spuse el. — Una serioasă. Am ascultat. Am consiliat.

În cele din urmă, s-a uitat, dar nu a spus nimic.

Fiddler aruncă o privire spre dreapta. Spre sud, la patruzeci de pași distanță, capul coloanei. Adjunctul. Lângă ea preotul. În spatele celor doi, o pereche de Pumni.

Opt tineri Khundryl au mers cu Lăutarul, scoși afară de sub fustele mamei lor. Îl văzuseră mergând singur și se apropiaseră. Curios, poate. Sau să dorești să faci ceva care ar putea fi important. Cercetări, păzind flancul.

Nu i-a trimis departe. Prea mulți aveau acea privire pierdută și plină de speranță în ochii lor. Tați, frați, mame, surori morți. Absențe

masive prin care urlau vânturile. Acum pluteau, flancându-l de parcă ar fi fost coloana însăși.

Fiddler a tăcut – și ei au preluat acea tăcere de parcă i-ar fi îmbătrânit – așa că singurele sunete au fost pietrele care se mișcau sub picioare, zgârierea mocasinilor, zgomotul cizmelor lui. Și măcinarea coloanei.

Văzuse harta. El știa ce avea în față. *Doar imposibilul. Fără apă, nu vom părăsi niciodată acest deșert. Fără apă, toate planurile ei mor aici. Și zeii se vor închide ca șacalii, iar apoi Zeii Bătrâni își vor arăta mâna și sângele se va vărsa* .

Dumnezeul schilodit va suferi îngrozitor – toată durerea și angoasa pe care le-a cunoscut până acum nu vor fi decât un preludiu. Se vor hrăni cu agonia lui și se vor hrăni mult, mult timp .

Pe agonia ta, Căzut. Ești în Deck of Dragons. Casa ta este sfințită. Dacă eșuăm, acea decizie va dovedi cea mai gravă greșeală a ta. Te va prinde aici. Va face din suferință scrierea ta sfântă - o, mulți se vor aduna la tine. Nimănui nu-i place să sufere izolat și nimănui nu-i place să sufere fără motiv. Vei răspunde la amândouă și vei face din ele o boală. De trup, de spirit. Chiar dacă chinuirea sufletului tău continuă, și mai departe .

Nu am spus niciodată că mi-aș dori de tine, Fallen One. Dar nu ai spus niciodată că trebuie. Nu eu, nici Adjunctul, nici oricare dintre noi. Tocmai ne-ai cerut să facem ce este corect. Am spus da. Și s-a făcut. Dar rețineți că suntem muritori și, în acest război care urmează, suntem fragili - dintre toți jucătorii, suntem cei mai vulnerabili .

Poate că se potrivește. Poate că este corect să fim noi cei care îți ridică standardul, Fallen One. Iar istoricii ignoranți vor scrie despre noi, sub masca cunoașterii. Se vor certa despre scopul nostru - lucrurile pe care am căutat să le facem. Ei vor răsturna fiecare bolovan, fiecare piatră de tumulă, căutându-ne motivele. Căutând indicii de ambiție .

Ei vor compune o Carte a Căzuților .

Și apoi argumentați asupra semnificației sale. Sub masca cunoașterii - dar cu adevărat, ce vor ști ei? De fiecare dintre noi? De la acea distanță, de la acea distanță rece, rece — ar trebui să strâmbați ochii. Ar trebui să te uiți bine .

Pentru că suntem slabi la pământ .

Deci foarte... subțire .

Copiii îl făceau mereu să se simtă stânjenit. Alegeri pe care le-a lăsat deoparte, viitoare pe care le predase cu mult timp în urmă. Și privirea la ei l-a lăsat să se simtă vinovat. *Erau crime de necesitate, de fiecare dată când mă întorceam. De fiecare dată am făcut-o cu toții. Whiskyjack, îți amintești odată când am stat pe meterezele de la Mock's Hold? Laseen tocmai ieșise din... umbre. Era un copil, un fiu al vreunui negustor. Era îndrăzneț. I-ai spus ceva, Whiskyjack. Niste sfaturi. Ce-a fost asta? Nu-mi amintesc. Nici măcar nu știu de ce îmi amintesc ceva din asta* .

Mamele priveau din acea coloană - ochii lor erau ațintiți asupra copiilor lor, asupra acestor tinere moșteniri și s-ar strânge ca niște gheare dacă ar putea. *Dar acum spațiile se găsesc, iar copiii se apropie din ce în ce mai mult de ei, pentru a umple ceea ce s-a pierdut. Și mamele își spun că va fi de ajuns, trebuie să fie de ajuns* .

Așa cum îți spun acum, Fallen One, orice am reuși să facem, va trebui să fie suficient. Vom duce această carte la capăt, într-un fel sau altul .

Și încă ceva. Ceva de care mi-am dat seama abia azi, când am avut ocazia să arunc o privire peste el și să o văd, stând acolo, la câteva momente de la începutul acestui marș. Încă de la început, am trăit povestea Adjunctului. Mai întâi a fost Lorn, înapoi în Darujhistan. Și acum este Tavore Paran .

Adjunctul nu stă niciodată în centru. Ea stă într-o parte. Mereu. Adevărul este chiar acolo, în titlul ei - la care nu va renunța. Deci, ce înseamnă? Ah, Fallen One, înseamnă asta: ea va face ceea ce are de făcut, dar viața ta nu este în mâinile ei .

Văd asta acum .

Fallen One, viața ta este în mâinile unui ucigaș de pușcași marini și grei Malazan .

Viața ta este în mâinile mele .

Și în curând ne va trimite pe drumul nostru .

În acea Carte Malazan a celor căzuți, istoricii vor scrie despre suferința noastră și vor vorbi despre ea ca fiind suferința celor care l-au slujit pe Dumnezeul schilodit. Ca ceva... potrivit. Și pentru fanatismul nostru aparent, ei vor respinge tot ceea ce am fost și se vor gândi doar la ceea ce am realizat. Sau nu a reușit să realizeze .

Și, făcând așa, vor rata întregul punct al naibii .

toți *suntem copiii tăi* .

CAPITOLUL DOISprezece

A venit cuvântul, iar în cenușă m-am îndreptat în cele din urmă și m-am uitat la cei câțiva dintre copiii mei rămași în picioare. Tronul Umbrelor nu mai exista și din amurg zburau dragoni, umplând aerul cu strigăte de furie și frustrare.

Am știut atunci că a făcut-o. Le înșelase pe toate, dar cu ce preț? M-am uitat la mormanele de cadavre, un semn monstruos de apă înaltă pe acest fir blestemat. Sângele curgea în șuvoiale în josul pantei, până acolo unde lumina striată de purpuriu se scurgea în cascadă, unde toate rănile încă mai căscau. Mai venea un val. Nu am putut ține.

Din pădure, în acel moment de cea mai profundă disperare, veneau un trio de figuri. Le-am înfruntat și din sufletul meu devastat s-a născut licărirea speranței...

Extras

Cartea unsprezece

Tron, sceptru și coroană

Ridică-te Harat

(Coral Trove)

Pithy se clătină limpede, învelită în sânge. Albul aprins al șuviței a șocat-o, înclinându-se și legănându-se în fața ochilor ei. A căzut în genunchi, apoi pe o parte. Își dădu drumul sabiei, dar strânsoarea i se lipi de mână încă o clipă, înainte de a plânge slăbit. Cu cealaltă mână și-a smuls cârma. Tăierea lamei a fost o fantă care trecea chiar prin fierul înțepat. Șuvițe de păr însângerat și căptușeala cu smocuri de sub cârmă umpleau golul.

Și-a lăsat capul să cadă pe spate, sunetele teribile ale luptei dispărând. Deasupra capului, cerul se învârtea. Fragmente rupte de lumină pluteau în întuneric. *Ah, Brev. Ne-a avertizat. În felul ăsta al lui, ne-a avertizat. Mergea înainte și înapoi, trăgând și învelindu-și și scoțând blestemata aceea de sabie. Din nou și din nou* .

Te poți gândi la ce urmează. Poți încerca să-l imaginezi în minte. Ce au făcut războinicii. În ce au intrat soldații. Dar nimic nu te pregătește. Nimic din ele .

Țipetele păreau departe acum. Valoarea și zgomotul teribil, gura breșei o masă de lame, suliță și sabie, cuțit și topor, și tot ceea ce a făcut

gura a fost să mestece oamenii în bucăți sângeroase, colții aceia de fier ciocnindu-se și zdrobindu-se - apetitul ei nu avea capăt. .

Atâta timp cât sunt mai mulți oameni de băgat în ea .

Corpul ei i se simțea fierbinte, gambesonul transpirat zdrobindu-i sub brațe. Își simțea propriul miros.

Deci ne spuneam căpitani, nu-i așa, Brev? Bun la darea comenzilor. Bine să stai în jur arătând important. Acolo cu prințul. Cu nodul său de soldați de elită, el își numește acum ceasul. Eu și tu, Brevity, eram ofițeri .

Într-o armată de proști .

Sângele i se încălzește în urechi, mai întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Alte sunete au fost înecate în potop. *Ăsta e oceanul pe care îl aud? Un ocean de sânge? Este acesta, mă întreb, ultimul lucru pe care l-am auzit vreodată? Dragă ocean, atunci, cheamă-mi sufletul. Aș înota din nou apele. Lasă-mă să înot din nou în apele* .

Ceva tremura nisipurile de sub ea. *Nu, nu vor renunța. Ei vor să treacă. Exact cum a spus el* .

Nu era căpitan. Ea nu știa nimic despre ce înseamnă a fi un adevărat căpitan. Din acel prim moment, când s-a deschis breșa, când lumina a izbucnit ca o limbă de foc și toate acele voci de dincolo de barieră au rupt...

Îl văzu pe Yedan Derryg coborând spre breșă. Cea lui fusese aranjat, poziționat ca lideri de echipă în linia de avans a voluntarilor Letherii. Și acolo era Withal, care se îndrepta repede înapoi pe panta devastată, în pădure. *Cuvânt către regina din Kharkanas: începe bătălia* .

Atenția lui Pithy s-a întors asupra breșei. *Lipiți mercenarii în față, într-un loc în care nu există retragere decât prin soldații voștri mai loiali. Ei sunt acolo pentru ca prada să vină. Dar prada nu a ținut niciodată niciun bărbat sau femeie, nu pentru mult timp, nu când totul se deschide. Acești insulari Letherii — sunt poporul meu. a mea* .

Ea și-a luat sabia în timp ce alerga spre acea primă bermă înaltă. Arma din mâna ei nu s-a simțit niciodată corectă. A înspăimântat-o, de fapt. Îi era teamă să se scuipe la fel de mult ca o lovitură de suliță a vreunui inamic care mârâia. Unde era Brevity? Undeva în grabă — *suntem ca un cuib de termite zdrobit* .

Cineva se plângea - o mamă al cărei copil tocmai s-a desprins din îmbrățișare, tocmai a dispărut în presă cu o sabie și un scut, o suliță sau o știucă. *Este o scenă a lumii. Fiecare lume. De cealaltă parte a barierei, o mamă își țipă frica, își pierde din vedere pe cel drag* . S-a împiedicat, a căzut într-un genunchi, a vărsat în oasele zdrobite ale plajei. Tușind, scuipat, simțind un gol ciudat în interior, înflorind în exterior, până când simțea că creierul ei nu era atașat de nimic, plutind eliberat de corpul ei.

Auzea un vuiet. Sunetul bătăliei – nu, nu mai auzise niciodată până acum, nu așa. Zborul de pe coastă înapoi în Lether nu fusese deloc asemănător. Pe atunci, vocile și voința veniseră din durere și frică, din

nevoi sparte. Posedase un timbru plângător. Împotriva disciplinei lui Yedan Derryg și a elitelor sale, acești nenorociți dușmani nu avuseseră nicio șansă.

Acest lucru a fost diferit. Sunetul care a izbucnit din breșă a fost suficient de la sine pentru a-i împinge pe apărători cu un pas înapoi. Triumf și furie - au terminat! În sfârșit, prin! Iar dușmanul urât nu i-a oprit, nici măcar nu i-a încetinit. Cu masa tovarășilor lor mânându-i din spate, cu vârfurile suliței tăiate coborând orizontal în fața lor, Tiste Lioșanul a revărsat din rană.

Pithy s-a forțat să se ridice în picioare, sa forțat să înainteze. Ea încă plutea liberă, dar vederea ei părea incredibil de ascuțită. Ea a văzut prima linie a Letherii ridicându-se bizar în aer, le-a văzut capetele înclinându-se înapoi, cu gura larg deschisă. Ridicat pe sulițele inamicului.

Sabia i-a scăpat din mână. Amorțită, confuză, se învârti să-l recupereze. Cineva s-a ciocnit de ea, a doborât-o. Ea tuși pe un plămân plin de nisip prăfuit. Unde era sabia ei? Acolo. Ea s-a târât spre ea. Strânsoarea era grea, mușcându-i palma. Pithy și-a șters mâna. S-a uitat peste breșă.

Cumva, linia Letherii era tot acolo. Au ripostat. Țineau Liosanul pe panta bermei. Presa din partea lor a fost vicioasă, împingând pentru a ține și apoi împingând pentru a avansa. Se deschideau ici și colo goluri și trupurile rupte au fost scoase înapoi, membrele târându-se.

Cele două vrăjitoare se aflau acum printre răniți. Fiecare ținea un pumnal într-o mână. Pithy îl privi pe Skwish îngenunchind lângă o femeie rănită, aplecându-se pentru a examina o rană. Cu o clătinare din cap, a strecurat cuțitul în pieptul Letherilor, direct în inimă, apoi a trecut la următoarea victimă.

Nenorociți de criminali .

Pully îndesa bandaje într-o gaură din partea unui bărbat, strigând după brancardieri. O a doua stație pentru răniți se forma mai sus pe șuviță, unde tăietorii lucrau pentru a opri sângerarea, cusă tăieturi și tăia membrele ruinate. În apropiere era o groapă săpată în nisip, pentru acele membre tăiate și pentru cei răniți nimeni nu putea salva.

Este... organizat. Au plănuit asta. Da, îmi amintesc acum. Cu toții ne-am planificat asta. Pentru ceea ce se întâmplă acum .

Pithy se grăbi din nou înainte. — Ei țin, icni ea. — Ei țin!

'Căpitan!'

Un băiat a alergat la ea. Ea nu-l mai văzuse niciodată. Era înspăimântător de slab, cu răni care îi încrustau gura. A Letherii. 'Cine te-a trimis?' a cerut ea.

— Caporalul Nithe de la Watch, ancora din dreapta, a fost rănit și scos de pe linie, domnule. Prințul are nevoie să preluați imediat comanda acelor echipe de flanc, domnule.

Împingerea lui Errant . Ea și-a lins buzele. Vezica îi ustura de parcă tot ceea ce ținea s-ar fi transformat în acid. Ea se uită în jos la sabia ei.

— Domnule?

Băiatul blestemat se uita la ea. Acele răni plângătoare din jurul gurii lui, petele de pe fața lui. Ea vedea că era îngrozit. Un orfan a cărui nouă familie era ucisă chiar sub ochii lui. Purtase cuvintele prințului. O găsise, făcuse ceea ce îi ceruse Yedan. Făcea ceea ce trebuia să facă. *Urmând ordine. Să ne ținem de datorie, la fel de disperați ca noi ceilalți. Nu te mai uita așa la mine* . — Condu-mă, spuse ea.

Și ca un băiat dornic de plajă, el a luat-o de mână și a condus-o înainte.

Mirosul presei înăbușite o făcu să se sufoce. Transpirația și vărsăturile vărsate, frica și rahatul și pipiul. Cum ar putea cineva să lupte în asta? Pithy aproape că se smulse din strânsoarea rece a băiatului. Dar acum mâinile o împingeau din spate. Fețe s-au aruncat aproape, strigând lucruri. Ochii îi întâlniră pe ai ei, plini de implorări. Panica s-a răscolit ca un nor cenușiu și granulat.

Genunchii ei găsiră o siluetă în patru picioare. În timp ce se străduia să treacă peste el, se uită în jos. Nerănit de orice armă, în afară de teroarea însăși. Realizarea a declanșat un val de furie. Ea se opri și se răsuci. — *Ridică-te, morman de rahat fără valoare! Ei mor acolo! Pentru dumneavoastră! Pe picioarele tale!* Și de data aceasta a reușit să-și scoată mâna de pe cea a băiatului. Întinzându-se în jos, l-a luat pe bărbat de păr. 'Ridice în picioare! Ești cu mine, hai să mergem!

Cei din apropiere priveau. Privind. Ea a văzut că lucrurile se întăresc în ochii lor și s-a întrebat despre ce era vorba. — Mai departe, băiete! Prima linie, repede! Tu, soldat, nici să nu te gândești să te tragi înapoi!

Ascultă la mine! De parcă știu ce fac. Așa cum am făcut asta înainte .

Acum auzi voci în jurul ei.

— *Uite, căpitanul e aici* ...

Căpitanul Pithy - o vezi ? *Acolo* ...

A înecat un laș ...

' *L-a ucis!* '

a *ucis un laș – chiar în fața ochilor mei!* '

— Zei de jos, mormăi ea. Băiatul aruncă o privire înapoi la ea în timp ce se străduia să împingă între doi bărbați Letherii. Ochii i se străluciră brusc.

Și apoi, dintr-o dată, putu să vadă vârfuri de suliță, fulgerând în timp ce se legănau în urma impactului cu scuturi, lovindu-se, ciocnindu-se cu săbiile și stiucile andiene. Pentru prima dată, ea zări un chip de Liosan. Lung, îngust, întins — dar — *Ernic! Arata ca Andii! Arata exact ca ei!*

Cu pielea albă în loc de cu pielea neagră. *Asta e? Asta e singura diferență?*

Ochii aceia se blocau singuri, albastru pal și înspăimântător de tineri, deasupra presei care se zbătea între ei. Și i-a văzut frica. Frica lui teribilă, înfiorătoare. — Nu, murmură ea. *Nu face asta. Întoarce-te. Te rog* -

O lamă de topor s-a izbit într-o parte a capului lui Liosan. Oasele îndoite în jurul cărnii tăiate. Sânge pulverizat din ochi, nas și gură. Ochiul singuratic vizibil care încă se holba la ea a rămas fără vedere, fără vedere, iar el a căzut jos, în afara vederii ei.

a gemut Pithy. Lacrimile se ridicau în ea. Sinusurile ei s-au închis, forțându-și respirația la gură – nu putea să ia suficient aer. Abia putea vedea prin neclaritate. Și lumina se revărsa, pestrițată de umbre. Turnând în jos și în jos-

O femeie Letherii s-a întins pe spate și și-a închis încheietura mâinii. Tragând-o înainte. — Caporalul Nithe a spus că se va întoarce curând, domnule.

Aceasta avea să fie o conversație? Putea vedea luptele – chiar acolo, aproape la îndemână. Unde plecase băiatul? Nicăieri în vedere. Lașul ei? Acolo, brusc în prima linie și țipând în timp ce aducea un scut rotund pentru a bloca o lovitură sălbatică. 'Ce s-a intamplat cu el?'

'Căpitan?'

'Nithe! Ce s-a intamplat cu el?'

— Am o mână tăiată, domnule. M-am dus să-l scutească – a spus că se va întoarce curând. Femeia se îndreptă din nou în față, ridicând vocea. — Căpitanul Pithy este la comandă!

Nimeni nu părea să țină seama de acel anunț.

Și apoi Pithy simți că aerul se schimbă, de parcă i s-ar fi spart urechile. Ceva a clocotit, în jurul ei, apoi în afară. De nicăieri și de pretutindeni s-a auzit un vuiet, iar flancul s-a zguduit, s-a aruncat în fața frontului Liosan.

Ca prinsă de curent, Pithy a fost trasă înainte.

Ea a călcat pe ceva care se rostogoli sub picioare. A privit în jos.

Băiatul se uită la ea. Dar nu, nu se uita la nimic. În jurul gurii lui căscate, rănile erau negre de murdărie.

Nu, curățați-le -

Și apoi cadavrele de sub picioare erau Liosan, răsucite, ondulate, rotunzi de sânge și răni căscate. Axele suliței sparte, îmbrăcămintea murdară. Fețe goale.

Auzea alte hohote și știa — *știa* — că toată linia Letherii mergea înainte, o secțiune după alta. *Întoarceți-vă în gaura voastră, sărmanii câini nenorociți!* 'Întoarce-te!' ea a strigat. 'Înapoi! Acesta este al nostru! Acesta este al nostru!'

Și dintr-o dată, acel strigăt a fost preluat.

Ea a văzut Liosanul răsturnându-se înaintea lui, a văzut rândurile inamicilor cedându-se în timp ce Letherii au năvălit în ei, iar și iar.

Un decalaj brusc în fața ei. Un Liosan, așezat pe un genunchi, cu un umăr tăiat, în jos prin articulație, cu brațul atârnând. Văzând-o, s-a chinuit să se ridice. Era bătrân, cu fața dură, iar privirea din ochi era sumbră.

Leagănul sabiei lui Pithy era ciudat, dar toată puterea ei era în spatele ei. Ea i-a tăiat marginea maxilarului înainte ca lama să-i taie adânc în gât. Sângele a țâșnit, a țâșnit peste ea. Șocată de potop fierbinte, ea a făcut un pas înapoi...

Și acel singur pas i-a salvat viața. O lovitură de suliță i-a prins capul și i-a mușcat cârma. Ea a simțit că marginea lamei îi taie scalpul, măcina de-a lungul osului craniului - și apoi a fost trasă departe.

Un bărbat robust a târât-o aproape. — Nu contează asta... încă ai capul, nu-i așa? Mi-ai văzut sabia? el a intrebat. — L-am lăsat pe nenorocitul – o să știi, pentru că este încă în mâna mea – nu contează… Se apleca și veni cu un topor de tăietor de lemne. — Orificiul urechii de cal a lui Errant, ce dracu este asta? Nu contează - la linia din spate cu tine, căpitane Pithy. Am început asta și vreau să-l termin.

Nithe? Nu te deranjează Nithe? Ei așa îți spun?

' *Asta este al nostru!* Cântarea a continuat și a continuat.

Mâinile au apucat-o. Era scoasă afară. Prima ei logodnă împotriva lui Liosan. Primul ei gust - din toate. Măcelul. Durerea. Furia. Lumina care cade. *Totul. Totul. O, Doamne, toate!*

Deodată, ea s-a împiedicat.

Tresări la strălucirea orbitoare a șuviței, în timp ce firele de lumină agonizantă se zvârcoliau deasupra capului. Jos, în genunchi. Jos, pe partea ei. Sabia și casca departe. Sunete, estompare, estompare...

Cineva i-a împins o pereche de genunchi pe șoldul ei stâng. Clipind, ridică privirea spre Skwish și văzu cuțitul din mâna stângă udă de sânge a vrăjitoarei. — Nici să nu te gândești, spuse Pithy mârâind.

Vrăjitoarea rânji.

Apoi a dispărut.

Ultimul capăt al izbucnirii, o împrăștiere a lui Liosan, convergând în timp ce trăgeau camarazii răniți înapoi prin breșă, dispărând în lumină orbitoare. Sabia lui Yedan Derryg era nespus de grea în mâna lui, așa că lăsă vârful să se strângă în șuvița udă.

'Prinț!'

— Adresați-vă acelei linii de front, sergent, scoateți-ne răniții și morții de acolo. Se uită cu privirea la breșă. Marul înnegrit și plângător din Lightfall. Prea deteriorat pentru a face ceva la fel de miraculos precum vindecarea în fața ochilor lui, dar prima sondă a inamicului fusese refuzată.

Liosanii luaseră cu ei cât mai mulți dintre morții și morții lor cu ei, dar mai erau zeci și zeci, cadavre îngrămădite la baza primei berme. „Aduceți un echipaj să înceapă să le strângă, împotriva breșei. Faceți un

zid, dar spuneți-le să fie atenți – asigurați-vă că cei căzuți sunt de fapt morți sau suficient de aproape încât să nu facă nicio diferență.

'Da domnule.'

Își ridică privirea în timp ce o umbră traversa Cascada Luminii, chiar deasupra rănii. Și-a descoperit dinții.

O voce nouă a vorbit lângă el. — A fost mai aproape decât mi-a plăcut, Prince.

S-a transformat. — Bedac. Tu ai fost în spatele ultimei împingeri?

— Flancul extrem drept, spuse femeia.

'Nithe? Puteam să jur că a fost strigătul unei femei.

— Nithe i-a tăiat mâna. Nu a sângerat, din fericire. Căpitanul Pithy a preluat comanda de flanc, sire. Nithe s-a întors în timp pentru a împinge un topor de lemn în craniul unuia dintre ultimii Liosan de pe acea parte. Suficient de greu pentru a rupe mânerul.

Yedan se încruntă. — Ce caută un topor de lemn în rândurile noastre? Ordinele mele privind alegerea armelor au fost suficient de clare. Asta îmi amintește — sergent! Adună cele mai bune arme Liosan, vrei?

— Ai planuri cu trofeul tău, Prince?

— Ce trofeu?

Ea dădu din cap spre sabia lui.

Îi aruncă o privire. Un cap de Liosan a fost tras în țeapă pe lamă, de la vârful craniului în jos și în afară prin gât, care fusese deja tăiat pe jumătate. El a mormăit. — Nu e de mirare că s-a simțit greu.

Yan Tovis stătea la marginea pădurii. Privindu-i cum târăsc trupurile limpezi, urmărindu-i pe alții aruncând membre și rostogolind cadavre în groapă. Nimic nu părea real. Rândurile triumfătoare și deodată epuizate de Letherii de-a lungul bermei se așezau să-și tragă răsuflarea, să verifice armele și armurile, să ia piei de apă de la tinerii care treceau acum prin rânduri. *Ei cred că au câștigat* .

Fără Yedan și ceasul său, acea linie de front s-ar fi mototolit rapid. În schimb, supraviețuitorii se simțeau acum îndrăzneți, plini până la explozie. În această singură ciocnire, ceva fusese temperat. Ea știa ce vede. O forță de luptă nu poate fi pur și simplu asamblată. Avea nevoie de acea forja brutală și avea nevoie de toate focurile ei stinse în sângele bătăliei. Fratele ei făcea ceva aici.

Dar nu ar fi de ajuns.

Putea vedea cum arăta propriul ei Shake, cu nimic diferit de Yan Tovis însăși. Yedan nu era pe cale să-și cheltuiască rândurile Letherilor ca și cum ar fi fost niște spărgători inutili, nu cu ceea ce făcuse acum din ei. Îi va trage înapoi, ținându-i în rezervă în timpul următoarei bătălii.

Au sondat să ne testeze curajul. Data viitoare, le vom vedea adevărata furie. Și dacă acel cap de pont este stabilit, atunci va trece primul dragon .

Her Shake a privit, da, și s-a gândit la timpul lor care va veni, la propria lor poziție împotriva lui Liosan. Puțini dintre Letherii au fost antrenați ca soldați, iar asta nu era diferit de Shake. Dar ceasul lui Yedan ar fi acolo, solid ca pietrele în picioare. *Până încep să cadă. Ei pot face doar atâtea. Sunt cea mai prețioasă resursă a lui Yedan, dar el trebuie să le riște de fiecare dată. Și, pe măsură ce încep să cadă, de ce, va avea un nou grup de veterani de care să se bazeze. Chiar aceștia Letherii de aici, și apoi din rândul nostru Shake* .

Este atât de... logic. Dar, dragă frate, asta faci cel mai bine, nu-i așa?

Cum pot să îngenunch la asta? Procedând astfel, nu fac totul... inevitabil? Nu. Asta nu voi face. Dar eu îmi voi lua locul în mijlocul poporului meu, pe acea bermă. Știu să lupt. S-ar putea să nu fiu egalul lui Yedan în asta, dar sunt al naibii de aproape .

Este sculptat în sufletele liniei regale. Să stau aici, pe Primul Mal. Să stai aici și să mori .

Stivuiau cadavrele lui Liosan, făcând un zid peste breșă. Disprețul acelui gest era la fel de calculat ca tot ce făcea Yedan. *Furia este inamicul. Ai grijă, Liosan. El va face din mania ta căderea ta, dacă poate* .

Nu poți să-l înfurii pe fratele meu. El nu este ca tine. El nu este ca niciunul dintre noi. Și armata lui îi va urma exemplul. Ei se vor uita la el și vor lua înăuntru ceea ce dă. E frig. Lipsit de viață. O vor primi și le va schimba pe toate .

Armata ta, frate. Oamenii mei. Nu pot câștiga asta, dar nici tu nu poți .

Și-a adunat centura de sabie din ciotul unui copac doborât și și-a legat-o. Și-a așezat cârma pe cap și a prins clema. Își trase mănușile.

Oamenii ei au luat act. S-au înfruntat cu ea acum și au privit cum regina lor se pregătea să lupte.

Dar la ce se gândesc ei?

De ce se uită măcar la noi? Fratele meu? Pe mine? Vezi unde i-a dus dragostea pentru ei. Vedeți toate acele trupuri neînsuflețite și fără viață care se prăbușesc în groapă .

Au privit această femeie calmă și tăcută care se pregătea de luptă.

Ei nu știau, desigur, despre toate urletele care se petreceau în capul ei, țipetele angoase și neputința otrăvită care mănâncă la fiecare margine ascunsă. Nu, nu știau nimic despre toate astea.

Și-a văzut fratele. Gestistic, dând ordine.

Se întoarse apoi, iar de-a lungul depărtării se îndreptă spre ea.

Ar trebui să ridice o mână? Să-i recunoașteți realizările? Acest prim triumf? Ar trebui să-și scoată ea sabia, poate, și să o ridice sus? Ar răspunde în natură?

Nicio sansa. Dar atunci, uită-te la mine. Ne vedem, da, și niciunul dintre noi nu face nimic pentru a trece. Cum putem? Suntem co-conspiratori în măcelul tuturor acestor oameni . Yan Tovis s-a întors și a găsit unul dintre mesagerii ei. — Aras, dă vestea reginei Drukorlat.

Încălcarea a fost respinsă. Pierderi acceptabile. Așteptăm următorul lor atac.

Tânăra s-a înclinat și apoi a plecat în grabă, în pădure.

Când Twilight s-a uitat înapoi la șuviță, fratele ei nu era nicăieri la vedere.

Acum era un fel de drum. Praful alb înmuiat în sânge, s-a amestecat în noroi brun-roșcat, drept ca o suliță între Poarta Nunții lui Saranas și Breșă. Tremurând, Aparal Forge urmărea vagoanele împovărate de răniți apropiindu-se. De ambele părți ale căii înguste, legiunile în masă s-au pregătit pentru adevăratul asalt. Capetele s-au întors să privească rămășițele sparte ale Speranței Dezlegate trecând.

Ei bine, asta a fost o dovadă suficientă, nu-i așa? Kharkanas a fost ocupat încă o dată. Shake infernal se întorsese sau cineva asemănător cu ei și erau hotărâți să conteste încălcarea. Nebunia, totul. Ridicându-și privirea, văzu patru dintre cei Treisprezece încă virate, cu aripile lor uriașe sclipind de aur în lumina neîncetată. Sângele draconean îi luase în sfârșit, știa el. Se predaseră pentru totdeauna haosului. Printre ei se număra și Iparth Erule, care fusese cândva prieten. „Fiu al luminii”, a șoptit el, „ai grijă de alesul tău, acum când sângele Eleintului se ridică, să înece tot ce am fost cândva”.

Ușa din spatele lui s-a deschis, trosnind de peretele de piatră. Aparal tresări, dar nu se întoarse.

— Dacă ai fi urmat, frate...

— Dar am făcut-o, Fiul Luminii.

Kadagar Fant a înjurat, a fost deodată lângă Aparal, cu mâinile așezate pe merlonul de alabastru. „Acea ultimă trecere – aproape am trecut! Imi vezi copiii inca pe aripa? Unde sunt ceilalți?'

— Doamne, coama haosului îi sperie. Dacă se predau prea mult timp... Fiul Luminii, ai putea pierde controlul asupra lor...

„Când sunt virat, ei înțeleg bine puterea mea – dominația mea. Ce mai este nevoie pentru a le apleca voinței mele? Crezi cu adevărat că nu înțeleg natura Eleintului?

— Riscul, Doamne...

— Te sperie, nu-i așa, frate?

„Mă tem că am putea pierde controlul asupra propriului popor, Doamne, și nu din cauza vreunui defect în scopul nostru sau în conducerea noastră. Iparth Erule și surorile lui nu se mai arată. Sângele Eleintului i-a luat, le-a furat mințile. Când încetează să mai fie Tiste Liosan, cât de curând înainte ca cauza noastră să devină lipsită de sens? Cât de curând înainte de a-și găsi propriile ambiții?

Kadagar Fant nu spuse nimic de ceva vreme. Apoi se aplecă peste zid și se uită drept în jos. — A trecut ceva timp, spuse el pe un ton meditativ, de când am pus ultima dată un trădător pe Zidul Alb. Frate, crezi că oamenii mei încep să uite? Trebuie să le reamintesc din nou?

Aparal Forge s-a gândit la asta. — Dacă simți că este necesar, Doamne. Își ținu privirea pe coloana care se târa spre Poarta Nunții.

„Acesta este nou”, a spus Fiul Luminii.

'Lord?'

— Nu văd nicio teamă de răspuns în tine, frate.

Coama haosului, prostule. Devorează frica ca carnea sângeroasă . „Sunt ca întotdeauna slujitorul tău, Doamne”.

— Înțeleg acum atât de mult încât ți-ai risca viața ca să-ți spui părerea.

'Poate.' *Așa cum am făcut cândva, cu mult timp în urmă, când eram oameni diferiți, nu încă cine suntem acum* . „Dacă da, atunci voi adăuga asta. Ziua în care nu mă mai auzi va fi ziua pe care o vom fi pierdut.

Vocea lui Kadagar era atât de liniștită, încât Aparal abia își dădu seama ce spunea. — Ești atât de important, frate?

— Acum sunt, Doamne.

'De ce?'

„Pentru că eu sunt ultimul dintre poporul Tău pe care încă îl asculți, Doamne. Priviți de sus la acest zid blestemat și ce vedeți? Războinici curajoși care nu au fost de acord cu tine. Rămășițele putrezite ale preoției noastre...

Kadagar șopti: — S-au opus cărării Eleintului.

— Au făcut-o, Doamne, și acum sunt morți. Și patru dintre cei Treisprezece nu se vor întoarce.

— Pot să le comand.

— După cum le place să pară loiali, așa va rămâne, Doamne.

Ochii voalați se ridicară pentru a-i întâlni privirea. — Te apropii, frate Aparal Forge, atât de aproape.

„Dacă sfatul meu este trădarea, atunci osândește-mă, Doamne. Dar nu vei vedea frica, nu în mine. Nu mai și niciodată.

Kadagar Fant a mârâit și apoi a spus: „Nu este timp pentru asta. Legiunile sunt pregătite și am nevoie de tine acolo jos, comandând asaltul. Inamicul dincolo de breșă era surprinzător de slab...

— Slab, Doamne?

— Voi accepta cuvinte îndrăznețe de la tine, frate, dar nu nepoliticos.

— Îmi pare rău, Doamne.

'Slab. Într-adevăr, se pare că nu sunt nici măcar Shake adevărat. Lipsit în întregime de sânge de Tiste. Cred că sunt mercenari, angajați pentru că Andii de acum în Kharkanas sunt prea puțini pentru a ni se opune personal. De fapt, acum cred că Shake nu mai există. A dispărut, ca un coșmar înainte de zori.

— Au luptat surprinzător de bine pentru mercenari, Doamne.

— Oamenii sunt așa, frate. Decideți-vă ceva și nu le puteți mișca. Trebuie să tăiați fiecare dintre ele. Până nu rămâne nimeni să respire.

„Cel mai sigur mod de a câștiga o ceartă”, a comentat Aparal.

Kadagar se întinse și îl prinse de braț. 'Mai bine! Întoarce-te la cei vii, vechi prietene! Astăzi, vom câștiga țărmul. În seara asta, vom lua masa în Palatul Înalt din Kharkanas!

— Doamne, pot să cobor să preiau comanda legiunilor?

'Du-te, frate! Mă vei vedea destul de curând, zburând deasupra ta.

Aparal ezită. — Doamne, aș putea să spun un ultim sfat?

Fața lui Kadagar se întunecă, dar dădu din cap.

— Nu fi primul dintre cei treisprezece noștri prin breșă. Lasă asta lui Iparth Erule sau uneia dintre surorile lui.

'Dar de ce?'

— Pentru că inamicul știe că suntem aici. Soletaken sau adevărat Eleint. Vor avea planuri să se ocupe de eventuala noastră sosire, Doamne. Folosește Erule pentru a o descoperi. Nu putem risca să te pierdem, Fiul Luminii.'

Ochii palizi ai lui Kadagar i-au cercetat pe ai lui, apoi a zâmbit. — Prietene, va fi așa cum spui. Mergi acum.'

Părinte Lumină, asta vrei? Ce aveai în minte când ai ieșit din oraș, prin poarta care avea să fie numită pentru ziua nunții tale, pentru drumul procesiunii către tărâmul Întunericului? Ți-ai imaginat vreodată că vei aduce sfârșitul lumii?

Luați Sceptrul în mână. Mergi la Tron. Există o zicală veche: fiecare coroană lasă un cerc de sânge. Mereu m-am întrebat ce înseamnă. Unde era acel cerc? Îl înconjoară pe cel care domnește acum, sau mai aproape, ca niște brici pe sprânceană?

Aparal Forge a mers pe o margine a căii de sânge. Ar fi putut vira în forma lui de dragon. Ar fi putut să iasă din zidul înalt și, în câteva momente, să se așeze înainte de breșă, acele vechi pietre împrăștiate ale edificiului dărâmat, cu toate sculpturile vesele. Dar ce le-ar spune asta războinicilor lui? *Sunteți într-adevăr conduși de dragoni, de cei pătați de sânge, de devoratorii din Kessobahn* . Dar nu era Tiste Liosan? *Eu sunt. Deocamdată, atâta timp cât voi rezista. Și aș prefera să le arăt asta. Aș prefera să mă vadă, aici, mergând* .

Soldații erau pregătiți. Putea vedea la fel de mult. A căutat să tragă din ei putere, liniște, toată încrederea de care avea nevoie pentru a le comanda la rândul său. Așa cum au făcut ei la rândul lor când l-au văzut.

Trebuie să vorbesc cu ei. Cuvinte de modă. ce sa zic? Mercenarii ne așteaptă. Oamenii. Ele pot fi rupte, pentru că voința lor a fost cumpărată și, dacă va fi ceva cu care să se negocieze, ca o haină mângâietoare, atunci acea voință nu poate valora prea mult, când orice confort dispare. Nu, simplifică-l. Spune-le că moneda nu poate cumpăra dreptate. Împotriva voinței noastre, oamenii se vor clătina .

Trebuie pur și simplu să împingem destul de tare pentru suficient timp .

Vorbește cu încredere, da .

Și apoi mă voi gândi la iubiri pierdute, pentru a goli toate locurile din mine. Gata să fie plin de furie și dorință .

Liosanul știa destule despre oameni. Prin străpungerea vălului, cum o făcea ocazional un preot sau un mag, ei se aventuraseră în lumi umane. „Testarea noțiunilor de dreptate”, așa cum spusese odată un bătrân cercetaș. Petreceri mici, cu scop fără scop sau intenție singulară. Călătorind suficient de des pentru ca acești exploratori să se întoarcă cu cunoștințe despre creaturi umane ciudate, slabe, dar dezgustătoare. De scurtă durată și trunchiat de gândire. Incapabil să planifice în avans peste câțiva ani cel mult și, mai frecvent, abia capabil să gândească peste doar câteva zile.

Au fost întotdeauna excepții, desigur. Mari lideri, vizionari. Tiranii. Dar chiar și printre ei, moștenirea pe care o căutau a fost de cele mai multe ori una egoistă, gloria privată a notorietății sau faimei nemuritoare.

Jalnic.

În timp ce se apropia de breșă, Aparal se întrebă dacă există un mare lider printre acești oameni, acești mercenari. Bineînțeles că era posibil, dar se îndoia.

Poarta cândva glorioasă fusese spulberată cu mult timp în urmă. Comemorase o căsătorie care vărsase mai mult sânge decât se putea imagina. *A spulberat trei civilizații. A distrus un întreg tărâm. Părinte Lumină, ai fi putut să știi, te-ai fi întors? Ți-ai fi sacrificat fericirea de dragul poporului tău? Și a ei?*

Îmi place să cred că ai fi făcut-o. Da. Te-ai fi sacrificat, pentru că ai fost mai bun decât noi toți .

Și acum copiii tăi tânjesc să-ți răzbune eșecul. Dar nimic din ce putem face, nimic din ce putem face vreodată, nu va face totul mai bine. Nu conteaza. Nu ne interesează vindecarea rănilor vechi - uită-te la poarta aceea pentru dovada asta!

Un spațiu fusese lăsat liber înainte de breșă. Din rana în sine, nu se vedea nimic altceva decât cadavre stivuite, slabe și eterice prin sângerarea neîncetată a Lightfall. Văzând acele cadavre, Aparal s-a încruntat și din adâncul lui a răsărit un val de furie. Liosan. Draconean.

A pășit în spațiu, s-a întors spre rudele lui. 'Fratilor! Surori! Vezi ce au făcut acești oameni căzuților noștri! Ei aleg să nu ne onoreze ca niște dușmani demni. Ei își imaginează că acest zid de groază ne va răni!

„Fiul Luminii ne privește de sus de pe meterezeul Zidului Alb. Fiul Luminii a spus că în această zi vom cuceri Tărâmul Întunericului! Vom cuceri Kharkanas! Știm că ei așteaptă. Să-i căutăm? Fratilor! Surori! Să-i căutăm?

vuietul care i-a răspuns a fost ca o lovitură fizică, dar a primit-o cu plăcere. *Furia lor este fără măsură. Dreptatea lor este de neatins. Kadagar are dreptate. Vom câștiga prin* .

Se îndreptă spre poarta ruinată, aruncând o privire fulgerătoare la breșă. Scoțându-și sabia, a ținut-o sus. „Legiunea a șaptea, formația Arrow! Cine conduce?

O voce aspră strigă în spatele lui. — Eu conduc, Aparal Forge! Gaelar Throe va conduce!

Gaelar. ar fi trebuit sa stiu . — Gaelar. Există un comandant printre oameni. Gaseste-l. Omoara-l.'

— Așa jur, Aparal Forge! Așa că jur!

Puterea care se acumula în spatele lui îl făcu pe Aparal să tremure. Acest atac avea să-i mături pe oameni. Sus și în pădure de dincolo. Spre orașul însuși. Palatul stropit cu sânge. Fiul Luminii triumfător pe Tron, Sceptrul în mână.

Și dacă Mother Dark ar locui în templu, ei ar ucide-o.

Nu vom fi opriți. Nu de data asta .

Umbre de sus. El a ridicat privirea. Trei dragoni, apoi un al patrulea. *Atât de nerăbdător. Iparth Erule. Cred că vrei acel tron. Cred că vrei să o iei* .

'Liosan! Legiunea a șaptea, sulițe de nivel! S-a întors, s-a mutat la dreapta. Gaelar era gata. Erau cu toții pregătiți, stăpâni, încercând să primească semnal, disperați să se arunce înainte. Zăbuc prin zidul de cadavre, izbucnește pe țărm.

Și începe măcelul.

Tăcut, Aparal Forge aruncă sabia în jos.

Sandalath Drukorlat, regina Casei Înalte Dark, conducătorul Kharkanas, a mers singur în palat, întrebându-se unde au plecat toate fantomele. Ar trebui să se înghesuie în aceste săli străvechi, șoptind de-a lungul coridoarelor și pasajelor, pândind în adâncituri și uși. Luptându-se să-și amintească ceea ce trebuia făcut, strigând pe cei dragi cu voci slabe, care răsună. Își trecu mâna de-a lungul unui perete în timp ce mergea, simțind piatra tare și lustruită. Ea era cu mult dincolo de rundele personalului meschin care acum locuiește în palat.

Fantome de vânătoare. Pielea ca piatra, dar pielea este rece .

Își putea aminti când era diferit. În viață. Gardieni și oaspeți, petiționari și slujitori, preotese și moașe, servitori și cărturari. Ostatici. Învârtindu-se în propriile lor curente prețioase, fiecare și fiecare dintre ei, ca sângele într-o inimă care bate.

Cizmele ei uzate răsunară în timp ce își croia drum pe un coridor îngust. Mai mic acum, acest pasaj și treptele la care a ajuns erau puțin adânci și uzate, urcându-se într-o spirală strânsă. Ea se opri, gâfâind când un curent slab cobora de sus. *Imi amintesc asta. Fluxul descendent. Îmi amintesc. Împotriva feței mele, a gâtului meu. În jurul gleznelor mele goale – obișnuiam să alerg – când a fost asta? Trebuie să fi fost un copil. Da, un copil. Cand a fost asta?* Umărul ei drept s-a lovit de perete din nou și din nou în timp ce urca. Piatra înclinată deasupra capului ei se simțea apăsător de aproape.

De ce am alergat?

Poate o idee despre viitor. Dar pentru acel copil nu exista refugiu. Cum ar putea fi? Iată-o, iar secolele și secolele dintre ele erau acum sculptate solid ca această piatră. *Nu mai alerga, copile. Este gata. Nu mai alerga, chiar și memoria doare* .

Sandalath ajunse la ultimul etaj, un mic palier din piatră, o ușă din lemn negru înființată într-o arcadă. Mânerul de fier era format din trei lungimi de lanțuri legate împletite, suficient de rigide pentru a forma un inel. Se uită la el, amintindu-și că la început a trebuit să ridice mâna ca să-l apuce și să tragă cu putere pentru a bate ușa înapoi. *Cameră pentru ostatici. Născut în ea, întemnițat în ea, până în ziua în care ești trimis departe. În ziua în care cineva vine și te ia. Cameră pentru ostatici, copil. Nici măcar nu știai ce înseamnă asta. Nu, era casa ta* .

Întinzând mâna, ea apucă inelul. Un singur remorcher și ceva s-a rupt pe partea cealaltă, a căzut cu un zgomot. *Oh... nu, nu, nu* -

Ea a deschis ușa.

Patul se prăbușise parțial. Insectele mestecaseră husele până cădeau în praf. Mii de generații ale acelor insecte locuiseră în saltea, până când aceasta s-a prăbușit în nimic. Creaturile mâncaseră lumânările de ceară din bețișoarele de argint care încă stăteau pe dulapul din lemn masiv de negru. Deasupra comodei, oglinda lustruită era pătată de pete de la miezul nopții. Ferestrele largi fuseseră bine închise; acum puțin din asta a mai rămas, dar grămezi de accesorii pe podea.

Sandalath păși înăuntru. Nu o putea vedea încă, dar știa că era acolo.

Blocat din interior .

Pe culoarul care ducea la Camera Tutorului a găsit oasele mici și fragile ale ultimului ostatic din această cameră. Șoarecii mâncaseră cea mai mare parte a copilului, până când puțin mai mult decât pete gri i-au marcat poziția - un corp întins între cele două camere. Dinții zăceau împrăștiați ca mărgelele unui colier rupt.

Știu cum a fost pentru tine. stiu . Măcel în cetate, țipete care se ridică de jos, miros de fum. Lumea se termina. *Mama Dark se întoarse. Visele de unire ale lui Anomander i-au căzut ca praful printre degete. Oamenii fugeau — fugind chiar de Kurald Galain. Sfârșitul lumii* .

Se ghemui pe coridorul îngust, se uită în jos la rămășițele. *Copil? tu esti eu? Nu. Eram plecat de mult de aici până atunci. Trimis să-mi servească scopul, dar acest scop a eșuat. Eram printre o masă de refugiați de pe Gallan's Road. Orbul Gallan ne va conduce la libertate. Trebuie doar să-l urmăm pe văzătorul nevăzător. Trebuie doar să avem încredere în viziunea lui. Oh, da, copile, nebunia asta era, ei bine, clar de văzut. Dar Întunericul nu a fost niciodată atât de rece ca în ziua aceea* .

Și în acea zi, am fost cu toții orbi .

Copilul ostatic nu ar fi părăsit această cameră. Ea învățase ascultarea înainte de toate. I s-a spus să rămână, ea pusese încuietoarea slabă despre care credea că va bloca ușa exterioară - *noi toți am crezut-o, fiecare la rândul nostru. Era confortul nostru. Simbolul nostru al independenței. Era un lacăt pe care un Andii crescut îl putea sparge într-o mână* .

Dar nimeni nu a venit să-ți provoace amăgirea de siguranță .

Lacătul era o dovadă împotriva a tot ceea ce se întâmpla în afara acestei camere. A fost, de fapt, cea mai puternică barieră dintre toate .

Ea se lăsă mai departe, sprijinindu-se cu un umăr de peretele pasajului.

Sunt regină și sunt ostatic pe amândouă. Nimeni nu mă poate lua. Până când vor decide. Nimeni nu-mi poate sparge lacătul. Până au nevoie. Între timp, vezi-mă stând atât de regal pe tronul meu. Înghețat ca o imagine într-o friză . Dar nu voia să plângă, nu pentru ea însăși. Toată alergarea aceea o dusese tocmai în acest loc, în acest moment în timp. *Toată alergarea asta* .

După ceva timp, se ridică în picioare, se întoarse în camera exterioară. S-a uitat la ceea ce a rămas din ea în oglinda pestriță. Fragmente, bucăți, o hartă incompletă. *Uită-te la mine. Te uiți la mine, acum, în sfârșit? Simt agitația din mintea ta. Nerăbdare, dorința de a fi departe, plecat în altă parte - oriunde decât în acest craniu, oriunde în afară de acești ochi. Ce în viața ta ți-a răcit atât de mult inima, încât refuzi atât de repede durerea altuia, pierderea altuia?*

Fugi, atunci. Continua. Fugi, sari peste pasaj, găsește toate locurile care înjunghie suficient de adânc încât să te facă să te simți .

Sandalath se întoarse. Înapoi la ușă, în coborârea în spirală. Nu aveau nevoie de fantome, a decis ea. Nu era necesară nicio privire eterică. Coridoarele goale și camerele cu ecou erau în sine niște fantome, ieșind la iveală în clipa sosirii ei, doar pentru a dispărea odată ce trecea. *Ca camerele memoriei. Intră înăuntru, evocă ceea ce vezi, întreabă-te ce simți și apoi pleacă. Dar iei ceva cu tine. Întotdeauna iei ceva cu tine. Se învârte, ridică praf* . Ea a vrut să urle.

— Mamă Întunecată, înțeleg acum. Încă o dată, sunt un ostatic. Ea murise - înecată? — în valul ondulat al unui țărm îndepărtat. Sfârșitul unei călătorii lungi și chinuitoare, un sfârșit atât de ignobil și patetic. Se zvârnea în întuneric, un frig șocant umplându-i plămânii - așa a fost? Trebuia sa fie.

Ruina Silchas a venit la noi pe acel drum . Rănit, lovit, a spus că a făcut o alianță. Cu un prinț Edur - sau a fost rege? Dacă da, nu pentru mult timp. Emurlahn a fost distrus, sfâșiat. Era și el pe fugă.

O alianță a învinșilor, a celor care fugă. Ar deschide o poartă care ducea într-un alt tărâm. Ar găsi un loc de pace, de vindecare. Nici un tron pe care să lupți, nici un sceptru de mânuit, nici o coroană pentru a tăia fruntea. *Ne-ar duce acolo* .

Mântuirea .

Își dădu seama că avea obiceiul de a se rostogoli pe țărm, doar pentru a fi târâtă înapoi în ape mai adânci. Un loc de înecat, un loc de pace, un sfârșit de alergare. Oare venea din nou? *Atunci, Mamă Întunecată, mă rog ție, fă ca această dată să fie finală. Dă-mi binecuvântată uitare, un loc fără război* .

Mesagerii au găsit-o pe hol. A îndemnat-o să se întoarcă în sala tronului. Au fost vești despre încălcare. Cu tot o aștepta. Mergea ca una stinsă de d'bayang, cu scene cu panouri defilând pe ambele părți, la fel de pestrițe ca oglinda în care se uitase cu atâta timp în urmă acum. Cu secole in urma. *Sângele draconean s-a dovedit a fi un mormânt întunecat, nu-i așa? Vezi cum îmi rătăcesc gândurile? Vezi cum bântuie aceste amintiri? Chiar visezi la înviere? Din păcate, nu îl pot recomanda* .

Ochii soțului ei o studiau. 'Nisip-'

— Exploram, spuse ea, mergând direct să se așeze pe tron. — Cât de rău, atunci?

„Primul atac a fost refuzat", a răspuns el. Linia Letherii a lui Yedan a ținut, apoi l-a împins pe Liosan înapoi prin rană. Ceasul-'

— Ceasul, da. *Îmi amintesc acum. Era deja în mine. Creștere. Vreau dragostea mea. Dar cum as putea sa iubesc? — The Shake au ținut, Doamne. porunci ceasul. L-au alungat pe Liosan înapoi prin rană. Preotesele cred că au conceput un mijloc de a sigila chiria, Doamne* ...

ar *fi bine să se apuce de asta, Kellaras, pentru că Liosanul va lansa un alt asalt în curând. Și apoi altul, și altul. Vor continua să vină până vor termina, sau până vor muri cu toții* .

Doamne *, este atât de mult furia lui Osseric împotriva ta, încât* ...

Kellaras *, asta nu este opera lui Osseric. Nici măcar nu este al Tatălui Lumină. Nu, aceștia sunt copii care vor avea drumul lor. Dacă rana nu se vindecă, eforturile lor nu vor avea sfârșit.' Și atunci ochii lui Anomander au găsit-o. — Ostatice, murmură el, făcându-le semn tuturor celorlalți să plece. S-a ridicat de pe tron. — Nu te-am văzut acolo. Te-a eliberat atunci — nu credeam* ...

„ Nu, Doamne", a spus ea, „nu m-a eliberat. El... m-a abandonat .

" *Ostatic Drukorlat* -"

„ Nu mai sunt ostatic, Doamne. Nu sunt nimic .'

' *Ce ți-a făcut?* '

Dar ea nu a răspuns la asta. Nu ar putea. A avut destule necazuri, nu-i așa? Războaie din toate părțile, armate care avansează pe Kharkanas. Era pe moarte, totul. Murind, iar în ochii lui ea putea vedea că el știa asta .

— Sandalath Drukorlat. Și cu numele ei, el întinse mâna, așezat o mână rece pe fruntea ei. Și a luat de la ea cunoștințele pe care le căuta. — Nu, șopti el, asta nu poate fi .

Se trase apoi, neputând să-i întâlnească ochii, nedorind să recunoască furia care emana acum din el .

„ Te voi răzbuna ”.

Acele cuvinte ar fi putut împinge o suliță prin ea, pentru impactul pe care l-au avut. Se clatina, cu durere un foc puternic în ea. Scuturând din cap, se îndepărtă clătinând. Răzbuna? Voi avea propria mea răzbunare. Îl jur .

El a strigat-o, dar ea a fugit din sala tronului. Și a fugit .

Trepte puțin adânci urcând... o ușă de lemn. O lacăt .

— Sandalat?

— Preotesele pot vindeca rana.

— Ce preotese?

— Liosanul nu se va opri. Nimic nu-i poate face să se oprească. Ceasul știe – tot ce fac Shake. Au acceptat-o. Ei vor muri pentru noi. Fiecare ultim dintre ei. Nu putem permite asta. Unde este Gallan? Unde este Silchas? Unde este fratele meu-'

Apoi, brațele lui Withal o înconjurau, ridicând-o de pe tron, ținând-o strâns. Ea se simțea slabă în copilărie, dar el era puternic – mai puternic decât își imaginase vreodată că este posibil pentru un om. Simți că ceva se prăbușește în ea și scoase un gâfâit ușor.

„M-am dus să caut fantome”, a spus ea. — Eu… le-am găsit, cred. Mama ajuta-ma. Salvează-mă, e prea mult...

„ *Nisip* ”. Cuvântul era un suspine.

— Trebuie să fugim, spuse ea. — Asta e tot ce trebuie să facem, iubirea mea. Alerga. Spune-i lui Twilight — ridică un steag de armistițiu — îi voi preda Kharkanas lui Liosan. O pot avea și sper că *o vor arde până la pământ* !

„Nisip – aceasta este bătălia lui Yedan acum și nu se va discuta cu Liosan. El este un prinț Shake. El mânuiește o lamă Hust — vrăjitoarele au fost cele care mi-au explicat ce înseamnă asta...

— Hust? O sabie Hust? *Am știut asta? Trebuie sa am. Am făcut-o?*

— Făcut să-l omoare pe Eleint – fără ei, Andii nu ar fi putut ucide niciodată toți acei dragoni de la Despărțire. Nu ar fi putut niciodată să riposteze. Sabia lui Yedan știe ce urmează...

' *Opreste-te!* '

'E prea tarziu-'

'Yedan-'

— El știe, Sand. Bineînțeles că știe. Vrăjitoarele sunt disperate — Yan Tovis nu acceptă nimic din toate astea...

— Pentru că nu e o proastă! Sandalath îl împinse pe Withal înapoi. ' *Trebuie să fugim!* '

A scuturat din cap.

Ea se uită în jur. Gardienii au privit în altă parte. Slujitorii au plecat capetele. Și-a dezvăluit dinții. — Trebuie să mă crezi nebun. Tu? Dar nu sunt. Văd acum, la fel de clar ca Yan Tovis. Acesta este tot ce trebuie să fie Shake-ul pentru noi? Furaj nenorocit sortit eșecului? Cum îndrăznim

să le cerem să lupte? Se întoarse, aruncând privirea spre tavanul cu boltă. „Mama Întunecată! *Cum îndrăznești?* '

Strigătul răsună, singurul ei răspuns.

— The Shake va lupta, spuse Withal în tăcerea care a urmat. — Nu pentru tine, Sand. Nu pentru regina High House Dark. Nici măcar pentru Kharkanas. Ei vor lupta pentru dreptul lor de a trăi. Asta odată, după generații de retragere, de îngenuncheare în fața stăpânilor. Nisip - *aceasta este lupta lor* .

— Moartea lor, vrei să spui. Tu nu? Moartea lor!

— Și ei vor alege unde să fie, Sand. Nu eu. Nu tu.'

Ce ne face să facem asta? Ce ne face să lăsăm deoparte confortul păcii?

— Nisip, spuse Withal cu o voce liniștită, aceasta este libertatea lor. Acest lucru unic. Libertatea lor.

— Întoarce-te la ei, atunci, mormăi ea, întorcându-se. — Fii martorul lor, Withal. Au câștigat cel puțin atât. Amintește-ți tot ce vezi, atâta timp cât îți mai rămâne viață.

'Iubirea mea-'

'Nu.' Ea clătină din cap, plecând din sala tronului.

Ostatici. Cu toții suntem ostatici .

Yedan Derryg și-a sprijinit lama sabiei de umăr, fălcile strângându-și ritmic, ochii îngustându-se în timp ce studia breșa. — Semnalizează liniile din față. Ei vin.'

Formele încețoșate ale dragonilor zburau ca norii sfâșiați de vânt în spatele vălului Lightfall. A numărat cinci în total, dar bănuia că sunt mai mulți. „Va fi în putere de data asta”, a spus el. — Vor căuta să înainteze zece pași pentru a începe și apoi să formeze o semilună pe măsură ce rândurile din spatele lor se revarsă, se extind. Flancurile noastre trebuie să nege asta. Împingeți de-a lungul Cascadei Luminii, tăiați avangarda.

— Asta cere mult, mormăi Brevity lângă el.

Yedan dădu din cap.

— Poate prea mult, continuă ea. „Nu suntem niciunul dintre noi pregătiți ca soldați. Nu știm ce facem.

— Căpitane, liosanii nu sunt diferiți. Cîștigat și înarmat nu face o armată. Sunt recruți — am putut vedea la fel de prima dată. A mestecat gândul, apoi a adăugat: — Moale.

— Vrei să spui că nu vor nimic din toate astea?

„Ca și noi”, a răspuns el, „nu au de ales. Suntem într-un război care a început cu mult timp în urmă și nu s-a terminat niciodată, căpitane.

— Pithy spune că nu arată deloc diferit de Tiste Andii, cu excepția pielii lor înzăpezite.

El a ridicat din umeri. 'De ce ar trebui să conteze? Totul se reduce la dezacordul despre cum ar trebui să fie lucrurile.

— Nu putem câștiga, nu-i așa?

El a aruncat o privire spre ea. „Printre muritori, fiecare victorie este temporară. Până la urmă, toți pierdem.

A scuipat pe nisipul alb. — Nu mă aclamați deloc, domnule. Dacă nu avem nicio speranță de a câștiga împotriva lor, ce rost mai are?

— A câștigat vreodată o însemnătate, căpitane? Ai stat vreodată peste cadavrele inamicului tău? Nu? Când o faci, vino să mă găsești. Vino, spune-mi cât de dulce are victoria. Ridică sabia și arătă în jos spre breșă. „Poți câștiga chiar și atunci când pierzi. Pentru că, chiar și pierzând, s-ar putea să reușești totuși să-ți faci punctul de vedere. Spunând că refuzi așa cum vor ei.

— Ei bine, acum asta mă face să mă simt mai bine.

— Nu pot să fac discursurile emoționante, căpitane.

'Am observat.'

— Aceste cuvinte sună goale, toate. De fapt, nu cred că am auzit vreodată un comandant sau un conducător spunând ceva care să mă îndrepte. Sau fă-mă să vreau să fac pentru ei ceea ce au vrut ei să se facă. Deci, spuse el amabil, dacă nu voi muri pentru altcineva, cum pot să rog pe altcineva să facă asta?

— Atunci pentru ce vom muri aici?

— Pentru voi, căpitane. Fiecare dintre voi. Ce poate fi mai sincer decât atât?

După un timp, ea mormăi. — Am crezut că totul era despre lupta pentru soldatul de lângă tine. Și toate astea. Nu vreau să-i dezamăgesc, vreau să spun.

— Ceea ce cauți să nu dezamăgi, căpitane, este sentimentul tău despre tine însuți. Cum te vezi, chiar și atunci când te vezi prin ochii oamenilor din jurul tău. A scuturat din cap. „Nu voi argumenta împotriva asta. La urma urmei, atât de mult se rezumă la mândrie.

— Deci, trebuie să ținem împotriva Liosanului – trebuie să ținem Primul țărm – dintr-un fel de sentiment de mândrie?

„Aș vrea să aud într-o zi un discurs cu adevărat încântător”, a gândit Yedan. 'Doar odata.' Apoi a oftat. 'Nu conteaza. Nu se poate avea totul, nu-i așa?

— Îi văd — trecând!

Yedan a început să coboare panta. — Ține-i pe Letherii până am nevoie de ei, căpitane.

'Da domnule!'

Avangarda Liosan a izbucnit prin breșă cu un vuiet.

Văzând umbrele care se învârteau deasupra Liosanului, Brevity tresări. *Dragonii. Asta nu e corect. Doar nu este* . S-a întors și a coborât spre legiunea Letherii.

Erau ca Pithy acum. Aveau acel lucru în ochi – Brevity nu putea găsi cuvinte pentru a o descrie. Au luptat pentru viața lor, dar nu în acea luptă zilnică de a pune mâncare pe masă, nu în acele momente de

liniște când trupul se preda unei boli. Acesta a fost un lucru brusc, un lucru sălbatic. Acea privire pe care a văzut-o acum, nu știa ce este.

Dar ea a vrut o parte din asta.

Gântul lui Errant, trebuie să fiu supărat .

Sharl fusese întotdeauna sora mai mare, cea capabilă. Când mama ei rătăcise în felul în care făceau bețivii, lăsându-i singuri, Sharl întinsese mâna să-i ia pe cei doi frați mai mici.

The Shake a înțeles cele două părți ale țărmului. Desenul se apropie, se destramă. Acele părți trăiau în sângele lor și în toate ghetourile în care locuiau rămășițele poporului ei soarta se spălau înainte și înapoi și, uneori, era tot ce se putea face să se agațe pur și simplu.

Ea îi scosese din copilărie. Dar mai mult decât atât, ea încercase să-i îndepărteze de altceva, ceva mult mai crud. Sentimentul de eșec care atârna dens în cartier, genul de eșec care se furișează prin alei cu cuțitele scoase, care călca peste cadavrele care zăceau în gunoaie. Genul de eșec care a dezlănțuit ura asupra celor care ar căuta o viață mai bună, a celor care ar îndrăzni să se ridice deasupra postului lor mizerabil.

Văzuse un băiat deștept bătut până la moarte în afara adăpostului ei. De verii lui.

Misiunile Letherii au trimis oameni în comunități. Construind drumuri, drumuri pentru a-i îndepărta pe Shake din mizerie. A fost inutil. Sharl văzuse la fel de multe, iar și iar. Cei din afară nu au înțeles niciodată cum se poate mânca un popor din interior spre exterior.

Ea se gândea la asta în timp ce își punea cizmele în nisip și ajusta stiuca grea din mâini. Flancat de frații ei, cu tot Shake format pentru a înfrunta acest dușman al străinilor. Stăteau pe Primul țărm, scăldate în ploaia ciudată a Lightfall, iar ea se întrebă dacă acesta ar fi fost ultimul moment pentru ea și pentru băieți. Cât de repede ar dispărea familia ei din lumea celor vii? Care dintre ei ar fi căzut primul? Care este ultima?

Sunt speriat. Pe adânc, mi-e frică .

Capabil Sharl, oh, vezi cum strălucește acea minciună în această zi. Voi încerca să-i țin în viață. Voi face tot ce pot .

Mamă, au spus că ți-au găsit cadavrul într-un șanț din afara orașului. Unde mergeai? Ce drum construiai?

— Casel, Oruth, vă iubesc pe amândoi.

Le simți ochii în timp ce o priveau, dar își ținea privirea ațintită asupra breșei.

Cineva a strigat: „Iată-i! Dar strigătul a fost inutil, când rana s-a desprins până la primele vârfuri de suliță, iar Liosanul a răsărit cu urlete terifiante. Un războinic înalt era în frunte. Fața i s-a răsucit, ochii îi aprinseseră ca focul, gura deschisă în timp ce ridica sulița.

Se holba la Sharl, care stătea vizavi în timp ce se arunca înainte.

Ar fi fugit dacă i s-ar fi deschis o potecă. Ar fi căzut în genunchi dacă ar fi fost posibilă mila. Ea ar fi strigat, ar fi pledat pentru încetarea acestei nevoi teribile de a lupta, de a ucide. Ea ar fi făcut orice pentru a pune capăt asta.

Frații ei țipau, iar acele strigăte erau atât de crude de groază, încât Sharl s-a simțit lovit, lovit de această clipă de vulnerabilitate totală, înfiorătoare...

Mamă, țesând, poticnindu-se pe drum. Hainele îi miroase, respirațiile ei un zdrăngănit umed .

Shake nu poate fugi de ei înșiși .

— Sharl!

Ea a ridicat stiuca in ultimul moment. Războinicul nici măcar nu observase arma sau lungimea ei mortală. Chiar în timp ce își ridică sulița, capul lat de fier îl luă chiar sub stern.

Impactul i-a legănat spatele, i-a tuns prin oase.

Surpriza din chipul lui o făcea să-și vină să plângă, atât de copilărească, atât de neputincioasă.

Greutatea lui lăsată a tras știuca în jos. O smulse, respirația ei venind atât de repede încât lumea se învârtea. *Nu a văzut-o. Cum ar fi putut să nu fi văzut?*

Deodată au fost lupte de-a lungul liniei, răspândite din centru. Liosanii încercau să-i împingă înapoi. Furia lor a asurzit-o. S-au luptat ca niște câini turbați. A înjunghiat din nou și din nou cu știuca. Punctul a fost marcat de scuturi, a fost bătut deoparte de arbori înveliți de bronz. Liosan trecu pe lângă ea, doar pentru a fi întâmpinată de săbiile de spart ale fraților ei.

Pis i-a udat interiorul coapsei stângi - *rușine, o, rușine!*

Au dat un pas — întreaga linie — ca prin comandă. Dar nu auzi nimic în afară de vuietul care o cuprinse, ciocnirea armelor, mormăiturile și gâfâiturile. Aceasta era o maree, care îi alunga și, asemenea nisipului de sub ei, Shake-ul se prăbușise.

Axul lung al stiucii era alunecos de sange. Punctul era învelit în sânge.

Mușchii antebrațelor și umerilor îi ardeau, ea ridică încă o dată arma, văzu o față și înjunghie în ea. Marginea zgâriind dincolo de dinți, mușcând în fundul gurii, flanșele evazate tăind obrajii. Sângele curgea din nasul lui Liosan, aburit în ochi. Și-a dat capul pe spate, sufocându-se, lăsând armele scăpate în timp ce cădea în genunchi. Mâinile i s-au dus la gura lui zdrobită, căutând să țină pe loc maxilarul inferior atârnând, clapele limbii.

Casel se aruncă jos și își împinse vârful sabiei în gâtul lui Liosan.

Și atunci fratele ei cădea. Un strigăt de animal îi ieși din gât și el se răsuci în timp ce o Liosan înainta să stea peste el, zdrobindu-și vârful suliței prin Casel, care se zvârcoli ca o anghilă înțepenită.

Sharl legănă stiuca și ea țipă în timp ce vârful tăie Liosanul chiar sub bărbie, deschizându-și trahea.

Hands i-au luat gleznele lui Casel și l-au târât înapoi. O străină a venit să ia locul fratelui ei.

Nu - nu este un străin -

O lamă de sabie marnata trecu pe lângă ea, prinse un Liosan care se apropia de ea. L-a tăiat de la umăr la șold. Swing-ul înapoi a făcut ca jumătatea superioară a unui cap și a cârmei să se rotească. Un al treilea leagăn a tăiat două mâini care țineau o suliță. Trei Liosan căzuți, deschizând un gol.

— Urmează-mă, spuse Yedan Derryg, făcând un pas înainte.

Și în jurul lui Sharl și Oruth, Watchul s-a așezat, soldați uriași în armură grea, scuturi înnegrite ca un zid în expansiune, săbii cu lamă lungă.

Pe măsură ce înaintau, l-au purtat pe Sharl și pe fratele ei cu ei.

În fața lui Liosan.

Pithy a ajuns la Brevity. Fața ei era îmbujorată, moale de sudoare și era sânge pe sabie. Gâfâind, spuse: — Două companii ale Letherii, soră, pentru a elibera centrul liniei Shake. Au fost sălbatici.

— Împinge direct pentru rană, spuse Brevity. 'Este corect? E Yedan acolo jos, nu-i așa? El și jumătate din ceasul lui – zei, parcă se topesc Liosanul.

— Două companii, Brev! Vom împărți inamicul de această parte, dar asta înseamnă că trebuie să împingem până la nenorocită gaură, nu? Și apoi țineți-l atâta timp cât trebuie să le tăiem pe toate pe flancuri.

Lingând buzele uscate, Brevity încuviință din cap. — Eu îi voi conduce.

— Da, te ușurează aici, iubire, sunt gata să renunț. Deci, ce mai aștepți? Merge!'

Pithy îl privi pe Brev conducând o sută de Letherii în jos spre berm. Inima ei încetini în cele din urmă dansul nebun al iepurilor. Împingându-și vârful sabiei în nisip, se întoarse să privească pe Letherii rămași.

i-a răspuns încuviințarea. Erau gata. L-au gustat și au vrut să guste din nou. *Da, știu. Ne îngrozește. Ne face rău în interior. Dar este ca și cum ai picta lumea în aur și diamante* .

De la breșă, vuietul era neîncetat, sălbatic ca o furtună împotriva stâncilor.

Dragă ocean, atunci, cheamă-mi sufletul. Aș înota din nou în apele. Lasă-mă să înot din nou în apele .

CAPITOLUL 13

A fost o dragoste odată
I-am modelat cu mâinile mele
Până în formele sale
Am văzut lumina soarelui și râuri
Și marginile pământești dulci cu iarba
Se potrivește ușor în rucsacul meu
Și făcut liniștit
Anii rătăcirii
Prin păduri în retragere
Și în jos, debitul tragic al râului
În ziua în care am spart
Pe malul unui pământ îndepărtat
Am fugit frig și lipsit
Luptă cu perdele de cenușă
Sus prin zăpezile trecătoarei
În mormanele de pradă
Printre un inamic învingător
Dragostea mea s-a zdruncinat
În compania crăpată a rudelor
Defalcat lovitură după lovitură
Și acum, când zilele mele scad
În somnul regretului
Visez la lut proaspăt
Găsind aceste mâini vechi
Unde vântul cântă de dragoste

Păduri în retragere

Fisher kel Tath

Trecerea a mii de cizme încuiate se uzase prin ierburile subțiri, ridicând în aer nori uriași de praf. Briza căzuse și, coborând dinspre nord, urmărea coloanele practic în același ritm turbulent, orbindu-le fața de lume.

Caii deveneau slabi, cu capetele atârnate, cu ochii plictisiți. Când Aranict și-a întors montura să-l urmeze pe Brys, fiara sa simțit leneșă sub ea, încet să galopeze. Au mers pe partea de vest a trupelor în marș și și-au întors drumul pe lungimea zdrențuită a liniei. Fețe prăfuite se ridicau ici și colo ca să-i privească trecând, dar mai ales soldații își

țineau privirea în pământ în fața lor, prea obosiți pentru a răspunde oricărei curiozități.

Ea știa cum se simțeau. Își făcuse partea ei de plimbare pe jos, deși fără sarcina suplimentară a unei haite pline de armuri și arme. Mărșăluiseră din greu pentru a se apropia de Legiunea Bolkando Evertine, care, la rândul ei, căzuse deja cu o treime de zi în urma lui Perish. Shield Anvil Tanakalian s-a dovedit ceva mai dur decât Krughava în conducerea Grey Helms. Ritmul lor era pedepsitor, fără să se gândească la presupusii lor aliați.

Brys era îngrijorat, la fel și regina Abrastal. Nu era aceasta altceva decât pofta de glorie, zelul înverșunat al fanaticilor? Sau a fost ceva mai neplăcut la locul de muncă aici? Aranict avea suspiciunile ei, dar nu era încă dispusă să le spună, nici măcar lui Brys. Tanakalian nu fusese mulțumit de insistența Adjunctului ca Gesler să preia comanda generală. Poate că intenționa să facă poziția irelevantă, cel puțin în ceea ce privește Perish. *Dar dacă da, de ce ar face asta?*

S-au eliberat de ultimul bloc de vagoane și, prin praful în derivă, au văzut ariergarda, o duzină de lancieri Bluerose, înclinați în jurul a trei figuri pe jos. Aranict se ridică în șa și se uită spre vest – K'Chain Che'Malle erau acolo, știa ea. Ieșit din vedere dar încă se mișcă în paralel cu Letherii. Se întrebă când îi vor vizita Gesler, Stormy și Kalyth. *Mai multe argumente, mai multă confuzie mai groasă decât acești nori de praf* .

Ea clătină din cap. *Nu contează toate astea* . De dimineață, străinii îi urmăreau. *Și tocmai ne-au mușcat coada* . Aranict și-a întors atenția asupra celor trei nou-veniți răvășiți. Două femei și un bărbat. Sosiseră cu echipamente sau provizii puțin evidente și, pe măsură ce Aranict se apropia, ea le-a văzut starea jalnică.

Dar nu purtau uniforme. *Nu dezertori Malazan, atunci. Sau mai rău: supraviețuitori* .

Brys încetini calul, aruncă o privire înapoi la ea și, văzându-i ușurarea, ea dădu din cap. Se temuse la fel. Dar în anumite privințe, își dădu seama, acest lucru era și mai deranjant, ca și cum Bonehunters ar fi dispărut cu adevărat, soarta lor necunoscută și posibil de necunoscut. Ca niște fantome.

A trebuit să se lupte să nu se gândească la ei ca fiind deja morți. În mintea ei au apărut viziuni de orbite scobite, piele ofilită despicată peste oase - imaginea era înfiorătoare, dar o bântuia. Putea vedea marginea deșertului de sticlă spre est, căldura sclipind într-un zid, ridicându-se ca o barieră dincolo de care solul își pierdu orice viață.

Brys i-a studiat pentru o clipă pe cei trei străini, apoi a spus: — Bun venit.

Femeia din față a întors capul și a vorbit cu tovarășii ei. ' *Gesros Latherii stigan thal. Ur leszt* .'

Cealaltă femeie, scundă și plinuță, dar cu obrajii pete și lăsați, care denota deshidratare, s-a încruntat și a spus: „ *Hegoran stig Daru?* '

„ *Ur hedon ap* ”, a răspuns prima femeie. Era mai înaltă decât cealaltă, cu părul brun închis până la umeri. Avea ochii cuiva obișnuit cu durerea. Înfruntându-se din nou pe Brys, ea spuse: „Latherii Ehrlii? Ehrlii vorbești? Vorbești Latherii?

— Letherii, corectă Brys. — Limba Primului Imperiu.

— Primul Imperiu, repetă femeia, potrivindu-se perfect cu intonația lui Brys. — Mahalale... ăă, dialectul stigmatizat. Ehrlitan.'

Femeia plinuță se răsti: — *Turul berys? Turul berys?* '

Prima femeie a oftat. 'Vă rog. Apă?'

Brys făcu un semn către preda care comanda lăncii. — Dă-le ceva de băut. Sunt într-un mod prost.

— Comandante, propriile noastre provizii...

— Fă-o, Preda. Încă trei în armata noastră nu vor face o mare diferență în niciun caz. Și găsește un tăietor - soarele le-a prăjit. El dădu din cap către prima femeie. — Sunt comandantul Brys Beddict. Mergem spre război, mă tem. Sunteți bineveniți să călătoriți cu noi atâta timp cât doriți, dar odată ce intrăm pe teritoriul inamic, dacă nu rămâneți cu noi, nu vă pot garanta siguranța.

Bineînțeles că nu s-a numit prinț. Doar un comandant. Titlurile nobiliare încă stăteau neliniștite cu el .

Femeia dădea încet din cap. — Mărșăluiești spre sud.

„Deocamdată”, a răspuns el.

'Și apoi?'

'Est.'

Se întoarse către cealaltă femeie. ' *Gesra ilit* .'

' *Este? Korl mestr al'ahamd* .'

Femeia s-a confruntat cu Brys. — L-am numit Faint. Mergem cu tine, *te* rog. *Ilit* . Est.'

Aranict și-a dres glasul. Interiorul gurii îi ustura, era de zile întregi. Avea mâncărimi sub hainele murdare. Ea a petrecut o clipă aprinzând un băț de frunză, știind că Brys se răsucise în șa și că acum o urmărea. Printr-un văl scurt de fum, ea îi întâlni privirea și spuse: „Cel mai tânăr este un mag. Bărbatul – este ceva ciudat la el, de parcă ar fi doar în înfățișarea unui om, dar este o înfățișare care este parțial ruptă. În spatele ei... Ea ridică din umeri și își trase bățul. — Ca un lup care se preface că doarme. Are fier în mâini.

Brys aruncă o privire în sus, se încruntă.

— În oase, se amendă ea. — Probabil că ar putea să-și facă drum printr-un zid de forță.

' *Iron* , Atri-Ceda? Esti sigur? Cum poate fi asta?'

'Nu știu. S-ar putea chiar să greșesc. Dar puteți vedea, nu poartă arme și degetele sunt puternic marcate. E o pată de demonic în el... Ea se întrerupse, în timp ce Faint îi vorbea repede tânărului mag.

' *Hed henap vil nen? Ul stig „Atri-Ceda”. Ceda ges kerallu. Ust kellan varad harada unan y? Thekel edu* .'

Ochii ațintiți asupra lui Aranict și toată lumea a tăcut pentru o clipă.

Cu privirea îngustată, tânăra vrăjitoare se adresă lui Faint. *Kellan varad* . *V'ap gerule y mest* .'

Orice ar fi spus ea nu părea să justifice un răspuns de la Faint, care a vorbit acum cu Aranict. 'Ne-am pierdut. Căutați Reține. Calea spre casa. Darujhistan. Ești *kerall* - ăă, ești, ah, magie caster? Kellan Varad? Înalt Mag?

Aranict îi aruncă o privire lui Brys, care acum răspunse ridicării ei din umeri de mai devreme cu una a lui. A tăcut pentru o clipă, gândindu-se, apoi a spus: „Da, leșin. Atri-Ceda. Înalt Mag. Mă numesc Aranict. Ea și-a înclinat capul și a întrebat: „Letherii pe care îi vorbești, sunt dicție înaltă, nu-i așa? Unde ai învățat-o?

Faint clătină din cap. 'Oraș. Șapte orașe. Ehrlitan. Limbă de jos, în mahalale. Vorbești ca o curvă.

Aranict a tras cu putere de frunza ei, apoi a zâmbit. — Ar trebui să fie distractiv.

Fantoma celei mai Dulci Suferințe își ridică pipa de lut, miji la buclele de fum care se ridicau din ea. — *Vezi asta, Leșin? Aceasta este respirația perfectă a fiecărui zeu dătător de viață care a existat vreodată. Mai sfânt decât tămâia. De ce, dacă preoții și-ar umple brazierele cu frunze de foșnet, templele ar fi strânse, închinătorii ca peștele sărat într-un butoi* ...

— Închinători? Faint pufni. — Dependenți, vrei să spui.

— *Variații pe o temă, dragă. Ați încetat să tresăriți la fiecare respirație, văd* .

Faint se lăsă pe spate pe mormanul de pături. — Ai auzit pe Precious. Că Aranict atinge magia bătrânului...

— *Și încă ceva, spuse ea. Nou-născut, a numit-o ea - ce, pe numele lui Hood, ar trebui să însemne asta?* '

'Nu-mi pasă. Tot ce știu este că am încetat să mă mai doare peste tot.

— *Și eu* .

Sweetest pufăi mulțumit o vreme, apoi spuse: „ *Totuși, erau nervoși în jurul lui Amby, nu-i așa?* Ea aruncă o privire spre bărbatul tăcut unde stătea aproape de intrarea în cort. De parcă n - *ar fi văzut niciodată un Bole, nu, Amby?* '

Bărbatul nu dădu nici un semn că a auzit-o, lucru pe care Faint îi găsi o ușurare. *Trebuie să creadă că am înnebunit, având o conversație unidirecțională ca asta. Apoi, din nou, s-ar putea să aibă dreptate. Ceva s-a rupt în mine, presupun* .

Sweetest Sufferance își dădu ochii peste cap spre Faint.

— Ai văzut tactura de pe calul acelui comandant, întrebă Faint cu voce joasă. — O platformă diferită de cea pe care o aveau lancierii. Configurația a fost diferită, vreau să spun. Acea tragere excesivă în interiorul claxonului. Unghiul etrierului...

' *Despre ce te-ai întâmplat, Faint?* '

— Calul prințului, idiotule. Și-a lucrat tack-ul în stilul Malazan.

Sweetest Sufferance se încruntă la Faint. ' *Coincidență?* Ea flutură o mână. „ *Îmi pare rău, prefă-te că nu am spus asta. Deci, asta e ciudat, nu-i așa? Nu pot să cred că malazanii au ajuns vreodată atât de departe. Dar poate că au făcut-o. Ei bine, trebuie să aibă, din moment ce ai văzut ce ai văzut* ...

— Ți se învârte capul, nu-i așa?

„ *S-ar putea să mă târesc afară și să vomit în curând* ”, a răspuns ea. Amby , *nu bloca clapeta aia, nu? Acum, tack Malazan. Ce crezi că înseamnă asta?* '

— Dacă Precious și Aranict pot găsi un mod de a vorbi unul cu celălalt, am putea afla.

Am folosit vreodată Holds, Faint ? '

'Nu din intenție. Nu. Maestrul Quell a avut însă câteva povești. Primele zile, când lucrurile erau mult mai sălbatice decât prin ceea ce trecem noi - când nu știau să controleze sau chiar să-și aleagă porțile. Din când în când, una dintre trăsuri se cufunda într-o lume pe care nimeni nu știa că există. Am avut și multe probleme. Quell mi-a spus odată despre un tărâm în care practic nu exista deloc magie. Acționarii care au ajuns acolo s-au întors într-un moment dat.

' *Da, ne-a fost ușor, nu-i așa?* '

— Până când stăpânul nostru a fost eviscerat, da, scumpo.

— *Știi, mă îndoiesc că Precious va primi multe lucruri utile de la acel Înalt Mag* .

'De ce spui asta?'

Sweetest a ridicat din umeri. „ *Nu este ca și cum am avea ceva de oferit, nu-i așa? Nu ca și cum am putea negocia sau face o înțelegere* .

'Sigur putem. Du-ne înapoi acasă și Trygalle le va oferi o livrare gratuită. Orice, oriunde.

' *Asa crezi? De ce? Nu pot să cred că suntem atât de importanți, Faint* .

— Nu ai citit toate articolele, nu-i așa? Dacă avem necazuri, ne putem negocia cu sprijinul deplin al Breslei, iar ei vor onora acele târgâituri la literă.

' *Serios? Ei bine, acum, ei știu să aibă grijă de acționarii lor. Sunt impresionat* .'

— Trebuie să le înmânați, aprobă Faint. — Adică, cu excepția cazului în care suntem smulși din trăsură într-o fugă și lăsați în urmă pentru a fi sfâșiați și mâncați. Sau tăiat într-o afacere care se încurcă. Sau găsim o filă uimitoare în groapa locală. Sau vreo boală extraterestră

ne doboară. Sau pierdem un membru sau trei, ne simțim bătuți de cap, sau...

Șopârlele *uriașe părăsesc cerul și ne ucid, da. Stai liniștit, Faint. Nu ajuți deloc lucrurile* .

— Ceea ce fac, spuse Faint, închizând ochii, încerc să nu mă gândesc la acei slăbici și la hârțișa care i-a luat.

— *Nu e ca și cum ar fi fost acționari, dragă* .

Ah, acum e cel mai dulce al meu . 'Destul de adevărat. Încă. Ne-am întins ca să vedem ziua aceea, Sweetest, și suportul încă se strânge, cel puțin în mintea mea. Pur și simplu nu mă simt bine în privința asta.

„ *Gândește-te că voi pleca și voi vomita acum* ”, a spus Sweetest.

A strecurat pe lângă Amby a fost ușor, văzu Faint, pentru o fantomă.

Precious Thimble i-a frecat fața, care se amorțise ușor. — Cum faci asta? ea a intrebat. — Îmi împingi cuvinte în cap.

— Calea goală s-a trezit încă o dată, răspunse Aranict. „Este Reținerea Nevăzutului, tărâmurile minții. Percepție, cunoaștere, iluzie, amăgire. Credință, disperare, curiozitate, frică. Arma sa este credința falsă în întâmplare, în soarta întâmplătoare.

Precious clătină din cap. 'Asculta. Șansa este reală. Nu poți spune că nu este. Și întâmplător, de asemenea. Ai spus că armata ta a fost prinsă într-o luptă pe care nimeni nu o căuta – ce a fost asta?

— Mi-e teamă să mă gândesc, răspunse Aranict. — Dar vă asigur că nu a fost o șansă oarbă. În orice caz, vocabularul tău s-a îmbunătățit dramatic. Înțelegerea ta este bună...

— Deci, poți să nu mai bagi lucruri înăuntru, nu?

Aranict dădu din cap. 'Băutură. Ma odihnesc acum.'

— Am prea multe întrebări pentru asta, Atri-Ceda. De ce este golul Calea?

„Pentru că găzduiește tot ceea ce nu poate fi posedat, nu poate fi deținut. La fel, *tronul* din Fortă este gol, lăsat veșnic liber. Pentru că însăși natura guvernării este ea însăși o iluzie, o îngâmfare și produsul unei mari conspirații. Pentru a avea un conducător trebuie să alegi să fii condus, iar asta pune în prim plan noțiunile de inechitate, până când acestea devin, ei bine, oficializate. Devenit central pentru educație, devenit esențial ca forță obligatorie în societate, până când totul există pentru a-i susține pe cei de la putere. Tronul Gol ne amintește de toate acestea. Ei bine, unii dintre noi, oricum.

Precious Thimble se încruntă. — Ce ai vrut să spui când ai spus că Hold a fost *treaz* din nou?

„Wastelands sunt așa numite pentru că sunt avariate...”

— Știu că... nu pot face nimic aici.

— Nici eu nu am putut, până de curând. Atri-Ceda a scos un băț de frunză rulată și a aprins rapid. Fumul a îngroșat aerul din cort. „Imaginați-vă o casă care arde”, a spus ea, „lăsând doar mormane de

cenușă. Așa sa întâmplat cu magia din Wastelands. Se va întoarce vreodată? Te-ai vindecat vreodată? Poate că asta vedem aici, dar puterea nu apare doar. Crește și cred că acum trebuie să înceapă într-un anumit fel. Începând cu... rătăcirea. Și apoi vin Holdurile, ca plantele care prind rădăcini. Aranict făcu un gest. — A rătăci mult în aceste pustiuri în ultimul timp, da? Forțe puternice, atâta violență, atâta *voință* .

— Și de la Holds la Warrens, mormăi Precious, dând din cap pentru sine.

— Ah, și malazanii vorbesc despre asta. Aceşti *laveri* . Dacă sunt destinați să apară aici, încă nu au făcut-o, Precious Thimble. Și nu există grija că sunt bolnavi?

— Malazani, șuieră Precious. — Ai crede că au *inventat* warrens, așa cum procedează. Lucrurile s-au îmbolnăvit pentru o vreme, sigur, dar apoi a dispărut.

— Holdurile au fost întotdeauna sursa puterii magice pe acest continent, spuse Aranict, ridicând din umeri. 'În multe privințe, noi, Letherii, suntem foarte conservatori, dar încep să cred că există și alte motive pentru care nu a existat nicio schimbare aici. K'Chain Che'Malle rămâne. Iar Forkrul Assail domină ținuturile de la est. Chiar și creaturile cunoscute sub numele de T'lan Imass sunt printre noi acum și, fără îndoială, Hold of Ice este în ascensiune, adică Jaghut s-au întors. Ea clătină din cap. — Malazanii vorbesc despre război între zei. Mă tem că ceea ce urmează se va dovedi mai groaznic decât și-ar putea imagina oricare dintre noi.

Precious și-a lins buzele, și-a îndepărtat privirea. Cortul părea să se fi închis în jurul ei, ca un giulgiu de moarte strâns. Ea tremura. — Vrem doar să mergem acasă.

— Nu știu cum te pot ajuta, spuse Aranict. „Hodurile nu sunt tărâmuri prin care să călătorești de bunăvoie. Chiar și folosirea puterii lor provoacă haos și nebunie. Sunt locuri de trădare, de capcane mortale și gropi care duc în tărâmuri necunoscute. Mai rău, cu cât ritualurile mai puternice cer sânge.

Precious s-a adunat, a întâlnit privirea Atri-Cedei. — În est, spuse ea. „Este ceva acolo – îl simt. Un lucru de o mare putere.

— Da, spuse Aranict, dând din cap.

— Acolo te duci, nu-i așa? Această armată și războiul care va veni. Vei lupta pentru acea putere, s-o iei pentru tine.

— Nu chiar, Preţios Degetar. Acea putere... vrem să o eliberăm.

— Și dacă o faci? Ce se întâmplă atunci?

— Nu știm.

— Tot vorbești despre malazani. Sunt ei aici? Sunt ei una dintre armatele care mărșează către acest război?

Aranict părea să spună un lucru, apoi se răzgândi și spuse: „Da”.

Precious s-a așezat pe spate pe coapse. — Sunt din Pisica cu un ochi, un oraș din Genabackis. Am fost cuceriți de malazani. Să câștigi este tot ceea ce contează pentru ei, Atri-Ceda. Vor minți. Vor înjunghia pe spate. Orice ai vedea la suprafață, nu crede. Nu. Cu ei, nimic nu este așa cum pare, niciodată.

— Sunt un popor complicat...

Precious pufni. „Primul lor împărat a fost locul unde a început totul. Delema de mână, direcția greșită mortală - tot ceea ce Imperiul Malazan a devenit infam a început cu *el* . Și deși acum a murit și a dispărut, nimic nu s-a schimbat. Spune-i comandantului tău, Aranict. Spune-i. Malazanii — te vor trăda. *Te vor trăda* .

Brys ridică privirea când intra în cort. — Ai putut să vorbești cu ea?

— După o muncă curioasă, am fost, așa cum am spus, puterea Holdurilor crește mereu. Nu am fost niciodată capabil să manipulez Hold-ul gol așa cum am făcut-o în noaptea asta. De fapt – se așeză ea pe covorașul patului, începu să-și scoată cizmele – – Nu mă simt prea bine în ceea ce am avut de făcut. Până când am terminat, nici măcar gândurile ei cele mai intime nu mi-au fost ascunse. Mă simt... murdar.

Se apropie, trecu un braț în jurul ei. — Nu a existat altă cale?

'Nu știu. Poate. Dar acesta a fost cel mai rapid. Avea câteva păreri interesante despre familia Malazan.

'Oh?'

— Nu are încredere în ei. Oamenii ei nu s-au descurcat bine în timpul cuceririi Malazan a lui Genabackis. Cu toate acestea, cu toate acele resentimente, o parte din ea recunoaște că în cele din urmă a rezultat ceva bun. Aplicarea legilor și a justiției și așa mai departe. Totuși, nu și-a atenuat ura.

— Ai încredere, gândi Brys. — Întotdeauna o problemă dificilă.

, Tavore ascunde ceva.

— Cred că ceea ce ascunde este conștientizarea ei despre cât de nefericite sunt șansele ei, Aranict.

— Dar doar asta e, spuse Aranict. „Din ceea ce am adunat de la Precious Thimble, malazanii *nu fac niciodată* ceva la care ar putea eșua. Așa că, dacă șansele lui Tavore par la fel de proaste pe cât pare să credem cu toții, ce ne lipsește?

— Acum, aceasta este o întrebare interesantă, recunoscu Brys.

— Oricum, spuse Aranict, vor veni cu noi la Kolanse.

'Foarte bine. Putem avea încredere în ei?

Aranict se lăsă pe spate pe preș cu un oftat greu. 'Nu.'

'Ah. Se va dovedi asta o problemă?

'Mă îndoiesc de asta. Dacă Precious Thimble încearcă să atragă un Hold, ea își va smulge capul de toată acea putere brută. Prea tânără și nu știe ce face.

'Hmm. Ar putea un asemenea dezastru personal să pună pe cineva în pericol?

— S-ar putea, Brys. Bine că m-ai adus cu mine, nu-i așa?

S-a întins lângă ea. — Ce sa întâmplat cu femeia timidă și nervoasă pe care mi-am făcut Atri-Ceda?

— Ai sedus-o, prostule.

— Împingerea lui Errant! Ea se lăsă în genunchi, cu capul atârnat, respirația ei gâfâind.

Spax își trase jambierele, se îndepărtă de locul unde ea îngenunchea lângă peretele din spate al cortului. „Cel mai bun desert care există”, a spus el. — Mai bine fugi acum. Trebuie să-ți văd mama și, dacă te zărește pe undeva pe aici, va ști.

— Și dacă o face? se răsti Spultatha. — Nu e ca și cum ți-ar fi deschis *picioarele* , nu-i așa?

El a pufnit. — Ea este ca un seif regal.

— Nu ești suficient de arătos. Și miroși.

— Miros ca un Gilk White Face Barghast, femeie, și cu greu te-ai plâns.

Se ridică, îndreptându-și tunica. 'Sunt acum.'

— Mama ta devine din ce în ce mai protectoare față de fiicele ei, spuse el, scărpinându-și cu ambele mâini barbă. „Spirite de jos, praful ăsta ajunge peste tot”.

Spultatha se strecură pe lângă el fără un alt cuvânt. El a privit-o capul plecând în noapte, apoi a ocolit cortul de echipament al trenului regal. Vizavi aștepta cortul reginei, doi paznici staționați în față.

— E gata pentru mine? întrebă Spax în timp ce se apropia.

„Prea târziu pentru asta”, a răspuns unul, iar celălalt a mormăit râzând. S-au îndepărtat pentru a-i permite trecerea. A intrat înăuntru, apoi a intrat în camera interioară.

— Poate merge?

— Înălțime?

Abrastal bău ultimul vin, ridică paharul. — Al treilea meu la rând. Nu aștept asta cu nerăbdare și faptul că trebuie să o ascult pe una dintre propriile mele fiice țipând ca o miridă cu mâna unui păstor în fund, cu greu mi-a îmbunătățit starea de spirit.

„Nu este instruită în felul bărbaților adevărați”, a răspuns Spax. — Unde mă vrei pentru asta?

Abrastal făcu un semn spre o parte a cortului. 'Acolo. Arme scoase.

Șeful de război își ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre locul în care îi indicase ea.

— Acesta va fi un fel de poartă, spuse Abrastal, încrucișându-și picioarele în timp ce se așeza pe spate în scaun. „Lucrurile ar putea trece și, pentru a înrăutăți lucrurile, va fi greu să ne dăm seama ce vedem – va exista un văl între noi. Dacă situația se acru, poate fi sfâșiată, fie de orice se află de cealaltă parte, fie de trecerea tu.

'A trece prin? Alteță-'

'Liniște. Ești în serviciul meu și vei face ceea ce ți se spune.

Rahatul de mlaștină, chiar am pus-o într-o dispoziție proastă. Ei bine . Își scoase cuțitele lungi și se ghemui. — Dacă aș fi știut, mi-aș fi adus topoarele.

— Ce îți spun șamanii tăi, Spax, despre zeii tăi Barghast?

El clipi. — De ce, nimic, Firehair. De ce ar trebui? Eu sunt Șeful de război. Mă ocup de probleme de război. Toate celelalte gunoaie sunt pentru ei să-și facă griji.

— Și ei sunt?

— Sunt ce?

— Îngrijorat.

— Sunt vrăjitori, sunt mereu îngrijorați.

— Spax.

Se strâmbă. — Zeii Barghast sunt niște idioți. Ca șaisprezece copii încuiați într-o cameră mică. Pentru zile. Vor începe să se mănânce unul pe altul.

— Deci sunt șaisprezece?

'Ce? Nu. Acesta a fost doar un număr pe care l-am aruncat - spirite dedesubt, Firehair, mă luați în continuare la propriu - sunt Spax, vă amintiți? Îmi inventez lucruri, ca să mă distrez. Vrei să vorbesc despre zeii mei? Ei bine, ei sunt mai răi decât mine. Probabil că s- *au* inventat.

— Ce spun șamanii tăi?

Spax se încruntă. — Nu-mi pasă ce spun ei!

— E atât de rău?

El a ridicat din umeri. „S-ar putea ca zeii noștri să devină deștepți dintr-o dată. S-ar putea să-și dea seama că cea mai bună șansă a lor de a supraviețui la ceea ce va urma este să-și țină capul în jos. S-ar putea ca și ei să vindece bolile lumii cu un sărut dulce. Și-a ridicat cuțitele. — Dar nu îmi țin respirația.

— Nu te rogi la ei, Spax. Nu în seara asta, nu acum. Mă înțelegi?'

— Nici măcar nu-mi amintesc când m-am rugat la ei ultima dată, Alteță.

Abrastal și-a turnat încă un pahar de vin. — Ia blănurile alea de acolo. Vei avea nevoie de ele.

Blanuri? — Păr de foc, eu...

O pată a întunecat spațiul din centrul camerei și o clipă mai târziu s-a revărsat aer rece și amar, înghețând tot ce se vedea. Plămânii Șefului de Război ardeau la fiecare respirație. Ceramica stivuită de un perete a crăpat, apoi s-a spulberat, iar ceea ce conținea a căzut în bulgări înghețate.

Prin ochii îndurerați, Spax a văzut că formele iau forma în pata gelidă. În frunte, cu fața lui Abrastal, era o femeie scundă și curbă – tânără, se gândi el, deși era greu de sigur. *Felash. Asta e ea? Da, trebuie să fie ea, cine altcineva ar fi?* În stânga ei stătea o femeie mai înaltă, deși

singurul detaliu pe care l-a putut distinge era ceea ce părea a fi un diamant strălucitor încadrat în fruntea ei, din care acum curgeau culori extraordinare.

Apoi, o formă s-a unit la dreapta Fiicei a Paisprezecea. Nefiresc de înalt, îmbrăcat în negru, sub mantia tăiată cu un indiciu de armură cu lanț. O glugă era trasă înapoi, dezvăluind o față slăbită, demonică. Colți pătați se ridicau din maxilarul inferior, împingându-se în afară ca niște cuțite curbate. Gropile ochilor ei erau întunecate. *Un Jaghut blestemat. Lăsându-mă să mă întreb câte dintre terorile mele din copilărie sunt reale?*

Jaghut păru să-l studieze pe Abrastal o vreme, apoi capul se întoarse și Spax se trezi privind în acele gropi fără viață. Buzele ofilite s-au desprins pe spate, iar apariția a vorbit. — *Barghast* . Vocea de parcă ar fi fost o insultă.

Spax mârâi un blestem scăzut. A spus: „Eu sunt Gilk. Avem mulți dușmani, cărora toți se tem de noi. Ești binevenit să fii unul dintre ei, Jaghut.

— Mamă, spuse fiica. — Văd că ești bine.

Abrastal își dădu cu vârful paharului. A căzut un bulgăre solid de vin. „Este cu adevărat necesar? Cred că sunt blocat pe scaun.

— Omtose Phellack, mamă, străvechiul rege al Holdului s-a întors. El stă lângă mine.

— E mort.

Jaghut s-a confruntat din nou cu regina. — Am auzit insulte mai bune de la animalele mele, muritore. Apoi arătă spre Spax. — Apropo de animale de companie, ce ai de gând să faci cu ale tale?

— O precauție, spuse Abrastal, ridicând din umeri.

Cealaltă femeie, cea pe care Spax nu o cunoștea, a vorbit apoi. — Înălțime, cu doar câteva zile în urmă, acest Jaghut de aici a mușcat fața unui Forkrul Assail. Făcu un pas înapoi pentru a lua Barghast. — Nu ciocni cu acele lame, războinicul – se vor sfărâma.

Felash a spus: „Mamă, am găsit un nou aliat în… eforturile noastre. Regele Calității de Gheață este acum alături de noi.

'De ce?'

Cealaltă femeie a spus: „Nu cred că le place Forkrul Assail, Alteță”.

— Trebuie să fii căpitanul Shurq Elalle, spuse regina. „Am auzit lucruri interesante despre tine, dar asta va trebui să aștepte altă dată. A paisprezecea fiică, ești din nou pe mare?

'Noi suntem. Pe o navă a morților. Crezi că *ți-e* frig? O mână flutura. — Suntem la mai puțin de două săptămâni de la Dinți.

— Dar flota Perish?

Felash clătină din cap. 'Nici un semn. Trebuie să presupunem că au sosit – dacă există acum o blocada…”, ridică ea din umeri. — Mamă, ai grijă. Forkrul Assail știu că venim — toți. *Ei știu* .

— Putem menține această linie de comunicare?

— Nu mai mult, răspunse Felash. — Odată ce ne vom apropia de proprietatea Assail, Forța lor va domina.

Spax pufni. — Chiar și împotriva regelui Calității de Gheață? Acum, cât de patetic este asta?

Jaghut s-a înfruntat încă o dată cu el. „Când Draconus a pășit pe această lume, i-a ratat câțiva dintre cei din felul tău. A devenit nepăsător la bătrânețe. La următoarea întâlnire tu și cu mine, Barghast, vom vorbi despre această chestiune.

— Ai un nume, Jaghut? întrebă Spax. „Vreau să știu pe cine să blestem. Vreau numele acestei carcase putrede mizerabile la care mă uit acum.

Gura se întinse încă o dată. — Nu poți ghici, Barghast? În timp ce te ghemuiești tremurând în respirația mea?

Felash a spus: „Mamă, ești sigur că vrei să continui cu asta? Împotriva forțelor care se adună acum, nu suntem *nimic* .

„Cred," spuse Abrastal, „a sosit momentul să fim mai sinceri în privința aliaților noștri de aici, în Wastelands. Se pare că am dobândit o forță de, ei bine, șopârle. Mare, puternic, bine înarmat. Ei se numesc K'Chain Che'Malle și sunt comandați de doi Malazani...

Ea i-a oprit, din moment ce Jaghut-ul începuse să râdă.

Sunetul a ajuns în oasele lui Spax până când le simți zdrănnind ca niște bețișoare înghețate. Privirea lui, fixată asupra lui Jaghut, s-a lărgit brusc. *Respirația lui? Dar cum... nu, da, vezi mantia aia, vezi capacul acela* . S-a îndreptat, pieptul umflat. — Nu m-am temut niciodată de tine, spuse el.

Hood încetă să râdă, se uită pe Barghast. — Desigur că nu, șef de război Spax din Gilk. Dar atunci, odată ce îți sunt cunoscut, frica este irelevantă, nu-i așa?

— Mai ales când ești deja mort!

Un deget lung și osos se ridică la vedere și îl dădu pe Șeful de război. — Ah, dar de unde ai ști? Imaginează-ți că mori și apoi te trezești întrebând: „Ce acum?" În ziua în care vei fi de partea greșită a morții, Spax, vino și găsește-mă și, în amarul adevăr al egalilor, tu și cu mine vom discuta despre frica *reală .* Hood râse a doua oară.

Câteva clipe mai târziu, toate cele trei apariții au dispărut. Fiorul uscător a rămas, ceața răsturnându-se în cameră. Regina Abrastal l-a fixat pe Spax cu o privire dură. — Despre ce era vorba, șef de război?

Se încruntă. — Nu mă îndoiesc pentru o clipă de afirmația căpitanului. A mușcat fața unui Assail, nu-i așa? Sunt surprins că nu era tot al naibii de cap. Spax a luptat împotriva unui alt fior. — Prea multe săbii în foc, Alteță. Lucrurile se vor rupe. Prost.'

'A avea nedumeriri?'

— Mai mult decât îndrăznesc să număr. Din nări îi ieși răsuflarea. „Este timpul să oferiți sfaturi, indiferent dacă vă place sau nu. Știu că ești angajat în această aventură și nimic din ce pot spune nu te va

descuraja — suntem pe cale să pornim război împotriva Forkrul Assail. A studiat-o cu ochii mijiți. — Îți dorești asta de ceva vreme. Văd adevărul. Dar ascultă, există momente în care un curs asupra căruia sa hotărât adună o putere proprie. Un impuls care ne mătură tot timpul. Firehair, acest râu pe care ne aflăm pare destul de calm deocamdată. Dar curentul crește și crește și, în curând, chiar dacă vom căuta siguranța țărmului, va fi prea târziu.

— Un discurs bun, Spax. Șeful de război Gilk sfătuiește prudență. Așa notat. Se ridică brusc. — A paisprezecea mea fiică nu este una pe care ai putea să te prăbușești în spatele cortului de echipament. Acestea fiind spuse, nu cred că l-a invitat pe acel strigoi Jaghut în alianța noastră – mai degrabă, bănuiesc că nu a avut puțin cuvânt de spus în această chestiune.

— Și curentul devine îndrăzneț.

Ea l-a privit. — Călătorie în tabăra Letherii. Informați-l pe Prințul Brys despre această întorsătură a evenimentelor.

'Acum?'

'Acum.'

— Dar Perish?

Regina se încruntă, apoi clătină din cap. „Nu voi vedea pe unul dintre puținii noștri cai apți fugind spre moarte doar pentru a aduce la cunoștință Grey Helms. Nu știu ce încearcă ei să demonstreze cu acel ritm torid...

'Fac.'

'Intr-adevar? Foarte bine, Spax, hai să auzim.

— Ei caută să ne facă irelevanți, Firehair. Tu, Brys, și mai ales K'Chain Che'Malle.'

— Vor gloria pentru ei înșiși?

— Shield Anvil Tanakalian, spuse el, adăugând un mormăit dezgustat. — E tânăr, are prea multe de demonstrat. Dar nu asta mă deranjează, Alteță. Nu mai am încredere în motivele lui – nu pot spune dacă scopul pe care îl caută este deloc legat de cel al Adjunctului. Aceste Grey Helms sunt avatarurile războiului, dar nu războiul dintre popoare le servesc, ci războiul naturii împotriva oamenilor.

— Atunci este un prost mai mare decât ne putem imagina, spuse Abrastal. „Nu poate câștiga acel război. Natura nu poate învinge — nu ar putea niciodată.

Spax tăcu o clipă, apoi spuse cu voce joasă: — Cred că este invers, Alteță. Acesta este un război pe care nu- *l* putem câștiga. Toate victoriile noastre sunt temporare - nu, iluzorii. Până la urmă pierdem, pentru că, chiar și câștigând, tot *pierdem* .'

Abrastal ieși din cameră. Ridicând sprâncenele, Spax o urmă.

Afară, sub cerul nopții cu lumină verde, trecu pe lângă cei doi paznici.

Ea a continuat pe culoarul central dintre corturile ofițerilor, pe lângă taberele de bucătărie, gropile de organe, rândurile de latrine. *Ca și cum am dezlipi fațada ordonată, jos acum printre gunoaiele murdare ale rămășițelor noastre. Ah, Firehair, nu sunt atât de orb încât să ratez sensul acestei călătorii* .

Când în cele din urmă se opri, se aflau dincolo de pichetele de nord-est. Pentru ca Spax să se îndrepte spre tabăra îndepărtată a Letherilor, trebuie doar să lovească spre nord, înclinând ușor spre vest. Putea vedea strălucirea neregulată din poziția prințului. *La fel ca noi, ei rămân fără lucruri de ars* .

Abrastal era orientat spre est, unde chiar dincolo de o panglică de oase albe, Deșertul de sticlă era o mare de stele ascuțite, strălucitoare, zăcând parcă împrăștiate în moarte, scăldate în lumină de smarald. „Wastelands”, murmură ea.

— Înălțime?

— Cine a câștigat aici, Spax?

'Așa cum putem vedea. Nimeni nu a câștigat.

— Și în deșertul de sticlă?

El a mijit ochii. — Doare la ochi, Firehair. S-a vărsat sânge acolo, cred. Sânge nemuritor.

— Ai arunca crima în picioarele oamenilor?

El a mormăit. — Acum ați despicat stuf, Alteță. Mintea voită este dușmanul Naturii, căci din acea voință vine aroganța...

— Și dispreț. Seful de război, se pare că ne vom confrunta cu o alegere groaznică, atunci. Merităm salvați? Tu? Pe mine? Copiii mei? Oamenii mei?'

— Vă clintiți acum în hotărârea dumneavoastră?

Ea l-a înfruntat. 'Tu?'

Spax și-a scărpinat barba cu ambele mâini. — Tot ce a spus Krughava când a fost înlăturată. M-am gândit la asta, iar și iar. Se strâmbă. — Acum se pare că până și Spax of the Gilk își poate revizui părerile. Un timp de miracole, desigur. Cred că voi alege să văd astfel: dacă natura trebuie să învingă până la urmă, atunci moartea genului nostru să fie dulce și lentă. Atât de dulce, atât de încet, încât nici măcar nu observăm. Să ne estompăm și să ne diminuăm în tirania noastră, de la lume la continent, de la continent la țară, de la țară la oraș, de la oraș la cartier, la casă, la pământ sub picioarele noastre și, în sfârșit, până la triumfurile fără rost din fiecare dintre craniile noastre. .'

— Acestea nu sunt cuvintele unui războinic.

A auzit emoția aspră din tonul ei și a dat din cap în întuneric. — Dacă este adevărat și Grey Helms caută să fie săbiile răzbunării naturii, atunci Shield Anvil a ratat ideea. De când este natura interesată de răzbunare? Uită-te in jur.' A fluturat o mână. „Iarba crește înapoi acolo unde poate. Păsările cuibăresc unde pot. Solul respiră când poate. Pur și

simplu continuă, Alteță, singurul mod în care știe cum să... cu ce a mai rămas.

— La fel ca noi, spuse ea.

— Poate că asta este ceea ce Krughava a putut vedea atât de clar, iar Tanakalian nu poate. Când luptăm împotriva naturii, ne luptăm împotriva noastră înșine. Nu există nicio distincție, nicio linie de demarcație, nici un dușman. Devorăm totul într-o poftă de *autodistrugere* . De parcă acesta ar fi singurul dar al inteligenței.

— Doar blestem, vrei să spui.

El a ridicat din umeri. „Presupun că există un dar în a putea vedea ceea ce facem, chiar și atunci când o facem. Și văzând, ajungem să înțelegem.

— Cunoștințe pe care alegem să nu le folosim, Spax.

— Nu am niciun răspuns la asta, Firehair. Înainte de inacțiunea noastră, sunt la fel de neajutorat ca următorul om. Dar se poate ca *toți* să simțim așa. Oricât de deștepți suntem individual, împreună devenim proști, îngrozitor de proști. El a ridicat din umeri din nou. — Nici măcar zeii nu pot găsi o cale prin asta. Și chiar dacă ar fi făcut-o, noi nu am asculta, nu-i așa?

— Îi văd fața, Spax.

Fața ei. Da . — Nu prea e o față, nu-i așa? Atât de simplu, atât de... lipsit de viață.

Abrastal tresări. — Găsește un alt cuvânt, te rog.

— Sumbru, atunci. Dar nu face niciun efort, nu-i așa? Nimic regal în hainele ei. Nici o bijuterie. Nicio vopsea pe fața ei, sau pe buze și pe părul ei - atât de scurt, atât de... ah, Alteță, de ce mă deranjează toate astea? Dar da, și nu știu de ce.

— Nimic... regal, gândi Abrastal. „Dacă ceea ce spui este adevărat – și da, așa mi se pare și mie – atunci de ce, când mă uit la ea, văd... ei bine, ceva...

Pe care nu le-am văzut înainte. Sau că nu am înțeles. Ea crește mereu în mintea mea, acest Adjunct Tavore . — Nobil, spuse el.

Ea icni. 'Da!'

— Ea nu luptă împotriva naturii, nu-i așa?

— Doar atât? Asta e tot?

Spax clătină din cap. — Înălțime, spui că îi vezi fața în continuare. La mine este la fel. Sunt bântuită și nu știu de ce. Plutește în spatele ochilor mei și mă fixez pe el din nou și din nou, de parcă aș aștepta. Așteptând să văd expresia pe care o va asuma, acea expresie a adevărului. Vine. Știu că este, așa că mă uit la ea și nu mă pot opri să mă uit la ea.

„Ne-a făcut pe toți pierduți”, a spus Abrastal. — Nu am anticipat că mă voi simți atât de tulburat, Spax. Nu este în natura mea. Ca un profet din vechime, ea ne-a condus într-adevăr afară în pustie.

— Până când ne va conduce acasă.

Abrastal se întoarse și se apropie, cu ochii strălucind. — Și ea va face?

— În nobilimea aceea, Firehair, răspunse el în șoaptă, găsesc credința. *Împotriva disperării. La fel și Krughava. Și în mâna mică a Adjunctului, ca o sămânță șubredă, există compasiune* .

El a privit ochii ei mărindu-se, apoi mâna ei era în spatele capului lui, trăgându-l aproape. Un sărut tare, apoi ea l-a împins. — Se face frig, spuse ea pornind spre tabără. Peste un umăr, ea a adăugat: — Ar trebui să poți ajunge la Letherii înainte de zori.

Spax se uită după ea. *Foarte bine, se pare că vom face asta, până la urmă. Hood, Domnul Morții, a stat în fața mea și a vorbit despre frică. Frica de morți. Dar dacă morții cunosc frica, ce speranță avem?*

Tavore, un zeu stă în umbra ta? Ești gata să ne oferi un cadou, pentru sacrificiile pe care le vom face? Acesta este secretul tău, lucrul care îți îndepărtează toată frica? Te rog, apropie-te și șoptește-mi .

Dar acea față, acolo în spatele ochilor lui, ar fi putut fi la fel de departe ca luna. Și dacă zeii ar veni în cele din urmă să se înghesuie în jurul ei, s-ar uita și ei în jos, cu o mirare primejdioasă, la acea magie fragilă din palma ei? I-ar speria?

Când ne sperie atât de mult pe ceilalți?

S-a uitat peste oferta de stele moarte a Deșertului de Sticlă. *Tavore, străluciți acum strălucitor printre ei, doar unul dintre cei căzuți?* Și oare va veni un moment când oasele ei se târăsc pe acest țărm pentru a se alătura tuturor celorlalți? Spax, Șeful de război al Gilk Barghast, tremura ca un copil lăsat gol în noapte, iar întrebarea îl urmărea în timp ce pleca spre tabăra Letherii.

Ea considerase întotdeauna noțiunea de penitență ca fiind o îngăduință jalnică de sine, iar cei care au pornit pe o astfel de cale, alegând izolarea și abnegația într-o peșteră îndepărtată sau într-o colibă acoperită de intemperii, erau în mintea ei puțin mai mult decât lași. Etica lumii aparținea societății, acelui vârtej încordat de relații, în care cearta și emoțiile înverșunate duceau război etern.

Totuși, ea stătea aici, singură sub un cer cu cămări verzi, cu un cal adormit singura ei companie, și toate discuțiile ei private se îndepărtau încet, de parcă ar fi trecut printr-o cameră după alta, lăsând tot mai departe în urmă vreo cameră regală care răsună cu ecou. dezbatere zgomotoasă. Iritația care era inutilitate a dispărut în sfârșit și, în tăcerea din față, a simțit darul păcii.

Krughava pufni. Poate că toți acei pustnici și esteți erau mai înțelepți decât bănuise ea vreodată. Tanakalian stătea acum în locul ei, acolo, în fruntea Cîrmelor Gri, și îi va conduce acolo unde voia. Fusese surprinsă de logica argumentului lui și, asemenea unui lup adus de câini, se trezise atacată în timp ce el se închidea.

Contradicție . În tărâmul rațional, cuvântul a fost o condamnare zdrobitoare. Dovada unei logici greșite. A-l expune în poziția unui

adversar era asemănător cu o lovitură mortală, iar ea și-a amintit bine de strălucirea triumfătoare din ochii lui în clipa în care a lovit. Dar, se întreba acum, unde era crima în cea mai umană capacitate: a purta în inima cuiva o contradicție, a o lăsa necontestată, imun la reconciliere; într-adevăr, să fie doi oameni deodată, fiecare fidel cu sine și niciunul neagă prezența celuilalt? Ce vaste legi ale cosmologiei au fost încălcate de acest talent uman? S-a despărțit universul? Realitatea și-a pierdut calea?

Nu. De fapt, părea că singurul tărâm în care contradicția avea vreo putere era tărâmul argumentării raționale. Și, a recunoscut Krughava, ea începuse să se îndoiască de virtutea autoproclamată a acestui tărâm. Bineînțeles, Tanakalian ar argumenta că crima ei teribilă i-a dus pe Perish Grey Helms în criză. De partea cui ar sta ei? Cum ar putea sluji mai mult de un maestru? „ *Nu ne vom lupta pentru Lupi? Nu ne vom lupta pentru Sălbăticie? Sau să comităm un sacrilegiu îngenunchind în fața unei simple femei muritoare? Această criză, Krughava, este creată de tine* . Sau cuvinte în acest sens.

Poate că tocmai a fost făcută de ea. *Și totuși* ... În ea nu existase niciun conflict, nicio furtună care să se aștearne să-i aștepte. Ea alesese să meargă lângă Tavore Paran. Împreună traversaseră jumătate de lume. Și, Krughava fusese sigură, până la sfârșit ar fi rămas cot la cot, două femei împotriva unei conflagrații furioase. În acel moment, succesul sau eșecul și-ar pierde orice relevanță. Triumful a fost în poziție. *În sfidare. Pentru că aceasta este esența vieții însăși. Oameni și sălbatici, în acel moment suntem cu toții la fel. Contradicție, Tanakalian? Nu. Ți-aș arăta acest cadou final. Oameni și sălbatici, suntem la fel. Le-aș fi arătat zeilor lup adevărul. Fie că le-a plăcut sau nu* .

Și această contradicție a ta, Shield Anvil, ar fi dispărut ca un puf de fum .

Ce am căutat în credința noastră? Am căutat să repar criza imposibilă care este închinarea noastră față de Sălbăticie, închinarea noastră față de tot ceea ce am lăsat în urmă și la care nu ne vom putea întoarce niciodată. Am căutat împăcarea. O acceptare a contradicției brutale a vieților noastre umane .

Dar apoi Adjunctul o respinsese. Exista o veche zicală printre cei din Peri că o cameră plină de femei era viziunea unui vânzător de cuțite despre paradis. „ *Va fi trădare* ”. Oh, da într-adevăr. Trădare. Atât de neașteptat, atât de dureros, încât Tavore ar fi putut la fel de bine să-i taie gâtul lui Krughava, a privit-o sângerând pe podeaua cortului de comandă.

Și acum Sabia Mortală a fost pierdută.

Contradicție. Ai alege doar pe cei demni de îmbrățișat, Shield Anvil? Atunci ceea ce faci nu este o îmbrățișare, domnule. Este o recompensă. Și dacă vrei să gusti doar savoarea sufletelor virtuoase, cum vei găsi

vreodată puterea de a depăși defectele din sufletul tău? Shield Anvil Tanakalian, te îndrepti către vremuri dificile .

Stătea singură, cu capul în jos, cu mantia de blană strânsă în jurul ei. Armele întinse într-o parte, calul zdruncinat în spatele ei. *Run'Thurvian, ești acolo, vechi prietene? I-ai refuzat îmbrățișarea. Sufletul tău este lăsat să rătăcească unde vrea. Ai mers cu mine? Nu poți auzi rugăciunea mea?*

Am fost trădat și apoi trădat a doua oară. Dacă sunt crud, atunci moartea ta prematură ar putea marca prima dintre cele trei. Și despre mine văd... contradicție. Tu ai fost Destriantul. De la tine vine vocea zeilor noștri. Dar acum zeii nu ne pot spune nimic, căci taci. Grey Helms sunt conduși de o Shield Anvil care s-a ales singurul arbitru al dreptății. I-am declarat că slujesc Adjunctului Tavore Paran, doar pentru ca ea să mă trimită .

Nimic nu este așa cum pare -

I s-a tăiat respirația. *Gheața de pe suprafața lacului pare solidă și am putea aluneca rapid dintr-un loc în altul. Dar gheața este subțire și acesta este pericolul, prețul nepăsării. Nu am pus la îndoială criminalitatea contradicției?*

Se ridică și se înfruntă cu Deșertul de Sticlă. — Adjunct Tavore, șopti ea. — Am derapat prea sigur pe gheață? Dacă nu sunt deranjat de propriile mele contradicții, de ce aleg să le văd pe ale tale ca pe o crimă? Ca o trădare?

Acel șef de război Gilk — el a vorbit despre predarea lui Tavore în fața disperării? Așteptările ei de eșec? Dorința ei de a ne scuti de a fi martorii acelui eșec?

Sau nu era totul altceva decât ceea ce spunea ea că este: o necesitate tactică?

— Destriant — vechi prieten. Să fie propriul meu popor cei care devin trădătorii? Să fim noi cuțitul care o lovește pe Tavore Paran și pe Malazanii ei? Run'Thurvian, ce trebuie să fac?

Ai putea să te întorci în tabără, femeie, și ai putea glisa un braț de fier rece prin ticălos .

Ea clătină din cap. Grey Helms erau obligați să respecte legi stricte și nu și-ar permite să fie conduși de un criminal. Nu, ar executa-o. *Dar cel puțin nu ar exista un Tanakalian. Cine ar prelua comanda? Heveth, Lambat? Dar atunci, nu s-ar simți ei legați de intențiile ultimului lor comandant?*

Ascultă-te pe tine, Krughava! De fapt, ne gândim la uciderea unui coleg Grey Helm!

Nu, asta a fost direcția greșită, calea greșită. Ar trebui să-i lase pe Perish oricărei soarte le-ar fi găsit Tanakalian. Dar trădarea - ei bine, asta nu ar fi pusă la picioarele ei.

Krughava s-a confruntat cu Deșertul de sticlă. *O să călăresc la ea. O voi avertiza* .

Și voi sta lângă ea până la sfârșit .

Orice îndoială a dispărut din mintea ei. Și-a adunat armele. *Vezi cât de limpede a devenit gheața, Run'Thurvian? Îi văd grosimea. Pe aceasta, o întreagă armată ar putea mărșălui fără teamă* .

Krughava trase adânc aer rece de noapte, apoi se întoarse spre calul ei. — Ah, prietene, mai am un lucru de cerut de la tine...

Ve'Gath stăteau cu capetele înclinate în jos, de parcă ar fi contemplat pământul neînsuflețit de la picioarele lor, dar Gesler știa că era pur și simplu felul în care dormeau - sau, mai bine zis, se odihneau, deoarece, din câte le-a putut spune, uriașii războinici reptilieni nu erau niciodată. au închis ochii. A fost enervant să conduc o armată ca asta. *Ca și cum ai comanda zece mii de câini. Dar sunt mai deștepți decât câinii, ceea ce face și mai rău* . Aripile lui K'ell Hunters au rămas mult dincolo de tabără, aparent imune la vicisitudinile hranei, apei și odihnei - rezistența lor l-a făcut să se simtă moale. *Dar nu la fel de moale ca Stormy. Ascultă sforăitul ăla nenorocit — probabil că îl pot auzi în tabăra Letherii* .

Știa că ar trebui să doarmă, dar au existat vise. Cele neplăcute. Suficient de tulburător încât să-l scoată din blănuri, cu zorii încă la două clopote distanță. Acum stătea uitându-se la aglomeratele legiuni Ve'Gath. Erau opriți în formație, ca niște ansambluri vaste de statui chinuitoare, cenușii ca fierul tocit sub cerul misterios al nopții.

Stătuse în genunchi, parcă rupt, iar peisajul de vis care îl înconjura era o casă cu trupuri sfâșiate. Sângele i se absorbise prin jambiere și acum se îngroșa pe pielea genunchilor și a tibielor. Undeva, focul se revărsa chiar din roca de bază și zgomote de gaze mortale se încolăceau spre cer – și pe acel cer, în timp ce ridicase privirea, văzuse... *ceva* ... nori? Nu putea fi sigur, dar era ceva monstruos în ei, ceva care îi sfâșia ca niște gheare în piept. Văzuse mișcare, de parcă însuși cerul s-ar fi agitat. *O poartă? Ar putea fi. Dar nicio poartă nu ar putea fi atât de mare. A luat tot cerul. Și de ce m-am simțit de parcă eu sunt de vină pentru asta?*

Gesler ar fi putut striga atunci. Suficient să-l trezească. Zăcuse sub blănuri, îmbibat de sudoare și tremurând. Din rândurile din apropierea lui Ve'Gath a venit o mișcare agitatoare, în timp ce aromele suferinței lui îl agitau pe K'Chain Che'Malle adormit. Mormăind pe sub răsuflare, se ridicase în picioare.

O armată a tăbărât fără focuri de bucătărie, fără corturi sau țarcuri cu frânghie sau zdrențuirea adepților. Nu părea potrivit. De fapt, nu părea *real* .

Câinele de vite Wickan, Bent, îl găsise atunci. Botul deformat, un ochi întunecat, strălucirea caninilor și a dinților așchiați – nu văzuse niciodată atâtea cicatrici pe un singur animal. Dar când fiara se ridica, Gesler și-a amintit de o după-amiază târzie pe Calea Aren.

Vânătoarea supraviețuitorilor. Și cât de patetic a fost asta - doi câini blestemati. Printre atâtea cadavre, amintirea mă bântuie până astăzi. Doi naibii de câini .

Și apoi acel Trell, acolo pe căruță .

Noi toți pe pat, eu, Stormy, Truth și acel Trell. Doresc să revină la viață două animale pe moarte. Adevărul - plângea, dar știam despre ce este vorba. Știam pentru că am simțit-o. Atât de multe ne fuseseră luate în ziua aceea. Coltaine. Bult. Lull .

Duiker — zei, găsindu-l răstignit așa, la capătul drumului, împușcat până la ultimul dintre acei copaci îngrozitori — nu, nu i-am putea spune Adevărului despre asta. Este ceea ce a făcut ca numele pe care i-am dat-o să ne usture atât de mult după aceea. L-am ținut de el, de mine și de Stormy, dar acel Trell a văzut prin noi. Și a fost suficient de bun să nu spună nimic .

Am salvat viețile a doi câini muți și a fost ca un nou zori .

Se uită în jos la Bent. — Îți amintești ziua aceea, oroare urâtă?

Capul larg se ridică, mișcarea întinzând buzele rupte înapoi de la dinții strâmbi, maxilarul nealiniat care ar fi trebuit să facă câinele să pară comic, dar nu a făcut-o. Nu. În schimb, a frânt inima. *Tot ce ai făcut în numele nostru. Prea loial pentru binele tău. Prea curajos să știi ceva diferit. Și totuși nu ai reușit să-i protejezi. Ai fi fost mai fericit dacă te-am lăsa să mori? Ți-ai eliberat spiritele să alergi cu cei pe care i-ai iubit?*

Te-am rănit în ziua aceea? Eu și Stormy și Truth și acel Trell? — Te aud, șopti el, studiind câinele. — Felul în care tresăriți când vă treziți după încă o noapte pe pământ rece. Te văd șchiopătând la sfârșitul zilei, Bent. *Tu și cu mine, amândoi ne stricăm. Această călătorie va fi ultima dintre noi, nu-i așa? Tu și cu mine, Bent. Ultimul dintre noi* . — Voi fi de partea ta când va veni momentul, spuse el. — De fapt, voi muri pentru tine, câine. Este cel puțin ce pot face. Promisiunea sună nebunească și se uită în jur pentru a se asigura că nimeni altcineva nu era aproape. Singura lor companie era celălalt câine, Roach, care săpa frenetic într-o gaură pentru șoarece. Gesler oftă. *Dar cine spune că viața mea valorează mai mult decât a acestui câine? Sau că viața lui valorează mai puțin decât a mea? Cine stă în jur să măsoare aceste lucruri? Zeii? Hah! Bună asta. Nu. O facem, și asta e cea mai jalnică glumă dintre toate* .

Simțindu-se înfrigurat, se scutură.

Bent se așeză în stânga lui, căscă cu un zgomot de măcinat.

Gesler mormăi. „Am văzut multe, nu-i așa? Tot acel gri din boturile noastre, hei?

Aren Way. Soarele era fierbinte, dar abia îl simțeam. Adevărul spălând muștele de răni. Nu ne place moartea. E la fel de simplu. Nu ne place .

Auzi tapițe moi și se întoarse să-l vadă pe Destriant Kalyth apropiindu-se. Când se așeză pe cealaltă parte a lui Bent și își sprijini o mână pe capul fiarei, Gesler tresări. Dar câinele nu s-a mișcat.

El a mormăit. — Niciodată nu l-am văzut pe Bent acceptând asta de la nimeni, Destriant.

— La sud de deșertul de sticlă, spuse ea. „Vom intra în curând în patria poporului meu. Nu triburile mele, ci rudele noastre. Elanii locuiau pe câmpiile care înconjoară deșertul de sticlă pe trei laturi. Propriul meu clan era în nord.

— Atunci nu poți fi sigur că sunt toți morți, ăștia din sud.

Ea clătină din cap. 'Eu sunt. Ucigatorii voci din Kolanse ne-au vânat pe ultimii. Cei care nu au murit de secetă, vreau să spun.

— Kalyth, dacă tu ai scăpat, au făcut-o și alții.

— Sper că nu, șopti ea și se apucă să-l maseze pe vită, de-a lungul umerilor, pe lungimea spatelui fiarei până la șolduri, iar pe sub răsuflare a scandat ceva în limba ei. Ochii lui Bent se închiseră încet.

Gesler o urmărea, întrebându-se de înțelesul răspunsului ei. Șoptită ca o rugăciune. — Se pare, mormăi el după o clipă, că noi, supraviețuitorii, împărtășim cu toții același chin.

Ea ridică privirea spre el. — De aceea tu și Shield Anvil vă certați mereu. E ca și cum ai vedea copiii tăi murind, nu-i așa?

O durere înăuntru l-a făcut să privească în altă parte. — Nu știu de ce Adjunctul vrea așa, dar știu de ce le ține pe toate înăuntru. Nu are de ales. Poate că niciunul dintre noi nu o face – suntem ceea ce suntem și nicio vorbă sau explicație nu va schimba nimic.

Bent stătea întins acum, respirând încet în somn. Kalyth își retrase încet mâinile.

— Tocmai i-ai îndepărtat durerea, nu-i așa?

Ea a ridicat din umeri. „Oamenii mei au păstrat astfel de animale. În copilărie, toți am învățat cântecele păcii.

„„Cântece de pace", gândi Gesler. — Ar fi plăcut să mai auzi câțiva dintre cei din lume, nu-i așa?

— Nu prea curând, mă tem.

— Tocmai te-au găsit, nu-i așa? În căutarea lor de oameni care să-i conducă.

Ea dădu din cap, îndreptându-se. — Nu a fost corect. Dar mă bucur de asta, Mortal Sword. Ea l-a înfruntat. 'Eu sunt. Și mă bucur de tine. Și Stormy - și acești câini. Chiar și Grub.

Dar nu Sinn. Nimeni nu se bucură de Sinn. Biata fată — probabil că și ea știe asta . — Sinn și-a pierdut fratele, spuse el. — Dar s-ar putea să fi fost dezlănțuită cu mult înainte de asta. A fost prinsă într-o rebeliune. Își aruncă privirea spre Bent. — Nimeni nu a trecut prin ea fără cicatrici.

— După cum ai spus, blestemul supraviețuirii.

„Făcându-ne deloc diferiți de K'Chain Che'Malle", observă el. „Sunt surprins că le-a luat atât de mult să-și dea seama."

„Mama lui Gunth Mach și-a dat seama și pentru asta a fost considerată nebună. Dacă nu ne luptăm împreună, ajungem să ne

luptăm între noi. Ea a murit înainte de a putea fi martoră la roadele viziunii ei. A murit crezând că a eșuat.

— Kalyth, asasinul înaripat, Gu'Rull, rămâne să ne păzească?

Privi înspre cer, cu ochii îngustați la Jade Strangers. — I-am trimis pe Shi'gal să ne cerceteze apropierea.

— În Kolanse? Nu este riscant?

Ea a ridicat din umeri. — Într-adevăr, Gu'Rull îl servește pe Gunth Mach – prin porunca ei ni-l eliberează. De data aceasta, însă, Matrona și cu mine am fost de acord. Mortal Sword, din viziunile pe care mi le-a dat Gu'Rull, nu cred că Grey Helms acceptă comanda ta.

Gesler pufni. — Plictisiști evlavioși – mă bucur de asta, să fie sincer. Oh, Krughava părea să fie capabil și toate astea, dar vă spun că toată această adorare a lupului m-a stârnit neliniștit. Observând sprânceana ei ridicată, el a ridicat din umeri și a spus: „Da, m-am dus și mi-am ales propriul zeu al războiului, așa că este puțin de mult să se întâmple despre Perish. Chestia este, Kalyth, că are sens ca un soldat să aleagă un zeu al războiului. Nu are sens când un zeu al războiului face soldați dintr-un popor întreg. Este o cale greșită, nu? Ei bine, este ceva distorsionat în asta – deși nu vă pot spune cu adevărat de ce mă simt așa.

— Deci sunt liberi să facă ce vor?

— Presupun că da. Nu știu prea multe despre acest Tanakalian, cu excepția faptului că s-ar fi descurcat bine la curtea Malazan, dacă există ceva adevăr în povestea cum l-a uzurpat pe Krughava. Oameni ca ăsta, Kalyth, nu am încredere. Este ceea ce m-a pus în atâtea necazuri în urmă cu atâția ani. Oricum, dacă Tanakalian vrea să-și ducă Perisul chiar în fundul Forkrul Assail, e binevenit să-și aprindă propria torță și să meargă la ea.

— Ce părere ai despre prințul Letherii, Mortal Sword?

'El îmi place. Aranict, de asemenea. Oameni solidi, cei doi. Din câte am auzit în Letherii, înainte ca fratele său să preia tronul, Brys era un fel de gardă de corp specială pentru împăratul Letherii. De neegalat cu sabia. Asta îmi spune mai multe despre el decât crezi.

'In ce fel?'

„Oricine a stăpânit o armă – a stăpânit-o cu adevărat – este un bărbat sau o femeie umilă. Mai mult decât atât, știu cum gândește și ceva din ceea ce vede. Modul în care funcționează creierul lui. Și se pare că a-l face prinț nu l-a schimbat cu nimic. Deci, Kalyth, nu-ți face griji pentru Letherii. Să vină ziua, vor fi acolo.

„Lăsând doar Bolkando-ul”

— Cred că îi amână lui Brys. Ea nu vrea, dar așa stau lucrurile. În plus, a adăugat Gesler, are părul roșu.

Kalyth se încruntă. 'Nu înțeleg.'

„Eu și Stormy, suntem Falari. O mulțime de oameni cu părul roșu în Falar. Deci, vă voi spune cum este Abrastal. Temperament mortal, fier

fierbinte, dar fiind mamă, a învățat înțelepciunea de a ști ce este în controlul ei și ce nu. Nu-i place, dar trăiește cu ea. Îi place și sexul ei, dar predispus la gelozie - și toată această fanfașă, de ce, totul este pentru spectacol. Înăuntru, ea caută doar un bărbat ca mine.

Ea icni. — Dar e măritată! Și unui rege!

Gesler rânji. — Doar vedeam dacă încă asculți, Destriant. Ți-am văzut atenția plutind acolo.

— Un vânător m-a găsit – tu ești închis și Stormy doarme. Un călăreț a fost văzut, din aproape de tabăra Perish, călare în Deșertul de Sticlă.

— Mai multe detalii decât atât?

— Poți să vezi ce a văzut Vânătorul, Sabie Mortală.

— Da, pot, nu? S-a concentrat o clipă, apoi a înjurat pe sub răsuflare. — Krughava.

'Unde-'

— Pentru Adjunct, aș paria. Dar ea nu va reuși niciodată.

'Ce ar trebui sa facem?'

Gesler se scărpină pe falcă, apoi se întoarse. 'Furtunos! Trezește-te, bou gras cu barbă!

CARTEA CINCA

O MÂNĂ PENTRU SORTĂ

„Am avut viziuni despre viitor și fiecare dintre ei ajunge în același loc. Nu mă întreba ce înseamnă. Deja știu. Aceasta este problema viziunilor asupra viitorului.

Împăratul Kellanved

CAPITOLUL 14

Unde este sensul acestui pas pe picior după picior?
De ce trebuie să se târască pământul atât de sub noi în călătoria noastră?
Toate pentru a ne duce la locul de unde am început cu atâta timp în urmă
Doar ca să-l găsească ciudat, necunoscut și nerăscumpărat
Cine a deschis acest drum și cât de obosit trebuie să devin
Înainte ca ploaia să devină blândă și moale ca lacrimile pe sprâncene?
Până când valea se desfășoară într-un râu de culoarea dulce a nisipului
Și copacii înfășoară cerul deasupra capului cu frunze prăfuite?
Cât de obosit trebuie să devii când zdrăngănești lanțurile
Și să te îneci în steagul sensului și al semnelor triste?
Dacă te fac să-mi împarți chinul picior după picior
Să știi că acesta este blestemul meu pentru cheia înghițită
Și dorință crudă
Și când sângele nostru se amestecă și se scurge în pământul cenușiu
Când fețele se estompează în fața ochilor noștri în ultimele zile din urmă
Ne vom întoarce pentru a vedea calea anilor pe care i-am făcut
Și te plângi de absența răspunsurilor și a lucrurilor rămase nevăzute
Căci aceasta este legiunea de adevăr a vieții atât de ciudată, atât de necunoscută
Atât de nerăscumpărați și nu putem ști ce vom trăi
Până la terminarea călătoriei
Frumoasa mea legiune, lasă-mă să mă odihnesc pe marginea drumului
Pe măsură ce mergi mai departe spre soarele care se învârte
Unde se rotesc umbrele care urmăresc ziua eternă
Ridică pietre pentru a semnala trecerea mea
Nemarcat și misterios
Nu spune nimic despre mine
Nu spune nimic
Legiunea este fără chip și trebuie să rămână așa
La fel de fără chip ca cerul

Plângerea craniului

Anomandaris

Fisher kel Tath

Albi ca osul, fluturii formau un nor vast deasupra capului. Din nou și din nou masa lor învolburată a întunecat soarele cu un dar binecuvântat de umbră, care câteva clipe mai târziu s-a destrămat, dovedind că blestemele se ascundeau în fiecare dar și că binecuvântările puteau trece cât ai clipi din ochi.

Un ochi plin de muște. Badalle le putea simți și într-adevăr să-i vadă îngrămădindu-se la colțuri; îi simțea cum își beau lacrimile. Nu i-a supărat nevoia, iar târâitul și bâzâitul lor frenetic se simțeau rece pe obrajii ei pârjoliți. Pe acelea care îi înghesuiau gura le mânca când putea, gustul amar când le zdrobea, aripile ca pete de piele uscată aproape imposibil de înghițit.

De când plecaseră Ciobürile, au rămas doar fluturii și muștele și era ceva pur în aceste ultime două forțe. Unul alb, celălalt negru. Au rămas doar extremele: de la pământul neclintit de jos până la cerul gol deasupra; de la împingerea vieții la atracția morții; de la suflarea ascunsă înăuntru până la ultimul de a lăsa un copil căzut.

Muștele se hrăneau cu cei vii, dar fluturii îi așteptau pe morți. Nu era nimic între ele. Nimic în afară de mersul acesta, picioarele rupte și petele pe care le-au lăsat în urmă, figurile răsturnându-se și apoi pășit peste.

În capul ei, Badalle cânta. Simțea prezența altora – nu a celor dinaintea ei sau a celor din spatele ei, ci a lucrurilor fantomatice. Ochi invizibili și gânduri acoperite. O nerăbdare, o dorință aspră de judecată. Ca și cum însăși existența șarpelui ar fi fost un afront. De ignorat. Negat. A fugit din.

Dar ea nu a permis nimănui să scape. Nu trebuia să le placă ceea ce vedeau. Nu trebuia să o placă deloc. Sau Rutt sau Held sau Saddic sau oricare dintre cele mii încă în viață. Puteau batjocori la gândurile ei, la poezia pe care o găsea în inima suferinței, de parcă nu ar avea nici un sens pentru ei, nici o valoare. Nici un adevăr. Ei puteau face toate acestea; tot nu le-a lăsat să plece.

Sunt la fel de adevărat ca orice ai văzut vreodată. Un copil pe moarte, abandonat de lume. Și spun asta: nu există nimic mai adevărat. Nimic .

Fugi de mine dacă poți. Îți promit că te voi bântui. Acesta este singurul meu scop acum, singurul care mi-a rămas. Sunt istoria făcută vie, ținând, dar eșuând. Sunt tot ceea ce nu te-ai gândi, cu burta plină și sete stins, acolo, în tot confortul tău, înconjurat de chipuri pe care le cunoști și le iubești .

Dar ascultă-mă. Ascultă avertismentul meu. Istoria are gheare .

Saddic încă își ducea tezaurul. L-a târât în spatele lui. Într-un sac făcut din haine de care nu mai are nevoie nimeni. Comoara lui. *Lucrurile*

lui ... Ce voia cu ei? Ce semnificație s-a ascuns în acel sac? Toate acele bucăți stupide, pietrele strălucitoare, bucățile de lemn. Și felul în care, cu fiecare amurg, când nu puteau merge mai departe, îi scotea pe toți să se uite la ei - de ce o speria asta?

Uneori plângea, fără motiv. Și fă pumnii de parcă ar fi vrut să-i zdrobească în praf toate șleauele și atunci ea și-a dat seama că nici Saddic nu știa ce înseamnă ele. Dar nu i-a lăsat în urmă. Acel sac ar fi moartea lui.

Ea și-a imaginat momentul în care a căzut. Băiatul ăsta pe care l-ar fi dorit pentru un frate. În genunchi, mâinile toate împletite în mânecile de pânză, căzând înainte, astfel încât fața lui a lovit pământul. Ar încerca să se ridice, dar nu ar reuși. Și muștele l-au roi până când nu mai era nici măcar vizibil, doar o întuneric clocotitor, sclipitor. Unde fusese Saddic.

I-ar mânca ultima suflare. Bea ultimele lacrimi din ochii lui care acum doar se uitau. Invadă-i gura deschisă ca să se usuce ca o peșteră, o gaură de păianjen. Și apoi roiul ar exploda, s-a repezit căutând mai multă apă dulce a vieții. Și în jos ar coborî fluturii. Să-i dezbrace pielea, iar lucrul rămas - cu sacul - nu ar mai fi Sadic.

Saddic va fi plecat. Saddic fericit. Saddic liniștit, o fantomă care plutește, privind în jos la acel sac. Aș avea cuvinte pentru el, pentru trecerea lui. Aș sta deasupra lui, uitându-mă în jos la toate aripile alea fluturatoare atât de asemănătoare cu frunzele și aș încerca, încă o dată, să dau sens sacului, sacului care l-a ucis .

Și aș eșua. Făcându-mi cuvintele puține. Slab. Un cântec al necunoașterii. Tot ce am pentru fratele meu Saddic .

Când va veni acel moment, voi ști că este timpul să mor și eu. Când va veni acel moment, voi renunța .

Și așa a cântat. Un cântec al cunoașterii. Cel mai puternic cântec dintre toate.

Mai aveau o zi, poate două.

Asta mi-am dorit? Fiecare călătorie trebuie să se încheie. Aici afară nu există altceva decât sfârșituri. Nu au mai rămas începuturi. Aici, nu am decât gheare .

— Badalle. Cuvântul era moale, ca o cârpă mototolită, și ea simți că îi periază simțurile.

— Rutt.

— Nu mai pot face asta.

— Dar tu ești Rutt. Capul Șarpelui. Și Held, care este limba.

'Nu. Nu pot. Am orb.'

Ea se ridică alături de el, studie chipul bătrânului său. — Sunt umflate, spuse ea. — Închis, Rutt. Este pentru a le ține în siguranță. Ochii tăi.'

— Dar nu văd.

— Nu e nimic de văzut, Rutt.

— Nu pot conduce.
„Pentru asta, nu există nimeni mai bun.”
"Badalle-"
— Chiar și pietrele au dispărut. Doar mergi, Rutt. Drumul este clar; căci din câte văd, e clar.

A scăpat un suspine. Muștele s-au revărsat înăuntru și el s-a aplecat, tușind, vomitând. S-a împiedicat și ea l-a prins înainte să cadă. Rutt se îndreptă, strângându-l pe Held strâns. Badalle auzi un scâncet moale ridicându-se de la amândoi.

Fără apă. Acesta este ceea ce ne omoară acum . Mijind ochii, ea privi înapoi. Saddic nu se vedea nicăieri – căzuse deja? Dacă ar fi făcut-o, ar fi la fel de bine să nu fi văzut. Alte fețe, vag familiare, se uitau la ea și la Rutt, așteptând ca Șarpele să înceapă să se miște din nou. Stăteau cocoșați, clătinându-se. Stăteau în picioare cu spatele arcuit și burtica întinsă de parcă era pe punctul de a arunca un copil. Ochii lor erau bazine fără adâncime în care muștele se adunau să bea. Rănile le încrustau nasul, gura și urechile. Pielea de pe obraji și bărbie se desfăcuse și strălucise sub panglici de muște. Mulți erau cheli, cu dinți lipsă, cu gingiile sângerând. Și Rutt nu a fost singurul orb.

Copiii nostri. Vezi ce le-am făcut. Mamele și tații noștri ne-au lăsat la asta, iar acum îi lăsăm și pe ei la rândul nostru. Nu există sfârșit pentru generațiile de nebuni. Unul după altul după altul și la un moment dat am început cu toții să dăm din cap gândindu-mă că așa trebuie să fie și așa nici nu încercăm să schimbăm lucrurile. Tot ceea ce transmitem copiilor noștri este același rânjet stupid .

Dar am gheare. Și voi smulge acel rânjet. Îl jur .

— Badalle.

Începuse să cânte cu voce tare. Fără cuvinte, tonul scăzut și apoi construind, îngroșându-se. Până când a putut simți mai mult de o voce în ea și fiecare, la rândul său, s-a alăturat cântecului ei. Umplerea aerului. Sunetul lor era unul de groază, un lucru teribil – ea simțea puterea lui crescând. *Cresterea* .

— Badalle?

Am gheare. Am gheare. Am gheare. Arată-mi încă o dată acel rânjet. Arată, te implor! Lasă-mă să-l smulg de pe fața ta. Lasă-mă să rup adânc, până când ghearele mele îți încorporează dinții! Lasă-mă să simt sângele și lasă-mă să aud carnea care se despica și lasă-mă să văd privirea din ochii tăi când îi întâlnești pe ai mei, lasă-mă să văd că am gheare Am gheare Am gheare -

— Badalle!

Cineva a lovit-o, a doborât-o. Uimită, ea se uită la chipul lui Saddic, fața lui rotundă și întărită. Și din ochii lui lacrimi roșii i-au urmat prin praful de pe obrajii lui piele.

— Nu plânge, șopti ea. — E în regulă, Saddic. Nu plânge.'

Rutt a îngenuncheat lângă ea, bâjbâind cu o mână până când degetele lui i-au trecut pe frunte. 'Ce ai facut?'

Tonul lui o tresări. *Pânza este ruptă* . — Toți sunt prea slabi, spuse ea. — Prea slab pentru a simți furie. Așa că am simțit asta pentru ei – pentru voi toți… Ea se opri. Vârfurile degetelor lui Rutt curgeau sânge. Simțea cioburi de cristal înfipându-i în spate. *Ce?*

— Ne-ai mutat, spuse Saddic. 'Doare.'

Acum auzea plânsul. Șarpele se zvârcoli de durere. — M-am dus... m-am dus să caut.

'Pentru ce?' întrebă Rutt. ' *Pentru ce?* '

— Pentru gheare.

Saddic clătină din cap. — Badalle. Suntem copii. Nu avem gheare.

Soarele se întunecă atunci și ea miji pe lângă Saddic. Dar fluturii dispăruseră. *Muște, uită-te la toate muștele* .

— Nu avem gheare, Badalle.

— Nu, Saddic, ai dreptate. Noi nu. *Dar cineva o face* .

Puterea cântecului încă se agăța de ea, aprigă ca o promisiune. *Cineva o face* . — Ne duc acolo, spuse ea, întâlnind ochii mari ai lui Saddic.

Se dădu înapoi, lăsând-o să se uite la cer. Muște, răsturnându-se într-un nor masiv, negru ca abisul. Ea se ridică în picioare. — Ia-mă de mână, Rutt. E timpul să mergi.

Ea se ghemui, privind în sus la poartă. Dedesubt, ruina care se prăbușește a Casei Kettle era ca un lucru zdrobit sub un călcâi. Ceva asemănător cu sângele ieșea din rădăcinile lui pentru a sculpta curele pe panta. Ea credea că era moartă, dar bineînțeles că nu era nicio modalitate de a ști cu siguranță .

Nu a fost nicio glorie în eșec. Kilava învățase asta cu mult, cu mult timp în urmă. Trecerea unei epoci a fost întotdeauna una de dizolvare, un oftat final de epuizare și predare. Își văzuse rudele dispărând din lume – batjocura venală care era T'lan Imass nu cântărea cât praful pe cântarul supraviețuirii – și înțelegea bine dorințele secrete ale lui Olar Ethil .

Poate că hag ar reuși. Spiritele știau că ea era pregătită pentru mântuire .

Kilava mințise. La Onrack, la Udinaas, la Ulshun Pral și clanul său. Nu fusese de ales. Să rămână aici i-ar fi văzut pe toți uciși, iar ea nu ar fi avut asta pe conștiință .

Când rana era spartă, Eleint-ul avea să intre în această lume. Nu exista nicio speranță de a-i opri. T'iam nu putea fi negat, nu cu ceea ce urma .

Singurul necunoscut, în mintea ei, era Zeul Infirm. Forkrul Assail au fost destul de simpli, la fel de legati de nebunia argumentelor finale ca si Tiste Liosan. Rude în spirit, cei doi. Și a crezut că știe ce intenționează fratele ei să facă și l-ar lăsa să facă asta, iar dacă binecuvântarea ei ar

însemna ceva, atunci el a avut-o, din toată inima. Nu, Dumnezeul Infirm a fost singura forță care a tulburat-o .

Și-a amintit de durerea pământului când a fost coborât din cer. Și-a amintit de furia și agonia lui când a fost înlănțuit pentru prima dată. Dar zeii abia terminau cu el. S-au întors iar și iar, zdrobindu-l, distrugându-i orice încercare de a-și găsi un loc. Dacă striga după dreptate, nimeni nu era interesat să asculte. Dacă urla într-o suferință mizerabilă, ei însă s-au întors .

Dar Dumnezeul Infirm nu a fost singur în acea neglijență. Tărâmul muritorilor era aglomerat de cei care erau la fel de răniți, la fel de frânți, la fel de uitați. În acest fel, tot ceea ce devenise – chiar locul lui în panteon – fusese făcut de zei înșiși .

Și acum se temeau de el. Acum, au vrut să-l omoare .

— Pentru că zeii nu vor răspunde suferințelor muritoare. Este prea multă... muncă.

El trebuie să știe ce intenționau – ea era sigură de asta. Trebuie să fie disperat să caute o cale de ieșire, o scăpare. Indiferent ce, ea știa că nu va muri fără luptă. Nu acesta era sensul suferinței?

Ochii ei de felin s-au îngustat la poartă. Starvald Demelain era o pălărie roșie de foc pe cer, care creștea, se adâncește .

— *În curând, șopti ea* .

Ea ar fugi înaintea lor. A rămâne aici era prea periculos. Distrugerea pe care ei aveau să o aducă pe această lume ar cerșe visele chiar și ale Forkrul Assail. Și odată ajuns pe tărâmul muritorilor, atât de aglomerat de oameni patetici, aveau să aibă loc măcelări la o scară colosală. Cine le-ar putea opune? Ea a zâmbit la acest gând .

„ Sunt câțiva, nu-i așa? Dar prea puțini. Nu, prieteni, dă-i drumul. T'iam trebuie să renaască, pentru a-și înfrunta cel mai vechi dușman. Haos împotriva ordinii, la fel de simplu – la fel de banal – ca atât. Nu stați în calea lor – niciunul dintre voi nu ar putea spera să supraviețuiască .

Dar copiii ei?

„ Dragă frate, hai să vedem, da? Inima cărgăriței este frântă și ea va face tot ce poate ca să o vadă vindecată. Disprețuiește-o, Onos – spiritele știu, nu merită nimic altceva – dar nu o respinge. Nu .'

Părea foarte complicat .

Kilava Onass ridică privirea spre rană .

' *Dar nu este. Nu este deloc așa ceva* .

Stânca a crăpat în Kettle House, surprinzând-o. Din pereții tăiați s-au răscolit cețuri roșiatice .

Era cu defecte, era Kettle. *Prea slab, prea tânăr. Ce moștenire ar putea fi găsită într-un copil lăsat singur, abandonat destinului? Câte adevăruri s-au ascuns în împrăștierea oaselor mici? Prea multe pentru a suporta să te gândești* .

O altă piatră s-a spart, sunetul ca lanțurile rupte.

Kilava și-a întors atenția către poartă .

Gruntle s-a prăbușit de un bolovan masiv, în plin soare, și și-a lăsat capul pe spate de piatra caldă, închizând ochii. *Instinctul e o cățea* . Zeul care-l blestemase era o prezență arzătoare adânc în interior, umplându-l de o urgență pe care nu o putea înțelege. Nervii îi erau uzați; era epuizat.

Călătorise prin nenumărate tărâmuri, disperat să găsească calea cea mai rapidă care să-l ducă... unde? *O poartă. Un dezastru pe cale să fie declanșat. De ce ți-e atât de frică, Trake? De ce nu poți să-mi spui pur și simplu, nenorocit de mestecat de șobolani? Arată-mi un inamic. Arată-mi pe cineva pe care să-l ucid pentru tine, deoarece acesta pare să fie singurul lucru care îți face plăcere* .

Aerul putea. A ascultat muștele târându-se pe cadavrele din jurul lui. Nu știa unde se află. Copaci cu frunze late înconjurau poiana; auzise gâște zburând deasupra lui. Dar aceasta nu era lumea lui. Se simțea... diferit. Ca un loc răsucit de boală – și nu boala care i-a luat pe cei douăzeci și ceva de nenorociți oameni care zăceau aici în iarba înaltă, murdându-le pielea cu pustule plângătoare, umflandu-le gâtul și forțându-și limba pe lângă buzele cu vezicule. Nu, toate acestea au fost doar un simptom al unei boli mai profunde.

A existat o intenție. Aici. Cineva l-a chemat pe Poliel și a pus-o asupra acestor oameni. Mi se arată răul adevărat - asta ai vrut, Trake? Îmi amintești de cât de îngrozitori putem fi? Oamenii te blestemă, iar ciuma atingerii tale distruge nenumărate vieți, dar tu nu ești străin de nicio lume .

Acești oameni — cineva te-a folosit pentru a-i ucide .

El a crezut că a văzut cele mai mari defecte ale umanității în Capustan, în războiul Pannion. Un întreg popor a înnebunit deliberat. Dar dacă înțelegea adevărurile din spatele acelui război, ar fi existat un lucru rănit chiar în miezul Dominului, un lucru care nu putea decât să izbucnească, cu ghearele descoperite, atât de vast, atât de mistuitor era durerea lui.

Și, deși nu era încă pregătit pentru asta, o parte din el a înțeles că iertarea era posibilă, de pe străzile din Capustan până la tronul din Coral și, probabil, dincolo de asta - se menționase despre o ființă prinsă într-o poartă, sigilând o rană. cu propria sa forță de viață. Putea urmări o ceartă prin toate acestea, iar cunoștințele îi dădeau ceva aproape de pace. Suficient pentru a trăi cu.

Dar nu aici. Ce crimă au comis ei — acești oameni săraci — pentru a câștiga o astfel de pedeapsă?

Își simțea lacrimile uscandu-se pe obraji. *Acest lucru este... de neiertat. Este furia mea pe care o vrei, Trake? Acesta este motivul pentru care sunt aici, ca să fiu trezit? Destul de rușine, durere, auto-recriminare, asta îmi spui?*

Ei bine, atunci nu a funcționat. Tot ce văd aici este ceea ce suntem capabili să facem .

I-a fost dor de Ganoes Paran. Și Itkovian. Prieteni cu care putea vorbi. Păreau să aparțină unei alte vieți, o viață pierdută de mult pentru el. *Harllo. Ah, ar trebui să-ți vezi omonim, prietene. Oh, cât l-ai fi iubit - ar trebui să lupte împotriva ta, să zidă ușile ca să te împiedice să fii tatăl lui. I-ai fi arătat ce înseamnă să iubești un copil necondiționat* .

Stonny, ți-e dor de Harllo la fel de mult ca și mie?

Dar îl ai pe băiat. Îți ai fiul. Și am promis că mă voi întoarce. am promis .

— Ce ai face aici, stăpâne de punte? Întrebarea lui a fost înghițită de poiană. — Ce alegere ai face, Paran? Nu am fost mulțumiți de loturile noastre, nu-i așa? Dar oricum le-am apucat. Pe gât. Mă aștept că încă nu ai renunțat la strânsoarea ta. Pe mine? Ah, Doamne, cât am încurcat-o.

În visele lui văzuse un lucru înnegrit, cu gheare roșii și colți picurând sânge. Întins gâfâind, pe moarte, pe pământ zvâcnit. Aerul era friguros. Vântul se biciuia de parcă s-ar lupta cu el însuși. Ce loc era acela?

Acel loc? Doamne, acolo mă duc, nu-i așa? Am o luptă înainte. O luptă teribilă. Este ea aliata mea? Iubitul meu? Este ea chiar reală?

Era timpul. Sfârșitul acestor gânduri morbide, această perie cu îngăduință de sine. Știa bine că a da glas anumitor sentimente, a le expune cu toată onestitatea, îl făcea vulnerabil la derizoriu. „ *Nu ne atinge cu ceea ce simți. Nu te credem* . Ochii lui clipind deschiși, se uită în jur.

Corbi pe ramuri, dar nici măcar ei nu erau încă gata să se hrănească.

Gruntle se ridică în picioare, se duse la cel mai apropiat cadavru. Un tânăr, piele de bronz lustruit, păr împletit negru ca smoala. Îmbrăcat ca un străin Rhivi. Unelte de piatră, o bâtă de lemn în talie – frumos sculptată, în formă de șoc, marginea unsă cu ulei și strălucitoare. — Ți-a plăcut sabia aia, nu-i așa? Dar nu te-a ajutat. Nu împotriva acestui lucru.

S-a întors, a pătruns în poiană și și-a întins brațele. — Ai murit mizerabil. Acum vă ofer ceva mai mult, o a doua cale.

Părul de pe ceafă i se ridică. Spiritele lor se apropiaseră. „Ați fost războinici. Vino cu mine și fii din nou războinici. Și dacă vom muri, atunci va fi o moarte mai bună. Pot să ofer asta, dar nimic mai mult.

Ultima dată când făcuse asta, adepții săi erau în viață. Până în acest moment, nici măcar nu știa că acest lucru era posibil, această ruptură a barierei morții. *Totul se schimbă. nu cred ca imi place* .

Spiritele s-au întors înapoi în corpurile lor. Muștele s-au împrăștiat.

Câteva clipe mai târziu, membrele s-au zvâcnit, gurile s-au deschis la râpă uscată. *Acum, Trake, nu-i putem avea așa, nu-i așa? Vindecă-le carnea, bucată de bălegar nemuritor* .

Puterea a umplut poiana, o emanație care a împins înapoi blestemul ticălos al acestui tărâm, toate expresiile exultante ale răului care păreau să prospere fără opoziție în acest loc. Măturat. Infirmat.

Și-a amintit că stătea la un foc de tabără, îl asculta pe Harllo vorbind despre ceva și un fragment de cuvinte i se întoarse acum. Fața peste foc, lungă și pâlpâitoare. Război , *Gruntle. Vă place sau nu, este pilonul civilizației* . Și apoi acel rânjet deformat.

— Auzi asta, Trake? Tocmai mi-am dat seama de ce mi-ai făcut acest cadou. Totul nu este altceva decât oportunitate cu tine. O mână binecuvântează, dar cealaltă așteaptă moneda. Și vei fi plătit, indiferent de ce. Indiferent de situatie.'

Douăzeci și unu de războinici tăcuți se înfruntau acum cu el, cu rănile dispărute, cu ochii strălucitori. Ar putea fi crud acum și doar să le ia. — Se va asigura că mă poți înțelege. Cred că va fi făcut asta.

Dă din cap precaut.

'Bun. Poți sta aici. Poți să te întorci la oamenii tăi – dacă există încă în viață. Poți încerca să cauți răzbunare împotriva celor care te-au ucis. Dar știi că vei pierde. Împotriva răului din țara ta, ești condamnat.

— Sunteți războinici. Când alergi cu mine, să știi că ne așteaptă o luptă. Acesta este drumul nostru. El a ezitat, apoi a scuipat într-o parte. „Există glorie în război? Vino cu mine și hai să aflăm.

Când a pornit, au urmat douăzeci și unu de războinici.

Și când și-a trezit puterea, s-au repezit mai aproape. *Asta, prietenii mei, se numește viraj. Și acesta, prietenii mei, este corpul unui tigru* .

Una destul de mare .

Cei trei străini îmbrăcați ciudat pe care i-au găsit mergând pe poteca din față abia au avut timp să-și ridice bâtele lungi înainte ca Gruntle să fie printre ei. Odată ce a trecut, nu a mai rămas mult din cei trei bărbați palizi și a simțit plăcerea însoțitorilor săi. Și l-a împărtășit. *Există un singur lucru de-a face cu răul. Ia-l în fălci și zdrobește-l* .

Apoi au plecat din lume.

Ce loc spală oasele ca lemnul de plutire? Privirea lui Mappo se îngustă pe întinderea plată, orbitoare, care îl aștepta. Cioburile de cuarț și gips împânzeau pământul incolor și mort, ca niște noduri de cactusi. Orizontul era orizontal în spatele valurilor strălucitoare de căldură, ca și cum acest deșert ajungea până la marginea lumii.

trebuie să o traversez .

Se ghemui, se întinse în jos și luă un os lung, îl studie. *Bhederin? Poate. Nu a crescut încă pe deplin* . A adunat altul. *Maxilarul de lup sau de câine. Deci, acest deșert a fost cândva o prerie. Ce s-a întâmplat?* Oasele au căzut cu un zgomot. Îndreptându-se, Mappo trase aer în piept. *Cred că... cred că m-am săturat să trăiesc. Obosit de toată treaba. Nimic nu funcționează ca înainte. Apar defecte, semne că lucrurile se defectează. Interior. Însuși miezul spiritului meu* .

Dar mai am un lucru de făcut. A mai rămas doar un singur lucru, și atunci pot fi terminat cu toate astea . S-a trezit în derivă, nu pentru prima dată, găsind acel loc în capul lui în care fiecare gând zdrăngăna ca lanțuri și nu putea decât să se târască în cercuri strâmbe, greutatea furându-i puterea, dorința de a merge mai departe.

Un lucru a mai rămas. Se reduce la gestionarea resurselor. Adăpostind voința. Navigarea între toate adevărurile acre. Poți trăi atât de mult, Mappo. Nu ai de ales decât să trăiești atât de mult, sau toate acestea vor fi degeaba .

Văd marginea lumii. Așteptându-mă .

Își strânse curelele sacului și apoi porni. La un jogging constant. *E doar un deșert. Am dat peste câteva în ziua mea. Nu voi fi foame. Nu îmi va fi sete și orice epuizare mi-ar veni, ei bine, se va termina când totul se va termina* .

Cu fiecare pas, nervii lui păreau să se retragă de la contact. Acesta era un loc deteriorat, o cicatrice imensă pe pământ. Și cu toată moartea care căptușea țărmul bizar al deșertului în spatele lui, aici era viață. Viață ostilă, neplăcută. Și avea *intenție* .

Mă simți, nu-i așa? te jignesc. Dar nu este dorința mea să jignesc. Lasă-mă să trec, prietene, și vom termina unul cu celălalt .

Muștele bâzâiau acum în jurul lui. Se instalase într-un trot de câine, cu respirația constantă și profundă. Insectele țineau pasul, adunându-se în număr tot mai mare. *Moartea nu este o pedeapsă. Este eliberare. Am văzut asta toată viața. Deși nu mi-am dorit, deși mi-am spus povești pentru a pretinde contrariul. Fiecare luptă trebuie să se termine. Restul care urmează este etern? Mă îndoiesc de asta. Mă îndoiesc că vom scăpa vreodată atât de ușor* .

Hood, simt absența ta. Mă întreb ce înseamnă. Cine așteaptă acum dincolo de poartă? Atât de multă suferință vine știind că fiecare dintre noi trebuie să treacă singur prin ea. Pentru a descoperi apoi că, odată trecut, rămânem singuri - nu, este prea mult de suportat .

Aș fi putut să mă căsătoresc. A rămas în sat. Aș fi putut să am copii și să văd în fiecare copil ceva din soția mea, ceva din mine. Este acesta suficient sens pentru o viață? O cârpă cu pliuri nesfârșite?

L-aș fi putut ucide pe Icarium, dar apoi, el are instincte pentru astfel de lucruri. Nebunia lui se trezește atât de repede, atât de repede, încât s-ar putea să fi eșuat - și după ce m-a ucis furia lui ar fi căutat o nouă țintă și mulți alții ar fi murit .

Chiar nu a fost de ales. Nu a fost niciodată. E de mirare că sunt atât de obosit?

Muștele îl roiau într-un nor gros, strălucitor. I-au căutat ochii, dar aceia se închiseseră în fante. S-au învârtit în jurul gurii lui, dar rafale de respirație din nările lui i-au alungat. Oamenii lui fuseseră păstori. Au înțeles muștele. El a ignorat îmbrățișarea lor fierbinte. Nu însemna nimic și mai departe a fugit.

Dar atunci moartea mea i-ar fi făcut pe cei dragi să se întristeze și nu este nimic plăcut în întristare. Este cald și uscat la atingere. Este o slăbiciune luată în interior. Poate să se ridice și să înece o viață. Nu, mă bucur că nu am găsit niciodată o soție, niciodată nu am avut copii. Nu puteam suporta să fiu cauza durerii lor .

Cum poate cineva să dăruiască atât de liber dragoste altuia, când rezultatul final este unul al trădării? Când unul trebuie să-l părăsească pe celălalt - să fie trădătorul care moare, să fie trădat lăsat în viață. Cum poate fi acesta un schimb uniform, cu moartea așteptând la sfârșit?

A alergat și timpul a trecut. Soarele a urmărit jumătate din cer. Durerea caldă din picioare îi scuturase din nou și din nou chinul gândurilor sale, ducându-l într-o lume golită de toate. *Cât de perfect este alergarea? Această mare iluzie de zbor? Departe de demonii noștri, mereu departe, până când până și sinele plânge slăbit, se învârte pierdut în urma noastră* .

Perfect, da. Și un lucru de disprețuit. Nicio distanță nu poate câștiga o evadare; nicio viteză nu poate depăși acest sine și toată multitudinea lui de necazuri. Doar epuizarea dulce care urmează este cea pe care o prețuim atât de mult. O epuizare atât de pură încât este cât de aproape de a muri pe cât putem ajunge fără să facem acest lucru .

Poeții puteau vorbi cu bună știință despre metafore; dacă viața este mersul pe jos, atunci alergarea este accelerată pe întreaga durată a vieții, iar a interpreta nașterea până la moarte într-o singură zi, iar și iar, are aroma unui obicei perfect, deoarece imită adevăruri de netăgăduit. *Decese mici omagiind cele reale. Le alegem în nenumărate forme și ne bucurăm de ritual. Aș putea alerga până mă epuizez. Fiecare articulație, fiecare os și fiecare mușchi. Aș putea alerga până când inima mea geme mai în vârstă decât anii ei și, în sfârșit, izbucnește* .

Aș putea să-i blestem pe poeți și să fac metafora reală. Cu toții suntem autodistructivi. Este parte integrantă a naturii noastre. Și vom alerga chiar și atunci când nu există unde să alergăm și nu există nimic groaznic de care să fugim. De ce? Pentru că a merge este la fel de lipsit de sens. Durează doar mai mult .

Prin paravanul muștelor șuierătoare, a văzut ceva pe cer în față. Un nor mai întunecat, un lucru falnic, învolburat. Furtuna de nisip? Nu era praf. Un vârtej? Poate. Dar aerul era liniștit. Era în calea lui, deși încă la ceva distanță. El îl urmărea, pentru a-i urmări calea.

Norul a rămas direct în față. *Doar mai mare* .

Vine direct la mine .

Mai multe muște?

Insectele din jurul lui s-au înnebunit brusc - și a prins ceva în bâzâitul lor maniacal. *Tu faci parte din asta, nu-i așa? Găsitorii vieții. Și odată găsit, tu... invoci* .

Putea auzi acel nor acum, o dronă mai adâncă, mai înspăimântătoare, copleșind rapid muștele care roiau.

Lăcuste .

Dar asta nu are sens. Nu au ce să mănânce. Nu este nimic aici deloc .

Toate acestea s-au simțit greșit. Mappo și-a încetinit alergarea, s-a oprit. Muștele s-au învârtit în jurul lui încă o clipă, apoi au fugit. Stătea în picioare, respirând adânc, cu ochii ațintiți asupra vastului stâlp învârtit de lăcuste.

Și apoi, dintr-o dată, a înțeles. ' *D'ivers* .'

Ceva care părea ca o spumă albă se răspândea de la baza norului de lăcuste, crescând în valuri tumultoase. *Zei de mai jos. Fluturi* . — Sunteți cu toții diverși. Sunteți cu toții un singur lucru, o singură creatură — muștele, lăcustele, fluturii — și acest deșert este locul în care locuiți. Și-a amintit oasele de pe margine. „Acest deșert... este ceea ce ai făcut."

Fluturii au ajuns la el, s-au biciuit în jurul lui - atât de mulți încât nu mai putea vedea pământul de la picioarele lui. Respirațiile frenetice ale aripilor lor i-au furat sudoarea de pe piele, până când a început să tremure. 'D'ivers! ți-aș vorbi! Semble! Arată-te mie!

Lăcustele au năpustit jumătate din cer, devorând soarele. Se învârte deasupra capului, apoi, într-un val de furie, coborî.

Mappo a căzut în genunchi, și-a îngropat fața sub brațe și a coborât.

L-au lovit spatele ca un potop de săgeți.

Pe măsură ce se turnau mai multe, el mormăi din cauza greutății lor. Oasele scârțâiau. Se zbătu să-și respire, și-a strâns fălcile împotriva durerii.

Lăcustele înjunghiau iar și iar cu fălcile, înnebunite de simțul și parfumul cărnii vii.

Dar el era Trell, iar genul lui avea pielea ca pielea.

Lăcustele nu puteau extrage sânge. Dar greutatea a crescut enorm, căutând să-l zdrobească. În golul pe care îl făcea brațele pentru fața lui, se uita la întunericul de cerneală, iar gâfâiturile lui smulseră praful de pe pământ. Asurzit de zgomotul zadarnic al fălcilor cu lame, îngropat într-un întuneric zbuciumat, se ținu.

Putea simți acum mintea celor aflați în viață. Furia lui nu era numai pentru el. *Cine te-a înțepat așa? Cine te-a alungat în acest deșert? De ce fugi?*

Ființa era veche. Nu se mai arătase de multă vreme – de mii de ani, poate mai mult. Pierdut acum de instinctele primitive ale insectelor. *Cioburi opaluri diamante pietre prețioase frunze băutori* – cuvintele se strecurau în el ca de nicăieri, vocea unei fete care cânta acum ecou în mintea lui. *Cioburi opale diamante pietre prețioase frunze băutori — pleacă!*

Cu un vuiet asurzitor, greutatea imensă de pe spatele lui Mappo s-a destrămat, a explodat în afară.

S-a ridicat, și-a dat capul pe spate. — Cioburi opaluri diamante pietre prețioase frunze băutori — pleacă. Pleacă de aici. Merge!'

Un cântec de alungare .

Norul s-a ridicat în sus, s-a răsucit și apoi a trecut pe lângă el. Încă un val fierbinte de fluturi, apoi și ei au dispărut.

Uimit, Mappo se uită în jur. Era singur. *Copil, unde esti? Atâta putere în cântecul tău — ești Forkrul Assail? Nu conteaza. Mappo vă mulțumește* .

Era acoperit de vânătăi. Fiecare os durea. *Dar încă viu* .

„Copilule, ai grijă. Acest d'ivers a fost cândva un zeu. Cineva a rupt-o, în atâtea bucăți încât nu se poate vindeca niciodată. Nici măcar nu se poate regăsi. Tot ce știe acum este foamea – nu pentru tine sau pentru mine. Pentru altceva. Viața însăși, poate. Copule, cântecul tău are putere. Atenție. Ceea ce alungați, puteți, de asemenea, să invocați.

Îi auzi din nou vocea, mai slabă acum, îndepărtându-se. ' *Ca muștele. Ca cântecul muștelor* .'

Mormăind, se ridică în picioare. Își trase sacul și slăbi șnururile, întinse mâna și ridică o ostracă de apă. A băut adânc, a oftat, a băut a doua oară și apoi a îndesat pielea înapoi în sac. Strângând din nou curelele de umăr, se îndreptă spre est și reluă să alerge.

Pentru marginea lumii.

— Frumoasă sabie.

— Vai, trebuie să-l folosesc pe acesta. Îți voi da cele două săbii ale mele Letherii.

Ryadd Eleis se rezemă de piatra noduroasă a zidului peșterii. — Cum au pus dragonii pe acea lamă?

Silchas Ruin a continuat să studieze arma pe care o scoase din teacă. Flăcările vetrei dansau în sus și în jos pe lungimea ei. „Este ceva în neregulă cu asta”, a spus el. „Casa Hust a ars până la pământ cu orice altceva – nu Kharkanas în sine, desigur, acel oraș nu a ars. Nu tocmai. Dar Hust, ei bine, forjele alea au fost un premiu, vezi tu. Și ceea ce nu putea fi reținut a trebuit să fie distrus.

Ryadd privi în altă parte, spre cerul de perle dincolo de gura peșterii. Sosise un alt zori. Era singur de ceva vreme. Trezit, a constatat că Tiste Andii se întorsese cândva în noapte, suflat ca o plutire de zăpadă. — Nu înțeleg ce spui.

Fața albă a căpătat o nuanță aproape umană, scăldată așa cum era în lumina focului. Dar acei ochi roșii erau la fel de enervante ca întotdeauna. — Credeam că cunosc toate armele falsificate de Hust. Chiar și cele obscure.

— Acela nu pare obscur, Silchas, spuse Ryadd. — Arată ca arma unui erou. O armă faimoasă. Unul cu nume.

— După cum spui, a fost de acord Silchas. — Și nu sunt atât de bătrân încât să uit avertismentul străvechi despre umbrele încrezătoare. Nu, cel care mi-a dat această sabie joacă un joc.

— Ți-a dat-o cineva? În schimbul a ce?
'Imi doresc sa fi stiut.'
Ryadd zâmbi. „Niciodată să nu negociezi știind doar valoarea unei părți a tranzacției. Onrack mi-a spus asta odată. Sau poate a fost Ulshun Pral.
Silchas îi aruncă o privire.
Ryadd a ridicat din umeri, ridicându-se în picioare. — Ne reluăm acum călătoria?
Învelind sabia, Silchas se îndreptă și el. — Cred că am mers destul de departe.
'Ce vrei să spui?'
Trebuia să te iau de la Starvald Demelain, iar acum am făcut-o. S-a confruntat cu Ryadd. „Asta este ceea ce trebuie să înveți. Sângele Eleint din tine este o otravă. Îl împărtășesc, desigur. Eu și fratele meu am ales-o pentru noi înșine - am perceput o necesitate, dar aceasta este momeala fatală a puterii, nu-i așa? Cu sângele lui T'iam în vene, am putea aduce pace lui Kurald Galain. Desigur, asta însemna zdrobirea fiecărei Camere care ni se opunea. Regret, dar acel sentiment era atât de departe încât otrava ne-a permis să mergem în gândurile noastre. Miile care au murit nu ne-au putut face să ezităm, nu ne-au putut împiedica să continuăm. Mai ucide mii de oameni.
— Eu nu sunt tu, Silchas Ruin.
— Nici tu nu vei fi niciodată, dacă mă pot abține.
Ryadd se îndreptă spre marginea peșterii, se uită la stânca sumbră, zimțată și mături orbitoare de zăpadă, unde lumina soarelui cobora în valea de dedesubt. În altă parte, în umbră, zăpada era albastră ca cerul. — Ce ai făcut, Silchas?
În spatele lui, Tiste Andii a răspuns: „Ceea ce am considerat... necesar. Nu mă îndoiesc că Kilava a reușit să-ți forțeze oamenii din acel tărâm – nu vor muri, nu acolo, nu atunci. Udinaas este un om inteligent. În viața sa, el a ajuns să înțeleagă pragmatismul supraviețuirii. El va fi condus Imass departe de acolo. Și le va găsi o casă, unde să se ascundă de oameni...
'Cum?' întrebă Ryadd. — Nici măcar nu se poate.
— Va căuta ajutor.
'OMS?'
— Seren Pedac, răspunse Silchas. Vechea ei profesie o face o alegere bună.
— Copilul ei trebuie să se fi născut până acum.
'Da. Un copil pe care știe că trebuie să îl protejeze. Când Udinaas va veni la ea, va vedea cum nevoia ei și a lui pot fi rezolvate împreună. Ea va călăuzi Imasa într-un loc ascuns, iar în acel loc se va ascunde și ea, cu copilul ei. Protejat de Onrack, protejat de Imass.
— De ce nu putem rămâne singuri? Ryadd auzi angoasa din propria lui voce și închise ochii împotriva strălucirii exterioare.

— Ryadd Eleis, există un fel de pește, care trăiește în râuri, care atunci când este în număr mic – doi sau poate trei – este suficient de pașnic. Dar când școala crește, când se atinge un anumit prag, acești pești înnebunesc. Ele sfâșie lucrurile. Ei pot devora viața într-un râu timp de o legă și numai când burta încep să le spargă, se împrăștie în sfârșit.

— Ce legătură are asta cu ceva? Ryadd se întoarse să se uite la Silchas Ruin.

Tiste Andii ofta. „Când se deschide poarta lui Starvald Demelain, Eleint-ul va trece în număr mare. Majoritatea vor fi tineri, prin ei înșiși o mică amenințare, dar printre ei va fi și ultimul dintre Antici. Leviatani de o putere îngrozitoare — dar sunt incomplete. Vor ajunge la vânătoarea rudelor lor. Ryadd, dacă tu și cu mine am fi rămas, căutând să ne opunem deschiderii acelei porți, ne-am pierde mințile. Ne-am alătura Furtunii Eleintului, cu o dorință fără minte. I-am urma pe Antici – nu te-ai întrebat niciodată de ce, în toate tărâmurile, cu excepția Starvald Demelain însuși, nu vei găsi niciodată mai mult de cinci sau șase dragoni într-un singur loc? Chiar și atât de mulți necesită stăpânirea a cel puțin unui Antic. Într-adevăr, pentru a fi în siguranță, Eleint tinde să călătorească în trei. Silchas Ruin se apropie de Ryadd și se uită la priveliște. — Suntem sângele haosului, Ryadd Eleis, iar când prea mulți dintre noi ne adunăm într-un singur loc, *sângele fierbe* .

— Atunci, șopti Ryadd, Eleinții vin și nimeni nu-i poate opri.

— Ceea ce spui este adevărat. Dar aici ești în siguranță.

'Pe mine? Dar tu?

Mâna lui Silchas Ruin găsi strânsoarea sabiei sale cu teacă. — Trebuie să te părăsesc acum, cred. Nu am plănuit-o și nu sunt mulțumit de gândul de a te abandona...

— Și tot ceea ce am vorbit înainte a fost o minciună, spuse Ryadd. „Misiunea noastră periculoasă – totul, o minciună”.

— Tatăl tău a înțeles. I-am promis că te voi salva și am făcut-o.

— De ce te-ai deranjat?

— Pentru că ești destul de periculos singur, Ryadd. Într-o furtună... nu, nu puteam risca asta.

— Atunci ai de gând să te lupți cu ei până la urmă!

— Îmi voi apăra libertatea, Ryadd...

'Ce te face să crezi că poți? Cu ceea ce ai spus despre antici...

— Pentru că eu *sunt* unul, Ryadd. Un străvechi.'

Ryadd se uită la războinicul înalt, cu pielea albă. — M-ai putea obliga, Silchas Ruin?

— Nu vreau nici măcar să încerc, Ryadd. Haosul seduce – ai simțit asta. Și în curând vei fi martor la cea mai deplină expresie a acelui blestem. Dar am învățat să rezist seducției. El a zâmbit deodată și, pe un ton ironic, a adăugat: „Noi, Tești Andii, suntem pricepuți să ne lepădăm de noi înșine. La urma urmei, am avut mult timp să facem bine.

Ryadd își trase blănurile în jurul său. Respirația i se scurgea în frigul amar. S-a concentrat o clipă, i s-a răspuns o fluturare a flăcărilor vetrei în spatele lui. Căldura trecu.

Silchas aruncă o privire înapoi la infernul brusc. — Într-adevăr, ești fiul mamei tale, Ryadd.

El a ridicat din umeri. — M-am săturat să fiu răcoros. Apoi se uită la Silchas. — Era o Eleint antică?

— Primele câteva generații de Soletaken se numără printre Antici, da. Sângele lui T'iam era cel mai pur atunci, dar această puritate este de scurtă durată.

— Mai sunt și alții ca tine, Silchas? In lumea asta?'

— Antici? El a ezitat, apoi a dat din cap. 'Câțiva.'

— Când va veni Furtuna, ce vor face ei?

'Nu știu. Dar noi, care nu am fost prinși în Starvald Demelain, împărtășim cu toții dorința noastră de independență, de libertate.

— Deci se vor lupta, ca tine.

'Poate.'

— Atunci de ce nu pot lupta alături de tine?

— Dacă trebuie să te apăr în timp ce mă apăr pe mine... ei bine, probabil că aș eșua din ambele aspecte.

— Dar eu sunt fiul lui Menandore...

— Și formidabil, da, dar îți lipsește controlul. Un Antic te va vedea — va vedea tot ceea ce ești — și te va lua, smulgându-ți mintea și înrobind ceea ce rămâne.

— Dacă ai face la fel – cu mine – imaginează-ți cât de puternic ai fi atunci, Silchas.

„Acum știi de ce dragonii se trădează atât de des unul pe altul în plină luptă. Frica noastră este cea care ne face să lovim aliații noștri – înainte ca ei să ne poată lovi. Chiar și în Furtuna, Anticii nu vor avea încredere în niciunul dintre egalii lor și fiecare va avea zeci de sclavi mai mici, ca protecție împotriva trădării.

— Pare un mod groaznic de a trăi.

— Nu înțelegi. Nu doar că suntem sângele haosului, ci că suntem *dornici* să fierbem. Eleinții se delectează în anarhie, în răsturnarea regimurilor printre Turnuri, în măcelul neatenuat al învinșilor și al celor nevinovați. Să vedem flăcări la orizont, să vedem vulturii enkar'l coborând pe o câmpie presărată de cadavre - asta ne încarcă inima ca nimic altceva.

— Furtuna va dezlănțui toate astea? Pe lumea asta?

Silchas Ruin dădu din cap.

— Dar cine îi poate opri?

— Celelalte săbii ale mele sunt lângă paletul tău, Ryadd Eleis. Sunt arme onorabile, chiar dacă oarecum iritante uneori.

' *Cine îi poate opri?* '

— Vom vedea.

— Cât trebuie să aștept aici?

Silchas Ruin îi întâmpină privirea cu o privire constantă, de reptilină. — Până în momentul în care realizezi că este timpul să pleci. Fii bine, Ryadd. Poate ne vom întâlni din nou. Când îl vei vedea pe tatăl tău, spune-i că am făcut ceea ce am promis. El a ezitat, apoi a adăugat: „Spune-i și lui că, cu Kettle, cred că acum am acționat... în grabă. Și pentru asta îmi pare rău.

— Este Olar Ethil?

Silchas Ruin se încruntă. 'Ce?'

— Ea este cea pe care o vei ucide, Silchas Ruin?

'De ce aș face asta?'

— Pentru ce a spus ea.

— A spus adevărul, Ryadd.

— Te-a rănit. Dinadins.'

El a ridicat din umeri. — Ce-i cu asta? Numai cuvinte, Ryadd. Doar cuvinte.'

Tiste Andii s-a aplecat apoi în față, peste marginea stâncii, și a scăpat din vedere. O clipă mai târziu se ridică din nou la vedere, un dragon alb ca osul, alb ca zăpada de dedesubt, unde umbra lui înaripată alunecă în urmărire.

Ryadd rămase în picioare încă o clipă, apoi se întoarse de la gura peșterii. Focul a aprins până când săbiile au început să cânte în căldură.

' Uită-te la tine, ghemuit în propria ta murdărie așa. Ce s-a întâmplat cu marea mândrie a lui Fenn - nu era acesta numele lui? Fenn? Regele acela de război Teblor? Așa că a murit, prietene, nu înseamnă că trebuie să cazi atât de jos. Este dezgustător ceea ce este. Întoarce-te în munți - oh, stai un moment acolo. Să vedem buzduganul - scoate teaca, vrei? '

Linse buzele crăpate și înțepătoare. Întreaga gură i se simțea umflată pe dinăuntru. Avea nevoie de băutură, dar poarta postului fusese încuiată. Dormise împotriva ei toată noaptea, ascultând cântecele din tavernă .

— Arată-mi-o, Teblor, s-ar putea să facem o înțelegere aici .

Se îndreptă cât putu mai bine. — Nu pot ceda asta, spuse el. — Este un Eleint'aral K'eth. Cu un nume secret — am parcurs Drumurile Morților pentru a câștiga această armă. Cu mâinile mele am rupt gâtul unui Forkrul Assail -'

Dar gardianul râdea. — Adică valorează patru coroane, nu două, nu? Respirația lui Harrower, voi oamenii le puteți învârti, nu-i așa? Am trecut prin Poarta Morții, nu-i așa? Și înapoi din nou? O adevărată ispravă pentru un Teblor beat care miros de porc .

„ Nu am fost întotdeauna așa ...”

Sigur că nu, prietene, dar acum ești aici . Disperat după băutură, doar eu stând între tine și tavernă. Aceasta ar putea fi Poarta Morții din nou, dacă mă gândesc la asta, hei? Pentru că dacă te las să treci, de ce,

data viitoare când vei pleca probabil că va fi pe călcâie. Vrei să treci, Teblor? Trebuie să plătesc moneda Grapatorului. Acel buzdugan... dă-l atunci .

' *Nu pot. Nu înțelegi. Când m-am întors... nu vă puteți imagina. Am văzut unde am ajuns cu toții, înțelegi? Când m-am întors, m-a sunat băutura. Mă ajută să uit. Mă ajută să mă ascund. Ceea ce am văzut m-a stricat, asta-i tot. Te rog, poți vedea asta - cum m-a stricat. implor* ...

„ *Factor să nu te iei pe cerșetori, nu aici. Nu ai nimic în care să-ți plătești drumul, pleacă – înapoi în pădure, uscată ca o cămină, destul de adevărat. Acum, pentru buzduganul ăla, ei bine, îți voi da trei coroane. Nici măcar tu nu puteai bea în valoare de trei coroane într-o singură noapte. Trei. Vezi, le ai chiar aici. Ce spui?* '

' *Tată* .'

— Pierde- *te, băiete, eu și tatăl tău lucrăm la o tranzacție de afaceri aici* .

— *Fără înțelegere, gardian, nu pentru arma aia* ...

— *Tatăl tău are de a face cu ce vrea el* ...

— *Nici măcar nu o poți ridica* .

„ *Nu plănuiam să-l ridic. Dar sus, pe peretele tavernei fratelui meu, ei bine, asta ar face o priveliște grozavă, nu crezi? Locul de mândrie pentru tine, Teblor, chiar deasupra vatrăi* .

' *Scuze, domnule. Îl duc înapoi în sat acum* .

— *Până mâine seară — sau săptămâna viitoare — ascultă, băiete, nu îi poți salva pe cei care nu vor fi salvați* .

' *Știu. Dar ucigașul de dragoni, pe care îl pot salva* .

Ucigașul de dragoni ? *Nume îndrăzneț. Păcat că dragonii nu există* .

, *nu aveam de gând să-l vând. Jur că* ...

— *Am auzit, părinte* .

' *Nu am fost* .'

Bătrânii au fost de acord, părinte . *Piatra de odihnă așteaptă* .

' *Așa face?* '

' *Hei acum, voi doi! Băiete, ai spus Piatră de odihnă?* '

— *Mai bine te prefaci că n-ai auzit niciodată asta, domnule* .

– *porunca regelui! Tu — Ta — fiul tău spune că Bătrânii te vor ucide. Sub un bolovan mare. Poți revendica un sanctuar* ...

„ *Domnule, dacă îl duceți în forț, nu vom avea de ales* .”

' *Nu ai de ales? Nu ai de ales decât să faci ce?* '

— *Este mai bine dacă nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată, domnule* .

— *Îl sun pe căpitan* ...

, *toate acestea vor ieși la iveală. Domnule, vrei să pornești Teblorul pe calea războiului? Vrei să-ți ardem colonia în vârstă până la pământ? Vrei să vă vânăm și să vă ucidem pe fiecare dintre voi? Copii, mame, bătrâni și înțelepți? Ce va crede Primul Imperiu despre o colonie tăcută? Vor traversa oceanul pentru a investiga? Și data viitoare când oamenii tăi*

vor veni pe malul nostru, ne vom întâlni cu tine nu ca prieteni, ci ca dușmani? '

, îngroapă arma cu mine. Și armura... te rog ...

Tânărul dădu din cap. — Da, părinte .

„ De data asta, când voi muri, nu mă voi întoarce .”

— Este adevărat .

„ Trăiește mult, fiule, cât poți .”

' O sa incerc. Garda? '

— Ieșiți din fața mea, amândoi .

Pe poteca forestieră. Departe de postul comercial, locul unde Teblor a coborât să predea totul, începând cu demnitatea. Își ținea fiul de mână și nu se uită înapoi. „Nu există unde să bei în tărâmul morților ”.

„ Îmi pare rău, părinte ...”

„ Nu sunt, fiule. nu sunt .'

Ublala se ridică, ștergându-se la ochi. 'M-au ucis! Din nou!'

Ralata se agită lângă el, răsucindu-se pentru a-și ridica capul și a-l studia cu ochi mohoriți. O clipă mai târziu, capul ei dispăru din nou sub blănuri.

Ublala s-a uitat în jur, l-a găsit pe Draconus stând în apropiere, dar atenția războinicului a rămas fixată pe orizontul estic, unde lumina nou-născută a soarelui dezvăluie încet un deșert stâncos și strălucitor. Frecându-și fața, uriașul se ridică. — Mi-e foame, Draconus. Sunt înfrigurată, mă dor picioarele, am murdărie sub unghii și sunt lucruri care trăiesc în părul meu. Dar sexul a fost grozav.

Draconus aruncă o privire. — Începusem să mă îndoiesc că se va ceda, Toblakai.

— S-a plictisit, vezi. Plictiseala este un motiv bun, nu crezi? Așa cred. Voi face mai mult din asta de acum înainte, cu femei cu care vreau să fac sex.

O sprânceană arcuită. — Îi vei plictisi în supunere, Ublala?

'Eu voi. Îndată ce vom găsi mai multe femei. Le voi plictisi până la pământ. A fost un dragon în care te-ai transformat? Era greu de văzut, erați toți neclari și negri ca fumul. Poți să faci asta oricând vrei? Voi, dumnezei, ați înțeles bine, cred că sunteți capabili să faceți astfel de lucruri. Hei, de unde a venit acel foc?

— Cel mai bine începe să-ți gătești micul dejun, Ublala, avem mult de mers astăzi. Și va fi printr-un luptă, pentru că nu-mi place aspectul acelui deșert din față.

Ublala și-a scărpinat scalpul care îi mâncărime. „Dacă poți zbura, de ce nu te duci pur și simplu unde mergi? Eu și soția mea, putem găsi alt loc unde să mergem. Și pot îngropa buzduganul și armura. Chiar aici. Nu-mi plac. Nu-mi plac visele pe care mi le oferă...

— Într-adevăr, te voi părăsi, Ublala, dar nu încă deloc. Cât despre arme, mă tem că vei avea nevoie de ele în curând. Va trebui să ai încredere în mine, prietene.

'În regulă. O să pregătesc micul dejun acum – este o jumătate de porc? Unde este cealaltă jumătate? Mereu mă întreb asta, știi, când sunt în piață și văd jumătate de porc. Unde este cealaltă jumătate? A fugit? Haha — Ralata? M-ai auzit făcând o glumă? Haha. De parcă jumătățile de porci pot alerga! Nu, ar trebui să țopăie, nu-i așa? Hop hop hop.

De sub blănuri, Ralata gemu.

— Ublala.

— Da, Draconus?

— Crezi în dreptate?

'Ce? Am greșit cu ceva? Ce am facut? Nu voi mai face glume, promit.

— N-ai făcut nimic rău. Știi când ceva este nedrept?

Ublala se uită disperată în jur.

— Nu în acest moment, prietene. Adică, în general. Când vezi ceva care este nedrept, care este nedrept, faci ceva în privința asta? Sau pur și simplu te întorci? Cred că știu răspunsul, dar trebuie să mă asigur.

— Nu-mi plac lucrurile rele, Draconus, mormăi Ublala. „Am încercat să spun asta zeilor Toblakai, când ieșeau din pământ, dar ei nu au ascultat, așa că eu și Iron Bars, a trebuit să-i omorâm”.

Draconus l-a studiat ceva timp, apoi a spus: „Cred că tocmai am făcut ceva asemănător. Nu-ți îngropa armele, Ublala.

Își părăsise cortul cu mult înainte de amurg, pentru a merge pe lungimea coloanei, printre soldații neliniștiți. Au dormit prost sau deloc, și mai mult de o serie de ochi roșii și plini de sânge l-au urmărit pe Ruthan Gudd în timp ce se îndrepta spre spate. Setea era o ciumă care se răspândea și creștea în minte ca o febră. A alungat gândurile normale, prelungind timpul până s-a rupt. Dintre toate torturile concepute pentru a sparge oamenii, nici unul nu s-a apropiat de sete.

Printre vagoane de acum, unde grămezi de carne uscată, afumată rămăseseră înfășurate în piei, stivuite în paturi. Corzile lungi înnodate, cu hamuri montate, erau încolăcite în fața fiecărui vagon. Boii dispăruseră. Mușchiul a venit de la oameni acum. Purtând mâncare pe care nimeni nu voia să mănânce. Mâncare care s-a înnodat solid în intestin, mâncare care s-a strâns tare cu crampe vicioase și i-a împins pe bărbați puternici în genunchi.

Următoarele pe potecă au fost vagoanele ambulanței, împovărate cu cei stricat, cele înnebunite pe jumătate de soare și deshidratare. A văzut nodurile de paznici complet înarmați stând deasupra butoaielor de apă folosite de vindecători, iar vederea l-a tulburat. Disciplina se sfărâma și a înțeles bine ce vede. Nevoia simplă avea puterea de a zdrobi civilizații întregi, de a doborî orice ordine în treburile umane. *Pentru a ne reduce la fiare fără minte. Și acum urmărește această tabără, acești soldați* .

Această armată era aproape de a se spulberă. Setea roade fără încetare.

Soarele a tăiat o felie pe orizontul vestic, roșu ca o rană fără sânge. Curând, muștele infernale se trezeau, la început somnoroase în frigul nedorit, apoi se repeziră să danseze pe fiecare zonă expusă a pielii – de parcă noaptea însăși s-ar fi trezit cu o sută de mii de picioare. Și apoi aveau să vină norii ondulatori de fluturi, ținând pasul deasupra ca niște nori argintii nuanțați de verde jad – ei sosiseră mai întâi să se hrănească cu cadavrele ultimilor boi sacrificați, iar acum se întorceau în fiecare seară, dornici de mai mult.

Mergea printre vagoane cu încărcătura lor geamănată, schimbând ocazional semne din cap cu tăietorii care se mișcau printre încărcăturile lor cu cârpe umede pentru a apăsa pe gura cu vezicule.

Nicio pichetă nu aștepta dincolo de șanțul de gunoi – părea că nu avea niciun rost în astfel de lucruri – doar un șir de movile funerare, cu un echipaj de o duzină de excavatori care lucrează la încă câțiva cu târnăcobi și lopeți. Sub suprafața acoperită de soare a pământului nu era altceva decât niște nămoluri albe, dure ca piatra, adânci precum un bărbat înalt. Uneori, când târcoaica se desprindea o bucată, se dezvăluiau oasele presate de pește, de tipuri pe care nimeni nu le mai văzuse până acum. Ruthan Gudd văzuse întâmplător un exemplu, o monstruozitate cu fălci masive era gravată în oase roșii ruginii pe o placă de nămol pudră. Orbite enorme deasupra rândurilor peste rânduri de colți lungi.

Ascultase pentru o scurtă vreme conjectura apatică, apoi rătăcise mai departe fără să adauge niciun comentariu al lui. *Din cele mai adânci albii oceanice* , le-ar fi putut spune, dar asta i-ar fi aruncat prea multe întrebări, la care nu voia să răspundă. ' *De unde naiba știi asta?* '

Buna intrebare.

Nu. Întrebare proastă .

El tăcuse.

Trecuți acum pe lângă excavatori, ignorându-i în timp ce se îndreptau să se sprijine pe lopeți și să se uite la el. Merse mai departe spre poteca pe care o făcuse coloana, un fel de drum pe care pietrele ascuțite fuseseră lovite cu piciorul de trecerea a mii de cizme. Douăzeci de pași. Treizeci, departe de tabără acum. S-a oprit.

Bine atunci. Aratati-va .

Așteptă, cu degetele pieptănându-se prin barbă, așteptându-se să vadă praful ridicându-se de pe potecă, ridicându-se în aer, găsind formă. Simplul act de a pune ochii pe un T'lan Imass l-a deprimat pe Ruthan Gudd. Era rușine să faci alegerea greșită - doar un prost ar nega asta. Și la fel cum trebuie să trăiești cu alegerea, tot așa a fost forțat să trăiești cu rușinea. Ei bine, poate că *live* nu era cuvântul potrivit, nu cu T'lan Imass.

Bietii prosti. Faceți-vă slujitorii războiului. Renunță la orice altceva. Îngropați-vă amintirile. Prefă-te că alegerea a fost una nobilă și că

această existență mizerabilă este suficient de bună. De când răzbunarea a răspuns ceva? Ceva de valoare?

Știu totul despre pedeapsă. Pedeapsa. Mi-aș fi dorit să nu fi făcut, dar o fac. Totul se reduce la eliminarea a ceea ce jignește. Ca și cum cineva ar putea goli lumea de nenorociți sau s-ar putea curăța de actele rele. Ei bine, asta ar fi frumos. Păcat că nu funcționează niciodată. Și toată această satisfacție, ei bine, se dovedește de scurtă durată. Gust de... praf .

Niciun poet nu a putut găsi un simbol mai puternic al inutilității decât T'lan Imass. Inutilitate și prostie obstinată. *În război ai nevoie de ceva pentru care să lupți. Dar ai luat asta, nu-i așa? Tot ceea ce ai luptat pentru a păstra a încetat să mai existe. Ți-ai condamnat întreaga lume la uitare, la dispariție. Plecând de ce? Ce scop strălucitor să te conducă și mai departe?*

Oh, da, îmi amintesc acum. Răzbunare .

Fără vârtejuri de praf. Doar două siluete ieșind din vestul lăudat, înconjurat de praf, zguduindu-se pe urmele vânătorilor de oase.

Masculul era uriaș, bătut, uriaș. Sabia lui de piatră, purtată lejer într-o mână, era neagră de sânge copt de soare. Femela era mai grațioasă decât majoritatea T'lan Imass, îmbrăcată în piei de focă putrezite, iar pe umăr o mică pădure de harpoane de lemn, os și fildeș. Cele două figuri se opriră la cinci pași de Ruthan Gudd.

Bărbatul și-a plecat capul. — Bătrân, te salutăm.

Ruthan se încruntă. — Câți dintre voi mai sunteți acolo?

„Eu sunt Kalt Urmanal, iar Bonecaster-ul de lângă mine este Nom Kala din Bold. Noi doi suntem toți cei care suntem aici. Suntem dezertori.

'Esti acum? Ei bine, printre vânătorii de oase, dezertarea este pedepsită cu moartea. Spune-mi, din moment ce acest lucru evident nu va funcționa, cum îi pedepsesc T'lan Imass pe dezertori, Kalt?

— Nu, bătrâne. Dezertarea este o pedeapsă suficientă.

Oftând, Ruthan Gudd își întoarse privirea. — Cine conduce armata T'lan Imass, Kalt? Armata de care ai fugit?

Femeia, Nom Kala, a răspuns. „Prima sabie Onos T'oolan. Bătrâne, există un miros de gheață în jurul tău. Ești Jaghut?

— Jaghut? Nu. Arăt ca un Jaghut?

'Nu stiu. Nu am văzut niciodată unul.

Niciodată - ce? — Nu m-am spălat de ceva timp, Nom Kala. Și-a pieptănat barba. 'De ce ne-ai urmat? Ce vrei de la Bonehunters? Nu, stai, hai să revenim la asta mai târziu. Spui că Onos T'oolan, Prima Sabie, conduce o armată a lui T'lan Imass - care clanuri? Câți Bonecasters? Merg ei pe același deșert? Cât de departe?'

Kalt Urmanal spuse: „Departe spre sud, bătrâne. Dintre Bonecasters sunt puțini, dar dintre războinici sunt mulți. Clanuri uitate, rămășițe de armate sparte pe acest continent în conflicte străvechi. Onos T'oolan i-a chemat...

— Nu, spuse Nom Kala, somația a venit de la Olar Ethil, la realizarea lui Onos...
— *La naiba* , a jurat Ruthan.
Ambii T'lan Imass au tăcut.
„Acest lucru se transformă într-o adevărată mizerie”. Ruthan se gheare din nou la barbă, aruncându-se cu privirea la războinicii strigoi. 'Ce plănuiește ea? Tu stii?'
— Intenționează să mânuiască Prima Sabie, Bătrâne, răspunse Nom Kala. „Ea caută... răscumpărarea”.
— Ea ți-a spus asta, Bonecaster?
— Nu, bătrâne, nu a făcut-o. Ea rămâne îndepărtată de Onos T'oolan. Pentru acum. Dar m-am născut pe acest pământ. Ea nu poate merge cu impunitate și nici nu poate ascunde puterea dorințelor ei. Ea călătorește spre est, paralel cu Onos T'oolan.' Nom Kala a ezitat, apoi a adăugat: „Prima sabie este, de asemenea, conștientă de ea, dar el rămâne sfidător”.
— El este un ucigaș de copii, bătrâne, spuse Kalt Urmanal. „Un râu negru i-a înecat mintea, iar cei care au ales să-l urmeze nu mai pot scăpa de curentul său teribil. Nu știm intenția Primei Sabie. Nu știm inamicul pe care îl va alege. Dar el caută anihilarea. Al lor sau al lui — nu-i pasă cum vor cădea oasele.
— Ce l-a determinat într-o asemenea stare? întrebă Ruthan Gudd, înfricoșat de cuvintele războinicului.
— Da, a răspuns Nom Kala.
— El știe asta?
— Da, bătrâne.
— Atunci ar putea fi Olar Ethil inamicul pe care îl alege?
Amândoi T'lan Imass au tăcut o clipă, apoi Kalt Urmanal spuse: — Nu ne-am gândit la această posibilitate.
— Se pare că l-a trădat, observă Ruthan. — De ce nu ar trebui să returneze favoarea?
— A fost nobil cândva, spuse Kalt. 'Onorabil. Dar acum spiritul lui este rănit și merge singur oricât de mulți îi urmează. Bătrâne, suntem creaturi înclinate spre... exces. În sentimentele noastre.
— Habar n-aveam, spuse Ruthan pe un ton sec. — Deci, în timp ce ai fugit dintr-un coșmar, din păcate, ai găsit altul.
— Trezirea ta este plină de suferință, spuse Nom Kala. „A fost o cale ușor de urmat. Nu poți traversa acest deșert. Nici un muritor nu poate. Un zeu a murit aici...
'Știu.'
— Dar nu a plecat.
— Și eu știu asta. S-a spart într-un milion de fragmente, dar fiecare fragment trăiește. D'ivers. Și nu există nicio speranță de a se asemăna vreodată într-o singură formă - este prea târziu și a fost de mult timp.

Făcu semn cu mâna muștelor. „Fără minte, plin de nevoie jalnică, fără să înțeleagă nimic”. Și-a înclinat capul. — Nu atât de diferit de tine, atunci.

„Nu negăm cât de departe am căzut”, a spus Kalt Urmanal.

Umerii lui Ruthan Gudd se lăsară. S-a uitat în jos. — La fel și noi toți, T'lan Imass. Suferința de aici este contagioasă, cred. Se strecoară în noi, ne amărăște gândurile. Îmi pare rău pentru cuvintele mele...

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze, bătrâne. Ai spus adevărul. Am venit la tine, pentru că suntem pierduți. Cu toate acestea, ceva încă ne ține aici, chiar dacă uitarea ne face semn cu promisiunea păcii eterne. Poate, ca și tine, avem nevoie de răspunsuri. Poate, la fel ca tine, tânjim să sperăm.

S-a răsucit înăuntru, a fost forțat să se întoarcă. *Jalnic! Nu le faceți milă!* Luptându-se împotriva lacrimilor, el a spus: „Nu ești primul. Dă-mi voie să-ți chem rudele.

Cinci războinici s-au ridicat din praful din spatele lui.

Urugal Țesutul a făcut un pas înainte și a spus: „Acum suntem din nou șapte. Acum, în sfârșit, Casa Lanțurilor este completă.

Auzi asta? Toți aici acum, Fallen One. Nu credeam că poți ajunge atât de departe. Chiar nu am făcut-o. De cât timp construiești această poveste, această carte necruțătoare a ta? Toți sunt la locul lor? Ești pregătit pentru ultima ta încercare condamnată de a câștiga pentru tine... orice vrei să câștigi?

Vezi zeii adunându-se împotriva ta .

Vezi porțile pe care otrava ta le-a zdrobit, gata să se spargă și să dezlănțuie devastarea .

Vedeți-i pe cei care au făcut un pas pentru a curăța această cale înainte. Au murit atât de mulți. Unii au murit bine. Alții au murit rău. Le-ai luat pe toate. Și-au acceptat defectele - cele slabe, cele fatale. I-a acceptat și i-a binecuvântat .

Și nici tu nu ai fost drăguț cu asta, nu-i așa? Dar atunci, cum ai putea fi?

El a știut atunci, cu o disperare abjectă, că nu va înțelege niciodată întreaga amploare a pregătirilor Dumnezeului Infirm. Cu cât timp în urmă începuse totul? Pe ce pământ îndepărtat? Prin a cui mână muritor fără să vrea? *Nu voi ști niciodată. Nimeni nu va. Câștigă sau eșuează, nimeni nu o va face. În acest sens, el este la fel de neasistat ca și noi. Adjunct, încep să te înțeleg, dar asta nu schimbă nimic, nu-i așa?*

Cartea va fi un cifr. Tot timpul. Un cifr .

Privind în sus, a descoperit că era singur.

În spatele lui, armata se zbătea în picioare.

' *Iată, noaptea s-a născut. Și trebuie să mergem cu ea. Ai avut dreptul la asta, Gallan* . El a privit echipajul de înmormântare rostogolind cadavre înfășurate în gropi. *Cine erau acele biete victime? Care erau numele lor? Viețile lor? Stie cineva? Cineva?*

— Nu a abordat nici măcar un butoi?

Pores clătină din cap. 'Nu încă. E la fel de prost ca noi, domnule.

Mormăi cu amabilitate, aruncă o privire spre Faradan Sort. — Mai dur decât m-aș fi așteptat.

„Există niveluri de disperare”, a spus ea. — Deci încă nu a ajuns la următorul. Va veni. Întrebarea este, ce atunci, cu amabilitate? Să-l expun? Priviți soldații noștri rupându-l mădular din membru? Adjunctul știe despre asta?

— O să am nevoie de mai mulți paznici, spuse Pores.

— O să vorbesc cu căpitanul Fiddler, spuse Kindly. — O să punem pușcașii marini și cei grei pe acele posturi. Nimeni nu se va încurca cu ei.

Pores a zgâriat ceva pe registrul lui de ceară, a citit ce scrisese și apoi a dat din cap. „Adevărata revoltă se pregătește cu echipele de transport. Mâncarea aceea ne omoară. Sigur, mestecatul cărnii uscate dă niște sucuri, dar este ca și cum ai înghiți nășterea unei vaci bhederin după ce au trecut zece zile la soare.

Faradan Sort scoase un sunet de sufocare. — Piciorul lui Wall, Pores, nu ai putea să pictezi un tablou mai frumos?

Pores își ridică sprâncenele. — Dar Fist, am lucrat la asta toată ziua.

Cu amabilitate trandafir. „Noaptea aceasta va fi una proastă”, a spus el. „Câți vom mai pierde? Deja ne clătinam ca T'lan Imass.

— Mai rău decât petrecerea în grădină a unui necromant, a spus Pores, câștigând încă o încruntătură de la Faradan Sort. Zâmbetul lui era slab și s-a întors la tableta de ceară.

— Fii cu ochii pe cache-ul lui Blistig, Pores.

— O voi face, domnule.

Vă rugăm să părăsiți cortul, al cărui perete s-a lăsat brusc.

— Mă îndoiesc, observă Pores, ridicându-se de pe scaun și tresărind în timp ce-și masa spatele. — Mă simt cu treizeci de ani mai în vârstă.

— Cu toții, mormăi Sort, adunându-și echipamentul. 'Traieste cu asta.'

— Până să mor, domnule.

Se opri la intrarea în cort. Un alt perete s-a lăsat. — Te gândești greșit, Pores. Există o cale prin asta. Trebuie sa fie.'

Se strâmbă. — Atunci, credința în Adjunct nepătată? Te invidiez, Pumn.

— Nu mă așteptam să te îndoiești atât de repede, spuse ea, privindu-l.

Își păstră registrul într-o cutie mică și apoi ridică privirea spre ea. — Pumnul, la un moment dat în seara asta, echipajul de transport va arunca frânghiile. Vor refuza să mai târască vagoanele acelea cu un pas, iar noi ne vom uita la defilarea fără mâncare, iar când se va întâmpla asta, înțelegi ce va însemna? Va însemna că am renunțat - va însemna că

nu putem vedea o cale prin asta. Pumn, Bonehunters sunt pe cale să-și anunțe condamnarea la moarte. Cu asta va trebui să mă ocup în seara asta. Eu mai întâi, înainte ca vreunul dintre voi să apară.

— Așa că nu se întâmplă!

Se uită la ea cu ochi smeriți. 'Cum?'

A constatat că tremura. — Păzirea apei — poți să o faci doar cu pușcașii marini?

Privirea lui s-a îngustat asupra ei, apoi a dat din cap.

Ea l-a lăsat acolo, în cortul lui prăbușit și a pornit prin tabăra de rupere. *Vorbește cu cei grei, Lăutar. Promite-mi că putem face asta. Nu sunt pregătit să renunț. Nu am supraviețuit Zidului ca să mor de sete într-un nenorocit de deșert* .

Blistig se uită încă o clipă la Shelemasa, apoi își fixă ochii plini de ură asupra cailor Khundryl. Putea simți cum mânia arde în el. *Târfa, uite ce ne faci, totul pentru un război pe care nici măcar nu ne dorim* . — Doar ucide-i, porunci el.

Tânăra a clătinat din cap.

Căldura îi înroși fața. — Nu putem irosi apa pe cai!

— Nu suntem, Pumn.

'Ce vrei să spui?'

— Caii primesc apa care ne-au fost alocate, spuse Shelemasa. — Și bem de la cai.

Se uită cu privirea, neîncrezător. — Le bei urina?

— Nu, Pumn, le bem sângele.

— Zei de jos. *Este de mirare că arăți toți pe jumătate morți?* S-a frecat de față, s-a întors. *Spune adevărul, Blistig. E tot ce iti mai ramane* . — Ai avut sarcina ta de cavalerie, Khundryl, spuse el, uitându-se la o trupă de grele care mărșăluiau – mergând pe drumul greșit. — Nu va mai fi altul, deci ce rost are?

Când s-a întors, a văzut că ea devenise albă. *Adevarul. Nimănui nu trebuie să-i placă* . „A sosit timpul pentru cuvinte grele”, a spus el. — Ai terminat – ți-ai pierdut conducătorul de război și ți-ai luat în schimb o femeie bătrână, una însărcinată. Nu ai destui războinici care să sperie o familie de culegători de boabe. Ea te-a invitat doar din milă — nu vezi asta?

— E de ajuns, repetă o altă voce.

Se întoarse să-l vadă pe Hanavat stând în spatele lui. Blistig își dezveli dinții. — Mă bucur că ai auzit toate astea. Trebuia spus. Ucide caii blestemati. Sunt inutile.

L-a studiat cu ochii plati. — Pumnul Blistig, în timp ce te-ai ascuns în spatele zidurilor prețioase ale lui Aren, Wickanii din Armata a șaptea au purtat o bătălie într-o vale, iar în acea bătălie au montat o încărcare în sus, într-un zid al inamicului. Au câștigat acea bătălie când părea că nu pot. Dar cum? Iti voi spune. Șamanii lor au ales un singur cal și cu lacrimi în ochi s-au hrănit cu spiritul lui, iar când au terminat acel cal

era mort. Dar imposibilul fusese realizat, pentru că Coltaine nu se aștepta la mai puțin.

— M-am ascuns în spatele unui zid, nu-i așa? Am fost comandantul garnizoanei! Unde aș fi în altă parte?

— Adjunctul ne-a cerut să ne păstrăm caii și asta vom face, Pumn, pentru că ea nu așteaptă mai puțin de la noi. Dacă trebuie să obiectați, trimiteți reclamația la Adjunct. Cât despre tine, întrucât nu ești Pumnul la comanda lui Khundryl, acum îți spun că nu mai ești binevenit aici.

'Amenda. Înapoi și sufocă-te cu acel sânge, atunci. Am vorbit din îngrijorare și, în schimb, nu faci altceva decât să mă insulte.

— Cunosc motivele din spatele cuvintelor tale, Pumn Blistig, spuse Hanavat calm.

Îi întâlni ochii neclintit, apoi, ridicând din umeri, spuse: — Curva vorbește. S-a întors și i-a lăsat.

În timp ce Pumnul se îndepărtă, Shelemasa trase o respirație tremurătoare și se apropie de Hanavat. 'Mamă?'

Ea clătină din cap. — Sunt bine, Shelemasa. Setea de febră este pe Fist Blistig. Asta și nimic mai mult.

' A spus că am *terminat* . *Nu* voi fi milă! Nu de nimeni! Khundryl-'

— Adjunctul crede că suntem încă de valoare, și eu la fel. Acum, să ne îngrijim de fiarele noastre. Avem suficient furaj?

Shelemasa se scutură, apoi dădu din cap. — De fapt, mai mult decât avem nevoie.

'Bun. Și apa noastră?

Ea tresări.

Hanavat oftă, apoi și-a arcuit spatele cu un geamăt. „Sunt prea bătrân să mă gândesc la ea ca pe mama mea”, a spus ea, „și totuși o fac. Încă respirăm, Shelemasa. Și încă putem merge. Pentru moment, asta trebuie să fie suficient.

Shelemasa se apropie, cât de aproape a îndrăznit să se apropie. — Ai născut copii. Ai iubit un bărbat...

— Mulți bărbați, adevărul să fie spus.

„M-am gândit că, într-o zi, aș putea spune același lucru pentru mine. Am crezut că aș putea privi înapoi și să fiu mulțumit.

— Nu meriți să mori, Shelemasa. Nu aș putea să fiu mai de acord cu tine, așa că nu vei fi. Vom face tot ce trebuie făcut. Vom trăi prin asta... Se întrerupse atunci, iar Shelemasa ridică privirea și o văzu privind fix la tabăra Khundryl. Ea a urmărit privirea bătrânei.

Apăruse Gall, iar lângă el stătea Jastara, văduva fiului său cel mare. Shelemasa s-a mutat să-l blocheze pe Hanavat de la vederea lor, apoi s-a îndreptat spre el. — Conducător de război, șuieră ea, de câte ori o vei răni?

Războinicul părea să fi îmbătrânit cu o duzină de ani de când îl văzuse ultima oară, dar nu a făcut nimic să-i răcorească furia. Și în refuzul lui de a-i întâlni ochii ea nu vedea decât lașitate.

„Mergem la fiii noștri în această noapte”, a spus el. — Spune-i asta. Nu vreau să rănesc. În seara asta, sau în următoarea. Curând.'

— În curând, spuse Jastara, cu tonul aspru. „Și îmi voi revedea soțul. Voi merge lângă el...

Shelemasa simți dezgustul răsucindu-și fața. — După ce s-a culcat cu tatăl lui? Vrei, Jastara? Spiritul lui este aici? Te vede? Știe el tot ce ai făcut? Totuși, îți spui că vei fi din nou alături de el — ești nebun! O mână se așeză pe umărul ei și se întoarse. „Hanavat – nu…”

— Ești atât de repede să mă aperi, Shelemasa, și pentru asta sunt mereu recunoscător. Dar voi vorbi cu soțul meu.

Jastara se dăduse înapoi la cuvintele lui Shelemasa și o clipă mai târziu ea a fugit, împingând prin mulțimea care se adunase. Câteva dintre femeile mai în vârstă s-au învârtit să o lovească când a trecut în grabă pe lângă ea. O duzină de tineri adunați în apropiere au râs și unul s-a întins după o piatră...

— Așteaptă asta, cercetaș!

La scoarță, fata a înghețat.

Căpitanul Fiddler mergea în tabăra Khundryl, să-și adune cercetașii. Aruncă o privire spre Gall, Hanavat și Shelemasa și pentru o clipă părea că pur și simplu urma să-și continue încărcăturile, dar apoi și-a schimbat calea și s-a apropiat.

— Nicio lipsă de respect, mamă Hanavat, dar nu avem timp de toate rahaturile astea. Istoriile tale sunt doar atât - o grămadă de povești pe care le tot târăști oriunde mergi. Conducător de război Gall, tot ceea ce behăiți este o pierdere de respirație. Nu suntem orbi. Niciunul dintre noi. Singura întrebare cu care trebuie să o faci acum este cum vei face față acestui sfârșit? Ca un războinic, sau în genunchii tăi blestemați? Apoi, ignorând mulțimea, Fiddler și-a îndreptat drum spre trupa sa. — Suntem la punct în seara asta, cercetași. Ia acele sulițe și hai să ne mișcăm. Coloana e pe cale să mărșească.

Shelemasa îl urmărea pe Malazan îndepărtându-i pe tineri.

Din Hanavat, un hohot de râs, apoi: „Fără lipsă de respect”, a spus el. Și apoi s-a dus și ne-a plesnit pe toți.

'Mamă-'

— Nu, a avut dreptate, Shelemasa. Stăm aici, goi, dar pentru mândria noastră. Vezi totuși cât de greu cântărește. Ei bine, în noaptea asta, cred, voi încerca să merg mai ușor – la urma urmei, ce mi-a mai rămas de pierdut?

Copilul tau .

De parcă Hanavat i-ar fi citit gândurile, a întins mâna și a periat obrazul lui Shelemasa. „Voi muri primul”, a șoptit ea, „și cel din mine va urma repede. Dacă așa trebuie să fie, atunci trebuie să accept. Ca și noi toți. Atunci s-a confruntat cu soțul ei. — Dar nu în genunchi. Suntem Khundryl. Noi suntem Lacrimile Arse.

Gall a spus: „Dacă nu ne-aș fi condus la Aren, copiii noștri ar fi încă în viață. Ne-am ucis copiii, Hanavat. Eu... am nevoie să mă urăști.

— Știu, soț.

Shelemasa putea vedea acea nevoie implorătoare în ochii înroșiți ai lui Gall, dar soția lui nu i-a mai dat nimic.

A încercat din nou. — Soție, Lacrimile Arse au murit la Încărcare.

Hanavat a clătinat pur și simplu din cap, apoi a luat-o de mână pe Shelemasa și a condus-o în tabără. Era timpul să plec. Trebuiau să aibă grijă de cai. Shelemasa aruncă o privire înapoi și îl văzu pe Gall stând singur, cu mâinile acoperindu-i fața.

— În durere, murmură Hanavat, oamenii vor face orice pentru a scăpa de ceea ce nu poate scăpa. Shelemasa, trebuie să mergi la Jastara. Trebuie să-ți retragi cuvintele.

'Nu o să.'

„Nu este pentru tine să judeci – totuși, cât de des se întâmplă că cei care nu pot judeca sunt primii care o fac și cu un asemenea foc și venin? Vorbește cu ea, Shelemasa. Ajut-o să-și găsească puțină pace.

— Dar cum pot, când doar să mă gândesc la ea mă umple de dezgust?

— Nu am sugerat că va fi ușor, fiică.

— O să mă gândesc.

'Foarte bine. Doar nu aștepta prea mult.

Armata se ridică în mișcare ca o fiară înfundată în noroi, o ultimă ridicare epuizată înainte, greutatea trăgând-o în jos. Vagoanele se zvârliră în spatele echipelor de transportatori în timp ce își legau hamurile și luau frânghiile. Zeci de corturi au rămas în picioare, împreună cu o grămadă de oale și haine murdare care zăceau ca niște steaguri călcate în picioare.

Muștele s-au răscolit în nori pentru a roi soldații cocoșați și tăcuți, iar deasupra capului strălucirea Străinilor de Jad era mai strălucitoare decât orice lumină a lunii, suficient de strălucitoare pentru ca Lostara Yil să vadă fiecare detaliu de pe scuturile pictate ale obișnuiților, pe care le duceau acum la ține muștele din spate. Fețele desenate și căptușite, cu o nuanță îngrozitor de corpulnță, pictată în verde, făcea nepământean deșertul din jur. Norii de fluturi se învârteau deasupra ca niște furtuni care se construiau mereu.

Lostara stătea cu Henar Vygulf lângă ea, privindu-l pe Adjunct trăgându-și mantia, privind-o ridicând gluga. Ea începuse să conducă ea însăși avangarda, cu cinci sau șase pași în fața tuturor celorlalți, cu excepția celor treizeci și ceva de tineri Khundryl ai căpitanului Fiddler, care mergeau înainte cu o sută de pași, cercetași fără nimic de cercetat. Ochii lui Lostara rămaseră ațintiți asupra Adjunctului.

— În Bluerose, spuse Henar, are loc un festival al Lordului cu Aripi Negre o dată la zece ani, în cea mai lungă noapte de iarnă. Marea

Preoteasă se învăluie și conduce o procesiune prin oraș.

— Acest Lord cu aripi negre este zeul tău?

— Neoficial, sub privirea suspectă a Leterilor. Foarte interzisă, de fapt, dar această procesiune a fost una dintre puținele pe care nu le-au scos în afara legii.

— Sărbătoriai cea mai lungă noapte a anului?

'Nu chiar. Nu așa cum ar putea fermierii în fiecare iarnă, pentru a sărbători venirea sezonului de plantare - foarte puține ferme în jurul Bluerose; eram în mare parte navigatori. Ei bine, maritim, oricum. Era menit să-l cheme pe zeul nostru, presupun. Nu prea eram să dau sens unor astfel de lucruri. Și așa cum am spus, a fost o dată la zece ani.

Lostara a așteptat. Henar nu era un bărbat vorbăreț – *mulțumesc Hood* – dar când vorbea avea întotdeauna ceva util de spus. În cele din urmă.

„Goguzată, ar merge pe străzi tăcute, urmată de mii la fel de mute, până la malul apei. Ea ar sta chiar dincolo de raza valului. Un acolit venea la ea purtând un felinar, pe care îl lua într-o mână. Și în momentul primei treziri a zorilor, ea ar arunca acel felinar în apă, stingându-i lumina.

Lostara mormăi. — Ritual curios. În loc de felinar, atunci, soarele. Se pare că te-ai închinat venirii zilei mai mult decât orice altceva.

— Atunci ea tragea un pumnal ceremonial și își tăia singur gâtul.

Scuturată, Lostara Yil s-a înfruntat cu el, dar a descoperit că nu avea nimic de spus. Niciun răspuns nu părea posibil. Apoi un gând a lovit-o. — Și ăsta a fost o sărbătoare permisă de Letherii?

— Coborau să privească, făcând picnic pe șuviță. El a ridicat din umeri. — Pentru ei a fost o Mare Preoteasă mai puțin iritantă, presupun.

Privirea ei se întoarse spre Adjunct. Tocmai plecase. O siluetă învăluită, ascunsă de toate în spatele ei de gluga aceea simplă. Soldații au căzut după ea și singurul zgomot care venea de la ei era zgomotul tern al armurii lor, bubuitul ghetelor. Lostara Yil tremura și se aplecă aproape de Henar.

— Gluga, mormăi Henar. — Mi-a reamintit, asta-i tot.

Ea a dat din cap. Dar se temea de gândul că povestea aceea se va întoarce să-i bântuie.

— Nu-mi vine să cred că am murit pentru asta, spuse Hedge, dorind să scuipe, dar nu avea suficient în gură să o facă și, desigur, ar trebui să fie supărat ca să irosească apa. Se întoarse și se uită cu privirea la cei trei boi care trăgeau trăsura lui Bavedict. — Mai ai ceva din acea băutură pe care le-ai dat-o? Arăta al naibii de nenorocit, Alchimiste, cu toții ne-am descurcă cu o înghițitură sau trei.

— Cu greu, domnule comandant, spuse Bavedict, cu o mână pe pânză. — Sunt morți de trei zile.

Hedge miji la cea mai apropiată fiară. — Ei bine, acum sunt impresionat. Recunosc. Impresionat, iar asta nu se poate spune des despre bătrânul Hedge.

„În Letheras”, a spus Bavedict, „rătăcesc zeci de oameni care sunt de fapt morți și sunt de ceva vreme. Alchimia necromantică este una dintre cele mai avansate arte neplăcute dintre leterii. De fapt, dintre toate elixirurile de blestem pe care le-am vândut, cel care a obținut moartea veșnică a fost probabil cel mai popular – atât cât poate fi popular orice care costă o ladă de aur.

— Ai putea face asta pentru o întreagă armată?

Bavedict se albi. — Domnule comandant, astfel de lucruri sunt, ăă, prohibitiv de greu de realizat. Pregătirea unui singur flacon de blestem, de exemplu, implică luni de efort stricator. Icre de ootooloo denaturate — ingredientul principal — ei bine, ai fi norocos să primești trei picături pe noapte, iar recoltarea este teribil de riscantă, ca să nu mai vorbim de epuizantă, chiar și pentru un bărbat despre care se spune la fel de priceput ca mine.

„Ulatoo spawn, nu? Nu am auzit niciodata de asta. Nu mai conteaza. A fost doar o noțiune. Dar mai ai ceva din astea?

'Nu, domnule. Am considerat ca fiind cea mai mare nevoie a arzătorilor de poduri pentru muniția din această trăsură...

'Shh! Nu folosi cuvântul ăsta, prostule!'

'Scuzati-ma domnule. Poate, atunci, ar trebui să inventăm un alt termen – ceva inofensiv, pe care să-l folosim liber.

Hedge și-a frecat maxilarul cu mustăți. 'Bună idee. Ce zici de... pisoi?

— Pisicuțe, domnule? De ce nu? Acum, trăsura noastră plină de pisoi nu este ceva ce poate fi abandonat, nu-i așa, domnule? Și ar trebui să vă spun că întreaga companie Bridgeburners nu are puterea să-l tragă.

'Într-adevăr? Păi, ăă, câte pisoi ai îndesat acolo?

— Sunt ingredientele brute, domnule. Sticle și butoaie și fiole și... eh, tuburi. Condensatoare, aparate de distilare. Fără două pisici de sex opus, domnule, să faci pisoi nu este o aventură ușoară.

Hedge se uită o clipă, apoi dădu din cap. — Oh, ah, desigur, Alchimiste. Doar asa.' Aruncă o privire în dreapta lui, unde tocmai venise o echipă de pușcași marini alături de ei, dar atenția lor s-a concentrat asupra căruței încărcate cu mâncare și apă pe care o păzeau, sau așa a presupus Hedge, din moment ce își sprijineau mâinile pe mâner și păreau beligeranți. — Ei bine, atunci ține-o, Bavedict. Nu putem avea niciodată prea mulți pisoi, nu-i așa?

— Mai exact, domnule.

La șase pași în spatele celor doi bărbați, Rumjugs se apropie de Sweetlard. — Am avut niște pisoi odată, știi.

Sweetlard îi aruncă o privire nesurprinsă. — Errant știe, vei primi monede de la oricine, iubire.

A avut o stăpânire, îmi amintesc atât de mult. Și cum m-aș îmbolnăvi, cu stomacul arzând ca și cum aș fi înghițit cărbuni, de fiecare dată când intra în casă. Ma, era o pasăre, într-adevăr, genul care zboară de parcă nicio ramură nu dă mângâiere, nicio frunză nu face umbra perfectă. Și ochii ei ar sări spre el și apoi să se îndepărteze din nou. Dar într-o singură privire ea ar ști dacă ceva rău era pe drum .

Dacă ar fi, s-ar apropia mai mult de mine. Gaa este în copac, puiul este în pericol. Dar ea nu putea face nimic. El cântărea de două ori mai mult decât ea. Odată a aruncat-o prin peretele firav al colibei. Acea perioadă a fost o oarecare greșeală pentru bătrâna Da, deoarece a luat afară ceea ce se întâmpla înăuntru, așa că oamenii au văzut adevărul. Mica mea familie .

Trebuie să fi fost un vecin, cineva de pe stradă, care a văzut și a decis că nu-i prea plăcea. O zi mai târziu, ta a fost târâtă înapoi în casă, bătută până aproape de moarte, și iată-ne, mama și cei doi băieți ai ei – asta înainte ca fratele meu să fugă – noi eram noi, alăptându-l înapoi .

Cât de stupid a fost? Ar fi trebuit să terminăm ceea ce a început vecinul ăla bine gânditor .

Dar nu am făcut-o .

Fulgația ăla și mama trăgându-se în jurul lui .

Îmi amintesc ultima zi din toate astea. Aveam șapte, aproape opt. Ginanse liniștită, care locuia lângă stradă și lucra ca ascuțitor de cuțite, fusese găsită sugrumată pe aleea din spatele magazinului său. Oamenii erau supărați. Ginanse fusese solid, un vechi veteran al războaielor Falar și, deși avea o slăbiciune pentru băutură, nu era un bețiv violent. Deloc. Prea multă bere și voia să seducă fiecare femeie pe care o vedea. Un suflet dulce, atunci. Asta obișnuia să spună mama, cu mâinile fluturând ca aripile .

Deci oamenii erau supărați. Fusese beat cu o seară înainte. În nicio formă să se apere. Frânghia care l-a omorât era păr de cal – îmi amintesc cum vorbeau oamenii despre asta, de parcă ar fi fost important, deși nu știam de ce în acel moment. Dar găsiseră păr de cal în gâtul lui Gin .

Bătrânele care împărțeau o casă la colț, trei dintre ele, păreau să se uite la noi din nou și din nou – eram afară, ascultăm pe toți vorbind, toate acele emoții crescând la putere. Ma era albă ca smulsă. Tata era pe banca de lângă ușa colibei. Își făcuse o erupție pe mâini și topea încet un bulgăre de untură între ele. Avea o privire ciudată în ochi, dar pentru o dată nu a oferit nicio opinie în această privință .

Păr de cal. O tradiție în rândul celor străini, taberele de tăiere a lemnului la est de oraș. — Cum sunt spânzurați adulterii, da? Iar bătrânele dădu din cap. — Dar bătrânul Ginanse, nu va fi niciodată... — Nu, nu se poate, înțelegi? A fost ars acolo – era pe o navă care a luat foc când au luat Falar Harbour. Nu a putut face nimic .

Seducătorul beat, fără unde să-l ducă. Cât de mizerabil este asta? Rupe inima .

Și îi spunea întotdeauna o vorbă bună pentru mama, când mergea la el să ascuți singurul cuțit pe care îl aveam. Cu greu încărcat nici un lucru. *— Lama aia cu care un șoarece nu s-ar putea bărbieri, hah! Hei, băiete, mama ta te-a lăsat vreodată să radi un șoarece? Bună practică pentru când cineva apare sub nasul tău! Încă câțiva ani, totuși* .

„ Deci", a spus cineva din mulțime, „un om gelos – nu, fă-l un om gelos, prost. Cu lemn pentru creier. Și câțiva oameni au râs, dar nu au fost râsete plăcute. Oamenii lucrau la ceva. Oamenii știau ceva. Oamenii își dădeau seama .

Ca o pasăre într-un tufiș de spini, Ma s-a strecurat înăuntru fără zgomot. Am urmat-o, gândindu-mă la bietul bătrân Ginanse și întrebându-mă cine va ascuți acum cuțitul mamei. Dar ta s-a ridicat chiar atunci și a făcut un pas înaintea mea. Mâinile îi picurau grăsime topită .

Nu-mi amintesc exact ce am văzut. Doar un fulger, într-adevăr. Aproape de fața lui Da, chiar sub maxilarul lui uriaș, cu barbă. Și a scos un gâlgâit și genunchii i s-au îndoit de parcă ar fi fost pe cale să se așeze – chiar asupra mea. Am sărit înapoi, m-am împiedicat în prag și am aterizat în praf de lângă bancă .

Ta scotea sunete de scuipat, dar nu din gura lui. De la gâtul lui. Și când a aterizat în genunchi, răsucindu-se în prag, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă afară, partea din față a pieptului era tot udă și roșu aprins. M-am uitat în ochii tatălui meu. Și pentru prima și singura dată în viața mea cu el, am văzut de fapt ceva viu acolo. O licărire, o strălucire, care s-a stins definitiv în timp ce se prăbuși pe prag .

În spatele lui, mama stătea în picioare ținând acel mic cuțit în mâna dreaptă .

— Poftim, băiete, ai grijă acum. Este suficient de ascuțit pentru a rade un șoarece — Magia Bridgeburner, ceea ce pot face cu un fier decent. Mai dă-ne un zâmbet, dragă Elade, e toată plata pe care o cer, dragă .

„ Ei bine, acum, recrute, ai stat vreodată pe loc? Te-am văzut întorcându-te. Spune-mi, bătrânul tău era un clovn de curte sau așa ceva? '

Nu, sergent-maestre, tatăl meu era tăietor de lemne .

' Serios? Sânge anormal? Dar ești o chestie slăbită pentru fiul unui tăietor de lemne. Atunci nu unul pentru comerț? '

A murit când aveam șapte ani, sergent-maestre. Nu eram de gând să-i urmez căile. Am ajuns să învăț cel mai mult din partea mamei mele a familiei – aveam o mătușă și un unchi care lucrau cu animale .

— Ți- *am găsit un nume, băiete* .

Master-sergent?

' *Vezi, am scris-o chiar aici, făcând-o oficial. Numele tău este Widdershins și acum ești marin. Acum ieși din ochi și fă pe cineva să bată câinii ăia. Lătratul ăsta mă înnebunește* .

— Cum e stomacul, Wid?

— Arde ca cărbunii, sergent.

O jumătate de duzină de obișnuiți veneau alături de ei. Cel din frunte se uită la Balm și spuse: „Pumnul Blistig ne-a repartizat pe acesta, sergent. L-am pus în mână...

— Cel mai bine sub o pătură, caporale, spuse Balm.

Throatslitter a scos un râs ciudat, iar echipa de obișnuiți a sărit la sunet.

— Ajutorul tău este întotdeauna binevenit, a adăugat Balm. — Dar de acum înainte, aceste vagoane au detalii despre pușcașii marini care să le ajute să le păzească.

Caporalul părea destul de nervos pentru ca Widdershins să-l privească mai atent. *Acum, aceasta este o față îngrozitor de plinuță pentru cineva cu trei căni minuscule pe zi* .

Caporalul era destul de încăpățânat sau prost încât să încerce din nou. „Pumnul Blistig-”

— Nu sunt comandanți ai pușilor marini, caporale. Dar să-ți spun ce, du-te la el și spune-i totul despre această conversație, tu de ce nu? Dacă are o problemă, poate veni la mine. Sunt sergent Balm, echipa a IX-a. Sau, dacă sunt prea jos pentru el în toate astea, de ce, poate să-l vâneze pe căpitanul Fiddler, care este în frunte, la punct. Balm și-a înclinat capul și și-a zgâriat maxilarul. — Parcă îmi amintesc, din zilele mele de antrenament de bază, că un Pumn îl depășește pe un căpitan – hei, Deadsmell, nu-i așa?

— Mai ales, sergent. Dar uneori, ei bine, depinde de Pumn.

— Și căpitanul, adăugă Throatslitter, înghiontindu-l pe Widdershins cu un cot ascuțit.

— Acum are un rost, gândi Balm. — Cam lipicios, ca o mână sub o pătură.

Al doilea râs al lui Throatslitter i-a făcut să se grăbească.

— Soldații ăia păreau roșii, mormăi Widdershins după ce s-au retras în întuneric. — La început, ei bine, bieții proști doar urmau ordinele, așa că am crezut că ești nepoliticos, sergent, dar acum am niște suspiciuni.

— Asta este o infracțiune executabilă, spuse Deadsmell. — Ce sugerezi tu acolo, Wid.

— Se va întâmpla în curând, dacă nu s-a întâmplat deja, spuse Widdershins, strâmbându-se. — O știm cu toții. De ce crezi că Fid ne-a bătut în cuie pe aceste vagoane?

Throatslitter a adăugat: „Am auzit că ne luăm mașinile grele pentru asta, dar apoi nu am fost.

— Nervos, guturale? întrebă Widdershins. — La urma urmei, doar noi patru. Cel mai înfricoșător lucru la noi este râsul tău îngrozitor.
— Totuși, a funcționat, nu-i așa?
— S-au dus să se plângă pe căpitanul lor sau pe oricine, a spus Balm. — Se vor întoarce cu întăriri, cred eu.
Widdershins l-a lovit pe Throatslitter cu cotul, răzbunând acel produs de mai devreme. — Speriat, Guturale?
— Doar din răsuflarea ta, Wid, îndepărtează-te de mine.
— Mai am o echipă de cealaltă parte a acestor vagoane, a subliniat Balm. — Vede cineva care?
S-au uitat cu toții, dar cele trei șiruri de nenorociți de transportoare le-au blocat în mare parte vederea. Gâtul a mormăit. — Ar putea fi însuși Whiskyjack. Dacă avem probleme, ei nu vor putea trece prin...
'Care e problema ta?' a cerut balsam.
Throatslitter și-a dezvăluit dinții. — Aceasta este *setea* cu care avem de-a face aici, sergent... nu, voi toți! De unde veneam eu, secetele au lovit des, iar cel mai rău a fost atunci când orașul a fost asediat - și cu Li Heng, ei bine, în timpul deșeurilor cu Seti care era aproape în fiecare vară. Deci știu despre sete, bine? Odată ce febra lovește, nu se mai poate opri.
— Ei bine, nu este vesel? Poți să te oprești din vorbit acum, Tăietor de gât, și asta e un ordin.
— Cred că este echipa lui Badan Gruk, a spus Deadsmell.
balsam pufni.
Widdershins se încruntă. — Asta e o problemă, sergent? Sunt Dal Honese la fel ca tine, nu-i așa?
— Nu fi idiot. Sunt din junglele sudice.
— Deci ești, nu-i așa?
— Chiar dacă aș fi fost, și nu spun că n-am fost, sau a fost, asta nu ar avea nicio diferență, mă înțelegi, Wid?
'Nu. Tayschrenn însuși nu ar fi putut înțelege ce tocmai ai spus, sergent.
— E complicat, asta-i tot. Dar... Badan Gruk. Ei bine, ar putea fi mai rău, presupun. Deși, așa cum a spus Throaty, amândoi am avea probleme să-l susținem pe celălalt. Mi-aș dori ca Fid să nu fi scos grelele de la noi. Ce crezi că a făcut cu ei?
Deadsmell spuse: „Faradan Sort a fost cel care a venit după Kindly, să vorbească cu căpitanul. Și nu am ascultat în mod deliberat sau nimic. S-a întâmplat să stau aproape. Așa că nu am prins totul, dar cred că ar putea fi niște probleme cu transportoarele de mâncare din spate. Mă gândesc că acolo s-au dus grele.
— Ce, să ușurezi încărcăturile?
A țipat Taietorul de gât.

Lap Twirl se zgârie la capătul nasului unde fusese cândva vârful. — Cam jignesc, mormăi el, ei se numesc Bridgeburners.

Burnt Rope aruncă o privire spre compania care mărșăluia din stânga lui. Privit cu ochii la cei trei boi care se plimbau la fel cum boii mergeau în toată lumea. *Așa arată când cineva face ceva ce nimeni nu vrea să facă. Animale de tracțiune. Desigur, totul se datorează prostiei, nu-i așa? Faceți treaba, obțineți mâncare, munciți mai mult pentru a obține mai multă mâncare. Din nou si din nou. Nu ne place deloc* . — Nu-mi pasă cum se numesc, Lap. Ei mărșăluiesc la fel ca noi. În aceeași mizerie și când suntem cu toții oase albite, ei bine, cine ar putea face diferența dintre noi?

— Aș putea, spuse Lap Twirl. 'Ușor. Doar privind la cranii. Îmi dau seama dacă este o femeie sau un bărbat, tânăr sau bătrân. Îmi dau seama dacă este un prost născut în oraș sau unul de țară. Acolo unde am făcut ucenicie, înapoi în Falar, maestrul meu avea rafturi și rafturi cu cranii. Făcea un studiu – putea deosebi un Napan de un Quon, un Genabackan de un Kartoolian...

Caporalul Clasp, mergând cu un pas înainte, pufni zgomotos și apoi se întoarse pe jumătate: — Și l-ai crezut, Lap? Lasă-mă să ghicesc, așa și-a câștigat existența, nu-i așa? Nu tu, Falari, ai avut chestia aia cu îngroparea rudelor în pereții caselor tale? Așa că, când au apărut pretenții rivale cu privire la vreo clădire, toți au fugit la cei care scriu cranii.

— Stăpânul meu era renumit pentru soluționarea disputelor.

— Pun pariu că era. Ascultă, antrenează un bărbat sau o femeie, bătrân sau tânăr - sigur, voi cumpăra asta. Dar restul? Uită de asta, Lap.

— De ce vorbim din nou despre cranii? întrebă Burnt Rope. Când nimeni nu părea în stare să vină cu un răspuns, el a continuat: „Oricum, cred că e în regulă că le-am luat atât de aproape pe Bridgeburneri, în loc de ei obișnuiți – dacă suntem aglomerați la acest vagon aici, vom ar putea să-i cheme să ajute.

— De ce ar face asta? întrebă Lap Twirl.

— Nu pot spune. Dar Dead Hedge, el este un adevărat Bridgeburner...

— Da, spuse Clasp târâtor, am auzit și asta. Pur gunoaie, știi. Toți sunt morți. Toata lumea stie asta.'

„Nu Fiddler...”

— Cu excepția Lăutarului...

— Și Fiddler și Hedge erau în aceeași echipă. Alături de Quick Ben. Deci, Hedge este adevărat.

— În regulă, bine, deci nu este un gunoi pur. Dar el ne ajută. Avem probleme aici, nu avem pe nimeni altcineva la care să caute ajutor. Echipa lui Tarr este de cealaltă parte a transportatorilor – nu ne poți ajunge. Așa că, stai atent, mai ales când sună clopoțelul de la miezul nopții.

Dinaintea tuturor, sergentul Urb privi înapoi. — Toată lumea se relaxează, spuse el. — Nu vor fi probleme.

— Ce te face atât de sigur, sergent?

— Pentru că, caporale Clasp, avem Bridgeburneri care mărșăluiesc lângă noi. Și au primit pisoi.

Burnt Rope s-a alăturat celorlalți în semn solemn din cap. Urb știa lucrurile lui. Au fost norocoși să-l aibă. Chiar și cu Saltlick trimis pe coloana din spate, ar fi bine. Burnt Rope aruncă o privire invidioasă la acea trăsură uriașă a Letherii. — Aș vrea să am niște pisoi.

Dacă ceva, eliberarea a fost cea mai ușoară dintre toate opțiunile rămase. Celelalte alegeri s-au înghesuit, împodobite și neplăcute, și se uitau cu expresii beligerantoare. În așteptare, în așteptare. Și așa a vrut să se îndepărteze de ei pe toți. Și-a dorit atât de mult să-și dea drumul.

În schimb, căpitanul pur și simplu a mers, cercetașii săi șoptind în jurul lui ca niște amintiri din copilărie. Nu-i dorea prin preajmă, dar nici nu-i putea trimite departe. Cu asta era blocat. De asta suntem cu toții blocați .

Și deci nu a existat nicio renunțare, nici de la nimic din toate astea. El știa ce voia Adjunctul și ce dorea ea de la el. *Și pușcașii mei pușcași și marinii mei. Și nimic din toate acestea nu este corect și amândoi îl știm și nici asta nu este corect* . Celelalte alegeri, dorindu-l să le întâlnească privirea, stăteau în fața lui ca o legiune nestăpânită. Ia - *ne, Lăutar, suntem tot ceea ce ai vrut să spui, de o mie de ori în viața ta - când te-ai uitat și ai rămas tăcut, când ai lăsat totul să treacă în loc să faci un pas direct în calea tuturor acestor lucruri. la naiba, toată mizeria aceea cruntă. Când... las-o să plece. Și am simțit că bucăți din tine mor înăuntru, mici, abia o înțepătură, și apoi au plecat* .

se *adună, soldat. nu-i asa? Așa că spune că de data asta nu te lăsa, nu ocoli. Ea spune... ei bine, știi ce spune ea* .

Fiddler nu a fost surprins de faptul că vocea mustrătoare din el, vocea acelor alegeri împotrivă în față, era a lui Whiskyjack. Aproape că putea să-și vadă ochii de sergent, albaștri și gri, culoarea armelor șlefuite, culoarea cerului de iarnă, fixându-și asupra lui acea privire plină de cunoștință, cea care spunea: „ *O să faci bine, soldat, pentru că nu știi să faci orice altceva. A face bine, soldat, este singurul lucru la care ești bun* . Și dacă doare? ' *Păcat. Încetează-ți să te mai curățești, Fid. În plus, nu ești atât de singur pe cât crezi că ești* .

El a mormăit. Acum de unde venise acel gând? Nu conteaza. Începea să pară că toată treaba era inutilă. Începea să pară că acest deșert avea să-i omoare pe toți. Dar până atunci, mergea mai departe, și mai departe, mergând.

Mersul pe jos.

O mână mică și murdară i-a tras smucitura. S-a uitat în jos.

Băiatul arătă înainte.

Mersul pe jos.

Fiddler miji ochii. Forme în depărtare. Siluete care apar din întuneric.

Mersul pe jos.

— Zei de jos, șopti el.

Mersul pe jos .

CAPITOLUL cincisprezece

Și toate epocile trecute
Nu ai nimic de spus
Se odihnesc liniștiți sub picioare
Nu scoate o șoaptă
Sunt morți ca ochii
Asta i-a privit
Călărind praful care se adună
În colțuri pierdute și uitate
Nu le vei găsi
Zgâriat în suluri
Sau între legături
Din tomurile legate cu piele
Nici o dată sculptate
Pe stele și pereți de piatră
Ei nu se ascund
Așteaptă să fie găsit
Ca niște comori ale adevărului
Sau sfânta revelație
Nici unul din vremurile trecute
Va coborî din ceruri
Cuprins în mână
De un zeu sau strâns strâns
De un profet care se poticnește
Toate aceste epoci trecute
Rămâi pentru totdeauna neatins
Cu lecțiile neînvățate
De prostul care nu poate face nimic
Dar priviți înainte
Unde se află viitorul
Rânjind cu ochii goali

Zile neajutorate

Fisher kel Tath

Timpul devenise lipsit de sens. Lumea lor se rostogolea acum ca valurile, înainte și înapoi, plină de sânge. Yan Tovis a luptat cu oamenii ei. Ea putea să egaleze sălbăticia fratelui ei, dacă nu priceperea lui. Ar putea să o doboare pe Liosan până când mușchii brațului ei au cedat în cele din urmă și s-ar fi dat înapoi, târându-și sabia în spatele ei. Până

când întunericul ploios și plat s-a desfășurat din colțurile vederii ei și ea s-a clătinat, pieptul țipând după respirație, momente de la alunecarea în inconștiență, dar cumva de fiecare dată reușind să se tragă înapoi, împingându-se de presă și împiedicându-se printre răniți și muribunzi. . Și apoi să cadă în genunchi, pentru că un alt pas era dintr-o dată imposibil și de jur împrejurul ei se învârtea fluxul și refluxul necontenit al mareelor, neclaritatea figurilor care se mișcau dintr-un corp în altul, iar aerul se umplu de un sunet teribil. Țipete de durere, strigăte de tăietori și brancardieri, vuiet de luptă nesfârșită, veșnică.

Ea a înțeles mult mai multe acum. Despre lume. Despre lupta de a supraviețui în acea lume. În orice lume. Dar nu putea găsi cuvinte pentru nimic. Aceste revelații erau inefabile, prea vaste pentru ca intelectul să le cucerească. Îi venea să plângă, dar lacrimile ei dispăruseră de mult și tot ce rămânea prețios putea fi găsit în următoarea respirație pe care a luat-o și în cea de după aceea. Fiecare o uimește cu darul său.

Întinzând un antebraț tremurător, ea și-a șters sângele și murdăria de pe față. O umbră a trecut peste ea și ea și-a ridicat capul pentru a vedea trecerea apropiată a altui dragon - dar nu a coborât până la breșă, nu de data aceasta, ci s-a ridicat sus, părând să plutească un moment în spatele perdelei Lightfall înainte de a se da înapoi și dispărând în strălucire.

Ușurarea a venit într-o goană greață care a făcut-o să se aplece înainte. Cineva a venit lângă ea, sprijinindu-și un braț ușor peste spate.

— Înălțime. Aici, apă. Băutură.'

Yan Tovis ridică privirea. Fața era cunoscută doar prin aceea că o văzuse iar și iar pe această femeie în presă, luptându-se cu o știucă andieană. Recunoscătoare, dar bolnavă de vinovăție, ea dădu din cap și luă burduful.

— Și-au pierdut voința pentru asta, Alteță. Din nou. Este șocul.

Șocul, da. Asta .

Jumătate din oamenii mei sunt morți sau prea răniți pentru a lupta. Cat mai multi Letherii. Și fratele meu stă nemișcat, de parcă totul va fi planificat. De parcă ar fi mulțumit de nebunia noastră încăpățânată, lucrul acesta pe care l-a făcut din noi toți .

Fierarul va îndoi fierul după voia lui. Fierarul nu plânge când fierul se zbate și rezistă, când caută să-și găsească propria formă, propriul adevăr. El lovește sabia, până când bate un nou adevăr. Tivita și mortală .

— Înălțime, ultimul sânge s-a spulberat. Eu–am văzut suflete, prinse înăuntru – destrăgându-se. Alteță, i-am văzut țipând, dar n-am auzit nimic.

Yan Tovis s-a îndreptat, iar acum era timpul să fie cel care dă mângâiere. Cu toate acestea, ea uitase cum. — Cei pierduți înăuntru, soldat, vor sta pentru totdeauna pe țărm. Există... locuri mai rele în care

să fii. Dacă ar putea, ar tresări la propriul ton. Atât de lipsit de viață, atât de rece.

În ciuda acestui fapt, ea a simțit că ceva de genul îi va fura înapoi în tânără. Părea imposibil. *Yedan, ce ai făcut din poporul meu?*

De cât timp a fost? Într-un loc în care zilele nu puteau fi măsurate, unde singurul tempo era spălarea și potopul de figuri care urlau, această maree clocotind în inima miezului nopții, ea nu avea răspuns la această cea mai simplă dintre întrebări. Ridicând burduful de apă, ea bău adânc, apoi, jumătate înspăimântată, jumătate neîncrezătoare, a înfruntat Lightfall.

Iar rana, unde ultimii dintre Liosan încă în viață de pe această parte, cădeau săbiilor Shake și stiucilor Andiian. Fratele ei era acolo jos. Fusese acolo jos pentru ceea ce părea pentru totdeauna, insensibil la epuizare, în timp ce unitățile se dezactivau, iar altele se împiedicau pentru a le ajuta, în timp ce războinicii din Gara lui cădeau unul câte unul, în timp ce veteranii primei bătălii ieșeau în prim-plan în locul lor. , în timp ce și ei au început să cadă și au sosit veteranii Shake - ca această femeie lângă ea.

Frate. Poți ucide pentru totdeauna. Dar nu putem tine pasul cu tine. Nimeni nu poate .

Văd un sfârșit la asta, când stai singur și morții vor fi pământul tău .

Se întoarse spre soldat. 'Trebuie sa te odihnești. Transmite această știre reginei Drukorlat. Peretele de sânge s-a spart. Liosanii s-au retras. Jumătate dintre noi rămânem.

Femeia se uită cu privirea. Și apoi s-au uitat în jur, de parcă abia acum și-ar fi dat seama de toată întinderea ororii care le înconjura, mormanele de cadavre, întreaga șuviță o masă de corpuri în decubit sub pături îmbibate de sânge. Și-a văzut din gură cuvântul *jumătate* .

— Când ești la palat, odihnește-te. Mânca.'

Dar soldatul clătina din cap. — Înălțime. Mi-a mai rămas un frate. Nu pot sta în palat – nu pot să-l părăsesc prea mult timp. Îmi pare rău. Îți voi transmite mesajul și apoi revin imediat.

Yan Tovis a vrut să-i bată joc de ea, dar și-a mușcat furia, pentru că nu era destinată acestei femei, ci lui Yedan Derryg, care făcuse asta poporului ei. — Atunci spune-mi, unde este fratele tău?

Femeia a arătat spre un băiat care dormea într-o presa de luptători Shake care se odihneau în apropiere.

Viziunea părea să-l înjunghie adânc în Yan Tovis și ea s-a străduit să înăbușe un suspine. — Fii cu el, atunci — voi găsi altul pentru mesaj.

'Alteță! Eu pot-'

Ea a împins burduful în brațele femeii. — Când se va trezi, îi va fi sete.

Văzând expresia rănită a soldatului în timp ce se dădea înapoi, Yan Tovis nu s-a putut decât să se întoarcă de la ea, fixându-și încă o dată privirea asupra breșei. *Nu tu ești cel care m-a eșuat* , a vrut ea să-i spună

soldatului, *eu sunt cel care te-am dezamăgit* . Dar apoi a rămas din nou singură și era prea târziu.

Frate, ești acolo jos? Nu te pot vedea. Mai ești triumfător? nu te pot vedea .

Tot ce pot vedea este ce ai făcut. Ieri. Acum o mie de ani. În respirație tocmai trecută. Când nu mai rămân decât fantome pe țărm, ele îți vor cânta laudele. Ei vor face din tine o legendă pe care nimeni viu nu o va auzi vreodată - zei, însuși intervalul de timp trebuie să fie plin de astfel de legende, pierdute pentru totdeauna, dar șoptite veșnic în vânt .

Dacă aceasta este singura măsură adevărată a timpului? Tot ceea ce numai morții au fost martori, tot despre care numai ei pot vorbi, deși nicio viață muritoare nu îi va auzi vreodată. Toate acele povești pierdute pentru totdeauna .

Este de mirare că nu putem să ne apucăm de veacurile trecute? Că tot ceea ce putem gestiona este ceea ce se agață de propriile noastre vieți și ceea ce așteaptă la îndemână? Pentru toți ceilalți, suntem blestemați până la surditate .

Și așa, pentru că nu știa altceva de făcut, în mintea ei, Yan Tovis și-a întins mâna - la acel moment cu o zi trecută, sau cu o suflare în urmă, sau chiar în zorii timpului, când l-a văzut pe fratele ei conducând o ieșire în fața centrului Liosan, iar sabia lui Hust urlă de măcel și, cu acea voce, a chemat un dragon.

Ea și-a strâns curelele cârmei și și-a pregătit sabia. Jos, la breșă, Liosanul se revărsa ca spuma din rană, iar Yan Tovis o văzu pe Shake flambându-se. Peste tot, în afară de centru, unde fratele ei și-a croit drumul înainte și tot inamicul care se clatina în fața lui părea să se miște cu jumătate din viteza lui. Ar fi putut tăia stuf pentru toată rezistența pe care i-au oferit-o. Chiar și de la această distanță, sângele s-a spălat ca un val de arc înainte de înaintarea lui Yedan, iar în spatele lui l-au urmat luptători Shake, iar ea a putut vedea cum moartea lui îi infecta, îi ridică într-o stare de furie frenetică.

Dintr-un flanc, două companii de Letherii au împins să-și întărească oamenii, iar ea a văzut linia înțepenită, a văzut-o să-și ridice picioarele și să țină tare.

Yan Tovis a pornit spre celălalt flanc, mărind ritmul până când a făcut jogging. Orice mai rapid ar fi insuflat panică celor care au văzut-o. Dar cu cât a durat mai mult, cu atât acel flanc se apropie de rutare și cu atât mai mulți oameni au murit sub atacatorii Liosan. Inima i-a tunat și tremurul a pus stăpânire pe tot corpul ei.

În presă, strigând acum, forțându-și drumul. Luptătorii ei au găsit-o cu ochi sălbatici, înspăimântați, ațintiți asupra ei cu o speranță bruscă.

Dar aveau nevoie de mai mult decât de speranță.

Ea și-a ridicat sabia și a devenit o regină care mergea la război. Dezlănțuită, pofta de luptă a liniei ei regale, generație după generație a

acestei nevoi unice, acest nectar de putere, care se ridică în ea, luând cuvintele din vocea ei, lăsând doar un țipăt sălbatic care i-a făcut pe cei apropiați să tresară și să se uite cu privirea. .

Strâns într-un colț al minții ei era o conștientizare sumbră, observând cu un zâmbet ironic pe jumătate. *Mă auzi, frate? Aici în stânga ta? Dai din cap multumit? Simți că sângele meu ajunge să-l întâlnească pe al tău? Conducătorii Shake, încă o dată luptă pe țărm* .

Oh, nu am fost niciodată atât de patetici ca în acest moment, Yedan. Patetic în soarta noastră, prinși în rolurile noastre, locul nostru în lucruri. Ne-am născut în această scenă. Fiecare libertate era o minciună. O minciună teribilă, zdrobitoare .

Inamicul era brusc în fața ei. I-a întâmpinat cu un zâmbet, apoi cu fulgerul sabiei ei.

De fiecare parte, oamenii ei s-au adunat. Luptându-se cu regina lor — nu o puteau lăsa singură, nu o puteau părăsi, nu acum, iar ceea ce le-a pus stăpânire pe viața atunci a fost ceva nestăpânit și imens, un leviatan treaz. Au ripostat, oprind înaintarea lui Liosan, apoi au împins înainte.

Lumina a explodat ca sângele din rană.

Yedan și paa lui de luptători Shake au dispărut în valul care țâșnește.

Ea i-a văzut pe adepții fratelui ei aruncați pe spate, răsturnând ca păpușile de cârpă într-un uragan. Armele zburau din mâini, cârmele s-au desprins, membrele s-au batut. Au fost aruncați în sus împotriva tibiei rudelor lor care țineau linia centrală, chiar dacă aceasta s-a zguduit înapoi la un vânt urlator care a izbucnit din rană.

În furtuna de foc, Yedan rămase brusc singur.

Yan Tovis a simțit gheață în vene. *suflarea dragonului* -

O formă masivă se profilează în breșă, umplând-o, apoi din lumina fulminantă izbucni un cap de reptilian, cu fălcile deschise într-un mârâit șuierător. Se aruncă la fratele ei.

Ea a tipat.

Am auzit fălcile lovind pământul ca pumnul unui zeu – și am știut că Yedan nu mai era acolo. Vocea ei ascuțită acum, ea s-a tăiat înainte, abia văzându-i pe cei pe care i-a tăiat.

Râsul maniacal a umplut aerul — *Hust! Treaza!*

Ea a rupt, s-a clătinat și a văzut...

Capul dragonului se ridica într-un strop de nisip îmbibat de sânge, gâtul arcuindu-se, fălcile întinzându-se încă o dată largi, apoi, ca de nicăieri, Yedan Derryg se afla chiar sub acel cap enorm de șarpe și își balansa sabia care râdea. — și acea bucurie s-a transformat într-un țipăt de încântare când marginea lamei s-a tăiat adânc în gâtul dragonului.

Era un om care zdrobește în tulpina unui copac vechi de secole. Impactul ar fi trebuit să-i spargă oasele brațelor. Sabia ar fi trebuit să

revină sau să explodeze în mâinile lui, împroșcând cioburi de moarte.

Cu toate acestea, ea a văzut arma rupând prin acel enorm gât blindat. Ea a văzut sângele și sângele izbucnind în urma lui, iar apoi o fântână de sânge stropit în aer.

Dragonul, cu umerii blocați în breșă, s-a scuturat de lovitură. Gâtul lung s-a biciuit în sus, căutând să se îndepărteze, iar în căscarea rănii din gât, Yan Tovis a văzut strălucirea osului. Yedan tăiase până la coloana vertebrală a dragonului.

Un alt țipăt de bucurie și-a anunțat întoarcerea în spate.

Capul dragonului și un braț de gât au sărit apoi, într-o parte, iar fălcile căscate au înclinat nasul în jos și au bătut șuvița de parcă și-ar fi batjocorit prima fantezie. Capul s-a înclinat și apoi a căzut cu o bubuitură tremurătoare, ochii uitându-se fără vedere.

Gâtul fără cap s-a zvârlit în sus ca un vierme orb uriaș, scuipând sânge în stropii sclipitoare, iar de toate părțile fiarei tremurânde, decapitate, cristale negre s-au împins din nisipul udat, adunându-se, ridicându-se pentru a forma pereți fațetați - și din fiecare cadavru care fusese stropită sau îngropată în potopul de forme fantomatice care acum s-au ridicat, zbătându-se în acel cristal. Gurile deschise în țipete tăcute.

Evitând capul care cădea, Yedan înaintase pur și simplu spre corpul tremurând care umplea breșa. Folosind ambele mâini, a împins sabia Hust, arătând primul, adânc în pieptul fiarei.

Dragonul a explodat din rană, solzi și os sfărâmat, dar chiar și în timp ce Yedan se clătina sub potopul de sânge, sângele s-a spălat de pe el, așa cum ar ploua pe ulei.

Hust. Ucigașul dragonilor. Îți vei apăra cel care o poartă, pentru a-ți păstra bucuria vie. Hust, râsul tău teribil dezvăluie nebunia creatorului tău .

Dorința lui Yedan de a prinde cadavrul unui dragon în breșă nu trebuia să fie – nu de data aceasta – pentru că putea vedea corpul ruinat fiind târât înapoi în fante puternice – *mai mulți dragoni în spatele acestuia, înghesuind poarta* .

Va trece altul? Să întâmpinăm soarta rudelor?

cred ca nu .

Nu încă .

Nu de ceva timp .

Liosanii de pe această parte a rănii erau morți, trupurile îngrămădite pe toate părțile. Ea Shake stătea deasupra lor, doi, trei adânciți sub picioarele lor instabile, și ea a văzut șocul din fețele lor în timp ce se uitau la Yedan Derryg, care stătea în fața rănii - suficient de aproape pentru a face un pas, dacă el dorea așa, și duce lupta în tărâmul inamicului. Și pentru o clipă ea s-a gândit că ar putea - nimic nu era imposibil pentru fratele ei - dar, în schimb, el sa întors și a întâlnit ochii surorii sale.

— Dacă ai fi îngenuncheat...
— Nu e timp, răspunse ea, scuturând sângele din sabia ei. — Ai văzut asta. Ei știu ce ai căuta să faci, frate. Nu vor permite asta.
— Atunci trebuie să facem ca ei să nu aibă niciun cuvânt de spus în această chestiune.
— Erau nerăbdători, spuse ea.
El a dat din cap, apoi i-a înfruntat pe luptători. — Vor curăța poarta și se vor reforma. Căpitani! Trageți-vă unitățile înapoi și reasamblați în spate. Sună chemarea către Letherii. Shake - acum ai rezistat pe țărm și ai rezistat bine. Își înveli arma, reducând la tăcere chicotul înfiorător. „Așa ne vom măsura ultimele zile. Aici, pe această graniță desenată cu oasele strămoșilor noștri. Și nimeni nu ne va mișca.
'Scutura! Spune-mi când ai venit acasă – spune-mi când îți vine în sfârșit adevărul. Ești *acasă* .
Cuvintele au îngrozit-o, dar și mai înfiorător a fost și hohotetul de răspuns din partea oamenilor ei.
Yedan a părut surprins și s-a întors spre ea atunci, iar ea a văzut adevărul în ochii lui.
Frate, nu simți asta. Nu simți că ai venit acasă. Nu te simți ca ei!
O fulgerare de ceva în privirea lui, ceva intim între ei care o zguduia ca nimic altceva. Dor, frică și disperare.
Oh, Yedan. Nu am știut. nu stiam .
Kadagar Fant, Lordul Luminii, stătea tremurând în fața cadavrului lui Iparth Erule. Aceasta a fost a treia sa vizită în zona de triaj dinaintea porții, a treia oară coborând de pe zidul înalt pentru a sta în fața dragonului fără cap, care zăcea pe o parte, la capătul unei ramuri ondulate de cioburi negre sparte. Solzii aurii s-au tocit, burta era balonată de gaze, iar capemoths s-au adunat în gura căscată a gâtului tăiat, o masă de aripi albe care fluturaseră - ca și cum flori ar fi izbucnit din cadavru într-o sărbătoare maniacală.
Aparal Forge și-a îndepărtat privirea de la stăpânul său, nepregătit încă pentru el. Trimisese legiune după legiune prin breșă și, cu o disperare crescândă, îi privea pe fiecare retrăgându-se, sfâșiat și însângerat. Sute de soldați ai săi stăteau întinși pe pătuțuri care picura sub baldachin – le putea auzi strigătele în mijlocul zgomotului armelor pregătite pentru următorul asalt – și de trei ori numărul lor stătea veșnic tăcut în rânduri ordonate dincolo de tranșeele tăietoare. Habar nu avea câți s-au pierdut dincolo de breșă — o mie? Mai mult? Inamicul nu avea niciun interes să trateze răniții lui Liosan și de ce ar face-o? *Le-am ucide răniții la fel de repede și le-am numi milă. Acestea sunt mecanica războiului. Acolo ne duce logica, de fiecare dată* .
Deasupra lui navigau trei dragoni. Asemenea păsărilor tresărite spre cer, au refuzat să coboare și au fost acolo sus de la moartea lui Iparth. Aparal le simțea furia și ceva asemănător cu foamea - de parcă o parte din ei, ceva reptilian și fără suflet, ar fi vrut să coboare și să se

hrănească cu carcasa aceea de rang. Cei șapte rămași, adunați încă de dimineață, așezaseră tabere discrete pe tumurile de ambele părți ale Marelui Bulevar, cu legiunile lor la comandă așezate în jurul lor. Elitele, adevărații războinici liosani, încă nu scot arme, încă mai înaintează spre poartă, așteptând doar comanda lui Kadagar.

Când ar veni? Când ar decide stăpânul lor că și-a văzut destui cetățeni murind? Locuitori obișnuiți ai orașului, comandați de nobili prinși sub rândurile selecte ale Soletakenului, soldați doar cu nume, și oh, cum au murit!

Furia a clocotit în el la acest gând. *Dar nu mă voi uita la domnul meu. Nu-l voi mai ruga din nou. Se va ceda doar când vor fi toți morți? Pentru cine, deci, această victorie?* Dar știa răspunsul la acea întrebare.

Dacă Kadagar Fant a stat singur la sfârșitul tuturor acestor lucruri; dacă s-ar așeza în întunericul unei camere goale a tronului într-un palat gol, într-un oraș gol, tot l-ar socoti un triumf. A câștiga Kharkanas nu avea sens; ceea ce conta pentru Domnul Luminii era anihilarea absolută a celor care i se opuneau. *Pe ambele părți ale bresei* .

Îți amintești, Kadagar, ziua în care străinul a venit la Saranas? Eram încă copii atunci, încă prieteni, încă deschiși posibilităților. Dar chiar și noi am împărtășit șocul nostru față de nervii lui. Un om, aproape la fel de înalt ca un Liosan, purtând sub o mantie de lână zdrențuită o haină de zale care îi ajungea până la glezne, o sabie bastardă atârnată sub brațul stâng. Părul lung și cărunt, mârâit de indiferență, o barbă păta sub buzele subțiri nuanța de rugină. Zâmbea — toți erau de acord cu asta, de la cercetașii de dincolo de ziduri până la paznicii de la Poarta de Sud, până la cei de pe străzi care s-au oprit să-l privească îndreptându-se spre cetatea din inima Saranasului .

Și încă zâmbea când a pășit în sala tronului, iar tatăl tău s-a aplecat în față pe Înaltul Tron, făcând lemnul de os să scârțâie .

Haradegar – unchiul tău – a mârâit și a întins mâna după sabia lui. Prea multă aroganță în acest străin. Prea mult dispreț în acel zâmbet .

Dar tatăl tău a ridicat o mână, ținându-și Stăpânul de Arme, și i-a vorbit străinului pe un ton pe care nu l-am auzit până acum .

Kallor *, Înaltul Rege, bine ai venit în Saranas, ultimul oraș din Tiste Liosan. Sunt Krin Ne Fant, Campionul Luminii Casei Înalte* ...

lui *Serap?* '

Domnul lor a tresărit, iar Kadagar, am văzut rușinea în ochii tăi .

— Bunica mea, Înaltul Rege. nu știam ...

— Nu ar avea de ce să îți spună, nu-i așa? Kallor se uită în jur. „Era practic o prizonieră aici – chiar și-au trimis roanice. A sosit ca străin și ca străin ai fost hotărât să o păstrezi. Este de mirare că ea a fugit din această găleată? '

Sabia lui Haradegar șuieră liber .

Kallor s-a uitat la Armier și a rânjit, și orice a văzut Haradegar în ochii Înaltului Rege i-a furat curajul - o, rușine peste rușine, Kadagar!

Acestea au fost primele tale răni? Cred că acum că au fost .

Înaltul Rege l-a înfruntat încă o dată pe Krin. — I-am promis și sunt aici. Krin Ne Fant, bunica ta Serap, din linia Issgin, a murit .

Krin s-a așezat încet pe tron, dar acum părea micșorat, ofilindu-se în acea cușcă de lemn de os. „Ce... ce sa întâmplat? '

Kallor mormăi. 'Ce s-a întâmplat? Tocmai ți-am spus. Ea a murit. Nu este suficient? '

' *Nu* .'

Ridicând din umeri, Înaltul Rege spuse: — Otravă. Prin propria ei mână. Am găsit-o în zorii primei zi a Sezonului muștelor, rece și încă pe tronul pe care i-am făcut-o cu mâinile mele. Krin Ne Fant, eu sunt ucigașul ei .

Îmi amintesc de tăcerea care a urmat. Îmi amintesc cât de uscată era gura mea și cum nu puteam să mă uit nicăieri decât la acest om groaznic, cenușiu, care stătea ca unul fără teamă, dar rostia totuși cuvinte care invitau la violență .

Dar Fant clătina din cap. „Dacă... ai spus „de propria ei mână ”-”

Zâmbetul s-a transformat într-un mârâit. „Crezi cu adevărat că sinuciderea aparține numai celui care își ia viața? Tot ce putrezesc despre egoism și ura de sine? Minciunile pe care ni le spunem pentru a ne absolvi de orice vină, de toate rolurile pe care le-am jucat în acea moarte nefericită? Ridică o mână îmbrăcată în lanț, arătă mai întâi cu degetul către Krin și apoi cu un gest larg către toți cei care stăteau în sala tronului. „Toți ați avut rolul vostru de jucat în moartea ei. Ușile pe care le țineai încuiate. Servitorii și prietenii loiali pe care i-ai luat de la ea. Șoaptele tale prost deghizate la spatele ei sau când a pășit într-o cameră. Dar nu am venit să măresc răzbunare în numele ei. Cum pot? Cel mai proaspăt sânge al vinovăției este bazinul în care mă aflu acum. Nu aș putea să o iubesc suficient. Nu pot iubi niciodată suficient .

' *Am ucis-o. O picătură de otravă în fiecare zi, timp de o mie de ani* .

dorințele *ei, mă întorc la Saranas. După dorințele ei, îți aduc asta. Și apoi a scos de sub mantia lui cenușie o păpușă de cârpă răvășită. Aruncă-l astfel încât să alunece la picioarele estradei* .

Și în acel timp, cuvântul a călătorit, iar acum stând în interiorul ușilor, la douăzeci de pași în spatele lui Kallor, stătea mama tatălui tău. fiica lui Serap .

Kallor știa că e acolo? Ascultându-i cuvintele? Ar fi schimbat ceva?

„ Făcea asta pentru fiica ei”, a spus Kallor, „și l-a luat cu ea când a fugit. Neterminat. De fapt, puțin mai mult decât pânză și lână înnodate. Și așa a rămas, pentru toate secolele în care am cunoscut-o și am iubit-o. Presupun, a adăugat el, că a găsit-o din nou din întâmplare. Și a hotărât că este nevoie de... finisare. În zorii când am găsit-o, i s-a așezat în poală ca un nou-născut .

În spatele lui, mama lui Krin scoase un sunet rănit și se lăsă în genunchi. Slujitorii ei se repeziră aproape .

Zâmbind încă o dată, Kallor și-a desfăcut hamul pentru arme și l-a lăsat să cadă pe podea cu gresie. Ciocnirea sună gol în cameră. — Cuvintele mele s-au terminat. Eu sunt ucigașul lui Serap și aștept sărutul tău de răzbunare dreaptă. Și apoi și-a încrucișat brațele și a așteptat .

De ce îmi amintesc asta acum, Kadagar? Desigur, cu toată tragedia mizerabilă a acelui moment, nu ce a urmat nu mi-a umplut cu adevărat pieptul de cenușă?

Krin, cu mâna ridicată, cu degetele lipite de tâmplă, fără nici măcar privirea în sus, în timp ce făcu un gest cu cealaltă mână. Și șoptit. — Du-te, Kallor. Doar... du-te .'

Și cum am înțeles în sfârșit zâmbetul Înaltului Rege. Nu este un lucru de plăcere. Nu, acesta a fost zâmbetul unui bărbat care a vrut să moară .

Ce am facut? L-am negat .

Îmi amintesc cum s-a întins să-și ia sabia, cum s-a întors, cu spatele la tron și omul așezat pe el și a ieșit. L-am văzut trecând pe lângă grămada de servitori și pe femeia îngenuncheată în mijlocul lor, iar el a făcut o pauză, a privit-o în jos .

Dacă a spus ceva atunci, noi nu am auzit. Dacă rostia cuvinte blânde, nimeni din raza de acțiune nu vorbea vreodată despre ele. Și apoi a mers mai departe, afară și dincolo de vederea lor .

Patru ani mai târziu ai jurat că nu vei naște niciodată un copil. Că toți liosanii ar fi copiii tăi, să vină ziua în care te-ai urcat pe tron. Și s-ar putea să fi râs, prea orb față de viitorul care ne așteaptă toate aceste secole mai târziu. S-ar putea să te fi rănit, așa cum fac adesea copiii .

'Fratele iubit.'

Aparal se întoarse. 'Lord.'

— Gândurile tale erau departe. La ce te gândeai, că te-ar putea trage din acest loc?

Era dor în ochii lui Kadagar? Nu credea asta. — Doamne, nu mai mult decât oboseală. O clipă de odihnă. Se uită la legiunile adunate. 'Ei sunt pregatiti. Bun.'

În timp ce se îndrepta să se alăture sutei sale, Kadagar l-a oprit cu o mână și s-a aplecat spre a șopti: „La *ce te gândeai, frate?* '

O păpușă de cârpă . — Vechi prieten, a fost un moment lipsit de vise. Un loc de praf cenușiu. Asta și nimic mai mult.

Kadagar dădu drumul, se dădu înapoi. — Aparal, este adevărat?

'Lord?'

'Rasul-'

— Da, Doamne. Un Hust ne așteaptă, în mâinile unui războinic Shake. Arătă spre carcasa dragonului. — Două treceri ale lamei, pentru a tăia gâtul lui Iparth Erule.

„Trebuie să fie ucis! Acest războinic Shake!

— Da, Doamne.

Kadagar și-a ridicat o mână spre sprânceană, amintindu-i lui Aparal de tatăl, de bietul Krin Ne Fant, pierdut. 'Dar cum?'

Aparal își înclină capul. 'Lord? De ce, când toți ceilalți au căzut, când el rămâne singur. Când doisprezece dragoni sparg. Sire, aceasta nu este o legiune de Hust. Este o singură sabie.

Și Kadagar dădea din cap acum, cu ochii inundați de ușurare. — Așa, frate. Se uită înapoi la carcasă. — Sărmanul Iparth Erule.

— Sărmanul Iparth Erule.

Kadagar Fant, Lordul Luminii, apoi și-a lins buzele. — O risipă atât de groaznică.

În fiecare ecou care ajungea la Sandalath Drukorlat, ea auzea fantome râzând. Withal stătea aproape, jos pe piatra estradei, aproape la picioarele ei, dar părea că moțea, epuizarea făcându-și batjocorirea privegherii. Nu o deranja. Eșecul mortal a fost vreodată nuanțat de ironie, nu-i așa?

Ea închise ochii, ascultând, așteptând să revină viziunile. Au fost aceste trimiteri de la Mother Dark? Sau doar capetele dezordonate ale tuturor acelor vieți predate acestor pereți și podele de piatră? *Mamă, mă îndoiesc că există ceva din tine în aceste scene. Întunericul este creat de ei, iar acele voci dure care se leagănează atât de înainte și înapoi în craniul meu, ei bine, le cunosc pe toate* .

O parte roșie de sânge, Anomander Rake îndreptându-se pentru a înfrunta Legiunea Hust. „Invazia tocmai a început”, le-a spus el războinicilor care așteptau. „Riscăm să fim copleșiți”. Respiră lent și adânc, fălcile strângându-se scurt de durere. — Îi voi aștepta dincolo de Chirie, ca să le refuz Tronul Umbrei. Aceasta părăsește poarta însăși. Hust Legion! Vei merge până la poartă. Vei trece prin ea. Le vei duce lupta și îi vei ține acolo. Și, cercetă el șirurile de fețe cu coifă, când rămân ultimii cinci dintre voi, trebuie să vă dați viața pentru a sigila rana aceea. Îl vei închide pentru totdeauna pe Starvald Demelain.

Țipete de lame și pieptar solzi, de la cârme, de la ciupi și mănuși, un cor asurzitor care s-a spulberat într-un râs sălbatic. Dar în acea bucurie nebună, fețele războinicilor andiian erau lipsite de expresie. Și cu salutări solemne au recunoscut porunca domnului lor.

Hust Legion, nu te-am mai văzut niciodată .

Dar Eleint a încetat să mai vină .

Hust Legion, câți ai ucis pe partea cealaltă? Câte oase zac în grămezi pe câmpia aceea extraterestră? Acolo la poartă? Aproape că... aproape îi văd, o pădure de oase tăiată .

Dar acum umbre alunecă peste ele, umbre din cer .

Anomander Rake, „pentru totdeauna” a fost o minciună. Dar știai asta. Doar câștigai timp. Gândindu-ne că ne vom pregăti pentru următoarea invazie. Am făcut noi? A făcut cineva?

Dar apoi, o suspiciune îmi șoptește în craniu. Ai făcut-o să ne înfrunte încă o dată. Ei bine, nu noi. eu .

Te-ai sinucis un dragon, nu-i așa, Yedan Derryg?

Mai simți până la o mie?

Withal știa că visează. Orașul Meckros în care s-a născut nu era deloc asemănător, un loc de cuarțit întunecat și fumuriu și pereți înveliți în mica și antracit, și chiar și în timp ce gemetele se ridica și coboară sub picioarele lui îi spuneau că orașul plutea într-adevăr pe mări nevăzute, dincolo. bulevardul înclinat din stânga lui nu putea vedea nimic. Fără stele deasupra, fără spumă creastă dedesubt.

Cordul scârțâi, singurele sunete înconjurându-l. Orașul era abandonat, iar el era singur.

' *Morală. Ea nu va asculta. Ea s-a pierdut în vremurile trecute* .

S-a uitat în jur, apoi a mormăit, iritat de el însuși. Ea a fost Zeița Întunericului. Ce ar mai vedea la ea, dacă nu această prăpastie goală din toate părțile? — Și eu, un oraș insular, nelegat și neancorat și prins de curenți necunoscuți. Mael știe, Withal, chiar și viselor tale le lipsește atingerea subtilă.

' *Disperarea este un blestem, Withal of the Meckros. Trebuie să o avertizați* ...

— Iartă-mă că te-am întrerupt, Mamă Întunecată, dar nu mă mai ascultă. Și, să fiu sincer, nu o învinovățesc. Nu am nimic de spus. Ai făcut-o stăpânitoarea unui oraș gol – cum te aștepți să se simtă?

Prea îndrăzneț, poate, pentru că nu a venit niciun răspuns din întunericul din jur.

Se împiedică înainte, nesigur de destinația lui, dar simțind nevoia să ajungă la ea. „Mi-am pierdut încrederea în seriozitatea lumii. Orice lume. Fiecare lume. Îmi dai un oraș gol și îmi vine să râd. Nu e ca și cum nu cred în fantome. Fac. Cum aș putea să nu? În ceea ce mă privește, *toți suntem* fantome. Făcu o pauză, puse o mână pe piatra rece și umedă a zidului mării. — Numai asta este real. Doar asta durează din clipă în clipă, întinzându-se ani de zile. secole. Noi — doar trecem prin. Plin de gânduri efemere...

— *Te predai prea mult din tine, Withal* .

„Este ușor", a răspuns el, „când nimic din mine nu valorează un lucru al naibii".

este *fantoma. Adevărul lui zace spart pe fundul mării. Pune în derivă doar în memoria ta, Withal* .

El a mormăit. „Fantoma visează la fantome într-o lume fantomatică. Asta am ajuns să înțeleg, Mamă Întunecată. Din Tiste Andii — si acesti Liosan. Modul în care poți lua o sută de mii de ani și zdrobi totul într-o singură mână. Nu există adevăr în timp. Totul este o minciună.

Ea este de acord cu tine, Withal . *S-a născut ostatică a unor destine secrete, s-a născut ostatică a unui viitor pe care nu și-l putea imagina, cu atât mai puțin să-l sfideze. În asta, a fost înțeles de toți, ea a simbolizat fiecare copil* .'

— Dar ai mers prea departe, spuse el, clătinând din cap. — Nu o lași niciodată să crească.

— *Da, le-am păstra copii pentru totdeauna* .

Orașul Meckros s-a terminat cu o margine zdrențuită, de parcă ar fi fost ruptă în jumătate. Withal a continuat să meargă până când pașii lui l-au făcut să coboare prin întuneric.

A tresărit, cu capul ridicat, și s-a uitat în jur. Sala tronului lui Kharkanas, Sandalath pe tron, cu mâinile la față, plângând necontrolat. Înjurând pe sub răsuflare, se ridică, desfăcându-și membrele înțepenite și dureroase și se ridică să o ia în brațe.

„Toți mor! Cu tot! Pe mal - *toți mor!* '

A strâns-o strâns.

Cuvintele ei înăbușite de umărul lui, ea spuse: „Cinci mii de războinici. Din mine, din închisori. Din jgheaburi. Cinci mii. Legiunea Hust — i-am văzut ieșind din orașul în flăcări. Ea și-a ridicat capul, se uită la el cu ochi chinuiți. *Săbiile lor urlau* . *Armura lor cânta de bucurie. Nimeni nu a stat și a plâns. Nu. În schimb, au fugit de râs, au fugit de pe străzi – cei care nu erau deja morți. Sunetul – atât de groaznic – Legiunea Hust a mărșăluit spre moartea lor și nimeni nu i-a privit plecând!* '

El a pălmuit-o, destul de tare încât să o doboare la podea la poalele tronului. — Ajunge de asta, Sand. Acest palat te înnebunește.

Se răsuci până la genunchi, cu un cuțit în mână, cu ochii strălucitori de furie.

— Mai bine, mormăi el, apoi se dădu înapoi de lama tăietoare. — Prea multe fantome nenorocite în craniul tău, femeie. Toți cred că au ceva util să-ți spună, dar nu au. Sunt al naibii de proști și știi cum știu eu că sunt al naibii de proști? Pentru că sunt încă aici.

Cu prudență, el o privi îndreptându-se, o privea lingându-și sângele de pe buze. Apoi puneți cuțitul în teacă. Oftat ei era zdrențuit. — Soț, asta e așteptarea. Așteptând ca toți să moară, ca legiunile Liosan să intre în oraș — în palat. Și apoi te vor ucide și nu pot suporta.

— Nu doar eu, spuse el. 'Și tu de asemenea.'

'Nu regret pentru asta. Nici unul.'

— Mai sunt Tiste Andii. Trebuie sa fie. Ei vin-'

— În ce scop? S-a prăbușit la picioarele tronului. — Să mă răzbuni? Și așa continuă și mai departe, înainte și înapoi. De parcă toate ar însemna ceva. Ea ridică privirea. „Le pasă acestor pereți? Acest etaj? Nu, dar de data asta o voi face diferit, Withal. Ea îi întâlni privirea cu o provocare acerbă. „Voi arde acest palat până la pământ înainte ca ei să ajungă vreodată aici. Jur.'

— Sandalath, nu e nimic de ars aici.

— Există și alte moduri, șopti ea, de a invoca focul.

Terenul de ucidere era din nou liber de cadavre, arme sparte și bucăți de carne sfâșiată, dar nisipul cândva alb era maro ca noroiul. Căpitanul Pithy îl studie încă o clipă, apoi reluă să examineze strânsoarea sabiei. Snurul de piele era slăbit – de două ori în ultima luptă, arma se mutase în strânsoarea ei. Privind în sus, ea a văzut pe

unul dintre tinerii Letherii pe care îi folosea Yedan pentru a culege arme decente. 'Tu! Aici!'

Fata s-a luptat cu sania ei și a făcut un pas într-o parte, în timp ce Pithy a început să scotoce prin gama de arme împrăștiate de sânge. — Auzi vreun chicotit de la oricare dintre acestea, fată? Ea ridică privirea și făcu cu ochiul. — Nu am crezut, dar oricând se poate spera.

— Ești căpitanul Pithy.

— Până acum, da. Ea a găsit o sabie Liosan și a ridicat-o clar, testându-i greutatea și echilibrul. Apoi uitându-se la marginea șlefuită, înainte de a pufni. — Pare vechi de o sută de ani și neglijat pentru jumătate. L-a întors la sanie. — De ce nu sunt arme Letherii aici?

— Liosanul le fură, domnule.

— Ei bine, ăsta e un mod de a ne bate — un schimb de arme în masă, până când nu ne mai rămâne decât prostiile astea inutile pe care le-au adus de cealaltă parte. Mai bine trimite-i vorbă prințului – trebuie să le refuzăm aceste prada particulare și să ne ocupăm de asta. Pithy și-a luat vechea sabie. — Iată, ai degete mici – vezi dacă poți trece fâșia aceea prin capătul de aici, unde este smulsă. Doar să-l conecteze și eu mă voi ocupa de restul.

În loc de degete, fata și-a folosit dinții și în câteva clipe reușise să tragă banda de piele.

— Fată deșteaptă. Pithy a tras cu putere de bandă și a fost încântat să vadă bobina strânsă mai strânsă de mânerele de lemn care învelesc curgea. — Acolo, ar trebui să fie pentru următoarea luptă sau două. Mulțumesc că m-ai ajutat să-mi repar sabia. Acum, du-te — îi văd cum se înmulțesc din nou pe cealaltă parte.

Fata a luat frânghiile și a plecat în grabă cu sania ei, alergătorii de fildeș alunecând ușor peste șuviță.

Căpitanul Pithy se duse la locul ei din rând. — Acum, spuse ea cu voce tare, e ziua liberă a lui Nithe, leneșul. Probabil crede că a câștigat acele cinci târfe și ulciorul de vin care împart patul lui, dar asta a fost doar mie îmi pare rău pentru el.

— Cap'n e un proxeneț! strigă cineva de la câteva rânduri înapoi.

Pithy a așteptat ca râsul să se stingă. „Nu pot face pipi pe moneda pe care o plătesc ofițerilor din această armată, așa că nu-mi înfrunta ceva de lângă”.

— Niciodată tu, căpitane!

S-au auzit claxonele și Pithy s-a confruntat cu breșa. — Trec, soldați! Întărește-te acum ca visul unei fecioare! Armele gata!

O masă vagă de forme, împingând și apoi tăind prin lumina învinețită, subțire ca pielea. Apoi lamele s-au tras înapoi.

Ce este asta? Ceva diferit - ce sunt -

Din rană, trei câini uriași au izbucnit. Nisip gros de sânge s-a pulverizat în timp ce creaturile derapau. Unul s-a răsucit într-o parte, a împușcat spre linia Shake din dreapta lui Pithy, o neclară albă, uriașă ca

un taur. Un altul a încărcat pentru celălalt flanc, iar cel dinaintea lui Pithy și-a întâlnit ochii în clipa înainte ca acesta să-și coboare capul lat și a simțit că puterea îi părăsește corpul într-o singură respirație moale. Apoi Câinele se aruncă direct asupra ei.

În timp ce fălcile se întindeau largi, dezvăluind canini lungi ca niște pumnale, Yan Tovis s-a lăsat jos și și-a balansat sabia. Lama a mușcat în partea stângă a gâtului fiarei, apoi a revenit într-o stropire de sânge. Lângă ea, un războinic Shake a țipat, dar strigătul a fost de scurtă durată, dispărând când fiara a mușcat, fălcile ei înghițindu-i capul. Oasele scârțuind, bărbatul a fost ridicat din picioare în timp ce Oinașul se ridică pe spate, cu colții tăindu-i prin gât. Gore a stropit în timp ce cadavrul fără cap a căzut pe nisip și s-a rostogolit pe spate.

Yan Tovis își înfipse sabia, dar vârful alunecă peste pieptul fiarei.

Mârâind, și-a înclinat capul. Impactul l-a făcut pe Yan Tovis să se rotească. Aterizând greu, se rostogoli pe o parte, văzând rândurile lui Liosan plonjând prin breșă la nici cincisprezece pași de ea. Își pierduse sabia, iar mâna ei bâjbâiată nu găsi decât grămadă de nisip lipită de sânge. Își simțea puterea clătinându-se, epuizându-se, durerea răspândindu-se pe jumătate din corp.

În spatele ei, Hound a început să-și omoare oamenii.

Se încheie. Simplu ca buna ziua?

— Stiuci! a țipat cineva - *am fost eu?* În timp ce masivul Hound a sărit spre ea, Pithy a căzut pe nisip, s-a răsucit în timp ce fiara a trecut direct peste ea și și-a înfipt sabia în burtă.

Vârful a fost lovit înapoi ca și cum ar fi fost tras dintr-o arbaletă, împingându-i cotul în pământ. Unul dintre picioarele din spate ale Ogarului o ridică de pe nisip, o duse zguduindu-se înainte. A auzit ciocnirea puțurilor de știucă apropiindu-se din toate părțile. Pe jumătate uluită, ea s-a ghemuit sub fiară. Mârâiele ei i-au umplut lumea, împreună cu scârțâitul oaselor și țipetele Letherii pe moarte. A fost lovită din nou cu piciorul, de data aceasta vărsând-o într-o parte.

Scrâșnind din dinți, se forța să se ghemuiască. Își ținea încă sabia, lipită de mâna ei acum de șuvoaiele de sânge – a fost tăiată undeva – și s-a apropiat de demonul care se zvârnea. Cu plămâni.

Vârful tocit și bătut al săbiei îl prinse pe Câine în colțul ochiului stâng. Cu un țipăt aproape uman, fiara s-a zguduit, trimițând siluete întinse. A fost marcat cu tăieturi de la nenumărate lovituri de știucă, piele albă curgând purpuriu și mai mulți soldați apăsați, urmărind. Hound s-a împiedicat de un cadavru, s-a răsucit pentru a-și înfrunta atacatorii.

Ochiul său stâng era plin de sânge.

Te-am prins, mormă de bălegar!

Cineva a sărit aproape, legănând toporul unui tăietor de lemne. Impactul asupra craniului fiarei a împins-o în genunchi. Mânerul toporului s-a spart, iar Pithy a văzut lama panei căzând. Craniul

Ogarului strălucea, expus pe jumătatea capului său, cu o lambă de piele ruptă atârnând pe lângă falca lui.

Nithe cu o singură mână aruncă mânerul rupt și întinse mâna după un cuțit.

Câinele a izbucnit afară, fălcile lovindu-se în bărbat. Caninii au lovit lanțul și i-au sfâșiat adânc în piept. Pe măsură ce s-au eliberat, coastele lui Nithe păreau să explodeze spre exterior în urma lor. S-a învârtit, a aterizat în genunchi.

strigă Pithy.

A doua mușcătură a Ogarului i-a smuls fața lui Nithe – frunte, pometi, maxilarul superior. Mandibula îi căzu în jos, atârnând ca un guler însângerat. Ambii ochii lui dispăruseră. S-a aruncat înainte.

Țesind beat acum, Houndul sa împiedicat înapoi. În spatele ei, războinicii liosani înaintau într-o linie înțesată, cu fețele luminate de dorință.

' *Condu-i înapoi!* țipă Pithy.

Stiucile nivelau, Letherii ei au impins inainte.

' *Regina! Regina!* '

Războinicii Shake l-au înconjurat brusc pe Yan Tovis. A auzit Câinele undeva în spatele ei, mârâituri, arme lovind, cioburi care se sfărâmă, strigăte groaznice de durere – un nod de nebunie rupând tot mai adânc printre rânduri. Dar protejând-o acum, o zeci de oameni ai ei se formează pentru a înfrunta soldații liosani.

Pentru a-și apăra regina. Nu, te rog - nu face asta -

Nu erau destui. Ar muri degeaba.

Liosanul a sosit ca creasta unui val și, în câteva clipe, s-a repezit să-l izoleze pe Yan Tovis și pe războinicii ei.

Cineva s-a ghemuit să-i întindă o sabie.

Gâtul ei gros de greață, se ridică în picioare.

Văzând că Hound-ul încărcând pentru linia lui pe flancul stâng, Yedan Derryg a alergat să-l întâmpine. Sabia Hust a scos un strigăt maniacal și ululator și s-a părut că sunetul înfiorător a oprit fiara – pentru cele mai scurte clipe – înainte de a se lansa spre prinț.

Când fălcile i se întinseră spre el, capul cobora, anticipând că va veni jos. În schimb, Yedan a sărit sus, s-a răsucit paralel cu pământul, cu picioarele aruncate afară și s-a rostogolit în aer, peste umerii Ogarului și, în timp ce se învârtea, a legănat sabia în jos.

Lama Hust a țipat în timp ce mușca, încolo de coloana vertebrală a fiarei, coborând prin vertebre și apoi prin măduva spinării.

El a aruncat o privire de la șoldul care cobora, și acel șold a căzut într-un fel și Yedan în celălalt. Lovindu-se pământul, se rostogoli și se ridică în picioare, cu ochii în continuare ațintiți la Câine.

Privit cum s-a răsturnat, trupul bătând pe nisip, cu capul în urma. Ochii îi priveau fără vedere. Și dincolo de fiara moartă, șiruri de fețe. Letherii. Scutura. Cu gura căscată ca proștii.

Arătă spre Brevity. 'Căpitan! Înaintați flancul - pană superficială! Împingeți în Liosan și împingeți tare!

Cu asta s-a întors și a alergat peste șuviță. Mai văzuse doi câini.

În față, o formație de pană de soldați lioșeni se încheiase cu Letherii lui Pithy și niciuna dintre părți nu ceda. Yedan nu putea să-l vadă pe Hound – l-au ucis? Nu, acolo, încercând să mă retrag în rana Lightfall. Ar trebui să-i dea drumul?

Nu .

Dar, pentru a ajunge la el, ar trebui să ciopleze un zeci de Liosan.

L-au văzut și s-au dat înapoi.

Râsul sabiei Hust a fost strident.

Yedan i-a tăiat pe primii doi și i-a rănit pe altul înainte de a fi încetinit temporar de ceilalți. Săbiile l-au lovit, tăiate în fața lui. Alții au împins după burta și coapsele lui. A blocat, a contracarat. Răsucit, împins înainte.

Brațele și mâinile tăiate se învârteau, eliberând armele pe care le ținuseră în mână. Sânge stropit și scuipat, cadavrele s-au scuturat. Sclipiri de expresii sălbatice, guri deschizându-se de durere și șoc. Și apoi a trecut de toate, în urma măcelului și groază.

Hound era la trei pași de breșă, luptându-se să rămână în picioare.

Îi văzu capul întorcându-se, se uită în ochii ei, amândoi plângând sânge. Buze rupte formau linii negre zdrențuite în timp ce mârâia spre el, zburdându-se să-l întâmpine...

Dar nu la timp. O împingere. O tăietură. Măruntaiele Ogarului s-au înălțat și s-au vărsat la pământ într-un strop maro de fluide.

S-a scufundat, urlând.

Yedan a sărit pe spate -

— la timp pentru a vedea un al patrulea Hound făcându-se prin poartă.

Prințul se lansă înainte, prin aer, cu vârful sabiei întins.

În pieptul lat al Ogarului, lama alunecând înăuntru cu veselie gâlgâitoare.

Mușcătura de contracarare a fiarei l-a lovit la pământ, dar a refuzat să dea drumul sabiei, târând-o cu el. Câinele tuși sânge în pulverizații groase și fierbinți, se înclină înainte, cu capul trântit.

Yedan lovi cu piciorul în gât pentru a-și elibera sabia, se întoarse apoi și găsi o masă de Liosan care se îndrepta spre el. Nicio cale de trecere rapidă – ambele flancuri se închiseseră. *Lucru lent înainte* -

Și apoi, din rana din spatele lui, o prezență bruscă care i-a ridicat firele de păr de pe ceafă. Se profilează, murdar de vrăjitorie haotică.

Dragon .

Înjurând pe sub răsuflare, Yedan Derryg sa răsucit și s-a aruncat în rana lui Lightfall.

Jumătate din războinicii ei căzuseră, iar Yan Tovis simțea că se slăbește. Abia putea să-și ridice sabia. *Doamne, ce e în neregulă cu mine?*

Cât de grav am fost rănit? Mă doare - dar... ce altceva? Ea se clătină, căzută într-un genunchi. Lupta s-a închis în jurul ei. *ce* -

Conmoții cerebrale dincolo de linia Shake. Câinele țipând de furie și durere.

Capul învârtit, ea ridică privirea.

Un val gri, miasmic de vrăjitorie a izbucnit de la marginea flancului cel mai apropiat de Lightfall, valul scuipat și trosnitor năvălindu-se aproape pentru a lovi presa lui Liosan. Corpurile au erupt în ceață roșie.

Strigăt – cineva îl ținea pe Yan Tovis sub fiecare braț, o trăgea înapoi la linia Shake reformată – și acolo era Skwish, grăbindu-se să li se alăture.

' *Sângele reginei! Sângele reginei!* Vrăjitoarea părea de zece ani, un copil de aur strălucitor. 'Lăsează-o! Restul esti tu! Avans!'

Și apoi, din rană, o reverberație care i-a pus pe toți în genunchi.

Asurzit de un trosnet brusc, tunător *!* de la breșă, Aparal Forge și-a văzut rudele Soletaken adăpostindu-se. Eldat Pressen, cea mai tânără și cea mai îndrăzneață dintre toți, atât de dornică să urmeze în urma Câinii Luminii, își tragea capul înapoi de la rană și, în acea mișcare de retragere, sângele se scurgea.

Se uită îngrozit, în timp ce creierul și sângele curgeau din craniul ei sfărâmat.

Corpul ei se zguduia în valuri de tremur sălbatic, coada zvâcnindu-i, ghearele înfipând și apoi sfâșiind pământul. O mișcare oarbă a cozii ei a făcut să zboare corpuri rupte.

Trunchiul ei uriaș prăbușindu-se cu fiori masive, gâtul și capul lui Eldat s-au zvârcolit, iar Aparal putea acum să vadă teribila lovitură de sabie care i-a lovit capul, despicând craniul, distrugând-o pe ea și tot ceea ce fusese cândva - un râs cu ochi strălucitori. femeie. A scăpat un suspine, dar nu a putut să se întoarcă. *Eldat. Joacă în grădină, într-o altă epocă. Atunci ne gândeam doar la pace. Dar acum mă întreb, a existat vreodată? Vârsta aceea? Sau doar ne țineam respirația? În toți acești ani, acele decenii - a devenit o femeie frumoasă, am văzut cu toții asta. Am fost martori și ne-a făcut plăcere* .

Și cât de mult doream cu toții să ne culcăm cu ea. Dar ea și-a pus inima pe singurul dintre noi care nu ar lua nicio femeie – sau bărbat – în brațe. Kadagar nu avea timp pentru astfel de lucruri și, dacă îi frângea inima din nou și din nou, ei bine, acesta era prețul pentru a-și servi oamenii. Ca tată pentru toți, nu putea fi iubit pentru nimeni .

Kadagar, stai din nou pe creneluri .

Priviți de sus la moartea ei și nu există nicio milă rapidă aici, nicio liniște bruscă. Mintea ei este distrusă, dar corpul ei refuză să cedeze. Kadagar Fant, ce sens îndrăznești să iei de la asta?

S-a luptat să-și recapete stăpânirea de sine. — Curățați zona, le-a spus ofițerilor săi, cu vocea ruptă. A tras aer în piept, și-a dres glasul. — Nu va muri repede. Nu acum.'

Cu fața cenușie, soldații au pornit să transmită comenzile.

Aparal se uită înapoi la poartă. *Hust. Ai venit să o întâlnești, înainte să treacă pragul. Atunci unde sunt soldații mei de cealaltă parte? Unde - zei de jos - sunt Oinii?*

În fluxuri de lumină în cascadă, Yedan Derryg bâjbâia orbește. Râsul sabiei lui se stingea încet. Acesta era adevăratul pericol. Să te pierzi în Lightfall. Dar nu văzuse de ales, iar acum trebuia să se întoarcă. Un câine a rămas. Câți dintre soldații săi mureau chiar și acum? În timp ce se împiedica orbește în această lumină infernală?

Putea simți durerea teribilă a rănii, un lucru vicios, mușcător, disperat să se vindece.

Yedan se opri. Un pas greșit l-ar putea duce acum în câmpia Liosan, înfruntând zeci de mii de inamici. Și mai mulți dragoni.

Curenți grei și bătuți din spatele lui. S-a învârtit.

Ceva, venind prin...

Houndul a explodat din lumină.

Se ghemui jos, cu lama tăiată. Tăiere prin ambele picioare din față. Fiara s-a împiedicat - s-a răsucit și i-a tăiat gâtul. Lama Hust a tăiat, a sărit de sub gât cu un țipăit încântat. Capul s-a izbit în pământ la picioarele lui Yedan.

Rămase în picioare o clipă, uitându-se la el. Apoi și-a învelit sabia și s-a întins în jos. Spatele îi scârțâi când se străduia să-și ridice capul în brațe. Se îndreptă spre direcția pe care o îndreptase Hound și apoi, cu o tresărire de alergare care l-a învârtit, ridică capul în lumină.

Cu fața în direcția opusă, a pornit spre rană.

Ochii lui Aparal fuseseră ațintiți pe poartă și nu era singurul care văzuse capul tăiat al Ogarului plecând să bată și să se rostogolească pe pământ. Strigăte de consternare și groază răsunară din toate părțile.

Se uita îngrozit.

Nu poate fi un singur om. Nu poate!

O legiune Hust ne așteaptă. Sute de ucigași blestemati, fiecare înnebunit de armele lor. Nimic nu-i va opri, nimic nu-i poate învinge .

Nu putem câștiga asta .

Fără să clipească, se uită la capul uriaș, la ochii goali, apoi se întoarse către dragonul pe moarte. Se trântise de cadavrul lui Iparth Erule. Îi mușcase flancul putrezit. Dar acum mișcările încetineau, pierzându-și acea forță frenetică. *Eldat, te rog să mori. Te rog* .

— Nu de mult acum, șopti el. *Nu de mult acum* .

Valuri de vrăjitorie îl urmăriseră pe Hound până la rană, Pully și Skwish înaintând în spatele lor, cățărându-se peste cadavre și soldați sfâșiați încă în proces de moarte. Pithy se clătină în urma lor. Ea făcuse o tăietură la umărul drept și sângerarea nu încetini. Brațul îi era învelit în roșu, cu fire groase curgându-i din pumn. Culorile dispareau rapid din lume.

Ea a văzut-o pe Brevity conducând o pană solidă de Letherii, venind din flancul stâng. Unde era printul?

Și ce a fost acel tunet în breșă?

În apropiere se afla cadavrul unui Câine, iar mai aproape de breșă o altă fiare oribile și uriașă, încă în viață, încă bătând cu piciorul acolo unde zăcea pe o parte. Soldații se apropiau de el, pregătindu-și stiuțele. Uciderea lui avea să dureze ceva timp.

Sunt atât de obosit . Deodată puterea i-a părăsit picioarele și s-a așezat. *Tăiere proastă. Un colt? O gheara? Nu-mi amintesc - nu mă pot răsuci suficient ca să-l văd. Dar cel puțin durerea a dispărut* .

'Căpitan!'

Pithy se uită în jos la sabia din mână. Zâmbit. *Te-ai descurcat bine. Nu m-ai dezamăgit. Unde e fata aia? Trebuie să-i spun* .

— Cineva să ia una dintre vrăjitoare! Repede!'

Vocea aceea era tare, aproape chiar lângă urechea ei, dar părea totuși înăbușită. O văzu pe Brevity alergând spre ea acum, dar era o muncă grea să treacă peste toate acele trupuri, iar Pithy se întrebă dacă va ajunge la timp.

La timp pentru ce? Oh. Aceasta .

S-a așezat, a încercat să se întindă, s-a trezit legănat în brațele cuiva.

— I s-a mușcat pe jumătate spatele! *Unde sunt vrăjitoarele?* '

'A petrecut.'

'Avem nevoie-'

Un sunet de hohote umplundu-i capul, Pithy se uita in jos la mana ei, cea care tinea sabia. Ea a vrut să-i dea drumul, dar a refuzat. Ea se încruntă. Dar o clipă mai târziu, încruntarea s-a stins. *Am înțeles. sunt soldat. Nu un hoț. Nu un criminal. Un soldat. Și un soldat nu dă drumul niciodată la sabie. Vreodată. O vezi în ochii lor* .

Poți să-l vezi în ochii mei? Pun pariu că poți .

E adevarat. În sfârșit, este adevărat. am fost soldat .

Brevity era încă la zece pași depărtare când și-a văzut prietena murind. Ea a strigat, s-a lăsat în mijlocul cadavrelor. Trecerea acestui câmp de crimă fusese un coșmar, o trecere de groază necruțătoare. Letherii, Shake, Liosan — trupurile erau cadavre, iar moartea era moarte, iar numele nu însemnau rahat. Era îmbibată în ceea ce fusese vărsat, ceea ce se pierduse. Mirosul abatorului era suficient de gros pentru a se îneca. Își ținea capul în mâini.

Pithy .

Îți amintești de escrocherii? Cum i-am luat pentru tot ce aveau? Eram noi împotriva lumii și a zeilor, ne simțeam bine acele vremuri în care am câștigat. Nu ne-a rănit niciodată, nici măcar o dată, bătându-i la propriul lor joc. Sigur, aveau legea de partea lor, făcând legal tot ce au furat. Dar apoi, ei inventaseră acele legi. Asta a fost singura diferență dintre noi .

Obișnuiam să le urâm lăcomia. Dar apoi am devenit noi înșine lacomi. Ne-a servit corect, fiind prins .

Viața pe insulă, acum era plictisitoare. Până au apărut acei Malazani. Totul a început chiar atunci, nu-i așa? Ducând până aici. Până acum .

Ne-au trimis să prăbușim, nu-i așa? Ne duce pe mal. Am fi putut pleca singuri, înapoi în tot ceea ce știam și disprețuim. Dar nu am făcut-o. Am stat cu Twilight and the Watch și ne-au făcut căpitani .

Și acum ne-am purtat un război. Ai făcut-o, Pithy. Încă mă lupt. Încă nu știi ce înseamnă ceva .

Zece pași și nu pot să mă uit peste tine. Nu pot. Este distanța asta dintre noi. Și cât trăiesc, nu o pot trece. Pithy, cum ai putut să mă lași așa de singură?

Yedan Derryg a ieșit din rană în Lightfall. Râsul sabiei lui mesteca aerul. Se uită la el, gândindu-se cât de pierdut părea. *Dar nu. Asta sunt doar eu. Sunt doar eu. El știe ce trebuie să știe. A rezolvat totul. Vine cu sânge* .

Sergentul Cellows s-a îndreptat spre Yedan. — Prinț, e în viață, dar inconștientă. Vrăjitoarele au folosit-o...

— Știu, răspunse el, studiind câmpul de crimă.

Sergentul, corpulnic și masiv – o atingere de sânge Teblor în el – îi urmă privirea și mormăi. — Ne-au rănit de data asta, sire. Hounds au lovit centrul și flancul drept. Una dintre fiare a ajuns la rănit înainte ca Pully să-l alunge înapoi. Dar pierderile noastre, sire. Ne-au rănit. Nithe, Aysgan, Trapple, Pithy...

Yedan îi aruncă o privire dură. 'Pregnant?'

Cellows arătă cu un deget care fusese tăiat chiar sub deget. 'Acolo.' O siluetă prăbușită în brațele unui soldat care plângea. Brevity în genunchi în apropiere, cu capul în jos.

— Vezi ce trebuie făcut, sergent. Rănită. Arme.'

— Da, domnule... eh, prinț?

'Ce este?'

— Se pare că sunt ultimul.

'Ultimul?'

— De la compania dumneavoastră originală, domnule. Patrula de coastă.

Yedan a simțit ceva care îi scrâșnește în fundul gurii. A tresărit, s-a aplecat și a scuipat. — La naiba, mi-a rupt un dinte. Și-a ridicat ochii și se uită la Cellows. — Te vreau în rezervă.

'Sire?'

— Pentru când am cea mai mare nevoie de tine, sergent. Pentru când am nevoie de tine lângă mine. Până atunci, vei rămâne în afara luptei.

'Sire-'

— Dar când te sun, ar fi bine să fii gata.

Bărbatul a salutat, apoi a plecat.

— Ultimul meu, șopti Yedan.

Își miji ochii spre Brevity. *Dacă toți acești ochi nu ar fi ațintiți asupra mea, m-aș duce la tine, Concisitate. te-as lua in brate. Ți-aș împărtăși durerea. Meriți atât de mult. Amândoi facem. Dar nu pot arăta nimic de genul... asta* .

El a ezitat, brusc nesigur. I-a sondat dintele rupt cu limba. A gustat sânge. — La dracu.

Brevity ridică privirea în timp ce umbra cădea peste ea. 'Prinț.' Se strădui să se ridice, dar Yedan întinse mâna, iar greutatea mâinii lui o împinse înapoi în jos.

Ea a așteptat să vorbească. Dar nu spuse nimic, deși ochii lui erau acum pe Pithy și soldații care se adunau în jurul femeii căzute. Se forță să-i urmărească privirea.

O ridicau atât de blând încât credea că i se va rupe inima.

— Nu este un lucru ușor, murmură Yedan, să câștigi asta.

Aparal Forge a văzut enclavele tabărate pe movilele din jur trezindu-se încet, a văzut soldații adunându-se. *Acesta va fi, atunci. Când ne aruncăm elitele prin poartă. Legiunile Luminii. Lord Kadagar Fant, de ce ai așteptat atât de mult?*

Dacă ar fi trecut de la prima, Shake ar fi căzut până acum. Faceți din prima mușcătură cea mai adâncă. Fiecare comandant știe asta. Dar nu ai asculta. Ai vrut mai întâi să-ți sângerezi oamenii, să-ți faci cauza a lor .

Dar nu a funcționat. Se luptă pentru că nu le dai de ales. Aruncătorii de oale își usucă mâinile și roata încetinește și apoi se oprește. Țesătorii își încuie războaiele. Sculptorii în lemn și-au pus deoparte uneltele. Reparatorii de drumuri, lămpile, vânzătorii de păsări cântătoare și jupuitorii de câini, mamele și curvele și consoartele și traficanții de droguri - toți au stabilit lucrurile pe care ar face, pentru a lupta în acest război al tău. .

Totul se oprește și pentru mulți acum nu va începe niciodată din nou .

Ai smuls partea poporului tău, ai lăsat o rană căscată - o rană ca cea dinaintea noastră. Și curgem prin ea ca sângele. Ne revărsăm și ne curățăm pe cealaltă parte .

Soletaken-urile erau toate asamblate acum. Ei știau ce trebuie făcut. Și, pe măsură ce rândurile se strângeau, Aparal și-a văzut rudele răvășite de Eleint luând poziție, fiecare în fruntea propriilor soldați de elită.

Dar o Legiune Hust ne așteaptă. Slayers of Hounds and Dragons, în tot râsul nebun al războiului .

Următoarea bătălie. Va fi ultimul nostru .

A ridicat privirea spre creneluri, dar Kadagar nu era acolo. Iar de la soldații săi odihniți din toate părțile, plebeii atât de însângerați, atât de

ruinați, Aparal auzi aceleași cuvinte. ' *El vine. Domnul nostru ne va conduce* .

Domnul nostru. Propria noastră păpușă de cârpă .

— Apă, Alteță. Băutură.'

Abia a avut puterea să conducă piesa bucală spre buze. Ca ploaia într-un deșert, apa curgea prin interiorul devastat al gurii ei. Țesuturile lacerate usturau treaz, gâtul i se deschise ușurat. Ea o trase, gâfâind.

'Ce se întâmplă? Unde sunt?'

— Vrăjitoarele și fratele tău, regina, i-au ucis pe câini.

Câini .

Ce zi este asta? Într-o lume fără zile, ce zi este aceasta?

— Acum sunt fetițe, spuse tovarășul ei.

Yan Tovis clipi la ea. Un chip cunoscut. 'Fratele tau?'

Femeia și-a întors privirea.

'Imi pare rau.'

Ea clătină din cap. — Îi voi vedea curând, regina mea. Asta aștept cu nerăbdare acum.

„Nu gândi așa...”

— Iartă-mă, Alteță. Am avut grijă de ei toată viața, dar împotriva acestui lucru nu era suficient. Am esuat. E prea mult. De la bun început, a fost prea mult.

Yan Tovis se uită la fața femeii, la ochii uscați, la absența expresiei. *Ea a plecat deja* . „Te așteaptă pe țărm.”

Un semizâmbet fragil. — Așa că spunem peste morții noștri, da. Amintesc.'

Peste morții noștri .

„Spune-le vrăjitoarelor – dacă îmi vor face asta din nou – dacă mă folosesc așa – *încă o dată* – le voi omorî pe amândouă.

Femeia tresări. — Par de zece ani, Alteță.

— Dar nu sunt. Sunt două bătrâne, acre și amare și urâtoare față de lume. Du-te, dă-le avertismentul meu, soldat.

Cu un gest tăcut din cap, tânăra se ridică.

Yan Tovis și-a așezat capul, simțind nisipul zdrobindu-i spatele craniului. *Cer gol. Vise de întuneric. Dacă aș fi îngenuncheat lângă țărm, nu m-ar putea atinge. În schimb, m-au pedepsit* .

— Dar dacă nu ar fi făcut-o, șopti ea, câinii aceia ar fi mai ucis sute. Care dintre noi, deci, este acru și amar? Uratoare lumii?

voi merge la ea. Spre Kharkanas. O să-i cer iertare. Niciunul dintre noi nu poate suporta greutatea acestei coroane. Ar trebui să o renunțăm. Putem găsi puterea pentru asta. Trebuie să .

Oh, sunt un prost. Yedan nu va ceda. Viețile pierdute trebuie să însemne ceva, chiar și atunci când nu. Deci, se pare că trebuie să murim cu toții. Se pare că nu avem de ales. Nu Shake, nu Letherii, nu Sandalath Drukorlat, Regina High House Dark .

S-a întins în jos și a venit cu o mână de nisip alb - oase sfărâmate.
— Totul este aici, șopti ea. — Întreaga noastră istorie, chiar aici. De atunci... până acum. La ce urmează. Totul aici.' Și a privit, în timp ce a închis acea mână într-un pumn, de parcă ar fi vrut să o zdrobească pe toate.

CAPITOLUL ȘAISISE

șoaptă piatră
Răbdare
Dar luăm dalta în mână
Copilul roagă
Nu încă
Dar nisipurile s-au terminat
Sky plânge
A zbura
Dar ne menținem bine
Vantul canta
Gratuit
Dar rădăcinile ne leagă
Iubitul oftă
Stau
Dar trebuie să fim plecați
Viața imploră
Trăi
Dar moartea este visul
Cerșim
Nu încă
Dar nisipurile s-au terminat
șoaptă piatră

rabdare ...

Incantație

Gallan din Kharkanas

„Va veni o vreme”, se aventură Sechul Lath, „în care vom fi aproape uitați”.

— Vorbește pentru tine, mârâi Errastas. Și *vor bea sânge* . Sa nu uiti asta? Cartea Bătrânilor. Și aceasta este ultima amintire despre noi care va rămâne. Ca băutori de sânge. O tiranie a setei. Dacă nu este pentru noi să-i salvăm pe credincioșii noștri, atunci cine va - cine va salva pe toți acești muritori nenorociți?

În spatele lor, cu picioarele bătând pământul ca o tobă de război, Kilmandaros a spus: „Nu pot fi salvați. Nu au putut niciodată.

— Atunci la ce ne folosim? La oricare dintre ei?

Errastas a scuipat la pământ și a răspuns cu dispreț: — Cineva de vină, Setch. Pentru toată ruina pe care o comit ei înșiși. Unul pe altul. Pe ei înșiși. Oricum, destul. Am mestecat asta de prea multe ori.

Sechul Lath privi înapoi. — Crezi că suntem suficient de departe?

Ochii lui Kilmandaros erau acoperiți de epuizare, iar ea nu se deranja să-i urmărească privirea. 'Nu.'

— Un warren... începu Errastas.

Ea îl întrerupse cu un pufnit. „Rănirea care va veni va lovi fiecare luptă. Tânăr și Bătrân. Singura noastră speranță este să obținem cât mai multă distanță între noi și ea.

Errastas a ridicat din umeri. — Oricum, niciodată nu mi-a plăcut K'rul.

— Pentru început, spuse Kilmandaros, asta doar răni. Dacă ea nu este ucisă la timp, atunci K'rul va muri într-adevăr și lumea va fi desfăcută. Moartea vrăjitoriei și nu numai.

Sechul Lath îi zâmbi lui Errastas. „Și așa se aruncă moneda, și se învârte și se învârte în continuare".

„Nu mai este problema noastră", a răspuns el, cercetând cu un deget orbită goală a ochiului său furat. — Sora ei va avea de-a face cu ea. Sau altcineva.

— Și pe asta se bazează soarta noastră – că altcineva curăța mizeria pe care o facem. Îndrăznesc să spun că copiii noștri nu vor aprecia povara.

— Nu vor trăi suficient de mult pentru a aprecia ceva, a spus Errastas.

Văd cu adevărat problema noastră, prieteni. Nu vrem viitorul, vrem trecutul. Cu un nume nou. Dar este încă trecutul, acel tărâm inventat al nostalgiei, toate marginile zimțate netezite. Paradisul... pentru băutorii de sânge .

— Draconus încearcă să-mi facă rău, spuse Kilmandaros. — Mă așteaptă.

— Nu fi prost, se răsti Errastas. — Se va alătura lui T'iam pentru a ucide Dragonul Otataral. Poate că a jurat război etern împotriva haosului, dar nici măcar el nu ar fi binevenit sfârșitul lui. În plus, o luptă cu tine riscă prea mult - l-ai putea ucide. De cât timp a fost închis într-o sabie? Crezi că și-ar risca libertatea atât de curând? Poate că, într-adevăr, are de aranjat vechi bani cu tine, Kilmandaros, dar este pe cale să descopere amenințări mult mai imediate.

— Cu excepția cazului în care ne culege scopul.

Sechul Lath îi aruncă o privire înapoi. — Mamă, te asigur, el a făcut asta. Dar cred că Errastas judecă corect. Draconus va vedea amenințarea reprezentată de eliberarea Dragonului Otataral, iar prezența ei va fi piatra lui. Să sperăm că unul fatal.

„Mulți au încercat să o omoare", a fost de acord Errastas, „și toți au eșuat. Până și închisoarea a cerut o capcană elaborată – una care i-au

trebuit secole pentru ca Rake să conceapă.

— Nu a fost singur, a zbătut Kilmandaros.

— Și ce a fost făcut, acum l-ați desfăcut, spuse Errastas, dând din cap. „Iar Anomander Rake a murit și nu mai rămâne nimeni care să-și egaleze obsesiile nebunești...”

Kilmandaros se apropiase în timpul conversației, iar mâna ei se încețoșa brusc în colțul vederii lui Sechul, dar lovitura pe care a dat-o lui Errastas era imposibil de ratat, în timp ce coastele i s-au rupt și el a fost aruncat din picioare. A lovit pământul, s-a rostogolit o dată, apoi s-a ghemuit în jurul leziunii din piept.

Ea se mișcă să stea deasupra lui. — Vei înceta să-l vorbești de rău, spuse ea cu voce joasă. „Nu am fost întotdeauna de acord. De multe ori ne certam. Dar Fiul Întunericului a fost un om integru și onorat. Nu-ți voi mai permite să scuipi pe numele lui. El a murit, iar vocea ta trăiește ca strigătul unui corb laș, Errastas. Nu i-ai fost niciodată potrivirea și chiar și în moarte el este mai înalt decât tine în toate înfățișările tale. Crezi că nu vă aud resentimentele? Invidia ta? Mă dezgustă.

Sechul Lath a simțit un firicel de putere de la Errastas, în timp ce Zeul Bătrân s-a vindecat. Încet, și-a recăpătat picioarele și, fără să se uite la niciunul dintre ei, a reluat mersul.

După un moment, Sechul a căzut în spatele Errantului, urmat de Kilmandaros.

Ea a spus, suficient de tare pentru ca amândoi să audă: „Rake mi-a spus odată că Draconus este un om de mare onoare. Înainte de trădare. Înainte de ziua lui de furie. Îl cred.

Sechul s-a întors și și-a studiat mama. — Crezi că va lăsa Dragonul Otataral lui T'iam. Că te va căuta, nu ca să rezolve vechile conturi, ci să te pedepsească pentru ceea ce ai făcut aici. Să te pedepsesc pentru că ai eliberat-o.

— Să mă pedepsești? Și-a dezvelit colții. — Va căuta să mă omoare, fiule. Și sunt speriat.

Admiterea a fost ca gheața în venele lui Sechul. *Mamă?* — N-ar fi trebuit să facem asta niciodată, șopti el.

— O rugăciune comună, mormăi ea ca răspuns.

— Mai departe? întrebă Errastas.

Kilmandaros aruncă o privire în spatele lor. — Încă mai departe.

Dragonul l-a înconjurat de două ori înainte de a coborî în tundra spartă la două sute de pași în față. În timp ce Tulas Shorn se apropie, îl privi cu privirea atentă. Solzi ca niște plăci de gheață, lăptoase și translucide pe alocuri, de un alb orbitor acolo unde lumina soarelui le lovea din plin. Ochii roșii ca sângele. Cu mai puțin de cincizeci de pași între ei, dragonul se arătă.

Tulas își menținu apropierea constantă până la zece pași distanță, apoi se opri alarmat. — Este o lamă Hust pe care o porți, Silchas Ruin?

Acesta nu era stilul tău.

Arma gemea, simțind apropierea unuia care poseda sângele lui Eleint. *Un altul decât cel care îl poartă, adică* .

Expresia lui Silchas Ruin era plată. — Se pare că ai eludat târgul lor – pentru că a fost un târg, nu-i așa? Între fratele meu și Domnul Ucișilor. Trebuia să fi fost.

— Îmi imaginez că ai dreptate.

— Închisoarea ta era tărâmul lui Hood, Prinț sau Dragnipur?

Tulas se îndreptă, înclină capul. — Îmi refuzi titlul cuvenit.

— Nu văd niciun tron, Tulas Shorn. „Prințul” nu a fost suficient de onorific? Ai prefera un *pretendent* ?

— Dacă n-aș fi încă legat – și veșnic așa, mă tem – de această stare de moarte, Silchas Ruin, m-aș putea supăra de cuvintele tale.

— Dacă vrei, am putea încă să încrucișăm lamele, urâciune a întunericului înglobat de spermă.

Tulas a luat în considerare propunerea. — Te-ai întors în această lume, Silchas, ducându-mă la concluzia inevitabil că Azath chiar știu cum să facă rahat.

— Tulas, spuse Silchas Ruin în timp ce se apropia, îți amintești noaptea curvelor?

'Fac.'

„Ești o mizerie atât de putrezită acum, mă îndoiesc că averea unui regat ți-ar putea cumpăra favoarea.”

„După câte îmi amintesc, s-au legat la ochi înainte de a se întinde cu tine – ce au țipăit? O da. „ *Are ochi de șobolan alb!* „Sau cuvinte în acest sens”.

S-au înfruntat unul pe altul.

— Tulas, un zâmbet ți-ar sparge ceea ce a mai rămas din față?

— Probabil, vechi prieten, dar să știi că zâmbesc – în inima mea *.*

Îmbrățișarea lor era sălbatică, cu amintiri care se credeau pierdute pentru totdeauna, o prietenie pe care o credeau moartă de mult.

— Împotriva asta, șopti Silchas, nici măcar Hood nu poate rezista. *Prietenul meu* .'

După un timp, s-au separat.

— Nu plânge pentru mine, spuse Tulas Shorn.

Silchas făcu un gest nepăsător. „Bucurie neașteptată. Dar... păcat de război.

„Războiul în care am făcut tot posibilul să ne ucidem unul pe altul? Da, erau vremuri rele. Am fost prinși fiecare în vârtejuri, prietene, prea mari și puternici pentru ca noi să scăpăm.

„În ziua în care Emurlahn s-a spulberat, la fel mi-a făcut și inima. Pentru tine, Tulas. Pentru... tot ce am pierdut atunci.

— Știi, nici măcar nu-mi amintesc de moartea mea? Din câte știu, ar fi putut foarte bine să fie de mâna ta.

Silchas Ruin clătină din cap. 'Nu a fost. Ai fost pierdut în zdrobire – așa că nici măcar eu nu știu ce s-a întâmplat cu tine. Eu... am căutat, o vreme.

— Așa cum aș fi făcut pentru tine.

— Dar atunci Scara...

— Blestemul Eleintului.

Silchas dădu din cap. — Prea ușor de îmbrățișat.

— Dar nu tu. Nu eu.'

— Îmi face plăcere să te aud spunând asta. Starvald Demelain...

'Știu. Furtuna va fi un apel de sirenă.

„Împreună, putem rezista.”

„Acest zâmbet pe sufletul meu, crește. În cele din urmă, visul inimii mele - vom lupta cot la cot, Ruina Silchas.

„Și primul care a căzut...”

— Celălalt va păzi.

— Tulas.

'Da?'

„Mi-a văzut durerea. Sa alăturat mie în căutarea mea.

Tulas Shorn își întoarse privirea și nu spuse nimic.

— Tulas, Anomander...

'Fără prieten. Nu încă — eu—nu sunt încă pregătit să mă gândesc la el. Îmi pare rău.'

Respirația lui Silchas Ruin era zdrențuită. Și-a dus o mână la față, și-a întors privirea, apoi a dat din cap. 'Cum doriți.' A râs aspru. — Oricum, nu contează. Nu mai. El este mort.'

— Știu asta, spuse Tulas, întinzându-se să-l apuce de umărul drept al lui Silchas. „Și mai mult ca niciodată, *contează* . Dacă nu vorbim despre pierderea ta – pentru o vreme – nu înseamnă că nu simt nimic din durerea ta. Înțelege-mă, te rog.

'Foarte bine.'

Tulas se uită la Tiste Andii. — Blestemul Eleintului, spuse el.

Dar prietenul lui tresări. Niciunul nu a vorbit o vreme. Sabia Hust de la centura lui Silchas mormăia în teacă. Apoi Silchas ridică privirea. „Oh, mai este un lucru – o generație a lui Menandore...”

'Un dusman?'

— S-a născut în această parte a lui Starvald Demelain.

— Ah, atunci un potențial aliat. Trei... un număr bun. Acest copil controlează puterea din interiorul lui, stăpânește el furia dinăuntru?

— Dacă ar fi făcut-o, ar fi aici cu noi acum.

'Înțeleg. Atunci care va fi soarta lui?

— Încă nu m-am hotărât.

Au început să meargă spre nord. Tundra se întindea din toate părțile. Păsări mici zburau printre vegetația joasă, iar nori învârtiți de muschi s-au ridicat din calea pe care o luaseră. În depărtare mare se

întindea o linie albă strălucitoare, marcand marginea câmpurilor de gheață.

— Simt mâna zeilor bătrâni în toate acestea, spuse Tulas Shorn după un timp.

'Da.'

'Ce vor ei?'

— Ceea ce vor ei mereu. O întoarcere la putere.

„În vremea morții mele, Silchas, am ajuns să înțeleg adevărul acelei vechi vorbe: nu te poți întoarce”.

„Ei știu asta, dar asta nu îi va împiedica să încerce. Și încercând, ei pot distruge această lume și nenumărate altele. S-ar putea să-l omoare pe K'rul însuși.

— Un pariu îndrăzneț, atunci.

Silchas dădu din cap. — Cel mai îndrăzneț.

— Atunci, Sechul Lath?

— Și Errastas, da.

— Deci, Sechul Lath aruncă zarul, iar Errastas dă ghiontul ultimului pont — jocul este trucat, prietene.

— Așa cum le place lor, da.

— Mai vei juca?

Silchas părea gânditor, apoi oftă. „Ei se consideră stăpâni în înșelăciune. Dar apoi, cred că aceasta va fi prima dată când vor sta la o masă cu oameni muritori în fața lor. Înșelăciune? Când vine vorba de asta, Zeii Bătrâni sunt ca niște copii în comparație cu oamenii. De când m-am întors, cel puțin atât am învățat.

— Jocul riscă să fie transformat?

Silchas îi aruncă o privire și zâmbi. — Cred că... da: doar uită-te, Tulas. Doar priveste.'

În teacă, sabia gâlgâia. Râsete sau, gândi Tulas, sufocând.

— Prietene, cum ai venit cu arma aia?

'Un cadou.'

'De la cine? Sunt nebuni?

'Umbră.'

Tulas a constatat că nu avea nimic de spus. *A rămas fără cuvinte* , așa cum obișnuiau să spună pompierii. Făcând o grimasă, se strădui, disperat să dea un avertisment – orice.

Silchas aruncă o privire. — Nu Edgewalker, Tulas.

Edge- Nu, nu poate fi – nu ar fi putut – o, minunile Abisului! Vocea i s-a spart când în cele din urmă a reușit să vorbească. 'Il iert.'

Silchas se încruntă spre el. 'OMS?'

— Fratele tău, răspunse Tulas cu o rachetă spartă. „Îl iert – pentru toate acestea – pentru furia mea, acum dovedită… atât de *deplasată* … Zei de jos, Silchas! A spus adevărat! Dar cum? *Cum s-a descurcat?* '

Silchas încă se încruntă. — Nu înțeleg, Tulas. Cum a reușit ce?

Tulas se uită la Silchas Ruin. O clipă de neîncredere, dar apoi clătină din cap. *Atunci nu a spus nimic, nici măcar iubitului său frate. A fost fidel cuvântului său. El a ținut secretul aproape și nu a dat nici măcar un cuvânt, nici un indiciu - altfel ar fi cunoscut până acum. Ar fi cunoscut!*

— Tulas?

— Îl iert, Silchas.

— Sunt atât de încântat. Sunt... umilită, prietene. Vedeți, în ziua aceea, rămân convins că nu a fost așa cum părea...

— O, într-adevăr, nu a fost.

— Atunci poți explica?

'Nu.'

— Tulas?

Se opriseră. Soarele era jos la orizont, pictând gheața nordică în nuanțe de purpuriu. Muschii au scânceat în nori agitați.

Tulas oftă. — Să-ți spun, prietene, ar însemna să-i trădez ultimul secret. Îl iert, da, dar deja mă tem că nu m-ar ierta, dacă ar putea. Pentru cuvintele mele. Furia mea. Prostia mea. Dacă acum arăt ultimul lui secret, toată speranța pentru mine este pierdută. Vă rog să înțelegeți.

Zâmbetul lui Silchas Ruin era strâns. — Fratele meu avea un secret pe care l-a ascuns chiar și de la mine?

'De la toata lumea.'

— Toată lumea, în afară de tine.

— Mie mi-a jurat că nu va spune nimic, niciodată.

Ochii Tiste Andii se îngustară. — Un secret la fel de periculos?

'Da.'

Silchas mormăi, dar era un sunet deznădăjduitor. — Oh, prietene. Nu-ți trece prin minte că, cu un secret atât de mortal pe cât pare să sugerezi, fratele meu ar face tot ce i-ar fi trebuit pentru a preveni dezvăluirea lui?

— Da, asta mi-a trecut prin minte.

— Inclusiv să te ucidă.

Tulas dădu din cap. 'Da. Poate mi-ai explicat dispariția. Fratele tău m-a ucis. *Și pentru a finaliza înșelăciunea, l-a ajutat pe fratele său să mă caute* .

'Dar-'

— Totuși, Silchas, îl iert. Între fratele tău și mine, la urma urmei, mă anunțasem clar pe cel nesigur. Știu că îți este greu să accepți că el ți-ar ține asta...

Silchas lătră în râs. — Focul zorilor, Tulas, nu ai antrenat. Eram ironic. Fratele meu mi-a ascuns lucrurile? Cu greu o revelație care să mă zdrobească sub picioare. Anomander a avut multe lecții să-mi dea despre mândrie și, în cele din urmă, câteva dintre ele s-au blocat.

„Lumea este încă vastă...”

'-adevărurile sunt rare. Doar asa.'

— Și, adăugă Tulas, așa cum au șoptit curvele despre tine, un om cu aspirații uriașe, dar cu capacități mici.

— Spune-mi, prințul Puke din Eleint, să-ți fac cunoștință cu această lamă Hust?

— Cel mai bine păstrează acel rând pentru următoarea târfă pe care o vei întâlni, Silchas.

'Ha! Eu voi!'

— Prințul Silchas al Cocoșului care râde. Ar putea trece ceva timp până să găsim un...

— Greșit, prietene. Mergem să o întâlnim pe cea mai mare curvă dintre toate.

Tulas simți pielea uscată ruptă în timp ce își dezvălea dinții. „T'iam. Oh, nu-i va plăcea titlul, nici măcar un pic.

— De dragul mamei, Tulas. Ironie!'

— Ah, dădu el din cap după o clipă. 'Da. La urma urmei, dacă este o curvă, atunci asta ne face pe toți Soletaken...

— Ne face pe toți să ne procreăm!

— Și asta te distrează?

— Da. În plus, nu mă gândesc la nicio replică mai bună cu care să o salut.

— Silchas, o lamă Hust singură? Acum ești prea îndrăzneț. O întreagă legiune a ieșit să lupte cu ea și nu s-a întors.

— Da, au murit, Tulas, dar nu au eșuat.

— Ai spus, un cadou de la Shadow?

'Da. Dar nu Edgewalker.

'Atunci cine?'

„Este pompos în titlul său. Un nou zeu. Shadowthrorone.

Tronul din umbră. Ah, nu atât de pompos pe cât ai putea crede . — Nu-l subestima, prietene.

— Mă avertizați împotriva unei persoane pe care nu l-ați întâlnit niciodată?

'Fac.'

— Ce vă dă motiv să faceți asta?

Tulas arătă în jos spre sabia cu teacă. 'Acea.'

— Voi recunoaște că am o oarecare neliniște, prietene.

'Bun.'

— Să-ți arăt sudura cu model de dragon?

O, dragă .

Tată?

Scena era tulbure, pătată ca un tablou vechi, totuși silueta ridică privirea de pe scaunul în care era prăbușit. Ochii obosiți mijiră în întuneric. — *Dacă acesta este un vis, Rud... arăți bine și asta e destul de bun pentru mine* .

Unde ești?

Udinaas se strâmbă. *E o încăpățânată, la fel de rea ca mine* . *Ei bine, nu chiar* .

Casa lui Seren Pedac. Apoi... Silchas a judecat corect. Te-ai dus la ea. Pentru ajutor .

' *Disperare, Rud. Se pare că îmi conduce viața în aceste zile. Și tu, ești bine?* '

Puterea mea crește, părinte. Sângele Eleintului. Mă sperie. Dar pot ajunge la tine acum. Nu visezi. sunt nevătămat .

Udinaas și-a frecat fața și a părut bătrân în ochii lui Ryadd, o realizare care a declanșat o durere adânc în interior. Tatăl său a dat apoi din cap. Imass *sunt ascunși, la nord de oraș. O pădure abandonată de Teblori. Este periculos, dar nu ai de ales. Mă mângâiesc cu gândul la acești oameni străvechi, strămoșii tuturor, poate, ghemuiți nevăzuți în mijlocul umanității. Dacă acest lucru este posibil, atunci sunt și multe alte posibilități improbabile și poate că lumea nu este atât de goală pe cât credem că am făcut-o* .

Părinte, Kilava te-a trimis pentru că nu va rezista la despărțirea porții .

Udinaas își întoarse privirea. — *Am bănuit așa ceva* .

Ea a renuntat deja -

, cred că a fost dorința ei tot timpul. De fapt, nu cred că rana de moarte a lui Kettle a venit din partea cealaltă a lui Starvald Demelain. Azath era tânăr, da, dar puternic. Și cu Finnest of Scabandari, ei bine, vă amintiți încrederea noastră? Dar apoi, brusc, ceva s-a schimbat ...'

Ryadd s-a gândit la asta și a simțit un val de furie crescând în el. *A fost greșit* , a spus el.

a *împins Imass înapoi în lumea celor vii* ...

Era o *lume vie!*

, sortit să se întoarcă și să nu se schimbe niciodată. În ochii naturii, era o urâciune. Dar ascultă, Rud — și se apleacă în față — — *Onrack o iubește încă. Nu face nimic imprudent. Lasă-o în pace* .

Și dacă veți muri cu toții? Dacă Imasurile sunt descoperite și apoi vânate?

Ai încredere în Seren Pedac . *Ea va găsi un loc pentru noi. Rud — stai departe de dragoni. Când vin, stai cât mai departe de ei* .

Silchas m-a avertizat așa, tată .

' *Este cu tine?* '

Nu .

Udinaas dădu din cap. „ *Nu sunt foarte liber cu încrederea mea, dar a făcut cum a promis. Îi voi da asta. Totuși, mă bucur că a plecat* .

Tată, Seren Pedac trebuie să-și protejeze copilul - este în mare pericol. Oferă-i protecția Imasului .

Udinaas ridică sprâncenele. ' *Doar că asta ar putea funcționa. Bună gândire, acolo* .

Nu eu, tată. Ruina Silchas .

— *Începi să pierzi din ochii mei, Rud* ...

ma obosesc .

' *Fii în siguranță. eu* ...

Și apoi a plecat. Ryadd clipi limpede, se uită în jur la zidurile sumbre ale peșterii. — Un loc unde să te ascunzi, șopti el. *E tot ce cerem. Asta ne-am întreba cu toții, dacă am avea vocea. Doar lasa-ne in pace* .

— Vrea să ne omoare, spuse Stavi, cu ochi care nu aparțineau unei fete tinere. — Eu și Storii. Ea o vrea doar pe Absi.

Amurgul își desenează giulgiul. Torrent găsise niște bălegar bhederin, vechi de ani, și s-au înghesuit în jurul flăcărilor pâlpâitoare. Se uită la sclipiri ciudate de culoare care veneau din ciobul de cristal cu care se juca Absi.

— Nu o va face, îi asigură el pe gemeni. — Vrea să te folosească pentru a-l apleca pe tatăl tău la voința ei.

„Nu are nevoie decât de Absi pentru asta”, a spus Storii. — Ne va ucide mai întâi pe unul dintre noi, pentru a-i atrage atenția. Și apoi celălalt, să-l lase doar cu fiul său. Și atunci tatăl nostru va îngenunche în fața ei. Se va preda.

— Vă gândiți prea mult – amândoi. Suntem încă departe de orice să se întâmple.

— Te înșeli, spuse Stavi. — E mult mai aproape decât crezi, Torrent.

La asta nu avea nimic de spus. *Până și minciunile mele mă eșuează* . A aruncat un alt cip pe foc. — Înfășurați-vă acum, una în brațele celeilalte — Absi, du-te la surorile tale. Noaptea aceasta va fi una rece.

— Ne-a dus spre nord.

— Da, Stavi.

'De ce?'

— Nu știu, nu am putea traversa acel deșert. S-a uitat în jur. — Din câte știu, s-ar putea să fie un Hold. Nu recunosc stelele – și acele sulițe de jad au dispărut.

— Un labirint, spuse Storii cu o oarecare nerăbdare. — Știam deja asta. Dar tot ea ne-a dus spre nord.

— Dormiți, toți.

Când cei trei copii s-au așezat, Torrent a aruncat peste ei singura piele de blană pe care o aveau, apoi s-a ridicat pentru a-și întinde picioarele și spatele. Aruncând o privire spre vrăjitoare, ghemuită la cincisprezece pași depărtare, îi aminti de un cadavru pe care îl găsise cândva – una dintre bătrânele satului, care plecase în frigul iernii pentru a găsi un loc unde să moară în singurătate. Câțiva dintre cei vechi încă mai făceau astfel de lucruri, deși pentru majoritatea obiceiul dispăruse. O creatură ofilit, care se ridică din zăpada adâncă a dezghețului de primăvară, îngenuncheată în faldul unui deal.

Poate că nu a fost un mod rău de a muri. Singur, înghețând până când toate senzațiile dispăru, apoi dorm, oferind un ultim oftat cald.

Vânturile o sfâșiaseră, și-a amintit el, iar cioburi de gheață i-au străpuns pielea din interior, iar corbii îi găsiseră ochii, buzele și urechile. Și ce a mai rămas...

Olar Ethil ridică capul, îl privi în depărtare.

Torrent se întoarse.

— Nu rătăci prea departe, a avertizat ea în spatele lui. „În acest labirin, este ușor să te pierzi – și nu voi pleca să te caut."

Pentru că aproape am ajuns, nu-i așa?

— Dacă alegi să fugi, puiule, să nu crezi că te voi duce înapoi.

A pornit, fără intenția de a merge prea departe. *Nu ne lăsa, au implorat ei. Nu voi. Promit* . La zece pași mai departe, se uită înapoi. — Spiritele de jos! Tabăra dispăruse – acum, nimic altceva decât tundra plată, întinzându-se în întuneric.

Apoi a prins o licărire - *focul. Mă uitam doar în direcția greșită* . Torrent a alergat spre el. La jumătatea drumului a încetinit, apoi s-a oprit. *Prea departe — nu am mers niciodată atât de departe. abia am mers deloc!*

Dar putea vedea o siluetă așezată în fața flăcărilor slabe. Tremurând, Torrent se apropie încet. *Olar Ethil? Ești tu? Nu* .

Nu decât dacă ai ascuns vesta aceea roșie .

Bărbatul băga mâna într-o mânecă voluminoasă, scoțând pahare de vin argintie, un decantor mare și apoi o mulțime de fructe confiate și deserturi coapte.

Visez. Toate acestea. Dorm aproape de copii chiar acum, iar gemetele mele nu sunt auzite de nimeni, în afară de cîrgă .

Bărbatul ridică privirea. Fața lui era rotundă, înmuiată de ani de indolență. Chipul unui locuitor al orașului. Făcu un gest cu mâna plinuță. — Repede, gesturi Kruppe – vezi? Este puțin timp. Vino. Sta. Înainte ca Kruppe să se trezească într-un zori mizerabil și plin în orașul său asediat. Ești păstrătorul fiicelor mele?

'Ce? eu-'

— Kruppe ar fi acolo, dacă ar putea. Pah! Este întotdeauna scuza noastră și este mizerabilă și patetică. Dar, apoi, Kruppe este renumit pentru sămânța sa energică - de ce, se știe că înoată o ligă în sus pentru a o fecunda pe fiica drăguță a unui baron cu trei luni înainte de căsătoria ei scandaloasă. Ei bine, căsătoria sa dovedit scandaloasă șase luni mai târziu, oricum, și cum acel soț a fost castigat și, într-adevăr, renegat! Acum, dacă el ar fi fost atât de aventuros pe cât și-ar fi dorit ea, de ce, sămânța lui Kruppe ar fi venit la ușă doar pentru a o găsi blocată, da? Deci, soțul a primit tot ce merita, sau așa declară judecătorul Kruppe.

„ Fiicele *voastre* ... spiritele mă iau, văd asemănarea — ochii, gesturile cu mâinile — dar Hetan...

„Delicios Hetan, amintirile revin într-o tocană de dorință și alarmă – indiferent. Îngrozitoare soarta mamei lor. Soarta copiilor ei este

periculoasă - și trebuie să facem ceva în acest sens. De ce nu mănânci? De băut? Cel mai bun tarif al lui Baruk.

Torrent arătă cu degetul. — Ei... au dispărut.

'Vai. Blestemul îngrozitor al lipsei de atenție. Poate data viitoare, prietenul meu barbar. Dar timpul se scurtează, dar Kruppe este încă mai scurt. A fluturat o mână. — Spune-mi, ce vezi acum acolo?

Torrent miji. 'Un arc. Tolbă. Săgeți.

„Rhivi. Până în ziua de azi, ei îmi oferă anual cadouri inutile, din motive care, deși sunt obscure, sunt fără îndoială bine meritate. În orice caz, le dau pe toate ca măsură a generozității mele extraordinare. Nu sunt acestea arme mai fine decât cele pe care le deții acum?

— Arcul mi s-a despicat. Nu aveam cu ce să-l repar. Tijele săgeților s-au uscat și s-au deformat - intenționam să le întăresc pentru ultima dată, dar am uitat. Fluturarea...

— Înainte de a continua, domnule bun, după lista dumneavoastră, Kruppe poate concluziona că da, într-adevăr, această ofrandă de Rhivi este superioară celei pe care o dețineți acum.

— Tocmai am spus asta.

'Ai? Excelent. Ia-le și pleacă cu tine. Repede. Să nu se spună niciodată că Kruppe este un tată neglijent, indiferent de ce a susținut ulterior în instanță fiica acelui baron. Și dacă Kruppe nu ar fi dezvăluit dramatic că acum se culca cu avocatul ei, de ce, Kruppe ar fi un bărbat mult mai slab decât cel pe care îl vezi acum că se stinge în fața ta, vestă roșie și tot...

'Aștepta! M-am pierdut! Ea a spus-'

— În spatele tău, cercetaș viclean.

Cu arme noi în mână, Torrent se întoarse încet, pentru a vedea, la douăzeci de pași depărtare, focul pe moarte, copiii înnodați sub blană și Olar Ethil se prăbuși pe partea îndepărtată. Se întoarse înapoi să-i mulțumească bărbatului, dar el dispăruse și împreună cu el vatra lui modestă. Ridică armele pentru o privire mai atentă. *Acestea sunt din niciun vis. Acestea sunt reale și fin făcute* . A pus sfoara și a testat tragerea. *Spirite! Acești Rhivi trebuie să fie uriași!*

Olar Ethil abia s-a agitat când s-a întors la foc. — Te-ai răzgândit, nu?

Torrent puse arcul și tolba lângă el. — Da, spuse el.

— La fel de bine, pui. Warrens sunt locuri periculoase pentru proști ca tine. Dacă ai onora jurământul pe care l-ai făcut, ai face bine să rămâi aproape de mine.

Torrent a aruncat ultima așchie de bălegar în foc, a văzut scânteile ridicându-se în noapte. — O voi face, Bonecaster.

Capul ei se liniști încă o dată. Se uită fix la ea. *Când somnul își oferă oftatul final, bătrâne, voi fi acolo să te trezesc* .

Absi s-a rostogolit în somn și cu o voce blândă, a cântat, a spus: „Kralalalala. Da.'

Dar Torrent vedea că avea ochii închiși, iar pe chip era un zâmbet mulțumit. Copilul și-a lins buzele.

Le-ai păstrat pentru el, nu, Kruppe? Bravo .

Onos T'oolan se opri, se întoarse încet. Îmbrăcați în lumina jadului, o mie de T'lan Imass stăteau în fața lui. *Asa de mult? Și, învârtindu-se acolo, praful altor sute. Străini. Invocat de dezvăluirea lui Tellann. Asta vreau? De asta am nevoie?* Dintr-o dată a simțit greutatea atenției lor, fixată cu atâta nepăsare asupra lui și aproape că s-a încurcat. *Nevoile, dorințele, sunt irelevante. Asta voi face. Și numai prin această putere, o lume poate fi distrusă. Sau modelat din nou* . S-a îndreptat încet, restabilit de gândul și de puterea care venea cu el.

Când voi termina, praful va fi praf. Nimic mai mult. Nici un lucru plin de secrete. Sau plin de durere și groază. Pur și simplu praf . 'Mă înțelegi?'

— *Da, Prima Sabie* .

— Te voi elibera.

— *Nu încă, Prima Sabie* .

— Aș merge singur.

— *Atunci vei* .

Armata lui a căzut în nori în cascadă, cu excepția a două figurine care stăteau cu mult în spatele legiunii T'lan.

Onos i-a gândit o vreme, apoi le-a făcut semn.

S-au apropiat, iar femela a vorbit. „Prima sabie, am umblat odată pe aceste meleaguri – dar nu am făcut-o”.

— Te cheamă Rystalle Ev.

'Da.'

— Cuvintele tale nu au sens.

Ea a ridicat din umeri, arătând spre nord. 'Acolo. Ceva... tulburător.

„Olar Ethil-”

— Nu, Prima Sabie. Acesta este mai aproape.

— Ești curios, Rystalle Ev?

Războinicul de lângă ea, Ulag Togtil, a vorbit. — Există amintiri pierdute în ea, First Sword. Poate că au fost luate de la alte Imass - de la cei care au locuit cândva aici. Poate că sunt ale ei. Ceea ce se va găsi la nord, este ca trezirea unei răni vechi, dar pe care ea nu o poate vedea. Simțiți doar.

„Ceea ce cauți”, îi spuse Rystalle Ev lui Onos, „este amenințat. Sau așa mă tem. Dar nu pot fi sigur.

Onos T'oolan i-a studiat pe cei doi. „Îmi împotriviți bine – și văd puterea pe care o găsiți unul în celălalt. Este ciudat.'

— Prima sabie, spuse Ulag, este *dragostea* .

Onos tăcea, luptându-se să înțeleagă afirmația războinicului.

„Nu am descoperit-o din interiorul nostru”, a spus Rystalle Ev. 'Am găsit-o-'

— Ca o piatră într-un pârâu, spuse Ulag. „Strălucitor, minunat...”

— În fluxul gândurilor tale, Prima Sabie.

„Când munții tună și gheața din înălțimea trece, în cele din urmă, se sparge la căldura primăverii”. Ulag ridică o mână ofilită, o lăsă să cadă din nou. — Pârâul devine un torent, măturând tot odată cu el. Potop crud. Și totuși... o piatră, sclipind.

— Acest lucru nu este posibil, spuse Onos T'oolan. „Nu există așa ceva în mine. Focurile lui Tellann mi-au ars sufletul. Vă amăgiți. Reciproc.'

Rystalle Ev a ridicat din umeri. — Amăgirile de mângâiere – nu sunt acestea darurile iubirii, Prima Sabie?

Onos privi femeia. — Du-te, atunci, voi doi. Găsiți această amenințare. Stabiliți-i natura și apoi întoarceți-vă.

Ulag spuse: — Nu ne mai întrebi nimic, Prima Sabie?

— Rystalle Ev, ne vânează?

— Nu, Prima Sabie. Nu cred. Pur și simplu... este.

— Găsește această amintire a ta, Rystalle Ev. Dacă este într-adevăr o amenințare pentru mine, atunci o voi distruge.

Onos T'oolan i-a privit pe cei doi T'lan Imass îndreptându-se spre nord. Prima Sabie atrasese puterea lui Tellann aproape, protectoare – obosit de atacurile lui Olar Ethil, făcuse din ea un zid de nepătruns. Dar a existat un risc pentru asta. Zidul l-a lăsat orb la tot ce se afla dincolo de el.

Amenințări la adresa a ceea ce caut, la soarta pe care o doresc pentru noi. Olar Ethil stă singur împotriva mea. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva. La urma urmei, nu fug de distrugere, ci mă străduiesc să o întâlnesc. Să-l găsesc, la locul ales de mine. Cine mi-ar nega asta?

Rystalle Ev, amintirile sunt neputincioase – nu ne-a învățat Ritualul asta? Găsiți ce vă deranjează, apoi întoarceți-vă .

Ulag Togtil, în limbajul tău al florilor... Aș ști mai multe despre această piatră sclipitoare, această imposibilitate minunată .

Și-a reluat mersul. Acum singur pe câmpia devastată, vârful sabiei izbind scântei de la pietrele înfipte în pământ. În urma lui, o clădire zid de praf. Vii cu secrete. Plin de durere și groază. Se ridică mai sus.

Rystalle Ev aruncă o privire înapoi, urmărind Prima Sabie îndreptându-se singur spre est, cu praful clocotind în spatele lui.

— Nu știe, nu-i așa?

„Este prea mult închis în sine”, a spus Ulag Togtil.

— Vezi norul. Am început ca doar câteva sute. Am lăsat o mie să mărșăluiască în spatele lui, așa cum a cerut. Dar l-a trezit pe Tellann. A chemat.

— Câți acum, Rystalle Ev?

'Cinci mii? Zece?'

— Zidul acela, Rystalle Ev, este vast.

— Da, șopti ea.

A mai trecut un moment, apoi s-au întors și au pornit spre nord.

Ceața s-a limpezit și Gruntle se trezi trecând prin zăpada proaspătă. La o mie de pași în stânga lui, dintr-o movilă albă ieșeau două catarge așchiate, iar zăpada bătută de vânt se aduna într-o dună înaltă în jurul epavei unei nave. Chiar în față, aflorințe stâncoase marcau poalele unei șir de stânci despărțite de chei înguste.

La piciorul plat al aflorimentului, o împrăștiere de cadre de colibe scheletice se ghemuiau în subsolul stâncilor. Suflarea magiei crude era grea în aer.

Se auzi un tunet răspunzător în pieptul lui și simțea sufletele războinice din el adunându-se aproape, trezindu-și puterea. S-a apropiat.

Auzind un mormăit de tuse, s-a oprit și s-a încordat când a văzut două pisici cu umeri groși ieșind dintr-o peșteră. Pielea lor era cu benzi gri și negre, ca umbrele pe piatră. Caninii lor superiori coborau dincolo de maxilarele inferioare. Fiarele îl priviră, cu urechile mici aplatizate pe spatele craniilor lor largi, dar nu făcură nicio altă mișcare.

Gruntle își întinse fălcile într-un căscat. Chiar dincolo de colibe, o cădere de stâncă făcuse o crevasă într-o peșteră și din acea gură întunecată s-au desprins emanații tulburătoare. Fixându-și ochii asupra acelui pasaj, înainta.

Cele două pisici cu dinți de sabie se îndreptară spre el.

Nu Soletaken. Nu d'ivers. Acestea sunt adevărate fiare. Vânători. Dar par... flămând . La gura peșterii, Gruntle ezită, aruncând o privire înapoi în timp ce pisicile mari se apropiau. *Ești atât de neînfricat? Ce vrei cu mine?*

După ce s-au apropiat până când au fost flancate de ramele încercuite a două colibe, pisicile s-au oprit, cea din stânga stătea pe coapse, apoi s-au lăsat pe zăpada subțire și s-au rostogolit pe spate.

Tensiunea s-a diminuat de la Gruntle. *Înfometată de companie* . S-a confruntat încă o dată cu peștera, apoi a alunecat în întuneric. În loc de frig, simțea căldură, rafale de umezeală și fetidă din interior.

Ea este aici. Ea ma asteapta .

Oh, cât am așteptat acest moment. Trake, nu am cerut asta niciodată. Nu te-am cerut niciodată. Și când m-ai ales, ți-am spus, iar și iar, a fost o greșeală. Stonny, dacă m-ai vedea acum, ai înțelege. Ai ști de ce... a tuturor acestor lucruri .

Aproape că o văd – ăla, încuviințare rapidă din cap – să-mi spună că e în regulă. Nu mă voi întoarce, dar e în regulă. Amândoi știm că există locuri din care nu te poți întoarce. Niciodată .

S-a gândit să se asemeni și apoi a decis să nu facă asta. Îl va întâlni așa cum ar fi dorit, dar el era Sabia Mortală a lui Trake – cel puțin în această zi. O voce șopti în interiorul lui, îndepărtată, goală, poruncindu-i să se întoarcă, să fugă din acest loc, dar el a ignorat-o.

Crevasa se îngusta, răsucindu-se, înainte de a se deschide într-o cavernă vastă, cu cupolă.

Ea stătea în fața lui, o femeie ghemuită și musculară, îmbrăcată în blana unei pantere, dar de altfel goală. Ochii ei cu glugă aveau străluciri de aur, fața ei rotundă era încadrată într-un păr lung și negru. Gura ei largă, cu buzele pline, era încordată, neprimitoare.

În spatele ei, pe o cocoașă de piatră crăpată, se afla ruina unei case. Pereții se prăbușiseră și părea că un copac străvechi a crescut de sub structură, spulberând fundațiile, dar copacul era acum mort. Mâhnirea coborî dinspre edificiul spart, amară pentru simțurile lui Gruntle.

Deasupra ei, chiar sub cupolă, aburul se agita, norii luminați din spate - ca și cum acoperișul cavernei ar fi strălucit, suficient de fierbinte pentru a topi piatra. Privind în sus la această manifestare, Gruntle s-a simțit pe punctul de a cădea în sus - atras într-un tărâm inimaginabil de vast. *Vastă, da, dar nu goală* .

Ea a vorbit în mintea lui, acea voce profundă și lichidă acum familiară. Starvald *Demelain, Sabia Mortală, acum comandă acest loc, transformând însăși piatra. Nu mai rămâne nicio altă poartă. Cât despre tine... aceasta este panica zeului tău? Nu ar trebui să fii aici. Spune-i, Mortal Sword, spune-i copilului meu, nu voi permite amestecul tău* .

Copilul tău? Tu pretinzi că ești mama lui Trake, nu-i așa?

A simțit un fulger de iritare. First Swords , *First Empire, First Heroes — eram un popor mândru de astfel de lucruri, pentru tot binele pe care ni l-a făcut. Am născut mulți copii. Cei mai mulți dintre ei sunt acum morți* .

La fel și Trake .

au *fost aleși, Mortal Sword, pentru a deveni zei și astfel să scape de moarte. Tot ceea ce a predat în acea zi pe Câmpiile Lamatath a fost carnea lui de moarte. Dar, ca orice zeu, el nu poate risca să devină manifest și așa te-a creat. Sabia Sa Mortală, arma voinței lui* .'

Amintește-mi să-i mulțumesc pentru asta .

— *Trebuie să stai deoparte aici* , spuse ea. „ *Vin Eleinții. Dacă cauți să le opunezi, vei muri, Mortal Sword* .

Nu, ceea ce te temi este că voi reuși .

— *Nu voi permite asta* .

Atunci tu și eu suntem cei care ne vom lupta în această cavernă, așa cum am văzut în visele mele -

' *Vise? Prostule. Am încercat să te avertizez* .

Blană neagră... sânge, o suflare pe moarte — femeie, acestea nu au fost trimiterile tale .

' *A mai rămas puțin timp! Gruntle, nu contesta asta!* Ea și-a ridicat brațele în lateral. ' *Uită-te la mine! Sunt Kilava Onass, un Bonecaster al Imass. Am sfidat Ritualul lui Tellann, iar puterea mea o cerșește pe cea a zeilor tăi umani. Ce se va întâmpla aici nici măcar eu nu pot preveni - mă înțelegi? Este… necesar* …”

Se așteptase la astfel de cuvinte, dar totuși i se ridică mâna. *Este ceea ce auzim mereu, nu-i așa? De la generali și stăpâni de război și tirani*

nenorociți. Justificând încă o epocă de coșmar de măcel. De suferință, mizerie și disperare. Și ce facem cu toții? Ne coborâm și ne înfruntăm. Ne spunem că așa trebuie să fie – am stat pe acoperișul unei clădiri și peste tot în jurul meu mureau oameni. Și de mâna mea — zei! Acea clădire a plâns sânge!

Pentru ce? Au murit cu toții – tot orașul – toți acei oameni – au murit oricum!

I-am spus lui Trake că a ales greșit. Nu am fost niciodată soldat - disprețuiesc războiul. Detest toate minciunile sordide despre glorie și onoare – tu, Kilava, dacă ai trăit atâta timp cât ai spus că ai trăit, dacă Trake este atuul tău, atunci ai văzut un copil de-al tău îngenunchind la război – de parcă războiul însuși ar fi fost. un zeu blestemat!

Dar totuși, vrei ca el să trăiască - vrei ca copilul tău-zeu, Primul tău erou dracului, să continue, și mai departe. Războaie fără sfârșit. Și sabia se va legăna în jos și vor cădea - pentru totdeauna!

Gruntle *, de ce ești aici?* '

A înaintat, simțind că sângele din el se ridica la fierbere. *Nu ai ghicit? am de gând să lupt. Îți voi doborî fiul - aici și acum. O să-l ucid pe nenorocit. Sfârșitul zeului măcelului, al ororii, al violului* -

Kilava urlă de furie bruscă, dispărând într-o încețoșare de întuneric. S-a transformat într-o panteră la fel de uriașă ca și Gruntle însuși, ea s-a încolăcit la arc.

În mintea lui, a văzut un singur gest rapid din cap. *Da* . Dezvăluindu-și colții, Gruntle se aruncă să o întâlnească.

Departe, spre nord-est, ceva strălucea. Mappo a stat mult timp studiind-o, în timp ce soarele umfla orizontul în spatele lui, apoi se furișă, roșu și îmbufnat, în jos dincolo de marginea lumii. Focul acela îndepărtat, strălucitor, a ținut o vreme mai mult, ca niște dealuri aprinse.

A scos burduful din sac, a băut adânc și apoi s-a ghemuit pentru a-și sonda picioarele zdrobite. Tălpile ghetelor fuseseră smulse de atacul aprig al cioburilor de cristal. Încă de la prânz, scoase sânge, fiecare pete dispărând sub un pâlc înnebunit de molii de pelerina, de parcă din fiecare amprentă i-ar fi răsărit flori. *Acesta este darul vieții în acest loc chinuit* . A tras aer în piept. Mușchii picioarelor lui erau ca pumnii strânși sub el. Nu mai putea continua mult, nu fără o noapte întreagă de odihnă.

Dar timpul se scurge .

Mappo a mai băut o dată și apoi a depozitat burduful. Luând rucsacul pe umeri, porni. nord-est.

Sulițele de jad au tăiat o potecă în cerul nopții, iar lumina verde a sângerat, transformând podeaua deșertului într-o mare luminiscentă. În timp ce făcea jogging, Mappo și-a imaginat traversând bazinul unui ocean. Aerul rece și amar îi umplea plămânii, mușcând ca gheața la fiecare respirație întreruptă. Din acest loc, știa el, nu avea să iasă

niciodată la suprafață. Gândul îl tulbură și cu un mârâit îl aruncă din minte.

În timp ce alerga, stelele căzătoare s-au repezit și s-au aprins deasupra lui, devenind o furtună de smarald, străbătând cerurile. Se gândi că, dacă asculta suficient de atent, i-ar putea auzi, șuierând ca un abur în timp ce săreau și apoi aprinzându-se cu un trosnet de tunet odată ce au început coborârea finală. Dar zgomotul era doar propria lui respirație, tunetul nu era decât toba propriei inimi. Cerul a rămas tăcut, iar săgețile arzătoare au rămas departe, departe.

Mâhnirea din sufletul lui începuse să aibă un gust acru. Îmbătrânit și dizolvat, momente de la prăbușire. Nu știa ce avea să vină în urma lui. Resemnare, așa cum ar putea găsi un om grav bolnav în ultimele sale zile? Sau doar o nerăbdare exultante de a vedea totul sfârșit? Pe moment, chiar și disperarea părea prea mult efort.

Se apropie, cu ochii ațintiți asupra a ceea ce părea o serie de cristale înalte, verzi ca gheața glaciară, care se ridicau pentru a comanda scena din față. Mintea lui epuizată se străduia să-i dea sens. *Ceva... ordine, un model* ...

Oh, Doamne, am mai văzut așa ceva. În piatră .

Icarium -

Arhitect nemuritor, constructor de monumente, ți-ai propus să-i provoci pe zei, să-i sfidezi pe țesătorii timpului. Creatorul a ceea ce nu poate muri, dar cu fiecare edificiu ridici lucrurile de care ai cea mai mare nevoie - amintirile pe care noi ceilalți le păzim cu atâta zel - și ajung născuți morți în mâinile tale. Fiecare la fel de mort ca cel de dinainte .

Și uită-te la noi, noi, care ne-am ruga să uităm atât de multe - regretele noastre, alegerile noastre prostești, rănile pe care le-am suferit de-a lungul vieții - nu ne gândim nimic la acest dar, la această libertate pe care o vedem ca pe o cușcă și, în furia noastră zguduitoare, mi-ar plăcea să fim la fel ca tine .

Înălțător de clădiri goale. Vizionar al orașelor tăcute .

Dar de câte ori i-a putut aminti lui Icarium de prietenie? Confortul prețios al companiei familiare? De câte ori a putut să umple încă o dată toate acele camere goale? *Prietenul meu, fântâna mea fără fund. Dar dacă ți-aș spune adevărul, atunci ți-ai lua viața* .

Este un lucru atât de rău? Cu tot ce ai făcut? Este?

Și acum ești amenințat. Și neputincios. Simt asta. O știu ca fiind adevăr. Mă tem că vei fi trezit, în toată furia ta și că de data aceasta vor fi mai mult decât oameni la îndemâna sabiei tale. De data aceasta vor fi zei .

Cineva vrea ca tu, Icarium, să fii arma lor .

Dar... dacă ajung mai întâi la tine, te-aș putea trezi la cine ești. Aș putea spune adevărul istoriei tale, prietene. Și când ai pus vârful pumnalului la piept, aș putea să mă dau înapoi. Nu face nimic. Te-aș

putea onora cu singurul lucru pe care îl mai aveam - eu însumi. Aș putea fi martorul singurului tău act de justiție .

Te pot convinge să te sinucizi .

Este posibil? Că aici ne poate duce prietenia?

Ce aș face atunci?

te-as ingropa. Și plângi peste pietre. Pentru pierderea mea, așa cum vor face prietenii .

Orașul era geniul lui – Mappo putea vedea acel adevăr în fiecare rând – dar, pe măsură ce se apropia, mijind ochii la lumina și umbrele ciudat care curgeau în fațetele cristalului, a văzut dovezi ale ocupației. Pașii lui au încetinit.

Coji sparte de fructe, fragmente de îmbrăcăminte, miros de mucegai al fecalelor uscate.

Soarele începea să răsară – fusese atât de departe? S-a apropiat de cea mai apropiată, cea mai largă stradă. În timp ce trecea printre două clădiri unghiulare, a înghețat la o mișcare – acolo, reflectată de o fațetă care ieșea din perete în dreapta lui. Și în timp ce se uita, a văzut-o din nou.

Copii. Trecând pe lângă .

Totuși, nimeni nu era aici – *nimeni în afară de mine* .

Își plecau din oraș – sute și sute de copii. Membre subțiri și pântece umflate de foame. În timp ce privea procesiunea, nu a văzut niciun adult printre ei.

Mappo a mers mai departe, zărind în cristalele scurtei lor ocupații, prezența lor ghemuită în mijlocul splendorii palatiale – chiar dacă rece. *Icarium, încep să înțeleg. Și totuși, cea mai crudă glumă dintre toate, acesta era singurul loc pe care nu l-ai mai putea găsi niciodată* .

De fiecare dată când spuneai că te simți aproape... acest oraș era locul pe care îl căutai. Aceste mașini de cristal ale memoriei. Și traseul pe care l-ai vânat - nu conta dacă ne aflam pe alt continent, nu conta dacă eram la jumătate de lume distanță - acea potecă era una de amintire. Amintindu-și acest oraș .

El a continuat, punând cap la cap istoria mai recentă, armata copiilor și de multe ori a văzut o fată, cu gura plină de răni, cu părul albit de orice culoare. Și ochi uriași care păreau să-și găsească cumva pe ai lui – dar asta era imposibil. Era plecată de mult, cu toți ceilalți copii. Ea nu putea fi...

Ah! Acesta este unul! Exprimarea cântecelor de incantație — alungatorul celor de origine. Cioburile de pietre prețioase de opale — acesta este copilul .

Ajunsese într-o piață centrală. Ea era acolo, privindu-l de pe o turlă înclinată de cuarț. A mers până când a stat în fața ei, iar ochii ei l-au urmărit pe tot drumul.

— Ești doar o amintire, spuse Mappo. „Este o funcție a mașinii de a prinde viața care trece prin ea. Nu poți să te uiți la mine – nu, cineva mi-

a mers pe cale, cineva a venit să stea în fața ta aici. S-a rotit.

La cincisprezece pași depărtare, înaintea ușii sigilate a unei structuri înguste, Mappo văzu un băiat, înalt, care ținea în brațe o formă mănunchiată. Ochii lor s-au întâlnit.

Eu sunt intre ei. Asta e tot. Ei nu mă văd. Se văd .

Dar ochii băiatului l-au prins ca niște vârfuri de cuțit. Și a vorbit. — Nu te întoarce.

Mappo se clătină de parcă ar fi fost lovit.

În spatele lui, fata a spus: „Icarias nu ne poate ține. Orașul este tulburat.

S-a înfruntat din nou cu ea. Un băiat venise lângă ea, cu un morman de gunoaie în brațele lui slăbite. A studiat profilul fetei cu o adorație deschisă. Ea a suflat muște de pe buze.

— Badalle. Vocea băiatului înalt trecu pe lângă el. 'Ce ai visat?'

Fata a zâmbit. — Nimeni nu ne vrea, Rutt. Nici unul – în viața lor nu vor schimba nimic pentru a ne ajuta. În viața lor ei ne fac din ce în ce mai mulți, dar când spun că le pasă de viitorul nostru, mint. Cuvintele sunt goale. Neputincios. Dar am văzut cuvinte cu *adevărată* putere, Rutt, și fiecare este o armă. *O armă* . De aceea, adulții petrec toată viața tocindu-i. Ea a ridicat din umeri. Nimănui nu-i place să fie tăiat.

Când băiatul a vorbit din nou, parcă stătea în locul lui Mappo. — Ce ai visat, Badalle?

„În final ne luăm limba cu noi. În cele din urmă, îi lăsăm pe toți în urmă. Se întoarse spre băiatul de lângă ea și se încruntă. 'Aruncă-le. Nu-mi plac.

Băiatul clătină din cap.

— Ce ai visat, Badalle?

Privirea fetei se întoarse, concentrându-se pe chipul lui Mappo. „Am văzut un tigru. Am văzut un căpcăun. Am văzut bărbați și femei. Apoi a venit o vrăjitoare și le-a luat copiii. Și niciunul dintre ei nu a încercat să o oprească.

— Nu a fost așa, șopti Mappo. Dar a fost.

— Atunci cineva a călărit după ei – nu era cu mult mai în vârstă decât tine, Rutt. Cred. Era greu de văzut. O fantomă a ieșit în cale. Era destul de tânăr încât să-și asculte în continuare conștiința.

' *Nu a fost așa!* '

'Asta-i tot?' întrebă băiatul pe nume Rutt.

„Nu”, a răspuns ea, „dar a auzit suficient”.

strigă Mappo, se clătina înapoi, departe. El aruncă o privire înapoi și văzu ochii ei urmărindu-l. Și în craniul lui, ea a spus: „ *Ogre, nu te pot salva și tu nu poți să-l salvezi”. Nu de la sine. El este ținutul tău, dar fiecare copil se trezește. În această lume, fiecare copil se trezește - și de asta vă temeți cel mai mult. Uită-te la Rutt. S-a ținut în brațe. Iar tu, te duci să-ți găsești Held, să-ți umple brațele încă o dată. Uită-te la Rutt. Îi*

este groază că Held se trezește. El este la fel ca tine. Acum ascultă poezia mea. Este pentru tine .

- a pus să alegi
care copil să salveze .
Și tu ai ales .
Unul de salvat ,
ceilalți să se predea .
Nu este o alegere ușoară
Dar o faci în fiecare zi
Acesta nu este un adevăr ușor
Dar adevărul este în fiecare zi
Unul dintre noi printre aceștia
Te îndepărtezi de
Moare
Și sunt mai multe adevăruri
În lumea asta
decât pot număra
Dar de fiecare dată când pleci
Amintirea ramane
Și indiferent cât de departe sau de repede
Alergi
Amintirea rămâne .

Mappo s-a răsucit, a fugit din pătrat.

L-au urmărit ecouri. Purtând vocea ei. ' *În Icarias, amintirea rămâne. În Icarias așteaptă mormântul a tot ce este uitat. Acolo unde rămâne memoria. Unde și-ar fi găsit adevărul. Alegi să-l salvezi acum, căpcăună? Alegi să-l aduci în orașul lui? Când își va deschide propriul mormânt, ce va găsi?*

Ce găsește oricare dintre noi?

Vei îndrăzni să-ți cartografiazi viața, căpcăunul, de fiecare copil mort lăsat în urma ta? Vezi tu, am visat un vis pe care nu-l pot spune lui Rutt, pentru că îl iubesc. Am visat un mormânt, căpcăunul, plin cu fiecare copil mort .

Se pare, deci, că toți suntem constructori de monumente .

Urlând, Mappo a fugit. Și a fugit, lăsând o urmă de urme sângeroase și pe toate părțile, reflectarea lui. Prins pentru totdeauna.

Pentru că amintirea rămâne .

— Te vei sătura vreodată, Setch, de întuneric și de nenorocire?

Sechul Lath aruncă o privire spre Errastas. — O voi face, în momentul în care te vei sătura de tot sângele acela de pe mâini.

mârâi Errastas. — Și este sarcina ta să-mi amintești vreodată de asta?

— Sincer să fiu, nu știu. Presupun că aș putea să-mi croiesc proprii ochi și apoi să-mi binecuvântez orbirea recentă...

— Acum îți batjocorești rana mea?

— Nu, iartă-mă. Mă gândeam la poetul care într-o zi a decis că a văzut prea multe.

În spatele lor, Kilmandaros a întrebat: „Și automutilarea lui a schimbat lumea?”

— Irevocabil, mamă.

'Cum așa?' ea a intrebat.

„Ochii pot fi duri ca armura. Ei pot fi întăriți să vadă, dar să nu simtă nimic, dacă voința este suficient de puternică. Ai văzut asemenea ochi, mamă, și tu, Errastas. Ele zac plat în prize, ca niște ziduri de piatră. Ei sunt capabili să asiste la orice atrocitate. Nimic nu intră, nimic nu iese. Acum, acel poet, a scos acele pietre. A rupt vălul, definitiv. Deci, ce era înăuntru, ei bine, totul sa revărsat.

— Dar, fiind orbit, nimic din ceea ce era afară nu putea găsi o cale de intrare.

— Într-adevăr, mamă, dar până atunci era prea târziu. Trebuia să fie, dacă te gândești la asta.

— Deci s-a revărsat, mormăi Errastas. 'Atunci ce?'

— Aș risca să schimbe lumea.

— Nu în bine, mormăi Kilmandaros.

— Nu am nicio nevoie arzătoare, Errastas, spuse Sechul Lath, să vindec răul lumii. Acesta sau oricare altul.

— Cu toate acestea, observați critic...

„Dacă orice observație sinceră sfârșește prin a suna critică, este onestitatea pe care o respingi sau actul de observație?”

'De ce nu amandoua?'

— Într-adevăr, de ce nu amândouă? Abyss știe, e mai ușor așa.

— Atunci de ce te deranjezi?

„Errastas, am rămas cu două opțiuni. Aș putea să plâng pentru un motiv, sau să plâng fără motiv. În aceasta din urmă găsim nebunia.'

— Și prima este diferită? întrebă Kilmandaros.

'Da. O parte din mine alege să creadă că dacă plâng suficient de mult, mă voi plânge. Și apoi, în cenușă, după aceea, se va naște altceva.

'Precum ce?' întrebă Errastas.

Sechul Lath a ridicat din umeri. 'Speranță.'

— Vezi gaura asta din fața mea, Knuckles? Și eu plâng, dar lacrimile mele sunt sânge.

— Prietene, în sfârșit ai devenit adevăratul zeu al tuturor lumilor vii. Când vei ajunge în cele din urmă la vârful întregii creații, vom ridica statui care să marcheze rănirea ta sfântă, simbol al suferinței neîncetate a vieții.

— Voi accepta asta, atâta timp cât sângele care se scurge pe fața mea nu este al meu.

Kilmandaros mormăi. — Fără îndoială, adoratorii tăi vor fi bucuroși să sângereze pentru tine, Errastas, până când Abisul ne va înghiți pe toți.

— Și voi avea o sete pe măsura generozității lor.

'Cand noi-'

Dar mâna lui Kilmandaros îl prinse brusc de umărul lui Sechul și îl răsuci. — Prieteni, spuse ea într-un bubuit, este timpul.

S-au confruntat cu drumul în care veniseră.

De pe creasta unde stăteau ei, bazinul spre vest se întindea plat, împânzit cu stânci și smocuri de iarbă sârmă, cât se vedeau. Dar acum, sub lumina de la mijlocul dimineții, perspectiva începuse să se schimbe. Răspândit într-o umbră vastă, curbată, pământul se înălbea, toată culoarea se scurgea. De la cenușiu la alb, până când părea că întregul bazin era un lucru de os și cenușă, iar în depărtare — chiar în centrul acestei boli — pământul începuse să se ridice.

— Se trezește, spuse Kilmandaros.

— Și acum, șopti Errastas, cu ochii lui singuratici strălucitori, vom vorbi despre dragoni.

Un deal pe care nu mai fusese nici un deal înainte, ridicându-se pentru a comanda orizontul, bombat, umflându-se - un munte-

Ei au văzut-o explodând, o erupție de pământ și piatră.

Crăpături uriașe au rupt podeaua bazinului. Întreaga creasta se ondula sub ei și toți cei trei Zei Bătrâni se clătinară.

Pe măsură ce coloana de praf și cenușă s-a ridicat spre cer, în timp ce norul s-a deschis ca o ciupercă pentru a umple jumătate din cer, sunetul a ajuns în cele din urmă la ei, solid ca un zid năvalnic, aprinzându-le agonie uluitoare în interiorul craniilor. Sechul și Errastas au fost bătuți la pământ, trimiși să se prăbușească. Chiar și Kilmandaros a fost aruncată din picioare – Sechul se uită la ea, îi văzu gura deschisă larg într-un țipăt teribil pe care nu-l putea auzi în mijlocul vântului urlator, al tunetului zdrobitor al acelei erupții.

Întorcându-se, se uită la norul imens și agitat. *Korabas. Te-ai întors în lume* .

În vârtejul începuseră să se formeze vârtejuri de pământ, praf și fum. I-a privit încolăcindu-se, împinși în lateral, ca și cum ar fi bătuți de o coloană nevăzută de aer care se ridica chiar în centru. Sechul se încruntă.

Aripile ei? Sunt făcute de aripile ei? Sânge de bătrân!

În timp ce vuietul se stingea, Sechul Lath auzi Errastas. Razand.

'Mamă?'

Kilmandaros se urca în picioare. Ea aruncă o privire spre fiul ei. 'Korabas Otataral iras'Eleint. Otataral, Sechul, nu este un lucru, este un titlu. Se întoarse spre Errastas. 'Rătăcitor! Îi știi sensul?

Râsul Bătrânului Dumnezeu cu un singur ochi a murit încet. Și-a întors privirea. — Ce îmi pasă de titlurile antice? mormăi el.

'Mamă?'

Ea s-a confruntat cu teribila afectare a pământului și a cerului spre vest. 'Otas'taral. În fiecare furtună există un ochi, un loc de... liniște.

Otas'taral înseamnă Ochiul Abnegației. Și acum, peste lume, am dat naștere unei *furtuni* .

Sechul Lath se lăsă înapoi, acoperindu-și fața cu mâinile pătate de praf. *Voi obosi vreodată? Da. Eu am. Vezi ce am dezlănțuit. Vezi ce am început* .

Errastas se clătină aproape, căzând în genunchi lângă Sechul, care ridică privirea spre acel chip devastat și văzu atât veselie maniacală, cât și groază fragilă. Errantul a zâmbit cu un zâmbet îngrozitor. — Vezi, Setch? Trebuie să o oprească! Nu au de ales!

Da, te rog. Opreste-o .

— A început să se miște, anunță Kilmandaros.

Sechul îl împinse pe Errastas într-o parte și se ridică. Dar cerul nu a scos la iveală nimic: prea mult praf, prea mult fum și cenușă — pall-ul devorase două treimi din ceruri, iar ultima treime părea bolnăvicios, ca în retragere. Întunericul nefiresc se instalase repede. 'Unde?' el a cerut.

Mama lui arătă cu degetul. — Urmăriți-o pe pământ. Deocamdată, este tot ce putem face.

Sechul Lath se ridică.

— Acolo, spuse ea.

O fâșie largă de moarte albită, întinsă într-o linie. — La nord-est, șopti el, urmărind razele lentă, devastatoare, care își tăia peisajul. „Tot ce se află sub ea...”

„Unde trece ea”, a spus Kilmandaros, „nicio viață nu se va întoarce vreodată. Liniștea materiei devine absolută. Ea este Ochiul Abnegației, centrul furtunii, unde toți trebuie să moară.

— Mamă, am mers prea departe. De data asta-'

'E prea tarziu!' țipă Errastas. „Ea este inima vrăjitoriei! Fără Ochiul Abnegației, nu poate exista magie!'

'Ce?'

Dar Kilmandaros clătina din cap. — Nu este atât de simplu.

— Ce nu este? întrebă Sechul.

— Acum că este eliberată, spuse ea, Eleint trebuie să o omoare. Nu au de ales. Puterea lor este magică, iar Korabas va ucide tot de care depinde magia. Și din moment ce ea este imună la vrăjitoria lor, trebuie să fie prin colți și gheare, iar asta va cere fiecare Eleint - fiecare *furtună* , până când T'iam însăși se va trezi. Și în ceea ce-l privește pe K'rul, ei bine, el nu mai poate refuza convocarea Errantului — el a fost cel care a valorificat haosul dragonilor în primul rând.

' *Trebuie să o omoare!* strigă Errastas. Sângele care se scurgea din ochi era acum negru de praf.

Kilmandaros mormăi fără angajare. — Dacă o vor ucide cu adevărat, Errastas, atunci furtuna moare. Ea l-a înfruntat. — Dar știai asta – sau cel puțin ai ghicit adevărul. Ceea ce cauți este moartea tuturor vrăjitoriilor legate de legile controlului. Cauți să creezi un tărâm în care niciun muritor nu te poate răni, niciodată. Un tărâm în care

sângele este sacrificat în numele nostru, dar în adevăr nu avem putere să intervenim, chiar dacă am fi vrut. Îți dorești închinare, Errastas, dar una în care nu trebuie să dai nimic în schimb. Am ghicit bine?

Sechul Lath clătină din cap. „Nu o pot ucide..."

Errastas se îndreptă spre el. — Dar trebuie! Ți-am spus! Îi voi vedea pe toți distruși! Zeii amestecați – *vreau copiii noștri morți!* K'rul va înțelege — va vedea că nu există nicio altă cale, nici o modalitate de a pune capăt acestei tragedii venale, patetice. A înjunghiat un deget în Sechul. „Credeai că acesta este un joc? Înșelăciune cu degetele și apoi o face cu ochiul? I -am *chemat* pe Zeii Bătrâni! K'rul crede să mă ignore? Nu! I-am forțat mâna! El chicoti brusc, cu degetele tresărind. „Este un cheag de sânge care se dezlănțuie în venele lui! Și ea îi va găsi creierul, iar el va muri! Sunt Stăpânul Holdurilor *și nu voi fi ignorat!* '

Sechul Lath se dădu înapoi din Errastas. „Au înlănțuit-o prima dată", a spus el, „pentru că uciderea ei nu era o opțiune – nu dacă ar fi vrut să-i țină în viață pe warrens". Se învârti spre Kilmandaros. „Mamă... ai... ai..."

Ea sa întors. „M-am săturat de asta", a spus ea.

Obosit? — Dar... dar inima Zeului Infirm...

scuipă Errastas. — Ce ne pasă de bucata aceea de carne uscată? El va fi la fel de mort ca ceilalți până se va termina! La fel va fi Forkrul Assail — și toți ceilalți care s-ar gândi să mă provoace! Nu m-ai crezut, Setch – ai ales să nu mă iei în serios – *din nou* …

Sechul Lath clătină din cap. — Te înțeleg acum. Adevăratul tău dușman este Stăpânul Deck of Dragons. Dragoni care *sunt* warrens - toată această putere nouă, brută. Dar știai că nu poți spera să-l egalezi pe acel Maestru – nu atâta timp cât zeii și warrens vor rămâne dominante. Așa că ai conceput un plan pentru a ucide totul. Puntea, vrăjitoria Dragonilor, Stăpânul — zeii. Dar ce te face să crezi că Holdurile se vor dovedi imune la Ochiul Abnegației?

— Pentru că Holdurile sunt *Elder* , prostule. Schimbul lui K'rul cu Eleint a fost cel care a făcut toată această mizerie – care a adus warrens în tărâmuri, acela a forțat ordinea asupra haosului Magiei Vechi. Concepția lui K'rul care a văzut un dragon selectat dintre Marele Clan, ales să devină Negatorul, Otataralul, în timp ce toți ceilalți s-au înlănțuit la aspecte ale magiei. Ei au adus *legea* vrăjitoriei, iar acum voi zdrobi acea lege. Pentru totdeauna mai mult!'

'K'rul a căutat pacea-'

— A căutat să ne atuze! Și așa a făcut, dar asta se termină astăzi! Astăzi! Sechul Lath, nu ai fost de acord să închei totul? După cuvintele tale, ai fost de acord!

Nu vorbeam serios. Nu vorbesc niciodată serios. Acesta este blestemul meu . — Deci, Errastas, dacă nu vei căuta inima Zeului Infirm, unde te vei duce acum?

— Asta e treaba mea, se răsti el, întorcându-se pentru a studia cicatricea albită care traversa pământul. 'Departe.' S-a confruntat din nou cu Sechul. — În sfârșit, Mael înțelege ce am făcut aici, dar spune-mi, îl vezi? Ne atacă acum în toată furia lui? El nu. Și Ardata? Să știi că și ea plănuiește din nou. La fel ca și Olar Ethil – Bătrânii se apropie încă o dată de ascensiune, de o întoarcere la guvernare. Sunt multe de făcut.

Errantul a pornit, atunci. Spre sud.

El fuge .

Sechul se întoarse către Kilmandaros. — Îmi văd calea acum, mamă, din acest moment înainte. Să ți-l descriu? Mă văd rătăcind, pierdut și singur. Cu doar o nebunie tot mai mare pentru companie. Este o viziune – o văd clar ca ziua. Ei bine," și râsul lui era sec, „fiecare panteon are nevoie de un prost, salivând și cu ochi sălbatici".

„Fiul meu", a spus ea, „este doar un plan".

'Scuzați-mă? Ce?'

— Errantul. Ceea ce am dezlănțuit aici nu poate fi controlat. Acum, mai mult ca niciodată, viitorul este necunoscut, indiferent de ceea ce alege să creadă.

— Poate fi înlănțuită din nou, mamă?

Ea a ridicat din umeri. — Anomander Rake a murit. Ceilalți Eleint care au participat la înlănțuire, și ei sunt acum morți.

'K'rul-'

— E liberă *în* el. Nu poate face nimic. Eleint care va veni se va lupta cu ea. Ei vor căuta să o doboare - dar Korabas și-a predat cu mult timp în urmă mintea și ea se va lupta cu ei până la capăt. Mă aștept că majoritatea vor muri.

— Mamă, *te rog* .

Kilmandaros oftă. — Nu vei sta cu mine, fiule?

— Să fiu martor la întâlnirea ta cu Draconus? Nu cred.'

Ea a dat din cap.

— Draconus te va ucide!

Ea îl înfrunta cu ochi arzători. — A fost doar un plan, fiul meu iubit.

CARTEA A ȘASEA

LA UNUL ÎN LANȚURI

Dacă ai ști unde duce această cale
L-ai fi plimbat?
Dacă ai cunoaște durerea de la sfârșitul solemn al dragostei
L-ai fi trezit?
În întuneric roata se întoarce
În întuneric praful se întunecă
În foc roșu arde roata
În întuneric soarele se învârte
Dacă ai ști gândul din capul tău
L-ai fi vorbit?
Dacă prin acest cuvânt ai trădat un prieten
L-ai fi rostit?
În întuneric roata se întoarce
În întuneric praful se întunecă
În foc roșu arde roata
În întuneric soarele se învârte
Dacă ai cunoaște chipul morților
L-ai fi atins?
Dacă prin această monedă călătoria unui suflet să trimită
L-ai fi furat?
În întuneric roata se întoarce
În întuneric praful se întunecă
În foc roșu arde roata
În întuneric soarele se învârte

Sparak Chant

Psalmul VII „Râsul vulturului ”

Sparak Nethem

CAPITOLUL Șaptesprezece

Fețele toate pe rânduri vor aștepta
Pe măsură ce le iau pe fiecare în mâini
Amintindu-și ce este
Să fiu cine nu sunt.
Vor toate aceste lupte
Se estompează în alb?
Sau se topește ca zăpada pe piatră
În căldura zorilor?
Îmi simți mâinile?
Aceste aripi zdrobite
De vise de zbor
- dezbrăcat -
Sunt cadourile uzate.
Totuși mă țin tare și urc sigur
Prin ochii tăi -
Cine mă așteaptă
Departe de cuiburile devastate
Scenele de violență
Orice căutare va găsi cu ușurință
Crenguțele rupte
smocuri de pene și păr
Cel vărsat acum se usucă -
Ai izvorât
A plecat rapid nevătămat?
Atâtea minciuni lăsăm să fie
Hrănirea dulce pentru a ne face puternici
Dar rândurile sunt nemișcate
Și călătorim fără un pas
Ce te provoc să pierzi
M-am predat de mult
Dar ceea ce te rog să găsești
Trebuie să pierd atunci?
În aceste rânduri sunt povești
Pentru fiecare rând, fiecare zâmbet rupt
Apropie-te atunci
Și usucă aceste lacrimi
Căci am o poveste de spus

Nemartori, Fisher kel Tath

Acesti soldati . Cele două cuvinte îi atârnau în minte ca carnea de la cârlige de măcelar. S-au răsucit încet, fără scop. Au picurat, dar picăturile începuseră să încetinească. Întinsă pe o parte, deasupra pachetelor de mâncare împachetate, Badalle își putea lăsa capul să se coboare într-o parte și să vadă poteca aspră care se întindea în spatele lor. Nu mai rămăsese prea multe în urmă acum – cu excepția cadavrelor – și sub lumina Străinilor de Jad acele forme palide păreau niște statui de marmură răsturnate care căptușeau un drum abandonat de mult. Lucruri cu poveștile lor dispărute, istoriile lor pierdute pentru totdeauna. Când s-a săturat de acea priveliște, își putea îndrepta privirea în sens invers, privind în față, iar din punctul ei de observație coloana era ca un vierme umflat, cu mii de capete pe spatele ei alungit, fiecare sclav al aceluiași târâș. corp.

Din când în când, viermele arunca o parte din el care murise, iar aceste bucăți erau împinse în lateral. Mâinile se întindeau de la cei care treceau, adunând fragmente de îmbrăcăminte care erau folosite în timpul zilei, cusute împreună pentru a face muște - daruri de umbră de la morți - și până când acele piese aruncate se apropiau de ea, de ce, ei Ar fi în mare parte goi și ar fi devenit statui de marmură. *Pentru că, când lucrurile eșuează, răstoarni statuile* .

Direct în fața ei, spatele dezgolit al transportatorilor strălucea de sudoare prețioasă în timp ce se încordau în jugul lor. Iar frânghiile groase s-au răsucit pe măsură ce s-au întins și au scos suflul de praf sclipitor pe toată lungimea lor. *Ei îi numesc pe acești soldați grei. Unii dintre ei oricum. Cei care nu se opresc, care nu cad, care nu mor. Cei care îi sperie pe ceilalți și îi fac să continue. Până când cad morți. Grele. Acesti soldati* .

Ea se gândi înapoi. Soarele se revărsa de-a lungul orizontului. Ziua trecea și fusese o zi în care nimeni nu vorbise, când Șarpele tăcuse. Mersese la trei pași în spatele lui Rutt, iar Rutt mergea cocoșat în jurul lui Held, care era ghemuit în brațele lui, iar ochii lui Held erau închiși împotriva strălucirii – dar apoi, erau întotdeauna închiși, pentru că atât de multe lucruri din lume erau prea grele. a se uita la.

Aceasta ar fi ultima lor noapte. Ei știau asta — tot Șarpele știa asta. Badalle nu spusese nimic ca să se răzgândească. Poate că și ea renunțase – era greu de știut cu siguranță. Sfidarea își putea menține forma, chiar și atunci când nu era făcută decât din cenușă și cenușă. Furia putea părea fierbinte la atingere, când, de fapt, era fără viață și rece. În acest fel, lumea ar putea înșela. Ar putea minți, iar în minciună a invitat la iluzie. A invitat la ideea că ceea ce *era* era adevărat. În acest fel, lumea ar putea face din credință o boală fatală.

S-a uitat în jos la spatele mașinilor grele și și-a amintit mai multe.

Pașii lui Rutt se clătinau. oprit. Vocea i s-a trosnit când a scos un sunet fără cuvinte, apoi a trosnit a doua oară, iar el a spus: — Badalle. Muștele merg acum.

Ea s-a uitat în jos la picioarele ei, pentru a vedea dacă ar putea s-o ia alături de el și, încet, agonizant, au făcut-o. Iar mai departe, spre locul în care se uita el cu ochii orbiți și închiși, ea văzu forme roiuri, negre când ieșeau din strălucirea roșie a apusului. Negru și clocotitor. Muște, mergând pe două picioare, un pâlc, apoi altul și altul, ieșind din lumina sângelui.

— Muștele, spuse Rutt, se plimbă.

Dar ea îi trimisese departe. Ultima ei comandă de putere, cea care a consumat-o. Și acum, în această zi, ea nu suflase decât aer de pe buze.

Badalle miji.

— Vreau să fiu din nou orb, Badalle.

Ea a studiat masele umflate care îi umpleau orbitele. — Încă ești, Rutt.

— Atunci... sunt în capul meu. Muștele... *în capul meu* .

'Nu. ii vad si eu. Dar acea fierbere – este doar lumina soarelui în spatele lor. Rutt, sunt oameni.

Aproape că a căzut atunci, dar și-a lărgit poziția și, cu o grație teribilă, s-a îndreptat. — Părinți.

'Nu. Da. Nu.'

— Ne-am întors, Badalle? Ne-am întors cumva?

'Nu. Vezi, vestul - am mers în soare, în fiecare zi, în fiecare amurg.' Ea a tăcut atunci. Șarpele se încolăcise în spatele celor doi, corpul său slăbănog de oase adunându-se, de parcă asta l-ar putea ține în siguranță. Cifrele de la apusul soarelui se apropiau. — Rutt, sunt... copii.

— Ce este asta, pe pielea lor – pe fețele lor?

Ea l-a văzut pe singurul tată dintre ei, cu barba lui cenușie și rugină, cu ochii suferind așa cum o făceau ochii unor tați – când își trimiteau copiii pentru ultima oară. Dar fețele copiilor i-au atras atenția. *Tatuajele* . — S-au marcat singuri, Rutt. *Picături, lacrimi negre. Nu, acum văd adevărul. Nu lacrimi. Lacrimile s-au uscat și nu se vor mai întoarce niciodată. Aceste semne, pe față și pe mâini, pe brațe și pe gât, pe umeri și pe piept. Aceste semne* . — Rutt.

— Badalle?

— Au gheare.

O respirație zdrențuită a căzut din el, l-a lăsat vizibil tremurând.

— Încearcă acum, Rutt. Ochii tăi. Încercați să le deschideți.

„Eu–nu pot–”

'Încerca. Trebuie.'

Tatăl, împreună cu mulțimea sa de copii cu gheare, s-au apropiat. Erau precauți – ea putea vedea asta. *Nu ne așteptau. Nu au venit să ne caute. Ei nu sunt aici pentru a ne salva* . Ea le putea vedea acum suferința, setea care le strângea fețele ca niște mâini înțepate și scheletice. *Ghearele te vor face să suferi* .

Cu toate acestea, tatăl, care stătea acum în fața lui Rutt, s-a întins până la pielea de apă legată de cureaua sabiei. Era puțină apă în ea -

asta era evident prin subțirerea ei, ușurința cu care o ridica. Eliberând dopul, i-l întinse lui Rutt.

Care la rândul său l-a izgonit pe Held. — Prima ea, spuse el. — Te rog, mai întâi cel mic.

Gestul a fost clar și fără ezitare, tatăl a făcut un pas și, în timp ce Rutt a scos cârpa din fața feței mici și înțepenite a lui Held, bărbatul cu barbă se aplecă.

Ea îl văzu dându-se înapoi, îl văzu ridicând privirea și uitându-se cu atenție în ochii tăiați ai lui Rutt.

Badalle și-a ținut respirația. A așteptat.

Apoi a mutat stratul de apă, a înmuiat piesa bucală peste gura lui Held și apa s-a scurs în jos.

Ea a oftat. — Acest tată, Rutt, este un tată bun.

Unul dintre copiii cu gheare, cu un an sau doi mai mare decât Rutt, a venit atunci și l-a luat cu blândețe pe Held din brațele lui Rutt - s-ar fi putut împotrivi, dar nu a avut puterea, iar când pruncul era în leagănul brațelor băiatului ciudat. Brațele lui Rutt rămaseră strâmbe, de parcă el încă o ținea, iar Badalle văzu cum tendoanele de la coate îi strânseseră, strânseseră. Și ea se gândi înapoi, încercând să-și amintească când o văzuse ultima oară pe Rutt fără să-l țină pe Held și nu reuși.

Copilul era acum o fantomă în brațele lui.

Tatăl plângea – ea îi vedea urmele de pe obrajii întunecați și cu sâmburi – și el duse piesa bucală în gura lui Rutt, forțând-o pe lângă buzele băiatului. Câteva picături, apoi din nou.

Rutt înghiți în sec.

Ceilalți copii cu gheare s-au strecurat pe lângă ei, în Șarpele încolăcit, fiecare scoțându-și propriile burdufuri de apă. Dar nu erau destui. Totuși au mers.

Și acum Badalle a văzut un șarpe nou, ieșind din apus, iar acesta era din fier și lanțuri, și știa că l-a mai văzut, în vise. Privise de sus la acest șarpe strălucitor. *Tați și mame, dar copii toți. Și acolo – o văd – aceasta este singura lor mamă – o văd. Ea vine* .

Oamenii s-au revărsat în jurul femeii, cu mai multe piete de apă.

S-a oprit aproape de tatăl cu barbă, cu ochii pe Badalle, iar când a vorbit a fost în limba viselor lui Badalle. — Lăutare, merg pe drumul greșit.

— Da, adjunct.

— Văd doar copii.

— Da.

În spatele acestei femei se afla un alt soldat. — Dar... Adjunct, cui aparțin ei?

Ea s-a întors. — Nu contează, Pumn, pentru că acum ne aparțin.

Rutt se întoarse către Badalle. 'Ce spun ei?'

— Ei spun că trebuie să ne întoarcem.

Băiatul rosti ultimul cuvânt. *Înapoi?*

Badalle a spus: „Rutt, nu ai eșuat. Tu l-ai ghidat pe Șarpe, iar limba ta oarbă s-a scos și i-ai găsit pe acești străini care nu mai sunt străini. Rutt, ne-ai condus de la moarte la viață. Rutt, se apropie ea, te poți odihni acum.

Bărbosul – al cărui nume era Fiddler – a reușit să-i spargă căderea lui Rutt, dar amândoi au căzut în genunchi.

Adjunctul a făcut o jumătate de pas. 'Căpitan? Traieste?'

Și-a ridicat privirea după o clipă. — Dacă inima îi mai bate, Adjunct, nu pot nici să simt, nici să aud.

Badalle vorbea în limba lor. — El trăiește, părinte. Tocmai a plecat. Pentru un timp.'

Bărbatul pe care mama îl chemase pe Fist, care stătuse pe spate, se îndreptă acum înainte și spuse: „Copilule, cum de vorbești malazan? Cine ești tu?'

Cine sunt? Nu știu. nu am stiut niciodata . A întâlnit ochii mamei. — Rutt ne-a condus la tine. Pentru că sunteți singurii care au mai rămas.

'Doar unii?'

— Singurii care nu se vor întoarce de la noi. Ești mama noastră.

În acel moment, Adjunctul păru să se dă înapoi, ochii ei strălucind de parcă ar fi lovit de durere. Și apoi își întoarse privirea de la Badalle, care apoi arătă spre Fiddler. „Și el este tatăl nostru și în curând va pleca și nu-l vom mai vedea niciodată. Este calea părinților. Gândul acela a întristat-o, dar ea a clătinat din cap împotriva sentimentului. — Este doar calea.

Adjunctul părea să tremure și incapabil să se uite la Badalle. În schimb, se întoarse către bărbatul de lângă ea. — Pumn, abordează butoaiele de rezervă.

'Adjunct! Priveste-i pe ei! Jumătate va muri înainte de zori!

— Pumnul Blistig, ți-am dat un ordin.

„Nu putem economisi apă! Nu pentru ăștia... ăștia...

— Ascultă-mi porunca, spuse Adjunctul pe un ton obosit, sau te voi executa. Aici. Imediat.'

— Și înfruntă rebeliunea deschisă! Jur-'

Lăutarul se îndreptase și acum mergea să stea în fața Pumnului Blistig, atât de aproape încât Pumnul făcu un pas înapoi. Nu spuse nimic, doar zâmbi, cu dinții albi în mijlocul acelui încâlc de barbă ruginită.

Mârâind un jurământ, Blistig se răsuci. — Pe capetele voastre, atunci.

A vorbit Adjunctul. — Căpitanii Yil și Gudd, îl însoțesc pe Fist Blistig.

Un bărbat și o femeie care stătuseră pe spate s-au învârtit pentru a-l flanca pe Blistig, în timp ce acesta a mărșăluit înapoi în coloană.

Fiddler se întoarse acolo unde zăcea Rutt. A îngenuncheat lângă băiat, așezat o mână pe o parte a feței subțiri. Apoi ridică privirea spre

Badalle. — El te-a condus?

Ea a dat din cap.

'Cat de departe? Cât timp?'

Ea a ridicat din umeri. — Kolanse.

Bărbatul clipi, se uită la Adjunct pentru o clipă, apoi se întoarse la Badalle. — Atunci, câte zile să udă?

Ea clătină din cap. — La Icarias, unde sunt fântâni... Nu-mi amintesc. Sapte zile? Zece?'

— Imposibil, spuse cineva din mulțimea adunată în spatele Adjunctului. — Mai avem o zi de rezervă. Fără apă, cel mult trei zile — Adjunct, nu putem reuși.

Badalle își înclină capul. „Unde nu este apă, este sânge. Muste. cioburi. Acolo unde nu există mâncare, sunt copii care au murit.

Cineva a spus: „Pumnul Blistig are dreptate de data asta, adjunct. Nu putem face asta.

— Căpitan Fiddler.

— Da?

— Pune-i pe cercetașii tăi să-i îndrume pe cei care se pot întoarce la vagoanele cu mâncare. Cereți-i pe Khundryl să se ocupe de cei care nu pot. Vezi ca toată lumea să primească apă și mâncare, dacă se descurcă.

— Da, adjunct.

Badalle l-a privit înclinându-și brațele sub Rutt, l-a privit ridicând băiatul. *Rutt este acum Reținut. L-a purtat pe Held până când n-a mai putut-o purta, iar acum este purtat, și așa se întâmplă* .

— Adjunct, spuse ea în timp ce Fiddler îl lua pe Rutt, mă numesc Badalle, iar pentru tine am o poezie.

„Copilule, dacă stai acolo nesupravegheat mult mai mult timp, vei muri. Îți voi auzi poezia, dar nu acum.

Badalle zâmbi. 'Da, mamă.'

Și pentru tine am o poezie . Ea se uită la spatele încordat, la frânghiile care se aruncau, la statuile răsturnate de pe marginea drumului. Acum două nopți de la acea întâlnire, de la ultima dată când Badalle îl văzuse pe Adjunct. Sau bărbatul pe nume Fiddler. Iar apa dispăruse acum, iar Rutt nu se trezise, iar Saddic stătea deasupra baloților, punându-și lucrurile în modele doar pentru a le împacheta din nou, până data viitoare.

Și ea a ascultat argumentele. A auzit luptele, a văzut vârtejurile bruște învolburate în care pumnii s-au lovit, soldații s-au luptat, cuțitele au fost scoase. Ea a privit cum acești bărbați și femei se poticneau spre moarte, pentru că Icarias era prea departe. Nu mai aveau nimic de băut, iar acum cei care își beau singur pis începuseră să înnebunească, pentru că pipiul era otravă - dar nu aveau să-i sângereze pe cei morți. I-au lăsat doar să se întindă pe pământ.

În această noapte, ea numărase cincizeci și patru. Cu o seară înainte fuseseră treizeci și nouă, iar în ziua dintre ele transportaseră șaptezeci și două de cadavre din tabără, fără să se obosească să sape un șanț de data aceasta, lăsându-le pur și simplu întinse în rânduri.

Copiii Șarpelui erau pe vagoanele cu mâncare. Mersul lor era terminat și mureau și ei.

Icarias. Văd fântânile tale. Erau aproape uscate când te-am părăsit. Ceva ia apa, chiar și acum. Nu știu de ce. Dar nu contează. Nu vom ajunge la ei. Este adevărat, deci, că toate mamele trebuie să eșueze? Și toți părinții trebuie să plece pentru a nu mai fi văzuți niciodată?

Mamă, pentru tine am o poezie. Vei veni la mine? Vei auzi cuvintele mele?

Căruța s-a legănat, grelele s-au încordat. Soldații au murit.

Erau pe un drum acum. Cercetașii lui Fiddler au avut puține probleme să-l urmărească. Oase mici, albite, toate cele care căzuseră în spatele băiatului pe nume Rutt, fata pe nume Badalle. Fiecare colecție modestă de care se împiedica era o acuzație, o mustrare mută. Acesti copii. Făcuseră imposibilul. *Și acum le eșuăm* .

Auzea sângele din propriile sale vene, frenetic, năvălind prin locuri goale, iar sunetul pe care îl scotea era un urlet neîncetat. Mai credea Adjunctul? Acum că mureau după scor, s-a păstrat ea încă de credința ei? Când determinarea, când voința încăpățânată, s-a dovedit a fi insuficientă, atunci ce? Nu avea răspunsuri la astfel de întrebări. Dacă a căutat-o - *nu, ea s-a săturat de asta. Sunt pe ea constant. Pumni, căpitani, tăietori* . În plus, vorbitul era tortură – buzele desfăcute, limba umflată se zbătea, partea din spate a gâtului – strânsă și crăpată – era dureroasă de fiecare cuvânt rostit.

Merse cu cercetașii săi, nevrând să se lase înapoi, să vadă ce se întâmplă în coloană. Nevrând să asist la dezintegrarea lui. Oare grelele lui încă trăgeau vagoanele? Dacă ar fi fost, erau proști. A mai rămas vreunul dintre acei copii înfometați? Băiatul acela, Rutt – care a purtat acel lucru atât de mult timp, brațele lui păreau permanent schilodite – era încă în comă sau scăpase, crezând că i-a salvat pe toți?

Asta ar fi cel mai bine. Să călărească amăgirea în uitare. Nu există fantome aici, nu în acest deșert. Sufletul lui pur și simplu s-a îndepărtat. Simplu. Pașnic. Se ridică, purtând acel copil — pentru că el va purta întotdeauna acel copil. Mergi bine, băiete. Mergeți bine, amândoi .

Au venit să caute o mamă și un tată. O mie de copii, o mie de orfani – dar el începea să vadă, aici, pe această potecă, câți mai fuseseră cândva – în trenul ăsta pe care Badalle îl numea Șarpele, iar înțelegerea acelui lucru se răsucea ca un cuțit în piept. . *Kolanse, ce ai făcut? Pentru oamenii tăi? Pentru copiii tăi? Kolanse, nu ai avut un răspuns mai bun decât acesta? Doamne, dacă v-am fi putut găsi - dacă v-am fi putut înfrunta peste un câmp de crimă. Vom da un răspuns la crimele tale* .

Adjunct, ai avut dreptate să cauți acest război .

Dar ai greșit crezând că am putea câștiga. Nu poți purta război împotriva indiferenței. Ah, ascultă-mă. Dar sunt mort? Nu încă .

În ziua precedentă, când toată tabăra era tăcută, soldații zăceau nemișcați sub muște, el băgase mâna în rucsacul lui și își așezase mâna pe Puntea Dragonilor. *Si nimic. Fără viață* . Acest deșert era lipsit și nicio putere nu putea ajunge la ei. *I-am făcut pe zei orbi față de noi. Zeii și dușmanul din față. Adjunct, văd motivul pentru asta. Am făcut atunci și o fac acum. Dar uită-te la noi - suntem oameni. Muritor. Nu mai puternic decât oricine altcineva. Și pentru tot ce ai vrut să ne faci ceva mai mult, ceva mai mare, se pare că nu putem fi ceea ce îți dorești* .

Nici nu putem fi ceea ce ne dorim. Și asta, mai mult decât orice altceva, este ceea ce ne zdrobește acum. Dar totuși, nu sunt încă mort .

Se gândi la momentul în care găsiseră copiii; felul în care cercetașii săi – ei înșiși nu cu mult mai în vârstă – s-au mișcat atât de solemn printre refugiați, dând toată apa pe care o duceau – întreaga lor alocație pentru marșul nopții dăruită, de la o gură la alta, până când ultimele picături au fost stoarse din piei. Și atunci tinerii Khundryl nu au putut decât să stea, neputincioși, fiecare înconjurat de copii care au întins mâna — nu să apuce sau să ceară, ci să atingă, și în acea atingere să mulțumească. *Nu pentru apă – care a dispărut – ci pentru gest* .

Cât de departe trebuie să cadă, pentru a mulțumi pentru nimic altceva decât pentru dorință? Intenție goală?

Cei care te-au alungat ...

Dar avem aliați și nu există nicio barieră în fața lor, nimic care să le încetinească marșul spre Kolanse. Gesler, arată-i lui Stormy adevărul, apoi taie-i lesa. Lăsați-l să exprime un urlet pentru a-i face pe câinii înșiși să se înghesuie! Lasă-l să dea drumul, Ges, te implor .

Pentru că nu cred că putem reuși .

Oasele gâtului i s-au măcinat, Fiddler ridică privirea, aruncându-se cu privirea la Jade Strangers. Ei umpleau acum cerul nopții, aruncând tăieturi aprinse pe fața cerului. *Prevestirile mă fac să vomit. M-am săturat de lucrurile mizerabile. Dar... ce dacă nu ești deloc așa, ești acolo sus? Ce se întâmplă dacă călătoria îți aparține ție și numai ție, fără destinație, fără motiv sau scop? Ce se întâmplă dacă, mâine sau a doua zi, ai coborî în sfârșit - pentru a ne șterge pe toți, pentru a face fără rost fiecare luptă, fiecare cauză mare și nobilă? Ce este atunci, o, univers glorios, ceea ce ne spui?*

Destinul este o minciună .

Dar, atunci, măcar îmi pasă? Uită-te la aceste oase peste care pășim. Mergem cât putem de departe și apoi ne oprim. Și așa este. Asta este tot ce este. Si acum ce?

— Șerpi, spuse Banaschar, clipind împotriva clarității dure a vederii sobre. *Era mai bine când totul era încețoșat. Mult mai bine* . — S-ar putea să fi fost prima mea frică, cea care m-a făcut să mă poticnesc direct în groapa de vipere pe care o numim atât de vesel Templul lui

D'rek. Înfruntă ceea ce te temi, nu ăsta este sfatul înțelept? Poate că acesta este adevăratul blestem al sobrietății, recunoașterea faptului că a fi speriat nu este, la urma urmei, construirea caracterului și că sfatul a fost un rahat și lumea este plină de mincinoși.

Adjunctul tăcu în timp ce mergea lângă el. Nu că ar fi așteptat un răspuns, din moment ce nu mai era sigur că cuvintele lui îi treceau de fapt de gât. Era posibil, într-adevăr, foarte probabil, ca tot ceea ce spusese în ultimele două zile să fi fost în întregime în propria sa minte. Dar apoi, a fost mai ușor așa.

'Rebeliune. Chiar și cuvântul în sine mă face... invidios. Nu am simțit-o niciodată – aici, în sufletul meu. N-am experimentat nicio clipă de furie sfidătoare, de sine care își cere dreptul de a fi exact așa cum își dorește să fie. Chiar și atunci când nu știe cum arată acea ființă. Doar o vrea.

„Desigur, băutul este dulcea predare. Sanctul lașilor — și toți suntem lași, noi bețivii, și nu lăsa pe nimeni să încerce să te convingă de contrariul. Este singurul lucru la care suntem buni, în mare parte, pentru că este atât motivul nostru, cât și mijloacele prin care fugim. Din toate. De aceea un bețiv trebuie să rămână beat.

El a aruncat o privire spre ea. Ea asculta? Era ceva de ascultat?

„Hai să mergem mai departe – subiectul ăsta mă face… să mă încântă. O altă noțiune măreață ne așteaptă, de îndată ce mă pot gândi la una. *Șerpi, întrebi?* Ei bine, desigur, a fost o noțiune grandioasă – fata care ne dă nume așa. A lor. A noastra. Șerpi în deșert. E îndrăzneț, dacă te gândești bine. Șerpii sunt al naibii de greu de ucis. Alunecă pe lângă picioare. Se ascund la vedere.

— Deci... hmm, ce zici de cunoaștere? Când cunoașterea devine o cădere din har. Când adevărul este văzut că condamnă mai degrabă decât eliberează. Când iluminarea nu arată decât patosul întunecat al listei noastre nesfârșite de eșecuri. Tot ceea ce. Dar aceste atitudini, ei bine, vin de la cei care vor să încurajeze ignoranța - o tactică vitală în menținerea puterii. În plus, cunoștințele reale obligă pe cineva să acționeze -

— Sau nu?

Apoi făcu o pauză, încercând să se gândească bine. Doar pentru a simți un spasm de frică. 'Ai dreptate, hai să mergem din nou mai departe. Dacă există un lucru pe care îl știu, este că despre unele lucruri nu vreau să știu nimic. Deci... ah, în conformitate cu oaspeții neașteptți, să vorbim despre eroism?

Zâmbetele s-au clătinat într-o parte și au căzut pe un genunchi. Bottle a luat poziția în spatele ei, păzindu-i spatele. Sabia scurtă din mâna lui părea să tremure de la sine.

Îl privi pe Tarr cum se întoarce prin macina de măcinat. Fața lui era mai întunecată decât văzuse Bottle vreodată. — Koryk! se răsti el.

— Aici, sergent.

— Vei trăi?

— Am văzut o privire într-un ochi, a răspuns bărbatul, ieșind în vizor. O parte a feței lui era învelită în sânge, dar nu era a lui. — Am văzut hiene arătând mai sănătoase. Arătă cu un cuțit lung însângerat. „Acel caporal de acolo mi-a dat un ghiont...”

Bărbatul indicat de Koryk era în genunchi. Un obișnuit. Bănuit, cu umeri largi, cu mânerul unui cuțit ieșind din partea dreaptă a pieptului. Sângele îi curgea din gura și din nări, pline de bule.

Tarr se uită cu privirea în jur, ochii lui îl prind pe Bottle. S-a dus peste. — Zâmbește, uită-te la mine, soldat.

Ea a ridicat capul. — După cum a spus Koryk, sergent, nu suntem orbi și nu suntem proști. Am prins același ghiont, așa că i-am dat cuțitul meu.

Tarr întâlni privirea lui Bottle.

Bottle dădu din cap. — Doisprezece pași între ei, în întuneric, într-o mulțime.

Caporalul muribund își lăsase bărbia bărboasă la piept și părea să-i privească genunchii. Corabb s-a apropiat și l-a împins pe bărbat. A căzut. Impactul puternic, în timp ce a aterizat pe pământ, i-a țâșnit o ultimă masă de spumă din gură și nas.

— Doi jos? întrebă Tarr.

Bottle simți ura în ochii obișnuiților care se înghesuiau pe scenă și tresări când Corabb spuse: — Trei, sergent. Primele două au fost distragerea atenției — încă doi au venit jos din spate, îndreptându-se spre căruță. L-am luat pe primul, apoi Cuttle l-a alungat pe ultimul – tot după el, cred.

— E acolo afară? întrebă Tarr. — Respirația lui Hood!

Zâmbetele s-au îndreptat și, mișcându-se beat, și-a îndreptat drumul către caporalul mort, de unde și-a luat cuțitul. — Nu este corect, mormăi ea. Ea s-a confruntat cu mulțimea. — Păzim butoaiele goale, nenorociți!

Cineva a strigat: „Nu am fost noi, marine. Asta a fost gașca lui Fist.

Sticla se încruntă. *Blistig. Zei de jos* .

— Doar lasă-ne în pace, spuse Smiles, întorcându-se.

Cuttle se întoarse, îi surprinse privirea pe Tarr și, cu o mână, îi zvâcni cu dezinvoltură arbaleta în spatele brațului stâng.

Sergentul s-a confruntat cu transportatorii. — Trageți frânghiile, soldaților, să punem asta din nou în mișcare.

Zâmbete se apropie de Bottle. „Ne ucidem pe ai noștri – nu este corect”.

'Știu.'

— M-ai avut pe spate – mulțumesc.

El a dat din cap.

Mulțimea de obișnuiți se topea. Vagonul a început să se rostogolească, echipa a căzut alături de ea, iar cadavrele au rămas în

urmă.

— E nebunia, spuse Corabb la scurt timp mai târziu. „În șapte orașe-”

— Nu trebuie să ne spui, îl întrerupse Cuttle. — Am fost acolo, îți amintești?

— Da. Doar spun, asta-i tot. Nebunia setei...

— Asta a fost plănuit.

— Caporalul, da, spuse Corabb, dar nu prostul ăla care merge după Koryk.

— Și cei care vin din spate? Plănuit, Corabb. Ordinele cuiva. Asta nu e o nebunie. Nu e nimic de genul asta.

„În mare parte, vorbeam despre ceilalți obișnuiți – cei care se apropie de mirosul de sânge”.

Nimeni nu a avut niciun răspuns la asta. Bottle a descoperit că încă ținea sabia scurtă. Oftând, o înveli.

Nasul scurt luă cămașa pătată de sânge și o împinse sub gulerul jugului de piele, îndesându-l pe lățimea claviculei, acolo unde pielea îi fusese uzată și lucrurile păreau crude. Cineva îi adusese cămașa, udă și caldă, dar tot acel sânge nu-l deranja prea mult – deja adăuga la ea.

Căruța era grea. Mai greu acum, cu copiii călare pe toate mănunchiurile de mâncare. Dar pentru toate numerele lor, nu atât de grele pe cât ar fi trebuit să fie. Asta pentru că erau în mare parte înfometați până la oase. Nu-i plăcea să se gândească la asta. Când era copil, își aducea aminte de vremurile de foame, dar în fiecare din acele momente tatăl lui venea cu ceva pentru stăpâni, Nasul Scurt fiind cel mai rătăcit dintre toate. O resturi. Ceva de mestecat. Și mama lui, ea ieșea cu alte masuri și erau ocupați câteva zile și nopți și apoi se întorcea, uneori învinețită, alteori plângând, dar avea bani pentru masă și acei bani s-au transformat în mâncare. Tatăl lui obișnuia să jure mult atunci când făcea asta.

Dar totul s-a rezumat la hrănirea răpiților. „ *Frumoșii mei* ,” îi plăcea tatălui său să spună. Și apoi, ani mai târziu, când garnizoana s-a ridicat și a părăsit orașul, deodată mama nu a mai putut obține banii așa cum obișnuia, dar ea și ta erau oricum mai fericiți pentru toate astea. Frații mai mari ai lui Shortnose plecaseră cu toții până atunci, doi dintre ei la război, iar celălalt să se căsătorească cu văduva Karas, care era cu zece ani mai mare decât el și pe care Shortnose o iubea în secret din toată puterea lui, așa că probabil că a fost un lucru bun că a fugit atunci când a făcut-o, din moment ce fratele său nu s-ar fi dat bine la necazul ăsta din spatele hambarului cu Karas beat, sau poate nu, și oricum totul a fost de distracție -

A observat un băiat care mergea lângă el. Purtând un sac. Mâinile îi erau însângerate și le lingea curat.

Mi-ai adus cămașa aia, nu-i așa? — Nu-i bine, băiete, spuse el. — Bău sânge.

Băiatul s-a încruntat la el și a continuat să lingă până când mâinile i-au fost curate.

— și auzise mai târziu cum unul dintre frații săi a fost ucis în afara Nathilog, iar celălalt s-a întors cu un singur picior, apoi au venit pensiile și mama și ta au încetat să se mai lupte, mai ales când Shortnose s-a alăturat și a trimis două treimi din salariul său înapoi acasă; jumătate din aceasta a mers acasă la Ta și Ma; cealaltă treime s-a dus la fratele său și la soția lui, pentru că se simțea vinovat pentru copil și tot.

Totuși, nu era bine să fii foame atât de tânăr, iar foamea era cel mai rău dintre toate. Tatăl lui obișnuia să spună: „ *Dacă nu le poți hrăni, nu le ai. Mândrul lui Hood, nu e nevoie de un geniu pentru a vedea asta!* Sigur că nu, și de aceea Shortnose a continuat să plătească pentru runda lui, și tot ar fi plătit pentru asta dacă nu ar fi fost concediaţi și făcuţi haiduci și dezertori și toate celelalte nume pe care le-au apărut militarii. cu pentru că nu ai făcut ceea ce ți-au spus să faci. Până acum, totuși, acel runt ar fi fost suficient de mare pentru a funcționa singur, așa că poate fratele său ar fi anulat recompensă pe capul lui. Poate că totul era în regulă până acum, praful s-a așezat și tot.

A fost frumos să cred așa. Dar acum plecase și se îndrăgostise de Flashwit și Mayfly și nu era chiar așa de prost, din moment ce erau doi și doar unul dintre ele. Nu că ar fi văzut asta ca pe o problemă. Dar femeile ar putea deveni amuzante despre astfel de lucruri. Și multe alte lucruri, de aceea au fost atât de multe probleme.

Transportatorul din dreapta lui s-a împiedicat. Nasul scurt se întinse cu o mână și ridică femeia înapoi în picioare. Ea a răsuflat mulțumiri.

Acum femei. Se putea gândi la toate femeile...

— Tu ești Shortnose, nu-i așa?

El a aruncat privirea spre ea. Era scundă, cu picioare mari și puternice – acum asta a fost ghinion pentru ea, nu-i așa? Singurul lucru care i-a făcut pe bărbații cumsecade să saliveze s-a dovedit că o punea în jug ca pe un — ca pe un — „Da, ăsta sunt eu”.

— Ai încercat să te uiți, înțelegi?

'Nu.'

— Am auzit că ți-a mușcat aceeași ureche de două ori.

'Asa de?'

— Ei bine, ei, cum e posibil?

— Nu mă întreba. Totul a fost vina lui Bredd.

'Bredd? Nefarias Bredd? Te-ai luptat cu el?

'Ar fi putut fi. Salvează-ți respirația, soldat. Vezi acest strop aici? Nu spune nimic, pentru că este inteligent.

— Pentru că nu îl înțelege pe Malazan.

— O scuză la fel de bună ca oricare, spun mereu. Oricum, continuă să tragi și gândește-te la lucruri la care îți place să te gândești. Pentru a-ți distrage atenția de la toate lucrurile rele.

'La ce te gandesti?'

'Pe mine? Femei.'

— Corect, spuse ea pe un ton ciudat de rece. — Deci, cred că mă voi gândi la bărbați frumoși și deștepți.

El i-a zâmbit. — Nu trebuie să faci asta, fată – ai unul care merge chiar lângă tine.

Băiatul a plecat și s-a întors puțin mai târziu cu niște cârpă, pe care i-a dat-o lui Shortnose pentru a-și opri sângerarea nasului.

cum obișnuia să spună tatăl său, „ *Nu se poate imagina felul femeilor* ". Pacat si. Era cam drăguță și, și mai bine, putea să jure pielea de pe un bhederin. Ar putea exista o combinație mai sexy? Nu credea asta.

— Ai crede că sunt un fel de lepros. Nu e vina mea că am murit o dată, și poate că am murit o dată înseamnă că lucruri precum să-ți fie sete nu doare la fel de mult - nu știu.

— Am condensat tot ce era la vedere, spuse Bavedict. — Asta m-a făcut să merg.

Hedge îl privi pe alchimist întrebător, apoi ridică din umeri. — Presupun că este mai bine să vorbești toată ziua.

Bavedict a deschis gura și apoi a închis-o din nou.

— Cum sunt pisoii?

— Pisicile sunt foarte bine, comandante.

— Ne-am săturat de ei?

— Pentru mai mult de o logodnă? Greu de spus, domnule. Mă simt confortabil cu o singură bătălie, folosind ceea ce avem nevoie și fără să mă abțin. S-a uitat înapoi la trăsură, apoi a spus: „M-am gândit puțin la strategii, domnule, cu privire la alchimice... eh... pisici. Nu cred că a fi avar cu ei funcționează. Vrei să mergi pe direcția opusă, de fapt. Inundă câmpul de luptă, lovește-i atât de tare încât șocul îi copleșește...

— Credeam că nu o să vorbești toată noaptea? Ascultă, am rezolvat asta cu ani în urmă. Ziduri și valuri, le spunem noi. Pereți când țineai o linie sau o poziție. Valuri când erai în avans. Și nu are rost să te reții – cu excepția celui cu propriul tău nume pe el, desigur. Pentru că fiecare sapator îți va spune, dacă îi vei ucide, te vor ucide în același timp, garantat. Numim asta descurajator.

Bavedict aruncă o privire înapoi a doua oară, încruntat la trupa care se împotrivea lângă trăsură. Căpitanii nu se descurcau bine. Se rărește, dar nu într-un mod bun. Nu au spus prea multe de zile. În spatele lor mergeau Khundryl, încă conducându-și caii – *așa că nu prea îi spuneam lui Hedge adevărul. Nu am dozat doar boii, ci ai crede că vor vedea* ...

— Încă e nervos? l-a întrebat Hedge. — Aș fi, dacă aș fi în locul tău. Lui Khundryl le plac caii lor. Mult. Între calul unui războinic și mama lui, sunt chiar șanse pe care l-ar salva, dacă s-ar reduce la alegere. Apoi pur și simplu te-ai dus și i-ai ucis.

— Oricum mureau, domnule. Într-o singură zi, un cal are nevoie de mai multă apă decât patru soldați, iar Khundryl aceia se terminau. Încearcă să sângerezi un animal deshidratat, domnule — nu este ușor.

— Așa că acum au cai strigoi și încă nu au apă, adică dacă ai fi făcut asta cu o săptămână în urmă, de ce, tot sacrificiul acela nu ar fi fost necesar. Vor să te omoare, alchimiste, mi-a luat o jumătate de zi să-i conving.

Bavedict s-a uitat la Hedge. — Tocmai ai spus, între cai și mamele lor...

— Și-ar salva mamele, desigur. Ce ești, un idiot?

Alchimistul oftă.

— Oricum, continuă Hedge după o clipă, acum suntem toți Bridgeburneri. Acum e adevărat, am ucis câțiva ofițeri din când în când, dacă erau destul de răi. Cine nu ar face-o? Luați un prost la conducere și probabil că vă vor ucide pe toți, așa că ar fi bine să-i îndreptați mai întâi, nu? Dar nu ai făcut nimic ca să câștigi asta. În plus, am nevoie de tine și ei la fel. Așa că e simplu și tot... nimeni nu te va tăia gâtul.

— Sunt cel mai ușurat, comandante.

Hedge se apropie, lăsând vocea în jos. — Dar ascultă. Totul este pe cale să se prăbușească - poți vedea asta? Vânătorii de oase — acești obișnuiți — o pierd.

— Domnule, nu suntem cu mult mai bine.

— Deci nu vrem să fim prinși în măcel, nu? Le-am spus deja căpitanilor mei. Ne vom retrage din greu de îndată ce pornește — vreau o sută de pași între noi înainte să înceapă să caute pe cineva nou pe care să-l omoare.

— Domnule, credeți că va fi atât de rău?

Hedge a ridicat din umeri. 'Greu de spus. Până acum, marinarii îi țin pe toți în frâu. Dar va veni o bucată, oricând acum, când un marin va fi doborât. Și mirosul de sânge o va face, observă cuvintele mele.

— Cum s-ar fi descurcat cei de la Bridgeburners, domnule? Pe vremuri?

'Simplu. Adulmecă-i și omoară-i. Sunt aceia care nu se pot opri din smucitură, să vorbească, să-i îndemne pe cei mai proști să facă o prostie. În speranța că totul va exploda. Eu, a dat din cap spre coloana care mergea lângă ei, aș sări pe Blistig și l-aș târî în deșert și pentru o zi întreagă nimeni nu ar mai dormi, din cauza țipetelor.

— Nu e de mirare că ați fost scoși în afara legii, mormăi Bavedict.

Cerul spre est se lumina, soarele răsărind pentru a duce război cu Străinii de Jad înainte ca aceștia să se cufunde sub orizontul de nord. Coloana s-a rupt în secțiuni, grămezi de soldați revărsându-se pe marginile potecii. Se scufundă, capetele în jos, armele și armurile ciocnând în timp ce haitele cădeau la pământ. Transportatorii s-au oprit, s-au zbătut din jugurile grele. Plângându-se de la Khundryl, în timp ce încă un cal s-a împiedicat și a căzut pe o parte - și au fulgerat

cuțitele, iar în ziua de azi avea să fie mult sânge de băut, dar nimeni nu s-a bucurat printre Lacrimile Arse.

Acolo unde vagoanele s-au oprit, pușcașii marini s-au așezat, cu ochii roșii și cu fața lejeră de epuizare. Din toate părțile, soldații se mișcau ca bătrânii și femeile, luptându-se să ridice prelate și muște, să întindă așternuturi, oprindu-se să se odihnească între sarcini. Armele au fost scoase încet, stricăciunile zilei au fost reparate cu pietre de copt uleiate, dar actul a fost aproape fără minte: gesturi de instinct observate de ochi plictisiți și îmbufnați.

Și apoi din căruțe au ieșit copiii, câte unul și doi, în mijlocul soldaților. Ei nu au venit să cerșească sau să implore, ci pur și simplu să stea, veghând asupra soldaților în timp ce dormeau. Sau a suferit cu ochii holbați. Sau, în cazul unora, a murit în liniște.

Sergentul Sinter observă asta în timp ce stătea sprijinită de roata vagonului pe care îl păzisera. Sosirea tremurătoare a unui copil în fiecare nod de soldați părea să aibă un efect ciudat asupra lor. Argumentele au dispărut, ochii strălucitori s-au stins, resentimentele s-au prăbușit. Cei nedormiți s-au rostogolit pe o parte și s-au predat oboselii. Durerea a fost înghițită înapoi, iar cei care stăteau plângând fără lacrimi s-au așezat în cele din urmă în tăcere.

Ce cadou a fost acesta? Ea nu a înțeles. Și când un soldat s-a trezit la închiderea amurgului și a găsit încovoiată lângă el o formă mică, nemișcată, rece și palidă în lumina muribundă, ea văzuse cum echipa sa adunat apoi pentru a pune cioburi de cristal peste cei fără viață. copil, ridicând o movilă sclipitoare. Iar soldații tăiau fetișurile din curele și hamurile lor - oasele pe care le purtaseră de la Aren - și le puneau pe mormanele jalnice de stâncă.

— Ne omor.

Ea se uită la sora ei, care stătea lângă roata din spate, cu piciorul întins. — Cine este de data asta, Kisswhere?

„Ei vin și împărtășesc ultimele clipe. A noastra. A lor. Nu e corect ce aduc ei.

Ochii lui Sinter se miji la Kisswhere. *Ai plecat, soră. Te vei mai întoarce vreodată?* — Nu știu ce aduc, spuse ea.

— Nu ai vrea.

O trezire plictisitoare a furiei, care apoi s-a scurs. 'De ce spui asta?'

Kisswhere își dezveli dinții, cu ceafa sprijinită între două spițe, cu ochii închiși. — Ce ai avut mereu, Sinter. Ceea ce nu am avut niciodată. De aceea nu o poți vedea. Nu o pot recunoaște. Ar fi ca și cum ai vedea în propriul tău suflet și asta e ceva ce nimeni nu poate face. Oh, ei spun că pot. Vorbește despre revelație sau adevăr. Toată rahatul ăsta. Dar în interiorul nostru, ceva rămâne ascuns. Pentru totdeauna.'

— Nu se ascunde nimic în mine, Kisswhere.

— Dar copiii ăia – stând, privesc, întins aproape – te doare să-i vezi, nu-i așa?

Sinter își întoarse privirea.

— Prostule, oftă Kisswhere. 'Ei aduc *demnitate* . La fel ca tine. La fel ca și Adjunctul însăși – de ce crezi că atât de mulți dintre noi o urâm? Urăsc vederea ei? Ea ne arată tot ceea ce nu vrem să ni se amintească, pentru că pentru cei mai mulți dintre noi nu este nimic mai greu de găsit decât demnitatea. Nimic. Așadar, ei ne arată cum puteți muri cu demnitate - ne arată murind ei înșiși și lăsându-ne să murim în timp ce suntem supravegheați.

— Adjunctul a spus *fără martor* . Acești copii nu sunt de acord.

Dar oricum totul este inutil .

Kisswhere a continuat: „Credeai că asta va fi ușor? Credeai că picioarele noastre nu vor începe să tragă? Am străbătut jumătate de lume ca să ajungem aici. Am încetat să mai fim o armată cu mult timp în urmă - și nu, nu știu ce suntem acum. Nu cred că există o persoană pe lumea asta care ar putea să ne dea un nume.

„Nu vom reuși", a spus Sinter.

'Și ce dacă?'

Sinter se uită la sora ei. Ochii li s-au blocat pentru scurt timp. Chiar pe lângă Kisswhere, caporalul Rim stătea cocoșat, frecând ulei în ciotul brațului drept. El nu dădu semn că ascultă, dar ea știa că era. La fel și pentru Honey, întinsă învăluită sub lenjerie pătată pentru a-și feri soarele de ochi. — Deci nu-ți pasă, Kisswhere. Nu ai făcut-o niciodată.

— Nu e rostul să supraviețuiești, Sinter. A încetat să mai fie punctul în urmă cu ceva timp.

— Corect, se răsti ea. — Așa că luminează-mă.

'Deja știi. Ai spus-o singur - nu vom reuși. Și acei copii, vin printre noi, ca homunculi. Alcătuit din tot ceea ce ne-am predat în viețile noastre – toată acea demnitate, integritate și adevăr – toate acestea, și uită-te la ele – înfometați până la oase și nu multe altele. Nu am fost prea buni cu ce e mai bun din noi, soră, nu-i așa?

Dacă lacrimile ar fi fost posibile, Sinter le-ar fi plâns. În schimb, ea s-a prăbușit pe pământul dur. — Ar fi trebuit să fugi, spuse ea.

— Pun pariu că Adjunctul își spune asta de o mie de ori pe zi.

Adjunctul? Sinter clătină din cap. — Nu e genul care aleargă.

— Nu, și nici tu. Și acum, se pare, nici eu nu sunt.

Aceasta nu este sora mea .

— Cred, reluă Kisswhere, mâine va fi ultimul nostru marș. Și știi, e în regulă. A meritat încercarea. Cineva ar trebui să-i spună asta. A meritat încercarea.

— Fără păianjeni, spuse Hellian, așezându-și capul pe spate pe patul de pat. „Acesta este cel mai bun. Acest desert, este paradisul. Lasă muștele și capemoths să-mi ia cadavrul. Chiar și nenorocitele alea de lăcuste care mănâncă carne. Nu vei găsi un păianjen făcând un cuib în orbitele craniului meu – ce poate fi mai bun decât atât?

— Ce te-a speriat atât de mult de ei, sergent?

Ea s-a gândit la asta. Dar apoi mintea ei s-a îndepărtat și a văzut grămezi de cranii, toate zâmbind. De ce nu? Oh, da, fără păianjeni. — Tatăl meu spune o poveste, mai ales când este beat. El crede că e al naibii de amuzantă povestea aia. Oh, stai, acesta este tatăl meu? Ar putea fi unchiul meu. Sau chiar tatăl meu vitreg. Poate fi chiar tatăl fratelui meu, care locuiește pe alee. Oricum, a fost o poveste și cum a râs. Ai ajuns să cunoști Kartool, poate. Păianjeni suficient de mari pentru a mânca pescăruși, nu?

— Am fost acolo o dată, da, sergent. Loc înfiorător.

„Roșii sunt cei mai răi. Nu mare, nu prea otrăvitoare de la sine. Pe rând, vreau să spun. Ideea este că, când eclozează, sunt mii și rămân împreună zile întregi, așa că pot ucide prada mare și toți se hrănesc cu ea, nu? Și sacii cu ouă, de ce, pot fi ascunși oriunde.

„Așa că aveam poate doi ani. Toată ziua petrecută într-un pătuț, în fiecare zi, de când mama mai avea un copil pe drum, doar că a tot făcut febră și până la urmă s-a dus și l-a pierdut, ceea ce a fost o prostie, de când aveam un vindecător bun pe stradă, dar tata a băut. toată moneda pe care a făcut-o. Oricum. Am avut această păpușă...

— Doamne, sergent...

— Da, au ieșit din capul ei. Am mâncat direct prin umplutură, apoi afară prin ochi și gură și peste tot. Și acolo am fost: mâncare. Fratele meu vitreg a intrat și m-a găsit. Capul meu era umflat de două ori mai mult decât – nici măcar nu puteam să-mi văd ochii – și mă sufocam. Am numărat două sute de mușcături, poate mai multe, deoarece erau mai ales în părul meu. Acum, în ceea ce privește prada, eram prea mare chiar și pentru o mie de bebeluși roșii. Dar s-au străduit din greu.

— Și povestea aceea l-a făcut să râdă? Ce fel de naibii...

— Ai grijă, ăsta e tatăl meu despre care vorbești acolo. Sau unchiul, sau tatăl vitreg, sau tipul de pe alee.

— Acum văd, sergent, spuse Touchy. 'E în regulă. O vad. Asta ar răni pe oricine pe viață.

— Povestea nu s-a terminat, caporale. Nu am ajuns la final. Vedeți, îi mâncam blestemații de păianjeni. Mâncându-le ca bomboane. Au spus că burta mea era mai umflată decât capul și de aceea mă sufocam atât de rău - mă mușcau până la capăt.

— Așa că au adus vindecătorul și ea a evocat bucăți mari de gheață. In gura mea. Spatele gâtului. Și tot în jurul gâtului meu. Povestea spune că am avut un accident vascular cerebral, de la toată acea gheață. Mi-am ucis partea din creier care știe când este timpul să mă opresc. Ea se uită în sus la cerul strălucitor. — Se spune că mi-am furat primul ulcior din depozitul tatălui meu când aveam șase ani. S-au îmbătat atât de mult încât au trebuit să-l aducă pe vindecător înapoi a doua oară. Și atunci ea mi-a scris înăuntru și a spus că voi avea o viață de necazuri.

O mână i-a periat brațul. — E o poveste sfâșietoare, sergent.

'Este?' *Presupun că este. Desigur, tocmai am inventat-o. Trage acele frânghii ale inimii, vezi toată simpatia aceea dulce în fețele lor mici. Mă vor ierta orice acum* .

De ce urăsc păianjenii? Doamne, cine nu? Ce întrebare stupidă .

— Fețe în stâncă, spuse Urugal Țesutul, ghemuindu-se pentru a răzui modele pe pământul dur. — Șapte dintre focurile pe moarte. Cel Nelegat. Acestea sunt titlurile noastre – noi, T'lan Imass, le-am scos din clanurile noastre. Noi cei care am eșuat în războaie. Noi, care am fost blestemați să fim martori.

Nom Kala se întoarse pentru a privi înapoi la tabăra umană – o coloană dizolvată care formează o linie zimțată peste panoul dur. Orice mișcare se stingea acolo, căldura crescândă furând tot ce mai rămăsese. Cocoașele trupurilor prosternate întindeau umbre lungi.

„Am ales un Cavaler al Lanțurilor”, a continuat Urugal, „și prin voința lui am fost eliberați din închisoarea noastră, iar prin voința lui lanțurile se vor sfărâma într-o zi. Apoi am așteptat sfințirea Casei Lanțurilor.

— Acest cavaler, bubui Kalt Urmanal, este acum printre noi?

— Nu, dar ne așteaptă, răspunse Urugal. — Călătoria lui a fost lungă și în curând soarta noastră a tuturor va cădea la picioarele lui. Dar, vai, Cel Căzut nu-i poruncește, iar Regele în Lanțuri a întors spatele cauzei noastre – pentru că Regele Casei este blestemat și lanțurile lui nu se vor rupe niciodată. Credem că el nu va sta mult pe acel tron. Astfel, îl aruncăm.

Beroke Soft Voice a spus: „Cavalerul este un disprețuitor al lanțurilor, dar înțelegerea îi scapă încă. Multe sunt lanțurile care taie cruzi, care înrobesc cu răutate. Cu toate acestea, există și alte lanțuri, iar acestea sunt cele pe care fiecare alegem să le purtăm - nu din frică sau ignoranță. Acestea sunt cele mai nobile dintre lanțuri. Onora. Virtute. Loialitate. Mulți se vor apropia de Casa Lanțurilor, doar pentru a se clătina asupra pragului ei, pentru că ea cere în noi puteri rar folosite. Când ne așteaptă suferința, este nevoie de mult curaj pentru a merge înainte, pentru a intra în acest tărâm neînduplecat și neiertător.

Urugal răzuise șapte simboluri pe pământ. Acum arătă spre fiecare pe rând și spuse: „Consoarta. Ea care ne este cunoscută. The Reaver - există două fețe. Un bărbat. O femeie. Cavalere, despre care am vorbit. Cei șapte dintre focurile morți, cei nelegați - noi T'lan Imass, deocamdată, dar asta se va schimba. Infirm, cel a cărui minte trebuie să se târască pentru a sluji vieții sfinte din el. Lepros, ceea ce este și viu și mort. Prostule, amenințarea din interior. Toți, deci, în afară de Cavalerul, umblă printre muritorii pe care îi păstrăm. Aici. Acum.'

Nom Kala a studiat simbolurile. — Dar Urugal, toți sunt pe moarte.

— Și nu este vânt care să ne poarte, spuse Beroke. „Nu putem călători spre ceea ce ne așteaptă”.

„Astfel, nu le putem da speranță”.

Kalt Urmanal mormăi la concluzia lui Urugal. — Suntem T'lan Imass, ce știm despre speranță?

— Atunci suntem pierduți? întrebă Nom Kala.

Ceilalți au tăcut.

— Am un gând, spuse ea. „Așa cum spune Kalt – nu suntem creaturi de speranță. Nu le putem oferi ceea ce ne-am predat cu atâta timp în urmă. Acești oameni muritori vor muri dacă nu-i putem salva. Contestă vreunul dintre voi asta?

— Nu, a spus Urugal.

„Și așa” – Nom Kala a făcut un pas înainte și cu un picior scheletic a spart tiparele în pământ – „Casa Lanțurilor va muri”.

— Într-o altă epocă, se va trezi din nou.

— Dacă trebuie să fim noi – și ne dorim să fim noi, nu-i așa? Dacă trebuie să fim noi, Unbound, atunci nu avem de ales. Trebuie să mergem la Adjunct.

— Și ce spune? a cerut Urugal.

— Trebuie să o mințim.

Niciunul nu a vorbit o vreme.

Nom Kala studia tabăra, umbrele întinse. — Să căutăm să furăm încă o zi.

— Cu ce scop mai este o zi?

— Nu pot spune, Urugal Țesutul. Uneori, speranța se naște dintr-o minciună. Așa să fie. Pentru ea, vom minți.

Ochii lui Ruthan Gudd o urmăriră pe Lostara Yil în timp ce se apropia de Adjunct. Cele două femei stăteau studiind răsăritul de parcă ar fi vrut să sfideze zorii sălbatici. Se întrebă ce o ținea pe Tavore pe picioarele ei. În fiecare noapte pornea, mărșăluind fără odihnă, și numai prin voința ei târa o armată întreagă în urma ei. Dacă nu s-ar împiedica, atunci nici soldații din spatele ei nu s-ar împiedica. Devenise o bătălie, un război tăcut. *Și ea îl câștigă. Fiecare trup lăsat în urmă este o dovadă a acestui lucru* .

Dar cât mai poate ea să țină asta așa? Uită-te la cursa care se ridică, Adjunct, și la golul de sub ea. Uneori, când oamenii vorbesc despre locuri interzise, mortale, nu este doar o poveste. Uneori, totul este adevărat, iar avertismentele sunt avertismente sincere. Sunt locuri care te vor ucide. Și noi am găsit unul .

— Ce spun ei, crezi? întrebă Skanarow.

Se uită în jos la ea, cu ochii strânși. — Dormi, iubirea mea. O privi așezându-și capul pe spate pe pământul dur, cu ochii închizându-se.

Nu mai mult. Și acum e prea târziu — nu te pot salva. Nu pot să te fur, pentru că nu vei reuși . Se întreba dacă va ieși singur din acest deșert. Un supraviețuitor a plecat, lăsând în urmă șase mii de cadavre. O blestemată de sabie Otataral într-o mână, pentru ziua când va avea nevoie de ea. *Da, Ruthan Gudd, până la urmă a mai fost o armată cu un*

singur om. Iată-l din nou . Ridicând privirea, le studie pe cele două femei care stăteau la douăzeci de pași depărtare și se încruntă. *Lostara — a fost stăpânită de un zeu. Asta o face mai dură decât înainte? Cine știe? Dar arată într-o formă mai bună decât Skanarow. Mai bine decât Adjunctul, de asemenea* .

— Te rog, întinde-te lângă mine.

Ruthan tresări. S-a pieptănat prin barbă. 'Eu voi. Într-o clipă.'

'Iubit?'

'Un moment.' S-a dus la Tavore și Lostara.

Dacă erau într-o conversație, nu era una care folosea cuvinte. Adjunctul l-a auzit apropiindu-se și s-a întors să-l privească. 'Căpitan. Armura de gheață pe care ai evocat-o...

— Nu aici, adjunct. Nu merge nimic aici.

Ochii ei s-au aplatizat. — Dar tu vei... persevera.

Lostara Yil a tușit, apoi a spus: „Ruthan, T'lan Imass se înclină în fața ta. Ei te *numesc Bătrân* .

— Nu sunt un zeu, bătrân sau altfel, Lostara. Imi pare rau. Totuși, nu ar fi frumos să fii unul? Pentru fiecare dintre noi. Doar pentru a fi... în afara tuturor acestor lucruri. T'lan Imass se va descurca, când...

— La fel o să faci și tu, interveni Adjunctul. — Totuși nu ești un zeu.

„Nu alegem cui ne naștem”.

— Într-adevăr, nu. Cine sunt, deci, părinții tăi?

Se scărpina energic pe barbă. — Adjunct, contează? S-ar putea ca acest deșert să nu mă omoare. Este la fel de probabil să o facă.

— Vei ajunge în oraș cu fântânile.

— Vreau? Ruthan clătină din cap. — Lasă-mă să fiu sincer cu tine – nu pot să înțeleg cum au ajuns acei copii atât de departe. Ce a spus Badalle? Zece zile distanță? Dar Icarias este la două, chiar trei săptămâni de aici.

— De unde știi asta?

Se strâmbă. „Am fost odată un oaspete al Jaghut care a locuit în Icarias împreună cu o enclavă de refugiați a lui K'Chain Che'Malle. Simplul fapt rămâne, singurul mod în care acei copii ar fi putut ajunge atât de departe, Adjunct, este prin *Warren* .

Tavore se întoarse spre Lostara. — Ia fata. Adu-o la mine.

— Da, adjunct.

Când plecase, Tavore îl fix pe Ruthan cu o privire dură. — Un warren.

— Ceea ce este imposibil. Știu.' Văzu o sclipire de speranță în ochii ei și clătină din cap. — Nu, adjunct. Deșertul este uscat și dacă nu ești atent, lucrurile se vor înrăutăți mult.

'Mai rau? Explică-mi cum s-ar putea înrăutăți, căpitane.

Își întoarse privirea, înapoi spre locul unde dormea Skanarow și oftă. — Scoate-ți sabia, adjunct.

'Ce?'

— Descărcați-vă lama Otataral.

Ea scoase sabia pe jumătate din teacă înainte ca Ruthan să întindă mâna și să o apuce de încheietura mâinii. Iar apoi, cu o voma, a căzut în genunchi, întorcând capul.

Tavore trânti arma înapoi și se clătină cu un pas înapoi. ' *Doamne!* a icnit ea.

Ruthan a scuipat, apoi și-a folosit partea din spate a încheieturii pentru a-și șterge barba. — Este ceea ce niciunul dintre voi nu a înțeles vreodată, spuse el, privindu-și mâinile tremurânde, studiind petele de sânge din ceea ce tușise. „Nu este doar un metal al naibii care se întâmplă să devore magia. Otataral este *aspectat* .' Se împinse înapoi în picioare. — Data viitoare când trageți acea armă, Adjunct, actul va *convoca* ... Ea este liberă pe lume acum, dragonul care este sursa tuturor Otataralului - inima vie a ceea ce ia viață. A fost eliberată.

Tavore făcu încă un pas înapoi, clătinând din cap. — Ce sa făcut? întrebă ea, cu vocea ruptă.

Văzu panică crescând în ea – crăpături uriașe în armura ei – și întinse o mână. — Stai, ascultă-mă. Tavore Paran, ascultă! Se va răspunde — totul este răspuns. Tot!'

Și acum, dintr-o dată, parcă stătea un copil în fața lui. Pierdut, speriat. Vederea i-a sfâșiat inima. — Nu sunt interesați de Zeul Infirm. Mă înțelegi? Celor care au făcut asta — nu le pasă ce se întâmplă cu el. Ei caută ceva mai mare - și cred că vor mătura toate astea deoparte. Tu, Cel Căzut, Forkrul Assail — toate acestea, măturate!

— Dar sunt proști. Mă înțelegi? Anomander Rake a dispărut, dar Draconus merge acum prin lume. Vezi? *Totul este răspuns* .' *Și aceasta este adevărata nebunie a acesteia - Dragonul Otataral nu poate rămâne dezlănțuit. Draconus va trebui să-l omoare – pe el sau pe Eleint – și, ucigându-l, vor pune capăt oricărei magie. Ne vor alunga pe toți într-o lume lipsită de vrăjitorie* .

Ea se întoarse de la el, privea acum spre est. — La asta a vrut să spună, murmură ea.

'Adjunct?'

„A spus că sabia mea nu va fi suficientă – am argumentat asta, iar și iar. A spus... a spus... Ea se îndreptă spre el, cu ochii strălucind brusc, iar Ruthan fu lovită de o frumusețe bruscă pe chipul ei, un lucru care părea să se ridice ca de nicăieri. „El a spus... *„ se va răspunde ”*. Cuvintele lui, la fel ca ale tale.

'Despre cine vorbești?' el a cerut. *Cine a intrimat acest coșmar tot timpul? Ce idiot nebun, nebun* ...

— Ben Adaephon Delat.

Se uita, neîncrezător, fulminat la propria lui prostie. „Numele acela...”

— Înaltul Mag Quick Ben, căpitane. A jurat că îl va salva pe Burn și acesta a fost un jurământ pe care nu-l va preda. A spus că cancerul

trebuie eliminat - Ruthan? Ce s-a întâmplat?'

Dar el se întoarse, luptându-se să rețină totul. Luptându-se – și apoi eșuând. Râsul izbucni din el. Râsete neîncrezătoare, minunate. 'Delat? Adaephon Delat? *Rapid* Ben — oh, lângă Abyss! Nervul de sânge al lui! A fost un glamour, care m-a făcut atât de gros? Nu e de mirare că a stat departe de mine!

'Căpitan?'

Se uită la ea și își simți gura întinsă larg, într-un rânjet maniac și neajutorat. — Și a coborât, în bătălia cu Cozile Scurte? Ca și Hood, a făcut-o!

Buzele ei se subțiră într-o linie dreaptă. — Căpitane Ruthan Gudd, nici măcar tu nu ai putea fi atât de dens. Bineînțeles că nu e mort. Ea arătă spre o siluetă din apropiere, cocoțată pe un aflorimeṇt de stâncă. — Întreabă-l pe Septarhul nostru rezident din D'rek. Îți va spune, pentru că în sfârșit și-a dat seama.

Ca și cum i s-ar fi poruncit, Banaschar s-a ridicat atunci, clătinându-se în timp ce se îndrepta spre ei. Dădu cu degetul către Ruthan Gudd și, printre buzele crăpate și sângerând, spuse: „Acesta este jocul lui Quick Ben, o, bătrâne. Oasele sunt în mâinile lui transpirate și sunt de ceva vreme. Acum, dacă la masa lui vei găsi Viermele Toamnei și cândva Stăpânul Morții, și Shadowthrone și Cotillion, ca să nu mai vorbim de jucătorii din trecut, Anomander Rake și Dessembrae, și cine știe pe cine altcineva, ei bine, chiar ai crezut câteva mii de blestemat de Nah'ruk l-ar putea doborî? Chestia cu jocul lui Adaephon Delat este aceasta *: el trișează* .

Se întoarse către Adjunct și reuși să facă o plecăciune slabă. — Doamnă Tavore, este corect să spun că îmi voi aminti lumina din ochii tăi – așa cum am privilegiul s-o văd acum – pentru tot restul zilelor mele. Nu am vorbit despre eroism? Cred că am făcut-o, deși, în disperarea ta, poate că nu ai ascultat.

— Prin cuvintele tale, Mare Preot, am găsit puterea pentru următorul pas. Iartă-mă dacă nu ți-aș putea da nimic în schimb.

Și-a înclinat capul și s-a uitat la ea, apoi a spus încet: — Doamnă, nu ați dat suficient?

Ruthan Gudd își gheare în barbă. Încântarea se stingea rapid, iar el se temea să agite cenușa și să descopere că speranța nu fusese decât o scânteie singură, deja dispărută. — Încă ne confruntăm cu o dilemă, și cât de bine mi-aș dori să fie Delat aici, deși cred că nici el nu ar avea răspunsuri pentru situația noastră. Acest deșert ne va avea.

Tavore spuse: — Căpitane, dacă cad, ia-mi sabia.

— Dacă o fac, Adjunct – și dacă într-adevăr vine un moment când trebuie să scot acea armă – mă va ucide.

— Atunci, după cum ai spus, nu trebuie să fii un Dumnezeu Bătrân.

— După cum am spus, încuviință el ironic. — Dar chestiunea este mai simplă decât atât. Am trăit multă vreme și asta numai prin magie.

Fără vrăjitorie, aș fi mai puțin decât praf. Se uită la Banaschar. — Delat nu este singurul care a jucat la masa zeilor.

— V-aș cunoaște povestea într-o zi, Ruthan Gudd, spuse Banaschar, cu un zâmbet trist.

Ruthan Gudd a ridicat din umeri. — Ca să fiu sincer, prea sord ca să spun.

Au tăcut, ca și cum ar fi fost atât de strânși de tot ce fusese spus – și simțit – încât nu a mai rămas nimic.

Lostara s-a întors apoi, iar lângă ea era fata pe nume Badalle și un băiat care ducea un sac.

Nom Kala a pășit printr-o tabără tăcută, cu trupurile zăcând nemișcate pe toate părțile, cu ochii pe jumătate închiși urmărindu-o în timp ce trecea pe lângă ea. Ea a văzut suferința la o scară care făcea să tremure în ea emoții de mult moarte și și-a amintit de soarta propriului soi, când zidurile de gheață se închideau, când animalele se stingeau sau plecau, când nu mai era nimic de mâncare, când oamenii i-au vânat.

Răspunsul lor fusese Ritualul, o evadare care s-a dovedit o închisoare. Dar așa ceva nu era la îndemâna acestor muritori. *Alta zi. O minciună să le dai asta, dacă e posibil. Vezi cât de slabi sunt. Vezi cum eșuează. În altă zi, dar ar fi acesta un cadou? Marșul, pașii târâtori, cei care cad în lateral pentru a se preda. Îmi vor mulțumi pentru acele momente suplimentare?*

Poate că dorința ei de a ajuta era de fapt una de cruzime...

— Deci, cum se simte?

La vocea slabă, se opri, se uită în jur, văzu un soldat care stătea în apropiere și o studia. „Cum se simte?” ea a intrebat.

— Fiind... praf.

Ea nu știa cum să-i răspundă și așa a tăcut.

— Presupun că ne vom alătura ție destul de curând.

— Nu, nu o vei face. Nicio amintire nu va rămâne, nimic care să te atragă înapoi.

— Dar am șiruri, T'lan Imass. Acesta este blestemul meu privat. Voi *fi* retras împreună - sau vor încerca, oricum. Din nou si din nou.'

Nom Kala l-a studiat pe bărbat, apoi a clătinat din cap. — Nu văd nicio fire, muritore. Dacă au existat cândva, acum au dispărut. Nimic nu te ține. Nu voința zeilor, nici minciunile destinului sau ale sorții. Ești despărțit de tot, în afară de ceea ce trăiește în tine.

'Cu adevărat? Nu e de mirare că mă simt atât de singur.

— Da, spuse ea. 'Acela este motivul.'

— Dar... nu ești singur, nu-i așa, T'lan Imass?

— Nu, dar asta nu este mântuire. Împreună, doar ne împărtășim singurătatea.

El a pufnit. — Nu sunt sigur că are sens, dar cred că oricum te înțeleg. Ascultă, fă-ne un serviciu. Odată ce ultimul dintre noi a căzut,

nu cădea în praf, nu renunța încă. Ieși din acest deșert. *Ieși din ea* . Te rog, vei face asta?

— Pentru că se spune că acest deșert nu poate fi traversat. Da, te înțeleg, muritorule.

'Vei face asta?'

'Vom.'

Se lăsă pe spate pe patul său cu un oftat neuniform. 'Bun. Arata-le contrariul. E destul de bun, cred.

Nom Kala a ezitat, apoi a spus: „Nu renunța, soldat. Încă un marș.

Cu ochii închiși, el a întrebat: „Ce rost ar avea asta?"

— Împinge-ți tovarășii mai departe – prin asta noaptea viitoare. Fă asta, te rog. Întrucât am fost de acord să fac cum doriți, vă rog să vă faceți reciproc.

El deschise ochii, miji la ea. — Este atât de important?

„Suferința este o prăpastie. Dar există cealaltă parte și pe acea parte așteaptă Dumnezeul Căzut. Sunt unul dintre cei Șapte acum. Sunt unul dintre cei nelegați. Cel Căzut înțelege suferința, muritorule. În asta nu ești singur. În asta, nici T'lan Imass nu sunt singuri.

— Da, vă spun că știe ceva sau două despre suferință. Asta faci și tu. Pur și simplu nu văd confortul în acest tip de împărtășire.

„Dacă nu mângâiere, atunci găsește *putere* ".

„Să suporte în continuare această suferință? Pentru ce?'

Da, Nom Kala, pentru ce? Ai un răspuns? Are cineva? — Când, în sfârșit, întinzi acea prăpastie, muritor, și apuci strâns mâna Celui Căzut, pune-i întrebarea ta.

Reuși să zâmbească acru. 'Convenabil.' Și a închis din nou ochii.

Ea a continuat, tulburată, plină de suferință. *T'lan Imass au văzut civilizații ridicându-se și căzând. Am văzut pământuri murind, doar pentru a renaște. Am văzut mările ridicându-se și ne-am plimbat pe fundurile mării străvechi. Am fost martorii nenumăratelor lupte ale vieții. De la creatura singuratică care suferă ultimele ei clipe până la mii de oameni care mor într-un sezon sumbru* .

Și ce am învățat?

Doar că viața este propriul ei scop. Și că acolo unde este viață, acolo va fi suferință. Are vreun sens? Este suficientă rațiunea existenței?

Sunt un Nelegat. Sunt liber să văd și ce văd?

Văd... nimic .

În față, în avangarda coloanei, se aflau figuri. Permanent. *Acum, trebuie să găsesc o minciună demnă. Și dacă numele meu trebuie să fie blestemat în ultimele respirații ale acestor oameni, așa să fie. Crima mea a fost speranța. Pedeapsa mea este să văd că eșuează* .

Dar T'lan Imass au rezistat acestei pedepse de mult timp, iar eșecul speranței are un nume: se numește suferință .

— Cuvinte, spuse Badalle, întâlnindu-i ochii Adjunctului. „Am găsit puterea în cuvinte. Dar acea putere a dispărut. Nu mai am nimic.'

Mama se întoarse către tovarășii ei, dar nu spuse nimic. Aproape că nu mai era viață în fața ei simplă, în ochii ei simpli și, văzând asta, o rănea pe Badalle undeva înăuntru. *Am avut o poezie pentru tine. Dar a dispărut. Secat* .

Un bărbat și-a pieptănat barba cu degete murdare și a spus: „Copilule... dacă îți revin puterile, în altă zi..."

„Nu este acest tip de forță", a răspuns Badalle. — A dispărut, poate pentru totdeauna. Nu știu cum să-l recuperez. Cred că a murit. *nu sunt speranta ta. Nu pot fi. Era menit să fie invers, nu vezi asta? Noi suntem copii. Asta si nimic mai mult* . — Zeul care a murit aici, a fost la fel.

Mama se încruntă. — Poți să explici asta, Badalle?

Ea clătină din cap.

Celălalt bărbat – cel cu ochii bântuiți – a vorbit apoi. — Ce ne poți spune despre acel zeu, Badalle?

— S-a destrămat.

— Tocmai s-a destrămat sau l-a destrămat cineva?

— A fost ucis de adepții săi.

Bărbatul a reacționat de parcă ar fi fost lovit în față.

— Este în Cântecul Cioburilor, continuă ea. — Zeul a căutat să ofere poporului său un ultim dar. Dar au refuzat-o. Ei nu ar trăi din asta, așa că l-au ucis. Ea a ridicat din umeri. „A fost cu mult timp în urmă, în epoca în care credincioșii își ucideau zeii dacă nu le plăcea ce avea de spus zeul. Dar totul este diferit acum, nu-i așa?

— Da, mormăi bărbosul. — Acum îi ignorăm până la moarte.

„Nu pe zei îi ignorăm", a spus femeia care stătea lângă Mamă, „doar darurile lor de înțelepciune".

Celălalt bărbat a vorbit. — Fă asta suficient de mult și zeii se ofilesc și mor. Deci durează mai mult, dar până la urmă tot e crimă. Și suntem la fel de răutăcioși cu muritorii care au curajul să spună lucruri pe care nu vrem să le auzim. El a înjurat, apoi a spus: „Este de mirare că am rămas mai departe de primirea noastră?"

Mama a întâlnit ochii lui Badalle și a întrebat: „Acest oraș — Icarias — cine locuiește acolo?

— Numai fantome, mamă.

Lângă ea, Saddic se așezase la pământ, scoțându-și lucrurile inutile, dar la pomenirea lui Icarias ridică privirea și apoi arătă spre bărbatul cu barbă. — Badalle, spuse el. — L-am văzut pe acest om. În peșterile de cristal de sub oraș.

Ea se gândi la asta, apoi ridică din umeri. — Nu fantome, atunci. Amintiri.'

— Încremenit pentru totdeauna, spuse bărbosul, privindu-l pe băiat. S-a înfruntat cu mama. — Adjunct, ei nu te pot ajuta. Uită-te la ei, ei mor la fel ca noi.

— Dacă am fi putut face mai bine cu ei, spuse celălalt bărbat.

Mama ezită, apoi dădu din cap, parcă înfrântă.

Nu așa ar trebui să fie. Ce nu văd? De ce mă simt atât de neajutorat?

Bărbosul încă îl urmărea pe Saddic și apoi spuse: „Trimite-i înapoi în paturile lor, Adjunct. Toate acestea sunt prea... crude. Soarele și căldura, vreau să spun.

'Lostara-'

— Nu, îi voi escorta, adjunct.

— Foarte bine, căpitane. Badalle, acest om, Ruthan Gudd, te va duce înapoi acum.

'Da, mamă.'

Căpitanul se ghemui, înfruntându-se pe Saddic. — Poftim, spuse el îngrozit, lasă-mă să ajut cu aceste jucării.

Badalle se uită, brusc fără suflare, privind cum Ruthan Gudd și Saddic umpleau punga zdrențuită. Ceva îl făcu pe Saddic să se uite în sus, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei.

— Badalle? Ce este? Ce a spus el?'

Se chinuia să respire, se străduia să vorbească. Ceva înverșunat și sălbatic se repezi prin ea. A căzut în genunchi, a smuls geanta din mâinile mici ale lui Saddic. A vărsat obiectele înapoi și le-a privit mirată.

— Badalle?

Căpitanul se lăsase pe spate, surprins de vehemența gestului ei, dar nu spuse nimic.

— Badalle?

— Sadic – lucrurile astea – *sunt jucării* .

El ridică privirea spre ea, culoarea părăsindu-i chipul. Arătând-o, dezgolită și crudă, uimire jalnică. Apoi s-a spulberat, iar ea a văzut că era pe cale să plângă.

Imi pare rau. eu... am uitat .

A privit cum atenția lui Saddic s-a întors la colecția de obiecte vărsate pe pământ în fața lui. Întinse mâna de parcă ar fi vrut să atingă una – un mănunchi de sfoară și pene – și apoi și-a smuls mâna înapoi. — Jucării, șopti el. — Sunt jucării.

Căpitanul se ridică în picioare și se dădu înapoi. Ochii lui întunecați i-au întâlnit privirea și ea a văzut groaza din ei și a înțeles. *Da, asta am pierdut* . — Mulțumesc, căpitane, spuse ea încet. 'Ne vom întoarce. Doar... nu încă. Vă rog?'

El dădu din cap, apoi îi conduse pe ceilalți adulți și, deși era evident că erau confuzi, că aveau întrebări, niciunul dintre ei nu a spus niciun cuvânt.

Badalle se mișcă să îngenuncheze în fața lui Saddic. Se uită în jos la matrice, slăbită de un sentiment brusc de neputință. *Eu–nu-mi amintesc* . Cu toate acestea, când ea se întinse să ridice pomul de la un cuțit sau o sabie, când ezită și se uită la Saddic, el pur și simplu dădu din cap invitația.

La treizeci de pași depărtare, fierbinte, dar cu pielea uscată în căldura înfloritoare, Ruthan Gudd stătea cu privirea, singura lui

companie fiind Adjunct. În câteva cuvinte concise și dificile, își explicase sensul despre ceea ce tocmai se întâmplase.

Nici unul nu a vorbit de ceva vreme.

Nu a fost corect. Dintre toate crimele pe care le văzuse într-o viață aproape prea lungă pentru a le înțelege... *aceasta le depășește pe toate. Expresia de pe chipul ei. Pe băiat când i-a spus. Acea colecție patetică, purtată ca o comoară, și nu este o comoară?* În cele din urmă, el și-a șters o mână în fața ochilor și a spus: „Am vorbit despre uciderea zeilor, cu o neîncredere ciudată, aproape o farfurie – și ce ne-au arătat ei? Adjunct, ce suntem, când ucidem *inocența* ?

Oftat lui Tavore era zdrențuit. — Se va răspunde.

El a văzut-o luând asupra ei povara, în așezarea umerilor ei, a recunoscut curajul uluitor în modul în care și-a ridicat capul, felul în care a refuzat să-și îndepărteze privirea de la scenă - *a doi copii, încercând să-și amintească ce înseamnă să te joci. . Adjunct - nu face asta. Nu poți căra nimic mai mult* -

Auzind pe cineva în spatele lor, amândoi s-au întors.

Un T'lan Imass. Ruthan Gudd mormăi. — Unul dintre dezertorii noștri.

„Nom Kala", a răspuns apariția. — Acum, în slujba celui căzut, bătrâne.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă Tavore.

'Adjunct. Trebuie să mărșăluiți pentru o altă noapte - nu vă puteți opri aici. Nu poți renunța. Încă o noapte.'

— Intenționez să mărșăluiesc câte nopți putem, Nom Kala.

Ea tăcea, parcă nemulțumită.

Ruthan Gudd și-a dres glasul. — Nu vrei să renunțăm – înțelegem asta, Nom Kala. Suntem ultima speranță a celui căzut.

— Soldații tăi eșuează.

„Nu sunt interesați să se închine Dumnezeului Infirm", a spus el. „Nu vor să-și dea viața unei cauze pe care nu o înțeleg. Această confuzie și reticență le slăbește spiritul.

— Da, bătrâne. Astfel, trebuie să mai fie o noapte de marș.

'Și apoi?' a cerut Adjunctul. — Ce mântuire ne va găsi până în zorii zilei de mâine?

— Cei Șapte dintre Focurile Muritoare se vor strădui să-l trezească pe Tellann, răspunse Nom Kala. „Ne-am început pregătirile pentru un ritual de deschidere. Odată ce am creat o poartă prin care vom călători, într-un loc unde este apă dulce. Vom umple butoaiele încă o dată și ne vom întoarce la tine. Dar avem nevoie de încă o zi.

— Sunteți doar șapte, spuse Ruthan. — În acest deșert, asta nu este suficient.

— Vom reuși în asta, bătrâne.

Ruthan își înclină capul. 'Daca spui tu.'

'Fac. Acum, vă rog să vă informați soldații. Încă un marș.

„Pentru a ajunge la mântuire”, a spus Adjunctul.

'Da.'

— Foarte bine, Nom Kala.

T'lan Imass s-a înclinat în fața lor amândoi, s-a întors și apoi a intrat înapoi în tabără.

Când a plecat, Adjunctul a oftat. — În viața ta, evident, lungă, căpitane, ai aruncat vreodată zaruri cu un T'lan Imass?

— Nu, și obișnuiam să cred că acea înțelepciune din partea mea.

'Si acum?'

Ruthan Gudd clătină din cap. — Sunt niște mincinoși îngrozitori.

— Totuși, spuse ea pe sub răsuflarea ei, apreciez efortul.

— Nu avem nevoie, adjunct. Ca să ne menținem pe toți, nu avem nevoie de el.

— Nu?

'Nu.' Și arătă spre Badalle și Saddic. — Voi merge printre trupe astăzi, adjunct, pentru că am o poveste de spus. Doi copii, un sac de jucării.

Ea l-a privit. 'Acesti copii?'

El a dat din cap. 'Acesti copii.'

CAPITOLUL optsprezece

Jos, pe șuvița unde marea se întâlnește cu pământul
Unde pescarii îngenunchează peste răni care nu se vindecă
Şi apa plânge la sfârșitul zilei
În oglindă te îndepărtezi
Printre copacii roșii și frunzele lungi moarte
Toporul rătăcește, dar nu-și poate aminti
Şi pământul curge ca lacrimile și nu va rămâne
În oglindă te îndepărtezi
În anotimpul tăcut sus pe bastionul dealului
În ploaia arzătoare și pata întunecată a sufletului
Unde zac copiii unde zac ei
În oglindă te îndepărtezi
De-a lungul brazdelor călcâielor lui fură o umbră lungă
De pe altar au tras toate destinele împlinite
Spune povestea pe care un alt zeu a avut ziua lui
Și în oglindă pleci
Când pe câmpurile cenușii, necazurile mai cad
Cauza unui alt soldat moare pentru ceea ce nu a fost niciodată
Trecând peste visele rătăcite acum
În oglindă te îndepărtezi
A murdărit sacramentul și a spart monumentul
A pătat sculptura și a acris răpirea
Frumusețea trăiește, dar scurtează-i șederea
Și în oglindă pleci
Zeii vor da și apoi vor lua
Dacă credința are gust de sânge
bea adânc când te rogi
Frumusețea trăiește, dar scurtează-i șederea
Și când totul dispare
și nu mai e nimic de salvat
În oglindă te îndepărtezi
În oglindă te îndepărtezi

Cântecul ultimei rugăciuni (în epoca judecății) Sevul din Kolanse

A simțit ghiontul și și-a imaginat în cala unei nave, rostogolindu-se în valuri grele. Când ghiontul veni a doua oară, se gândi la nopți de beție, întins sub o masă, cu piciorul cu cizme bătând împotriva lui. Cu al treilea ghiont – mai greu de data aceasta, dat cu iritare sau nerăbdare –

mormăi un blestem. Dar ceva îi strânsese buzele, așa că cuvântul a ieșit ca un geamăt.

A decis că era timpul să deschidă ochii .

Și asta s-a dovedit a fi o luptă, pleoapele smulgându-se ca și cum ar fi lipite, usturandu-se rău odată ce și-a dat din ochi. Întuneric, forme încețoșate, ceva ca o față plutind deasupra lui. Aerul mirosea a putrezire. Gustul din gura lui era de sânge vechi, vechi. Si inca ceva. Amar. Era, a decis el, gustul eșecului .

— Ridică-te .

O altă siluetă, acum îngenuncheată lângă el. O mână moale apăsând pe partea laterală a feței lui – dar barba îi era înțepenită și trosnea sub palmă, iar mâna i-a alunecat. Doar ca să se întoarcă, destul de tare încât să-și legăne capul .

Și o femeie a spus: „Nu avem timp pentru asta. Ușa e deschisă. Unii oameni de pe aici au simțit astfel de lucruri .

Primul vorbitor a spus: „Otrava a devenit inertă. Cu mult timp in urma. Dar nu s-a mutat de ceva vreme .

— Gardianul ar fi trebuit ...

Bănuiesc că rătăcirea prin lupte . Suntem norocoși .

- l doar să se ridice, vrei? '

Mâinile sub brațe, un mormăit și simți că părăsește podeaua de piatră, cu excepția călcâielor. Durere bruscă în partea inferioară a spatelui și a picioarelor în timp ce încercau să-i ia greutatea. Nu-și amintea să fi fost atât de greu – a fost vreodată atât de greu?

— Ridică-te, la naiba, nu te pot reține mult .

— Cum crezi că m-am simțit? întrebă femeia lângă el. — Mi-a făcut să scârțâie toate oasele .

A înjurat înjunghiurile ascuțite care îi ieșeau din picioare, clătinându - se...

, un pas înapoi – sprijiniți-vă de perete. Bine, așa. Acum uită-te la mine, idiotule. Uită-te la mine de parcă mă cunoști .

Era întuneric, dar acum putea să distingă fața bărbatului. Studie ochii fixându-se pe cont propriu și se încruntă .

' Cum mă numesc?' a cerut bărbatul .

A muncit până când a avut ceva scuipat în gură, împins cu limba pentru a-și deschide buzele cu forța. — Te cunosc, reuși el să spună. „Numele tău... Blob ”.

' Blob?' Capul bărbatului s-a întors spre femeie. — Spune că mă numesc Blob .

- l plesnesc din nou? '

— Încețoșează, spuse el acum, clipind la femeie. „Blob și Blur”. Îmi amintesc acum. M-ai îmbătat. A profitat de mine. Probabil ar trebui să vă omor pe amândoi. Unde sunt pantalonii mei? '

Rezemat în continuare de perete, încă folosindu-l pentru a se sprijini, se uită cu privirea la bărbat și femeie, îi privi pe amândoi dându-se înapoi

cu un pas. Erau cu toţii într-un coridor, iar în dreapta lui era o uşă groasă de lemn, deschisă, dezvăluind o mizerie bulgărească de o curte chiar dincolo, iar un curent rece se strecura înăuntru, mirosea a apă salmamă şi gunoaie .

Bărbatul vorbea încet, parcă unui copil. — Îţi porţi pantalonii .

' Sigur că sunt. Crezi că nu mă pot îmbrăca singur? Unde sunt cuţitele mele? '

Femeia a înjurat pe sub răsuflare şi apoi a spus: „Prostul şi-a pierdut minţile. Nu e greu, pentru că nu a fost grozav de la început, dar acum a dispărut. E inutil pentru noi — a minţit Cotillion. Doar că mă voia să ies de sub picioare, aşa că m-a trimis să călăresc sălbatic ca o vrăjitoare - totul pentru nimic! '

— Aş fi de acord cu tine cu privire la această evaluare, spuse celălalt bărbat, încrucişându-şi acum braţele, cu excepţia unui singur lucru .

' Ce? '

şi *Blur? Nemernicul ne poartă, Minala. Şi crede că este şi amuzant. Vezi acea strălucire? Ca şi cum fiecare furtună oceanică a venit acasă să se odihnească pe fruntea lui. Ideea este că Kalam nu se uită niciodată. Aproape niciodată nu se încruntă. Kalam are chipul unui asasin .*

Kalam rânji. — Te iau pe tine, nu? Să-ţi spun, vrăjitor, te am pe drumul pe care m-ai purtat când am spart ghinda şi nu ai apărut niciodată? Cu vreo sută de gheare care se apropie de mine? '

' Nu este vina mea. În plus, uită-te la tine. Ai ieşit la capătul celălalt încă mergând ...

— De fapt, mă târăsc, a corectat Minala. — Potrivit Shadowthrone, vreau să spun. De fapt, slăbănogul a trebuit să-l tragă pe Kalam până la uşă de aici. Este de mirare că chiar a reuşit .

Rapid Ben pufni. — Deci nu eşti chiar atât de bun pe cât crezi că eşti. Ce şoc. Uită-te la hainele şi armura ta - eşti tăiat în bucăţi, o, puternic asasin. O mână de nevăstuici ale lui Laseen te-au făcut dezordine şi ai curajul să mă învinovăţeşti.

— Deci unde este ea? a cerut Kalam .

' Cine? '

' Laseen. Trebuie să mă mulţumesc cu ea — ea l-a lăsat liber pe Tavore. Ea a spus că Wickanii trebuie sacrificaţi - şi Korbolo Dom. Vreau ca capul nodur al ticălosului acela să sară în jos la fiecare pas de la Mock's Hold până la gura canalului - unde dracu sunt cuţitele mele? '

Minala a scos o bretele cu centură şi a aruncat echipamentul la picioarele lui. — Aşa că am venit călare prin o mie de lupte, aproape că sunt lovit de fulger şi nu ai nici măcar un cuvânt pentru soţia ta, blestemata de Hood? '

' M-ai dat afară, îţi aminteşti? '

' Îţi aminteşti? Îmi amintesc de ce, asta îmi amintesc. Totul este vina lui Cotillion .

Quick Ben a spus: „Nu va spune asta, dar îi este dor de tine ...”

Ea s-a rotunjit spre el. 'Stai departe de asta! '

„ Mi-ar plăcea, dar nu avem timp. Uite, Kalam, e sinceră - chiar ți-a găsit un cal ...

„Pentru *ce îmi trebuie un cal? Suntem în orașul Malaz! Dacă Laseen a fugit, nu am nevoie de un cal — am nevoie de o navă .*

' Kalam, ascultă-mă. Shadowthrone te-a livrat la Deadhouse. Erai pe moarte. Otrăvit. Și atunci ai rămas doar, eh, aici. Întins acolo pe podea. De ceva timp... ei bine, un timp destul de bun, de fapt ...

- ai ucis pe Laseen? M-ai răzbunat? Și ai curajul să te numești prietenul meu - nu ai ucis-o, nu-i așa? Ai? '

, nu am făcut-o, doar închide capcana ta și încearcă să asculți pentru o schimbare. Nu contează Imperiul Malazan. Nu contează Regentul sau Protectorul sau orice titlu pe care Mallick Rel a venit. Și poate că Laseen a fost ucisă așa cum se spune că a făcut-o, sau poate că nu a fost ucisă - nu contează. Nu stăm pe aici, Kalam. Avem nevoie de noi în altă parte. Intelegi ce zic? '

' Nici un cuvânt. Dar mi se pare că pierdem timpul. Se uită la Minala. — Deci mi-ai luat un cal, nu? Este suficient de mare? Mai bine nu fii armăsar – știi cum devin geloși când sunt în preajma ta .

„ Nu am fost pretențioasă", a spus ea. — Dar dacă m-aș fi gândit bine, ți-aș fi făcut rost de un măgar gras, cu o ureche, cu trei picioare și ai putea să călărești pe rând. Nu că cineva ar spune diferența .

— Doamne de jos, voi doi! șuieră Quick Ben, cu o privire ascuțită în curte. — Încerci să trezești tot malul apei? Trebuie să mergem. Acum .'

Kalam a luat centura armei, a verificat pentru a confirma că tecile îi țineau cuțitele lungi. Dar memoria lui încă nu era așa cum ar fi trebuit să fie, așa că nu putea fi sigur. Dar oricum păreau a fi arme decente. 'Amenda. Taci amândoi și să mergem .

Afară, sub un cer înnorat ciudat de verde, Quick Ben a condus drumul pe poteca întortocheată dintre movile îngroșate și copaci morți. Ajunseră la poartă iar vrăjitorul făcu semn spre stânga lor .

Caii erau legați de un stâlp de prindere în fața unei taverne scufundate la treizeci de pași distanță. Apele în creștere inundaseră sala de robinet, lăsând locul părăsit și întunecat. În timp ce porneau spre ei, Kalam își îngustă privirea asupra uneia dintre fiare. Pașii lui au încetinit. — Stai, șopti el, ăla nu e un cal .

— Cel mai bine am putut, mormăi Quick Ben. — Nu-ți face griji, este al meu .

La patru pași de balustradă și o siluetă uriașă, blindată, ieși pe cea mai apropiată alee a tavernei. Două lame grele s-au ciocnit împreună, apoi s-au ridicat amenințător .

Quick Ben a înjurat. — Uite, Temper, am bătut. Nimeni acasă .'

Fața cu vizorul se balansă pentru a studia Casa Moartă, apoi o voce profundă se auzi. — Oricum ar putea fi nevoit să vă ucid trei .

' De ce?' a țipat Quick Ben .

Temper arătă cu una dintre săbiile sale uriașe. — Nu ai închis nenorocitul de ușă .

„ Mă întorc imediat ”.

L-au privit pe vrăjitorul întorcându-se în grabă la Deadhouse .

Temper se întoarse către Kalam. — Nu m-a păcălit niciodată, știi. Nu știu la ce se gândea Whiskyjack .

— Miroși a Coop's Ale, spuse Kalam. 'Imi este sete. Ascultă, Minala, când Quick se întoarce, spune-i ...

— Nici măcar nu încerca, spuse ea cu un mârâit. — În plus, iată-l că vine .

— Gata, spuse Quick Ben când s-a întors. Dinții lui sclipeau albi în timp ce zâmbea .

Temper își strecură armele înapoi în teaca lor. — Presupun că nu e nevoie să spun asta nimănui dintre voi. Dar... nu te întoarce. Ne place să dormim aici. Vă revăd pe oricare dintre voi ...'

Zâmbetul lui Quick Ben a dispărut și el a oftat și a clătinat din cap. — Temper, ar fi trebuit să te îndrepți la Bridgeburners când ai avut ocazia .

auzit *că toți sunt morți* .

Vrăjitorul se ridică pe calul său eteric și zâmbi. — Exact .

Examinându-l pe moșul pe care îl găsise Minala, Kalam aruncă o privire. — Îți place să fii pensionar, Temper? Nu, este o întrebare sinceră. Vă place? '

- *te pe toți dornici să pleci... în probleme serioase, fără îndoială... da, Asasin, îmi place. Și dacă vrei să faci la fel, îți voi pune o jară de la Coop în hanul acela, înainte de a te arunca în port* .

— O să vă răspund despre asta, răspunse Kalam, ridicându-se. Se uită la Minala, apoi la Quick Ben. — În regulă, cu excepția cazului în care acești cai pot alerga pe apă, cineva trebuie să deschidă un labirint .

— Ei bine, spuse Quick Ben, cutia mea .

— Îngâmfat ca întotdeauna, văd .

— În orice caz, warrens sunt treaba mea ...

— Și cum merg afacerile? întrebă Kalam .

' Îngrozitor. Dar totul este pe cale să se schimbe .

' Serios? Cum? '

de *jos, Kalam. Pentru că m-am întors, de aceea. Acum nu mai vorbi și lasă-mă pe mine, vrei? '*

Când cei trei călăreți dispăruseră și zdrențurile de fum urât mirositoare se îndepărtaseră, Temper se răsuci, se întoarse în întunericul aleii și studie silueta spectaculoasă care stătea în mijlocul gunoaielor. — Vechile loialitate, spuse el. — Singurul motiv pentru care le-am lăsat să plece. Deadhouse nu este o casă de taxare, Împărate .

Un baston și-a crăpat călcâiul argintiu cu putere pe pietrele murdare. 'Împărat? Am lăsat asta în urmă cu mult timp în urmă. Și cât despre zilele în care dădeam sfaturi amabile, ei bine, nu au existat

niciodată. Dar pentru această dată, și numai pentru tine, Temper, un cuvânt de precauție. Privește cum vorbești cu zeii, muritor, ca nu cumva ei... chicoti el deodată .

Temper a mormăit, nu a spus nimic timp de o duzină de bătăi ale inimii, apoi: „Umbrage... huh". S-a întors să plece, iar Shadowthrone a lovit din nou pavajul. Uriașul războinic făcu o pauză, privi peste .

Shadowthrone șuieră. 'Bine? Asta e? '

' Ce este? '

' Atât ai de spus? Aceasta este o scenă importantă, prostule! Aici începe totul cu adevărat, cu adevărat, în sfârșit! Așa că stoarce-ți berea din creier, muritorule, și spune ceva demn de felul tău. Stai în fața unui zeu! Spune-ți elocvența pentru toată posteritatea. Fii profund! '

— Profund... huh. Temper rămase tăcut o clipă lungă, studiind pietruiala gurii aleii. Și apoi și-a ridicat capul cu coiful, s-a îndreptat spre Shadowthrone și a spus: „La dracu' .

Sora Belie l-a privit pe bărbat care își făcea drum cu grijă prin masa de moloz care fusese cândva poarta cetății. Nu era deosebit de înalt. Nu avea nimic din musaiul comun unui soldat veteran, deși o cicatrice albă era vizibilă urcându-i pe o parte a maxilarului, până la o ureche tăiată – care nu părea o tăietură cu sabia, decise ea. *Ceva l-a mușcat. Sora Reverence ar aprecia asta? Un colț de Jaghut, probabil? Nu probabil* . Nu, nu a fost mare lucru la acest om, nimic care să explice sursa sfidării sale, rezistența lui înfuriată la voința și vocea Udatului.

Asta era pe cale să se schimbe, desigur. Comandantul inamic tocmai făcuse o greșeală fatală în momentul în care a fost de acord cu acest proces. Căci sângele surorii Belie nu era udat, iar acest bărbat era pe cale să descopere puterea în vocea unui Forkrul Assail pur născut.

Zidurile cetății pătate de fum și crăpate erau dovada efortului pe care comandanții de la Udați îl făcuseră în încercarea de a încheia acest asediu; iar miile de cadavre putrezite care zăceau pe terenul uciderii de sub acele ziduri marcau determinarea sălbatică a Shriven. Dar fiecare atac de până acum s-a încheiat cu înfrângere.

Da, inamicul a făcut bine. Dar răbdarea noastră s-a încheiat. Este timpul să terminăm asta .

Prostul era nepăzit. A ieșit singur - nu că ar fi contat, pentru că ea și-ar fi folosit propriile gărzi de corp pentru a-l doborî. În schimb, ea l-ar face să-și ia viața, aici, în fața ochilor îngroziți ai soldaților săi de pe acele creneluri.

Comandantul inamicului își făcu drum pe lângă cadavre și apoi se trase la mai puțin de zece pași de locul în care se afla ea. Oprindu-se, o privi curios o clipa, apoi vorbi in Kolansii acceptabile. — Un Pure, atunci. Acesta este termenul corect? Sânge nu amestecat - cele pe care le numiți *Udate* , ca în „udată", probabil. Nu, ești un adevărat Forkrul Assail. Ai venit să... judeci? Și a zâmbit.

„Aroganța umană îmi taie vreodată răsuflarea”, a observat sora Belie. — Poate că, în anumite circumstanțe, este justificat. De exemplu, atunci când ai de-a face cu felul tău, pe care l-ai făcut neputincios și la mila ta. Sau în chestiunea de a avea de-a face cu fiare mai mici, când se prezumă că vă sfidează tirania. În palatul regelui din Kolanse, acum mort, există o cameră vastă aglomerată cu trofee umplute - animale ucise de cei din linia regală. Lupi, urși, pisici. Vulturi. Cerbi, elani, bhederin. Li se oferă posturi de ferocitate, pentru a marca acel moment final de sfidare - prezumția lor de a avea dreptul la propria viață, se presupune. Ești om - la fel de uman ca și regele Kolansei. Îmi poți explica această sordidă nevoie de a ucide animale? Să credem că fiecare fiară din acea cameră a căutat să-și omoare ucigașul?

„Ei bine, acum”, a răspuns bărbatul, „recunosc că am o părere personală în astfel de chestiuni, dar trebuie să înțelegi că niciodată nu am putut înțelege plăcerea sacrificării. Cei pe care i-am întâlnit și care s-au bucurat de astfel de activități, ei bine, motivele pe care tind să le dea nu prea au sens pentru mine. Ai fi putut să-l întrebi pur și simplu pe regele Kolansei.

— Am făcut-o, spuse sora Belie, dând din cap.

Sprâncenele i se ridicară. 'Și?'

— A spus că l-a făcut să se simtă una cu animalul pe care l-a ucis.

'Ah. Am auzit ceva asemănător.

— În consecință, reluă ea, i-am ucis toți copiii și i-am umplut și expus în aceeași cameră. A fost dorința mea ca și el să se simtă una cu descendenții lui.

— Îmi imaginez că nu a avut prea mult succes.

Ea a ridicat din umeri. — Atunci, să vă auzim părerea.

„Unele nevoi sunt atât de jalnice încât nu pot fi satisfăcute decât prin ucidere. Nu mă refer la cei dintre noi care vânează de nevoie. Asta e doar mâncare. Dar să recunoaștem, de îndată ce începi să plantezi câmpuri și să ții animale, nu mai e nevoie să vânezi pentru hrană.

— Regele a mai spus că este mijlocul lui de a venera natura.

— Distrugându-l?

— Doar gândul meu, om. Dar atunci, nu este acesta principalul tău mijloc de închinare?

— Acum, aceasta este o observație perceptivă, deși ușor dureroasă. Dar gândește-te la asta: uciderea și îndesarea acelor copii, nu ai exprimat aceeași aroganță detestabilă care te-a jignit în primul rând?

„A fost un experiment pentru a vedea dacă și eu mă simțeam una cu cei pe care i-am ucis. Din păcate, nu am făcut-o. M-am simțit trist. Că ar trebui să am o asemenea putere în mâinile mele și să aleg să o folosesc în scopuri distructive. Și totuși am descoperit altceva – un adevăr despre mine, de fapt. Exista placere in a distruge si este o placere cea mai sordida. Bănuiesc că acest lucru este confundat cu noțiunea de „unitate” de către astfel de ucigași cronici.'

'Probabil ca ai dreptate.'

— Pentru că, de fapt, nu sunt deosebit de inteligenți.

— Am presupus că vei ajunge la acea opinie mai devreme sau mai târziu.

'De ce?'

— Ei bine, se pare că simți nevoia să justifici uciderea noastră și, deși îți este milă de fiarele mai mici ale acestei lumi, definiția ta pentru „fiare mai mici” nu include oamenii. Cu toate acestea, în mod ironic, justificarea ta se bazează pe aceeași noțiune de superioritate arogantă pe care ai găsit-o atât de condamnabilă în familia regală Kolanse. Fiara care nu știe mai bine poate fi ucisă cu impunitate. Desigur, această noțiune nu are deloc o logică, nu-i așa?

Sora Belie oftă. „A fost cel mai plăcut. Acum am nevoie să-ți iei viața, ca să putem pune capăt acestei bătălii fără rost. Aș dori să vă pot spune că armata voastră va fi bine tratată și așa mai departe. Dar adevărul este că le voi porunci – la fel cum le poruncesc celor Îngrădit. Și cu puterea glasului meu îi voi îndrepta împotriva dușmanilor mei, oricine ar fi ei, și se vor lupta fără teamă. Se vor lupta cu o ferocitate care nu s-a mai văzut niciodată printre cei de la fel, pentru că intenționez să -i *folosesc* , așa cum folosești tu caii sau câinii de război. Cu alte cuvinte, ca niște fiare bine antrenate.

— Ce idee deprimantă, Forkrul Assail. Nevoile acelea jalnice despre care am vorbit? Toți coboară la putere. Regele a ucis acele animale pentru că avea puterea de a face acest lucru, iar exprimarea acestei puteri l-a făcut să se simtă bine. Dar nu durează niciodată mult, așa că iese să mai omoare. Mi se pare jalnic. Și tot ceea ce tocmai mi-ai spus aici, ei bine, este într-adevăr același rahat vechi. Prin vocea ta și vrăjitoria lui Akhrast Korvalain, vei căuta să umpli acel vid din sufletul tău, golul care este foamea de control, când adevărul amar este că nu controlezi nimic, iar universul este destinat să te înghită doar. așa cum face orice altceva.

„Nu crezi în puterea de a face bine? Să faci ce este corect?

— Hold of the Beasts vrea răzbunare. Vrea să redreseze echilibrul sacrificării. Oricât de dezordonat ar fi, cel puțin eu văd logica. Dar mă tem că e prea târziu. Vârsta lor a trecut, deocamdată.

— Vom dovedi minciuna cuvintelor tale, omule.

— Nu, nu o vei face. Pentru că, Forkrul Assail, ai de gând să eșuezi, iar în eșec îi eșuezi și pe aliații tăi, iar pentru ei mizeria pur și simplu continuă și mai departe. Singurul sfârșit al tragediei fiarelor va veni în mâinile oamenilor – iar Lupii le-aș sfătui să aibă răbdare. Nu mai trebuie să facă nimic, pentru că noi, oamenii, ne *vom* distruge. Poate dura ceva timp, pentru că suntem mulți, dar o vom face până la urmă, pentru că nu suntem nimic dacă nu minuțioși. Cât despre tine și oamenii tăi — nici măcar nu ești relevant.

— Scoate-ți cuțitul, om. Îngenunchea.'

— Îmi pare rău, dar abia te aud.

Ea clipi. — Scoate-ți cuțitul!

— Abia o șoaptă, mă tem. A scos o carte mică de lemn. „Eu sunt Ganoes Paran. Eram soldat în armata Malazan, mai exact marinar. Dar apoi am devenit Stăpânul Punctului Dragonilor. Nu am cerut titlul și nu am avut o înțelegere reală a rolului de ceva timp. Dar acum mă înțeleg. A ridicat cardul. — Aici se duce vocea ta. Este un alt tărâm, în care singurele lucruri care te aud – sau, mai degrabă, ce cedează în fața puterii tale – sunt insectele și viermii din noroi. Sunt confuzi. Ei nu știu ce este un *cuțit* . Nici măcar nu știu să îngenuncheze.

Sora Belie făcu un pas înainte. — Atunci o să te rup cu mâinile mele...

Părea că se lăsă pe spate și deodată dispăruse. Cartea a căzut, ciocănit pe pietre. Ea se întinse, o ridică. Imaginea nu era decât o zgârietură de linii, un peisaj aspru, un indiciu de pământ, plante joase – și acolo, vag în întuneric, stătea omul. El îi făcu semn și în mintea ei îi auzi vocea.

' *Vino după mine, Forkrul Assail. Te invit să lupți cu mine aici. Nu? Ei bine, a fost o prostie din partea mea să cred că ești așa de prost. La urma urmei, nu trebuie decât să ies din acest loc nenorocit, lăsându-te prins în capcană - și va trece mult, mult timp până ți-ai găsi drumul spre casă. Bine. Acum ne-am întâlnit. Suntem dușmani cunoscuți unii altora, așa cum ar trebui să fie* .

„ Nu poți să-mi înrobești armata. Dacă vrei să ne învingi, va trebui să o faci pe calea grea. Oh, apropo, mi-a plăcut mica noastră discuție. Cred că acum te înțeleg mai bine decât pe mine, ceea ce este un avantaj pe care intenționez să-l exploatez. Oh, dacă ai putea să-ți vezi expresia acum ...

Cu un mârâit, ea a rupt cartonașul în jumătate, a aruncat piesele la pământ. Învârtindu-se, se întoarse spre locul în care îi așteptau ofițerii. — Invocă fratele Grave — adună legiunile. Vom pune capăt cu asta!'

Unul dintre cei Udați făcu un pas în față tremurător și se înclină. — Pur, avem nevoie de întăriri...

— Și le vei avea. Vom susține acest asalt - nu le dăm odihnă. Fratele Grave așteaptă cu trei legiuni. Voi pune pielea acelui om în cuie pe zidul acestei cetăți.

The Watered rânji. — Un trofeu demn, Pure.

S-a confruntat din nou cu edificiul. — *O voi face* , șopti ea, *pentru că pot* .

— Prostule, se răsti Noto Boil. — Aproape că te-a avut, nu-i așa?

Paran s-a șters de noroiul înghesuit pe cizme. — Găsește-l pe Pumnul Bude. Pregătește rezervele. Acesta va fi dezordonat. Și spune-i lui Mathok să se înalțe pentru o ieșire – înainte ca nenorociții să aibă șansa să se instaleze.

— A căutat să-ți poruncească?

„Ți-am spus, am avut un răspuns la asta. Dar ai dreptate, acei Forkrul Assail se mișcă al naibii de repede. A fost aproape. Mai aproape decât mi-aș fi dorit, dar apoi, îi zâmbi el vindecătorului, i-am stârnit. Am *doi* sânge pur acolo acum – și mai multe legiuni de făcut.

— Lasă-mă să ghicesc, totul conform planului tău.

— Unde este Ormulogun? Am nevoie de el să lucreze la acea gravură – în caz că trebuie să scoatem Hoodul de aici.

Noto Boil oftă și porni să-l caute pe Artistul Imperial. Și-a mestecat coloana vertebrală de pește până a simțit gust de sânge.

— *Întotdeauna le-ai putea alege, nu-i așa, femeie? Mergea din nou în somn, de data aceasta afară și coborând treptele în pivniță, unde aștepta un prieten mort. Stătea pe unul dintre butoaiele pe care Antsy le numea Sours – una dintre cele care țineau trupurile blestematei Seguleh. Nu că ar mai fi fost acolo, dar acel amestec de murături era încă una dintre cele mai urâte băuturi pe care le mirosise vreodată* .

Bluepearl a fost cel care îi dăduse un gust? Ea nu-și putea aminti, dar... probabil ...

Stătea, lucrând cu vârful unui cuțit sub unghiile murdare .

— *Dorm din nou? întrebă Picker* .

— *Da, a răspuns Bluepearl. — Dar îți spun, Pick, că nu e prea distractiv să fii târât în visele tale* .

„ Știi ce s-a întâmplat cu acest oraș? '

Se strâmbă, se încruntă la unghii. „Am votat împotriva stabilirii aici – vă amintiți asta? Dar contele nu a mers în felul meu – povestea vieții mele. Și apoi Darujhistan a mers și m-a ucis .

„ Dar nu știai de ce, nu-i așa? Pot să-ți spun de ce acum, Bluepearl. Știu de ce acum.

Își înveli cuțitul în teacă și sunetul pe care îl scotea arma când se bloca în teacă era suficient de ascuțit încât să-i facă să-i scape respirația. M-am uitat la ea și i-a spus: „Am resanctificat acest loc, știai asta? S-a vărsat tot sângele ăla - era agitat când ne-am mutat, dar apoi ne-am dus și am udat pietrele în acel material roșu .

' Adică? '

A ridicat din umeri, a scos din nou cuțitul și a început să-și curețe unghiile, fiecare gest la fel ca în perioada anterioară. — Aici, Pick, suntem în siguranță .

Ea pufni. — Poate pentru tine .

— *Trebuie să pleci curând, sergent. În afara orașului. Vor fi probleme, faci asta? '*

— M- *ai numit sergent* .

' Da, am făcut-o. Pentru că transmit comenzi aici. Asta-i tot .

' Ordinele cui? '

Și-a examinat unghiile. — Nu există așa ceva, Picker, ca să te retragi din Bridgeburners .

„ Întoarce-te la Hood! '

El a mormăit amuzat, și-a trântit cuțitul acasă, sunetul mai puternic și mai tulburător decât prima dată. — Unde e Hood, nu mă duc, Pick. Ne-am luat din nou comandantul potrivit, cel pe care ar fi trebuit să-l avem de la început. Din ordinul cui, sergent? Scoase cuțitul și se puse din nou la unghii. „Whiskeyjack ”.

„ Ce treabă are el cu toate astea? Știu pe cine ar trebui să găsesc. Știu chiar și unde s-a adăpostit – și să nu stai în afara Darujhistanului îmi spune că este mai deștept decât pare. Ridicând un braț, ea surprinse un fulger de argint. Se uită îngrozit la torcii care îi înconjurau acum brațele. 'Zei de jos! Cum au revenit astea! Scoate-le de pe mine! '

Treach are nevoie de tine acum. *Tigrul verii și toate astea. El a zâmbit la ea. — Totul se pregătește, iubirea mea* .

' La naiba! Le-am pus doar pentru că arătau bine! '

El o studia cu capul înclinat. — Ne îngrași, sergent? '

Ea se încruntă. — Am început să poarte lanț sub toate .

' Chiar și când dormi? Și spui că nu mai ești Bridgeburner? '

' Ce fel de vis este acesta? '

Și-a învelit pumnalul. De data aceasta, clicul a fost suficient de ascuțit încât să o facă să tresare. — Genul important, sergent. Uită-te la asta. Hood a plecat. Poarta Morții era doar... căscată. Dar cineva ne-a sfințit. Am văzut mai multe morți decât ar putea suporta o persoană sănătoasă. Dar nu suntem sănătoși, nu-i așa? Suntem soldați. Veteranii. Suntem sănătoși la minte. Suntem în acel celălalt loc, unde toată nebunia năvălește în jurul nostru de atâta timp încât nici nu ne mai poate atinge. Înseamnă că suntem în afara amândoi. Ce ne face perfecți pentru Poarta Morții? Simplu, Picker. Nu contează la ce ne uităm, nu clipim .'

„ Pot să ies din oraș ”, a spus ea . — Dar nu va fi ușor .

Începu să-și curețe unghiile, lama cuțitului sclipind plictisitoare în întunericul cețos . Mă bucur să *aud că toată această încredere a revenit. Ideea este că nu avem chef să contestam ce se întâmplă aici. În plus, suntem cam ocupați în acest moment* .

' Deci sunt pe cont propriu, nu-i așa? '

' Nu chiar. Am aranjat un ghid de încredere. El a crescut. Pumnalul s-a trântit înapoi în teacă -

Sunetul o trezi. Zăcând încurcat în pături transpirate, Blend sforăind lângă ea. Ceva era la ușă, încercând să intre. Înjurându-i pe sub răsuflarea, Picker ridică sabia sprijinită lângă pat .

Ea a văzut zăvorul zvâcnind odată - același sunet pe care îl scoase pumnalul lui Bluepearl .

Cine încerca să deschidă acea ușă nu avea prea mult noroc. — Ce ghid minunat ai trimis acolo, Whiskyjack. Nici măcar nu pot deschide o ușă stupidă .

' Mmm? '

— Întoarce-te la culcare, iubire. Se ridică și se îndreptă spre ușă, răsuci zăvorul cu vârful sabiei și se dădu înapoi pentru a lăsa ușa să se

deschidă .

O pisică plină stătea pe coridor .

Mangy? „Urâtul e mort. O pisică strigoi blestemata de Hood — zei de jos.

Creatura avea un guler din piele groasă sau din piele, răsucit într-o bobină. De el atârna o monedă sau un medalion de argint pătat. Picker s-a ghemuit, a întins mâna și a târât pisica mai aproape, încruntându-se când nu făcea nici un efort să meargă, alunecând doar în poziția șezând. — Doamne, puți .

Orbitele putrezite i-au oferit cam la fel de multă expresie pe care ar putea-o face orice pisică vie. Se aplecă mai aproape, apucă medalionul. Zgârierea slabă a afectat ambele părți, un nume în Gadrobi sau Rhivi arhaic. Ea se încruntă la el. „Tufty? '

Așa că Blend și Antsy nu inventau doar lucruri. Ei spuneau adevărul. Au descoperit că Jaghut este o pisică moartă .

Apoi ochii ei s-au îngustat pe guler. Piele, pestriță ici și colo de tatuaje roșu-ocru. — Oh, mormăi ea, lasă-mă să ghicesc. T'lan Imass? '

Din camera din spatele ei, Blend strigă. 'Alege? '

— E în regulă, spuse Picker, îndreptându-se. — Doar pisica .

' L-ai hrănit? Nu l-am hrănit - o, Doamne, nu-mi amintesc când am hrănit ultima dată pisica! '

Picker intră în cameră. Destul de sigur, Blend încă dormea. Având unul dintre acele *vise. Se duse și se așeză pe saltea. S-a aplecat mai aproape și a șoptit. — Este adevărat, Blend. Ai uitat. De luni de zile!* '

Femeia gemu, suferința răsucindu-i trăsăturile, dar ochii ei au rămas închiși .

Ai făcut o adevărată mizerie, Blend . *Biata pisica aia. Tocmai l-am găsit, iar Hood știe că nu este o priveliște frumoasă* .

- *l hrănești, Picker, de ce nu l-ai hrănit?* '

Ceva ascuțit s-a înțepat sub bărbia lui Picker și ea a înghețat .

— Mai bine răspunde-mi, spuse Blend pe un ton lejer. — Vezi tu, mi-a plăcut pisica aia. L-am primit de a șasea aniversare. Era pisica mea preferată .

— Bluepearl? strigă Picker. 'Poți să repari asta, te rog? Bluepearl? '

Nici un raspuns. Picker știa că, dacă ar încerca să se îndepărteze, instinctele mortale ale lui Blend i-ar fi răspuns printr-o lovitură fatală - prin creier. se gândi ea furioasă. — Am glumit doar, iubire. Tufty e bine .

Sprânceana lui Blend s-a încrețit. „Tufty? Cine este Tufty? '

„ Uh, pisica pe care am uitat să o hrănesc ”.

Cuțitul dispăru sub pături și Blend se rostogoli. „Nu ai fost niciodată bun cu animalele”, a mormăit ea, apoi a adăugat: „Pariez că te urăște acum. Gata cu îmbrățișările pentru tine, Pick. O clipă mai târziu sforăia .

Oftatul lui Picker era zdrențuit. Ștergându-și transpirația de pe ochi, se uită cu privirea la lucrul urât din prag . *„ Domnilor de sus, sper că da ”.*

Și apoi a descoperit torcii de argint .

Apele s-au calmat, așa cum obișnuiau să facă ori de câte ori el urca de sub punte. Shurq Elalle îl privi pe Jaghut apropiindu-se. Restul echipajului ei – puținii care mai trăiau – stăteau sau s-au întins în mijlocul navei urmărindu-l pe războinicul înalt și îngrozitor cu o fascinație pe care aproape o invidia. Aici era odată zeul morții și ironia rafinată a întâlnirii ei cu Hood era pur și simplu delicioasă. Înapoi în Letheras, ea și-ar fi pariat întreaga avere că aceasta era o întâlnire pe care nu ar fi avut-o niciodată.

În schimb, ea era căpitanul Navei morților a lui Hood, sau cum o numea el. Vasul sufletelor? Nava morții? Ceva de rău augur, oricum. Nu că ar fi avut multe de făcut prin a da ordine și altele asemenea. Orice a propulsat ambarcațiunea nu a fost sclavul vântului, pânzei și corzilor. Și nici o vâslă la vedere.

Deodată, mările deveniseră neinteresante. De parcă toate abilitățile ei – și posibil era la fel și cu echipajul ei – toate abilitățile lor deveniseră irelevante. Și pentru toată ușurința și confortul care a venit cu acest tip de navigație, simțul ei era unul de pierdere tragică. În acest moment, respectul ei pentru mare a clătinat, parcă ar fi slăbit fatal, și se întrebă dacă, în curând, va veni la oameni o adevărată cucerire a valurilor, semnând sfârșitul smereniei. *Și să recunoaștem, umanitatea fără smerenie este o forță periculoasă. Nu știu de ce mă gândesc ca și cum aș vedea viitorul, dar așa se simte. Un timp viitor când vrăjitoria face prea multe, când ne rezolvă toate problemele - doar pentru a inventa altele noi. Dacă acesta va fi viitorul real, nu-l vreau* .

— Există un întuneric asupra gândurilor tale, căpitane Elalle.

Ea aruncă o privire spre el. Colți lustruiți, pestriți de o vârstă de neînchipuit. Pielea uzată, piele, întinsă slăbită peste oase ascuțite. Ochi adânciți, bântuiți în umbră, pupilele verticale abia vizibile – dar nu fuseseră acolo când apăruse el pentru prima dată, așa că părea că viața se întoarce la Jaghut. — Poți simți astfel de lucruri, Hood?

— Tu ești căpitanul.

„Nu văd relevanța asta – titlul și-a pierdut orice sens”.

— Dimpotrivă, răspunse Hood. — Prin curentele gândurilor tale ne găsim cursul. El a arătat înainte.

Ea miji. O clădire pătată la orizont. — Am evocat o furtună?

„Din plictiseala neînțeleaptă am creat corăbii ca aceasta și am pus căpitani asupra lor, alegându-i printre morți pe cei pentru care moartea a devenit o obsesie”.

— Îmi imaginez că ai de unde alege. Cum pot morții să nu fie obsedați de faptul că sunt morți?

— Nu sunt responsabil pentru mințile mici, căpitane Elalle. Într-adevăr, am avut întotdeauna un fel de admirație pentru cei care și-au refuzat soarta, care s-au luptat să scape de tărâmul meu îngrozitor.

— Suficient încât să le lase să plece?

'Merge? Pot să vă spun că toți cei care *au* scăpat de tărâmul meu există acum în mizerie. Căci calea lor înainte nu mai este un mister și pentru ei speranța nu există. Ei știu că nu-i așteaptă niciun paradis și că nicio închinare sârguincioasă, sacrificiu sau evlavie nu poate schimba asta.

— Este... îngrozitor.

— Ceea ce este, căpitane, este de neiertat.

Ea s-a gândit la cuvintele lui, apoi le-a mai luat în considerare. — Zeii iau, dar nu dau nimic în schimb.

— Ah, vezi cum se risipește furtuna? Excelent, căpitane... dragă, acum se întoarce, mult mai virulent decât înainte. Căpitane, aș sfătui...

'Nu ma sfatuieste nimic! N-ai fi putut să le forțezi mâna? Ai făcut ceva?

Ochii ciudați și îngrozitori se fixară asupra ei. 'Dar am.'

— Atunci... a fost necesar să părăsești tărâmul morții? De asta ești aici? Trebuie să fie. Ai pus ceva în mișcare.

— Nu am acționat singur, căpitane.

— Aș auzi mai multe, Hood. Dacă există un motiv pentru toate acestea, trebuie să-l știu.

Hood nu spuse nimic o vreme, studiind norii agitați care strică drumul înainte. Apoi a vorbit. — Nu-mi plac atât de mult momentele de revelație, căpitane. Unul este invitat să deducă toate felurile de deliberare care ne conduc în acest loc, de data aceasta. Când adevărul este șansa și hazardul ne conduc fiecare pas. El a oftat. — Foarte bine, nu sunt indiferent la... nevoile tale. Această posibilitate a câștigat viață abia atunci când doi uzurpatori au trezit din nou rămășițele lui Kurald Emurlahn - Tărâmul Umbrei - și apoi au pornit să călătorească în lupte și, într-adevăr, în Holdurile. Căutarea cunoștințelor. Căutând adevărul lucrurilor. Ceea ce au descoperit în cele din urmă nu le-a plăcut. Și în îndrăzneala... tinereții lor, au decis că trebuie făcut ceva.

— Doi zei noi, murmură Shurq Elalle. — Au venit la tine?

— La început, nu. În schimb, ei au căutat aliați loiali printre muritorii pe care îi comandaseră cândva. Ei bine, poate că „muritoare" nu este destul de exact în unele cazuri. Nu conteaza. Să numim asta o minunată conflagrație de circumstanțe și caracter, un fel de îndrăzneală care a făcut orice posibil. În scurt timp, au găsit nevoia să adune aliați suplimentari. Să le enumerez pentru tine?

'De ce nu?'

„Fiul Întunericului, care a înțeles adevărata povară a unui viitor predat, fatalitatea credinței goale. Stăpânul Războinic al Zeiței Adormite, care avea să sfideze răbdarea eternă a pământului însuși, și StoneWelder, Cel care stătea în fața Caladan Brood, asigurând echilibrul lumii. Acești doi sunt destinați să meargă pe căi disparate, dar ceea ce caută este aproape același. Regina Viselor, al cărei bazin crescuse

nemișcat ca moartea însăși. Domnul Tragediei – și, ei bine, o mulțime de alții, toți atrași în stâlp.

— Cei pe care i-ai numit – sunt zei?

Hood a ridicat din umeri. — Ascendenții. Complexitatea acestei credințe cerșetoare, să fiu sincer. Amploarea neprevăzutelor... ei bine, cu toate particularitățile lui, nimeni să nu-l acuze pe Shadowthrone de eșecuri în materie de inteligență. Același lucru se poate spune despre Cotillion, pentru patronul asasinilor bine înțeles că la fel cum anumiți indivizi merită un cuțit în inimă, la fel merită și anumite... idei.

— Cu toate acestea, muritorii fac și ei parte din acest plan.

'Intr-adevar.'

— Adjunctul Tavore Paran?

Hood tăcu o clipă. — Acest congres, căpitane, nu este mai presus de folosirea crudă a muritorilor.

— Asta e... nedrept.

— Dar gândește-te la ce se poate câștiga aici, Shurq Elalle.

— Am... sunt, Hood. Dar nu. *Este nedrept* .

— Furtuna, căpitane...

— De ce te surprinde asta? a replicat ea. — Atunci încearcă să-mi spui ceva care să nu-mi frângă inima. Încearcă să-mi spui ceva care să nu mă înfurie – de aroganța ta. Disprețul tău.

— Nu îl disprețuim pe adjunctul Tavore Paran.

'Într-adevăr?' întrebă ea, cuvântul picurând de derizoriu.

— Căpitane, ne ia aroganța și ne umilește.

— Și care este recompensa ei? întrebă Shurq.

Hood își întoarse privirea, apoi clătină din cap. — Pentru ea, nu există.

— Spune-mi, spuse Shurq cu o râslă, spune-mi că nu a fost de acord cu asta.

— La asta, căpitane, nu voi spune nimic. Apoi a trecut pe lângă ea și și-a ridicat mâinile. — Nu putem supraviețui violenței pe care gândurile tale au evocat-o, căpitane. Astfel, nu am decurs decât să intervin. Din fericire, se întoarse scurt să o privească, Mael este de acord.

— Îndepărtează-l, atunci, se răsti Shurq Elalle. — Dar o voi aduce înapoi, vă jur. Pentru a folosi așa o femeie nevinovată...

— Începeți să mă încercați, căpitane Elalle. Dacă intenționați să vă luptați cu mine pentru tot restul călătoriei, trebuie să ne găsesc un alt căpitan.

— Te rog, Hood. Abia l-am cunoscut pe Adjunct, dar...

S-a răsucit. — Într-adevăr, abia o cunoști. Îți voi spune asta, atunci. M-am uitat prin ochii surorii ei, prin viziera unui cârmă – în momentul în care a murit – și m-am uitat la ucigașul meu, adjunctul Tavore Paran. Și sângele care picura din sabia ei era al meu. Îmi vei vorbi despre inocență? Nu există așa ceva.'

Shurq Elalle se uită la Hood. — Deci, folosirea ei acum... este pedeapsa asta?

— Gândiți-vă așa, dacă vă ușurează conștiința.

— Și-a ucis sora?

'Da.'

— Este vinovăția cea care o conduce acum, Hood? Caută ea răscumpărarea?

— Îmi imaginez că o face.

— Îl va găsi?

Hood a ridicat din umeri.

Ce nu-mi spui? Pot simți... ceva. Sora... o vizor de cârmă . — Hood, crima aceea... a fost un accident?

Jaghut nu a răspuns.

Shurq se apropie. — Tavore știe măcar că și-a ucis propria soră?

— Irrelevant, căpitane Elalle. Ignoranții sunt cei care tânjesc cel mai mult după răscumpărare.'

După o clipă, ea se dădu înapoi, se duse la balustrada laterală, se uită în aer peste valuri cenușii care se rostogoleau, ceea ce Skorgen numea ape umflate. — Dacă ne-am fi întâlnit pe tărâmul tău, Hood, a spus ea, nu mi-aș fi refuzat starea. Nu aș fi căutat să scap. În schimb, aș fi încercat să te ucid.

— Mulți au făcut-o, căpitane.

'Bine pentru ei.' *Ape umflate* . „Hood, dacă nu descoperă niciodată adevărul – dacă este făcută să suporte acea ignoranță pentru tot restul zilelor ei... măcar îți pasă?”

— Îți imaginezi că cunoștințele ar fi un dar?

'Nu știu.'

— Adevărul se poate ascunde la picioarele tale. Adevărul poate zace încolăcit în ierburi înalte. Dar mai are gheare, mai are colți. Fii atent, căpitane, unde pășiși.

— Rezervele de hrană sunt în scădere, spuse Felash, apoi oftă și ridică privirea spre roaba ei. — Strâmtorile sunt îngrozitoare pentru draga mamă. Ea stătea mai dreaptă, și-a arcuit spatele și a gemut. „Sfatuiți să vă odihniți? Aceste călătorii prin tărâmuri zbuciumate, prin respirația rece a lui Jaghut sau nu, își iau prețul asupra eului meu delicat. Dar trebuie să refuz preocupările tale, draga mea. Necesitatea cere — este vinul pe care îl turnați? Excelent. Credeam că a dispărut de mult.

— Am făcut o cerere, Alteță.

'Intr-adevar? De cine?

— Se pare, spuse femeia, trecând peste o ceașcă, libațiile în numele morții continuă fără încetare, iar dacă odinioară zeul acelei înfricoșătoare lumi interlope nu este mai presus de încălcarea în vechea lui... hăă, bântuie, ei bine, departe. de la noi să ne plângem.'

'Doar asa. Cu toate acestea, dragă, nu-mi place ideea că te-ai însoțit cu acea creatură încrustă. Cel mai bine păstrează o distanță respectuoasă, respectând propria mea precauție înțeleaptă în această chestiune.

'Cum doriți.'

„Dar trebuie să spun, vin superb, având în vedere proveniența sa – am încredere că ai dobândit o aprovizionare decentă.”

— Din fericire, da, Alteță.

— Mă tem că celelalte știri sunt aproape la fel de îngrozitoare. Acum avem motive să ne încredem în motivațiile Perish Grey Helms. Cel mai deranjant.

Ochii roanicei se îngustară când se apucă să umple un castron cu frunze de foșnet. — Nu plecăm în acest moment către o întâlnire cu flota Perish, Alteță?

— Presupunând că nicio calamitate nu a lovit, da. Dar care este dispozitia lor? Răspunsul la această întrebare este acum primordial.

— Poate că aș putea pătrunde...

— Nu, nu putem risca asta. Warrenul Forkrul Assail se umple... hmm, eram eu acolo poetic sau cedeam clișeului?

— N-aș ști, murmură roaba, concentrându-se să aprindă țeava.

„Am fost neglijenți în educația ta. Nu contează. Prea târziu acum, căci se știe bine că creierul unei persoane se osifică la o anumită vârstă, devenind incapabil de noi achiziții, excluzând chestiunile simple precum limbile, abilitățile marțiale și așa mai departe. Există un moment în care geniul adevărat este la îndemâna oricărui copil, iar indicatorul duratei acelui moment este de fapt singurul mijloc de a defini inteligența. Astfel, deși ești în mod natural strălucitor și, prin urmare, este probabil ca timpul receptivității tale să fi putut fi măsurat în luni, dacă nu în ani, am făcut tot ce ne-am gândit să facem în acel moment și timpul pentru regrete a trecut - draga mea, ce era în acest vin? Gura mea pare să curgă de la sine. Pentru majoritatea oamenilor, desigur, acel moment de receptivitate a fost trist de scurt. O zi? Jumătate de zi? Și, vai, odată plecat, nu se va mai putea întoarce niciodată.

— Scuzați-mă, Alteță, pipa dumneavoastră este aprinsă.

'Bun. Dă-l peste. Despre acest vin...

Se auzi o bătaie în ușa cabinei și, o clipă mai târziu, zăvorul se ridică și primul poliționist Skorgen Kaban Drăguțul se profilă în prag, dând din sprâncene. — Prințesă, cea mai înaltă dintre înalți, vă rog să vă iertați. Avem întâmplări urgente sus, dacă vă rog. Cap'n solicită prezența ta.

Felash oftă. — Foarte bine, presupunând că sunt în stare să stau în picioare. Umph, ceva asistență...

Slujitoarea întinse mâna să o liniștească.

— Mai departe, Skorgen, spuse Felash cu o mișcare nepăsătoare a mâinii. — Și dacă trebuie să-mi uiți sânii, încearcă să fii subtil în privința asta, nu?

— Îmi pare rău, Alteță. Am doar un ochi bun, știi.

S-au oprit și au așteptat în timp ce roaba trecea peste o criză bruscă de tuse.

Shurq Elalle se întoarse când primul ei partener se adună lângă ea.

'Căpitan! Vrăjitoarea Squall — e beată!

— Frumos, asta a fost menit să fie o șoaptă? Salutări, Alteță.

„Beția ține de competența celor născuți de jos. Căpitane, permiteți-mi să vă asigur că nu sunt nici beat, nici nenăscut. Dar, trebuie să întreb, unde este oaspetele nostru Jaghut?

Shurq mormăi. — M-am gândit că l-ai fi trecut pe lângă el în urcare. Este vorba de a ține cel puțin un cuțit bine ascuns, vezi tu.

— Nu, căpitane. Mă tem că nu.

— Ah, desigur. Shurq arătă înainte. „Am fost zăriți de acea navă și acum se abate asupra noastră. Nu un tron de război. Kolansian, se presupune.

Oarecum nesigură, prințesa se îndreptă spre căpitanul. — O, dragă, spuse ea, asta este o navă Assail. Cel puțin, un Lesser Watered va comanda. Cele mai supărătoare, desigur, sunt implicațiile.

— La fel, se aventură Shurq Elalle, unde este flota Perish?

'Exact. Și dacă asta nu este suficient de alarmant, mă tem că am fost angajat în ritualuri epuizante în această zi. Dacă trebuie să luptăm, nu voi fi de prea puțin folos. Am experimentat deja pericolul reprezentat de Forkrul Assail, atât prin priceperea lor fizică, cât și prin vrăjitoria vocii lor'.

— Nu am nevoie de mementouri, Alteță. Și deși m-am dovedit imun la astfel de magie, nu același lucru se poate spune despre echipajul meu. Și acum îmi spui că nu poți să ne aperi. Atât pentru a ascunde un cuțit, Alteță.

'Vom vedea. La urma urmei, avem roaba mea.

Shurq aruncă o privire spre femeie, amintindu-și atacurile asupra surorii Equity. — Nu s-a descurcat atât de bine împotriva unui Pur, Alteță.

— Ei bine, sângele de asalt al unui Higher Watered este, ăă, diluat și nu este la fel de puternic. În orice caz, rămâne de văzut cum se va desfășura asta. La urma urmei, acesta ar putea fi unul dintre trădătorii dintre Assail. Între timp, căpitane, îmi permit să-ți sugerez primul ofițer să-ți adune echipajul și să plece spre calā.

— Skorgen, dă-le jos și tăceți-le.

— Da, căpitane.

Era ceva scheletic despre nava Assail. Erau vizibile două tipuri de lemn, unul alb de os și celălalt negru plictisitor. Coca era îngustă, cu bârne înalte, iar cele două catarge oferind pânză minimă, Shurq bănuia

că fusese construită pentru a acoperi apele adăpostite. O furtună de mare deschisă ar putea foarte bine să mlaștinească o astfel de navă. Cu o masă de două ori mai mare decât vechiul ei raider, *Recunoștința Nemuritoare* , Shurq a considerat că avea o sumă de aproximativ șaptezeci de marinari la bord, împreună cu douăzeci sau mai mulți pușcași marini, și pe măsură ce ambarcațiunea s-a învârtit și a căzut înaintea vântului din port. partea laterală a Navei Morții, ea a pășit spre șină și a privit peste el. O siluetă înaltă, spectrală, se uita la ea, flancată de doi paznici cu coif, îmbrăcați în haine de lanț.

La câțiva pași în spatele căpitanului, prințesa Felash spuse: „Dragă, pușcașii ăia".

— Da, Alteță, răspunse roaba.

'Căpitan?'

— Înălțime?

— De ce să nu-i întrebi ce vor?

Shurq se întoarse să privească prințesa. Înainte ca ea să poată spune ceva, totuși, se auziră strigăte dinspre nava Assail și ea se întoarse înapoi pentru a o vedea pe roaba urcându-se pe margine. *La naiba, aș fi vrut să fi văzut saltul ăsta* . Ambarcațiunea se bălăcea la cel puțin șase pași distanță. — Prințesă, ce face femeia aceea?

Slujitoarea se trase în sus și peste balustradă. Puntea era un labirint dureros de ochi de lemn alb-negru, ca un mozaic spart. Încă șase pușcași pușcași cu cârmă, îmbrăcați în lanțuri, stăteau lângă catargul principal, trăgând acum năvoare grele.

Comandantul semisânge Assail purta o mantie grea, cu bijuterii, lâna groasă unsă cu ulei vopsită într-un albastru adânc. Torcurile de aur îi prindeau gâtul lung, iar capul îi era ras, subliniind planurile înclinate ale craniului ei. Era neînarmată, iar acum înfruntă roaba cu o privire de surpriză amuzată, ridicând o mână pentru a-și opri soldații.

Privind în jur, slujnica a văzut daune recente de furtună – o mare parte din tachelaj fuseseră smulse, iar grămezi de frânghii și zăvoare sparte împrăștiau puntea. Părea să fie mai puțin de o zeci de mâini care lucrează la reparații.

— Informați-vă căpitanul, spuse Assailul, că, după ce a intrat în apele teritoriale, trebuie să respecte legile din Înaltul Kolanse. Sunt intransigent cu apă mai mică, inchizitor al flotei de sud.

— Nu prea este o flotă, observă roaba.

Inchizitorul clipi. „O furtună bruscă ne-a împrăștiat temporar. Pentru a-mi relua mesajul către căpitanul tău, ea și echipajul ei, inclusiv toți pasagerii, trebuie să accepte decizia.

— Prin „adjudecare" vrei să spui uciderea?

Femeia cu pielea palidă a zâmbit, expresia părând să-și plieze cele două părți ale feței ușor spre interior. 'Proclamația de restituire a fost sancționată. Continuăm sarcina.

— Și s-a întâmplat această soartă pe Peri?

— A ta nu este o navă Perish. Ea se încruntă. — Simt vrăjmășia din vasul tău – și fetița aceea grasă cu pipă, este o magică, nu-i așa? O vom judeca mai întâi.

Slujitoarea se întoarse spre balustradă și se aplecă. — Înălțime, a strigat ea, sunt puțin ghioce în privința lui Perish. Poate că ai avut dreptate.

— Altceva care ar putea fi important? întrebă Felash.

— Nu, Alteță. Numai că vor să ne omoare.

'Foarte bine. Continuă.'

Slujitoarea se întoarse.

The Lesser Watered a spus: „Nu ajungeți după armele voastre. Îngenunchea. Pentru fiecare dintre voi, vindecarea lumii începe cu moartea voastră. Printre toate motivele de a muri, există unul mai demn decât acesta? Fii recunoscător că dăm sens sfârșitului tău. Îngenunchea.'

Slujitoarea clătină din cap. — Un Pure a încercat deja toate astea. M-a prins cu priză... pentru o clipă sau două. Voința mea nu este a ta să porunci.

Se mișcă atunci, mai repede decât se așteptau ei, cu mâinile întinse spre exterior, lovindu-i pe bodyguarzii în piept. Ambii războinici au fost ridicați din picioare. Peste șină, prăbușind în apele de dedesubt. Ea s-a abătut în acel moment, scăpând de atacul de biciuire al Lesserului și a lovit cu piciorul în cea de-a doua articulație de pe piciorul stâng al femeii, îndoindu-l la jumătatea distanței dintre genunchi și gleznă. Atacatorul ei s-a împiedicat, iar slujnica sa strecurat pe lângă ea, învârtindu-se într-o parte pentru a-i întâlni pe cei șase marinari.

În spatele lor, alții veneau de jos, văzu ea.

Și-a scos cuțitele de luptă. Avea nevoie de arme mai mari. Marinul cel mai apropiat de ea mânuia o pereche drăguță de știfturi. Ea le-ar lua.

Shurq Elalle a dezlegat un jurământ speriat și apoi s-a aplecat în față pentru a-i privi pe cei doi paznici blindați plonjând în apele agitate dintre nave. Ambii bărbați au dispărut într-o spumă de bule. Întorcându-se către Felash, ea a întrebat: „Are nevoie de ajutor acolo?"

Sprâncenele ciulate s-au ridicat. — Cu siguranță sper că nu!

Sunetele luptei – ciocnirea lamelor, strigăte și apoi țipete – veneau de pe puntea celeilalte nave. — Prințesă, slujnica asta a ta, de unde a venit?

— Ah, acum asta e un mister.

'Lumineaza-ma.'

„Avem timp? Ei bine, presupun că o facem. Ea pufăi pipa, fața ei dispărând pentru scurt timp în spatele unui val de fum, apoi spuse: „Contul mamei mele, asta. Erau șapte. Au rămas șase - a șaptea, ei bine, a existat un fel de provocare privată care, um, a eșuat. Nu conteaza. Acum, vă voi acorda că par tineri, dar nu lăsați asta să vă înșele. Mama mea a concluzionat că alchimiile au constituit o investiție utilă în

menținerea vigoare a roabelor celor șase fiice cele mai mari ale ei. Și noi, fiicele, am jurat, desigur, să păstrăm secretul în toate astfel de chestiuni, perpetuând iluzia că pur și simplu am crescut alături de tovarășii noștri loiali și așa mai departe...

Se opri atunci când un alt marin îmbrăcat în lanț s-a învârtit cu capul înainte peste șină, trăgând sânge peste lateral. A urmat o stropire puternică.

„Ei au fost foarte recalcitratori în privința renunțării la măștile lor oribile, dar în cele din urmă voința mamei mele a prevalat”.

Shurq Elalle se încruntă. *Măști?*

Marinarii au făcut o mizerie de lucruri în timp ce Udatul Mic, în durerea și panica ei, a folosit vrăjitoria vocii ei pentru a le porunci și a trecut ceva timp până când slujnica își făcea drum prin gloata care urla. Furia frenetică avea valoare de șoc, iar lipsa totală a instinctului de autoconservare a echipajului a făcut lucrurile destul de frenetice pentru câteva momente, dar nu a existat nimic tactic în eforturile lor de a o doborî. Când în cele din urmă roaba a pășit peste un întindere de corpuri sângerânde și s-a apropiat de Inchizitor, ea respira greu și sudoarea îi ustura ochii.

Femeia din fața ei ținea un braț rupt, stătea cocoșată peste un umăr dislocat și se uită cu privirea spre roabă. — Ce fel de demon ești? întrebă ea într-un șuierat zdrențuit.

— Pentru un răspuns la asta, răspunse slujnica cu un zâmbet pe jumătate, cel mai bine caută în altă parte.

Inchizitorul a tăiat un picior. Slujitoarea a sărit sus, s-a balansat în jos și a tăiat membrul chiar deasupra genunchiului. În timp ce cobora, celălalt șoc al ei a tăiat balamaua verticală a feței femeii, împărțind-o în două. Un leagăn în spate cu pomul primului scrap se izbi în partea laterală a craniului inchizitorului, lovindu-se.

Vărsând sânge, cadavrul s-a mototolit la picioarele ei. Slujitoarea se uită în jur. Nicio mișcare între celelalte corpuri. *Așa cum mama a învățat* . Ea a aruncat privirea în jos la cotelele din mâini, apoi le-a lăsat să cadă cu un zgomot. *Bucăți de rahat* . S-a dus să-și caute cuțitele.

Hood s-a întors pe punte odată ce au plecat. Odinioară zeul morții s-a uitat înapoi, s-a încruntat la corabia care ardea în urma lor.

— Aș fi oprit-o să-l tragă, mormăi Shurq Elalle, urmărind privirea Jaghut, dacă aș fi avut ocazia.

'Oh? De ce, căpitane?

— Ei bine, acea coloană de fum poate fi văzută de la mare distanță.

'Intr-adevar.' Și Hood s-a întors către ea și a zâmbit.

— Trebuie să te părăsesc acum.

mormăi Ublala. — Știam că nu ești prietenul meu.

— Te asigur, spuse Draconus, că sunt, Ublala Pung. Dar au avut loc evenimente care acum îmi forțează mâna. Cât despre tine, un alt destin te așteaptă.

— Urăsc destinul.
— Înțelegi sensul cuvântului?
Ublala se uită la Ralata și se încruntă. 'Bineinteles ca da. Este locul unde ajungi. Toata lumea stie asta.'
— Într-un fel de a vorbi, poate. Mă tem că ai confundat-o cu „destinație”. Ublala, destinul este soarta pe care o gasesti pentru tine. Mulți susțin credința că este prestabilit, de parcă viitorul ar fi fost deja decis și nu ai ce să faci pentru a scăpa de el. Eu nu. Fiecare dintre noi este liber să decidă.
— Atunci merg cu tine. Soția mea poate merge în altă parte. Ea continuă să vorbească despre bebeluși, dar eu nu vreau bebeluși – aceștia îi împiedică să se distreze, iar oamenii care ajung să-i aibă petrec toată ziua vorbind despre cât de grozav este, dar arată mizerabil chiar și atunci când zâmbesc. Sau mai rău, sunt aceia care cred că copilul lor este Zeul Geniului renăscut și chiar și caca lui miroase a flori, și tot ce fac este să vorbească despre ei pentru totdeauna și este atât de plictisitor încât vreau să fug sau să rup. gâtul lor, sau să-i înece pe toți în găleată.
— O vedere destul de necaritativă, Ublala.
„Nu dau nimic gratis, asta e sigur. Oameni întregi dispar când sosește un copil. Puf! Unde s-au dus? Oh, știu, se târăsc în jur, făcând zgomote de copil. Asta imi face rau.' A abătut piatra pe care Ralata i-a aruncat-o și a continuat: „Deci merg cu tine și dacă ai fi un prieten adevărat, m-ai lua pentru că dacă aș face un copil viața mea s-a terminat. Peste!'
— Poți să zbori, Ublala?
'Nu este cinstit!'
— Cu toate acestea, și nu, nu te voi duce. Acum, ascultă-mă. Am mers atât de departe spre vest cât a fost nevoie – acum trebuie să loviți spre nord.
'De ce?'
Draconus și-a întors privirea, cu ochii îngustați, apoi a oftat și a spus: „Inocența ta este un dar, Ublala Pung. Un cadou rar. Trebuie să reziste. Trebuie protejat, dar asta nu mai pot face. Mergeți spre nord, asta este tot ce vă cer.
'Unde merg?'
— Nu pot spune cu certitudine, recunoscu Draconus. — Nimic nu este sigur, mai ales acum.
'O să te întorci?'
Draconus ezită, apoi clătină din cap. — Nu cred că ne vom mai întâlni, nu. Și pentru asta mă întristează cu adevărat.
— Mergi undeva să mori?
— Nu plânge, prietene. Nu știu ce mă așteaptă. S-a apropiat de Ublala. — Ți-am lăsat suficientă hrană și apă pentru o săptămână de

călătorie. Dincolo de asta, ei bine. El a ridicat din umeri, apoi a întins o mână. — Acum, hai să ne strângem de brațe.

În schimb, Ublala l-a înfășurat pe zeu într-o îmbrățișare aprigă.

După o clipă, Draconus s-a eliberat. — Dai motive, prietene, pentru ceea ce trebuie să încerc. Dacă vrăjitoria trebuie să moară, magia din sufletul muritor va persevera – sau așa aleg să cred.

Ralata șuieră: „Omoară-l, Ublala! Omoară-l acum - poți să o faci! Strânge-l de gât! Ia acea sabie!

Ublala tresări și apoi ridică din umeri. — Mereu merge așa. Ea nu vrea să spună nimic prin asta, Draconus. Sincer.' S-a șters la ochi. 'La revedere. Nu te voi mai vedea niciodată. Și de data aceasta a izbucnit în plâns, plângând cu mâinile peste ochi.

Când Ralata s-a repezit la el, zbârnindu-se să-și scoată cuțitul, Ublala a scăpat-o între plâns. A fost aruncată înapoi, navigând prin aer și apoi aterizat cu putere, cu membrele zguduindu-se, înainte de a cădea nemișcată.

Încruntat, Draconus se apropie. ghemuit. 'Inconștient. Ei bine, asta e ceva, presupun.

Adulmecând, Ublala spuse: „Femeile devin mereu geloase pe prietenii bărbați. Uneori spun lucruri rele despre ei. Uneori încearcă să-i cuțite. Uneori le fac sex. Uneori fug cu ei. Uneori sunt atât de supărați încât pur și simplu se trezesc și mor. Dar totul este doar o prostie.

Draconus se îndreptă, se îndepărtă la mică distanță și apoi se întoarse încă o dată cu fața lui Ublala. — Fii bine, Ublala Pung.

— Nu muri, Draconus.

Zeul a zâmbit. — Voi încerca să nu o fac.

Ublala și-a privit prietenul dispărând într-o floare de întuneric negru, eteric, a văzut cum întunericul și-a găsit formă - aripi desfăcute, un gât lung de șarpe, un cap masiv cu șiruri de colți lungi ca un scimitar, ochi de un galben grozav.

Dragonul s-a ridicat spre cer, aripile uriașe șuierând cu sunetul apei reci pe pietrele fierbinți, în timp ce creatura se învârtea și porni.

Cu un oftat neuniform, Teblorul a strâns pachetul care conținea mâncarea, iar apoi burdufurile grele. Alături de armele și armura lui, povara a fost suficientă pentru a-l face să mormăie când se îndreptă.

Prinzând-o pe Ralata de o gleznă, a început să meargă.

Cum era ea acum, de ce, o soție era la fel de rea ca un copil.

Fratele Diligence a sosit cu mult înaintea sutei, cizmele lui răsunând în timp ce pășise pe lungimea camerei tronului. Au rămas toate petele de sânge – stropite și mânjite pe plăcile de marmură, de-a lungul stâlpilor de ambele părți și a pereților din spatele lor și pe tronul însuși, unde stătea sora Reverence.

Restituirea începuse aici, chiar în această cameră, și era potrivit să le reamintim tuturor celor care urmau să intre. oprindu-se în fața

Reverencei – singura altă persoană prezentă – el spuse: — Trebuie să presupunem că s-au pierdut pentru noi, soră.

— Miros a fum, frate.

'Intr-adevar.'

'Excelent.' Ea a făcut o pauză și apoi a spus: „Pierdută”. Acum, acesta este un cuvânt curios. Sunt morți sau sunt acum trădătoare marii noastre cauze?

— Dacă prima, soră, atunci trebuie să ne gândim la inamicii așezați împotriva noastră.

„Și dacă acesta din urmă, atunci trebuie să reevaluăm loialitatea *dintre* noi.”

„Problema ține de sora Calm”, a spus Brother Diligence. — Echitate, dar urmează.

— Nu tocmai adevărat, frate. Echitatea este inima idealurilor pe care le-ar deține, dar Calm este cel care aderă la practic. Îndelungata ei închisoare, oricât de îngrozitoare trebuie să fi fost, i-a afectat foarte mult spiritul, mă tem. Trebuie, într-adevăr, să sperăm că ea este moartă, mai mult decât săraca și greșită Equity.

— Am primit o misivă de la asediu, soră. Asaltul a eșuat.

Reverence stătea mai drept. — Dar cum poate fi asta?

— Sora Belie mă informează că Akhrast Korvalain este ineficient împotriva comandantului celor asediați.

— Imposibil, dacă nu este un zeu? Un ascendent?

— Nici, mi s-a spus. Acest om – un muritor – se autointitulează Stăpânul Puntei Dragonilor. El le comandă warrens, în moduri pe care sora Belie nu prea le poate înțelege. Dar ceea ce descrie ea explică în cele din urmă apariția bruscă a acelei armate. Au ajuns printr-un portal, călătorind cu Warren. De altfel, de aceea nu au putut să se apropie de noi aici, la Spire, unde influența noastră vrăjitorie este cea mai puternică.

'Înțeleg. Atunci puterea acestui maestru nu ne poate provoca.

„El și armata lui reprezintă totuși o amenințare militară. Vă sfătuiesc acum să trimitem alte trei legiuni, comandate de un alt Pur.

— Pregătiți legiunile, frate, dar nu le trimite la Estobanse. Nu încă. Provocarea pusă de Stăpânul Puntei Dragonilor... mă intrigă. Mă voi gândi mai mult la cum să mă descurc cu el.

— Cum vrei, soră.

Ușile s-au deschis atunci și Diligence s-a întors pentru a observa apropierea sutei. Flancați de doi Puri, războinicii puternic blindați au mărșăluit spre tron, o duzină întreagă dintre ofițerii de rang înalt.

Fratele Diligence murmură: — Cel mai formidabil, nu-i așa, soră Reverence?

— Într-adevăr, frate.

La zece pași de estradă, contingentul se opri.

Fratele Diligence le-a studiat pentru scurt timp, apoi i-a spus unuia dintre Puri care îl escorta: — Frate Serenity. Și-au ancorat navele în port?

— Au, frate. Acum sunt slujitori ai Restituției.'

Apoi a vorbit sora Reverence. — Bun venit, Grey Helms of the Perish. Gestul tău nu a lăsat nicio îndoială în mintea noastră cu privire la veridicitatea afirmațiilor tale.

Unul dintre comandanți și-a înclinat capul și a spus: „Am discutat pe larg argumentele dumneavoastră, soră Reverence, și suntem de acord. Sabia noastră Mortală a blasfemiei jurând credință Malazanilor. Mai mult, suntem siguri că Shield Anvil a ajuns aproape la fel și că acum este în dezacord cu Mortal Sword.

— Și cine va câștiga această luptă pentru controlul armatei tale terestre?

— Nu există nicio ambiguitate, soră Reverence. Sabia Mortală va fi făcută să accepte crima ei și să facă penitență. Dacă refuză, ea va fi retrasă de titlul ei și de privilegiile pe care acesta le oferă. A sosit timpul. Acum trebuie să înceapă răzbunarea Lupilor Iernii.

— Totul este foarte încântător, toarcă sora Reverence, apoi se aplecă înainte. „Din păcate, Forkrul Assail cer ceva mai mult decât o alianță de forțe care se întâmplă să împartă – cel puțin pentru moment – o cauză comună”. Ea ridică vocea. — Acum, vei îngenunchea. Îți vei mărturisi slujirea în fața voinței Forkrul Assail.'

Chiar și fratele Diligence s-a simțit lovit de puterea vrăjitoriei surorii Reverence. Împotriva acestui lucru, nici un simplu om, oricât de evlavios sau disciplinat nu ar putea rezista.

Camera răsuna cu scârțâitul și zgomotul armurii în timp ce războinicii Perish îngenuncheau pe plăcile pătate de sânge ale sălii tronului.

Diligența s-a îndreptat către Reverence. — Soră, aștept cu nerăbdare să folosesc aceste subiecte. Și îmi face plăcere să știu că încă mai sunt pe drum.

Ea dădu din cap, lăsându-se pe spate. — Ce sunt lupii decât câinii care nu au fost încă bătuți pentru a se supune?

Diligence se încruntă. — Cauza lor este justă, soră Reverence.

— Într-adevăr, frate. Dar sălbăticia este fără disciplină. Chiar și sălbăticia trebuie controlată, direcționată și concentrată. Vom fi mâna călăuzitoare.

— După cum spui, soră. Îl privi pe Perish, încă în genunchi.

— Arăți gânditor, frate.

— Mă gândeam să-i pun pe acești războinici împotriva Stăpânului Punții Dragonilor.

Reverence își arcui sprâncenele, apoi spuse: — Frate Serenity, ce crezi despre această idee?

— Cer doar să mi se acorde privilegiul de a le comanda, soră. Înțeleg că armata ofensă este compusă din malazani, iar eu am o istorie cu malazani.

— Trimite-le, frate Diligence. Rupe-le apărările, Serenity, și dacă poți, alungă-i în aer liber. Îndrăznesc să spun că nici măcar stăpânirea luptelor nu i-ar salva atunci. În acel moment, vom descoperi ce alte resurse deține omul, dacă există.

— Vrei să fie livrat în lanțuri înaintea ta, soră?

Ea se gândi și apoi spuse: „Nu. Capul lui va fi de ajuns.

Roiul de Cioburi s-a răsucit în timp ce se ridica sus în aer, ștergând o treime din cer. Umbra pe care o arunca s-a răspândit peste deșertul devastat și lipsit de viață, curgând ca apa neagră. Mirosul suferinței era în aer, iar foamea lăcustelor era, ca întotdeauna, disperată.

Umbra a găsit prada, dar nici măcar răcirea bruscă a aerului nu a fost suficientă pentru a-l trezi la amenințarea care se închidea rapid, iar lăcustele s-au repezit spre ea. În timp ce norul vast a plutit o clipă, a părut să tremure, apoi din inima lui a izbucnit o creatură înaripată. S-a prăbușit peste forma inconștientă care zăcea întinsă pe pământul uscat și în urma lui au coborât Cioburile, aripile lor scotând un vuiet.

Mâinile cu gheare s-au întins în jos, au apucat corpul, l-au ridicat fără efort. Aripile tunând, creatura s-a ridicat înapoi spre cer. În spatele ei, lăcustele se învârteau în confuzie.

Din corpul pe care îl ținea, Gu'Rull simțea gustul vieții, dar acea aromă slăbea. Se întrebă dacă va ajunge să livreze un cadavru lui Gesler și Stormy. Nu a avut nicio diferență pentru Asasinul Shi'gal. Aceasta, această Sabie Mortală a Cârmoșilor Gri, își pierduse comanda, iar astfel de eșecuri dezvăluiau defecte de caracter - mai bine ca astfel de defecte să fie expuse acum și nu mai târziu, când ar putea fi în joc viețile a mii de oameni.

O pierdere de timp, asta. Mă apropiam de inamic. Destriantul nu ar fi trebuit să mă sune înapoi .

Shi'galul aștepta cu nerăbdare războiul iminent. Savoarea amară a amintirilor antice a rămas puternică în K'Chain Che'Malle. Nu putea exista o rescriere convenabilă a istoriilor, așa cum părea obișnuită printre oameni. Nu există mituri inventate ale gloriei și onoarei trecute care nu au fost niciodată. Crimele comise atunci au fost la fel de sordide ca cele comise acum sau cele viitoare. Și în momentul sacrificării, nimic din toate acestea nu a contat cu adevărat. Cine a dat prima lovitură cu toate acele mii de ani în urmă a fost fără relevanță. Singurul lucru care conta era cine va da *ultima* lovitură.

Acest contingent al Forkrul Assail - acești Puri atât de distorți de propria lor istorie încât să-și imagineze arbitrii unei lumi întregi - a fost poate cea mai puternică rămășiță a acelei specii rămase. Și nu se poate spune același lucru despre Gunth'an Wandering? *Nu suntem noi ultimul K'Chain Che'Malle? Nu se cuvine să ne întâlnim pentru încă o bătălie, o*

ciocnire finală între puterile bătrânilor? Faptul că acest război va folosi oameni de ambele părți a fost întâmplător. Că civilizații întregi ar putea cădea - sau, într-adevăr, *fiecare* civilizație - ei bine, Gu'Rull nu ar vărsa nici măcar o picătură de ulei de durere. La oameni, fiecare credință nu era altceva decât fum, uneori suficient de gros încât să orbească și alteori să fie cinic de subțire. Și fiecare credință a fost un foc care și-a mistuit propriul combustibil, până când nu a mai rămas decât cenușă. Din câte a putut determina Gu'Rull, singura virtute pe care o dețineau oamenii era talentul de a o lua de la capăt, cu hotărârea aspră restabilită în strălucirea bruscă a optimismului reînnoit, în desconsiderare completă a oricăror lecții pe care le-ar putea oferi eșecurile din trecut. Și nu a avut de ales decât să recunoască puterea acelei virtuți. *Depinde de amnezia colectivă, dar, după cum toată lumea știe, prostia nu are nevoie de scuze pentru a se repeta* .

Corpul pe care îl purta a scos un geamăt slab, iar asasinul a privit-o cu ochii de jos. Nu se descurcase bine în încercarea ei idioată de a-i găsi pe Bonehunters. Gu'Rull găsise scheletul calului ei la mai puțin de o treime dintr-o zi de marș de la poteca pe care o făcuse armata și, folosind lăcustele carnivore, o urmărise până la potecă.

Simți o neliniște slabă la gândul la Vânătorii de Oase. Înaltul cerului, deasupra deșertului, văzuse cărarea lor zguduită și ruptă întinzându-se spre est. Sute de cadavre și cadavre lăsate în urmă, dar el nu vedea niciun sfârșit al acelei urme. *Cu siguranță că toți au murit până acum* .

A traversat marginea deșertului, înclinat spre sud.

— Reduceți din nou rațiile, porunci regina Abrastal, apoi și-a privit ofițerii făcându-și închinare și întorcându-se spre companiile lor.

Lângă ea, Spax s-a întors să se uite o clipă la soarele care apune, apoi a mormăit. — Ei suferă, Firehair. Barghast sunt obișnuiți cu astfel de privațiuni – de generații am fost împinși în cele mai sărace regiuni. Am învățat ce înseamnă să moară de foame.

— Mâine, spuse ea, vom ajunge în provinciile sudice Kolanse. Dar mă tem că nu vom găsi mântuire acolo.'

El a fost de acord în tăcere cu această observație. Au dat peste rămășițele trenurilor de refugiați. Lagăre aglomerate cu gunoaie ofilite și cadavre uscate. Focurile umplute cu oase umane, multe dintre ele aparținând copiilor. Abia ieri, o haită de câini slăbiți atacase un grup de cercetători Gilk și fiecare animal a trebuit să fie tăiat – disperarea a răvășit orice frică, orice sentiment de autoconservare.

— Vom începe să ucidem animalele de tracțiune, spuse Abrastal. — Domnule de război, cred că acum înțeleg recunoașterea de către Adjunct a tot ceea ce ne-am confrunta și modul în care astfel de adevăruri au rănit-o. Trebuie să ne lipsim de orice speranță de a ne întoarce vreodată din acest război.

Se scărpina la barbă, se gândi la cuvintele ei, apoi spuse: „Fețele Albe au pornit să caute o luptă finală, un moment de glorie perfectă. Tinerii noștri zei stăteau în fața noastră, cu fețe înnegrite mânjite cu murdărie, cu părul de culoarea sângelui. Din cele mai adânci paturi de turbă s-au ridicat pentru a ne înfrunta. Și din vechile corăbii funerare au scos cele mai bune arme ale strămoșilor noștri. „Inamicii noștri ne așteaptă", au spus ei.

L-a studiat cu ochii mijiți. — Și totuși tu Gilk te-ai despărțit. A abandonat destinul care te-a adus pe acest continent.

— Ah, am să vă spun adevărul, Alteță. Când Humbrall Taur a murit, am văzut sfârșitul alianței White Face. Nu a existat niciun defect în Onos Toolan, care a fost crescut în locul lui Taur. Într-adevăr, dacă sunt de crezut anumite zvonuri, acel războinic este mai în vârstă decât zeii noștri și nu mă îndoiesc deloc de priceperea sa cu acea sabie de silex. Nu, a acceptat titlul din dragoste – pentru singura fiică a lui Humbrall. Nu avea nimic din zelul pe care tinerii războinici îl doreau atât de mult în conducătorul lor de război. Ochii lui nu străluceau de glorie, iar vocea lui – oricât de înțelepte ar fi cuvintele – nu conținea nimic de foc.

„Pe scurt, nu era un politician".

Spax se strâmbă. „Ai crede că triburi bătute de secole de înfrângere, clanuri putrezite de vrăjituri și ură reciprocă, ați crede, nu-i așa, că am asculta de înțelepciunea măsurată – că am ține seama de avertismentele lui împotriva auto-înțelepciunii. distrugere.'

— Și dacă Humbrall Taur nu s-ar fi înecat...

— Chiar și Taur abia ținea clanurile împreună. Nici măcar nu pot spune cu certitudine că înecul lui a fost un accident - nu am fost martor la el. În orice caz, noi Gilk nu am văzut nimic rău în Onos Toolan, doar în ceea ce era probabil să i se facă. Printre Barghast, Firehair, un lider nu este pur și simplu înlăturat, aruncat în derivă. El este ucis. La fel și familia lui - întreaga sa linie de sânge este măcelărită. Noi Gilk nu am fi parte la asta.

— Și l-ai avertizat pe Onos Toolan înainte de a pleca?

— Nu, pentru că este posibil ca el să fi căutat sprijinul nostru în lupta pentru putere care va urma. Și dacă l-ar fi întrebat, ei bine, cum aș fi putut să-l privesc în ochi și să refuz? Gândul meu este acum că nu ar fi cerut. Dar chiar și atunci, probabil că aș fi oferit totuși.

Ea se încruntă la el gânditoare. — Ai ales calea lașului.

— Poate că vedeți așa. Poate că mulți au făcut și încă mai fac. Dar ceea ce am făcut, am făcut pentru a-mi salva oamenii. Și asta numai Onos Toolan a înțeles - pentru că nu m-a urmărit, nici măcar când a avut ocazia.

— Și acum, poate singur dintre toți Barghast cu Fața Albă, ai găsit acel război final de dus, în numele zeilor tăi din mlaștină.

El a oftat. — Și în fiecare noapte mă rog ca atunci când va începe bătălia, Onos Toolan să fie acolo. Să conducă Barghast.

— Dar nu trebuie să fie, Spax.
— Știu, Alteță. Știu. Și Gilk va sta singur, ultimul clan, ultimul dintre Fețele Albe.
— Îi vei chema pe zeii tăi, Spax, la acuzare?
'Mă îndoiesc de asta.'
'Atunci, ce să faci? Să-ți inspiri războinicii?
Ridică din umeri slăbit tensiunea din umeri, simțind oboseala curgând în spatele ei. — Cred, Alteță, *că le voi face de rușine* .
În timp ce Faint se legăna pe calul slăbit, ea se uită înapoi pentru a vedea fantoma celei mai dulci suferințe stând la marginea taberei. Un fior șopti prin ea și se uită la Precious Thimble. — Spune-mi că nu o vezi.
— Nu o văd, Faint. Să mergem, altfel îi pierdem în întuneric.
Au pornit la galop. Deasupra capului, nori grei i-au ascuns pe Străinii de Jad, suficienți pentru a stinge strălucirea verde care bântuise în fiecare noapte timp de ceea ce păreau să fie luni, dacă nu ani. — Tipic, nu-i așa? Singura noapte pe care am putea-o face cu lumina aceea macabra.
„Sunt nori de ploaie? Asta vreau să știu. Sunt, Leșin?
„Ce sunt eu, un scriitor de vreme? Nu știu. Dar nu simt miros de ploaie. Miros... praf.
— Mulțumesc, răsti Preciosul Degetar.
Faint îi putea distinge pe cei doi călăreți din față. Brys și Aranict. Un vânător K'ell sosise la amurg, livrând un mesaj zgâriat pe o tabletă de ceară, iar acum se îndreptau spre tabăra Che'Malle. Invitația lui Aranict fusese o surpriză, dar Faint era nerăbdător să vadă acești uriași războinici șopârlă care aveau să lupte alături de ei. *Luptă – ei bine, nu noi, acționarii – suntem de-a lungul călătoriei, da, hah. Dar o privire atentă la aliații Letherii m-ar putea liniști. Măcar există o armată care nu moare de foame și pe jumătate moare de sete. Sau așa am auzit* .
Dar, cu toate plângerile lor, și Hood știe că au fost multe, se pare că nimeni nu se poate încânta prea mult în privința asta. Nu cu acea armată Malazan care încearcă să traverseze un adevărat deșert. Oricât de rău am fi prins ...
— Încă urăsc caii, spuse Precious Thimble lângă ea.
— Trebuie să te rostogolești cu animalul sub tine, fată. Gândește-te doar să faci dragoste.
'Ce vrea sa insemne asta?'
Faint se uită la ea. — Doamne de jos, nu-mi spune că ești o virgină blestemată.
— Atunci n-o voi – și nu mai vorbim despre asta. Ne lasă să-i ajungem din urmă.
În față, Brys și Aranict își încetiniseră caii la un trap rapid. — Monturile sunt șerpuite, Prețioasă. Suntem cu toții într-o formă proastă.

În scurt timp, ei s-au pregătit alături de prinț și de Atri-Ceda. — Atunci, unde este armata asta? întrebă Faint. — Credeam că au fost tabărați aproape.

— Sunt, Faint, răspunse Aranict. „Pur și simplu nu au nevoie de focuri sau felinare”.

Și acum Faint distinge o pată mai întunecată care acoperea dealurile joase din fața lor și strălucirea ternă ici și colo a fierului, sau poate ochi de reptilieni. Un alt fior o răsuci. — Cât de încrezător ești în acești aliați? Putea vedea capete masive, alungite ridicându-se acum, cu ochii ațintiți asupra lor. Vedea șiruri zimțate de colți.

— Sunt comandați de trei oameni, Faint, iar doi dintre ei au fost cândva soldați în Bonehunters.

Precious Thimble mormăi ceva pe sub răsuflarea ei, probabil un blestem.

Aranict aruncă o privire către tânăra vrăjitoare, apoi spre Faint. — Împărtășești neîncrederea colegei tău față de Malazans, Faint?

— Ei bine, au încercat odată să cucerească Darujhistanul. Dar apoi s-au întors și au zdrobit Pannionul Domin — iar Pannions s-au îndreptat spre Darujhistan, cu intenții rele. Ea a ridicat din umeri. „Nu îi văd mai buni sau mai răi decât oricine altcineva”. Întorcându-se către Precious, ea a spus: „În plus, am vizitat pisica cu un ochi înainte de a fi cucerită, iar locul acela era o gaură”.

— Dar măcar era gaura *mea* ! se răsti Precious.

— Tocmai ai spus...

— Oh, stai liniștit, vrei? Știi ce am vrut să spun!

Prințul și Atri-Ceda nu spuseră nimic și reușiră să-și țină expresia – cel puțin din câte putea discerne Faint în întunericul greoi. *Întunericul salvatorul nostru!*

La treizeci de pași în față, la gura unui bulevard între rândurile de K'Chain tăcuți și nemișcați, Che'Malle stăteau doi bărbați și o femeie. Femeia a îngenuncheat și a ridicat obloanele unui felinar supradimensionat, scăldând zona în lumină.

Pe măsură ce călăreții se apropiau, Faint îi studie pe acești... comandanți. Oamenii erau soldații, îmbrăcați în uniformele pușcașului din Malazan și, deși la început Faint i-a considerat Falari – cu părul acela roșu și galben – păreau să aibă o nuanță ciudată pe pielea lor, undeva între bronz și aur, aproape luminat din interior. Femeia era un tribal. Ca Rhivi, doar cu oase mai mari, cu fața lată, ușor plată, cu ochii întunecați și strălucitori ca obsidianul.

Prințul Brys a descălecat, urmat de Aranict și apoi de Faint. Precious a rămas așezat pe calul ei, uitându-se cu privirea la Malazan.

— Sergent Gesler, începu Brys, apoi se opri. — Ești sigur că preferi acel rang modest? Ca sabie mortală pentru...

— Iartă-mă că te-am întrerupt, comandante, spuse Gesler, dar Stormy insistă. Altfel nici nu va vorbi cu mine. Lasă toate titlurile

fanteziste altor oameni...

— A fost doborât din motive întemeiate, interveni Stormy. „Și nu a remediat niciunul dintre cele pe care le pot vedea. De fapt, s-a înrăutățit. Dacă ar apărea într-o linie de recrutare chiar acum, l-aș trimite la personalul bucătar, iar dacă s-ar simți generos, ar putea să-l lase să frece câteva oale. Totuși, așa cum este, el este sergent, iar eu sunt caporal.

— Comandă șapte mii de K'Chain Che'Malle, observă Aranict, aprinzând un băț de frunză dintr-o cutie mică de jar.

Stormy a ridicat din umeri.

Oftând, Brys reluă: — Sergent Gesler. Mesajul tău — înțeleg că e trează.

— Da, și nu este deosebit de fericită. Comandante, are ceva de spus, ceva ce trebuie să-ți spună.

'Înțeleg. Ei bine, atunci, mai departe, sergent.

În timp ce făceau drum prin tabără, cu Gesler în față și Stormy purtând lanterna la câțiva pași în spate, Faint se trezi mergând alături de femeia tribală.

— Tu ești Destriantul.

— Kalyth, cândva din Elan. Iar tu ești unul dintre străinii care au găsit armata Letherii.'

— Leșin, din Breasla Trygalle Trade. Fata aceea mizerabilă care călărește în spatele nostru este Precious Thimble. Nu-i plac Malazanii.

— De la ea, spuse Kalyth, aroma este una de frică.

— Cu un motiv întemeiat, a replicat Precious.

— Nu putem avea niciun sens din acest război, spuse Faint. — Malazanii se luptă când și unde le convine. La urma urmei, sunt un imperiu blestemat. Totul tine de cucerire. Expansiune. Ei nu luptă pentru cauze nobile, în general. Chiar și doborarea Pannions a fost oportună din punct de vedere politic. Așa că ne este greu să aflăm ce fac. Din tot ce am auzit, Kolanse nu merită efortul. Mai ales cu o grămadă de Forkrul Assail care revendică acum.

Ochii aceia întunecați ațintiți pe cei ai lui Faint. — Ce știi despre Forkrul Assail?

— Nu prea mult, a recunoscut ea. „O rasă străveche – în Darujhistan, de unde vin eu, cei mai mulți oameni consideră că ei sunt, ei bine, mitici. Domnind într-o epocă în care dreptatea domina întreaga lume. Am căzut de mult de la acea vârstă, bineînțeles, și oricât de plâns oamenii de statul nostru, nimeni nu o vrea înapoi, dacă știi ce vreau să spun.

'De ce nu?'

— Pentru că atunci am fi luati la răspundere pentru toate lucrurile groaznice pe care le facem. În plus, a fi căzut scuză cele mai rele trăsături ale noastre. Nu suntem ceea ce am fost cândva, păcat, dar așa este. Mulțumesc lui Hood și tuturor celorlalte.

Kalyth dădea încet din cap. — Atunci credeți că nu putem fi mai buni decât cine și ce suntem acum?

'Ceva de genul.'

— Și dacă ți-aș spune că malazanii încearcă să schimbe asta? Că ei caută să se ridice mai sus, mai înalți? Că, odată căzuți, acum vor să stea în picioare? Încă o dată. Poate ultima dată. Și nu doar pentru ei înșiși, ci pentru noi toți.

Un pufnit de la Precious.

Faint se încruntă, apoi clătină din cap. — Atunci de ce să lupți cu Forkrul Assail?

— Pentru că ne-au judecat Forkrul Assail — au venit printre oamenii mei, așa că știu prea bine asta. Și în acea judecată, ei au decis că trebuie să murim cu toții. Nu doar în Kolanse, nu doar în Câmpiile Elanului. Dar peste tot.

„Având în vedere istoria noastră, nu este prea surprinzător”.

— Dar, Faint din Breasla Trygalle Trade, Forkrul Assail nu sunt în măsură să judece. Am gustat aromele străvechi ale K'Chain Che'Malle și este ca și cum acea istorie era acum a mea. Epoca Justiției – și vremea Forkrul Assail – nu s-a încheiat în mâna dușmanilor sau a raselor străine, ci în mâinile Forkrul Assail înșiși.

'Cum?'

„Ei și-au judecat propriul zeu și l-au găsit lipsit. Și pentru imperfecțiunile lui, în cele din urmă l-au ucis.

În față era un cort mare, iar prințul, Aranict și malazanii au intrat, luând cu ei lumina felinarului. Faint reținut în întuneric, Kalyth lângă ea. În spatele lor, Precious Thimble și-a făcut frâu, dar tot nu a descălecat.

Kalyth a continuat: „A fost război. Între K'Chain Che'Malle și Assail. Cauzele au fost banale - foamea de pământ, mai ales. Forkrul Assail începuse războaie de exterminare împotriva multor alte rase, dar niciunul nu avea puterea și voința de a li se opune, așa cum făcea K'Chain Che'Malle. Când războiul a început să se întoarcă împotriva Assailului, ei s-au întors împotriva propriului zeu și, având nevoie de încă mai multă putere, l-au rănit. Dar rănirea nu s-a dovedit suficientă. Au luat din ce în ce mai mult de la el.

„Cuiburile K’Chain Che’Malle au început să cadă unul câte unul, până când ultima Matronă supraviețuitoare, în disperarea ei, a deschis un portal către inima haosului și a pus-o înapoi împotriva lui, ascunzându-și prezența de Assail care înainta. Și când, în cele din urmă, a stat în fața lor, când puterea zeului chinuit s-a repezit să o anihileze pe ea și pe tot felul ei, ea și-a predat viața și s-a deschis poarta, pe care o sigilase cu propriul ei corp, propria ei forță de viață. Pentru a devora sufletul zeului Assail.

— Era prea rănit pentru a rezista. Ce a mai rămas din el, în acest tărâm, a fost spulberat, fără minte și pierdut. Ochii ei străluceau. — Ai

văzut Deșertul de sticlă. Acolo trăiește acum tot ce rămâne din acel zeu. Dacă s-ar putea numi asta o viață.

— Ce sa întâmplat cu Assail, Kalyth?

Femeia a ridicat din umeri. „Le-au cheltuit puterea, au fost sparte. Deși au învinuit-o pe Matronă pentru pierderea zeului lor, prin judecata lor el a fost mânuit așa cum ar mânui cineva o armă, un lucru de folosit, un lucru care nu merită nimic altceva. În orice caz, nu au avut puterea să-l extermine pe K'Chain Che'Malle. Dar adevărul era că războiul a distrus ambele rase, iar când alte rase au apărut prin crăpăturile haosului - care acum putea ajunge în acest și în orice tărâm - nici una nu a putut opri invaziile. Mai multe războaie, înfrângeri, trădări, până când epoca în sine s-a prăbușit și nu a mai existat.

— Are un sunet de legendă, Kalyth, spuse Faint.

„Memoria fiecărei Matrone se transmite prin sânge, uleiuri – secreții. Nimic nu se pierde. Gunth Mach mi-a oferit câteva dintre aromele lor. Multe dintre ele nu pot fi sigur – a fost un timp, între stele… Nu știu. Și se poate să nu fi înțeles pe deplin povestea pe care tocmai am spus-o. S-ar putea ca multe adevăruri să fi fost pierdute pentru mine - simțurile noastre sunt atât de limitate, în comparație cu cele ale K'Chain Che'Malle.'

— Ai dat motivele pentru care K'Chain Che'Malle caută să lupte cu Forkrul Assail. Pentru că războiul lor nu sa încheiat niciodată.

— Fiecare suntem ultimii din felul nostru.

— Nu este loc suficient pentru amândoi?

— K'Chain ar putea să-și dorească așa, dar Assaili nu. Memoria lor este la fel de lungă, vezi. Și își văd cauza drept dreptă.

În spatele lor, Precious a vorbit pe un ton întunecat și vesel. „Le folosești! Malazanii și toată aroganța lor jalnică! Tu K'Chain Che'Malle — *le folosești!* '

Destriantul se întoarse. — Așa vi se pare, vrăjitoare? Gust în tine plăcerea acestui gând.

'De ce nu? Este tot ce merită.

„Dacă este tot ceea *ce* merită ei, atunci este tot ceea *ce* merităm”.

— Folosește-le doar, Destriant. Folosește-le!'

Din anumite motive, Faint nu mai era interesat să intre în cort. Ea a dat din cap spre ea. — Ce se întâmplă acolo, Destriant?

„Krughava, cândva Sabia Mortală a Cîrmelor Gri Perish, vorbește cu Prințul Brys Beddict. Ea îl avertizează despre trădare. Perish a jurat să-l slujească pe Adjunct Tavore. În schimb, vor scoate săbiile împotriva noastră. Vor lupta sub steagul Forkrul Assail.'

„Zei de jos, de ce ar face asta?”

Dar Precious râdea.

Kalyth oftă. „Adevărul este următorul: standardul dreptății poate fi ridicat de mulți și fiecare își poate revendica pe drept. Cum sunt cântărite aceste afirmații? Gesler ar răspunde destul de repede. Sunt

cântăriți pe câmpul de luptă. Dar... nu sunt atât de sigur. Periții pretind că se închină vechilor zei ai războiului, iar aceștia...

— Ce zei de război? întrebă Faint.

— Se numesc Fanderay și Togg, Lupii Iernii.

Faint se întoarse, se uită la Precious, apoi din nou la Kalyth. — Și Krughava era Sabia Mortală. Cine comandă acum?

— Navalul scutului, Tanakalian.

— Și Destriantul? Ar trebui să fie un Destriant printre ei, nu?

„A murit în călătorie, mi s-a spus. Postul este încă vacant.

— Nu, nu este.

— Lasă, Faint, spuse Precious. — Nu știi. Nu poți fi sigur...

— Nu fi idiot. I-ai văzut ochii - aceia erau ochii de lup. Și tot vorbește despre fantome, despre vechile crime și despre toate celelalte.

vorbi Kalyth. 'Nu inteleg. Despre cine vorbesti?

La dracu . Faint se întoarse spre cort. — La urma urmei, se pare că trebuie să intru acolo.

— Îmbrățișarea iertătoare trebuie câștigată, spuse Shield Anvil Tanakalian. — Sunt atât de puțin valoros, încât lașii și proștii dintre voi pot *cere* binecuvântarea mea? El a scanat fețele din fața lui, le-a văzut epuizarea și a fost dezgustat. „Vii la mine din nou și din nou. Vă întrebați, nu este acesta momentul să alegeți o nouă Sabie Mortală? Un nou Destriant? Poate că este. Poate că aștept... ca unul dintre voi să se ridice deasupra celorlalți, să ne arate toată demnitatea voastră. Din păcate, încă mai aștept.

Ochii care îl priveau de sub marginile cârmelor erau sumbre, bătuți. Tabăra din spatele acestor ofițeri își pierduse ordinea. Disciplina făcuse loc indiferenței bestiale, ritmul torid al marșului singura lor scuză. Trecuseră granița în Central Kolanse în urmă cu două zile, străbătuseră un drum deja acoperit de vegetație, prin orașe puțin mai mult decât pete arse. Acesta era un tărâm care se întorcea în sălbăticie, dar mirosea a moarte.

„Trebuie să fie”, a spus Tanakalian, „că deocamdată un singur om va suferi povara tuturor celor trei titluri. Nu am cerut asta. Nu-l salut bine. Ambiția este o otravă – toți am văzut ce ia făcut lui Krughava. Trebuie să invităm acum o întoarcere la acea nebunie? Eu nu sunt-'

Se opri atunci, când o suflare bruscă de gheață curgea pe lângă el. Îi văzu pe ofițerii care se înfruntau cu el dându-se înapoi, văzu o undă agitată printre rândurile adunate în spatele lor. Cețurile s-au ridicat de pe pământ, s-au ondulat și s-au răscolit din toate părțile.

Ce este asta? Cine a venit printre noi? A început – ceva i s-a prins cu coada ochiului. Un fulger de mișcare. Apoi altul. Scăzut, șoaptă de blană, o sclipire aprinsă de la ochii arși. Strigăte bruște de la Perish, rândurile pierzând formația, armele șuierând din teacă.

Tanakalian simțea valul trecând pe lângă el. Forme invizibile i-au alunecat pe lângă picioare, l-au împins dezechilibrat. Se întoarse,

aruncă o privire în întuneric. — Arătați-vă!

O siluetă, care se ridică dincolo de berma drumului. O fată, care poartă cârpe. Dar putea vedea acum formele curgătoare, formele eterice din jurul ei. *Lupii. Ea vine într-o mare de lupi* . Dar nu erau reale. Nu trăiesc. Nu respiră. Aceste fiare au murit de mult. Au purtat răni. Pete în blană, tăieturi în piele. Strălucirea din ochii lor era de altă lume, ca niște găuri arse printr-un perete - și ceea ce se afla dincolo era furie. *Furie incandescentă* .

S-a apropiat și ochii ei erau la fel. Sfâșiat de furie. Unul ardea galben, celălalt era argint viu.

Groaza a umplut Tanakalian în momentul recunoașterii. *Lupii iernii - sunt în ea. Ei sunt acolo, înăuntrul ei - acei ochi! Ei se uită la mine de pe Tronul Fiarei. Fanderay. Togg. Zeii noștri sunt printre noi* .

Toată puterea i-a părăsit membrele când acei ochi îngrozitori s-au fixat asupra lui și s-au afundat în craniu ca niște colți, forțându-l să se îngenuncheze.

Deodată, ea stătea în fața lui. Acei colți au săpat mai adânc, sfâșiindu-i creierul, smulgând fiecare secret, fiecare foame ascunsă. Violându-l cu o nepăsare rece. De parcă ar fi carăv. Ceva s-a spălat înapoi, gros ca sângele, și a fost plin de dispreț. O clipă mai târziu și a fost demis, făcut irelevant. Privirea ei s-a ridicat pe lângă el, spre Cîrma Gri – și el știa că și ei îngenuncheau, abject, neputincioși, curajul li s-a epuizat, sufletul le-a răcit de frică.

Când vorbea în mintea lor, vocea era o mulțime de urlete, un sunet mai îngrozitor decât orice auziseră ei vreodată.

Sunt vocea Lupilor Iernii . *Ascultă bine aceste cuvinte.* Nu *vom fi judecați* . Se uită în jos la Tanakalian. — *Ai mânui săbiile mele, muritore? Tu ești cel care distruge o mie de tărâmuri în numele meu? Nu cred. Meschinătatea îți consumă gândurile. Vanitatea iti comanda fiecare viziune* .

„ *Uită-te bine la acest copil. Ea este Setoc. Destriant. Ea este vocea noastră. Ea este voința noastră* .

Fata a ridicat din nou ochii, s-a adresat întregii armate. ' *Rudele tale îngenunchează în fața Forkrul Assail în palatul Kolanse. Asal-ul i-ar forța pe Perish Grey Helms să-i servească și ei așteaptă cu nerăbdare sosirea ta și momentul în care și tu trebuie să îngenunchezi în semn de supunere* .

„ *Asta... ne jignește* .

pe *Destriantul Setoc, când va căuta să ne smulgă această armată, va cunoaște mânia Lupilor* .

Unul dintre ofițeri și-a găsit deodată curajul să strige: „Fericiți Lupi – vreți să distrugem Forkrul Assail? Sabia Mortală a spus adevărat?

' *În jurul nostru, muritorule, sunt doar dușmani. Dar* noi *suntem printre voi acum și în momentul luptei fantomele se vor ridica, în număr nenumărat, și fiecare armată va cădea înaintea noastră. În fața noastră,*

fiecare oraș va arde. În fața noastră, va exista sacrificare pentru a restabili echilibrul .

„ Gândiți-vă la credința voastră, copiii mei. Gândește-te bine la dezechilibrul despre care vorbesc. Mileniile de măcel de la mâna ta de om. Vom da un raspuns. În fiecare tărâm, vom răspunde! '

În fața puterii zeilor săi, Tanakalian și-a plecat capul. Pentru a-și ascunde ochii. El clocotea, timpul lui de glorie smuls de la el, visele sale de putere furate, ascensiunea lui lăsată în ruine de această... această *fată* .

Trecuse acum pe lângă el, în mijlocul soldaților săi. Dar nu, nu mai erau ai lui, nu-i așa? — Nu se va termina așa, șopti el. ' *Nu se va termina așa!* '

Ea se îndepărtă clătinând, sângele curgând din răni.

Gruntle a căutat să se ridice, să-și ridice forma uriașă încă o dată, dar voința nu a fost suficientă. Durerea se stingea, o slăbiciune pătrundea înăuntru și în nările lui însângerate tot ce simțea era blană arsă, carne pârjolită. Timpul care îl înconjura acum, apropiindu-se încet, părea o forță vastă dincolo de înfățișare. Se simțea groasă, neînduplecată și totuși îi putea vedea întinderea, felul în care se întindea în spatele lui - dar nu înainte. Nu, acolo, aproape la îndemână, a dispărut în ceață întunecată.

Dacă ar fi putut, ar fi râs. Ironia sfârșitului vieții s-a regăsit în toate adevărurile descoperite brusc, când era prea târziu pentru a face ceva al naibii de ele. Se spunea că, în clipele dinaintea morții, a venit o acceptare, o dorință de a o vedea sfârșitul și o indiferență față de angoasa și durerea celor vii. *Dacă mi-am dat drumul, de ce nu poți? Sunt aceste adevăruri, vezi tu, și neputința mea de a le răspunde. Aș râde, dar în râs există durere. Aș binecuvânta, dar în binecuvântare există pierdere. Nu așa vrea nimeni. Dar atunci, nu este niciodată* .

Nu vezi asta, Stonny? În toate momentele tale grele - și nu este fiecare moment plin? — în toate, pierzi șansa păcii. Calmul tuturor acestor adevăruri, pe care noi muribuni le descoperim și chiar și atunci nu putem spune nimic. Nu oferi nimic .

De data asta. Totul a trecut. Nu. Este trecutul meu . *Și cu ea, nu pot face nimic* .

Se luptaseră cu o sălbăticie teribilă. Cât timp nu a putut ghici. Două fiare nestăpânite își vărsă sângele fierbinte și aburind, năvălindu-se de furie, clătinându-se de durere. Ghearele smulgând, tăind adânc. Colți care trec prin piele și mușchi gros. Podeaua de piatră a camerei devenise alunecoasă, aerul fierbinte și fetid.

Iar deasupra capului, planând deasupra cadavrului ruinat al casei Azath, rana uriașă fulmina, marginile arzând, sfârâind ca și când plângea acid.

Gruntle nici măcar nu a văzut momentul în care a trecut primul dintre dragoni. El și Kilava erau blocați împreună, cu ghearele

greblandu-și flancurile până la os, când ceva ca un vânt de uragan i-a trântit pe pământul neclintit. Roca pulverizată s-a înălțat, umplând camera chiar dacă pe pereții aspri se deschideau crăpături enorme.

Uimit de comoția tunătoare, Gruntle s-a îndepărtat de Kilava. Cu toate acestea, furia nu l-a părăsit și și-a simțit zeul urlând undeva în adâncul pieptului său - o creatură reținută prea mult timp de negarea lui Kilava - și acum își făcu drumul liber. Ea nu i-a mai putut rezista, nu a mai putut găsi puterea să sfideze ceea ce urma.

te-am avertizat .

Dragonul a umplut camera, incredibil de imensă, cu aripile bătând pe pereți. Gruntle a înțeles, atunci, că creatura era prinsă în capcană – de piatra veche și grea a pereților cavernei. Trebuia să-și dezlănțuie vrăjitoria – să spulbere aceste limite, să deschidă calea celorlalți sute de dragoni care se înghesuiau pe poartă.

Trebuie să lovească acum.

vuietul care i-a smuls din gât era al lui Trake, chemarea la război a unui zeu. Puterea din el devenind un lucru de agonie, membrele lui Gruntle s-au încolăcit, lăsându-l ghemuit, apoi a sărit.

Gâtul dragonului s-a arcuit, capul căzut în jos, fălcile deschizându-se larg.

S-a izbit de gâtul creaturii. Ghearele se scufundă adânc, colții lui îngropându-se în gâtul dragonului. Solzii s-au spart când fălcile lui Gruntle se strânseră, închizându-se pe trahee.

Dragonul se ridică în stare de șoc și, cu mișcarea convulsivă, sângele se revarsă în gura lui Gruntle. În timp ce se agăța de gâtul zvârcolit al creaturii, greutatea lui a început să-l tragă pe dragon în jos. Aripi au crăpat pe podeaua de piatră. Ghearele au scos răni în stâncă și apoi au zgâriat frenetic. Impactul când dragonul a lovit pământul aproape că l-a smuls pe Gruntle, dar el a reușit să se țină, mușchii umerilor, gâtului și fălcilor lui strângându-și până când scârțâiau. Putea auzi respirația șuierătoare disperată și și-a strâns strânsoarea morții.

Dragonul se ridică a doua oară, ridicându-l pe Gruntle în aer.

Și apoi Kilava l-a lovit cu toată forța unui berbec. Gâtul dragonului a fost rupt larg într-un torent de sânge, dar Gruntle cădea, colții lui Kilava pătrunzând adânc peste omoplați.

S-au lovit de podeaua de piatră, s-au rupt, Gruntle zbârnindu-se să-și găsească picioarele, răsucindu-se pentru a o găsi pe Kilava - pentru a o ucide odată pentru totdeauna...

Dragonul pe moarte nu se terminase încă. Fălcile lui se trântiră pe Gruntle. Colți cât timp cimitarul îl țineau în țeapă. A fost ridicat de la pământ și apoi aruncat prin aer.

Oasele au explodat în interiorul cărnii lui stricate când a lovit peretele. Lăsând o dungă purpurie strălucitoare, alunecă pe piatră pentru a se prăbuși gâfâind, prea rupt pentru a se mișca.

Dragonul se clătină, cu capul legănat, cu ochii strălucitori în timp ce se fixau asupra lui. Fălcile s-au deschis și vrăjitoria s-a răscolit într-un torent.

Gruntle a auzit strigătul de moarte al lui Trake și acel urlet în sine părea să ia foc în conflagrația magiei draconice. A făcut furie în jurul lui, a sfâșiat adânc în trupul lui ruinat. Și deodată zeul lui l-a părăsit, poticnindu-se, departe de acest tărâm. O potecă, o altă peșteră, un loc de întuneric, un loc în care să te culci și să mori.

Din nou. Ai naibii de prost. Nu înveți niciodată. Și acum... acum e prea târziu .

Dragonul s-a aplecat de peretele îndepărtat, s-a scufundat, revărsând ultimul din el însuși.

Dar deasupra ei, în acea rană sfâșiătoare, un altul își făcea drum prin gheare.

Caverna pur și simplu s-a dezintegrat în timp ce vrăjitoria Eleint a anihilat ultimele bariere din jurul lui Starvald Demelain. Dincolo, zăpezile adânci au izbucnit în nori de abur opărit. Pământul însuși a fost sfâșiat, lăsând altceva decât un haos învolburat.

În norii de praf care se învârte și dărâmături, în focurile sălbatice ale magiei haotice, dragonii s-au întors în lume.

În visele mele, o pisică înnegrită, un lucru care zăcea sângerând, gâfâind, pe moarte. înnegrit. În visele mele, nu m-am văzut pe ea, ci pe mine însumi .

Dragă Kilava, m-ai avertizat. Și nu am ascultat .

Și când l-am avertizat pe Trake, Tigrul verii și zeul războiului , el *nu a ascultat. Prostule. Aveai nevoie de înțelepciune în cel ales, Trake. Nu doar o altă versiune blestemata a ta. Cu toate aceleași defecte, inutile, mortale* .

În tot acest timp, întinzându-mă în spatele meu acum. Solide ca piatra, fiecare formă, fiecare ridicare și fiecare coborâre, uzate în aceste vânturi de moarte. Stonny, vezi ce am făcut? Sau nu a reușit. Ai avut dreptate să mă refuzi. Întotdeauna am crezut mai mare decât aș putea livra. Întotdeauna mi-am dorit ceea ce nu puteam ține .

Și am văzut asta în ochii tăi - în ziua în care am stat înaintea ta, când am promis că mă voi întoarce. Am văzut în ochii tăi că știai că nu o voi face. Știai că nu mă vei mai vedea niciodată. Ah, iubirea mea, atâtea adevăruri, vin prea târziu .

Și această iubire, este ultimul lucru care mi-a rămas, ultimul lucru de care să mă țin. Tot ce mi-am dorit vreodată - simți că scapă, scapă .

Femeie, nu ar fi trebuit să mă lași niciodată să plec. Ar fi trebuit să-ți dau acea putere asupra mea. Dacă aș fi avut, ai fi înțeles. Ai fi crezut dragostea mea pentru tine. Și dacă ai fi crezut, în acel moment... aș fi crezut și eu. Cum aș putea să nu?

E vina mea. Am văzut asta atunci și o văd acum. Vina mea .

Stonny, iubirea mea, îmi pare rău .

Timpul, care s-a întins în spatele lui pentru totdeauna, care s-a închis și a devenit solid, care a făcut semn înainte cu un întuneric aproape la îndemână, apoi s-a încheiat.

Când s-a clătinat lângă el, a văzut că era mort. Semănată în forma ei Imass, ea s-a așezat slab lângă cadavrul lui, și-a ridicat privirea către cerul gol, încununat de praf.

Ultimul dintre ei, acum dispărut. Afară în lume. Știa că vor fi sute, dar totuși, vederea acelui exod o uluise.

Sângele se scurgea sub ea, amestecându-se cu cel al lui Gruntle, acest prost nobil zăcând atât de nemișcat lângă ea. Nu era nimic mai sfâșietor decât să privești o fiară moartă, un lucru lipsit de puterea lui teribilă, de măreția sa perfectă. Și era ceva încă mai crud când acea fiară era un vânător, un prădător. *Un rival* . Nu ucis pentru mâncare. Nu. Ucis pentru existență, ucis pentru prezumția de competiție. *Prădătorul luptă până la capăt. Refuză să se predea. Vânează-l. Colțează-l. Vezi acei colți dezgolit. Ascultă-i furia și frica și nobila sfidare* .

Ai înțeles toate astea, Gruntle. Ai înțeles tragedia inevitabil, profundă, care este fiara care vânează, care îndrăznește să ne provoace dominația .

Nu am vrut să-ți iau viața .

Ea știa că era grav rănită. Ea știa că s-ar putea să nu supraviețuiască asta. Chiar și fără puterea zeului său – pe care ea îl ținuse departe până la sosirea dragonului – el fusese... extraordinar. Dacă nu s-ar fi întors împotriva lui Eleint... *da, m-ar fi ucis* .

Gruntle, îmi voi aminti de tine. Asta jur. Aici, în crăpăturile din inima mea. Îl voi blestema pe Trake până la sfârșitul zilelor mele, dar tu, frate de vânătoare, îmi voi aminti .

Auzind un zgomot de pietre, ea și-a ridicat capul.

Perechea de emlava se întorsese și acum se îndreptase spre ea. Ea a simțit suferința lor. Durerea lor. — El trăiește, șopti ea. — Soțul meu trăiește. Pentru acum. Cât despre ce urmează...' *Aș vrea să am un răspuns* .

Tărâmul era pe moarte din toate părțile. Se dezintegrează în praf, așa cum trebuie să facă toate visele, când ultimul visător a dispărut.

Când s-a lăsat pe spate, a închis ochii, a simțit că lumea se mișcă sub ea. Deci... blând acum, dulce ca balansul unei nave. *soț. Am greșit să fac asta?* S-a uitat în sus și a văzut cele două pisici cu dinți de sabie întinse lângă cadavrul lui Gruntle. Parcă pentru a-i oferi căldură.

Parcă l-ar face al lor.

CAPITOLUL NOASprezece

— Nici măcar morții nu știu sfârșitul războiului.

Iskar Jarak

'Ce faci?'

Cu toate acestea, strânse ultimele curele și întinse mâna după mănușile cu solzi negre. — Nu mai pot să stau aici, spuse el. — Din moment ce se pare că oricum vom muri cu toții. El ridică privirea spre ea și ridică din umeri.

Buzele îi erau uscate, crăpate. Ochii ei erau străbătuți de roșu, scobiți de epuizare. — Dar eu? întrebă ea în șoaptă. — Mă vei lăsa... în pace?

— Nisip, nu există lanțuri pe tronul acela...

' *Dar există!* '

'Nu. Și nicio lege nu spune că trebuie să stai acolo până la sfârșit. De ce să le dai gloria de a te târî în jos de ea, încântarea lor să vadă sânge proaspăt andiean stropind treptele stratului? Uri pe ei! Vino cu mine. Mori cu cei care își dau viața pentru a te apăra.

Ea și-a întors privirea. — Nu știu să lupt.

— Nu contează, spuse el, ridicându-se de unde stătuse pe treptele de piatră de la baza tronului. Luă buzduganul greu pe care îl găsise – împreună cu această armură arcană – într-o criptă groasă de praf, mult sub palat. 'Uită-te la mine. Prea bătrân pentru asta la jumătate. Ridică scutul, strecurându-și brațul printre curele.

Ea s-a uitat la el atunci. — Asta nu este armură andiană.

„Nu credeam că este”, a răspuns el, „altfel nu mi s-ar fi potrivit niciodată. Mai bine, nu este genul care are nevoie de doi oameni pe care să-l îmbrace. Și legăturile din piele — nu par să fi îmbătrânit deloc.

— Cum aș putea suporta, Withal? Văzându-i murind.

— Stai aici luptând propriul tău război, Sand. Dacă moartea lor în imaginația ta este mai ușor de suportat pentru tine, este pentru că nu vezi sângele. Nu auzi strigătele. Prețul pe care îl plătesc nici nu te vei demni să fii martor.

— Am făcut vreo pretenție îndrăzneață despre curaj?

— Faceți o mulțime de pretenții, spuse el obosit, dar niciuna nu se apropie de curaj.

— Du-te atunci, șuieră ea. 'Am terminat-o cu tine.'

El o studie, apoi dădu din cap.

Am plecat din sala tronului.

Sandalath Drukorlat se lăsă pe spate pe tron, închise ochii. — Acum, mormăi ea, am propria mea fantomă. Viața care era, cea pe care tocmai o omorâse. „Există curaj în a face asta. Și dacă a fost ușor, ei bine, știm că este o minciună. Dar una blândă. Bland ca un sărut niciodată primit, o clipă... trecând, nu atins, nici măcar o dată.

Soldatul care a intrat atunci, de ce, îl cunoștea bine. Putea vedea prin armura lui până la inima lui care bătea și o inimă atât de mare și puternică. Îi putea vedea, de asemenea, toate oasele, cicatrice de răni vindecate, iar dincolo de aceasta podeaua camerei. Pentru că sosirea acestui soldat fusese cu mult, mult timp în urmă, iar cel așezat pe acest tron, în fața căruia acum îngenunchea, nu era Sandalath Drukorlat.

Soldatul privea în jos și apoi râdea. Sunetul era cald de dragoste, atenuat de un regret necunoscut.

— Zei de jos, spuse o voce de pe tron, părând să vină din pădurea întunecată din spatele capului ei. — Cum de nu-mi amintesc nici măcar numele tău?

Soldatul zâmbea când ridică privirea. — Doamne, când a fost ultima dată când un gardian al zonei exterioare a vizitat sala tronului din Kharkanas? Nici măcar eu nu pot răspunde la asta.

Dar Anomander nu era încă pregătit să-și scuze acest eșec. — Nu te-am mai văzut? Comandantul tău de la Reach nu mi-a vorbit despre tine?

— Poate, Doamne, lauda a fost slabă, dacă a existat. Să-ți aline necazul, Doamne?

Sandalath văzu o mână ridicându-se de unde una dintre ei se sprijinea pe brațul scaunului. *Mana lui. Arătând — nu, doar un gest, doar atât* . 'Nu este nevoie. Directorul Spinnock Durav.

Soldatul a zâmbit și a dat din cap. — După ce am primit chemarea ta, Doamne, am venit, pentru că la vremea aceea eram ofițerul de rang în Reach.

— Atunci unde este Calat Hustain?

— Un eveniment la poartă, Doamne.

— Starvald Demelain? Nu am auzit nimic despre asta.

— A trecut doar o săptămână, Doamne, de când a pornit spre ea.

— Ce fel de eveniment a fost acesta – știi?

— Cuvântul care ne-a venit de la Veghetori nu sugera urgență sau amenințare îngrozitoare, Doamne. O trezire a energiilor străine. Modest, dar merită o examinare mai atentă.

'Foarte bine. Atunci, Spinnock Durav, tu vei fi.

„Sunt mereu la chemarea ta, Doamne. Ce vrei să fac?

Răspunsul lui Anomander a furat tot umorul de pe chipul soldatului. Și, și-a amintit ea, nu avea să se întoarcă niciodată.

Liniștea pădurii a dezmințit oroarea care aștepta înainte. Apa picura din mușchi, curgea ca niște lacrimi pe canalele din lichenul care acoperă tulpinile copacilor. Undeva, deasupra baldachinului, se

așezaseră nori grei, ploaie care curgeau. Withal ar fi întâmpinat picăturile răcoroase, săruturile dulci din rai. Trebuia să-i amintească lucruri dincolo de toate acestea – sala tronului și femeia pe care o lăsase în urmă, iar înaintea lui Primul țărm cu mormanele sale de cadavre și bălțile de sânge care se îngroșa. Dar această pădure era prea îngustă pentru a ține tot ceea ce își dorea el și pentru a trece de la o mizerie la alta a fost nevoie de puțin efort și nu a trecut mult până când a putut auzi bătălia din față și între trunchiurile falnice ale copacilor străvechi el acum. prinse sclipiri de lumină strălucitoare — *acolo unde se termină lumea* .

Pentru noi toți .

S-a terminat cu ea să-și bântuie visele, gata cu toate cerințele ca să-și facă dragostea pentru Sandalath într-un fel de armă, un lucru cu care să amenințe și să convingă. Iar Sand avusese dreptate când îl respingea. Nu, ea era problema mamei Dark acum.

Traseul stricat a coborât înainte de a urca pe creasta cu vedere la Primul țărm și, în timp ce el a urcat panta, zgomotele luptei s-au transformat într-un vuiet. Încă doi pași, o rădăcină groasă pentru o strângere de mână, apoi era pe creastă, iar în fața lui era o scenă care îi fura puterea picioarelor, care închidea o mână rece în jurul inimii lui.

Atunci cine a văzut așa ceva? În fața lui, șapte mii de cadavre. Letherii. Scutura. Și acolo, de-a lungul bazei Lightfall - de fiecare parte a acelei breșe - câți Liosan morți și pe moarte? Zece mii? Cincisprezece? Cifrele păreau de neînțeles. Cifrele nu i-au dat nimic. În mintea lui le putea repeta, de parcă ar fi exprimat o mantră, în timp ce privirea lui se mișca de la o groază la alta, apoi în jos până acolo unde nodul de apărători lupta chiar la gura rănii - lupta pentru a-i refuza liosanului un singur lucru. punct de sprijin pe țărm – și totuși, nimic nu avea sens. Chiar și atunci când a făcut-o.

Este ultimul stand. Asta este. Ei continuă să vină. Continuăm să cădem. Un popor întreg, față în față cu anihilarea .

Deodată a vrut să se întoarcă, să mărșăluiască înapoi spre Kharkanas, la palat, în sala tronului și... și *ce? Nu e vina ei. Nu e nimic aici pe care ea și-a dorit vreodată. Zei de jos, Sand, încep să-ți înțeleg nebunia. Nimeni de aici nu va accepta capitularea, indiferent ce spui. Ai putea să-ți deschizi gâtul acolo pe acel tron și n-ar conta. Acești oameni vor muri apărând un cadavru. Un cadavru pe un tron, într-un cadavru al unui oraș. Cauza a încetat să mai însemne ceva în urmă cu ceva timp* .

Ar fi trebuit să văd asta .

Printre morți și pe moarte se aflau două fete, poticnindu-se din trup în trup. Erau vopsite din cap până în picioare în purpuriu. Una dintre ele țipa, parcă ar fi căutat să-și rupă propria voce în bucăți, să o distrugă pentru totdeauna. Cealaltă a făcut carieră printre cadavre, cu mâinile peste urechi.

Nu existau rezerve. Toți cei care au rămas în picioare erau la breșă, unde Yedan Derryg încă mai stătea, încă se lupta. Dar ce zici de Yan Tovis? Dar regina Shake-ului? Dacă era în presa aceea îngrozitoare, Withal nu o putea vedea. Dacă ar fi murit, a fost îngropată sub supușii ei căzuți.

A constatat că respira greu, cu inima bătând cu putere. Strânsoarea buzduganului era lunetă în mână. O puse jos, întinse mâna spre cârma ornamentată, cu vizor plin, atârnată din cureaua cuțitului. Bâjbâi să slăbească clema - de parcă degetele lui ar fi uitat cum să lucreze. În cele din urmă, smulgând-o, și-a pus cârma pe cap și a simțit că greutatea i se așează. Își închise clema de sub bărbie, cercul de fier sfâșiindu-i barba de pe gât.

Sunetele bătăliei s-au stins atunci, slabe ca niște rupturi îndepărtate pe un fir nevăzut. Un țipăit mai puternic când a pus viziera și a blocat-o pe loc, iar scena dinaintea lui a fost brusc divizată, ruptă de barele înclinate haotic. Respirația lui umplea acum spațiul restrâns.

Withal strânse buzduganul, se îndreptă. A adus scutul pentru a-i apăra partea stângă și s-a trântit în mișcare.

Altcineva îi strânsese controlul asupra corpului – picioarele lui, care-l duceau acum pe șuviță; ochii lui, căutând o cale prin trupurile palide, nemișcate; mâna care îi ține arma și antebrațul suportând greutatea scutului — nu-i mai aparțineau, nu mai răspundeau voinței sale. *Nu intri de bunăvoie într-o luptă ca aceasta. Cum poți? Nu, o altă forță te duce acolo, te mișcă ca un pion, o marionetă. Și te privești mergând mereu înainte și ești derutat, neîncrezător. Și toată acea frică, e golită - doar un loc gol acum. Iar vuietul de afară se pierde cu vuietul dinăuntru — propriul tău sânge, respirația — și acum îți este gura uscată și ți-ai ucide propria mamă pentru un pahar de apă. Dar bineînțeles că nu o vei face, pentru că ar fi greșit - și acest gând te face să râzi. Dar dacă o faci, știi că o vei pierde, știi că dacă pornește acel râs, nu se va opri* .

Așa a fost în prima mea bătălie? De aceea îmi puteam aminti atât de puțin – doar momente înghețate, acele momente care ajung în sus și te iau de gât? Asta te face să vezi tot ceea ce nu vrei să vezi, să-ți amintești tot ceea ce te rogi să uiți?

Așa a fost?

Se cățăra acum peste trupurile îngrămădite, carnea de sub el rece, luându-și amprentele picioarelor și genunchilor ca lutul umed – se uită înapoi la lovituri și se întrebă de greșeala lor. Și apoi mergea mai departe, iar în fața lui era un zid zdrențuit, Letherii și Shake în genunchi, sau aplecați, sau încercând să se târască dintr-o pădure de picioare, apărând răni - se gândea că va vedea fețe plângând, urlăind. deznădejde, dar fețele răsucite de durere erau uscate și fiecare strigăt care îi trecea pe lângă propriul sine hohotitor era unul de durere crudă. *Doar asta. Nimic mai mult. Un sunet fără complicații, îl auzi?*

Dacă ar putea exista un singur zeu, cu o singură voce, acesta este sunetul pe care l-ar scoate - pentru a ne opri în nebunia noastră nesfârșită .

Dar uite, Withal. Vezi adevărul. Noi nu ascultăm .

Și-a făcut drum pe lângă acești camarazi epuizați și răniți, și-a împins drum în masa agitată. Duhoarea îl legăna. Abator, canalizare, podea tăietorului. Suficient de gros pentru a-l sufoca. S-a luptat împotriva vărsăturilor – aici în interiorul acestui cârmă – nu, nu ar face asta. Nu ar putea.

Fețe acum, din toate părțile. Nimeni nu vorbea, iar privirea din ochii lor era plată, mai plată decât orice văzuse el vreodată. Și toți se încordau spre prima linie, ridicându-se pentru a-și lua locurile, pentru a umple golurile, golurile nesfârșite, parcă ar spune *Dacă ne vei ucide pe toți, omorâți-mă mai departe. Dar să nu credeți că va fi ușor* .

Dintr-o dată, s-a simțit pregătit pentru asta. *Mergeți până când ceva vă blochează calea. Apoi stai in picioare, pana cand cazi. Cine a spus că viața e complicată?*

Canalele și curenții îl duseseră pe flancul stâng, departe de acel nod imobil din centru, unde râsul unei sabie luase pentru sine toată nebunia țărmului, până la sfârșitul ei.

O văzu pe Brevity, deși la început nu o recunoscu – acea față solidă și frumoasă, privirea ironică din ochii ei, totul dispăruse. În locul lor o mască de sânge umed peste sânge uscat, peste sânge care se transformase în gudron negru. O tăietură deschise un obraz, dezvăluind două rânduri de molari roșii. Nu a mai rămas nimic sardonic, dar ea comanda acea linie de front, voința ei strânsă ca un pumn.

Pe partea ei de scut, doi Shake au căzut și trei Liosan au împins înăuntru pentru a lărgi decalajul.

Făcând ochii mari la simplitatea perfectă, uluitoare, a ceea ce era nevoie de la el, Withal se năpusti să-i întâmpine.

Acesta a fost ceva nou. Yan Tovis simțea asta. Yedan Derryg înaintase linia până la marginea breșei și acolo se ținuseră împotriva lui Liosan. De data asta nu trebuia să existe un punct de sprijin. Le-ar refuza un singur pas pe șuviță.

Nu-i explicase nimic și, în timp ce ea lupta, înghesuindu-se cu putere împotriva acelei răni - din care Liosan a vărsat ca sângele -, ea a început să-și dea seama că, de data aceasta, nu va mai fi răgaz, până când o parte sau cealaltă va cădea, până la capăt. ultimul soldat. Ceea ce începuse nu avea să se sfârșească până când ultima sabie nu se va legăna în jos sau nu se va scufunda adânc în carnea zvârcolită.

De unde știa? Ce făcuse de cealaltă parte a porții? Ce văzuse?

Îi zări fratele ei, acolo, acolo unde râsetele terifiante continuau și mai departe, unde sângele se scurgea, unde trupurile lui Liosan se îngrămădeau din ce în ce mai sus și stăteau pe ele, luptând pentru echilibru, față în față, cu armele fulgerând. Privirile. O față pe care abia

o cunoștea, atât de contorsionată era, sabia Hust trăgându-l dincolo de epuizare, dincolo de orice rațiune a ceea ce putea rezista corpul uman. De pe chipul lui, ea putea vedea oasele albe de sub carnea translucidă, putea vedea toate venele și arterele și rădăcinile vaselor, putea vedea lacrimile sângeroase care curgeau din ochii lui.

Noaptea venise la Shake. Nisipul măsurase timpul, într-un fel de liniște, un fel de liniște care se afla sub toate acestea, iar boabele alunecaseră în jos, iar acum venise veșnicia chiar înainte de zori, timpul Vegherii. El a stat. S-a luptat, cu poziția lui largă, pentru a găsi cumpărături pe un deal de cadavre.

Vezi-l. În eternitatea dinaintea zorilor. Când printre muritori, curajul este cel mai slab, când frica scufundă ghearele în prag și nu va da drumul. Când cineva se trezește într-o astfel de singurătate încât să răsucească un geamăt din piept. Dar apoi... o simți, ținând respirația. O simți. Nu ești singur .

Ceasul sta de pază .

Ei nu s-au rupt, n-au cedat - toți cei care au stat acum alături de el. În schimb, lângă el au murit și au murit.

Era un lucru de cenușă și sânge, modelat în ceva vag de formă umană, temperat de osul zdrobit al strămoșilor ei, și ea a luptat mai departe, pentru că fratele ei nu a cedat, pentru că însăși granița care era Lightfall și rana, devenise acum locul unde se va decide.

Și totuși au venit Liosanul, aruncându-se cu ochi sălbatici din haosul învolburat – cei mai mulți nici măcar nu au avut timp să reacționeze, să dea un sens lumii de coșmar în care tocmai se poticneau, înainte ca o știucă să se arunce în ei sau o sabie să se lovească. . Și așa au murit, acolo, pe acel prag, murdând pe cei care veneau după ei.

Habar n-avea câți dintre oamenii ei mai rămăseseră, iar o viziune care îi venise cu un secol în urmă, poate mai mult, despre Yedan Derryg stând singur în fața breșei, ultimul care a căzut, ia revenit acum, nu ca unii. înfricoșătoare imaginație, dar ca adevăr profetic.

Și totul pentru că n-aș îngenunche la țărm .

Nu a existat niciun dragon care să conteste breșa. Dacă ar veni unul, ea acum nu ar ezita. Ea s-ar arunca jos, având încredere în Yedan pentru a-l ucide pe blestemul ei, încrezându-se în puterea propriului sânge de a pretinde acea creatură pe moarte, s-o țină tare, să-i apuce sângele și să-l ridice, mai sus, totuși mai sus, pentru a face un zid, pentru a sigila această poartă.

De ce am așteptat? De ce am rezistat?

De ce am crezut că libertatea mea valorează ceva? De ce mi-am imaginat că am dreptul să-mi aleg destinul? Sau alegi să negi?

Numai cel învins îngenunchează. Doar sclavii, cei care își predau viața — în mâinile altora .

Dar acum... aș face-o. Pentru a-mi salva poporul, această rămășiță jalnică. Vino la mine acum, copila mea vrăjitoare. Vedeți-mă să îngenunch. Sângerează-mă. sunt gata .

Un Liosan a căzut la sabia ei, în genunchi în fața ei, parcă și-ar fi batjocorit dorința ei bruscă, iar deasupra capului lui și-a văzut fratele - l-a văzut întorcându-se, l-a văzut găsind-o. Privirile lor se blocau.

Yan Tovis a scăpat un suspine, apoi a dat din cap.

Yedan Deryyg și-a întins brațele în lateral. A rugat: „Înapoi! Zece pași!

Și salut bun venit dragonului .

Îl privi pe Spinnock Durav intrând din nou în sala tronului și se întrebă de absența zâmbetului lui. Fața aceea nu a primit considerație solemnă, a purtat-o ca pe o mască nepotrivită. A făcut-o căptușită acolo unde ar trebui să fie netedă, a făcut ochii să tresară când a ridicat privirea pentru a întâlni privirea celui așezat pe acest tron.

Mirosea a lemn ars, de parcă ar fi târât moartea unei păduri în urma lui, iar acum fumul se învârtea în jurul picioarelor lui, forma lui îngenunchiată, ca niște șerpi numai ea îi putea vedea.

— Înălțime, spuse el.

— Vorbește-mi, spuse o voce încordată, pe jumătate ruptă, despre dispoziția legiunilor mele.

„Anumiți lideri dintre noi”, a răspuns Spinnock, cu ochii în jos pentru a se fixa pe estradă, sau poate o pereche de picioare cu cizme, „sunt în sufletele lor dezlănțuite. „Este parfumul de pe acest vânt...”

— Dacă focul se apropie, orașul va arde.

— Împotriva acestei conflagrații, Înălțime, doar tu poți sta, pentru că este prin voința ta – acum vedem asta. Vă vedem durerea, deși încă nu înțelegem sensul ei. Ce pact ai făcut cu Silanah? De ce risipește tot pământul? De ce conduce din ce în ce mai mult de mândru Kharkanas?

'Mândru?' Cuvântul era o batjocură. „Acum sunt o fantomă dintre multe și doar fantomele sunt cele care aparțin aici. Dacă trebuie să fim uitați, orașul trebuie să cadă. Dacă trebuie să fim iertați, orașul trebuie să ne înghită crimele. Dacă vrem să fim praf, orașul trebuie să fie cenușă. Așa se pune capăt.

— Am călătorit mult, Alteță. Din Marșurile Exterioare, pe o sută de poteci ascunse, doar un hoț și-ar aminti. Și apoi violența i-a luat pe liderii noștri. *Sângele lui Eleint* .'

— Sânge blestemat!

— Înălțime?

'Nu! M-a otrăvit o dată – știi asta, Spinnock Durav! Erai acolo!'

Și-a plecat capul și mai mult. — Am văzut ce s-a făcut, da. Am văzut ce ai căutat să ascunzi.

„Nu le-am cerut să se întoarcă. Nu eu am!'

Și-a ridicat privirea, și-a înclinat capul. — Simt că... asta este important. Alteță. *Cui nu i-ai cerut să revină?* '

Mâinile tari și reci s-au închis pe fața ei. Le simțea ca pe ale ei, simțea degetele lungi ca niște gratii de închisoare, simțea mirosul de ceară a lumânărilor topite. — Nu auzi?

— Auzi ce, Alteță?

— Țipetele lor. Cei pe moarte! *Nu auzi?* '

— Înălțime, se aude un vuiet îndepărtat. Lightfall-'

' *Cadere de lumină!* ' Făcu ochii mari, dar nu putea vorbi, nu putea gândi.

'Ce se întâmplă?' el a cerut.

Ce se întâmplă? Totul se întâmplă! — Sunt în dezordine? Trupele tale?

A scuturat din cap. — Nu, Alteță. Așteaptă pe Blind Gallan's Road.

Drumul lui Gallan orb? Nu exista un astfel de drum. Nu atunci. Nu când Spinnock Durav a venit să îngenuncheze în fața lordului său. mi-am pierdut mințile . Un scâncet brusc și ea s-a strâns înapoi pe tron. — Scoate-ți masca, Spinnock Durav. Nu ai fost niciodată atât de bătrân.

— Cui i-ai cerut să nu se întoarcă?

Ea și-a lins buzele. — Ar fi trebuit să preia tronul. Era o adevărată regină, vezi. A Shake-ului. Iar Letherii, cei pe care ia salvat. Nu aparțin aici – le-am spus…

Dar Spinnock Durav era în picioare, cu o groază tot mai mare pe față. 'Alteță! Sandalath Drukorlat! Ce este acel vuiet?

Ea se uită la el. Și-a mișcat gura să facă cuvinte. A eșuat. A încercat a doua oară. — Încălcarea. Au venit din nou – spune-i lui Anomander – spune-i! Nimeni nu-i poate opri în afară de el! The Shake — pe *moarte* . Oh, mamă binecuvântează-ne. MOARTE!'

Strigătul ei răsună în camera imensă. Dar el deja pleca. Acum, pe coridor, strigând ordine – dar acea voce, prea disperată, prea frenetică. Nu ca Spinnock Durav deloc.

Lordul Nimander Golit Anomandaris, primul născut din uniunea grea dintre Fiul Întunericului și Prima Fiică a lui Draconus, a căzut în genunchi. Trupul îi tremura în timp ce se lupta împotriva sângelui Eleintului și a nevoii sale teribile, a nevoii sale *inevitabile* . Unde era Skintick? Desra? Nenanda?

Pietrele albiei râului scrâșneau lângă el și simți că mâinile îi strâng umerii. „ *Rezistă-te, Doamne. Suntem ultimii doi rămasi. Rezistă apelului Eleintului!* '

Își ridică capul, derutat și se uită în ochii străvechi ai lui Korlat. 'Ce care?'

— Ea a poruncit lui Silanah. Ea a chemat Warren of Fire și a pus asupra dragonului nebunia dorinței ei - înțelegi? *Ea ar arde acest tărâm până la pământ!* '

Gâfâind, clătină din cap. „Cine stă pe tron? Cine ar face asta în numele Mamei Întunecate?

„Nu simți mirosul sângelui? Nimander? Există război – aici – nu știu cine. Dar sufletele cad, în număr îngrozitor. Iar pe Tronul Întunericului stă o regină — *o regină în disperare* .

El clipi. *O regina?* — Unde este Apsal'ara?

Korlat privi peste râu. — În oraș, Doamne.

— Și Spinnock?

— El a urmat – să o implore pe regina. Pentru a înțelege acest lucru - Nimander, ascultă-mă. Rudele tale Soletaken, au cedat puterii lui Silanah - acum ea comandă o Furtună. Dacă ne întoarcem acum, tu, eu, Dathenar și Prazek - vom fi forțați să luptăm cu ei. Pe cerul de deasupra Kharkanas, ne vom anihila unul pe altul. *Asta nu trebuie să fie* .

Nimander se forța să se ridice în picioare. 'Nu. Silanah. Trebuie oprită.

— Numai regina îi poate porunci să se oprească, Nimander.

— Atunci... du-mă la ea.

Când Korlat ezită, el o studie, cu ochii îngustați. — Ce este, Korlat? Cine este această regina întunericului?

— Mă tem... indiferent. Du-te, atunci, Nimander. Convinge-o să o elibereze pe Silanah.

— Dar... unde vei merge?

'Razboiul. Voi merge cu Dathenar și Prazek. Doamne, cred că știu unde se va găsi bătălia. Sper că greșesc. Dar... du-te. *Merge pe unde a umblat tatăl tău* .

** * **

De cât timp a fost? Ea nu-și putea aminti. Era tânără. Cu o noapte înainte dusese un băiat în patul ei, pentru a-și aminti că nu totul era durere. Și dacă mai târziu i-a frânt inima, nu ar fi vrut să o facă. Dar aceasta a fost o nouă zi și deja noaptea care tocmai trecuse părea la secole distanță .

Fusese cu grupul de vânătoare a fratelui ei. Pe stropi de tenag. Ziua era caldă, soarele strălucitor și mulțumit de sine .

I-au auzit mai întâi râsul, un lucru profund, aluzii de tunet, și l-au urmat într-o depresiune plină de cireși și câini. O siluetă, întinsă pe o pantă. Era Imass, ca ei, dar ei nu l-au recunoscut, iar acest lucru în sine era surprinzător. Deranjant .

Ea a putut vedea imediat, când ea și rudele ei s-au adunat aproape, că rănile lui erau fatale. Era o minune că încă mai trăia și o și mai mare minune că putea râde așa cum făcea și, prin toată agonia din ochii lui, acea bucurie încă strălucea când își ridica privirea la ei .

Fratele ei a fost primul care a vorbit, pentru că așa era felul lui . ' *Ce fel de piatră porți?* '

' *Piatra?* a *răspuns muribundul, arătând un zâmbet roșu* . ' *Metal, prieteni. Armură. Un cadou Tel Akai* .'

' *De unde ai venit?* '

' *Fără clan. am rătăcit. Am dat peste o armată, prietenii mei* .

— *Nu există armată* .

' *Jaghut. Tel Akai. Alții* .'

Au fost tăcuți de asta. Jaghuții erau disprețuiți. Temut. Dar o armată de Jaghut? Imposibil .

Erau acum în război? Clanul ei? Oamenii ei? Dacă da, atunci ar muri cu toții. O armată de Jaghut — numai cuvintele s-au deschis ca Omtose Phellack în sufletul ei .

„ M- *am alăturat lor* ", a *spus bărbatul, iar apoi, ridicând o mână stricată, a adăugat: „Nu puneți nicio crimă la picioarele mele pentru asta. Pentru că, vezi tu, eu sunt ultimul rămas. Ei au murit. Toti. Jaghut. Tel Akai. The Jheck. Toți... morți* .

' *Ce dușman a venit printre noi?* a *întrebat fratele ei, cu ochii mari de frică* .

, *dar asta a fost mereu cu noi, prieteni. Gândește-te bine la cuvintele mele. Când ucizi o fiară, când vânezi așa cum faci acum și sângele este vărsat. Când te apropii de fiara în moarte, nu vezi sfidarea ei? Lupta ei până în ultimul moment? Picioarele care lovesc, capul care încearcă să se ridice, sângele care spumă din nări?* '

Ei au dat din cap. Văzuseră. Și de fiecare dată când simțiseră că ceva le umplea inimile, se sufocă în gât. Trebuia să muște înapoi de asta. Lucrurile erau așa cum erau .

„ *Binecuvântați Jaghut* ", *a spus străinul, cu capul căzând pe spate. A râs, dar a fost scurt, firav. „De ce sfidezi moartea, când nu poți decât să eșuezi? Ți-ar spune de ce. Nu. Ei ți-ar arăta de ce — dacă ai avea curajul să-i vezi, să stai alături de ei, să înțelegi adevăratul dușman al întregii vieți. Ochii lui o găsiră, ea singură, și reuși încă o dată să zâmbească. „Acum voi muri. Voi... eșua. Dar te implor, iar ochii lui străluciră, iar ea văzu că erau niște ochi frumoși, mai ales acum , un sărut. Multe femei m-au blestemat în tinerețea mea. Chiar și așa cum m-au iubit. A fost... glorios* .

Ea a văzut viața se scurge din acei ochi și așa că s-a aplecat în față, ca să prindă plecarea ei. Cu un sărut blând. Respirația lui era de sânge. Buzele îi erau crăpate, dar erau calde .

Ea a ținut acel sărut, când acea căldură a plecat. Ține-o, pentru a-i oferi cât mai mult din ea .

Fratele ei a tras-o departe, a ținut-o în brațe așa cum obișnuia, când era mult mai mică, când nu era atât de păzită cu propriul ei corp .

Au luat armura, înainte de a-i lăsa trupul în sălbăticie. Și a pretins acea armură pentru ea. Pentru acel sărut .

Și acum, ea și-a dorit înapoi. Șuierând de frustrare, Apsal'ara cercetă camera goală. Era mult sub parterul palatului. Ea era locul în care îi puseseră armura și buzduganul, prima dată când fusese capturată în mijlocul lor. Fuseseră amuzați de ea – așa a fost întotdeauna, de parcă Kharkanas nu ar fi avut nimic demn de furat, de parcă însăși ideea de furt era prea absurdă pentru a fi acceptată.

Dar cineva îi furase armura!

Fiind de ultraj și indignare, ea a pornit în căutarea ei.

Orice rațiune părăsise fața stăpânului lor. Spuma i-a făcut spumă colțurile gurii în timp ce țipa furia, împingând rândurile în gura porții și era într-adevăr o gura - Aparal Forge putea vedea adevărul. Colții coborau din nou și din nou. Ei i-au mestecat oamenii până în bucăți însângerate și oase așchiate. Și acesta a fost un apetit fără sfârșit.

Nu puteau să treacă, nici măcar un singur pas blestemat – refuzând legiunilor un punct de sprijin, un loc în care stăpânii lor Soletaken puteau să vină, puteau să se întoarcă și, în virare, în cele din urmă să spulbere opoziția.

Comandantul de cealaltă parte îi anticipase. Cumva, știa momentul exact în care să-și modifice tactica.

Aparal a privit trupurile stricate care erau smulse din vârtejul învolburat al porții, a urmărit felul în care acele trupuri se clătinau ca niște epave, clătinându-se pe mâini și umerii oamenilor, până în tranșeele adânci deja îngrămădite de morți. În afară de companiile de elită, aproape că nu au mai rămas soldați. *Această gură de fier a devorat populația unui oraș întreg. Uită-te bine, rudele mele Soletaken, și întreabă-te: pe cine vei stăpâni acum? Cine te va servi în moșiile tale? Cine va ridica mâncarea, cine o va servi, cine vă va face hainele fine, cine vă va curăța gălețile de rahat?*

Nimic din toate acestea nu era real. Nu mai. Și toată precizia ordonată a existenței era acum în ruină, o mizerie însângerată. Nu a fost nimic de discutat, nici argumente de aruncat înainte și înapoi, nici pauze de timp pentru a da un pas înapoi și a studia tapiserii vechi de pe pereți și a ne ruga pentru călăuzirea strămoșilor eroici.

Saranas a fost distrusă, iar când aceasta va fi făcută va fi la fel de goală, la fel de plină de fantome, ca și Kharkanas. *Lumina găsește chipul Întunericului și iată, este a ei. Nu asta ai vrut, Kadagar? Dar, când vei avea în sfârșit ceea ce ți-ai dorit, cine, Doamne al Fantomelor, cine va mătura podelele?*

Și acum, în cele din urmă, rândurile de elită se împingeau împotriva porții - tot furajele fuseseră epuizate. Acum, atunci, a sosit bătălia finală.

Aparal a coborât până acolo unde erau lăsați răniții, abandonați, pe lângă tranșee. Corul strigătelor lor era oribil peste măsură – a intra în acest loc era o invitație la nebunie și aproape că a salutat această posibilitate. A împins pe lângă tăietorii și vindecătorii zguduitori, cu

ochi morți, căutând până când a găsit un bărbat, care stătea legănându-și ciotul brațului stâng, al cărui capăt tăiat curgeau niște fire de fum. Un om care nu țipă, nu plânge, nu s-a redus încă la un nenorocit jalnic.

'Soldat. Uită-te la mine.'

Capul ridicat. Un fior părea să-l străbată pe bărbat.

— Ai trecut pe poartă?

Un încuviințare tremurătoare.

— Câți au mai rămas, printre inamici? Câți au plecat?'

— Nu pot fi sigur, Doamne. Dar... cred că... puțini.

„Asta tot auzim, dar ce înseamnă asta? Cincizeci? Cinci mii?'

Soldatul a clătinat din cap. — Puțini, Doamne. Și, Doamne, *există râs!* '

— Descoperă armele, soldat. Lame posedate. Spune-mi ce sunt *puțini* ?

Bărbatul și-a dezvăluit brusc dinții, apoi, cu deliberare, a scuipat la picioarele lui Aparal.

Toți cei care se întorc de cealaltă parte nu mai sunt supuși. Notează asta, Kadagar . Aparal arătă spre legiunile care se înghesuiau acum la poartă. — Mai mult decât ei? Uite, la naiba!

Ochii plictisiți se mișcară, mijiră.

Asta , soldat, este șapte mii, poate opt. Pe de altă parte, tot atâtea? Mai mult? Mai puțin?' Când bărbatul și-a întors pur și simplu privirea, Aparal și-a scos sabia. — Ai trecut pe poartă. Ai văzut — *evaluează puterea inamicului!* '

Bărbatul zâmbi, cu ochii acum pe arma din mâna lui Aparal. 'Dați-i drumul.'

— Nu, nu tu, soldat. A fluturat cu lama sabiei, gestul cuprinzând o zeci de alți răniți. — Îi voi omorî, unul după altul, până îmi vei răspunde.

„Nu vezi, Doamne, de ce Te refuzăm? Ne-ai ucis deja. Noi toti. Supraviețuirea acestor răni nu va schimba asta. Uită-te la mine. Sunt deja mort. Pentru tine. Pentru toată lumea. Acum la dracu. Nu, mai bine încă — du-te pe cealaltă parte. Vezi pentru...

Aparal nu știa de unde venea furia, dar puterea sălbatică a loviturii i-a ridicat capul soldatului de pe gât, l-a trimis să se învârtească și apoi să sară, până când s-a lovit de un alt soldat rănit - care a întors capul și a privit-o. o clipă, apoi și-a întors din nou privirea.

Tremurând, îngrozit de ceea ce făcuse, Aparal Forge dădu înapoi.

Dintr-o parte a auzit un chicotit obosit, apoi: — Abia au mai rămas o mie, Doamne. Au terminat.

S-a răsucit, l-a căutat pe cel care vorbea. În fața lui era șanțul, îngrămădit cu cadavre. — Morții sunt cei care vorbesc acum?

„La fel de bine”, a venit răspunsul. — Nu înțelegi, nu? Nu vă spunem pentru că ne onorăm inamicul — nu sunt Tiste Andii. Sunt oameni – care luptă ca demonii.

L-a văzut pe bărbat acum. Numai jumătatea superioară a corpului lui era vizibilă, restul îngropat sub cadavre. Cineva îl judecase mort. Cineva făcuse o greșeală. Dar apoi Aparal a văzut că jumătate din craniu îi dispăruse, expunând creierul. „Legiunea Hust-”

„Oh, ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Dar nu există Legiune Hust. Există un bărbat. One Hust sabie. Ucigașul de dragoni și ucigașul de câini, ucigașul a o mie de Liosan... *un om* . Și când veți pătrunde în cele din urmă, Doamne, să vă doboare — voi Soletaken, voi trădători. Fiecare dintre voi.

Dacă ai sta aici, Kadagar Fant... dacă ai sta aici, ai vedea în sfârșit ce am făcut .

Aparal se retrase, se îndreptă spre poartă. Da, ar trece. Avea să iasă pe acel mal străin. Și, dacă ar putea, l-ar distruge pe acest războinic singuratic. *Și atunci se va termina. Pentru că asta este tot ce îmi doresc, acum, ca asta să se termine* .

A spionat un corp de mesageri, vreo duzină de alergători care stăteau chiar dincolo de cea mai apropiată legiune. — Cuvinte către rudele mele! lătră el. — Mai puțin de o mie au rămas pe cealaltă parte. Și există un singur om cu o sabie Hust. Anunțați-l pe domnul nostru — *acum este timpul* ...

Un sfarsit. Binecuvântează-mă, un sfârșit .

Învelindu-și sabia însângerată, își aținti privirea asupra poartă. — Acolo, șopti el. ' *Acum* .'

La jumătatea podului, Nimander făcu o pauză și se uită la porțile masive ale donjonului. Aerul se umplea de fum și acum putea auzi detonațiile. Vrăjitoria dragonilor, Eleint făcând ceea ce au făcut cel mai bine. *Distrugând totul în calea lor* .

Revenirea Tiste Andii nu ar fi trebuit sa fie asa. În flăcări, în anihilare. Își simțise rudele smulse de el. Au virat peste Marșurile Exterioare: zburau în compania lui Silanah. Să o cinstesc, dintre toate. Acum era din gospodăria regală, sau cel puțin așa dorise Nimander – *o altă îngâmfare prostească. În formă draconică, ea a fost iubita tatălui meu - dar asta a fost cu mult timp în urmă* . Dar foamea lui Anomander Rake de a trezi sângele Eleintului din el se slăbise. Chiar și atunci când s-a confruntat cu ruinarea Spawnului Lunii, el nu se predase în fața acesteia.

Nimander nici măcar nu-și putea imagina voința care a negat un astfel de... dar. Deasupra lui Pale, l-ar fi putut ucide pe Tayschrenn – la fel spusese Korlat. Ar fi putut zbura de pe Moon's Spawn, cu Silanah lângă el, și ar fi putut aduce foc și devastare Malazanilor. Coborârea bruscă a terorii din ceruri, împrăștiind inamicul, spulberând opoziția aliniată împotriva lui.

În schimb, a așteptat, iar când în cele din urmă a virat în forma sa draconică, a fost pentru a salva un alt oraș.

— *Ar fi făcut asta pentru Pale, dacă nu pentru trădare* .

, *Korlat, numai magii au fost cei care și-au încălcat jurământul. Nu oamenii din oraș* .

Atunci ea dădu din cap și se uită la cei doi însoțitori ai ei. Prazek Goul, care fusese cândva maestru de sabie al lui Orfantal. Și Dathenar Fandoris, icrele abandonate de la o Mare Preoteasă și apoi, mult mai târziu, propria Stăpână a Asasinării a lui Korlat. Ei trei, tot ce a mai rămas din cadrul tatălui său de dragoni Soletaken.

Prazek spusese: „ *Oricum, ar fi fost o distrugere teribilă vizitată pe Pale. Dacă Anomander Rake ar fi deviat într-un dragon, Tayschrenn nu ar fi avut de ales decât să-și îndrepte cele mai depline puteri asupra lui. Până când cei doi au terminat, toată Pale ar fi fost cenușă. În schimb, domnul nostru a coborât în oraș și i-a vânat pe acei vrăjitori, luându-i unul câte unul. Deci, într-adevăr, chiar a salvat-o pe Pale* .

— *Deși* , a adăugat Dathenar, *nu ar fi putut anticipa răzbunarea Moranth asupra cetățenilor lui Pale* .

— *Malazanii ar fi putut opri asta* , a contracara Prazek.

Iar cei trei dăduseră din cap.

Clipind, Nimander trase adânc aer în piept, împingând acea foame care roade din el – să se îndrepte, să se ridice, să se alăture Furtunii. Apoi a traversat podul și a intrat în palat.

Din umbra intrarii, Apsal'ara a iesit sa-si blocheze calea. — Domnule Nimander, pe tron este o femeie Tiste Andii.

— Așa mi-a spus Korlat. A legat-o pe Silanah — trebuie să o conving...

— Ea este mama lui Korlat, Doamne. Cândva ostatic, acum regina casei înalte Dark. Dar nebunia a luat-o. S-ar putea, Doamne, că va trebui să o omori.

' *Ce?* Unde este Spinnock?

— S-a întors în legiunile tale. Există război pe Primul Mal. Tiste Liosan cauta sa invadeze, iar cei care li se opun sunt putini.'

— Mai sunt Tiste Andii?

Ea clătină din cap. 'Nu. Ei sunt Shake.

Scutura? Închisoarea insulei — zei, nu . Se ridică, cu dorința ruptă brusc în două direcții.

— Fă-o pe Regina să cedeze, Doamne, spuse Apsal'ara. — Spinnock va conduce poporul tău în luptă. Se apropie, întinse mâna și îl periați pe obrazul lui Nimander. „Iubirea mea, fă asta”.

„Nu o voi uzurpa pe Regina Casei Înalte Dark! Ne întoarcem, doar pentru a vărsa din nou sânge de Andiian? El clătină din cap nezând îngrozit. 'Nu, nu pot!'

— Atunci convinge-o să o elibereze pe Silanah – va fi nevoie de Furtuna. Pentru a salva Kharkanas — pentru a salva Shake-ul.

'Vino cu mine.'

— Nu, Nimander. Voi merge la Primul Mal. Voi lupta. Găsește-mă acolo. Mâna ei alunecă în spatele capului lui acum și îi trase fața în jos

spre a ei. Ea l-a sărutat puternic, apoi l-a împins departe și a trecut pe lângă el, pe pod.

Tunetul furiei lui Silanah se apropia.

Nimander se repezi înăuntru.

Bătrânii și tinerii au rămas în tabără lângă malul râului, deși Spinnock știa că în curând vor trebui să se retragă în oraș. Dacă Silanah nu putea fi oprită. Privind înapoi, în sus, părea că jumătate din cer este în flăcări. Pădurile ardeau, pământul însuși erupea în fântâni de rocă topită. A surprins o formă întunecată navigând printre fum.

Tragându-și mănușile, și-a înfruntat războinicii și a văzut că toți ochii erau ațintiți asupra lui. În spatele lui Spinnock era pădurea, iar dincolo de ea aștepta Primul țărm. Au înțeles ce urma. Nu trebuie să le spună nimic.

Si totusi ...

Anomander, vechi prieten. Acum stai lângă mama ta? Acum ne privești de sus? Ești neputincios, incapabil să treci peste, să potoli furia sălbatică a lui Silanah? Sau ai încetat să-ți pese?

Si totusi.

' *Anomander, vechi prieten. Acum stai lângă mama ta? Acum ne privești de sus? Ești neputincios, incapabil să treci peste, să potoli furia sălbatică a lui Silanah? Sau ai încetat să-ți pese?* '

Spinnock se îndreptă, cercetă fețele cu coifă din fața lui. Și apoi și-a scos sabia. A atras atenția căpitanului Irind, îi făcu semn bărbatului corpulnic înainte. — Înfruntă-mi scutul tău, căpitane, și ține-ți bine poziția.

Ochii bărbatului se mijiră ușor, apoi luă poziție, ridicând scutul dintre ei și așezându-și umărul sub buza lui, cu capul întors.

Spinnock se întoarse pe jumătate, ca și cum ar fi respins-o pe Irind, apoi se învârti. Sabia trosni puternic de scut, clătinându-l pe căpitan. Reverberația a răsunat, în pădure, apoi a căzut înapoi ca ploaia printre trupe.

„Când te-a condus pe tine și pe strămoșii tăi din acest loc”, a spus Spinnock, ridicând vocea suficient de tare pentru a fi purtat – deși, într-adevăr, o tăcere bruscă a luat scenă și părea că nici măcar Furtuna nu ar putea ajunge, „din fum, din foc, din ruină, Mama Întunecată se întorsese. Înaintea ta, înaintea lordului tău Anomander Rake, nu era... *nimic* ...

Sabia lui a lovit din nou. Din nou, Irind se clătină, dar s-a păstrat.

— Pregătește-te să avansezi. Nu ne vom forma odată ce ieșim din pădure. Și-a dezvăluit dinții. „Nu este timp pentru asta. Căpitane Irind, stai lângă mine.

Spinnock a condus drumul în pădurea antică. În spatele lui s-au revărsat rândurile, ordinea aproape imediat ruptă de bobocii de copaci, de doline și de căderi de copaci. Aerul era plin de ceață. Apa curgea pe

fiecare trunchi, pe fiecare ramură, pe fiecare frunză cu nervuri întunecate.

El ridică vocea în timp ce înainta, știind că îl vor auzi, știind că Mama Întuneric îi dăduse asta. *Pentru oamenii ei. Pentru această zi, cea mai grea zi* . — Lordul Nimander s-a dus la palat. El caută să o îndepărteze pe Silanah din calea ei. Ce valoare este să câștigăm bătălia dacă pierdem războiul? Dacă nu pentru asta, el ar fi aici. El ar fi vorbit cu tine. Dar el nu este. Și... de data *aceasta, de data* aceasta, este bine, pentru că, ca mulți dintre voi, m-am *născut* în acest tărâm.

Irind era lângă el, gata de lovitură. Sabia ciocănea scutul, sunetul un strigăt de fier.

— Lordul Anomander Rake te-a condus într-o altă lume. S-a luptat pentru a-ți oferi un scop – un motiv pentru a trăi. Și pentru mulți, în asta a eșuat. Dar cei dintre voi aici - pentru voi, *el nu a dat greș* .

A legănat din nou sabia, impactul tremurându-i brațul.

„Ți-a cerut să duci războaie pe care nu le-ai avut. El ți-a cerut să te înclini în fața unor cauze care nu sunt ale tale. O sută de steaguri, o sută de orașe - aliați care v-au primit și aliați care nu. Aliați care te-au binecuvântat și aliați care s-au temut de tine. Și rudele tale au murit, oh, cum au murit - și-au dat viața din cauze care *nu sunt ale lor* .

Sabia trosni din nou, iar de data aceasta Irind aproape că s-a cedat sub lovitura. Spinnock îi auzea respirațiile aspre.

„Toți erau diferiți și toți erau la fel. Dar cauza – adevărata cauză pe care ți-a oferit-o – *nu s-a schimbat* .

Lovitura o îngenunche pe Irind.

Un alt soldat s-a mutat în sus, pregătindu-și propriul scut. La târât pe Irind înapoi, apoi i-a luat locul. Sunetele de la războinicii care se înaintau în spatele lui Spinnock au fost o supărare – respirații, armuri, cizme care se găseau pentru cumpărare.

— Lordul tău se gândea – de fiecare dată – se gândea… *la acest moment* …

Străluci din nou sabia.

— De fiecare dată, de fiecare dată. *Cauza a fost justă* .

Sparge!

— Trebuia să-ți amintească în continuare. Pentru această zi!

Sparge!

„Astăzi, acesta nu este pământ străin! Astăzi, această cauză este a ta!

Sparge!

' *Astăzi, Tiste Andii luptă pentru ei înșiși!* '

Și de data aceasta alte arme au găsit marginile scuturilor.

SPARGE!

' *Casa ta!* '

SPARGE!

' *Rudele tale!* '

SPARGE!

Sabia îi tremura în mână. Soldatul care se împiedica lângă el a căzut, cu scutul despicat.

Gâfâind, Spinnock Durav continuă. *Anomander Rake - ai fost martor la asta? Te uiți în aceste fețe - toate aceste fețe din spatele meu?*

' *De data asta! Străinii luptă în numele tău! Străinii mor pentru tine! Cauza ta - nu a lor!* '

SPARGE!

Reverberația îl împinse înainte, tremura prin el ca ceva sfânt. Copii ai *Întunericului, oamenii mor în numele tău!* '

SPARGE!

Însuși aerul tremura de acea comoție cerebrală. Un torent de apă – agățat de ramuri înalte, de ace și frunze – s-a scuturat și a plouat într-un șuierat de răspuns.

În față, Spinnock auzea lupte.

Vezi, Anomander? Vechi prieten, vezi?

Acesta este războiul nostru .

SPARGE!

Prin boluri o licărire de lumină care cădea. O formă vastă care se ridică sus. vuietul brusc al unui dragon.

Doamne, nu, ce au făcut?

SPARGE!

Anomander Rake a intrat în sala tronului. Sandalath Drukorlat se uită la el, privind cum se îndrepta spre ea.

Vocea lui avea un strop de tunet afară. — Eliberează-l pe Silanah.

— Unde este sabia ta?

Fiul Întunericului se ridică pentru moment, cu sprâncenele încețoșate. O mână îi strânse mânerul armei atârnate de centură.

— Nu acela, spuse ea. — Ucigașul lui Draconus. Arătați-mi. *Arată-mi sabia lui!* '

'Alteță-'

'Oprește asta! Acest tron nu este al meu. Este al tau. Nu te batjocori de mine, Doamne. Au spus că l-ai ucis. Au spus că l-ai tăiat.

— Nu am făcut așa ceva, Alteță.

Un gând brusc a lovit-o. — Unde este Orfantal? L-ai luat să stea lângă tine. Unde este fiul meu? Fiul meu iubit? Spune-mi!'

S-a apropiat. Părea atât de tânăr, atât de vulnerabil. Și asta a fost tot... greșit. *Ah, asta e mult mai devreme. Încă nu a ucis-o pe consoartă. Dar atunci... cine sunt eu?*

— Eliberează-l pe Silanah, Sandalath Drukorlat. Furtuna trebuie eliberată - distrugerea Kharkanas va face ca toate morțile să nu aibă sens.

'Fără înțeles! Da! Este ceea ce am tot spus! *Totul este lipsit de sens! Și o demonstrez!* '

El stătea în fața ei acum, cu ochii la nivelul ai ei. „Korlat-”

Un țipăt îi sfărâmă următoarele cuvinte. Sandalath se dădu înapoi și abia atunci își dădu seama că strigătul îi fusese smuls din propriul gât. ' *Nu încă! Unde este Orfantal? Unde este fiul meu iubit?* '

Atunci ea a văzut ceva în fața lui, o angoasă pe care nu a putut-o ascunde. Nu știuse niciodată că el este atât de... slab. Atât de patetic nepăzit. Ea a rânjit. — Îngenunchează, Anomander, Fiul Întunericului. *Îngenunchează în fața acestui ostatic* .

Când se lăsă într-un genunchi, un râs brusc izbucni din ea. Neîncredere. Șoc. Încântare. „Îmi proclam pe fiul meu iubit Cavaler al Întunericului – pe tine, te alung! Esti in genunchi! Acum, și ea se aplecă înainte, *grovel* .

— Eliberează-l pe Silanah, Alteță, sau nu poate exista nici un Cavaler al Întunericului.

'De ce nu?'

— Pentru că distrugi Kharkanas!

Ea a înjunghiat un deget în el. 'Așa cum ai făcut! Când ai făcut-o pe Mother Dark să se întoarcă! Dar nu vezi? Te pot salva de toate astea! Pot să o fac eu primul!' Și-a dezvăluit dinții la el. — *Acum* cine este ostaticul?

El s-a ridicat apoi, iar ea s-a strâns înapoi pe tron. Mersese prea departe – putea vedea asta în ochii lui. Mâinile lui tremurânde. Părea că se chinuia să vorbească.

— Spune-mi doar, șopti Sandalath. 'Adevarul. Unde este fiul meu?

Era ca și cum întrebarea producea o rană de moarte. Anomander Rake se clătină într-o parte, ca un om stricat. Dând din cap, se lăsă jos, cu o mână bâjbâind marginea estradei.

Și ea a știut atunci. Ea câștigase.

Înapoi zece pași .

În spațiul lăsat de retragerea lor de la breșă, trupurile formau o podea din carne călcată, însângerată, sulițe zdrobite, săbii sparte. Ici și colo, membrele mișcate, mâinile întinse, picioarele bătând cu picioarele, picioarele tremurând. Gurile cu fețele mânjite s-au deschis ca niște găuri în Abis, ochii holbându-se din locuri de groază, durere sau resemnare care se stingea.

Sharl, care nu reușise să-și țină frații în viață și care, până acum, nu reușise să li se alăture, a stat alături de căpitanul Brevity. Ea ținea o sabie, cu vârful înfipt într-un cadavru sub picioare, și știa că nu va putea să o ridice, nu din nou. Nu mai rămăsese nimic, nimic altceva decât agonie furioasă în articulații, în mușchi, în coloana vertebrală. Setea îi gheare în gât și fiecare respirație disperată pe care o trase adânc în plămâni era urâtă de duhoarea morților și a muribunzilor.

— Întăriți-vă, băieți și fete, mârâi Brevity. — Sunt suspecti, cred eu. Nu sunt sigur. Dar contează pe asta: vin.

Atunci cineva trecu pe lângă ei, corpulnic, greoi în armură. Sergentul Cellows, ultimul dintre soldații prințului.

Se îndreptă spre a se poziționa în stânga lui Yedan Derryg, învârtindu-și și așezându-și scutul, pregătind sabia cu lamă grea din cealaltă mână. Dintr-un motiv oarecare, sosirea lui, atât de solemnă, atât de solitară, l-a înfrigurat pe Sharl până la capăt. S-a uitat în stânga ei și l-a văzut pe Yan Tovis. În picioare, privind, o regină plină de sânge - și cât de mult le aparținea propriilor ei supuși? Dar nu, întrebarea nu mai conta. Nici faptul că ea îi condusese în acest scop.

— Cu toții sfârșim undeva, șopti ea.

Brevity a auzit și s-a uitat peste el, a scuipat sânge și apoi a spus: „Asta este adevărul, bine. Singurul adevăr există.

Sharl dădu din cap și ridică cumva din nou sabia din mână. — Sunt gata, căpitane.

— Cu toții suntem, soldat.

În spatele lor, Sharl auzi un murmur scăzut, cuvintele pe care *le sfârșim cu toții undeva răsunând, punând* mâna, iar soldații s-au îndreptat încet, scoțând armele.

Când cuvintele au urmat curba soldaților care așteptau și au ajuns în cele din urmă la Yan Tovis, Sharl a văzut-o tresărind ca lovită și s-a întors să-și privească oamenii, i-a văzut îndreptându-se, pregătindu-se, a văzut expresia de pe fețele lor bătrâne de luptă.

Regina lor a făcut un pas înapoi, apoi, în gol. Un pas, apoi altul, și dintr-o dată toți ochii erau ațintiți asupra ei. Căderea luminii curgea în spatele ei. Ar fi putut fi un lucru de frumusețe și de mirare. Ar fi putut fi altceva decât o manifestare de teroare și durere. Dar a fost ca și cum ar fi încetat să mai existe pentru Yan Tovis în timp ce ea scana fețele, în timp ce își fixa ochii asupra ultimelor mii de subiecte ale tărâmului ei.

Și apoi, chiar și cu fratele ei privind, regina a îngenuncheat. Nu pentru Primul Mal – nu pentru această groază – ci pentru oamenii ei.

În rana învolburată, aflată la opt pași în spatele ei, un șir de vârfuri de suliță s-a izbit, ascunzând aerul gol. Și apoi, împingând prin miasmă, soldați complet blindați.

— La naiba, mormăi Brevity. — Asta e infanterie grea.

Yan Tovis s-a ridicat, s-a îndreptat spre vechiul ei dușman. Pentru o clipă, soldaților ei li s-a părut surdă, strigând să se alăture liniei. Pentru o clipă, Sharl s-a gândit că ar putea, în schimb, să înainteze pentru a-i întâmpina și a văzut flancul din spate ridicându-se, ca și cum ar fi vrut să se grăbească să i se alăture – o ultimă fugă sinucigașă. Să moară alături de regina lor. Și cât de mult dorea Sharl să li se alăture.

Apoi Yan Tovis a întors spatele inamicului, s-a alăturat din nou soldaților ei.

Primul rând de Liosan s-a îndepărtat de rană, iar un altul a urmat. Ei strigau ceva, acei Liosan, strigau de triumf un singur cuvânt – dar Sharl nu reuși să deslușească.

Vocea lui Yedan Derryg răsună deasupra strigătelor lor. 'Toate rândurile! Avansați cinci!

Și acolo, patru rânduri în spatele primului rang Liosan, un nod de ofițeri, o singură figură printre ei fluturând sabia - ca și cum ar fi vrut să-și doboare propriul popor - și s-au apăsat înapoi din toate părțile. Și acolo, în dreapta, un alt vârtej de umanitate care se lărgește, făcând spațiu - și acolo, în stânga, la fel. Sharl se uită, incapabil să înțeleagă ce erau...

Cei trei războinici izolați s-au dizolvat apoi într-o lumină albă orbitoare – iar lumina a înflorit, iar în interiorul acelei lumini, forme masive, scalate, luând formă. Sclipirea ochilor aprinși. Aripi care se desprind ca pânzele de galere.

Și dragonul din centru s-a ridicat apoi în aer.

Cu toții terminăm undeva .

Toți terminăm aici .

Pe măsură ce rândurile centrale s-au ridicat pentru a se ciocni cu linia frontului Liosan, Yedan Derryg, cu sergentul Cellows alături, a împins înainte. Cinci linii între el și acel dragon care se îndreaptă. Singurul lui obstacol. Dar acestea erau elitele, puternic blindate, perfect disciplinate.

I-a văzut pe ceilalți doi Soletaken, câte unul pe fiecare parte, dar nu putea face nimic în privința lor. Nu încă.

Sabia Hust urlă în timp ce se izbi în prima linie. Lama era plină de sânge draconic. Băuse adânc vinul roșu din sângele lui Hounds. Se scăldase în sfârșitul vieții a o mie de soldați liosani. Acum s-a scuturat de lanțurile constrângerii.

A tăiat atât de repede încât Yedan aproape că și-a pierdut strânsoarea. Mormăi văzând soldatul din fața lui tăiat, scut, sabie, lanț, carne și oase, în diagonală pe trunchi, sângele explodând în lateral. Un leagăn din spate a deschis pieptul bărbatului de ambele părți. Ca un cestus, Yedan și soldații cei mai apropiați de el au intrat cu mașina în rândurile Liosan.

Sabia Hust s-a învârtit, s-a izbit în neclarități, cu sânge stropit. Yedan a fost smuls după el, poticnindu-se, uneori aproape ridicat din picioare, în timp ce arma țipa de bucurie, măcelând pe toți cei care îndrăzneau să stea în fața ei.

Deodată, nu era nimeni între el și Soletaken. Coroanele de foc alb se revărsau de pe solzii strălucitori, corpul solid al dragonului ridicându-se pentru a umple viziunea lui Yedan Derryg.

La dracu. Calculat greșit. Va deveni clar. Soră – Îmi pare rău. am întârziat .

Capul se aruncă.

A sărit.

Sabia se afundă adânc în pieptul dragonului. Creatura a răcnit de șoc și durere, iar apoi aripile i-au bătut din lateral, împrăștiind pe Liosan și pe Shake deopotrivă, iar Soletakenul s-a ridicat în aer.

Atârnat de sabie, Yedan s-a zbătut, și-a făcut drum spre umerii dragonului. Și-a smuls arma. Tăiați-i cu două mâini în gât.

Douăzeci de brațe deasupra corp la corp, creatura s-a înclinat, s-a înclinat puternic și s-a izbit de Lightfall.

Comotia a tunat.

Yedan Derryg alunecă peste umărul drept al dragonului, între acesta și Lightfall.

Gâtul dragonului s-a înclinat și fălcile s-au aruncat în jos pentru a-l înghiți.

Când s-au închis, sabia Hust a izbucnit din vârful botului dragonului. Aripile zdrobind peretele de lumină, reptila uriașă și-a înălțat capul pe spate, Yedan s-a eliberat, ținând în continuare sabia.

A fost prins de ghearele piciorului stâng al Soletakenului, ghearele masive strângându-se convulsiv. Sânge stropit din corpul pe care îl ținea.

Din nou, dragonul a intrat în Cariera în Lightfall și de data aceasta o aripă s-a prăbușit sub impact. Răsucindu-se, aruncând capul înainte, creatura alunecă în jos. Lovită în pământ.

Yedan Derryg a fost aruncat liber, corpul său o mizerie spulberată, iar acolo unde a căzut, nu s-a mișcat. Alături de el, sabia Hust urlă furie.

Călătoria prin pădure a ultimilor trei Soletaken ai lui Rake — Korlat, Prazek Goul și Dathenar Fandoris — fusese la fel de sălbatică ca lupta cu o râpă. Silanah a fost printre cei mai vechi Eleint vii. Voința ei i-a sfâșiat, i-a împins în genunchi iar și iar. Silanah ia chemat, i-a chemat pe nume, a căutat propria ei chemare. Cu toate acestea, au reușit să reziste, dar Korlat știa că schimbarea într-o formă draconică ar înrăutăți pur și simplu, sângele Eleintului trezindu-se în fiecare dintre ei, haosul dezvăluindu-se în sufletele lor ca cea mai mortală floare. În același timp, știa că există Soletaken la Primul Mal. Le putea simți. Și ce ar putea face Shake împotriva unor astfel de creaturi?

Numai mori .

Liosan Soletaken ar fi capabil să reziste lui Silanah – cel puțin pentru o vreme – sau poate chiar ar putea să o sfideze, dacă propria lor Furtună, când a izbucnit peste această lume, ar fi fost suficient de puternică. Și se temea că va fi. *Acesta nu este gustul unuia sau a două Soletaken. Nu, zei, câți sunt?*

— Korlat! gâfâi Dathenar.

'Știu. Dar nu avem de ales, nu-i așa?

Prazek a scuipat în spatele ei și a spus. — Mai bine să mori în Kharkanas decât oriunde altundeva.

Korlat a fost de acord.

Când au ajuns la înălțime, au văzut o luptă frenetică la rana din Lightfall, iar soldații liosani care se revărsau acum din acea breșă au depășit cu mult apărătorii. Au văzut un om luptându-se cu un dragon

ridicându-se spre cer. Am văzut doi războinici liosani vizând să se alăture rudelor lor înaripate.

Nu au ezitat. Întunericul a înflorit, a izbucnit ca fumul negru sub apă și trei dragoni negri s-au ridicat deasupra șuviței.

În timp ce s-au închis, încă opt Liosan au virat, iar aerul s-a umplut de hohote de dragoni.

Yan Tovis s-a târât peste cadavre, încercând să ajungă la forma înfiorător de nemișcată a fratelui ei. Cele două vrăjitoare îi luau ultima – ea a simțit fiecare val vrăjitor pe care îl loveau în dragonii de flancare, i-a auzit pe Soletaken țipând de durere și indignare și a știut că totul nu era de *ajuns* .

Dar ei furau de la ea acest ultim act – această călătorie a dragostei și a durerii – și nedreptatea asta urla în inima ei.

Soldații au luptat în jurul ei, au căutat să-și protejeze regina căzută. Cadavrele au căzut de fiecare parte. Părea că Liosan-ii erau acum peste tot – liniile Shake și Letherii se cedaseră, companiile îndepărtate, sparte din toate părțile.

Și totuși părea la o mie de leghe distanță.

Vrăjitoria draconică a detonat. Patul de cadavre de sub ea se ridică ca unul, apoi căzu înapoi cu un sunet ca o tobă. Și Yan Tovis a simțit o absență bruscă. *Skish. E moartă* .

Un firicel de putere a revenit la ea, iar ea a reluat să se tragă.

Oasele ei zdrăngăneau la un sunet îndepărtat – sau era în interiorul ei? *Da, înăuntru, totuși... departe. La fel de departe ca speranta. Și acesta este un țărm la care nu voi ajunge niciodată* . Tremura prin ea. A scuturat chiar și cadavrele de sub ea și pe cele în lateral.

Doi stăteau de fiecare parte a ei, doi ai ei, ultimii doi, luptându-se.

Nu trebuia să se uite să știe cine erau. Dragostea care umple toate spațiile goale din interiorul ei le-ar putea primi acum, ca niște arome. Brevity, care și-a imaginat că prietena ei, Pithy, era încă alături de ea, încă luptă pentru demnitatea pe care și-au dorit-o întotdeauna, demnitatea pe care odată crezuseră că pot înșela și fura drumul spre a o găsi. Sharl — Sharl dulce, tânără, bătrână, care nu știa nimic despre luptă, care știa doar că nu reușise să-și salveze frații și nu avea să eșueze din nou.

Erau tot felul de dragoste și, cu mirare, și-a dat seama că acum le știa pe toate.

În fața ei, la cinci pași simpli depărtare - ar putea merge - zăcea trupul fratelui ei.

O altă comoție cerebrală.

Pully. imi pare rau .

Nu există glorie în a muri tânăr, decât dacă ai fost mai întâi bătrân .

Nicio vrăjitoare acum care să-i fure puterea. Se ridică, pe mâini și genunchi și se îndreptă spre Yedan. În timp ce se ridică alături, văzu mâna mai aproape de mișcarea ei.

S-a ridicat, a îngenuncheat lângă el, și-a privit în jos fața, singura parte din el care nu fusese mestecată și zdrobită fără a fi recunoscută. Ea îi văzu buzele mișcându-se, aplecându-se aproape.

— Frate iubit, șopti ea, este Yan.

— Înțeleg, șopti el.

'Ce vezi?'

'O vad. Yan. Este acolo, chiar înaintea mea. Buzele lui rupte au zâmbit.

— Yedan?

— În sfârșit, oftă el, sunt... acasă.

Regina lor și trupul prințului lor, ei erau acum o insulă pe mare, iar ultimii dintre ei s-au adunat în jur, pentru a-și menține țărmul din ce în ce mai mic. Și, mai presus de toate, trei dragoni negri s-au războit cu zece dragoni albi, iar apoi au fost doar doi împotriva zece.

Înconjurând insula și țărmul ei, Liosanul a împins valuri de oțel și furie. A lor era foamea oceanului, și asta era o foame fără sfârșit.

Dar pământul tremura. Tremura. Iar sursa acelui tunet neclintit, tobătător, se apropia din ce în ce mai mult.

Rezemat ca un bețiv pe estradă, Nimander s-a chinuit să scape de asta. S-ar părea că trebuia să vireze, și în curând, și apoi va trebui să reziste cumva voinței lui Silanah. Ar trebui să lupte cu ea, să încerce s-o omoare. Dar știa că va eșua. Ea își va trimite propria rudă împotriva lui, iar oroarea sângelui care avea să se reverse apoi era prea mult de suportat.

Sandalath Drukorlat încă stătea pe tron, mormăind pe sub răsuflarea ei. *Aș putea să o ucid. La urma urmei, nu am deja sânge de Tiste Andii pe mâini? Și atunci, dacă prin vreun miracol am învinge aici, de ce, un uzurpator ar putea lua acest tron. S-a mai făcut și asta înainte* .

Și noul regat Kharkanas se va naște în cenușa crimei. Da, aș putea face asta. Dar uită-te la ea, Nimander - nici măcar nu își amintește de tine. În nebunia ei, eu sunt tatăl meu. Sandalath, chiar nu-ți amintești? Withal și eu — te-am mințit. Un accident teribil, sinuciderea care nu a fost niciodată .

Să te mint din nou?

Nu, nu pot .

Erau fantome în acest palat - chiar în această cameră. Nu mai simțise niciodată o prezență atât de palpabilă, de parcă nenumărate epoci s-ar fi trezit în acest moment. Ca și cum toți cei căzuți s-ar fi întors, pentru a asista la sfârșitul fiecărui vis.

— Apsal'ara, șopti el. 'Am nevoie de tine.'

A venit o șoaptă de răspuns: „ *Nu este de ea de care ai nevoie* ”.

Zâmbind pe forma ruptă a lui Anomander Rake, Sandalath și-a tras pumnalul încet. *Dar nu are sabia. Nu a făcut ceea ce a promis că va face. Cum pot să-l omor acum?*

Uită-te la el, totuși! Acest lucru. Împotriva puternicului Draconus? Imposibil. L-am bănuit, înapoi pe insulă. Geamul acela spart, cadavrul întins pe pavaj. Cât de puțini adepții lui atunci, cât de jalnic lipsa lui de control .

O voce nouă a vorbit. — Orfantal va muri dacă nu o eliberezi pe Silanah.

Sandalath ridică privirea. Ochii i se mariră. O fantomă stătea în fața ei, acolo unde Anomander – în acel moment îndrăzneț și înșelător de furie – fusese cu o clipă mai devreme. O femeie, tânără, și ea a cunoscut-o - *nu, nu știu. Nu o să. Eu refuz. Cum pot chema gândurile mele?*

Silanah? Cine vorbea de ea? Am fost eu?

Spre fantoma care stătea în fața ei, ea mârâi: „Nu te cunosc".

Zâmbind, fantoma a spus: „Dar ai. M-ai cunoscut prea bine, din câte îmi amintesc. Eu sunt Phaed. Fratele meu, iar ea îi făcu un semn către Anomander, este atât de onorat încât ar prefera să-ți dea sfârșitul, aici și acum, decât să te rănească și mai mult. Nici nu te va amenința cu ceea ce nu poate face în niciun caz – indiferent de costul – pentru poporul lui, pentru acei oameni condamnați de pe Primul țărm.

— Îl vreau doar pe fiul meu, șopti Sandalath. — L-a luat și eu îl vreau înapoi!

— Acesta nu este Anomander Rake, spuse Phaed. — Acesta este fiul lui. Cum să nu-ți amintești, Sandalath Drukorlat? Pe insule, peste mările întinse — ne-ai primit, ca și cum am fi copiii tăi. Acum Nimander este aici, implorându-te să-l eliberezi pe Silanah, să pună capăt distrugerii Kharkanas.

Sandalath rânji. „Pot gusta minciuni – ele umplu această cameră. Zece mii de minciuni au construit această clădire, piatră cu piatră. Îți amintești ce a spus Gallan? „La rădăcinile fiecărui mare imperiu vei găsi zece mii de minciuni." Dar nu era orb atunci, nu-i așa? Nu am avut niciodată încredere în tine, Phaed.

— Dar ai avut încredere în Nimander.

Ea clipi. *Nimander?* — Ai dreptate – el nu minte. Ce prost al naibii, la fel ca tatăl lui, și vezi unde ne-a dus.

— Fiul tău Orfantal va muri, Sandalath Drukorlat, dacă nu o eliberezi pe Silanah.

„Orfantal! Adu-l la mine.

— O voi face, odată ce vei renunța la tron și la toată puterea pe care ți-o oferă. Odată ce o eliberezi pe Silanah de voința ta.

Și-a lins buzele, a studiat ochii ciudat de plati ai fantomei. *Îmi amintesc de acei ochi, de cunoștințele din ei. Știind că știam adevărul despre ea. Phaed. Venal, fără conștiință* . — Tu ești mincinosul dintre noi!

Phaed își înclină capul, zâmbi. „Nu mi-ai plăcut niciodată, e adevărat. Dar nu te-am mințit niciodată. Acum, vrei să-ți vezi fiul sau nu? Aceasta este ceea ce ofer.

Se uită la fantomă, apoi se uită în jos la Anomanno, Nimander. — Nu m-ai mințit niciodată, Nimander. Sora ta spune adevărat?

— Nu- *l întreba* ! se răsti Phaed. „Această negociere este între tine și mine. Sandalath, tu dintre toți oamenii ar trebui să înțelegi ce se întâmplă aici. Știi calea Ostaticilor.

— Orfantal nu este un ostatic!

„Evenimentele au schimbat lucrurile – există noi puteri aici”.

'Nu este corect!'

Râsul lui Phaed înjunghiat ca un cuțit. — Ostaticul scâncește din cauza nedreptății tuturor.

— Nu.

— Atunci, să arăt puțină milă?

'Încetează!'

— Foarte bine, spuse Phaed, îți voi face acest... dar. Retrageți-vă în camera din turn, Sandalath. Îl știi pe acela. Încuie ușa dinăuntru, ca să nu intre nimeni altcineva. Rămâi acolo. Așteaptă-ți fiul. Și când vine el, de ce, atunci îți poți descuia ușa. Să-l iei în brațe.

Camera mea. Camera mea dulce și perfectă. Daca astept acolo. Dacă mă ascund acolo, totul va fi bine . Lacrimile curgeau pe chipul lui Sandalath. — Da, șopti ea. 'Fiul meu.'

— Vei ceda tronul? întrebă Phaed. — Trebuie să fie acum. Odată ce ai făcut asta, atunci poți merge în camera ta, Sandalath. Unde vei fi în siguranță și unde poți să-l aștepți.

Nu avea nici un sfârșit, se părea, la ceea ce se putea revărsa din ochii ei. Ea se ridică, pumnalul căzând zgomotând pe pietre. *Camera mea, da. E în siguranță acolo. Am încuietoarea, acolo, la ușă. Lacătul, ca să mă țină în siguranță* .

Silanah - ascultă-mă. O sa-mi vad fiul! Îl vor aduce la mine! Dar mai întâi trebuie să te eliberez. Eleint, ești liberă .

Și în curând, toți vom fi liberi. Noi toți ostatici. În sfârșit vom fi liberi .

După ce Sandalath Drukorlat, scoțând sunete ca un copil entuziasmat, se repezi din sala tronului, Nimander se uită la fantoma lui Phaed.

Care se uită înapoi, fără expresie. — Am jurat să te bântuiesc. Fratele meu. Ucigașul meu. Să te chinui pentru tot restul zilelor tale. În schimb, mă duci... acasă.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei, suspicios – așa cum știa că va fi întotdeauna, cu acesta.

— Alătură-te rudelor tale, Nimander. Este puțin timp.

— Dar tu? el a cerut.

Phaed părea să se înmoaie în fața ochilor lui. „O mamă va sta într-un turn, așteptându-și fiul. Ea va ține ușa încuiată. Ea va aștepta zgomotul cizmelor pe scări. Mă duc să-i țin companie.

— Phaed.

Fantoma a zâmbit. — Să numim asta penitență, frate?

Loviturile au răsunat, i-au scăpat armura, iar sub benzile de fier, solzi și lanț, carnea i-a fost învinețită, despicată și zdrobită. Withal și-a balansat buzduganul, chiar dacă un vârf de suliță a scos un scor deasupra marginii cârmei, răsucindu-și capul. A simțit că un scut se sparge sub lovitura lui de atac și cineva a strigat de durere. Pe jumătate orbit – sângele curgea acum pe interiorul cârmei sale, întunecându-i vederea ochiului stâng – a împins înainte pentru a termina Liosanul.

În schimb, a fost lovit de scuturi din lateral. Poticnându-se, împiedicându-se într-o încurcătură de membre moarte, Withal căzu. *Acum am probleme* .

Un Liosan se profila peste el, doborât cu sabia.

O străfulgerare neagră ciudată, blocând lovitura – o neclaritate, iar Liosanul urlă de agonie, răsturnându-se înapoi.

Aplecată acum peste Withal, o femeie pe jumătate goală, cu mușchii înveliți de sudoare, un cuțit de obsidian într-o mână, picurând sânge. Se apleca aproape, cu fața apăsată de barele vizierei.

'Hoț!'

'Ce? Eu ce?'

„Armura mea! Ai furat-o!

'Nu știu-'

„Dar ai stat mult timp – și mai sunt în față, așa că dă-ți fundul!

Ea îl apucă de gulerul lui haberc și cu o mână îl trase în picioare. Cu tot eșalonat pentru echilibru. Și-a adus scutul și a pregătit buzduganul.

Au fost înconjurați. Luptă până la capăt.

Deasupra capului, doi dragoni negri - *de unde, pe numele lui Hood, au venit?* — erau în centrul unei furtuni de dragoni albi și aurii. Erau sfâșiați, mărunțiți, șuierând ca niște pisici eviscerate, năvălindu-se cu furie chiar și atunci când erau alungați și în jos.

Femeia pe jumătate goală a luptat alături de el cu o grație serpentină, cuțitele ei ridicole de obsidian șoptind ca niște limbi negre, întorcându-se ude de sânge.

Confuzia urlă prin Withal. Această femeie era o străină, dar asta era imposibil. Prin grilajul vizierei, a strigat: „Cine, pe numele lui Hood, ești tu?”

Sharl se lăsă pe spate, genunchii încrucișați și deodată rămase întinsă pe pământ. Deasupra ei se înghesuiau siluete, fețe întortocheate, împingând axele suliței, picioarele care se luptau pentru cumpărare. Își pierduse sabia și sângele curgea de undeva sub cutia toracică. Degetele ei bâjbâite au sondat, au găsit o înțepătură care a intrat și înăuntru. — Ah, am fost ucis.

'Poți să respiri? Respiră, femeie! O respirație adâncă și asta e un ordin!

— C-căpitan?

'M-ai auzit!'

Sharl nu o putea vedea – undeva în spatele capului ei – și vocea ei abia era de recunoscut, dar cine altcineva ar fi? Cine altcineva ar putea fi? Pământul tremura sub ea. De unde venea acel tremur? Ca o mie de inimi de fier. Bătaie. *Bataie* . Ea a atras aer fetid în plămâni. Mai adânc, și mai adânc. 'Căpitan! Pot să respir!

„Atunci vei trăi! Scoală-te! Te vreau cu mine – până la sfârșit, înțelegi?

Sharl a încercat să se ridice, s-a scufundat pe spate într-o durere gâfâită. — Am fost înjunghiat, căpitane...

— Așa intri în acest club blestemat! Ridică-te, la naiba!

Se rostogoli pe o parte – mai ușor astfel să-și ridice picioarele, să-și croiască drum spre mâini și genunchi.

Concizia gâfâia cuvintele. — Fată fără prieten... Nimic mai rău! Știi ce se întâmplă când o fată nu are nici un prieten?

— Nu, căpitane.

'S-au căsătorit!'

Sharl a văzut o sabie în apropiere – un cadavru o strângea. Ea întinse mâna și eliberă arma. — În regulă, căpitane, spuse ea, voi fi prietenul tău.

'Până la sfârșit?'

'Până la sfârșit.'

— Jură!

'Jur! Jur!'

O mână ajunsă sub axilă, o ridică. — Stai liniștit acum, iubire. Hai să ne ucidem niște oameni.

Zevgan Drouls și-a ucis deținătorul datoriilor și apoi întreaga familie a nemernicului. Apoi a ars moșia și, odată cu ea, toate evidențele sutelor de familii escrochete în datorii de un om care credea că are dreptul să facă tot ce îi mulțuia al naibii de cât mai multe vieți putea să înlănțuise și să înlănțuise. Zevgan continuase să incendieze malul și apoi Sala Recordurilor – ei bine, doar jumătate din ea, desigur, dar jumătatea corectă.

Nu că cineva ar putea dovedi un singur lucru, pentru că nu era un prost. Totuși, destule suspiciuni au ajuns să-i înghesuie picioarele, suficiente pentru a-l fi trimis pe insulele închisorii. Unde își petrecuse ultimii douăzeci și unu de ani din viață – până la exod. Până la marș. Până la malul ăsta blestemat.

Prea bătrân pentru a lupta în rânduri, acum îngenunchea pe berma cu vedere la Primul Mal, alături de vreo duzină de alții din Garda Copiilor. Șchiopul, cel vechi, jumătate orb și jumătate surd. În spatele lor, îngrămădiți în întunericul marginii pădurii, toți tinerii și femeile însărcinate, și cei prea bătrâni sau, în ultimul timp, prea grav răniți pentru a mai lupta – și erau o mulțime.

Zevgan și echipajul său – și alte zece echipe – au așteptat să-și dea viața apărând copiii din Shake și insularii Letherii, copiii și acei ceilalți, dar erau copiii la care Zevgan tot se gândea.

Ei bine, nu ar fi o apărare prea mare, știa el – toți știau asta, de fapt – dar asta nu conta. *De ce ar trebui? Aceștia sunt copii în spatele nostru, care se uită la noi cu acei ochi speriați. Ce mai contează?*

Mixter Frill se împinse mai aproape de el, ștergându-se de nas. — Deci mărturisești, nu?

— M-ai auzit, a răspuns Zevgan. 'Am facut. Totul. Și aș face-o din nou. De fapt, dacă nu m-ar fi blocat pe acea insulă, nu m-aș fi oprit niciodată. Aș fi ars toate băncile, toate Sălile Arhivelor, toate moșiile grase cu împrumutătorii lor grasi și soții și soții lor grasi și orice altceva.

— Ai ucis inocenți, Zev, așa ai făcut. Ar fi trebuit să te spânzureze.

'Spânzurat. Torturat, m-a întors pe dos, mi-a prăjit mingile și mi-a tăiat penisul, da, Mix. Errant știe, se încurcă cu modul în care lucrurile sunt compensate pentru oamenii de la putere – de ce, nu există crimă mai odioasă decât asta, și ar fi primii care ți-ar spune și ție.

— Uită-te la ei mor acolo, Zev.

— Caut, Mix.

— Și noi suntem următorii.

— Suntem următorii, da. Și de aceea mărturisesc. Vedeți, este ultimul meu râs. La toate, nu? Nu este sugrumat, nu este pe dos, nu este prăjit cu minge, nu este tăiat cubulețe.

Mix a spus ceva, dar cu tot zgomotul, Zev nu a reușit să se descurce. S-a răsucit să întrebe, dar apoi a văzut, din toate părțile, siluete trecând în grabă. Și erau săbii și pădurea aceea năprasnică în spatele lor, cu tot acel zgomot asurzitor care se apropia din ce în ce mai mult, iar acum era aici.

Mix striga, dar Zev doar se uita.

Pielea neagră ca cerneala. Păgăriți înalți, cu tot felul de arme scoase, ciocănind marginile scuturilor și privirea pe fețele lor - în timp ce treceau prin tabără unde toți copiii se înghesuiau și se uitau, unde femeile însărcinate tresară și se fereau - privirea de pe fețele lor - *Cunosc privirea aia. L-am văzut în oglindă, l-am văzut în oglindă* .

În noaptea în care le - am dat jos pe toate .

Cei doi dragoni negri nu aveau să reziste mult – era o minune că încă mai trăiau, încă se luptau. Lăsându-i rudelor lui, Kadagar Fant a coborât să zboare jos peste țărm. Îl putea vedea pe ultimul inamic urât coborând la săbiile și sulițele elitelor – erau înconjurați, acei ucigași nenorociți, protejându-și prostește liderii – cel mort și femeia îngenuncheată lângă el.

În curând avea să aterizeze. S-ar arăta. Kadagar a vrut să fie acolo când acea femeie a rămas singura. Voia să-i taie capul cu propriile mâini. Era ea regina? Dintre toate Kharkanas? El credea că ea era.

Trebuia să-i recunoască curajul – să coboare pe Primul Mal, să lupte alături de oamenii ei.

Dar nu toată curajul era demnă de răsplată, sau chiar de recunoaștere, iar singura recompensă pe care o intenționa pentru această femeie era o moarte rapidă. *Dar unul mizerabil. Poate voi sufoca viața de la ea* .

Acest tărâm era plin de fum, păduri îndepărtate aprinse, iar Kadagar se întrebă dacă inamicul nu a căutat să-i refuze tronul, arzând în mod pernicios orașul până la pământ. Își putea imagina cu ușurință o asemenea perfidie din acest gen. *Dar voi reconstrui. Și voi pierde lumina pe acest tărâm. Curăță întunericul, umbrele infernale. Din asta se va naște ceva nou. O epocă de pace. Pace binecuvântată!*

A văzut pe unul dintre dragonii negri întorcându-se, urmărit de doi dintre rudele lui. Acela, știa el, era la câteva momente de la moarte.

Aparal, n-ar fi trebuit să treci niciodată prima. Știai că te va aștepta . Dar fratele său, cel mai loial slujitor și prieten al său, era acum îmbrăcat, un corp singuratic, nemișcat, zăcând la poalele Lightfall. De la această înălțime, patetic de mic, neînsemnat. Și acest lucru era nepotrivit - ar ridica un monument pentru jertfa lui Aparal, spre gloria uciderii lui pe cel care purta sabia Hust. Acolo, la baza Lightfall însăși, el ar...

Negru ca miezul nopții, o maree ieșea din marginea pădurii de dedesubt. Kadagar se uită îngrozit în timp ce se repezi peste șuviță și se izbi de legiunile lui Liosan.

Tiste Andii!

S-a rotit, și-a încovoiat aripile, trezind vrăjitoria din el și a coborât în viteză spre dușmanii săi urâți. *îi voi omorî. Îi voi omorî pe toți!*

Ceva s-a învârtit pe lângă el într-un zgomot de sânge și sânge – unul dintre rudele lui – sfâșiat în bucăți. Kadagar țipă, și-a răsucit gâtul și a privit în sus.

Pentru a vedea un dragon roșu - un Eleint adevărat, de două ori mai mare decât rudele lui - aproape de un frate Soletaken. Din el s-a revărsat foc într-un val sălbatic, a lovit dragonul alb. Corpul a explodat într-o minge de foc, bucăți de carne rupte învârtindu-se din fum. Și acum, mai mulți dragoni negri au coborât din cer.

I-a văzut pe doi coborând asupra rudelor care îl urmăreau pe dragonul singuratic, i-a văzut prăbușindu-se peste ei într-un potop de colți și gheare.

Vânătorul singuratic de sub ei s-a întors atunci și, cu aripile tunând în aer, se ridică spre Kadagar.

Împotriva lui, ea nu avea să reziste. Prea rănit, prea slăbit - avea să o distrugă repede și apoi se întoarce să-și ajute rudele. *Acest lucru nu se poate termina așa! Nu trebuie!*

Ca un pumn de piatră, ceva a căzut peste el. A țipat de agonie și de furie, în timp ce ghearele enorme îi rupeau brazde zdrențuite adânc pe

spate. Fălcile se prăbușiră, zdrobindu-i una dintre aripi. Neajutorat, Kadagar s-a aruncat spre pământ.

A lovit șuvița într-o ploaie de os alb zdrobit, derapând și apoi rostogolindu-se, lovindu-se de peretele neclintit al Lightfall. Nisipul a căzut jos, umplându-i rănile zdrențuite. Mult deasupra capului, strigătele de moarte ale rudelor lui. La o mie de pași distanță, bătălia la breșă. Era singur, rănit, rupt.

Kadagar s-a adunat. S-a târât într-o poziție așezată, așezându-se cu spatele la Lightfall și l-a privit pe dragonul negru care se ridicase în întâmpinarea lui, aterizează acum la treizeci de pași, vărsând sânge ca ploaia.

Sus deasupra capului, Eleint roșu și-a ucis un alt rude din Soletaken – luând-o ca pe o pasăre mică, smulgându-i membrele, strivindu-i craniul în fălcile sale masive.

Înaintea lui, ea se arătase, iar acum se îndrepta spre el.

Kadagar închise ochii. *Oamenii mei. Oamenii mei* . Sunetul cizmelor ei. El a ridicat privirea. Avea un cuțit într-o mână.

— Oamenii mei, spuse el.

Ea i-a arătat un zâmbet roșu. — Oamenii tăi.

El se uită la ea.

— Dă-mi numele tău, Liosan.

— Sunt Kadagar Fant, Lordul Luminii.

„Stăpânul Luminii”.

— Invoc vechiul obicei al ostaticului.

— Nu avem nevoie de ostatici. Armata ta este distrusă, Doamne.

— Voi vorbi în numele lui Liosan. Va fi pace.

Femeia dădu din cap. — Da, va fi pace. Lordul Kadagar Fant, în numele Tiste Andii, *bun venit în Întuneric* .' Cuțitul fulgeră spre ochiul lui.

O înțepătură bruscă de durere și apoi...

Korlat se uită în jos la mortul, la cuțitul ei, împins până la mâner în orbită ochiului drept, apoi ea se dădu înapoi, se întoarse.

La breșă, rudele ei Tiste Andii măceleau pe ultimii Liosan. Îi alungaseră înapoi la rana însăși și când inamicul s-a retras în miasmă, ea a văzut rândurile de Andii urmând. Ar fi un sfârșit la asta. *Un final* .

Deasupra capului, Nimander și rudele lui coborau, împreună cu Prazek. Dathenar căzuse mai devreme. Korlat îi simțise plânsul de moarte și urletul ei încă răsună în sufletul ei. Silanah a rămas sus deasupra capului, învârtindu-se ca o vânătoare. Nici unul dintre Liosan Soletaken nu a mai rămas.

Ea se uită în jos pe șuviță, cu ochii îngustați la rămășițele pestrițe ale Shake – trei, patru sute cel mult – acum cocoșată, prăbușită, unele căzând, într-un cerc zdrențuit înconjurând o siluetă în genunchi. Privirea ei s-a îndepărtat pentru moment de această companie de supraviețuitori, a călătorit peste covorul solid de trupuri întinse pe

toate părțile. Și, încet, amploarea măcelului, aici pe Primul țărm, a găsit soluție.

Zei de jos .

Ea a pornit spre acei supraviețuitori. O femeie care picură sânge din prea multe răni pentru a le număra, iar sub picioarele ei, într-o burniță constantă, o ploaie purpurie.

Imposibil, sunetul dispăruse, iar liniștea din jurul lor se îngroșase. Cu toate acestea, a îngenuncheat, aplecat, chinuindu-se să-și găsească suflarea, dar o lovitură avea coaste rupte și îi era frică să se miște, teamă să inspire prea adânc.

Femeia pe jumătate goală s-a așezat lângă el, l-a torturat sprijinindu-se de el. — Asta a fost o luptă, hoț. Și pentru tine, poate nu s-a terminat.

Avea probleme cu ochii — sângele se usca, căutând să-i închidă. — Nu s-a terminat?

— Dacă nu dai armura aceea înapoi, va trebui să te ucid.

Își ridică mâna, își târă cârma liberă și o lăsă să cadă din mâini. 'Este al tau. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Cuvinte rele, îl mustră ea. — Ți-a salvat viața de o duzină de ori în această zi.

Avea dreptate în asta. Încă. 'Nu-mi pasă.'

— Uită-te în sus, omule. Este cel puțin ce poți face.

Dar asta a fost prea greu. 'Nu. Nu i-ai văzut aici de la început. Nu i-ai văzut murind. De cât timp se luptă? Săptămâni? Luni? Pentru totdeauna?'

— Pot să văd adevărul.

— Nu erau soldați...

'Țin să te contrazic.'

' *Nu erau soldați!* '

— Uită-te în sus, bătrâne. În numele celor căzuți, uită-te în sus.

Și așa a făcut.

El și Shake, Letherii, Regina Yan Tovis, Twilight – aceste câteva sute – au fost înconjurați încă o dată. Dar de data aceasta cei care se confruntau cu ei au fost Tiste Andii, in miile lor.

Și nici unul nu stătea în picioare.

În schimb, au îngenuncheat, cu capetele plecate.

Cu rotund răsucit, făcut să crească. — Nu eu sunt cel care trebuie să vadă asta...

Dar femeia de lângă el l-a prins de braț, l-a tras cu forța înapoi în jos. — Nu, spuse ea, ca și cum se uită la Yan Tovis – care încă îngenunchea deasupra trupului fratelui ei și care încă ținea ochii închiși, de parcă ar fi putut reține toate adevărurile din fața ei. 'Nu încă.'

Îl văzu pe sergentul Cellows stând lângă regină, cu sabia Hust echilibrată peste coapse. Nici el părea incapabil să ridice privirea, să vadă ceva dincolo de durerea lui interioară.

Și toți ceilalți, orbi la tot ce îi înconjura. *Oh, nu va ridica privirea unul dintre voi? Privește în sus și îi vezi pe cei care au fost martori la tot ce ai făcut tu? Vezi cum te onorează... dar nu, au trecut de asemenea lucruri acum. Pe lângă ei* .

Un grup de Tiste Andii s-a apropiat de sus pe fir. Ceva familiar acolo – ochii lui Withal se miji, apoi șuieră un blestem și se ridică în picioare. Nimander. Skintick. Desra. Nenanda. Dar acestea nu erau creaturile fragile pe care le cunoscuse cândva – *dacă au fost vreodată ceea ce credeam eu că sunt. Dacă totul era ascuns atunci, nu mai este ascuns. Dar... Aranatha? Kedeviss?*

— Withal, spuse Nimander, cu vocea răgușită, aproape ruptă.

— Ți-ai găsit oamenii, spuse Withal.

Capul înclinat. — Și tu al tău.

Dar această noțiune l-a rănit adânc în interior și nu a luat-o în considerare. Scuturând din cap, a spus: — Oamenii Shake și Letherii, Nimander, vezi ce au făcut.

— Au deținut Primul țărm.

Și Withal înțelese acum acea răgușeală, toate marginile rupte ale vocii lui Nimander. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Pentru tot ceea ce văzuse – ceea ce trebuie să fi văzut, pentru că cu siguranță se număra printre dragonii negri – din această șuviță, această bătălie.

Nimander se întoarse când un alt Tiste Andii se clătina aproape. O femeie, cu jumătate din haine rupte, cu carnea ruptă și tăiată. — Korlat. Ea a făcut ce trebuia. Ea... a văzut motivul. Vei merge la mama ta acum?

'Nu o să.'

Withal văzu încruntarea bruscă a lui Nimander. — Ea stă pe tronul lui Kharkanas, Korlat. Trebuie făcută să știe că fiica ei s-a întors la ea.

Ochii lui Korlat s-au mișcat încet, ațintiți asupra formei îngenuncheate a lui Yan Tovis. „Fiul ei a fost singurul copil care a contat vreodată pentru mama mea, Nimander. Și nu am reușit să-l protejez. Ea mi-a pus acea acuzație. Pentru a-și proteja fiul.

— Dar tu ești fiica ei!

Korlat ridică vocea: — Twilight, regina Shake! Uită-te la mine.

Încet, Yan Tovis și-a ridicat privirea.

Korlat a vorbit. „Nu am loc în palatul mamei mele, regina din Kharkanas. În vremuri străvechi, Alteță, stătea lângă tine o soră a nopții. Mă iei pe mine... vrei să o iei pe Korlat, fiica lui Sandalath Drukorlat?

Yan Tovis se încruntă. Privirea ei s-a rătăcit de la femeia Tiste Andii care stătea în fața ei, a rătăcit până la Tiste Andii îngenuncheat și apoi, în cele din urmă, la înghesuiala propriului ei popor, atât de puținii ei supraviețuitori. Și apoi, parcă purtată de o forță imposibilă, s-a urcat în picioare. Periată slab de nisipul care se lipește de hainele ei însângerate. Îndreptat. „Korlat, fiica lui Sandalath Drukorlat, sora nopții din Casa Shake nu este pentru unul dintre cei cu sânge pur...”

— Iartă-mă, regină, dar sângele meu nu este curat.

Yan Tovis a făcut o pauză, apoi a continuat: „Sângele Eleintului...”

„Regina, *sângele meu nu este pur* .”

Dintr-o dată înțelese sensul lui Korlat. O groază rece se încolăci în piept. *Nu, Korlat nu va avea loc în palatul reginei Sandalath Drukorlat* . Și cum a fost, după tot ce s-a întâmplat, aici, pe Primul Mal, să-i mai poată rupe inima?

Încă o dată.

Oh... Nisip .

Yan Tovis a vorbit. „Korlat, fiica lui Sandalath Drukorlat, vă urez bun venit în Casa Shake. Sora Nopții, vino la mine.

Încă o dată .

'Ce faci?' întrebă Sharl. Stătea din nou întinsă pe pământ, fără a mai aminti cum ajunsese acolo.

„Îți astupă gaura din intestin”, a spus Brevity.

— O să mor?

'Nicio sansa. Ești noul meu cel mai bun prieten, îți amintești? Apropo de asta, cum te cheamă?

Sharl a încercat să se ridice, dar nu mai era putere în ea. Nu se simțise niciodată atât de slabă. Tot ce voia să facă era să închidă ochii. Si dormi.

Cineva o scutura. 'Nu! *Nu mă lăsa în pace!* '

Trupul ei se simțea înlănțuit și voia să se elibereze de el. *Nu am știut niciodată să lupt* .

'Nu! Nu suport asta, nu înțelegi? Nu suport să te văd morând!

Imi pare rau. Nu am fost suficient de curajos pentru nimic din toate astea. Frații mei, au murit cu ani în urmă, vezi. Era doar încăpățânarea mea, vinovăția mea – nu le puteam lăsa să plece. Le-am adus cu mine. Și acei doi băieți pe care i-am găsit, nu le-au deranjat noile nume pe care le-am dat. Oruth. Casel .

Nu i-am putut opri să moară. A fost foame, asta-i tot. Când nu ai pământ, nu ai drum, când ei doar te calcă pe stradă. Am facut tot ce am putut. Nu eram suficient de buni – așa spuneau ei, privirea aceea din ochii lor, trecând peste noi – pur și simplu nu eram suficient de buni. Nu suficient de inteligent, nu suficient de curajos .

Casel avea patru ani când a murit. L-am lăsat pe aleea din spatele lui Skadan. Am găsit un pic de concediere. I-am pus-o peste ochi. Oruth a întrebat de ce și i-am spus că e ceea ce au făcut la înmormântări. Au făcut lucruri corpului. Dar de ce? el a intrebat. Am spus că nu știu. Când Oruth a murit o lună mai târziu, am găsit o altă bucată de pânză. I-am pus-o peste ochi. O altă alee, o altă înmormântare .

Erau atât de mici .

Cineva plângea. Un sunet de angoasă cumplită, zdrobitoare de suflet. Dar ea însăși a terminat cu asta. *Lasă lanțurile să cadă. Și pentru ochii mei, o cârpă* .

Este ceea ce fac ei .

Cu Sora Nopților Rece stând aproape, Yan Tovis s-a așezat din nou lângă trupul fratelui ei. Ea se uită în jos la fața lui, întrebându-se ce părea atât de diferit acum, întrebându-se ce detalii veniseră acum, aici în moarte, care făceau să pară atât de liniștit.

Și atunci ea a văzut. Mușchii maxilarului nu mai erau încordați, strânși de acea încleștare neîncetată. Și deodată părea tânăr, mai tânăr decât îl văzuse ea până atunci.

Yedan Derryg, ești frumoasă .

Din toate părțile, auzi ea acum, se auzi un sunet ascuțit. Shake-ul ei și Letherii ei plângeau acum prințul lor căzut. Ea a lăsat sunetul să se închidă în jurul ei ca un giulgiu.

Bine ai venit acasă atunci, frate .

CAPITOLUL 20

„Am stat să ne uităm la trupurile care se prăbușeau și se rostogoleau pe treptele largi. Jumătate din oraș ardea și afară, în ferme, sclavii îngroziți târau cadavrele bolnave în grămezi enorme, în timp ce aprinzătoarele purtând eșarfe turnau ulei și incendiau munții de carne putredă, până când coloanele negre au mărșăluit ca demonii prin pământ.

„În canale, cadavrele erau atât de groase, încât am văzut un băiat murdar care a evitat podul pentru o luptă sălbatică, dar a reușit doar la jumătatea drumului înainte de a cădea, iar ultimul pe care l-am văzut a fost o mână mică fluturând disperată către cer, înainte a coborât.

„Cei mai mulți dintre bebelușii malformați și înțepeni fuseseră deja omorâți, la fel de mult un act de milă ca orice fel de rușine nepotrivită, deși erau multe despre care ar trebui să ne fie rușine, și cine ar îndrăzni să argumenteze asta? Animalele dispăruseră, cerurile erau goale de viață, apele otrăvite și acolo unde paradisul făcuse semn odată, acum stăpânește pustiirea și totul a fost prin propria noastră voință dreaptă.

„Ultima pereche de politicieni a căzut cu mâinile în jurul gâtului celuilalt, urmărită de toadi frenetici și apologeți profesioniști care căutau o cale de ieșire, deși nu a existat, și în curând și ei s-au înecat cu propria lor rahat.

— Cât despre noi, ei bine, ne-am rezemat stiuțele însângerate de soclul monumentului răsturnat cu fața acelei trepte largi, ne-am așezat în epavă și am discutat despre vreme.

Contul lui Sadakar. Căderea lui Inderas

Soarele apusese. Băiatul, trezit în cele din urmă, a intrat în tabăra Khundryl. Își ținea brațele de parcă ar legăna ceva. Auzi strigătele femeii – era imposibil să nu facă – și toți Khundryl se adunaseră în afara unui cort, chiar dacă restul armatei se împingea în picioare ca o fiară mai moartă decât vie, pentru a începe o altă noapte de marș. Stătea în picioare, ascultând. În aer era un miros de sânge.

Conducătorul războiului Gall auzea durerile de travaliu ale soției sale. Sunetul l-a umplut de groază. Ar putea fi ceva mai crud decât asta? *Pentru a da un copil pe această lume. Până la căderea lui Coltaine, nu am vărsat destule lacrimi? Nu le purtăm cicatricile ca dovadă?*

A căutat să se rostogolească în blănuri, nevrând nimic din toate astea, dar nu se putea mișca. De parcă trupul lui ar fi murit în această zi. Și el doar s-a ghemuit înăuntrul ei. *Născut dintr-o mamă pe moarte. Cine se adună în jurul ei acum? Shelemasa. Ultima dintre femeile-umăr*

supraviețuitoare. Dar nu există fiice. Fără fii cu soțiile lor. Și nu sunt eu, și cu acest copil, acest ultim copil, pentru prima dată nu voi fi martor la nașterea soției mele .

Un cuțit apăsat pe obrazul lui. Vocea lui Jastara șuieră la ureche. — Dacă nu te duci la ea acum, Gall, te omor eu însumi.

nu pot .

„Pentru lașul care ești, te voi omorî. Mă auzi, Gall? Îți voi face țipetele să înece lumea - chiar și strigătele soției tale - sau uiți? *Eu sunt Semk* . Toată noaptea - voi face din ea chinul tău etern. Vei implora eliberare, iar eu o voi nega!

— Atunci fă-o, femeie.

„Nu îngenunchează tatăl înaintea mamei? În momentul nașterii? Nu se pleacă el în fața puterii pe care el însuși nu o posedă? Nu se uită el în ochii femeii pe care o iubește, doar pentru a vedea o putere ciudată și teribilă - cum nici măcar nu-l vede, cum arată în trecut - sau nu, cum arată *în interior? Nu are nevoie un bărbat să fie smerit?* Spune-mi, Gall, că refuzi să mai vezi asta — pentru ultima dată în viața ta! Fii martor la asta!

El clipi spre ea. Vârful cuțitului săpat adânc, zdrobindu-i acum osul obrazului. A simțit cum sângele curge în jos și i se scurge de pe linia maxilarului, de pe marginea urechii. — Copilul nu este al meu, șopti el.

'Dar asta este. Prostule, nu vezi asta? Va fi ultimul copil Khundryl! Ultima dintre lacrimile arse! Tu ești liderul războiului Gall. Se va naște și se va uita în sus în fața ta! *Cum îndrăznești să negi asta?* '

Respirația îi venea în gâfâituri. *Mai am asta în mine? Pot să găsesc puterea pe care o cere de la mine? Eu... am pierdut atât de mult. Atât de mult* .

— Aceasta este ultima noastră noapte, Gall. Fii conducătorul nostru de război pentru ultima dată. Fii soț. Fii tată.

O mână slabă, tremurândă, bâjbâia cu blănurile care îl acopereau - îi prinse mișcarea și se miră. *A mea? Da* . Gemuind, se strădui să se ridice. Cuțitul i-a alunecat de pe obrazul însângerat. Se uită fix la Jastara.

— Fiul meu... a făcut bine cu tine.

Ochii i s-au mărit. Culoarea i-a părăsit fața. Ea s-a dat înapoi.

Gall împinse blănurile, întinse mâna spre centura de arme.

Chemată de strigătele unei mame, Badalle a mers cu copiii ei. Saddic se împiedică de lângă ea. Toți se apropiau, ca o respirație întreruptă.

Armata era în mișcare. Nu crezuse că acești soldați erau capabili să se ridice din nou, să facă față pustiilor din față. Ea nu înțelegea sursa puterii pe care o găsiseră, voința dură din ochii lor. Nici nu înțelegea felul în care se uitau la ea și la Saddic și la ceilalți copii ai Șarpelui. *De parcă am fost sfinți. De parcă i-am fi binecuvântat. Când este adevărul, ei sunt cei care ne-au binecuvântat, pentru că acum noi, copiii, nu va trebui*

să murim singuri. Putem muri în brațele bărbaților și femeilor, bărbaților și femeilor care pentru acel moment ne devin tații, mamele noastre .

Dar, aici, în tabăra Khundryl, un nou copil era pe cale să vină pe lume.

Când a sosit, războinicii cu gheare au înconjurat cortul de naștere. Ea a văzut cadavrul unui cal în apropiere și s-a dus să stea pe el.

Copiii ei au văzut și au înfruntat-o, pentru că știau ce urmează. Privind în jos, ea întâlni ochii strălucitori ai lui Saddic și dădu din cap.

Badalle își trezi vocea. — Există o mamă în noaptea asta.

Războinicii s-au întors spre ea - nu au avut de ales. I-ar face să asculte, chiar dacă doar pentru a le oferi singurul lucru pe care-i mai rămăsese. *Unde a început totul, așa se termină. Asta am, singurul lucru pe care l-am avut vreodată. Cuvinte* .

— Există o mamă în noaptea asta
În deșertul viselor
Sub stele ardeau orb
Și soldații trebuie să mărșăluiască unde
Ea îi conduce pe urmele morților
De acest adevăr suntem cu toții legați
Pe lângă cadavrele rămase în șanț
Ea se uită în sus unde eșuăm
Și cerul este fără sfârșit
Urmează-o pentru timpul nașterii noastre
Este o naștere care urmează să vină
Există o mamă în această noapte
Care conduce o armată de copii
Ce vei cere de la ea
Când se trezește zorile?
Ce vei cere de la ea
Că ea ar da
Dacă ar putea?
E o mamă în noapte
Pentru un copil pierdut în întuneric'

Chipurile se uitau la ea, dar ea nu putea să-și dea seama ce vedea în ele. Și abia își amintea cuvintele pe care tocmai le rostise, dar când se uită în jos la Saddic, acesta dădu din cap, spunându-i că le avea, adunate ca jucăriile din sacul atârnat dintr-o mână. *Și când va fi bărbat, va scrie asta, toate acestea, și într-o noapte un străin îl va găsi, un poet, un cântăreț de povești și un șoptitor de cântece* .

El va veni în căutarea celor căzuți .

Ca un nou-născut, el va veni în căutarea celor căzuți .

Saddic, nu vei muri aici. Nu de mulți, mulți ani. De unde știu asta? Și femeia care doarme în cealaltă cameră – care te-a iubit toată viața – cine

este ea? Aș vedea asta, dacă aș putea .

Strigătele mamei erau acum mai blânde.

A apărut un bărbat. A mers prin mulțimea tăcută care se despărțea din calea lui. Am intrat cu pași mari în cort. Câteva clipe mai târziu, mama dinăuntru plângea, un sunet care umplea lumea, care făcu inima lui Badalle să bată cu putere. Și apoi, un plâns mic și jalnic.

Badalle simți că cineva stătea lângă ea. Se întoarse să-l vadă pe Adjunct.

— Mamă, spuse Badalle, ar trebui să-ți conduci copiii.

— Chiar credeai că mi-ar fi dor de asta?

Oftând, Badalle coborî din carcasa calului. Întinse mâna și luă mâna Adjunctului.

Ea tresări de parcă ar fi fost înțepată, se uită la Badalle ca fiind șocată. — Nu face asta, spuse ea.

— Mamă, când te vei lăsa să simți?

Adjunctul se dădu înapoi, iar câteva clipe mai târziu ea dispăruse, pierdută în mulțime. Dacă îi făcea o cale, Badalle nu o putea vedea.

„Există o mamă în noaptea asta”, șopti ea, „dar pentru ea stelele sunt oarbe”.

Koryk își întinse mâna și cu un deget își sonde linia gingiilor. Când și-a retras degetul și a privit în jos, a văzut că era mânjit cu sânge. Și asta a fost o glumă bună. Murea de sete, la fel ca toți ceilalți, dar de două zile își bea propriul sânge. Ștergându-și degetul pe coapsă, se uită la ceilalți.

Zâmbetele aveau să le reziste pe toate. Femeile erau mai puternice în moduri în care niciun bărbat nu îndrăznea să admită. Dar apoi trebuiau să fie.

Mai mult sânge curgea pe spatele nasului lui. Nu reuși niciodată să-și desprindă gâtul, indiferent de câte ori ar înghiți. *Trebuiau să fie. O casă de curve. Am văzut tot ce am avut nevoie să văd. Mai bine decât zgomotul nesfârșit al oricărui tutore despre istorie. Mai bun decât toți înțelepții și profeții, agitatorii și rebelii. Da, aceia au făcut pumnii și i-au scuturat, lovind cu pumni în pereți din cauza nedreptății tuturor – dar acei pereți, erau doar cutiile pe care le construiseră pentru ei înșiși, cutiile în care locuiau. Nu puteau vedea niciodată trecutul. Și pentru cei mai mulți dintre ei, acea cutie era întreaga lor lume. Nu aveau idee că era ceva în afara ei* .

Dar târfele știau. Râdeți pentru moment, dar luați o perioadă de ani și totul este o durere de inimă. O femeie renunță la corpul ei când nu mai are nimic altceva de dat. Ea renunță la asta ca un bărbat, ultimul lui aramă. În ochii unei curve, vei găsi tot ce ne facem unul altuia. Totul .

A ucis un coleg Bonehunter noaptea trecută. Un bărbat care încearcă să fure un butoi gol. Dar el nu se gândea la asta. Fața aia blestemata atât de răsucită de nevoie, sau oftat care l-a lăsat pe bărbat pe ultima suflare. Nu, se gândea la curve.

Ar fi putut să mă învețe de rușine. Dar nu au făcut-o. Și acum, zeii să mă ajute, mi-aș dori să aibă . Pentru că atunci, avea să înțeleagă ce anume îi forța pe camarazii săi să se ridice în picioare, care le dădea puterea de a-și ridica încă o dată echipamentul, cu genunchii îndoiți sub această greutate. *Soldatul Malazan poartă pe spate tot ce este necesar pentru* război . Credo-ul lui Dassem pentru campanii. *Dar dacă nu există război? Dacă inamicul este în tine? Și dacă această povară nu îți aparține doar ție? Dacă aparține unei lumi întregi blestemate? Ce atunci?*

Îl ascultase pe acel căpitan, Ruthan Gudd. Întins cu pielea uscată în căldura insuportabilă, tremurând sub ultima pătură pe care o mai avea, a auzit de băiat și fată și de jucăriile vărsate pe pământ între ei. Au uitat cuvântul. *Jucării* . Dar nici măcar găsirea lui nu a ajutat prea mult, pentru că uitaseră și cum să *joace* .

Există un secret pe care puțini l-ar ghici. Într-o casă de curve, dragostea pentru copii este cât se poate de sfântă pe cât poate fi un muritor. Prea prețios ca să-l batjocorească, pentru că fiecare curvă își amintește de copilul care a fost cândva. Poate că erau amintiri triste, poate erau dulci-amare, dar totul a fost înainte ca ultimul lucru să fie dat. Deci ei știu. Inocența este cea sacră .

Nimic altceva .

În zilele sfinte, preoții obișnuiau să incite gloate la curvele cu pietre. Nimeni nu avea să iasă — își amintea de toate femeile ascunse în camerele lor, vorbind doar în șoaptă, ca să nu scape vreun sunet pe lângă obloane sau pe sub ușă. Și obișnuia să se ghemuiască cu ei, îngrozit, și în acele zile venea să învețe o ură față de preoți, față de temple, față de toți acei vânători de nevrednici.

Deci, Dumnezeule infirm. Unul căzut. Dacă aș putea să te ucid cu mâinile mele goale, aș face-o. Dacă aș putea ucide fiecare preot și fiecare zeu și toți acei ceilalți care pândesc pe străzi cu pietre în mâini, aș face-o. Pentru curve și tot ce le-ai luat. Și pentru copii .

Se ridică, ducându-și rucsacul pe umăr, armele inutile, armura inutilă și îi înfruntă pe ceilalți, văzând că și ei erau pregătiți, iar când Tarr făcu un gest, căzură unul câte unul.

Încă o noapte. În numele nevinovăției .

Articulațiile sticlei erau în flăcări. Umflați și roșii, făceau agonie la fiecare pas. De când a fost suficientă o poveste pentru a menține pe cineva în viață? Oricât de sfâșietor, oricât de tragic. Oricât de supărat ar deveni ascultătorul. Lumii îi lipsea o asemenea simplitate. El nu crezuse niciodată în discursuri, a fost vreodată suspicios de acea putere de a incita. Visele puteau fi exprimate, dorintele puteau fi rostite și apoi șoptite cu fervoare, dar în cele din urmă cei mai mulți oameni s-au întors în cele din urmă și mulțimea s-a împrăștiat, și a fost înapoi acasă și a continuat cu viața.

Cu toată îndrăzneala credincioșilor din prima linie, când focurile s-au diminuat și nimeni nu se uita, era din nou timpul să ne ascundem.

Dar poate avem nevoie de asta. Mica noastră gaură în care să cobor. Pentru un răgaz, unde toate vocile strigătoare din capul tău pot să dispară. Pentru liniștea binecuvântată .

Și cei care nu ajung niciodată la asta, care sunt atât de consumați încât nu găsesc unde să se ascundă, niciun loc unde să se odihnească, să vadă ce li se întâmplă - să le vadă febra în ochi. Și-au făcut viața să tortureze, și-au făcut din vocea spiritului lor un urlet lung și neîntrerupt .

Cu febră, da. El era asta și mai mult. „ *Suntem morții care umblă* ". Cuvintele lăutarului sau ale cuiva, oricum. Poate Cuttle. Nu conteaza. Morții care umblă nu au simțit o astfel de durere. Morții care umblă nu purtau pe spate o mie de întrebări – întrebări fără răspuns.

Bunica lui hocăia acum lângă el. Ea nu avea locul pe această potecă, în acest deșert, dar acolo era. Și poate că nu era deloc bunica lui, doar o altă vrăjitoare de ceară care răsucea stuf în mâinile ei artritice, făcând păpuși pentru copiii din satul din față. Cadouri.

Farmece. Îmi amintesc că le-ai dat departe. Jucării, ai spus, dând capul. Jucării gratuite! Și toți au alergat la tine, râzând .

Dar ai țesut protecții în acele păpuși. Binecuvântări, saloane împotriva bolilor. Nimic puternic, nimic care să oprească, să zicem, o viitură sau o avalanșă. Dar tatăl care a lovit cu pumnii. Unchiul care s-a strecurat sub pături în toiul nopții. Aceștia au plătit pentru ceea ce au făcut .

Și tăieturile care s-au vindecat. Febrele care au dispărut .

Așa că, bunica, voi merge pe această ultimă plimbare. În memoria ta. Fă-mi o păpușă, pentru durerea asta .

Și ia acest copil de mână. Și spune-i din nou, cum vor plăti pentru ceea ce au făcut .

Ani de zile, înainte ca unghiile ei să fie uzate în bucăți însângerate de tot ceea ce gheare, Smiles purtase un vis, îl purtase ca o perlă în interiorul unei carapace răvășite. De o zi în viitor când era mamă și dăduse naștere gemenilor. Două fete, târâind și șuierând așa cum fac fetele. Jucându-se pe plajă sub privirea ei atentă.

Și apoi, într-un anotimp întunecat și pustiu — cu cerul cenușiu și cu mările umflate — cei mai în vârstă veneau la ea. „ *Peștii au dispărut* ", spuneau ei. *Spiritele trebuie potolite* . *Alege una, Mamă, și fă din ea darul poporului nostru, darul nostru pentru apele însetate* . Și avea să plece, chemându-și fiicele înapoi la colibă.

Erau născuți de jos. Intreaga familie. Soțul ei și tatăl gemenilor dispăruse, poate mort. Totul s-a datorat ei. Un copil să fie binecuvântat, celălalt blestemat. Totuși s-ar putea aduce argumente cu privire la cine era care. Ea știa totul despre asta.

O noapte de vânturi puternice, de incendii stinse de pulverizare. Și Smiles porni, cuțitele în mână. Și ea avea să-i omoare pe fiecare dintre acești bătrâni - în toată foamea lor, în toate nevoile lor, acum că erau prea bătrâni pentru a pescui, acum că singura autoritate pe care o mai

posedau venea cu amenințările și avertismentele lor despre spiritele furioase și răzbunătoare. Da, ea le-ar arăta un spirit răzbunător, furios, iar darurile pe care le-ar face marii flămânde ar potoli o mie de spirite ale adâncului.

Acele genuri de vise erau miere pe limbă, amețitoare de sucul plăcerii și satisfacției. Ea bănuia că astfel de vise s-au ascuns în inimile tuturor. Dorințe de dreptate, de reparare, de aranjare a balanței. Și, bineînțeles, acel curent subteran acru al cunoașterii, că nimic din ele nu era posibil, că atât de multe s-ar ridica în opoziție, chiar în autoconservare, pentru a zdrobi acel vis, oasele sale fragile, inima-i bătătoare - chiar și asta nu putea să ia. încântarea dulce, speranța prețioasă.

Fântâni pentru monedă, pietre de ligă pentru coroane, tumuli pentru dansul widdershins - lumea era plină de locuri magice care așteptau dorințe. Și imperiile au ridicat loterie, au deschis jocuri, au căutat să ridice eroi înalți în rândul oamenilor de rând - *și toată lumea se grăbește cu visele lor. Dar oprește-te. Uită-te înapoi. Doamne, uitați-vă în jur! Dacă tot ceea ce căutăm este o evadare, ce spune asta despre lumea în care trăim? Acel sat, acel oraș, acea viață?*

Suntem disperați de visele noastre. Ce — oh, ce — spune asta?

Deci acei doi copii uitaseră de jucării. Ea nu a fost surprinsă. Și-a amintit ziua în care a stat cu ultimele păpuși pe care le avea, dar vizavi de ea nu stătea nimeni. Unde era sora ei? Au luat-o. *Dar cum pot juca?*

„ *Copilule, a fost luată cu mult timp în urmă. Nu-ți poți aminti ceea ce nu ai avut niciodată. Ieși acum și joacă-te cu Skella* .

— *Skella este înalt născută — doar îmi poruncește* .

„ *Așa stau lucrurile, copile. Cel mai bine te obișnuiești cu asta* .

În visul ei, a salvat pentru final uciderea lui Skella.

Frații lui Cuttle fuseseră pe perete când acesta a căzut. Și-a amintit șocul lui. Orașul lor cădea. Frații lui tocmai muriseră apărând-o. Soldații hengesi erau în gol, cățărându-se peste epavă, ieșind din praf urlând ca demonii.

Lecții, atunci. Niciun zid nu era impenetrabil. Iar cei hotărâți în spirit puteau muri la fel de ușor ca și lașul. I-ar fi plăcut să creadă că nu a fost așa, nimic din toate astea – toată mizeria asta. Și că copiii ar putea fi lăsați să se joace și să nu-și facă griji pentru viața ce urmează. Să se joace așa cum jucaseră el și frații săi, fără să țină seama de ironie, în timp ce s-au încărcat unul pe celălalt cu săbii de lemn și s-au luptat pentru a apăra un adăpost din spatele fabricilor de pește, murind unul câte unul ca niște eroi într-o ultimă rezistență imaginară, dându-și viața pentru a salva. muștele care roiesc, pescărușii care scârțâie și mormanele de scoici. Unde a îngenuncheat o fată neputincioasă, sau așa ceva.

Fecioară, coroană furată, ochiul cu bijuterii al unei zeițe. Au țesut povești frumoase în jurul faptelor lor, nu-i așa? În acele ierni lungi când

părea că tot cerul cenușiu și bolnăvicios voia să facă era să se prăbușească peste tot orașul, să-l zdrobească pentru totdeauna, au trăit și au murit epopeile lor strălucitoare.

O lovitură în spate l-a scos din copilărie. Totuși, nu uitase acele jocuri. Au trăit cu el și au trăit până asta – ultima lui zi nenorocită. Dar nu din motivele evidente. Nostalgia a fost ca o boală, una care s-a strecurat și a furat culoarea lumii și a timpului în care ai trăit. Făcută pentru oameni amărâți. Oameni periculoși, când au vrut înapoi ceea ce nu a fost niciodată. *Și nici măcar nu era inocența noastră atunci – nu ne-am simțit niciodată nevinovați* . Și-au petrecut zi de zi trăind mai în vârstă decât anii lor, până la urmă. Și nu, nici măcar legăturile din sângele familiei, acele chipuri atât de cunoscute alături de care a crescut și toată siguranța, protecția și confortul pe care le-au oferit. Nu, acele jocuri au rămas cu el din cauza a altceva, ceva pe care acum înțelegea că a fost cu el, nemuritor, din acele zile.

Fecioară, coroană furată, ochiul cu bijuterii al unui zeu. Mori cu un motiv. Asta e tot. Cuttle, ești ultimul frate rămas care poate face asta. Ceilalți nu au reușit, nu până la capătul acestei epopee. Așa că îi porți acum, aici pe spate, băieții ăia cu fețele înroșite, îi porți. Îi duci chiar peste moartea lor inutilă de pe acel zid, într-un război care nu a însemnat nimic. Du-i acum acolo unde trebuie să meargă .

Vom muri cu un motiv. Nu e prea mult de cerut, nu-i așa?

Ar fi trebuit să vezi ultimele noastre standuri. Erau ceva .

Corabb se gândea la Leoman of the Flails. Nu că și-ar fi dorit, dar acel ticălos rău, mincinos și ucigaș era ca un prieten pe care nu-l mai doreai, care doar apărea cu un rânjet stupid pe fața lui urâtă. Era și el acoperit de praf și habar nu avea de ce și nu, nici lui nu-i păsa.

Asta a venit din a crede în oameni. Tot felul de oameni, cu frunțile toate fierbinți și arzătoare și nici o băutură de apă la vedere. Bărbatul a ars un oraș până la pământ. Am încercat să ucidă și cincizeci de milioane de oameni, sau cât de mulți erau în Y'Ghatan, când armata a spart și templul a luat foc și capul preotului se rostogoli pe podea ca o minge de lovitură cu o față pe el.

Corabb dorise să fie bun. A crescut dorind asta și nimic altceva. Lumea era rea și el voia să fie bună. A fost prost? Ce obișnuia să spună tutorele lui, după ce bărbatul plânsese uscat și în pumnii lui aveau ghemuțe din părul lui încâlciți – cum îl chema din nou? Chel? Se uita la tânărul Corabb și spunea: „Bine? Nu știi sensul cuvântului. De fapt, ești cam cel mai prost student pe care am avut groaza să-l distrez vreodată.

A fost bine. Nici el nu s-a distrat prea bine, își aminti Corabb, bătrânul Baldy. De fapt, el era cel mai plictisitor om din tot satul, motiv pentru care l-au votat să-i învețe pe cei tineri, pentru că tinerii își făceau atâtea probleme să se pună sub picioare și toți adulții au decis că trebuie să li se vorbească. până s-au transformat în bulgări nemișcați și ochii le-au căzut și s-au rostogolit ca bile.

Dar pumnii aceia, ţinând ghemuţe de păr. A fost incitant. Păsările ar putea folosi asta pentru cuiburi. Aşa că poate că Baldy a *fost cu adevărat* distractiv, când şi-a făcut treaba cu faţa roşie şi a sărit pe scaun.

Leoman nu era mai bun. A fost doar norocul lui Corabb, toţi aceşti profesori răi.

Şi-a amintit ziua în care şi-a făcut mama să plângă. Fraţii Gafan îl tachinaseră, pentru ceea ce nu-şi amintea, aşa că i-a alungat, i-a înmuiat puţin, apoi a folosit o frânghie pe care a furat-o de la un cârpă pentru a-i lega pe toţi, de la încheietură până la gleznă. , cei patru, cu feţele ca nişte tărtăcuţe izbucnite şi i-au târât în casă. 'Mai! Gatiti astea!

Grunter Gafan a apărut pentru a-şi aduce copiii înapoi. A avut curajul s-o ameninţe pe mama lui Corabb şi, din moment ce Canarab tatăl său era încă în războaie, i-a revenit lui Corabb să înfrunte bătăuşul cu faţa de porc. Dar ea gătise o tocană în acea oală şi, în plus, odată ce capul lui Grunter era înăuntru, nu mai era loc pentru băieţi. Au spus că a mirosit a ceapă săptămâni întregi.

Cina vărsată a fost cea care a făcut-o pe mama lui să plângă. Cel puţin, asta a rezolvat Corabb, în cele din urmă. Nu putea fi altceva, iar dacă ar fi trebuit să se mute pentru a scăpa de clanul Gafan, noul cartier era oricum mai frumos. Şi în ziua în care Grunter a fost ucis, ei bine, ar fi trebuit să ştie mai bine decât să încerce să alunece până sub vagonul acela, iar Corabb l-a lovit cu piciorul în cap de câteva ori nu a avut nimic de-a face cu finalul lui tragic. Nimănui nu i-a plăcut oricum pe Grunter, deşi Corabb probabil nu ar fi trebuit să folosească asta pentru apărarea sa la proces.

Aşa că erau gropile preoţilor pentru tânărul Corabb. Tăierea calcarului nu era o treabă atât de proastă, cu excepţia cazului în care oamenii erau zdrobiţi sau tuşeau plămânii stropind sânge peste tot. Şi aici a început să asculte poveştile spuse de oameni. Trecând timpul. Fusese o greşeală. Desigur, dacă nu ar fi fost revoltă, probabil că ar fi în continuare acolo, zdrobit şi tuşindu-şi plămânii. Şi răscoala - ei bine, dacă se uită înapoi la ea, acesta fusese începutul propriei sale rebeliuni, care mai târziu l-a determinat să se alăture celei mai mari. Totul pentru că oamenii au spus poveşti despre libertate şi zilele dinaintea Malazanilor. Poveşti care probabil nici măcar nu erau adevărate.

Leoman. Leomanul Flailor. Şi Sha'ik şi Toblakai. Şi toţi fanaticii. Şi toate corpurile. Nimic bun în toate astea. *Când crezi că oamenii spun toate acele minciuni* .

A fost Adjunct diferit? Nu mai era sigur. Nu a înţeles toată treaba asta despre a nu fi asistat. Împotriva asta luptase toată viaţa.

Dar acum am un cap şi arde la soare. Şi până în zori vom termina cu toţii, am terminat. Mort şi nimeni nu a mai rămas să vadă. Asta a vrut să spună? Dar... ce rost are asta?

Se născuse încăpățânat. Sau așa spuneau toată lumea. Poate că a creat probleme în viața lui, dar Tarr nu era unul care să se oprească asupra lor. Aici, în această noapte, încăpățânarea era tot ce-i mai rămăsese. Sergent la o echipă de pușcași marini – nu crezuse niciodată că va ajunge atât de departe. Nu cu Fiddler acolo, având grijă de tot ce trebuia să fie îngrijit. Dar acum Fid nu mai conducea această echipă. *Acum e al meu. Eu sunt cel care poate s-o plimbă în pământ. Eu sunt cel care poate să-i privesc murind ca muștele pe pervaz* .

Plănuia să fie ultimul care să cadă – până la urmă avea încăpățânarea lui. Modul lui de a împinge, și de a împinge, până când a împins.

Și-a amintit ziua în care s-au format, oficial, în Aren. Haosul, privirile păzite, toate căteaua care s-a întâmplat. Indisciplinat, nefericit, aproape de a se destrama. Apoi câțiva veterani au intervenit. Lăutar. Sepia. Gesler, Stormy. Și a făcut ce trebuia. *Și atunci am știut că voi rămâne cu asta. Fii soldat. Am avut de urmat și asta a fost destul de bun* .

Încă mai este. Trebuie să fie .

Fiddler e mai departe undeva. Cuttle e chiar în spatele meu. Numai că Adjunct l-a avut comandant și ea m-a ținut în viață atât de mult timp. Vrea un alt marș, îl va primi. Fără întrebări, fără plângeri .

S-a răsucit, și-a privit echipa. „Primul cade, eu personal voi blestema Cele Treisprezece Porți ale Abisului. Sunt înțeles?

— Asta necesită o băutură, spuse Cuttle.

Ceilalți au râs. Nu a fost un râs prea mare, dar pentru Tarr a fost destul de bun. *Vor trece peste noaptea asta. După asta, nu le voi cere nimic al naibii* .

Dacă nu am nevoie .

Himble Thrup își luase un nou nume. Stenografia. I-a plăcut. Vechea linie de familie a lui Thrups, ei bine, frații lui au fost bineveniți. Chestia aia lungă și strânsă care îl lega de unde venise și cine a fost, ei bine, tocmai l-a tăiat. Plecat. Toate rahatul merg într-un sens, toate rahatul merg înapoi în cealaltă direcție, cordonul de naștere putrezit, niciun Thrup nu îndrăznea să atingă. *Snick. Plecat. Bună scăpare* .

Stenografia este, din cauza mâinilor mele scurte, înțelegi? Le-a luat o șopârlă uriașă. Nu, băieți, totul este adevărat. O șopârlă uriașă. Lanțul Kemalles li se spunea, dar noi le spuneam Stumpies, din cauza cozilor lor. Asta s-a întâmplat când eram grea. Da, nu arăt ca un grea. Știu că. Dar nu doar dimensiunea face o grea. De fapt, știu un Dal Honese greu, nu mai mare decât o broască râioasă și nici mai frumos. Totul este atitudine .

Uită-te doar la cei care trag acele frânghii – cei din față. Ce fac, pe numele lui Hood, târând aceste vagoane? Nu contează. Sunt niște grele și cineva le-a spus: „Transportați aceste vagoane” și asta e ceea ce fac. vezi? Atitudine .

Da, i-am oprit la rece, Stumpies aia. S-au legănat sus, noi ne-am lăsat jos. Ne-au dat lama, noi le-am dat scutul. Așa se face. Adevărat, nu

voi minți, nu am plecat mulți dintre noi. Eram depășiți numeric, cu mult depășiți numeric .

Aceste zile? Lucrez pentru sergent-maestru locotenent de cartier Pores. Tocmai s-a întors să verifice o osie crăpată cu trei vagoane înapoi. Fii cu noi în scurt timp. Pe mine? Aștept echipa noastră de marinari, stau de pază, da. Dar au avut o bucată aseară, s-au tăiat puțin, dar nu a mers niciodată mai departe, pentru că nimeni nu are puterea să o ducă mai departe, dacă înțelegi ce vreau să spun. Totuși, aveam nevoie de ceva cusut și altele asemenea. Îi aștept oricând .

Numele este Stenografia -

Ceva tare ca o piatră i-a izbit capul.

Rackle coborî buzduganul, privit cum Stull și Bester târau cadavrul într-o parte. O zeci de oameni obișnuiți își ridicaseră privirea la încăierare și acum priveau cu ochi plictisiți în timp ce mergeau, picioarele lor trăgându-i de parcă acele picioare ar fi fost ultimele părți ale lor încă funcționale.

Rackle nu era pregătit să fie așa. Hood ia-i pe toți, nu era. — Atât pentru bodyguard, spuse el.

'Liniște!' șuieră Bester, dând din cap spre rândurile de transportoare. — Urcă-te în căruță, Rack, dar mergi încet și cu grijă – vor simți greutatea în plus, indiferent de situație.

Rackle mormăi. — Oafs nu mai simt nimic, Best. Dar s-a apropiat de căruță, a întins o mână și a pus un picior pe ajutor și, în timp ce căruța se rostogoli înainte, l-a lăsat să-l ridice de la pământ, frumos și încet așa cum și-a dorit Best.

Rackle a privit cum Stull s-a alăturat din nou lui Bester, iar cei doi s-au topit în întuneric.

Până acum, bine. Undeva în acest vagon, probabil plin de centru mort, se aflau butoaiele speciale ale lui Blistig. Sosise timpul pentru un pahar. Se trase mai sus, sprijinindu-se de baloti în timp ce făcea asta, întinzând mâna spre mai multe mânere. Apa aceea — o simțea. Închide.

Porii ieșiră de sub vagon. — S-a spart direct, spuse el, ridicându-se în picioare. — Ce e în asta? îl întrebă pe bărbatul de lângă el.

Bucătarul de altădată de companie și-a scărpinat barba. — Niște ulei pentru felinare. Potcoave. Ceară, grăsime...

' *Unsoare?* Și nu ți-a trecut prin cap să *folosești* o parte din asta pe blestemata asta de osie?

— Îl păstrăm pentru când s-a înrăutățit, domnule. Da, poate a fost o greșeală.

— În regulă, oftă Pores. — Dă drumul transportoarelor și trimite-le mai departe. Mă voi uita mai atent la ce mai este acolo sus.

— Da, domnule, dar nu cred că cineva se va întoarce pentru orice crezi că mai avem nevoie.

Porii priveau în jur. Au fost lăsați în urmă de tren. *La dracu* . — Chiar și așa, s-ar putea să fie un copil ascuns sub pături, în felul în care

ies târându-se din cele mai puțin probabile locuri. Sau prea bolnav pentru a se mișca.

— Atunci voi continua, domnule.

— Răspândiți transportoarele cu restul.

— Da, domnule.

Pores îl privi plecând, apoi se ridică pe patul vagonului. Încercând să ignore focul pe care cineva îl aprinsese în fundul gâtului și sentimentul său tot mai mare de neputință, se apucă să exploreze.

Butoaiele de grăsime erau aproape goale - mai rămăseseră doar câteva pumni din murdăria râncedă - așa că probabil că oricum n-ar fi fost suficient pentru a salva osia. A încercat să împingă un butoi plin cu potcoave, dar nu mai avea puterea să facă asta. Urcându-se peste ea, lovi cel mai apropiat balot. — Cineva acolo jos? Trezește-te sau lasă-te în urmă!'

Tăcere.

Pores și-a tras pumnalul și a deschis balotul. *Uniforme de rezervă? Zei de jos! Dacă transportatorii află că mă vor jupui de viu* . Mai deschise câteva. Bifați pentru saltele. Plumb împachetat în lână pentru slingers — *nu avem slingers. Cine este stăpânul asta? Oh, eu. corect* . — Așa e tot, mormăi el, domnule-sergent Pores, dă foc pe Cartierul Porilor. Pot să fac asta, locotenente? Poți, pentru că așa îți spun, sau trebuie să duc asta la Fist Kindly? Vă rog, domnule, nu, nu faceți asta. Mă urăște! Ciudat, nu *mă urăște* , domnule sergent. Serios, domnule? Sunt sigur de asta, domnule-sergent. Rezonabil. Sper. Bine, nu mai sunt scuze pentru bătrân - ne urăște pe toți. Iată ce se întâmplă cu un bărbat chel care începe să adune piepteni...

— Pori de cartier de maestru.

El a ridicat privirea. L-am văzut pe Fist Blistig stând în spatele vagonului. 'Pumn?'

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Da, domnule. Cu ce vă pot ajuta?'

— Îmi poți da butoaiele mele.

— Butoaie? Oh, butoaiele alea.

— Treci aici, Pores, nu am chef să mă uit la tine.

S-a urcat spre spatele vagonului, a căzut pe pământ – la impact, genunchii i s-au îndoit sub el și a înjurat când s-a scufundat mai jos.

Și cuțitul destinat inimii lui a intrat în schimb în piept.

Porii au căzut înapoi, alunecând de pe lamă. Sânge stropit, bătând pe pământul prăfuit ca picăturile de ploaie. Se trezi uitându-se la Jade Strangers.

— Bleeder, spuse Blistig, deplasându-se în linia sa vizuală și privind în jos la el. — Asta e bine.

L-a ascultat pe Pumnul plecând și a vrut să râdă. *Mă scutește de o noapte de marș* .

Lucrurile au rămas liniștite pentru o vreme, când a simțit că se stinge. Și apoi a auzit scrâșnetul unui picior pășind aproape de capul lui. A deschis ochii din ochi. *Uite. Este Omul Cenușiu, Grapatorul, vino după mine. Știam că am acordat o atenție deosebită* . Scheletul putrezit s-a ghemuit să-l privească cu prize negre și goale.

Pori a zâmbit. — Lasă-l lângă ușă.

Balm se uită în jur, încruntat. — Deci unde este?

Throatslitter a scos o tuse uscată care l-a lăsat dublat. Într-un genunchi, a gâfâit o vreme, apoi a spus cu o voce ca nisipul de cernere: — Probabil că fac o comisie pentru Pores, sergent.

Deadsmell pufni. 'Misiune? Ți-ai pierdut mințile, Gât? Nimeni nu mai face comisioane. Ar trebui să fie aici. Nu, nu-mi place asta.

Balm și-a scos cârma și și-a zgâriat scalpul. — Gât, urcă-te și aruncă o privire peste el, vrei?

— Nu există nimic care să merite furat acolo sus, sergent.

„Știu asta și tu știi asta, dar asta nu înseamnă că altcineva știe asta. Continua.'

Gemeind, Throatslitter se îndreptă încet. S-a îndreptat spre marginea vagonului.

„Widdershins”, a spus Balm, „du-te și vorbește cu transportatorii, vezi ce știu”.

— Ceea ce știu ei este vederea propriilor picioare, sergent.

'Nu-mi pasă.'

Magul și-a făcut drum spre partea din față a căruței.

— Până la târâre, observă Balm, uitându-se la roțile clătinitoare ale vagonului care treceau pe lângă el. — Vom fi norocoși să facem două leghe în seara asta.

Throatslitter se trase pe bufet.

Cearta cu arbalete care ieșea din întuneric îl prinse în fesa dreaptă. A urlat.

Balm se întoarse, ridicându-și scutul. O ceartă s-a izbit în el, s-a năpustit pe lângă fața lui, tăiând obrazul și urechea. 'Ambuscadă!'

Căruța sa oprit.

Throatslitter căzuse înapoi, doar pentru a cădea pe o parte, un șir de blesteme șuierând dinspre el. Deadsmell se aruncă lângă el. — Stai liniștit, la naiba, trebuie să o tai sau ești inutil!

Dar Throatslitter reușise să treacă cu o mână în jurul axului certurii. L-a smuls, a aruncat-o într-o parte.

Deadsmell se uită la bărbat – nu scosese niciun sunet.

Cu mâinile însângerate, Throatslitter făcu semn: *Cineva în căruță* .

Vindecătorul dădu din cap, se uită în jur – Balm se ghemuise în spatele scutului său, cu sabia scurtă pregătită. Widdershins nu era de văzut nicăieri. Ultimii obișnuiți de pe acest flanc pur și simplu dispăruseră și, deși strălucirea Străinilor picta acum tigaia deșertului într-un verde strălucitor, atacatorii lor nu erau văzuți nicăieri.

Deadsmell a strâns o pietricică și a aruncat-o către Balm. I-a lovit șoldul și capul sergentului s-a răsturnat.

Mai multe semnale de mână.

Balm a dat înapoi până când a fost apăsat de roata din față a vagonului. Cu limba a încercat să lipească sângele care i se prelingea pe obraz. A aruncat o serie de gesturi spre dreapta lui, apoi a aruncat o privire înapoi la Deadsmell și, cu limba șerpuind din nou, a dat din cap.

Mulțumesc lui Hood . Deadsmell întâlni ochii lui Throatslitter, ridicându-i capul în sus. *Faceți un spectacol* .

Străgându-și cuțitele, Throatslitter s-a ghemuit.

Rackle se ținea perfect nemișcat. Nu chiar așa cum plănuiseră ei asta. Un rănit să arate până acum. Pumnul nu ar fi fericit, dar poate ar putea salva această mizerie.

L-a auzit pe cel rănit șuierat: — Ridică-te deasupra, Deadsmell, și aruncă o privire în jur.

— Ți-ai pierdut mințile, Gât?

— Doar fă-o, mârâi sergentul.

Greutatea vagonului s-a deplasat. *Uite ca vine. Hei, Deadsmell, am o surpriză plăcută care te așteaptă* . Își strânse mai tare buzduganul din mâna dreaptă.

Un sunet din spatele vagonului. S-a răsucit să-l vadă pe cel rănit alunecând în vedere. *La naiba!*

Încă un fior al căruței, când Deadsmell începu să se tragă pe lateral.

Rackle se uită la Throatslitter și îl văzu pe bărbat rânjind.

E timpul să pleci. S-a ridicat, s-a învârtit-

Widdershins i-a zâmbit ticălosului în timp ce-și înfipse sabia scurtă în intestinele bărbatului, apoi sus sub inima lui.

— Stai jos, Wid! Sâsâit Gâtul.

A lăsat ca greutatea corpului să-l tragă în jos în spatele unor baloturi. — Unde este celălalt? el a intrebat.

— Mai mult de unul, răspunse Deadsmell, alunecându-se din lateral. — Doi, cred. Lunetiști cu arbalete, probabil zac în gropi puțin adânci undeva acolo.

Căruța se legăna violent din partea opusă și o clipă mai târziu sergentul Hellian îi privea în jos. — Voi, băieți, aveți probleme?

— Capul jos, sergent! Throatslitter șuieră: — Lunetiști!

'Oh da? Unde?'

— Afară în deșert.

Ea își miji ochii în direcția arătată de el, apoi se răsuci. — Răspândește-te, echipă – vom avansa pe niște poziții săpate. Timpul de vânătoare a gopher. Oh, și scuturi sus, au arbalete.

Deadsmell se uită la Throatslitter, care clătină pur și simplu din cap.

— Ascultă, sergent...

— Ai aici un rănit, vindecător, a subliniat Hellian, apoi ea se cățără, urmată de doi soldați din echipa sa. Alții ocoliseră căruța, înaintând încet pe flanc. Hellian a căzut jos. — Sergent Balsam, ține-te bine? Ne descurcam.'

— Nu le vei găsi, răspunse Balm. — Am văzut câteva umbre fugind.

'Într-adevăr? In ce directie?'

— La obișnuiți. Le-am pierdut, Hellian.

Femeia s-a lăsat. — Ce căutau?

— Hood știe.

După ce a observat toate acestea de pe vârful vagonului, Deadsmell sa întors. — Bună treabă, Wid, deși ar fi fost bine să-l fi luat în viață.

— Nu eram interesat să vorbesc, răspunse Widdershins. — Probabil că l-au ucis pe Shorthand.

Deadsmell era tăcut. Ar fi trebuit să se gândească la asta. — Trebuie să-l căutăm.

— Și lăsați căruța? întrebă Tăietor de gât.

„ Nu e nimic pe căruța asta! '

— Corect, îmi pare rău. Am fost prins, cumva. Oricum, mă îndoiesc că pot merge, așa că pot să stau în urmă și să mă pazesc.

— De unde l-ai luat, Gât? întrebă Widdershins.

— Unde înseamnă că nu pot merge, Wid.

— În fund, explică Deadsmell. — Nu sângerează – cearta aia a lovit osul?

— Nu crede.

"Minune, cu slaba ta..."

— Du-te doar să găsești Stenografia, vrei?

Deadsmell dădu din cap către Widdershins, iar cei doi coborîră din căruță.

Pe măsură ce toate astea se întâmplaseră, restul coloanei pur și simplu le ocolise. Pe acest flanc, echipa sergentului Urb sosise și, după câteva cuvinte cu Balm și Hellian Urb, și-a condus pușcașii marini mai departe. Balm și-a înfruntat cei doi soldați.

„Am fost vizați în mod special”, a spus el.

— Butoaiele marcate, spuse Widdershins. „Nu contează că am folosit totul pentru copii. Încă cred că ne reținem.

— Blistig, spuse Deadsmell.

Fața lui Balm se răsuci de dezgust și își întinse mâna pentru a-și șterge mai mult sânge de pe obraz. Apoi și-a lins degetele. „Uciderea ofițerilor este un lucru... dar un Pumn? Nu știu.'

— Cine s-ar plânge? a cerut Deadsmell.

— Este o revoltă.

— Nu mergem împotriva comenzii Adjunctului în asta...

'Gresit. Într-un fel, asta este exact ceea ce facem. L-a făcut Pumn.

— Dar acum încearcă să-și omoare propriii soldați!

— Da, Deadsmell.

Widdershins șuieră pentru a le atrage atenția. — Vine T'lan Imass, sergent.

'Acum ce?'

Silueta s-a oprit înainte de Deadsmell. — Vindecător, este nevoie de tine.

— Ai trecut cu mult de a ajuta...

— Cel numit Pores moare din cauza unei răni de cuțit. Vei veni?'

Deadsmell s-a transformat în Balsam.

— În regulă, spuse sergentul. — Mă duc să-l găsesc pe Kindly.

Nasul scurt fusese tăiat liber. Ceilalți au fost de acord că ar trebui să fie el și s-a dus și i-a găsit pe Flashwit și Mayfly, iar puțin mai târziu, Saltlick li sa alăturat. Niciunul dintre ei nu a spus prea multe, dar era clar că Shortnose era la conducere. Nu știa de ce, dar oricum nu avea chef să se certe, așa că el era dacă voia sau nu.

I-a condus în presa obișnuiților, unde soldații s-au topit din calea lor și cu ochii toți scobiți și bântuiți i-au urmărit în timp ce treceau pe lângă ei.

Poate că fuseseră înhămați ca boii, dar asta nu însemna că nu acordau atenție la orice se întâmpla în jurul lor. Cea mai mare parte nu a meritat să le mesteci, dar uneori au rămas un comentariu nepăzit și apoi, când a sosit altceva, a revenit și lucrurile au început să aibă sens.

Nu erau boi. Erau grei. Iar ei ajunsese vestea că Shorthand avea un craniu rupt și probabil că nu avea să dureze noaptea și că o echipă de pușcași marini fusese în ambuscadă, cu unul dintre ei doborât, dar, din fericire, nu era mort. Părea ca cel care i-a spart capul lui Shorthand a fost eviscerat de un marinar, dar cel puțin doi atacatori mai scăpaseră.

Shortnose știa că nu erau doar doi. Doi cu arbalete, da, furați dintr-o căruță. Cel puțin alți șapte cu ei, totuși. Banda de bătăuși a lui Fist Blistig.

Fiecare armată le avea. Erau probleme doar când un prost le punea pe toate la un loc, iar Blistig făcuse tocmai asta.

Spărgând capul un greu? Și din spate? Asta avea nevoie de răspuns. Stenografia fusese un nod în ferăstrăul Stumpies. Tocise o mulțime de dinți la acel ferăstrău. Ghinion în privința degetelor, dar tăierea lemnului este o afacere periculoasă, aproape — Shortnose se încruntă — aproape la fel de periculoasă ca a fi un grea.

Păcat că Blistig nu era cu echipajul său când l-au găsit. Totuși, nu l-ar fi ucis. Lăsați-l să privească cum pătrund în gașca lui, dezarmându-i și rupându-i brațele și picioarele, cu cel puțin o ștampină în jos de la Mayfly zdrobind pelvisul unui prost, făcându-l să se stropească în ambele direcții. Da, ar fi fost grozav pentru Pumnul să vadă când Saltlick a găsit una dintre arbalete furate și a încercat să o blocheze până la capăt în gura unui bandit. Lucrurile s-au rupt, s-au rupt și s-au rupt, dar el a ajuns până la mijlocul gâtului, ceea ce era ceva. L-au lăsat acolo.

Shortnose și Flashwit pur și simplu și-au folosit pumnii și au bătut fețele în pulpe însângerate, și asta a luat o mulțime de pumni, dar singurii oameni care se uitau erau obișnuiți și, în cele din urmă, acei obișnuiți au început să meargă din nou, deoarece nu mai era nimic altceva de făcut.

Cineva a orbit o grea. Asta nu s-a făcut. Vreodată.

Dar chiar și Shortnose a fost surprins când un obișnuit, un sergent care-și conducea echipa pe lângă ei, a privit în jos la trupurile interlocutorilor și a scuipat pe cel mai apropiat - nicio scuipă adevărată, doar sunetul, înjunghierea din cap, suficient de clar pentru a-i fi luat. intelesul sau. Iar Shortnose s-a uitat la Flashwit și apoi la Saltlick și au dat din cap.

Așa cum cei grei nu erau toți boi, cei obișnuiți nu erau toți catâri de haita. Au văzut, au ascultat. Ei se hotărâseră. Și asta a fost bine.

Mai bine asta decât să-i omori pe toți, nu-i așa? *Asta ar dura toată noaptea. Sau chiar mai mult* .

— L-am găsit, Pumn, spuse căpitanul Raband.

Am apelat la Balm. — Trageți-i pe toți înapoi acum – asta e între mine și Blistig, înțeles?

Sergentul a dat din cap, apoi a ezitat. 'Pumn? O să-l omori, nu-i așa?

'Sergent?'

— Ei bine, domnule, doar că... dacă nu vrei, din cauza unor reguli sau ceva, un cuvânt pentru Throatslitter, sau Smiles care face parte din echipa lui Tarr, sau...

— Marine, ascultă bine ce am să spun. Cu excepția cazului în care vrei să-l vezi pe unul dintre pumnii tăi executați, nu vei atinge Pumnul Blistig. Sunt înțeles?

— Îmi cer scuze, Pumn, dar când va răsări soarele, ne vom târî cu toții, dacă asta. Deci acea amenințare nu înseamnă mare lucru, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ne-am găsit o listă sub numele lui Blistig, Fist, și ne așteptăm să crești o linie roșie drăguță chiar prin ea, începând cu el.

— Vorbești revoltă, sergent.

— Cuvânt urât, acela, domnule. Cum l-au numit Bridgeburners? *Taierea* . Vechiul obicei Malazan, nu? A luat-o de la Împărat însuși, de fapt, și apoi de la Împărăteasa, care a făcut același lucru.

— Cum a căutat să facă cu Wickan, sergent, sau ai uitat?

— Da, ușor să te lași dus, domnule. Dar în seara asta vorbim despre un bărbat.

Am aruncat o privire spre Raband, care aștepta. — Pumnul este singur, căpitane?

'Nu, domnule. Fist Sort și căpitanul Skanarow sunt alături de el, alături de căpitanul Ruthan Gudd. S-a exprimat o acuzație, domnule –

plănuiam să vă spun pe drum, dar, și îi aruncă lui Balm o privire, Ruthan Gudd spune că e sânge pe cuțitul lui Blistig. Sângele porilor.

Balm a înjurat. — Gălcile însângerate ale lui Togg! *Cu mâna lui?* '

Raband ridică din umeri.

— Mai departe, căpitane, spuse cu amabilitate, atât de liniștit încât cuvintele abia au purtat.

Balm i-a privit plecând.

Deadsmell a urmat un pas în spatele ghidului său. În față, celălalt T'lan Imass ridicase o prelată. Felinarele erau aprinse, obloanele alunecau înapoi, fitilele înălțate și aprinse. Fusese un drum lung înapoi pe potecă, patruzeci sau mai mulți pași. În apropiere era ghemuit un vagon. În lumina aspră de sub prelată, văzu trupul lui Pores.

Sânge peste tot. El nu va supraviețui asta . Trecu pe lângă T'lan Imass și își croi drum pe sub prelată, căzând în genunchi lângă Pores. A studiat rana. *Acesta este o sângerare. Deasupra inimii. Ar trebui să fie deja mort* . Dar putea vedea pulsul slab, împingând firicele subțiate de sânge. Respirația bărbatului era superficială, zguduitoare. *Nici un plămân. Te rog, nu un plămân* . — Nu am nicio magie aici, spuse el, ridicând privirea și văzând nimic altceva decât fețe ofilite, fără viață, care se uitau înapoi la el. *La naiba, nici un ajutor acolo* .

Se uită înapoi la Pores. — Am văzut interiorul multor oameni, mormăi el. „Vii și morți. Bine. A avut un profesor, cândva, un preot. Comoda morților. Avea niște noțiuni radicale. Doamne, de ce nu? O să moară oricum.

Deadsmell și-a scos trusa de cusut. „S-a spus că ar trebui să fie posibil să intri chiar în interiorul unui corp, să prindeți sângera și apoi să o coaseți la loc, chiar acolo înăuntru. Nu că va ajuta prea mult dacă are și un plămân perforat. Dar fără spumă de sânge la gură. Nu încă. Deci... cred că o să încerc. El a ridicat privirea. „Voi doi, am nevoie de mâinile voastre — am nevoie de rana ținută deschisă, cât de largă o puteți face — Doamne, sunt degetele urâte pe care le-ai avut Imass.

„Nu există nimic care să trăiască în mâinile noastre”, a spus unul dintre ei.

— Ce legătură are asta cu ceva? întrebă Deadsmell.

— Nu vom purta nicio infecție în carnea lui, vindecător.

— Nu, dar probabil că lama de cuțit care a făcut asta.

— Sângerarea lui a curățat rana, vindecatoare. Cel mai mare risc de infecție va fi de la mâinile și instrumentele tale.

Trecând un ac cu intestin, Deadsmell se încruntă. — Bătrânul preot ți-a împărtășit părerea. Dar nu pot face nimic în privința asta, nu-i așa?

'Nu.'

Vederea lui Deadsmell s-a învârtit pentru moment, apoi s-a stabilit din nou. *Necrezut. Mor, chiar dacă încerc să salvez un alt bărbat să nu facă la fel. Și într-adevăr, are vreun rost la asta?*

Două Imass îngenuncheaseră, întinzându-se să deschidă rana.

— Bagă-ți degetele – trebuie să văd cât de mult pot. Nu, stai, acum tot ce văd sunt degetele tale.

Unul a vorbit. 'Vindecător. Unul dintre noi va ține rana deschisă. Celălalt va ajunge înăuntru și va găsi cele două capete tăiate ale vasului.

'Da! Asta e! Și odată ce le ai, strânge cu putere — oprește fluxul de sânge — și apoi adună-le împreună, ca să le pot vedea.

— Suntem gata, vindecatoare.

— A pierdut mult sânge. E în stare de șoc. Probabil că asta nu va funcționa. Surprins că nu e deja mort. S-ar putea să-l ucid. Sau va muri mai târziu. Pierderi de sange. Infecție.' S-a oprit, s-a uitat peste chipuri goale, holbate, fără viață. — În regulă, trebuia să scot toate astea din drum. Aici merge.

Ei așteptau bine pe o parte a potecii. Capătul zdrențuit al coloanei trecuse deja. Blistig stătea în fața celorlalți, cu brațele încrucișate.

Cu amabilitate și Raband și-au făcut drum.

Deasupra lor, Străinii de Jad străluceau cu o lumină verde suficient de strălucitoare pentru a arunca umbre ascuțite și părea că aerul în deșert însuși era confuz, nu chiar atât de rece pe cât ar fi trebuit să fie. Nu bătea vânt și liniștea înconjura grupul.

Blistig întâlni ochii lui Kindly neclintit. — Am executat un trădător în seara asta, cu amabilitate. Asta si nimic mai mult. Mă țineam de rezerve de apă, știind că va veni o vreme de mare nevoie.

— Într-adevăr, răspunse amabil. — Câte butoaie a fost din nou? Patru? Cinci?'

— Pentru corpul ofițerilor, cu amabilitate. Cu unii, dacă am judecat așa, la pușcașii marini și greii. Nu ar fi fost mult, desigur, dar ceva... poate suficient. Adjunctul nu a spus clar? Marinii și greii înaintea tuturor. De fapt, restul nu contează.

— Locotenentul Pores nu era sub comanda ta, Blistig.

— Actele de trădare sunt de competența oricărui ofițer de comandă care se întâmplă să fie prezent, cu amabilitate. Am acționat conform legii militare în această chestiune.

— Acea apă, a spus Ruthan Gudd, a fost distribuită copiilor Șarpelui. Prin comanda directă a Adjunctului.

— Adjunctul nu știa nimic despre asta, căpitane Gudd, așa că ceea ce spui nu are sens.

Faradan Sort pufni. — Știam cu toții despre hash-ul tău, Blistig. Tocmai te așteptăm să faci mișcarea ta. Dar nu poți să recuperezi ceea ce nu a fost niciodată al tău în primul rând, nu contează că acum totul a dispărut. Dacă a fost vreo trădare aici, Blistig, a fost a ta.

El a rânjit. „Acolo ați pierdut urma — voi toți! Toate aceste gunoaie „suntem în asta împreună” – astfel încât un umil săpător de latrine să primească aceeași porție ca un Pumn, sau un căpitan, sau blestemata Adjunctă însăși – nu așa este lumea și pe bună dreptate! Noi, înalții născuți, suntem cei care am câștigat cea mai mare parte. Din cauza

responsabilităților noastre mai mari, a abilităților și talentelor noastre mai mari. *Asta e* ordinea lumii, prieteni.

— N-am știut niciodată că ești înalt născut, Blistig, a comentat Faradan Sort.

Bărbatul se încruntă. — Există și alte căi către privilegii, Sort. Uită-te la tine, până la urmă, un dezertor al Zidului, acum iată-te, un Pumn blestemat. Și cu amabilitate aici, direct din rândurile obișnuite, iar urcarea aia nu a fost tocmai meteorică, nu-i așa? Decenii de mediocritate, nu, cu amabilitate? Ai ajuns să supraviețuiești tuturor celorlalți.

— Tot ce spui, Blistig, spuse Ruthan Gudd, subminează argumentul tău inițial. Se pare că nu există nici un înalt născut printre noi aici. De fapt, numai Adjunctul poate face această afirmație.

— O femeie care și-a trădat propria clasă, spuse Blistig, cu un rânjet rece. „Trădarea începe de la vârf când vine vorba de Bonehunters".

— Atunci ai de gând să-i omori pe toată lumea, Blistig?

— Cu drag, se pare că nu trebuie, nu? Am terminat. Toate aceste avertismente s-au dovedit adevărate. Acest deșert nu poate fi traversat. Am eșuat. Din toate punctele de vedere, am eșuat. A scuturat din cap. — I-am făcut lui Pores o favoare blestemată. Am făcut-o repede.

— Te aștepți ca unul dintre noi să o facă la fel de repede pentru tine? l-a întrebat Ruthan Gudd.

Blistig ridică din umeri. 'De ce nu? nu-mi mai pasă. Eu chiar nu. Ea ne-a ucis deja pe toți. Va fi lama ta, căpitane Gudd? Fă-mi o favoare — fă-o cea înghețată.

— Nimeni nu te va ucide în noaptea asta, spuse Kindly. Își desfăcu cureaua cu sabia și o aruncă într-o parte. „Noi purtăm aceste titluri. Pumnii. Să le găsim sensul inițial, tu și cu mine, Blistig.

— Glumești, bătrâne.

Faradan Sort se întoarse alarmat către Kindly. 'Ce faci? Să-l tragem înaintea Adjunctului. Cu amabilitate!'

Dar bărbatul a înaintat. Și Blistig s-a mutat să-l întâmpine.

Doi bărbați prea slabi pentru a-i face vreun rău real celuilalt. Lupta a fost jalnică. Lovituri care nu puteau rupe pielea, lovituri care abia puteau învineți. Trei sau patru schimburi și ambii bărbați erau îngenunchiați la trei pași unul de celălalt, gâfâind, cu capetele în jos.

Când Kindly ridică privirea, Blistig i-a aruncat nisip în ochi, s-a trântit înainte, a apucat capul lui Kindly și l-a împins pe un genunchi.

Sort se mișcă să intervină, dar Ruthan Gudd întinse mâna și o reținu.

Impactul ar fi trebuit să-i spargă nasul lui Kindly, dar nu a făcut-o. I-a lovit Blistig cu pumnul în picioare.

Bărbatul scoase un mormăit sugrumat, lăsându-se pe o parte.

Am încercat să se ridice, a căzut înapoi, apoi s-a rostogolit pe spate, cu ochii strânși, pieptul îi simțea răsuflarea.

— Asta e, spuse Ruthan Gudd. — S-au terminat.

'Prost!' se răsti Faradan Sort, trăgându-și brațul din strânsoarea lui Gudd. S-a dus să stea peste cei doi bărbați. 'Ce rost avea? Dacă soldații de acolo de sus ar fi văzut asta, proști inutil! Blistig, dacă nu am fi toți pe cale să murim, te - *aș* ucide. Dar nu meriți acea milă – nu, vei suferi noaptea asta la fel ca toți ceilalți. Ea s-a întors. — Căpitane Raband, ajută-ți Pumnul.

Blistig reuși să se pună înapoi în genunchi și se ridică încet. — Ne-a omorât pe toți. Pentru nimic.' Și-a mutat privirea de la o față la alta. „Da, văd asta în ochii tăi, fiecare dintre voi, nu aveți nimic de spus pentru a face totul diferit. Ea ne-a omorât. O știi la fel ca mine. Deci, vrei să mă omori? Vrei să-i faci treaba pentru ea? S-a urcat, cu greu, în picioare. „Dă-mi demnitatea de a muri pe cont propriu".

— Ar fi trebuit să înțelegi valoarea asta, spuse Ruthan, înainte să bagi un cuțit în Pores, Pumn Blistig.

— Poate că ar fi trebuit. Dar m-a mințit și nu-mi place să fiu mințită. Arătă cu degetul către Kindly. — Nu am terminat, tu și cu mine. Te voi aștepta la Poarta lui Hood, bătrâne.

— Patetic, șuieră Faradan Sort.

L-au lăsat pe Blistig acolo unde se afla și, așa cum se ținea, avea să treacă ceva timp până când va fi gata să înceapă să meargă din nou. Skanarow s-a mutat alături de Ruthan Gudd.

— Speram să-l omorâm, spuse ea, pe sub răsuflarea ei. — La urma urmei, bărbatul este un criminal. Pores nici măcar nu purta o centură de arme, iar cuțitul îi era înfipt adânc mânerul într-un balot de pe vagon.

— Dacă cineva îl va căuta pe Blistig la Poarta lui Hood, acesta va fi locotenentul Pores, nu crezi?

Dar Skanarow clătină din cap. „Nu am crezut niciodată în răzbunare dincolo de Porțile Morții. Nimeni nu stă ghemuit de cealaltă parte cântărind și echilibrând cântarul unei vieți. S-a împiedicat ușor și Ruthan s-a mișcat să o prindă. A simțit-o momentan căzută împotriva lui. — La naiba, s-ar putea să nu trec noaptea.

— O vei face, Skanarow. Nu te las să mori, mă înțelegi?

— Nu există nicio cale de ieșire și știi asta, iubirea mea. Știi, nu poți ascunde ceea ce văd în ochii tăi.

Nu a spus nimic, pentru că nu era nimic de spus.

— O să mă uiți, nu-i așa? În cele din urmă. Ca... toate celelalte.

— Nu spune asta, Skanarow – este un lucru greșit să gândești. Pentru oamenii... ca mine... nu trebuie să uităm că acesta este blestemul nostru. Este amintirea.

Zâmbetul ei era slab și se desprinse de jumătatea lui în îmbrățișare. — Atunci te implor, iubire, fă tot ce poți să mă uiți. Nu lăsa

nicio amintire în urmă care să te bântuie - lasă totul să se estompeze. Nu ar trebui să fie greu – ceea ce am avut nu a durat mult, nu-i așa?

Mai auzise astfel de cuvinte. *Și de aceea amintirea este un blestem* .

Blistig s-a întors cu fața spre drumul în care veniseră. În depărtare, putea distinge strălucirea felinarelor, luminile legănând jos până la pământ. Încruntat, i-a privit cum se apropiau.

Ea ne-a ucis. În zorii zilei, când vom termina cu toții, neputând mai face un pas, mă duc la ea. Am de gând să înfig un cuțit în ea. Nu o rană mortală, nu imediat, nu. În stomac, unde acizii se vor scurge și vor începe să o mănânce din interior spre exterior. Și voi îngenunche asupra ei, uitându-mă în jos la durerea ei, și asta va fi cea mai dulce priveliște pe care o voi vedea vreodată. O priveliște care mă duce chiar în moarte .

Dar nici asta nu va fi suficient, nu pentru ce ne-a făcut ea. Vă rog, la Poarta lui Hood, va trebui să așteptați, pentru că nu voi termina cu Tavore Paran din Casa Paran .

T'lan Imass, purtând o targă improvizată pe care zăcea un trup înfășat. Pe lângă aceasta, un marin cu sânge acoperindu-i mâinile și antebrațele.

Blistig miji când se apropiau.

T'lan Imass trecu pe lângă el și Pumnul privi în jos la fața palidă a bărbatului de pe targă. El a mormăit.

Marina se opri în fața lui, salută. — Pumnul, spuse el.

— Porii nu au murit încă? Ce rost avea asta, vindecatoare?

Răspunsul lui Blistig a fost un pumn care i-a izbit fața, destul de tare încât să-i zdrobească nasul, să-l facă să se clatine înapoi. Poticnindu-se, căzând la pământ. Sângele curgând jos, zăcea uluit.

Vindecătorul se mișcă să stea deasupra lui. — Ideea este, Pumn, spuse el, masându-și mâna, cu toate rahaturile prin care a trecut Pores din cauza ta, am decis să-l facem un marin onorific. Acum, bagi un cuțit într-un coleg de marina și, ei bine, suntem plecați pentru tine acum. Mă înțelegeți, domnule? Marinii sunt în căutarea ta.

Blistig l-a ascultat pe bărbat plecând în urma lui T'lan Imass. A ajuns pe o parte pentru a scuipa muc și sânge, apoi a mormăit râzând. *Da, și un om este măsurat de dușmanii săi* .

Faceți tot ce este mai rău, marinari. Atâta timp cât ajung mai întâi la ea .

Trecu ceva timp până când reuși să-și recapete picioarele, dar când porni după coloană, pașii lui erau înțepeni, zvâcniți, plini de o forță peste tot ce cunoștea înainte. În capul lui, trei cuvinte au făcut o mantră. *Sa o vad. Sa o vad. Să o văd* .

Tabăra Khundryl era strânsă, dar oamenii care făceau sarcina se mișcau cu încetineală dureroasă. Ghearele de pe piele păreau să-i tragă în jos, iar Badalle a privit în mijlocul a douăzeci și ceva de copii ai lui Rutt, cum tot ce urma pentru această ultimă noapte era așezat la locul său - totul, în afară de cortul mamei, și ea încă nu a apărut.

Moașele și alte femei ieșiseră mai devreme, cu expresii păzite și, deși nu putea fi sigură, în mintea lui Badalle nu văzu decât trei siluete rămase înăuntru. Tatăl, mama și copilul. Atunci aceasta ar fi ultima lor casă?

Un copil Khundryl s-a apropiat de Saddic, apăsând în mâinile lui încă o jucărie - un blat de os sau un fluier, ea nu a putut să-l vadă înainte ca Saddic să-l strecoare în sac și să-i zâmbească mulțumirile. Un sac nou, prea mare pentru a fi transportat acum. Copiii Khundryl i-au adus jucării toată ziua.

De câte ori a privit acea procesiune, a vrut să plângă. Ar fi vrut ca Saddic să plângă. Dar ea nu înțelegea de ce dorea asta – până la urmă erau amabili. Și nu știa de ce îi vedea pe acei copii Khundryl de parcă ar fi fost doar slujitori ai ceva mai mare, ceva aproape prea mare pentru cuvinte. Nu la instigarea adulților, nici măcar a mamelor și a taților. Nici la ordinul milei. Nu își doreau jucăriile? Văzuse lucruri atât de prețioase așezându-se în mâna lui Saddic, văzuse niște ochi strălucitori și strălucitori ridicându-se timid către Saddic în momentul dăruirii, apoi căzând din nou - copii fugind, prea ușori, aruncându-se în brațele prietenilor lor și asta a continuat și a continuat și Badalle nu înțelegea, dar cum o durea inima. Cât de mult voia ca Saddic să plângă, cum voia să-și simtă propriile lacrimi.

A rostit o poezie pe sub răsuflarea ei.

„Șerpii nu știu să plângă.
Ei știu prea multe
și tânjesc după întuneric.
Ei știu prea multe
și temeți-vă de lumină.
Nimeni nu dă cadouri șerpilor,
si nimeni nu le face cadou.
Ele nu sunt nici date
nici primite.
Totuși, în toată lumea,
șerpii nu știu să plângă.

Saddic a studiat-o și ea a știut că el auzise. Bineînțeles că a fost pentru el, această poezie, deși ea bănuia că el nu știa asta. *Dar omul care îl va găsi o va face. Poate că va plânge, când noi nu putem. Poate că va spune această poveste în așa fel încât să-și facă ascultătorii să plângă, pentru că nu putem* .

Un bătrân Khundryl a venit atunci și l-a ajutat pe Saddic să-și încarce geanta cu jucării într-un vagon. Când băiatul aruncă o privire spre Badalle, ea dădu din cap. S-a urcat să se așeze lângă comoara lui. Și acolo, credea el, va muri.

Dar nu trebuie să fie. Cum va supraviețui? Mi-aș dori să știu răspunsul la asta, pentru că în el se ascunde un secret .

Clapa cortului de naștere a fost dat deoparte și tatăl a apărut. Ochii lui erau plini de plâns, dar în ei era un foc. *El este mândru. El este sfidător în mândria lui și ne-ar provoca pe toți. Îmi place acest aspect. Așa ar trebui să arate un tată* . Apoi, în spatele lui, ieși, nesigură pe picioare, lăsând de epuizare, iar în brațe o formă mică mănunchiată.

Badalle a gâfâit când l-a văzut pe Rutt mergând spre ei – de unde venise? Unde se ascunsese?

Cu brațele strâmbe, cu o nevoie teribilă în chipul lui străvechi, a mers să stea în fața mamei.

Angosimea îi cuprinse inima lui Badalle și ea se clătină dintr-o slăbiciune bruscă. *Unde este Held? Held a dispărut. Held a dispărut de mult. Și ceea ce Rutt purta în brațe eram noi, tot așa. El ne-a purtat* .

Mama s-a uitat la acest băiat, iar Badalle a văzut acum că era bătrână – la fel era și tatăl, suficient de mare pentru a fi bunici – se uită la Rutt, brațele lui goale, fața devastată.

Ea nu înțelege. Cum poate ea? Nu poate răni pe nimeni, nu pe Rutt. El a purtat speranța noastră, dar speranța noastră a murit. Dar nu a fost vina lui, nu a fost vina lui. Mamă, dacă ai fi fost acolo - dacă ai fi văzut -

Și ea a făcut un pas înainte, acea bătrână, acea mamă cu ultimul ei copil, acest străin, și și-a întins ușor copilul în brațele lui Rutt.

Un dar peste măsură, iar când ea i-a așezat un braț pe umerii lui, trăgându-l înainte, astfel încât el să poată merge cu ei – ea și soțul ei – și au pornit, încet, așa cum era tot ce putea ea, în urma lui. cel mai apropiat vagon și toți Khundrylii au început să se miște... Badalle rămase nemișcat.

Saddic, îți voi spune să-ți amintești asta. Aceștia sunt Khundryl, dătătorii de cadouri. Îți amintești de ei, nu-i așa?

Și Rutt a mers ca un rege.

De unde stătea, Saddic a privit cum făceau loc într-un vagon Khundryl pentru mamă, și pentru Rutt și copilul ei pe care îi ținea, apoi au pornit să ajungă din urmă cu restul armatei. Omul care era tatăl a luat jugul de plumb de la capul căruței și s-a încordat de parcă el singur ar fi putut să poarte această povară.

Pentru că nu era nicio povară.

După cum Saddic știa bine, cadourile nu sunt niciodată.

În față, deșertul se întindea mai departe. Fiddler nu putea să-i vadă niciun sfârșit și acum credea că nu o va face niciodată. Și-a amintit de acel țărm străvechi de oase, cel pe care îl lăsaseră în urmă ceea ce părea cu un secol în urmă. Nu li s-ar fi putut acorda nici un avertisment mai clar, dar ea nu ezitase.

A trebuit să i-o înmâneze. Lumea era dușmanul ei și ea avea să o înfrunte fără să clipească. Ea îi condusese pe acest drum al suferinței în numele Zeului Infirm și, către acel zeu, ce altă cale ar fi putut fi? Ea făcea din ei cel mai mare sacrificiu – a fost la fel de brutal și de simplu ca atât? Nu o credea capabilă de așa ceva. Voia să refuze chiar gândul.

Dar iată că a mers, cu cincizeci sau mai mulți pași înaintea tuturor. Până și copiii Khundryl au plecat, lăsându-l în pace. Și în spatele lui, o masă zdrobită de umanitate, târându-se cumva înainte, ca o fiară cu coloana vertebrală zdrobită. Ea predase toată formația, fiecare soldat mișcându-se conform puterilor sale. Își purtau armele pentru că uitaseră un moment în care nu o făceau. Și trupurile au căzut, unul câte unul.

Sub lumina macașă a Străinilor de Jad, Lăutarul și-a pus ochii pe linia plată îndepărtată a orizontului, cu picioarele foarfece sub el, mușchii prea morți pentru a simți durere. Își ascultă propriile respirații, șuierând în timp ce aerul se zbătea în sus și în jos pe o trahee umflată și uscată. Într-un peisaj atât de vast, și-a simțit lumea contractându-se, pas cu pas și, în curând, știa el, tot ce avea să audă va fi propria sa inimă, bătăile urcând în jos, pierzând orice ritm și, în cele din urmă, căzând nemișcate.

Momentul acela a așteptat undeva înainte. Era pe drum să-l găsească.

Mișcare șoaptă în jurul lui acum, ieșind dintr-o minte febrilă. Văzu un călăreț lângă el, suficient de aproape încât să-și întindă mâna, dacă voia așa, și și-a pus o mână pe umărul petic și stricat de sare al fiarei. Omul care călărea fiara pe care îl cunoștea prea bine.

Si-a rupt piciorul. Un stâlp răsturnat, dintre toate. Mallet — te văd — ai vrut să lucrezi la piciorul ăla. Am fost al naibii de insubordonat în privința asta, de fapt. Dar nu a ascultat. Asta e problema lui, ascultă doar când are chef .

Trotts, ești încă cel mai urât Barghast pe care l-am văzut vreodată. Ei i-au crescut așa în tribul tău, nu-i așa? Ca să sperii mai bine inamicul. Ți-au crescut femeile să fie și pe jumătate oarbe? Păstrați pietrele echilibrate, doar așa puteți trece .

Deci unde este Quick Ben? Kalam? Vreau să vă văd pe toți aici, prieteni .

Hedge, ei bine, a ieșit din această cale. Nu pot să-l privesc în ochi zilele astea. Este singura întorsătură proastă din toată treaba asta, nu-i așa. Poate poți vorbi cu el, sergent. Spune-l înapoi cum ar trebui să fie .

— Hedge este acolo unde îl vrem, Fid.

Ce?

— L-am trimis la tine... la asta, vreau să spun. A mers pe un drum singuratic înapoi, sapătorule.

Apoi Mallet vorbi. — Pariez că a crezut că a reușit și el până la capăt, când a stat în fața ta, Lăutar. Doar ca să te am înapoi.

Eu... o, dumnezei. gard viu. Ar fi bine să-l găsesc, să-l mestec pe toate, să vină în zori - vom ajunge atât de departe, nu-i așa, sergent?

— Până când se ridică, da, saper. Până când se ridică.

Și apoi?

— Ești atât de nerăbdător să ni te alături?

Whiskeyjack — vă rog — unde aș mai merge?

— Dacă doar așteptam zorii, soldate, ar trebui să întrebi, de ce, pe numele lui Hood? Crezi că te-am vedea că treci prin toate astea degeaba? Și apoi este Hedge. El este aici să moară alături de tine și atât? L-am trimis la tine ca să te poți săruta și să te impaci? Doamne de jos, Lăutar, nu ești atât de important în acest plan mizerabil.

— Ei bine, spuse Mallet, ar putea fi, sergent. A fost făcut căpitan acum, nu-i așa? Și-a făcut propria companie de pușcași marini și grei. La dracu de insuportabil acum, e bătrânul Fid.

— Cerul este palid, spuse Whiskyjack.

Pentru că ești pe naibii de cai. Nu pot să-l văd .

— Zori fals, mârâi Trotts. — Și Fid se estompează, sergent. Nu mai putem rezista aici mult. Odată ce încetează să mai gândească dincolo de picioarele lui...

Am fost ucenic de zidar. Am visat să devin muzician, să se îngrășeze și să se îmbată într-o curte regală .

„Nu asta din nou", a spus cineva printre mulțimi. — Cineva îi găsește o lăutărească, iar eu un haz.

Mă bucur că sunteți aici cu mine. Ei bine, majoritatea dintre voi, oricum. Bridgeburners merita un mod mai bun de a muri -

Călărețul scoase un sunet batjocoritor. — Nu fi așa de idiot, sapator. În mintea voastră ne-ați transformat în ceva ce nu am fost niciodată. Cât de repede ai uitat - eram revoltați în cel mai bun moment. În restul timpului – și asta avea să fie aproape *tot* timpul – eram în gâtul celuilalt. Ofițerii detașați la noi ar dezerta primii. A fost atât de rău, Lăutar.

Uite, n-am făcut nimic pentru a face această legendă, sergent. Nu am spus nimic al naibii .

— Nu trebuie, și asta este doar punctul meu de vedere. Oamenii pot să vorbească orice, pot face o prajitură de rahat propriul munte al zeului, având suficient timp și destule minciuni și destule *tăceri* .

Acum sunt un Bonehunter. Nu mai am nimic de-a face cu niciunul dintre voi – ceea ce încercam să-i spun lui Hedge .

'Amenda. Acum du-te să vânezi niște oase.

Sigur de ce nu? Pentru ale cui oase vrei să le vânăm?

Whiskyjack a călărit ușor înainte și și-a rotit montura, blocând calea lui Fiddler. Dar bătrânul său sergent nu arăta bine – era un cadavru al naibii pe jumătate mumificat, iar calul lui nu era cu mult mai bine. — La cine crezi, Fid? Și totuși acea voce era a lui – fără îndoială. *Whiskyjack* .

— De unde ai venit cu acest nume, Fid? Și acesta era Mallet, dar era prost tocat, rănile erau pline de sânge uscat.

Numele? Vânători de oase? Erau oasele degetelor, cred .

— Mâna cui?

Ce? Nimeni - mulți oameni. Cei fără nume, cei morți de mult — doar oase fără nume!

Toți dispăreau din viziunea lui acum. Dar voia ca ei să rămână. Trebuiau să fie aici cu el, să-i ia sufletul când va muri.

Whiskyjack își dădea înapoi calul, chiar dacă devenea translucid. — Oasele celor căzuți, Lăutar. Acum, *cine a căzut cel mai departe* ?

În fața lui acum nimic altceva decât linia aceea îndepărtată și plată. Nimic decât orizontul. Fiddler se frecă de față. *Al naibii de halucinații. Cel puțin ar fi putut să-mi dea un pahar de apă* .

A reluat mersul. Nici un motiv să. Niciun motiv să nu o facă.

— Cine a căzut cel mai departe. Omul amuzant, Whiskyjack. *Dar poate că așa a fost. Poate ne-a făcut și ne-a numit să vânăm oasele unui zeu blestemat. Poate ne spunea tot timpul ce a vrut, iar noi eram prea groși să știm asta* .

Dar uită-te la acea linie. Acea linie plată perfectă. Abia așteptăm ca oasele noastre să ne facă un țărm și, odată ce l-am ajuns, nu mergem mai departe .

Aproape timp .

Hedge, te voi găsi dacă pot. Câteva cuvinte. O strângere de mâini sau o influență pe cap, care se potrivește cel mai bine momentului .

Bonehunters. Oh. Un frumos .

Lostara Yil și-a dorit pe zeul înapoi. Voia să simtă acel flux de forță, acea voință îngrozitoare. Să o scot de aici. Să simtă o putere nemuritoare umplându-i trupul și ea ar întinde mâna să-l atragă pe Henar Vygulf sub aripa ei umbră. Și alții, dacă ar putea. Toată această armată de suferinzi — ei nu meritau asta.

Henar se apropie de ea, gata să o liniștească atunci când se împiedică. Părea nestăpânit, dar acum era aplecat ca un bătrân. Setea îi zdrobea pe toți, ca o mână imensă care apăsa în jos. Adjunctul era la zece pași în față, Banaschar la dreapta ei și mult înainte mergea Lăutarul, singur, și își imagina că putea auzi muzică de la el, un strigăt de sirenă trăgându-i mereu înainte. Dar lăutarul i-a fost spart. Nu era muzică, indiferent ce credea că aude, doar zgomotul lent al propriului ei sânge, zgomotul respirației lor și scrâșnetul cizmelor lor uzate pe pământul dur.

Străinii de jad atârnau acum deasupra cerului nordic, aruncând umbre confuze – acele tăieri groaznice s-ar înconjura pe parcursul zilei, acum vizibile chiar și prin strălucirea strălucitoare a soarelui, făcând lumina ciudată, nepământească.

Marșul Adjunctului a fost instabil, în derivă spre dreapta pentru un timp, apoi înapoi în stânga. Se părea că doar Fiddler era capabil să gestioneze o linie dreaptă. Și-a amintit înapoi de lectură. Violența ei sălbatică – oare totul a fost degeaba? O val de posibilități, nici una realizată, nici una confirmată în zilele care urmează. Se părea că Adjunctul – care singur nu garanta nicio carte – îi luase pe toți din

destinele lor, îi dusese într-un loc fără sfârșit decât moartea și o moarte lipsită de glorie sau onoare. Dacă era așa, atunci lectura lui Fiddler fusese cea mai crudă dintre glume.

Mergea acolo, înaintea celorlalți, dintr-o dorință disperată? Să-i tragă pe toți în adevărul viziunilor sale? Dar deșertul încă se întindea gol — nici măcar oasele copiilor Șarpelui nu se vedeau — le pierduseră, dar nimeni nu știa exact când, iar calea care i-ar fi putut duce în orașul mitic Icarias nu era acum nicăieri. a fi vazut.

Privirea ei o găsi din nou pe Adjunct, această femeie pe care alesese să o urmeze. Și ea nu știa ce să creadă.

Dincolo de Tavore, orizontul, palid ca apa unei mări tropicale, arăta acum o margine de foc. Anunțând sfârșitul nopții, sfârșitul acestui marș. Umbrele se învârteau.

Fiddler se opri. Se întoarse pentru a le înfrunta pe toți.

Adjunctul a continuat până când ea a fost la zece pași de el și apoi a încetinit, iar cu ultimul ei pas, a clătinat și aproape că a căzut. Banaschar se apropie, dar se opri când Tavore se îndreptă din nou.

Henar o apucă de brațul stâng al Lostarei, iar ei rămaseră nemișcați, iar ea privi în jos spre pământ, ca și cum ar fi vrut să-l facă cunoscut ochilor ei, știind că din acest loc nu se va mai mișca, niciodată. Nu ea, nu Henar. *Acesta, acesta este mormântul meu* .

Pumnii și ofițerii lor soseau. Faradan Sort cu Skanarow și, alături de ea, Ruthan Gudd. Cu bunăvoință, fața lui umflată și roșie, de parcă s-ar fi împiedicat și s-ar fi băgat în ceva. Raband stătea aproape, cu o mână pe sabie, în timp ce se uita la Pumnul Blistig. Omul acela, văzu Lostara, luase un pumn – dovezile erau clare în nasul lui umflat și nealiniat, buzele despicate și petele de sânge uscat. Vânătăile se răspândiseră sub ochii lui înroșiți și părea că acei ochi erau pironți pe Adjunct. Înfierbântat, arzând de răutate.

În spatele lor, armata s-a coborât încet în ceva nemișcat, iar ea a putut vedea fețele soldaților cei mai apropiați – această legiune de bătrâni și bătrâne – toți uitându-se. Sacii de echipamente s-au prăbușit la pământ. Câțiva, ici și colo, și-au urmat trusa până la pământ.

S-a terminat, atunci .

Toate privirile erau îndreptate spre Adjunct.

Tavore Paran părea deodată mic. O persoană pe care nimeni nu ar observa-o pe o stradă sau într-o mulțime. Lumea era plină de astfel de oameni. Ei nu purtau nicio dovadă de daruri, nici linii de frumusețe sau grație, nici un suport de încredere sau provocare. *Lumea este plină de ei. Umplut. Pentru totdeauna neobservate. Pentru totdeauna... fără martori* .

Fața ei simplă a fost devastată de soare, bășică și crăpată. Greutatea pe care o slăbise o făcea slăbită, micșorat. Totuși, ea stătea în picioare, înfruntând această mulțime de priviri, căldura crescândă a urii - în timp ce orice nevoie era refuzată, deoarece orice speranță i se răspundea cu nimic altceva decât tăcere.

Acum a sosit T'lan Imass. Își țineau armele de piatră în mâinile fără viață, apropiindu-se de Adjunct.

mârâi Blistig. — Gărzi de corp, cățea? Ne pot ucide pe toți? Vom ajunge la tine. Jur.'

Adjunctul l-a studiat pe bărbat, dar nu a spus nimic.

Te rog, Tavore. Dă-ne câteva cuvinte. Dă-ne ceva. Pentru a face acest moarte... plăcut la gust. Am încercat, nu-i așa? Am urmat unde ai condus tu. Asta era datoria. Asta a fost loialitate. Și tot ce ne-ați tot cerut, bătăliile, marșurile... le-am făcut. Vezi câți au murit pentru tine, Tavore. Ne vedeți cei care rămânem. Acum vom muri și noi. Pentru că noi am crezut .

Doamne mai jos, spune ceva!

Adjunctul se răsuci până la locul în care stătea Fiddler, apoi se înfruntă cu Ruthan Gudd. — Căpitane, vocea ei era un grăunt plictisitor, unde zace Icarias?

— La sud și la est de noi, adjunct. Nouă, zece zile.

— Și direct spre est? Unde este marginea acestui deșert?

Și-a dat cu gheare în barbă, apoi a clătinat din cap. — Încă zece, unsprezece zile, dacă continuăm să orientăm spre nord-est, dacă continuăm să urmăm acest bazin de mică adâncime, așa cum facem de ieri.

— Există apă dincolo de deșert, căpitane? Pe Câmpia Elan?

— Nu prea, aș garanta, sau așa ne-au spus copiii.

Tavore se uită la T'lan Imass. — Pe Câmpia Elan, Beroke, ne poți găsi apă?

Una dintre creaturile strigoi s-a înfruntat cu ea. — Adjunct, suntem atunci în influența lui Akhrast Korvalain. Se poate, dar greu, iar eforturile pe care le facem se vor simți. Nu ne-am putea ascunde.

'Am înțeles. Mulțumesc, Beroke.

Ea încă crede că putem reuși. Încă zece zile! Și-a pierdut mințile?

Blistig râse, un sunet asemănător sfâșierii proprii gâtului. „Am urmărit o femeie nebună. Unde altundeva ne-ar conduce?

Lostara nu putea înțelege de unde a găsit Blistig energia pentru furia lui, dar acum își ridică brațele și strigă: „Malazani! Nu ne-a dat nimic! Am implorat - am implorat! În numele soldaților noștri, în numele tuturor, *am implorat-o* ! S-a confruntat cu armata. 'Ne-ai văzut! Mergând spre cortul ei din nou și din nou - toate întrebările noastre le-a scuipat înapoi în față! Temerile noastre, îngrijorările noastre – ne-au *spus* că acest deșert este impracticabil – dar ea le-a ignorat pe toate!

În fața lui stăteau rândurile și din ele, nici un sunet.

Blistig s-a învârtit, a avansat pe Adjunct. 'Ce putere este aceasta? În tine, femeie? Că acum mor fără să se plângă?

Cu bunăvoință, Raband, Sort și Skanarow se apropiaseră cu toții și dintr-o dată Lostara știa că, dacă Blistig ar încerca să o atace acum pe Tavore, nu avea să ajungă niciodată la ea, nici nu contează T'lan Imass.

Cu toate acestea, acei ofițeri au continuat să se uite la Adjunct, iar Lostara a văzut dorința în ochii lor.

Nimeni nu mai putea rezista atât de mult – chiar și un zeu ar cădea în genunchi. Dar totuși Adjunctul a rămas în picioare. — Banaschar, spuse ea.

Fostul preot a șchiopătat spre Lostara. — Căpitane, spuse el, geanta ta, te rog.

Ea se încruntă la el. 'Ce?'

— Pot să-ți iau geanta cu trusa, căpitane?

Henar a ajutat-o să-l ridice de pe umeri. L-au pus jos.

Îngenuncheat în fața lui, Banaschar bâjbâi la curele. — Ea te-a judecat cel mai puternic, murmură el. — Darul unui zeu? Eventual. Sau, și ridică privirea spre ea, poate că ești cel mai încăpățânat dintre noi toți. A tras clapeta crăpată de soare, a scotocit înăuntru, apoi a scos o cutie mică de lemn.

Lostara gâfâi. 'Nu este-'

— Ai rămas aproape, spuse Banaschar. — Știam că o faci.

Se strădui să se îndrepte, dând din cap să mulțumească când Lostara îl ajuta, apoi se îndreptă încet spre Adjunct.

În mintea Lostarei, o amintire... o sală a tronului. Ceda aceea. Regele... *plângându-se, un dar atât de simplu, pumnalul acela. Și ce i-a spus Ceda? Necesitate groaznica* …

Banaschar deschise cutia. Adjunctul a întins mâna, a retras pumnalul. O ținea în fața ei.

„Când este nevoie de sânge. Când este *nevoie* de sânge .”

Tavore aruncă o privire spre ea și Lostara își dădu seama că rostise acele cuvinte cu voce tare.

Banaschar spuse: „Adjunct, Ceda regelui...”

— Este un Dumnezeu Bătrân, da. Tavore a continuat să studieze cuțitul și apoi, încet, își ridică privirea, cu privirea mișcându-și de la o față la alta. Și ceva pâlpâi în expresia ei, acea mască uscată a simplității. O fisură până la... *la o asemenea rănire* . Și apoi a dispărut din nou, iar Lostara s-a întrebat dacă l-a văzut vreodată, s-a întrebat dacă și-a imaginat totul. *Ea este doar ceea ce vezi. Și ceea ce vezi nu este mult* .

Banaschar spuse: — Sângele tău, adjunct.

L-a văzut pe Fiddler apoi, cu mult în spatele Adjunctului, l-a văzut întorcându-se ca de rușine.

Adjunctul le studia pe toate. Lostara s-a trezit lângă Tavore, fără nicio amintire că s-a mutat, și a văzut fețele dinaintea ei, toate fixate pe Adjunct. Ea le-a văzut buzele rupte, sclipirea unei nevoi insuportabile în ochii lor.

Iar lângă ea, cu o voce care putea zdrobi pietrele, Tavore Paran a spus: „ *Nu ai băut suficient* ?”

Fiddler putea auzi muzică, plin de atâta tristețe, încât simțea că totul se sparge înăuntru. Nu s-a întors, nu s-a uitat. Dar el a știut când

ea a luat acel cuțit și a tăiat adânc în mână. A simțit că acea mână era a lui. Sângele strălucea pe acea simplă lamă de fier, acoperind gravura slabă învolburată. O vedea în mintea lui – nu era nevoie să-și ridice capul, nu era nevoie să se uite la ei pe toți, la felul în care stăteau, la setea și la rana pe care ea le făcuse atât de crudă în ochii lor.

Și apoi, în greutatea unei tăceri prea vastă pentru a o înțelege, sângele curgând, Adjunctul a căzut în genunchi.

Când a băgat acel cuțit în pământul dur, Fiddler tresări, iar muzica și-a adâncit timbrul, a leșinat brusc și apoi, în șoaptă, s-a întors la el.

Genunchii îi erau reci.

Lostara Yil a ridicat capul. Îl ucideau pe ultimul cai? Nici măcar nu știa că mai rămăsese vreunul, dar acum îi auzea, undeva în masa de soldați. Făcând un pas înainte, cizma ei a derapat.

Alături de ea, Henar a înjurat pe sub răsuflare – dar nu cu furie. În uimire.

Acum voci strigau, iar sunetul a răsucit prin armata.

Se auzi un sunet șoaptă, de jos, și ea privi în jos. Pământul era întunecat, pătat.

Umed .

Banaschar era alături de Adjunct, ridicând-o în picioare. — Pumni! se răsti el. — Pregătește-le butoaiele! Mișcă-l!'

Apa curgea sub ele, răspândită pe pământ. Pe măsură ce lumina soarelui se lumina, Lostara putea vedea, din toate părțile, un val strălucitor care curgea mereu spre exterior. Prin găurile și lacrimile cizmelor ei îl simțea acum, rece, aproape amorțind. Ridicându-se până la glezne.

Ce a spus Ruthan Gudd? Suntem într-un bazin? Cât de adânc va ajunge asta?

A căzut în genunchi, și-a dat capul în jos și a băut ca un animal din sălbăticie.

Și totuși apa a crescut.

Haos în armată. Râsete. Urlete, voci ridicate către zei. Ea știa că vor exista aceia – proști – care beau prea mult prea repede și i-ar ucide. Dar erau ofițeri și sergenți, iar mâinile vor fi oprite. În plus, majoritatea proștilor erau deja morți.

Cu butoaiele pline, cu toate burdufurile grele și transpirate... mai puteau mărșălui încă unsprezece zile? Ei ar mânca, acum, și ar fi înmuiat în cât de multă apă puteau. Ar simți că puterea le revine membrelor. Gândurile lor aveau să se trezească din torpoarea lentă pe care o cunoscuseră de zile întregi.

Totuși apa a crescut.

Au auzit claxoanele. Și dintr-o dată, Bonehunters au fost în mișcare. Caut teren inalt. Din câte știau ei, acel cuțit dăduse o mare întreagă.

Gros ca sângele, mirosul de apă umplea aerul.

CARTEA A ȘAPTE

TARMUL TĂU PRIVAT

Stai linistit!
Căldura urgentă zguduită
Acționează cu cornul răsucit
Atât de inadmisibil
Am fugit departe de gloată
A rupt vălul și a sângerat în găuri
Sub picioarele tale
Crede-mă pe cuvânt nu pentru o zi
Nici un an, nici un secol
Ceea ce voi spune încarcă ecoul
De o mie de ani dezlănțuit
Și toți jefuitorii de batjocură
Plimbându-se prin gurile peșterilor
Martie legiuni de praf
Înainte și înapoi
Asemenea cuceritorilor
Și căile tremurătoare
Agitațiile zdruncinate
Cei înfrânați și îmbrățișați
Lacrimile mele nu îți potolesc setea
Sângele meu nu a fost niciodată pentru tine
Eu mai alerg
Singur cum am fost vreodată
Și acest aer de sărut pe fața mea
De aici până pentru totdeauna
Este curat și pur
Ca mirare

Legiunile de praf, Atalict

CAPITOLUL Douăzeci și unu

„Nu era un om modest. Contemplând sinuciderea, a chemat un dragon.

Nebunia lui Gothos, Gothos

— Chiar dacă ai reuși, Cotillion. Dincolo de orice așteptare, dincolo, chiar și de orice dorință. Vor vorbi în continuare despre eșecul tău . Stătea în locul unde se manifestase Vârcâitul – o rănire în țesătura Umbrei, un loc care acum se vindecă încet. Nu era nimic altceva aici, nimic care să dea dovadă luptelor care au avut loc, sângelui care fusese vărsat. Totuși, Haosul se simțea mai aproape decât a fost vreodată, ca și cum ar fi erupt din nou. *Nebunia vrăjitorilor, ambițiile celor înfometați... suntem înconjurați de proști care doresc mai mult decât au. Și, din păcate, este o companie prea familiară, iar adevărul urât este că s-ar putea să nu fim deplasați în acea mulțime* . Cuvintele lui Edgewalker îl bântuiau. Ambiția uluitoare, verva pură a tot ceea ce puseseră în mișcare. *Dar acum am sosit în sfârșit – totul este scăpat și atât de mult – atât de mult – ne-au scăpat din mâini* .

Văzu urme de pași în praful cenușiu, amintindu-i că mai existau și alte arene, locuri îndepărtate în care bătăliile continuau. Nimic nu era simplu și, în vărsarea sângelui, nimeni nu putea ghici nenumăratele canale pe care le va sculpta.

Shadowthrone, vechi prieten, am făcut tot ce am putut, dar jocul este mult mai mare decât ne-am imaginat vreodată. Acest pariu... zei, acest pariu . O mână se îndreptă spre unul dintre cuțitele de la centură. Și apoi s-a scuturat, îndreptându-se.

Respiră adânc, băiete. Aici merge …

„ Ceea ce îmi ceri, este prea mult. Da, desigur că văd necesitatea — poate m-am îmbolnăvit, chiar amenințat, dar magia nu este dușmanul meu. Nu a fost niciodată. Într-adevăr, îi invidiez darurile acestei lumi. Pe cont propriu... ah, indiferent. Credința poate fi putredă. Tot ce este nevoie este o singură trădare pentru a fura un întreg viitor .

' Nu m-ai fi recunoscut în mânia mea. Strălucea orbitor. Rămân aceia, printre mulțimile pe care le-am lăsat în urmă, care își imaginează zei, cu toate capcanele lor muritoare. Ei ar menține o tiranie pe care niciun zeu adevărat nu și-ar putea imagina vreodată. Ei ar înrobi generație după generație - toți cei care împart același sol, aceeași apă, același aer. Ei conspiră să-i țină în genunchi. Închinat în servitute. Și fiecare sclav, măsurându-și viața, poate vedea – dacă îndrăznește – doar

adevărul, așa că cea mai mare parte a lumii mele, majoritatea copiilor mei, trăiesc o viață de disperare și suferință și de furie din ce în ce mai mare .

„ Este tot ce trebuie să fie? Tiranii ar fi vrut să fie așa. Visez uneori... da, știu că ai puțin timp... Visez să mă întorc, cu săbiile aprinse de răzbunare sfântă. Visez, Shadowthrone, să-i ucid pe toți nenorociții ăia. Asta înseamnă să fii zeu? Să fie o armă implacabilă a justiției?

' Nu ar fi frumos. sunt de acord .

' Nu, nu sunt chiar atât de prost. Nu va fi diferit. Și dacă reușiți imposibilul cu mâna voastră de muritori, dacă mă eliberați... și găsiți calea, în momentul în care voi face primul pas pe pământul casei mele, mă vor emascula. Sângerează-mă. Îndepărtează-mă și apoi întinde-mi pielea deasupra capului. Vor avea nevoie de umbră de căldura toridă a tuturor focurilor pe care ei înșiși le-au aprins. Aceasta este problema cu tiranii, ei ne supraviețuiesc tuturor .

' Voi face ce-mi ceri. Mai degrabă, voi încerca. Bucăți din mine rămân dispărute și disper să le mai văd vreodată. Înțeleg că cel numit Skinner, uzurpatorul și tiranul rege al Casei mele Lanțurilor, are mulți dușmani. Acum mă poate număra printre ei. Îți imaginezi că pierde somnul?

' Nu, nici eu nu. Trădătorii nu fac niciodată .

„ Tronul din umbră. Nu mă vei trăda, nu-i așa? '

Orlong *, unde sunt toți zeii păcii? '*

A ieșit afară, îndreptându-se . *„ Nu știu ”.*

Picker se întoarse cu fața spre oraș. Multe necazuri acolo. Poate că în sfârșit începuseră să se așeze. Dar... tot ce a fiert sub suprafață, ei bine, asta nu a dispărut niciodată . *' Știi cum să ajungi acolo? '*

El a privit-o . *„ Știu cum să ajung acolo ”.*

Trase adânc aer în piept – auzea mișcarea în interiorul colibei din spatele uriașului. Picker și-a ridicat privirea până când s-a blocat cu cea a lui Toblakai . *Invoc jurământul pe care l-ai făcut cu mult timp în urmă, Karsa Orlong din Teblor* . *Când mergi până unde trebuie să mergi, te va găsi un preot infirm. Pe stradă, un om stricat, un cerșetor, și vă va vorbi. Și după cuvintele lui, vei înțelege* .'

— Am înțeles deja, Malazan .

' Karsa- '

„ Sunt prea mulți zei ai războiului ”. Și apoi și-a luat sabia și în interiorul colibei o femeie a început să plângă . *„ Și niciunul dintre ei nu înțelege adevărul ”.*

' Karsa- '

Dinții i s-au descoperit când a spus : *„ Când vine vorba de război, femeie, cine are nevoie de zei? '*

Ea îl privi în timp ce el porni. Și pe sub răsuflarea ei a șoptit : *„ Darujhistan, te implor, nu-i sta în calea acestui om ”.*

Praful s-a răscolit peste tabăra îndepărtată. Strângându-și ochii, Paran mai mușcă din fructul extraterestru pe care-l găsise vânătorii săi

și șterse sucurile care i se scurgeau în barbă.

— Asta nu ajută, Pumnul Înalt.

El a aruncat o privire peste. Ormulogun se zgâria disperat pe o scândură albită cu bastonul de cărbune de salcie. La picioarele lui stătea ghemuit o broască râioasă grasă, urmărindu-i eforturile cu ochi năuciți.

— Nimic nu va ajuta la asta, oftă broasca.

'Posteritate!' se răsti Artistul Imperial.

„Posteritate fundul meu”, a răspuns Gumble. — Oh, nu a fost o glumă din partea mea? Criticii nu sunt niciodată apreciați pentru ceea ce sunt cu adevărat.

'Ce? Lipitorile suge talentul altora, vrei să spui?

— Este obiectivitatea mea pe care o invidiezi atât de mult, Ormulogun.

„Și tu”, a mormăit artistul, „poți să-ți înființezi această obiectivitate în posteritatea ta, broasca”.

Paran a luat o ultimă mușcătură din fruct, a examinat groapa cu blană și apoi a aruncat-o peste perete. Și-a șters mâinile pe coapse și s-a întors. — Pumnul Rythe Bude.

Femeia se apleca peste un parapet. Ea se îndreptă. — Domnule?

— Adună companiile la posturile lor. Este timpul.'

— Da, domnule.

Tăiindu-se în apropiere, Noto Boil scoase coloana de pește dintre dinții din față și făcu un pas înainte. — Este cu adevărat?

— Arme, spuse Paran. — Ținut ascuns. Dar vine o vreme, Noto, când trebuie să fie scoase din teacă. Un timp, de fapt, să punem dovadă pretențiilor. Se uită la tăietor. — Zeii ne bat cu piciorul de mult timp. Când spunem *destule* ?

— Și în absența lor, Pumnul Înalt, ne vom descurca mai bine lucrurile?

— Nu, spuse Paran, trecând pe lângă el, dar cel puțin atunci nu vom avea posibilitatea de a da vina pe altcineva.

Sora Belie a cercetat pereții îndepărtați. Dintr-o dată, nici un soldat la vedere. — Au renunțat, spuse ea. „Acum, întrebarea este, ei părăsesc drumul în care au venit, sau ies de pe poartă – sau ce a mai rămas din ea – și încearcă să rupă asediul?”

Stând lângă ea, Watered Exigent aruncă o privire înapoi spre tabără. — Dacă aceasta din urmă, soră, atunci poate că avem probleme.

Sora Belie s-a făcut că nu-l aude. Dacă sămânța lui de îndoială ar fi însetată după apă, ar trebui să o găsească în altă parte. *Încă o săptămână. Asta este tot ce ne trebuie. Și apoi fratele Serenity va fi aici, cu cinci mii de străini puternic blindați* . Forțele care asediau au fost avariate - ultimul asalt fusese brutal. Era redusă la jumătate din putere. Strângerea ei asupra lor era fragilă, iar acesta nu era un sentiment familiar.

— Nu văd nicio mișcare la poartă, soră Belie.

Exista o barieră de demontat, iar asta avea să dureze. *Dar... simt asta. Ei vin după noi* . — Adună companiile, Exigent. Poarta aceea este blocajul. Dacă îi putem închide acolo, îi ținem până când sunt epuizați, prea afectați pentru a forța problema.

— Și dacă ne sparg în schimb?

Ea s-a întors, l-a studiat. — Te îndoiești de puterea voinței mele? Îți închipui că acest Master of the Deck poate face ceva mai mult decât să mă alunge? Nu voi ceda, Exigent. Ințelege asta. Și dacă înseamnă că fiecare dintre Shriven-ul nostru – și fiecare dintre comandanții lor Watered – ajunge un cadavru pe câmp, atunci așa să fie.

Watered Exigent păli, apoi salută. — Voi informa comandanții că vom avansa.

— Pregătește-le, Exigent. Porunca de a înainta va fi a mea și numai a mea.'

— Desigur, soră Belie.

După ce el a plecat, ea și-a întors atenția asupra fortificației. Încă nu există activitate la baricadă. *Poate că sentimentul meu despre asta este greșit. Poate că, într-adevăr, fuge printr-un lăcaș și exact așa, asediul este încheiat. Dar se va întoarce. Undeva — acest ghimpe încă trebuie să ne părăsească partea, sunt sigur de asta* .

Ochii ei s-au îngustat și a clipit rapid pentru a înlătura vederea încețoșată brusc - dar problema nu era cu ochii ei. De fiecare parte a porții baricadate, zidurile masive crescuseră ciudat de pătați, pe toată lățimea, ca și cum piatra ar fi devenit apă.

Și din aceste locuri au apărut trupe în formație, apoi spărgători și arcași, care se învârteau din rândurile principale. Liniile de cinci adâncime s-au desfășurat apoi și au început să se conecteze cu cele de ambele părți. Cavaleria a tuns la vedere pe flancul extrem stâng, călărind din greu spre o înălțare spre vest.

A auzit strigătele de confuzie de la comandanții ei, a simțit teama care se retrăgea a zgârcit. *A deschis porți prin ziduri. Știa că vom studia baricada, așteptând ca ei să înceapă să o demonteze. Știa că nu vom avansa până nu vor face asta. Și acum nu suntem pregătiți* .

Sora Belie se întoarse. 'Formați o linie! Formează o linie! *Vocea mea le va lua sufletele, iar eu îi voi împinge pe zgârcit înainte, ca lupii dezlănțuiți. Își vor ignora rănile. Frica lor. Se vor gândi doar la măcel. Până când ultimul meu soldat va cădea, inamicul va înceta să mai fie o amenințare militară. Asta jur!*

Îi văzu pe comandanții ei Watered luând controlul asupra companiilor lor, cu vocile lor puternice ca niște biciuri cu dinți de fier. O simțea acum – vrăjitoria rece și implacabilă a lui Akhrast Korvalain, adunându-se, și era încântată de puterea ei în creștere.

Și apoi cineva a țipat, iar sora Belie s-a clătinat. *Ce? Am pierdut unul dintre comandanții mei! Cum?*

Văzu un vârtej de soldați, apropiindu-se de locul unde stătuse unul dintre Udați cu o clipă mai devreme. Teroarea și confuzia s-au răspândit în exterior.

La patruzeci de pași de acea scenă, un alt comandant a murit brusc, cu rănile în piept înflorit.

Au infiltrat asasini! Ea și-a trezit vocea. 'GASESTE-I! ASASSINI! GASESTE-I!'

Companiile erau în haos. 'Înfruntați gradele, PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU INAMUL!'

Ea l-a văzut pe Exigent, i-a auzit strigătele în timp ce el se străduia să reafirme ordinea asupra lui Shriven. În timp ce ea se mișca să i se alăture, în spatele bărbatului era o floare de întuneric. Sora Belie a țipat un avertisment, dar — prea târziu. Cuțitele s-au scufundat acasă. Exigent s-a arcuit în stare de șoc și apoi a căzut.

Akhrast Korvalain, apelez la puterea ta! Ea a pornit pe panta. Întunericul dispăruse, dar apoi, pe măsură ce magia îi sporise vederea, ea îi putea vedea calea învolburată – nu avea să se ascundă de ea, nu acum. *Un mag. Cum îndrăznește!* 'NU PUTEREA DECĂ A MEA!'

Și a văzut acel nor negru care se învârte clătinandu-se, l-a văzut prins pe loc, zvârcolindu-se într-o panică bruscă.

Mâinile zvâcnindu-se în așteptare, ea avansa spre ea. În dreapta ei, auzea coarnele inamicului anunțând atacul - avea să se ocupe de asta mai târziu. *Încă mai pot salva asta. Eu trebuie!*

Întunericul se convulsi în strânsoarea puterii ei.

Acum doar șase pași între ea și magul ascuns. 'NU PUTEREA DECĂ A MEA!'

Vrăjitoria a izbucnit, a dispărut cu o detonație tunătoare și ea a văzut în fața ei un bărbat clătinându-se, scufundându-se până în genunchi. Întunecat, chel, slăbit – *nu Stăpânul Puntei* . Nu conteaza. Ea l-ar sfâșia mădular din mădular.

Patru pași, cizmele ei scrâșnind pe pietriș, iar el ridică privirea spre ea.

Și a zâmbit. 'Te-am prins.'

Nici măcar nu l-a auzit pe ucigașul ei când venea în spatele ei, dar cuțitele lungi care i-au izbucnit din piept au ridicat-o din picioare. Ea se răsuci, echilibrată pe două mânere, în timp ce ucigașul ei o ridică și mai sus. Apoi, cu un mormăit scăzut, o aruncă într-o parte. Ea a fost aruncată prin aer, aterizând greu, rostogolindu-se peste pietre ascuțite.

Nenorocitul îi tăiase venele de sub ambele inimi. Și acum, zăcând în ultimele ei clipe, capul i s-a lăsat în jos și l-a văzut. Bănuit, cu pielea de abanos, cuțitele cu lamă lungă picurându-i în mâini.

Udații ei erau toți morți. A auzit rândurile inamice zdrobindu-se de forțele ei dezordonate. A auzit cum a început măcelul.

Vag, l-a surprins pe mag vorbind cu asasinul. — Învelește lama aia Otataral, Kalam, și fii rapid în privința asta.

Iar el a răspuns: „Gata. Acum... fă-mă din nou invizibil.

Vocile lor au devenit mai îndepărtate. — Crezi că e ușor? Ea aproape că mi-a rupt spatele cu acea comandă. Ei plecau.

— Mă simt puțin expus aici, Quick — în spatele liniilor inamice și tot.

— Ce linii?

Sora Belie a închis ochii. *Otataral? Ai dezvelit Otataral? Oh, prostule* . Iar acestea, ultimele ei gânduri, clocoteau de un fel de plăcere întunecată.

Inamicul distrus, înfrânt, liderul războiului Mathok a călărit până la poziția lui Paran, lângă cea mai vestică înălțime, și și-a ținut frâu. — Pumnul înalt! Ultimii au fugit spre est, în vale. Să urmărim?

— Nu, răspunse Paran, privind cum Quick Ben și Kalam se apropiau de peste câmpul uciderii. — Mathok, începe să strângi hrană pentru caii tăi. Trimiteți petreceri mai adânc în vale, dacă este necesar, dar numai pentru aprovizionare, fără urmărire. Mă tem că va trebui să călărim greu acum.

'Unde?'

— La sud, Mathok. Sud.'

Conducătorul de război și-a învârtit montura, strigând comenzi către al doilea său, T'morol, care a așteptat o mică distanță înapoi cu o aripă de cavalerie, apoi a plecat în direcția forței sale principale. Raiders lui Mathok fuseseră nerăbdători și se achitaseră bine. Privindu-l pe Conducătorul Războiului plecând, Paran și-a frecat ceafa. — Nu e de mirare că ai tresărit la fiecare mișcare, Dujek, spuse el pe sub răsuflarea. — Sunt o masă de frânghii înnodate. *Totuși, inamicul s-a rupt la primul contact și ceea ce ar fi putut fi o resturi urâte s-a transformat într-un măcel. O mână de victime și majoritatea celor de la idioți căzuți pe arme în graba lor de a urmări* . Vocile vrăjite erau toate foarte bune, dar dacă de aici a venit toată disciplina și curajul... *acum putem vedea defectul în asta, nu-i așa?*

— Pumnul înalt, spuse Quick Ben, apropiindu-se ca un bărbat care a primit o bătaie. Fața lui era trasă, ochii îi tremurau de ceva care ar putea fi durere.

Paran dădu din cap. — Înaltul Mag. A fost la fel de rău pe cât pare?

'Nu chiar. Doar ieșit din practică. Am pierdut legătura cu a fi subtil, cred.

Un lucru curios de spus, reflectă Paran, apoi îl înfruntă pe Kalam. Armele asasinului erau acoperite, iar el părea destul de mulțumit de el însuși. Fără niciun motiv pe care-l dorea să descopere, Paran a descoperit că voia să reducă acea înmulțumire cu un pas sau două. *La urma urmei, ai ucis oameni* . L-a privit încă o clipă înainte de a spune: „Soția ta dorește atenția ta”.

Bărbatul se încruntă. 'Acum?'

A fost ușor . — Din moment ce ești plin de sânge, caporale, s-ar putea să vrei să te speli mai întâi.

Rapid Ben pufni. — Am uitat, Kalam. Ești un *caporal umil* , adică pot să-ți ordon.

— Încearcă doar, șarpe mușcat de capotă.

După ce asasinul i-a părăsit, Înaltul Mag s-a întors către Paran. A ezitat, apoi a spus: „Am simțit ceva, departe spre sud-vest...”

— La fel și eu, Quick Ben.

Acea privire supărătoare a revenit. — Știi ce a fost?

'Tu?'

Înaltul Mag a oftat. — Înapoi la asta, nu-i așa?

Paran își înclină capul. — Când i-am cerut lui Shadowthrone Kalam, recunosc că nu mă așteptam să fii omul de livrare. Ultimul sentiment despre tine a fost în compania armatei surorii mele, ținând capul în jos.

Quick Ben dădu din cap, părând gânditor. — Ai fost în stare să adulmeci astfel de lucruri? Sunt impresionat, Ganoes Paran. Ai parcurs departe de căpitanul nervos și bolnav de intestin pe care mi-l amintesc de la Black Coral.

— Încă îmi este rău, Înalt Mage, spuse el. — Și în ceea ce privește simțirea puterilor îndepărtate, din păcate, asta a devenit din ce în ce mai incert. Și, evident, de când am intrat sub influența Assail warren am fost efectiv orb. Dar cu sora mea, nu a fost niciodată ușor în cele mai bune circumstanțe...

— Sabia ei.

— Sabia ei, da. Și alte lucruri.'

Încuviințarea lui Quick Ben a fost înțelegătoare. — Surori, da. Apoi privirea i s-a ascuțit. — Acea... manifestare pe care am simțit-o. Crezi că... a fost ea?

Paran se încruntă. Doar mențiunea stomacului lui dăduse un pic de durere și apoi o vagă greață, reticent să se estompeze. *Și uită-te la noi, încă pășind unul în jurul celuilalt. Uită de toate astea, Paran. Fii sincer, vezi ce se întâmplă* . — Nu știu, Înalt Mag. Dar vreau să aflu.

Quick Ben studie masa de soldați care se mișcau printre proviziile inamice și apoi se frecă la ochi. — Ganoes Paran, ce suntem? Iată, ce suntem?

Paran își simți fața răsucindu-se în timp ce anxietatea îi roade din nou stomacul. — Repede Ben, suntem soldați ai împăratului. Este tot ce am fost vreodată.

Rapid Ben i-a aruncat o privire. — Erai doar un copil când a domnit.

Paran a ridicat din umeri. 'Cu toate acestea.'

— Da, mormăi Înaltul Mag ca un bărbat care încearcă să înghită vești proaste, *totuși* ... Dar... acel imperiu a dispărut, Paran. Dacă a existat vreodată.

Acum asta e o observație ascuțită . — Nimic nu durează, Quick Ben. Apropo de asta, cum garantezi șansele lui Kalam și Minala?

Quick Ben mormăi și sunetul ar fi putut fi un râs ironic sau simpatie. 'Eu nu. Și deși cred că le-ar fi bine împreună, ei continuă să încerce să-și poarte pielea unul altuia, dacă știi ce vreau să spun.

'Un fel de.'

„Nu dragostea este problema.”

— Sunt tot restul.

Quick Ben dădu din cap, apoi ridică din umeri. — Așa că spune-mi, o, Stăpâne al Punții Dragonilor, ce ne așteaptă acum?

'Depinde.'

'Pe ce?'

— Doamne de jos, de unde să încep?

„Începe cu ce ar putea fi mai rău.”

Cel mai rau? — Cât de multe știi deja?

Quick Ben și-a frecat energic fața, de parcă ar fi încercat să-și rearanjeze propriile trăsături. *Și, poate, să devii altcineva* . — Nu atât de mult pe cât ai putea crede, spuse el. „Shadowthrone nu a depășit încă o dezamăgire din trecut pe care i-am oferit-o – deși pentru viața mea nu-mi amintesc ce ar fi putut fi. În orice caz, nu ne șoptim unul la ureche.

— Totuși, spuse Paran, nu tocmai convins.

'Bine. Trebuie să înțelegi – de obicei lucrez singur. Și dacă am nevoie de ajutor, mă asigur că târgul pe care îl fac este reciproc avantajos... pentru a reduce șansele de a lua un cuțit în spate. Recunosc, Pumnul Înalt, nu am încredere în nimeni.

— Nimeni deloc?

„Încrederea pe care o am... pentru unii oameni... se rezumă la cât de bine îi cunosc și apoi este o chestiune că am încredere în ei să facă ceea ce cred că vor face”.

„Este o abordare destul de cinică a încrederii”, a observat Paran.

— Este cel mai sigur. Nu este nevoie de multă perspectivă pentru a realiza că majoritatea oamenilor se îngrijesc doar de ei înșiși. Și odată ce îți dai seama ce vor, poți...

— Să-i manipulezi?

Vrăjitorul a ridicat din umeri. „Sunt atât de mult un mister? Am douăsprezece suflete în mine. Gandeste-te la asta. Toate acele vieți, toate acele dorințe, regrete, dureri. Orice ai simți despre viața ta, am asta de o duzină de ori. Și unele dintre acele suflete din mine... *sunt bătrâne* .

— Cu toate acestea, în mod necesar, trebuie să lucrați cu toții împreună, pentru un scop comun.

'Daca spui tu.'

Paran îl studie pe bărbat. *Mister? Ce mister?* 'Dreapta. Foarte bine. Cel mai rau? Iată, atunci. Kurald Galain cade în mâinile răzbunătoarei Tiste Liosan, iar ei merg pe acea cale chiar în inima Umbrei, înlăturând

Shadowthrone, și de acolo mărșăluiesc mai departe, spre această lume, unindu-se cu Forkrul Assail într-un val de măcel, până când nici un oraș nu este. rămas în picioare, nici un câmp plantat, nici un copil uman născut pe lume. Vrei restul?

'Mai este?'

„Zeii bătrâni, după ce l-au eliberat în cele din urmă pe Dragonul Otataral, reușesc anihilarea magiei, cu excepția celor plătite în sânge – dacă, desigur, Korabas nu este ucis, dar dacă se va întâmpla asta, va însemna că Eleinții, care sunt acum sau vor în curând vor fi eliberați în acest tărâm, îl vor fi ucis - și ei, la rândul lor, vor căuta dominația, nu doar a acestui tărâm, ci și a tuturor tărâmurilor, asigurând haos oriunde ar merge. Și astfel, chiar și cu noi șterși de pe pământ, puteri teribile vor contesta pretenția asupra moștenirii noastre. Zeii vor fi morți, o magie o sete pe care numai proștii ar îndrăzni să o invite și... ei bine, ar trebui să continui?

Rapid Ben linse buzele uscate. „Părți din Burn mor – în drumul nostru aici, de câte ori am atins pământul acestei lumi, i-am simțit pielea usturându-se, uscându-se și zbârnindu-se în ceva... fără viață."

— Dragonul Otataral, da.

— Probabil că știam deja asta, mormăi Quick Ben. — Încercând doar să nu mă gândesc la asta și sperând că totul va dispărea. Respirația lui Hood! Ganoes Paran — spune-mi ce putem face pentru a preveni toate acestea?

Sprâncenele Pumnului Înalt se ridicară. — Cât de nefericit. Aceasta este întrebarea pe care urma să ți-o pun, Quick Ben.

'Nu e amuzant.'

— Nu a fost menită să fie.

'Sora ta-'

— Da, sora mea. Ai fost cu ea, vrăjitor. Probabil că și-a explicat planul.

Rapid Ben își întoarse privirea. — L-ar elibera pe Zeul Infirm.

'Si asta e?'

'De unde sa stiu? Toată familia ta era ca ea? Nimeni nu-și spune nimic unul altuia? Tăcere moartă la masă? Așa ai reușit să te înțelegi, presupunând că te-ai înțeles de la început?

Paran se strâmbă. — Nu pot spune că am făcut multe. M-am înțeles, vreau să spun.

— Ce ar putea ține înăuntru?

'Imi doresc sa fi stiut.'

Agitația crescândă a lui Quick Ben era evidentă în mâinile lui fluturate, în pasul lui brusc, în privirile ascuțite, cu ochii mari, pe care le arunca lui Paran. — Am crezut că voi doi ați *plănuit asta* !

— *Ce avea de* plănuit?

— Ești stăpânul Puntei Dragonilor!

— Așa sunt. De ce, vrei să te joci?

Pentru o clipă, ochii lui Quick Ben părea să-i izbucnească din orbite. Și apoi, cu speranță bruscă: „O lectură! Da asta e! Aș citi chiar acum – de ce nu?

Dar Paran clătina din cap. — Nu vrei asta, Înalt Mag. Crede-mă, nu. Sunt prea mulți jucători necinstiți în acest joc. Icarium. Draconus. Prima sabie a T'lan Imass. Olar Ethil, Silchas Ruin, Tulas Shorn, Kilava – chiar Gruntle, Sabia Mortală a Treach. Și acum Eleint, și câți dragoni au venit sau vin pe poartă? O suta? O mie? Oh, și zeii bătrâni: Errastas, fostul maestru al plăcilor, și Kilmandaros și fiul ei...

Quick Ben se uita ca și cum Paran și-ar fi pierdut mințile.

Paran se încruntă. — Ce acum?

— Ei... *toți sunt aici* ?

— Am Puntea Dragonilor în craniul meu, amintește-ți. Primele vânturi de convergență le-am prins cu ceva timp în urmă. Crede-mă când spun că acesta va fi cel mai mare pe care l-a văzut vreodată lumea, mai mare chiar decât înlănțuirea Zeului Infirm. Nimeni nu a spus că va fi ușor, Înalt Mage. Întrebarea este, ce ai de oferit?

Quick Ben mârâi. — De ce, mai multe vești bune, ce ai crezut?

'Ce vrei să spui?'

Înaltul Mag își ridică mâinile. „Să adăugăm doar K'Chain Che'Malle și Jaghut și oh, probabil că ar trebui să-l menționăm pe Hood însuși – fără să mai târâm Tronul Morții de o gleznă. Și cine știe câți fanatici sclavitori ai Lupilor Iernii! Și cum rămâne cu Dumnezeul Infirm însuși - va merge el în liniște? De ce ar trebui? Dacă aș fi el, chiar dacă mi-ai arăta ușa primitoare de la capătul îndepărtat, aș fi tăiat gâtul tot pe coridor. Mi-aș fi câștigat al naibii de bine dreptul la cât mai multă răzbunare!

Paran mormăi. — În regulă, atunci este mai complicat decât mi-am imaginat.

Quick Ben părea să se sufoce cu răspunsul lui. După o criză de tuse, apoi scuipat, a clătinat din cap și, cu ochii lăcrimați, și-a frecat din nou fața. Apoi a tras aer în piept și a spus: „Avem nevoie de o armă secretă, Paran".

„Am un sentiment instinctiv despre asta..."

— Cel care îți arde o gaură în stomac?

sper ca nu . — Cred că am putea avea *două* arme secrete, Înalt Mage.

— Te rog, te implor, continuă.

— Rapid Ben, spune-mi, cine a fost cel mai dur Bridgeburner pe care l-ai cunoscut vreodată? Gândește-te înapoi și gândește-te cu atenție. Scoate-ți ego-ul din drum. Ignoră-ți favoriții și pe cei care și-au petrecut tot timpul căutând rău. Nu rahaturile insensibile, nu bătătorii de spate, niciunul dintre cei care poza. Cel *mai dur* , Quick Ben. Zi după zi, vremuri bune, rele. Spune-mi. OMS?'

Înaltul Mag își miji ochii, aruncă o privire spre pământul de la picioarele lui, apoi oftă și dădu din cap, ridicând privirea și spuse: „Nu am avut nevoie de această listă, Ganoes. Am știut răspunsul meu chiar de la început. Știam cu toții.

'OMS?'

'Lăutar. Nu există un om mai dur în viață.

Paran își întoarse privirea. „Familia mea... da, eram o mizerie. Dar vă spun asta, un singur lucru pe care îl știu fără nicio îndoială și începe cu o amintire - sora mea a curățat o zonă de teren pentru ea la moșia de la țară și a fost locul unde, începând cu abia cinci ani. bătrână, ea folosea jucării pentru a lupta bătălii din fiecare carte de istorie și pergament pe care le putea găsi. Iar vremurile în care tatăl meu îl distra pe High Fists în aventurile sale de vânzare de cai, el făcea din asta un fel de provocare pentru acești comandanți veterani – ieșea pe teren împotriva micuțului Tavore cu chipul palis, cu toți acei soldați de jucărie. Numără-ți uzura cu sinceritate și vezi ce se întâmplă. Sora mea, Quick Ben, de la vreo șapte încolo, nu a pierdut niciodată în fața unui singur comandant. Și când cadavrele lor au fost târâte, ea a intrat mai adânc în istorii, a început să ia partea învinsului și apoi le-a câștigat și pe acelea.

— Atunci, Tavore.

„Gândiți-vă la toți marii lideri militari — Dassem, Coltaine, K'azz, Dujek, Greymane — pentru cât merită, aș pune sora mea împotriva oricăruia dintre ei. Zei de jos, împotriva *tuturor* . A continuat să privească în sud-vest. — Iată-l, Înalt Mage. Fiddler și sora mea. Cele două arme ale noastre. Când se uită înapoi, îl văzu pe Quick Ben studiindu-l.

Înaltul Mag a spus: „Arzătorii de Poduri înălțați dețin porțile morții”.

'Știu.'

— În afară de Hedge. Whiskyjack l-a trimis pe Hedge înapoi, la Fiddler.

— A făcut-o acum?

— Îți amintești de Pale, Ganoes Paran?

— Cât de mult am putut, ceea ce nu a fost mult.

— Corect, nu erai încă acolo, nu când ne-am adunat pe un deal în afara orașului, pentru a mai zgudui lucrurile încă o dată. Sau, dacă *erai* prin preajmă, îmi pare rău că ți-am băgat un pumnal în spate pe atunci.

— Ce zici, Quick?

— Doar că... eram cu toții acolo. Încercarea de a da sens lucrurilor. Și acum am acest sentiment... ne vom întâlni cu toții din nou. Pentru a pune totul la capăt.

'Într-un fel sau altul.'

— Da.

— Cum ne evaluezi șansele, Înalt Mage?

'Mizerabil.'

— Și armele noastre?

— Cu mine garantând pentru Fiddler, iar tu pentru sora ta, spuse el, cu un zâmbet ironic, presupun că e mai bun la care am putea spera.

„Și aici mai am doi – infamul Kalam și Quick Ben. Știi, dacă nu aș fi atât de realist, m-aș simți încrezător chiar acum.

Un zâmbet încruntat înlocui rânjetul. — Chiar a trebuit să spui așa, Pumnul Înalt?

Îi simți ochii ațintiți asupra lui în timp ce se îndrepta spre cal. Așezându-se în șa, strângând hățurile, miji la valea largă, terasată, care se întindea în dreapta lui. Pământuri bogate, gândi el. Apoi a aruncat o privire spre ea. 'Ce?'

Minala clătină din cap. — O să te omoare cu adevărat într-una din zilele astea. Știi asta, nu-i așa?

Kalam pufni. — Orice crezi că ai văzut, Minala, va trebui să mă crezi pe cuvânt: chiar nu ai idee ce am supraviețuit, eu și Quick.

'Amenda. Impresionează-mă.'

— Probabil că nu se poate, dar voi încerca oricum. Jaghut și Crimson Guard au fost declarate în Mott Wood. Tiste Andii asasini-magi și demoni înalți născuți în Darujhistan. Mai multe Gheare decât ai putea număra. Privind la ea, văzând expresia ei plată, el oftă. — Și nici noi nu suntem atât de răi singuri. Icarium, Pannion Domin, K'Chain Nah'ruk și dragonii Soletaken — Quick i-a înfruntat pe toți. În ceea ce mă privește... dacă aș putea ridica fiecare persoană și fiecare demon și orice am ucis personal, aș avea o armată suficient de mare pentru a-l înea pe Forkrul Assail în pipi, nu contează o luptă prin doborâre.

Ea a continuat să se holbeze la el, apoi a spus, fără inflexiune: — Sunteți amândoi insuportabili.

— Un pic de nervi, a bubuit el, după toată atenția pe care tocmai ți-am acordat-o.

Din toate părțile, Gazda lui Paran se forma, se pregătea să mărșăluiască – le mai rămânea o treime de zi de lumină și se părea că Pumnul Înalt nu era foarte interesat să-și odihnească trupele. *În grabă. Asta e întotdeauna rău. Soldați cu aspect decent, totuși. O mulțime de nord-genabackan și malazan continental. Și apoi sunt acei războinici cai din șapte orașe - tribali. Tribalii m-au speriat mereu* .

Minala a luat o băutură din burduf și apoi a vorbit din nou. — Voi toți Bridgeburneri ați fost la fel? Arogant, auto-important, narcisist?

— Da, și ne-am câștigat de fiecare dată.

'Gunoi.'

— De fapt, a continuat Kalam, ignorând comentariul ei, probabil că de aceea au decis să ne șteargă. Fiecare ofițer pe care l-au aruncat asupra noastră nu a putut rezista. Eram o companie condusă de sergenți, Whiskyjack în primul rând, dar chiar și atunci sergenții au votat lucruri, ordinele pe care le vor da căpitanilor și locotenenților, ordinele de a merge la noi, ceilalți. După cum vă puteți imagina, înaltului

comandament nu prea i-a plăcut asta. Oh, s-ar putea să ascultăm câțiva, cei despre care știam că se vor descurca bine de către noi — Dassem, Dujek, cei despre care știam că merită sarea. Dar restul? Nicio sansa.'

— Adică erai neguvernabil.

— Înseamnă că de fapt ne gândeam să o doborâm pe Împărăteasa. Da, privind așa, Laseen a trebuit să ne șteargă. Nu a avut de ales și, dacă nu i-a plăcut – a trebuit să-i omoare pe cei mai duri soldați – ei bine, presupun că i-am oferit câteva opțiuni.

— Ei bine, acum, spuse Minala, în sfârșit, puțină onestitate.

— Deci acum sunt cu Gazda, soție. Ceea ce mă aduce la întrebarea, ce cauți aici? Nu este sigur, oriunde am merge.

— Copiii lui Shadowthrone, spuse ea. — Cei care au supraviețuit, vreau să spun. Nu i-am putut privi în ochi, nu după ce s-a întâmplat. Nu mai puteam suporta. Și am putut vedea – Cotillion și Shadowthrone, au pus la cale ceva. Dar mai ales, păru să se cutremure, copiii și ceea ce s-a întâmplat în afara camerei tronului. Vă recunosc, Quick Ben nu a ezitat, chiar și atunci când părea că va muri. Nu a ezitat.

— Icarium, mormăi Kalam. — Poate într-o zi mă voi înfrunta cu el și vom vedea.

Minala pufni. — Asta ar pune capăt rapid aroganței tale, Kalam Mekhar.

Un semnalist flutură un banner și era timpul să coboare pentru a se alătura avangardei. Kalam se gândi la ultimele cuvinte ale Minalei și oftă.

Și-au dat caii în mișcare.

Iar Kalam a întrebat: „Iubire, spune-mi din nou, despre acel Tiste Edur cu sulița...”

Comandantul Erekala de la Grey Helms a intrat în cort și l-a găsit pe fratele Serenity stând într-un colț din spate, drapat în umbră și cu fața la peretele de pânză. Nu a fost nimeni altcineva prezent și Erekala a fost adusă la sfârșit.

'Pur?'

Serenitatea s-a întors încet. — Ai fost vreodată îngropat de viu, Erekala? Nu, mi-aș imagina că nu. Poate, în coșmarul ocazional... indiferent. Mai devreme în această zi am simțit uciderea surorii Belie. Și fiecare dintre ofițerii ei - toți morți. Asediul a fost spulberat, iar inamicul nostru este acum liber în domeniul nostru.

Erekala clipi, dar nu spuse nimic.

— Scoate-ți cârma, spuse Serenity. — Vezi, acolo? O carafă. Vin străin. Recunosc că am dobândit un gust pentru el. Servește bine pentru a-mi atenua... îndoielile. Și s-a dus să-și toarne un pahar. A turnat un al doilea pahar și i-a făcut semn.

Cârma acum desfășurată și sub un braț, Erekala a clătinat din cap și a spus: „Neînțelegeri, Pură? Nu este cauza justă?

— O, într-adevăr, Erekala, va fi dreptate în valul nostru de răzbunare. Dar va exista și crimă. Nu cruțăm copiii. Nu le cerem să-și refacă lumea, să modeleze un nou loc de smerenie, respect și compasiune. Nu le dăm nicio șansă să facă mai bine.

„Pur”, a spus Erekala, „așa cum arată clar învățăturile Lupilor, fiecărei generații i se oferă o nouă șansă. Și de fiecare dată, ei nu fac decât să perpetueze crimele taților și mamelor lor. „De la lovitura care lovește copilul nevinovat până la cel care distruge o pădure, în timp ce amploarea gestului poate varia, dorința din spatele mâinii nu este diferită.” Așa că ar spune Sălbaticul, dacă ar avea cuvinte să spună.

Ochii lui Serenity străluceau în umbră. — Și nu vezi nicio prezumție?

Erekala își înclină capul. — Pur, prezumțiile Perish Grey Helms sunt nesfârșite. Totuși, dacă refuzăm sau nu putem înțelege suferința celor nevinovați – fie ea prunc sau fiară – cu ce înlocuiesc cuvintele noastre, dacă nu tot ceea ce nu am auzi, nu ne-ar întâmpina, ca nu cumva să ne obligă să ne schimbăm căile, ceea ce nu vom face niciodată. Dacă am vorbi în numele Sălbaticului, trebuie să începem cu vocea conștiinței umane. Și când conștiința nu este luată în seamă sau este aruncată, atunci ce alegere ne rămâne?

— Cât de clar îți place o astfel de dezbatere, Erekala. Îmi amintești de zile mai bune... zile liniștite. Foarte bine, mă voi gândi cum ar fi lumea, pentru toți din ea, dacă conștiința ar fi mai mult decât o voce șoptitoare. Dacă, într-adevăr, ar putea ridica o mână de furie. Și, când nici măcar o bătaie sonoră nu este suficientă, atunci s-ar putea să închidă acea mână în jurul gâtului și să ia viața de la călcător.

— Cea mai mare prezumție a noastră, Pure, spuse Erekala, este că suntem mâna conștiinței.

— Ținând în mână o sabie.

— Și în sfârșit motivat să-l folosească, da.

Serenity și-a scurs paharul și l-a înlocuit cu celălalt. „Totuși, semenii tăi – *victimele tale* – nu ar putea să nu te vadă ca fiind răi, ca ucigași teribili ai nevinovaților – de fapt, însăși noțiunea de vinovăție sau inocență ar fi lipsită de relevanță în ochii lor.

„Dacă vrem să fim răi, atunci nu facem decât să echilibrăm răul care ni se opune”.

„În căutarea... negației”. Și Serenity a zâmbit.

— Sora Reverence ne-a făcut să îngenunchem, Pure. Dar nu suntem atât de naivi încât să fi venit la voi așteptând altceva decât ocazia de a ne dărui viața în numele a ceea ce credem că este corect. Ne vei folosi, până nu rămâne niciunul dintre noi. Ea nu avea nevoie să-l oblige pe Peris.'

— Te cred, Erekala. Și găsesc în tine și oamenii tăi multe de admirat. Voi regreta că v-am trimis pe toți la moartea voastră. Dar, după cum ați putea înțelege, Sălbaticul reprezintă o amenințare chiar și

pentru noi, Forkrul Assail, dacă ar fi cu adevărat dezlănțuit asupra lumii.

„Pur, cu propriile mele Tronuri de Război, l-am dus pe cel mai periculos dușman al tău pe această țară. Știu bine ce urmează. Este judecata mea – și sunt încrezător că Sabia Mortală și Navala Scutului vor fi de acord – este judecata mea, Pură, că în războiul început acum vom pierde cu *toții* . Și în pierderea noastră, Wild va câștiga.

Serenity rămase tăcut o vreme, studiind comandantul Perish, cu ochii nepământeni neclintiți. Apoi, o mică respirație. — Greșesc să te înțeleg, Erekala? Ai traversat câmpul de luptă... *pentru a ajuta chiar și cântarul* ?

— În orice caz, Pură, trimite-ne la moarte. De cealaltă parte, te vom aștepta.

Serenity a înaintat un pas. — Îi cunosc bine pe acești Malazani. Și le *voi* primi!

„Sabia Mortală Krughava a stat în fața Adjunctului Tavore și și-a pus sabia în mâinile Adjunctului. În fața *ei* , Pure, nu am îngenuncheat.

— Sora Reverence te-a obligat să îngenunchezi, prostule pompos!

Erekala își înclină capul. — A făcut-o?

— Ai rezistat!

— Pur, de ce am rezista? Ai uitat, noi am venit la tine, nu invers.

Serenity se întoarse, se îndreptă din nou spre peretele din spate. Capul i se înclină în timp ce goli paharul cu vin. — Mâine ne dublem ritmul, comandante. Vom urmări armata străină - ucigașii surorii Belie. Și pieirea voastră se vor arunca în luptă și se vor lupta și nu se vor ceda. Dacă ia viața fiecăruia dintre voi, inamicul va fi distrus.

— Tocmai, răspunse Erekala.

— Demis.

Punându-și cârma încă o dată, Erekala părăsi cortul.

Durând șoldurile, sora Reverence și-a croit drum de-a lungul crestei cu vedere la pământul agricol acum ofilit. Putea vedea unde fratele Diligence înființase învelișuri, arbalest cântece, berme și tranșee. Putea să vadă cum intenționa el să conducă inamicul la locul uciderii. Numai eșaloanele înainte și corpul de ingineri al Armatei Shriven erau prezente, restul rămânând mai aproape de oraș, unde proviziile le puteau găzdui cu ușurință.

O astfel de armată. Cincizeci de mii pentru această bătălie, spune fratele Diligence. Și în curând, mai multe Perish Grey Helms. Cinci mii de infanterie grea, fanatică și în întregime supusă dorinței mele – și a fratelui Diligence. Și înconjurând Turnul, încă douăzeci de mii, înrădăcinate, neclintite. Ce dușman ar îndrăzni asta?

Și-a văzut comandantul în față, înconjurat de ofițeri și mesageri. Oricât de bătrân era, fratele Diligence părea să fi pierdut ani acum când o bătălie era iminentă. Pe măsură ce se apropia, l-a auzit adresându-se ofițerilor săi. „… va muri de foame – știm bine cât de neproductive sunt

Țările de Sud. Și în această stare slăbită, ei vor juca totul pe o singură turnare a zarului, un avans singuratic, hotărât, disperat. Nu trebuie decât să-i ținem până când energia lor este cheltuită, pentru că odată ce puterea a dispărut, nu vor avea nimic în rezervă. Și atunci, și numai atunci, vom avansa. Ah, soră reverență. Bine ati venit.'

— Frate Diligence. Tot ce văd aici îmi face plăcere.

El a înclinat capul în semn de recunoaștere. — Soră, s-a auzit vreun cuvânt de la Sisters Calm and Equity?

— Nu, dar nu mă îngrijorează excesiv. De fapt, ne putem descurca destul de bine fără ele.

S-a încruntat, dar a dat din cap.

Au mers la mică distanță de ofițeri.

— Frate Diligence, spuse ea, studiind pregătirile, sunt la curent cu apărările Spire și despre aceasta, principala ta armată. Unde sunt armatele de rezervă?

„Sister Freedom și Brother Grave comandă douăzeci de mii de infanterie Kolanse poziționate la zece leghe spre vest. Pentru a-i sprijini, fratele Aloft supraveghează cincisprezece mii de auxiliari Shriven. Aceste forțe combinate sunt poziționate în așa fel încât fie să răspundă la o erupție a inamicului care ține fortul, fie să conducă spre sud pentru a angaja inamicul care mărșăluiește aici – dacă am percepe nevoia de ele, ceea ce eu nu. Atunci tăcu, iar Reverence văzu că atenția îi fusese atrasă în jos, spre locul în care un călăreț se apropia cu pași repezi.

— Vin știrile, spuse Reverence. 'În grabă.'

— De la pichetele mele din periferia sudică, soră.

Calul lui Shriven era spuma, încordat de epuizare în timp ce urca greoi panta. Când călărețul a reținut fiara, aceasta s-a împiedicat și abia și-a revenit. Bărbatul, îmbibat de sudoare, a descălecat și a stat în fața Diligencei. — Inchizitor, spuse el, chinuindu-se să-și tragă răsuflarea.

— O clipă, spuse Diligence. — Văd că ai călărit greu, Shriven, și astfel de eforturi vă pun în valoare corpurile imperfecte. Adună-te și când ești gata, începe.

Bărbatul a înghițit aer timp de vreo duzină de bătăi ale inimii, apoi a dat din cap. — Inchizitor, un raport prin ștafetă. La șase zile spre sud, se apropie o armată.

— Și dimensiunea acestei armate?

— Poate șapte mii, inchizitoare.

Diligence îi făcu semn unuia dintre ofițerii săi. — Udate Hestand, pregătiți un singur batalion călare și un tren de sprijin complet - apă și mâncare pentru cel puțin trei legiuni. Trebuie să vă grăbiți să interceptați armata care marșează acum dinspre sud. Acești străini sunt aliații noștri, elementul terestre al Perish Grey Helms. Tratează-i cu respect, Hestand, pentru viața ta.

'Da domnule. Să transmit un mesaj de la tine?

— O simplă întâmpinare va fi bine, până când ne întâlnim personal. Cu toate acestea, este sigur că vor avea vești despre dispozițiile inamicului nostru și că vreau să aud imediat. Asigurați-vă că aveți cu voi un grup complet de mesageri și monturi.

The Watered a salutat și a plecat.

Sora Reverence oftă. — În curând, atunci. A tăcut o clipă, apoi s-a confruntat cu Diligence. „Trebuie să se înțeleagă, frate, că Inima va fi asigurată mai presus de orice altceva. Știm bine că zeii se adună și că prin forță sau înșelăciune vor căuta să ne smulgă acel organ. În caz contrar, vor încerca să-l distrugă.

— Nimeni nu poate spera să se apropie, soră. Puterea lui Akhrast Korvalain îi neagă și va continua să facă acest lucru. Singura lor cale posibilă către Inimă este prin slujitorii lor muritori.

Se temea însă că îi lipsește ceva. Ceva... *vital* . — Voi participa la Inimă, spuse ea. — Nu voi părăsi partea ei.

— Am înțeles, soră Reverence. Veți avea apoi o vedere minunată asupra bătăliei de aici și s-ar putea să vă dați seama de victoria noastră înainte de a merge pe teren.

— Dacă, în schimb, văd eșec, frate, voi distruge Inima cu mâna mea.

— Prudent, spuse el.

Este suficient? Ce altceva pot face? Și de ce - de ce această neliniște bruscă? Ea privea spre sud, cu ochii îngustați. „De ce, frate, ne confruntăm acum cu o asemenea opoziție? Încă un an, poate doi, iar Akhrast Korvalain ar fi de o asemenea putere încât să domine această lume. Și atunci am putea dezlănțui o judecată dreaptă asupra fiecărei țări, într-o mânie curățitoare.'

— Zeul căzut le-a forțat mâna, soră Reverence. Nu putem determina exact cum, înlănțuit și slăbit cât este, dar rămân convins că el se află în spatele acestui gambit.

— Poate că așa ar trebui să fie, gândi ea. „La urma urmei, crezul lui nu este chiar antiteza a noastră? Cei cu defecte, cei neputincioși și cei fără speranță... îndrăznesc să stea în fața desăvârșirii sfinte. Cel slab al spiritului împotriva celui neînfrânat al spiritului, cel frânt împotriva celui complet. Ceea ce mă uimește, frate Diligence, este îndrăzneala lor de a crede că ne pot învinge! Până să ajungă, de ce, prin îndoielile lor și neîncrederea reciprocă, sunt deja pierduți.

Chipul slab al lui Diligence se ciupi într-un zâmbet slab. „Într-un război între fanatici și sceptici, fanaticii câștigă de fiecare dată.” La încruntarea ei, el ridică din umeri. — În bolțile palatului, soră, arhiviștii noștri au dat peste niște suluri antice Jaghut. *Nebunia lui Gothos* . M-am familiarizat cu perspectiva sa particulară.

Ea se strâmbă. — Fanatismul, frate Diligence, este limanul iluziilor. În timp ce pentru alții putem părea deloc diferiți de fanatici, suntem. Fundamental diferit, pentru că cauza noastră este o justiție dincolo de propriile noastre înșine, chiar dincolo de felul nostru. Și pentru tot ceea

ce noi Forkrul Assail nu putem decât să aspirăm la adevărata perfecțiune, dreptatea stă în afară și starea ei de perfecțiune nu poate fi pusă la îndoială.'

„Când înțelepciunea picură sânge, proștii stau triumfător."

Reverence îi aruncă o privire. — Arde sulurile alea, frate Diligence. Aceasta este o comandă, nu o cerere.

S-a înclinat. — Se va face imediat, soră Reverenta.

— Și n-aș mai auzi de nebunia acestui Gothos, am înțeles?

— Ești, soră Reverence. Iartă-mă.'

Șoldurile îi pulsau de durere veche. *Am mers până acum. Dar, în sfârșit, ne facem poziție. Și devenim punctul de sprijin al lumii. Și unde, decât pe punctul de sprijin, se va găsi dreptatea?* Nori de praf din partea echipelor de lucru s-au ridicat pentru a se rostogoli peste poziția lor. Disconfortată de înțepătura din ochi și de gustul amar din gură, ea s-a întors. — Continuă, frate Diligence.

Întins culcat în ierburile ofilite, cu privirea ațintită pe tabăra vastă întinsă în câmpia de dedesubt, Stormy a înjurat pe sub răsuflare, a întins mâna sub burtă și a târât o piatră ascuțită. Alături de el, Gesler s-a scărpinat pe nas și a spus: — Pare de rău augur, nu-i așa?

O trupă de Perish mărșăluia cu o jumătate de duzină de camarazi ai lor – aceștia dezbrăcați fără arme și purtând doar lenjeria de corp – spre un șanț din care cățărau săpatori abia acum. Când au fost formați într-o linie cu fața acelui șanț, au fost făcuți să îngenuncheze. Lamele de sabie au fulgerat. Capetele s-au rostogolit și cadavrele au căzut.

Gesler mormăi. — Explică Bent și Roach că au înnebunit din cauza acele movile lungi de ieri.

Oftând, Stormy spuse: — Dacă am exersa asta, în loc să ne certăm tot timpul, Ges, ne-am fi ucis de o mie de ori până acum.

„Unii oameni urăsc când se termină petrecerea".

'Exact.'

— Ascultă, spuse Stormy, ne-am prins din urmă cu rahaturile – ar trebui să facem cum spune Gu'Rull și să le tăiem pe toate, începând cu Tanakalian.

„În cele mai rele momente ale ei, Krughava ar putea fi de acord. Dacă nu am avea-o sub pază, mai devreme sau mai târziu ar fi fost acolo jos, încercând să o facă personal, mormăi Gesler, dar tot ar fi greșit. Nu... tactic.

— Oh, iată-ne din nou. Înalt Primul Pumn Sabie Prancing Gesler cel Mare din nou tactică vorbitoare. Puneți un pariu, restul dintre ei Perish nu îi așteaptă deja în capitala Assail – așa că, în loc să distrugem cinci mii de Grey Helms aici și acum, va trebui să distrugem de două ori acel număr pe săptămână. Cum are acest sens tactic?

— Krughava crede că le poate întoarce înapoi, Stormy. Dar acum nu este momentul.

„De asemenea, crede că soarele îi pune fundul în fiecare noapte și iese din gură în fiecare dimineață. E dezorientată, Ges. Poți vedea asta, nu-i așa? Nebună ca o pisică cu cinci ochi și o singură mustață...

— Stai... cine e ăla?

'OMS? Unde?'

'Acea fata.'

Stormy a tăcut, privind. Îl văzu pe Tanakalian apropiindu-se de ea, rămase uluit când Shield Anvil a îngenuncheat în fața ei. Erau prea îndepărtați ca să audă, dar după gesturile fetei — arătând spre șanțul în care fuseseră aruncate cadavrele și capetele — nu era mulțumită de ceva. Și ea dădea o ureche a rahatului ăla înjunghiat în spate.

— Trebuie să fie ea, spuse Gesler. — Cel despre care ne-a vorbit Faint.

— Destriant, mormăi Stormy. — Dar întrebarea este, cum, pe numele lui Hood, a ajuns aici?

— Warren. A fost scuipată de Lupi.

— Dacă Krughava va trebui să înfrunte pe cineva, aceasta va fi ea.

— Probabil că ai dreptate, Stormy. Gesler coborî înapoi pe panta crestei, apoi se ridică. După o clipă, Stormy alunecă să i se alăture. — Asta e, spuse Gesler, ștergându-și murdăria de pe mâini. — Lupii războiului, nu? Așadar, cum de acea armata se comportă de parcă nici nu știe că suntem cu jumătate de zi în urmă?

Stormy s-a zgâriat în barbă. — Lupii vânează. Ei nu sunt vânați.

— În afară de noi, oamenii.

— Totuși, s-ar putea să nu le-a trecut prin cap să arunce o privire în urmă.

— Deci, poate că adjunctul a avut dreptate, spuse Gesler. — Această armată a lui K'Chain Che'Malle este gata să coboare ca un cuțit în mijlocul mesei.

— Mai degrabă suntem ca șerpii în iarbă, iar colții ne picură al naibii. Stormy zâmbi fără umor. — Ești încă entuziasmat, Mortal Sword?

Ochii lui Gesler erau strălucitori. 'Tu?'

— Nu, trebuie să încurci totul.

— Asta nu a durat. Mulțumiri.'

— Ține-ți capul la nivel, Ges, asta e tot ce-ți cer.

Expresia lui Gesler era neîncrezătoare. — Acum, asta e bogat, Stormy, venind de la tine.

— Sunt mai întărit în luptă zilele astea, Ges. Toată înțelepciunea mea am câștigat-o pe calea grea.

— Cum reușești să păstrezi o față sinceră?

„Asta facem cel mai bine noi, veteranii înrădăcinați în luptă. Acum, să ne întoarcem în tabără. Îmi lasă gura apă la gândul la mai multe ciuperci la axilă și la o cană mare plină de suc de glande.

Există trădare în inima lui . Setoc se uită în jos la frații și surorile tăiați capul, simțind furia Lupilor, luptându-se să-și stăpânească mânia

sălbatică. Prezența zeilor fiare în ea a crescut fără minte ca o furtună și din nou și din nou se simțea ca și cum se afla la câteva momente de la înecare în potop. *Eu sunt Setoc. Lasă-mă să fiu vocea ta! Furia oarbă este inutilă – pentru că cauza ta este justă, trebuie să fie o minte umană care ne ghidează pe toți în războiul care va veni* .

Și asta a fost ceea ce Tanakalian nu a înțeles. Sau, poate, de ce se temea cel mai mult. *Trebuie să fim liberi să vorbim - noi toți. Trebuie să fim liberi să obiectăm, să argumentăm – nici măcar Lupii nu înțeleg acest lucru. Uită-te la aceste cadavre – au vorbit împotriva ritmului crud… printre altele. Mai presus de toate, ei au vorbit de teamă pentru pregătirea colegilor lor soldați - această armată este epuizată* .

Se întoarse, îndreptându-se spre sud, cu ochii îngustându-se pe o creastă ierboasă de vizavi. *Dacă ar veni acum după noi, acești războinici șopârlă, am cădea ca nenumărați în cârligele gâtului. Dacă ar veni acum după noi, ar trebui să-i trezesc pe Lupi. Dar... pasul zeilor pe pământ va chema ca tobe de război. Puterea atrage putere — prea devreme, prea departe* .

Totuși... mă întreb. De ce nu atacă?

Se întoarse să-l vadă pe Tanakalian apropiindu-se. *Un alt public. Să-l pun din nou în genunchi, să-l umilesc? Nu. Asta poate aștepta* . Ea a pornit să-i ducă pe cei doi la o distanță destul de mare de tabără, cu mult dincolo de raza urechii. *Încă... trădare în inima lui* .

Chiar înainte să o ajungă, a început să vorbească. — Destriant, trebuie să înțelegi. Periții sunt supuși unor reguli stricte de comportament. Această disciplină este cea care ne dă puterea.

— Distrugi această armată, Shield Anvil.

„K'Chain Che'Malle-"

— Ne-au ajuns deja din urmă.

Ochii i se mariră, dar pentru o dată nu o întrebă. — Lupii trebuie trimiși împotriva lor, Destriant! Nu putem spera să...

— Acum, că soldații noștri abia rezistă, nu, ai dreptate: nu putem.

S-a desenat singur. — Această amenințare a fost mereu prezentă în mintea mea, Destriant. Speram că K'Chain Che'Malle se va mulțumi să-i escorteze pe Letherii și Bolkando. Dar știam că nu pot juca viețile fraților și surorilor mele pe această presupunere. Acesta este motivul pentru care mi-am condus soldații la fel de tare cum am făcut-o — trebuie să ajungem la siguranța Forkrul Assail cât mai curând posibil.

— Dar nu ai reușit să faci asta, Shield Anvil. Și ce fel de bun venit, vă imaginați, ne va acorda Assailul când vom ajunge cu o armată deja pe jumătate moartă?

Era palid și ea îi vedea veninul din ochi. 'Nu am avut de ales.'

— Ai fost nerăbdător, Shield Anvil. Te-ai bucurat de trădarea ta și, făcând astfel, ți-ai dezvăluit adevărata natură prea devreme – aliații tăi odată știu adevărul despre tine acum. Și au avut timp să-și ajusteze tactica.

— Asta e vina lui Krughava! Totul!'

— Nu vor mai fi execuții, Shield Anvil. Mai rău, negarea ta a îmbrățișării lor a făcut o batjocură de titlul tău. Mă uit la tine și văd, în sfârșit, poteca care ducea la Forkrul Assail.'

Șocul îi răsuci fața. 'Ce inseamna asta? Am jurat Lupii Iernii!

— Ești beat de dreptate, Shield Anvil, și cu toate astea îți imaginezi că mergi pe linie dreaptă, într-adevăr te împiedici și teși. Acum stai în fața mea, înșelat în dreptatea ta și pe poteca pe care ai mers" — făcu ea un semn înapoi către trupurile din șanț — „cadavrele celor nevinovați".

— Amăgirile, spuse el cu o rachetă scăzută, nu sunt ale mele, copile.

Setoc zâmbi. 'Continua. Sunt intrigat.

„Crezi cu adevărat că poți rezista voinței Forkrul Assail? Vom fi duși la călcâi – dar nu așa trebuia să fie. Scopurile lor sunt meschine în comparație cu ale noastre. Cu toate pretențiile lor, Destriant, adevărul este că am intenționat să le *folosesc* . Ne cer să îngenunchem? Așa să fie. Nu contează. Lupii sunt orbi la toate acestea - credem în moduri pe care nu le pot înțelege, iar acest joc nu va fi câștigat cu fălci care sclavie și furie nebunească. Împotriva noastră, asta nu a *funcționat niciodată* . Nu, Lupii Iernii se ascunde mai bine în pădure, în umbrele întunecate. Lăsați-ne să facem ceea ce trebuie făcut și, când toți jucătorii vor fi slăbiți, atunci va veni timpul ca zeii noștri să atace - la urma urmei, nu este așa calea lupilor în sălbăticie?

— Tanakalian, spuse Setoc, sunt de acord cu tine. Dar, vai, nu pot alege momentele în care zeii vorbesc prin mine. Nu voi avea niciun control asupra puterii lor în ziua în care îmi va fura voința. Mânia lor va copleși și prin ochii lor nu vor vedea decât sânge.'

— Nu așa se poate duce un război.

'Știu.'

A făcut un pas înainte, cu o speranță bruscă în ochi. — Atunci trebuie să lucrezi cu mine, Destriant! Putem câștiga asta - câștigă-l în adevăr! Avertizează-i pe Lupi - dacă se manifestă, la îndemâna Forkrul Assail, vor fi *uciși* . Sau mai rău, înrobit.

— Atunci stai în fața mea acum ca o adevărată Shield Anvil. Nu este pentru tine să judeci, nu pentru tine să-ți tăgăduiești frații și surorile. Și, mai presus de toate, nu este pentru tine să le iei viața.

Tanakalian arătă înapoi spre cadavrele din șanț. — Ar fi dezertat, Destriant. Ar fi fugit înapoi la Krughava, purtând cu ei informații vitale. Crima lor a fost trădarea.

— Au căutat să ridice o nouă Sabie Mortală, spuse ea. „Pentru câmpul de luptă, au căutat un veteran care să le comandă. I-ai ucis din cauza unei urâturi personale, Tanakalian.

— Lucrurile au fost mult mai complicate decât îți dai seama.

Ea clătină din cap. — Te confrunți cu o criză, Shield Anvil. Soldații tăi și-au pierdut încrederea în tine. Este esențial să înțelegeți – dacă nu

pentru mine, această armată s-ar întoarce la Krughava.

„Dezlănțuiește Lupii pe K'Chain Che'Malle – cumpără-ne timpul de care avem nevoie".

'Nu va fi.'

'De ce nu?'

— Pentru că refuză, Shield Anvil.

'Dar de ce?'

Setoc a ridicat din umeri. „K'Chain Che'Malle nu au fost niciodată inamicul fiarelor. Nu au fost niciodată atât de nesiguri încât să simtă nevoia să măcelereze tot ce se vede. Nu au fost niciodată atât de speriați, atât de ignoranți, atât de... patetici. Cred că Lupii nu-i văd ca merită să fie sacrificați.

— Și se vor răzgândi când acele șopârle ne vor ataca?

Ea a fixat asupra lui o privire ascuțită și cercetătoare. — La ce vor fi martori Lupii? K'Chain Che'Malle tăind... *oameni* .

„Dar noi Perirem trebuie să fim săbiile lor de răzbunare!"

— Atunci nu putem decât să sperăm că nu ne confruntăm cu K'Chain Che'Malle pe un câmp de luptă.

— Înțelegi, în sfârșit, necesitatea, povara asupra noastră, Destriant? Trebuie să stăm în umbra Forkrul Assail. Trebuie să fim liberi să *alegem* unde și când să luptăm și, într-adevăr, cu cine ne vom confrunta. Lăsați-i pe Assail să creadă că ne țin bine încătușii și conformați, chiar dornici.

— Echilibrezi totul pe cea mai subțire muchie a cuțitului, Shield Anvil.

— Suntem Grey Helms, Destriant, și îi *vom* sluji pe Lupi.

'Intr-adevar.'

„Și de aceea trebuie să continuăm să mărșăluim în acest ritm – să nu lăsăm șopârlelor timp să se gândească la ce să facă cu noi. Și dacă ne alungă cozile direct în armata Assail, ei bine, în momentul în care acei doi dușmani străvechi s-au văzut unul pe altul...

— Trebuie doar să ne dăm deoparte.

El a dat din cap.

Demisându-l pentru moment, Setoc s-a întors. *Poate. Este aceasta trădarea pe care o simt în tanakalian? Și dacă nu pot fi de acord cu metodele lui, trebuie să-i resping intențiile? Dar jocul pe care l-ar juca... gata între doi astfel de dușmani mortali... este posibil?*

Nu, întreabă-te în schimb asta, Setoc: ce alternativă avem? Când ea s-a întors, el stătea așa cum fusese, cu fața la ea, iar în fața lui avea nevoie oarbă. — Ești suficient de deștept pentru asta, Shield Anvil?

— Nu văd altă cale, Destriant. El a ezitat, apoi a spus: „În fiecare noapte, mă rog Lupii Iernii..."

Ea s-a întors din nou, și de data aceasta cu definitivitate. — Îți pierzi respirația, Shield Anvil.

' *Ce?* '

— Ei nu îi înțeleg pe închinători, spuse ea, închizând ochii. „ *Nu au făcut-o niciodată* ”.

Încă o dată, zdruncinarea pierdută — întunericul și presiunea insuportabilă, curenții furioși care căutau să-i smulgă carnea din oase și pe toate părțile epava pe jumătate îngropată a pierduților. S-a împiedicat de scânduri putrezite de pe carele sparte, a ridicat oasele albite care sclipeau și se învârteau în nori lăptoși. Amfore vopsite cu mâl, lingouri de cositor și plumb, o împrăștiere de sute de scuturi rotunde, bronz ciocănit peste lemn care se prăbușește. Cuferele cu bandă s-au prăbușit și și-au vărsat pietrele și monedele - și peste tot rămășițele unor creaturi marine, trupurile lor nesimțite s-au târât în adâncuri, iar ploaia de sus era nesfârșită.

Brys Beddict cunoștea această lume. Acesta a fost încă un vis? O bântuire din amintirile lui? Sau s-ar fi întors în cele din urmă sufletul lui, în acest loc pe care ar învăța să-l numească *acasă* ?

Mai presus de toate, cea mai mare presiune pe care a simțit-o, singura forță pe care nici puterea picioarelor lui și nici încăpățânarea neclintită a voinței lui nu o puteau rezista, era aceea a singurătății imense, devastatoare. *În moarte pășim singuri. Ultima noastră călătorie este făcută în singurătate. Ochii ni se încordează, mâinile bâjbâind – unde suntem? Nu știm. Nu putem vedea* .

Era tot ce avea nevoie. Era tot ce avea nevoie oricui. *O mână pentru a ne lua pe a noastră. O mână care se întinde din întuneric. Pentru a ne primi, pentru a ne asigura că singurătatea noastră – aceea pe care am cunoscut-o toată viața și împotriva căreia am luptat cu fiecare respirație pe care o luăm – că singurătatea a ajuns în sfârșit la sfârșit* .

Făcând din moarte cel mai prețios dar dintre toate .

O mie de înțelepți și filozofi închiseseră degetele disperate în gâtul acestui... lucrul acesta. Chiar dacă se dădeau înapoi îngroziți sau, cu un strigăt sfidător, săriră înainte. *Spune-ne, te rog, arată-ne dovezile tale. Spune-ne că uitarea are o față și pe ea curba unui zâmbet, binecuvântarea recunoașterii. Este prea mult să ceri?*

Dar aceasta, știa el, era teroarea secretă din spatele tuturor credințelor. Alegerea de a crede, când a *nu* crede a invitat oroarea celor fără sens, toate aceste vieți goale de scop, toate aceste speranțe renunțate, scăpate din mână, lăsate să se scufunde în noroiul gros - *cu nămoluri plouând până când totul este îngropat* .

Am cunoscut un om care a studiat fosilele. El făcuse această urmărire toată viața. A vorbit cu mare animație despre nevoia lui de a rezolva misterele trecutului îndepărtat. Și asta i-a călăuzit viața timp de zeci de ani, până când, într-o mărturisire scrisă în noaptea în care și-a luat viața, a vorbit în sfârșit despre adevărul pe care în cele din urmă îl descoperise. „Am găsit secretul, singurul secret care este trecutul. Secretul este acesta. Există mai multe forme de viață în istoria acestei lumi decât ne-am putea imagina vreodată, cu atât mai puțin decât să înțelegem. Au

trăit și au murit și puținul care a mai rămas ne spune doar că au existat cândva. Și acolo se ascunde secretul, secretul teribil. Totul e degeaba. Nimic decât fragmente de os. Toate astea... degeaba .

Destul de ușor de înțeles cum ar fi putut acest lucru să-i dezlănțuie pe câinii negri, când înțelegerea nu dădea decât un mare abis.

Dar apoi Brys găsi o față familiară ridicându-se în fața lui, acolo, în amintirile lui asediate, sau lumea viselor – oricare ar fi fost aceasta. Tehol, și acea privire în ochii lui pe care s-ar putea vedea momentul înainte de a scuipa în fața fiecărui zeu care a existat vreodată, doar pentru a trece apoi la mendicii, filozofii și poeții cu părul sălbatic. *La naiba pe toți, Brys. Nimeni nu are nevoie cu adevărat de o scuză pentru a renunța la viață, și toate cele pe care le auzi le-ai putea smulge la fel de bine dintr-o pălărie. Predarea este ușoară. Lupta este grea. Frate, îmi amintesc că am citit odată despre săbii de moarte care, în momentul războiului, urlau de râs. Ce simbol mai bun al sfidării umane decât acesta?*

Sigur, Brys, îmi amintesc acel colector de oase. A înțeles totul greșit. Cu acel secret pe care l-a descoperit, avea de ales. Disperare sau mirare. Dintre cele două, pe care ai alege? Eu, mă uit la idioția și inutilitatea existenței și cum să nu mă întreb?

Fiecare creatură moare, frate, ar trebui să știi. Aș paria că fiecare dintre acele creaturi a plecat în întuneric, cu sufletul ghemuit și timid, neștiind ce așteaptă înainte. De ce ar trebui noi animalele inteligente să fim unice? Moartea ne nivelează cu gândacii și șobolanii și râmele. Credința înseamnă mai mult decât să ne întoarcem spatele la abis și să ne prefacem că nu este acolo, Brys. Așa urcăm deasupra gândacilor, vârful scării, băieți! Și acele șapte trepte fac toată diferența! Opt? Opt trepte, atunci. Aici sus, zeii ne pot vedea în sfârșit, nu?

Îți amintești de acel alt înțelept care spunea că sufletul este purtat din corp de viermi? Zdrobiți o larmă ucideți un suflet. Și la naiba, dar ar trebui să se târască departe, așa că zeii le-au dat aripi, ca să-i ducă sus în ceruri. Face o teorie ciudat de logică, nu crezi? Unde eram, frate?

Mai exact, unde esti?

Fața lui Tehol s-a îndepărtat, lăsându-l pe Brys singur încă o dată. *Unde sunt, Tehol? Eu sunt... nicăieri* .

S-a împiedicat, a bâjbâit orbește, s-a clătinat sub greutăți inimaginabile – prea efemer pentru a ridica din umeri, dar totuși greu ca munții. Și din toate părțile, întuneric neușurat-

Dar nu... este lumină? Este asta …

În depărtare, flacăra galbenă a unui felinar, tulbure, arzătoare și scăzând în curenți.

OMS? Mă... mă vezi?

O mână întinsă, curba unui zâmbet pe o față primitoare.

Cine ești tu? De ce vii după mine, dacă nu să mă binecuvântezi cu revelație?

Străinul ținea lanterna jos, de parcă nu i-ar mai păsa ce ar putea dezvălui, iar Brys văzu că era un Tiste Edur, un războinic cu pielea cenușie, care purta pielea zdrențuită care curgea în spatele lui ca tentacule.

Pas cu pas, s-a apropiat. Brys stătea în calea bărbatului, așteptând.

Când a sosit Edur, el și-a ridicat privirea, cu ochii întunecați privind cu un foc interior. Gura îi lucra, de parcă ar fi uitat cum să vorbească.

Brys ridică o mână în semn de salut.

Edur îl apucă și Brys mormăi în timp ce bărbatul se aplecă înainte, dându-i toată greutatea. Fața, stricată și putrezită, s-a ridicat la a lui.

Și Edur a vorbit. 'Prietene, mă cunoști? Mă vei binecuvânta?

Când ochii i s-au deschis brusc, Aranict era pregătit pentru el, pregătit pentru groaza crudă a expresiei lui, sufletul expus și zguduit până la miez, iar ea îl luă strâns în brațe. Și știa, în adâncul inimii ei, că îl pierde.

Înapoi. Se întoarce și nu pot să mă țin de el. nu pot . Îl simți înfiorat, iar carnea i se simțea rece, aproape umedă. *Miroase a... sare* .

A trecut ceva timp până când respirația i s-a calmat și apoi a adormit din nou. Ea s-a dezlegat încet, s-a ridicat, și-a pus o mantie și a ieșit din cort. Era aproape de zori, tabăra nemișcată și liniștită ca un cimitir. Deasupra capului, Străinii de Jad tăiau o întindere vastă pe cerul nopții, gata ca niște gheare pe cale să coboare.

Și-a scos cutia și un băț de frunză. Pentru a potoli foamea care roade.

Acest pământ a fost ruinat, în multe privințe mult mai rău decât Wastelands. În jurul lor erau semne ale prosperității trecute. Sate întregi acum goale, abandonate buruienilor, prafului și rămășițelor împrăștiate lăsate de cei care trăiseră acolo cândva. Câmpurile din jurul fermelor au fost aruncate în roci și lut și nu a mai rămas nici măcar un copac – doar cioturi sau, ici și colo, gropi în care până și cioturile fuseseră săpate. Nu exista viață animală, nici păsări, și fiecare fântână pe care au examinat-o, fiecare albie de pârâu peste care au lucrat magii ei minori, căutând să tragă apă din adâncuri, dădeau puțin mai mult decât nămol. Puținii lor cai rămași sufereau și s-ar putea să nu ajungă nici măcar în Kolanse propriu-zis. *Și restul dintre noi nu ne descurcă mult mai bine. Puțin de mâncare, epuizându-ne fântânile scufundate și știind că undeva în față ne așteaptă o armată bine odihnită și bine hrănită* .

Ea trase cu putere de băț, privi spre est, spre tabăra îndepărtată a Bolkando. Focul interzis. Până și standardele s-au înclinat ca catargele unei nave prăbușite. *Mă tem că nu vom fi de ajuns, să nu facem ceea ce avea nevoie Adjunctul, ceea ce a vrut ea. Poate dovedi că toată această călătorie se va sfârși cu eșec și moarte* .

Brys a ieșit din cort să stea lângă ea. I-a luat bățul de pe degete și a desenat pe el. Începuse să facă asta cu câteva săptămâni în urmă,

căutând, poate, să-și calmeze nervii în urma coșmarurilor sale. Dar ea nu o deranja. Îi plăcea compania.

— Aproape că pot gusta gândurile soldaților mei, spuse el. — Va trebui să ucidem și să mâncăm ultimii cai. Nu va fi de ajuns – chiar și să economisești apa pentru a face o tocană... ah, dacă am fi putut să ne strângem, ar fi reușit asta.

— Încă nu am terminat, iubirea mea. *Te rog, te rog, nu răspunde la asta cu încă un zâmbet trist. Cu fiecare, simt că aluneci mai departe* .

„Slăbiciunea noastră tot mai mare este cea care îi îngrijorează cel mai mult”, a spus el. „Se tem că nu vom fi apți să luptăm”.

„Perish, dacă ceva, va fi și mai rău.”

— Dar vor avea câteva zile în care să se recupereze. Pe lângă asta, Aranict, trebuie să te temi mai mult de armata Assail.

A aprins un al doilea bețișor, apoi a făcut semn cu o mână. — Dacă tot Kolanse este așa, nu vor *avea* o armată.

„Regina Abrastal mă asigură că Kolanse continuă să prospere, cu ceea ce oferă marea, iar provincia fertilă din valea Estobanse continuă să producă, la adăpost de secetă”.

Și în fiecare noapte coșmarurile te iau. Și în fiecare noapte stau treaz, privindu-te. Ne întrebăm despre toate celelalte căi pe care le-am fi putut lua . — Cum am eșuat-o? întrebă Aranict. — Ce am fi putut face mai mult?

Brys se strâmbă. „Acesta este riscul când mărșăluiești o armată în necunoscut. Într-adevăr, niciun comandant în starea sa de minte nu ar contempla un act atât de precipitat. Chiar și în invazia de noi teritorii, totul este precedat de cercetări extinse, de contact cu elementele locale și de cât de multă informație de fundal se poate aduna: istorie, rute comerciale, războaie trecute.

— Atunci, fără Bolkando, am merge cu adevărat orbi. Dacă Abrastal nu ar fi ajuns la concluzia că era în interesul regatului ei să urmărească acest lucru - Brys, am judecat greșit Adjunctul de la bun început? Am căzut în capcana de a presupune că ea știa mai mult decât știa, că tot ceea ce și-a propus să facă era de fapt realizabil?

'Depinde.'

'Pe ce?'

Întinse mâna și luă noul băț de frunze de foșnet. — Presupun dacă a reușit să traverseze Deșertul de Sticlă.

— O traversare care nu poate fi făcută.

El a dat din cap. 'Da.'

— Brys, nici măcar Adjunctul nu-i poate dori ca *Malazanii* ei să realizeze imposibilul. Lumea stabilește limite fizice și trebuie să trăim după ele, altfel acele limite ne vor ucide. Priviți în jur - aproape că nu mai avem mâncare și apă. Și acest pământ nu are ce să ne dea, și așa cum fermierii și sătenii au fugit sau au pierit, la fel ne confruntăm și noi cu aceeași, grea realitate. Țara este distrusă.

Părea că studiază cerul. — Tatăl meu nu era un bărbat cu imaginație. Nu m-a putut înțelege niciodată pe mine și pe Tehol, în special pe Tehol. Fratele nostru Hull, ei bine, acum, a început ca fiul cel mare perfect, doar pentru a fi declarat mort în ochii Tatălui. A tăcut câteva clipe, fumând, apoi a reluat. „Dincolo de toți profesorii care ni s-au impus, tatăl nostru a insistat să predea singura lui lecție. Chiar dacă ne-ar ucide, el ne-ar învăța valoarea pragmatismului. Ceea ce, după cum sunt sigur că înțelegeți bine, nu este altceva decât o recunoaștere convingătoare a realității: limitele, cerințele și necesitățile sale.

Aranict își înclină capul, întrebându-se de direcția gândurilor lui. „Iubiți, dintre toți oamenii, numele de Tehol nu îmi vine în minte când mă gândesc *pragmatic* ."

El a aruncat o privire spre ea. — Și ce rămâne cu mine?

— În tine, da. La urma urmei, ești un maestru de arme. Nu l-am cunoscut niciodată pe Hull, așa că nu pot spune despre el.

— Deci, ai concluzionat că dintre cei trei frați Beddict, singur eu am absorbit lecțiile dure de pragmatism ale tatălui nostru.

Ea a dat din cap.

Brys își întoarse privirea din nou, de data aceasta spre sud-est. — Cât de departe crezi că se află coasta?

„Marșul corect, trei zile – dacă hărțile reginei sunt cât de cât exacte".

— Oh, murmură el, sunt sigur că sunt.

— Este aproape zori, spuse Aranict.

— Nu vom defila astăzi, iubirea mea.

Ea îi aruncă o privire. „O zi de odihnă — în acest moment — s-ar putea dovedi contraproductivă.

A aruncat bățul, cu ochii urmărind capătul strălucitor. „Înainte de a... să se răzgândească despre lucruri, Tehol a devenit cel mai bogat om din Lether, Aranict. Întrebați-vă, cum ar fi putut el să facă asta, dacă în pragmatism a fost un eșec total? S-a înfruntat cu tabăra. „Astăzi, mâncăm ultima mâncare și bem ultima apă."

— Brys?

„Cred", a spus el, „voi merge până la tabăra Bolkando. Îmi vei alătura, iubito?

— Noroiul zeilor, femeie, ce faci?

Abrastal ridică privirea. — Ce se pare că fac, Spax?

Treptele ei înflăcărate zăceau îngrămădite pe podeaua cortului. Era înfășurată în pătură și, din câte își dădea seama, goală dedesubt. El a privit cum ea a reluat tăieturi lungi cu cuțitul ei. „Sunt martor", a spus el, „la moartea poftei mele".

'Bun. Era și timpul. Nu mă duceam niciodată să mă culc cu tine, Barghast.

— Nu e rostul. A fost *dorința de* care am avut atâta plăcere.

— E jalnic.

Spax a ridicat din umeri. 'Sunt un om urât. Așa trec oamenii urâți în fiecare zi blestemată.
— Ai fost în pat cu fiica mea.
— O face doar pentru a te enerva, Alteță.
Abrastal se opri cu cuțitul și ridică privirea spre el. — Și a reușit?
Rânjind, Spax spuse: „Așa că îi spun în fiecare seară. Totul despre răzvrătirile tale, gura ta spumoasă, indignarea și furia ta.
„Urât și deștept, o combinație mortală în orice bărbat".
— Sau femeie, aș paria.
'Ce vrei?'
— Cercetașii mei s-au întors de pe coastă, Alteță. Cu noutăți.
În cele din urmă, simți ceva în el, în tonul lui sau în privirea din ochii lui, pentru că se îndreptă încet. — Suntem flancați, șef de război?
— Niciun dușman la vedere, Alteță.
'Atunci ce? După cum vezi, sunt înarmat, iar răbdarea îmi devine la fel de scurtă ca părul.
— Au fost observate nave. O flotă de zdrențe.
' *Nave?* Sub ce steag?
— Letherii, Alteță.
Dintr-o dată se puse pe picioare. Părul ei doar pe jumătate tuns, a aruncat cuțitul. Pătura alunecă în jos și Spax se trezi uitându-se la corpul ei magnific.
— Înălțime, aș putea trăi cu părul ăla scurt.
— Pleacă de aici și trimite un mesager la Brys.
— Nu e nevoie, Alteță, despre mesager, vreau să spun. El și Aranict se apropie chiar acum de tabără.
Ea făcea să-și caute hainele. Acum ea făcu o pauză. — Asta a fost plănuit!
Spax a ridicat din umeri. 'Eventual. Dar atunci, de ce să nu ne spui? Sunt mai înclinat să cred că acest gest a fost făcut de rege, în întregime pe cont propriu.
Ea mormăi. 'S-ar putea sa ai dreptate. Ce au mai văzut cercetașii?
— Aterizări, Alteță. Forța batalionului, infanteriei și auxiliarii Letherii. Și mai multe provizii decât ar avea nevoie vreodată un singur batalion.
— Zbura Standardul Imperial? Regele Tehol comandă?
— Nu, doar culorile batalionului erau prezente, din câte au putut determina cercetașii mei. În orice caz, chiar în noaptea trecută, cercetașii mei și-au dat seama că călăreții erau pe urmele lor. Și ei vor veni la noi în curând.
Ea încă stătea înaintea lui, în toată gloria ei. — Ce mai cauți aici?
— Vă răspund la întrebări, Alteță.
„Am terminat cu întrebările mele. Ieși.'
„Încă un detaliu pe care ați putea fi interesat să învățați", a spus Spax. — Printre auxiliari, Alteță, se numără Teblor.

Abrastal și Warchief Spax așteptau în afara cortului reginei, iar Aranict i-a studiat în timp ce ea și Brys se apropiau. Amândoi erau îmbrăcați în regalii lor complet, regina arătând imperial, deși părul de pe o parte a capului îi era tuns, iar Șeful de război Gilk împodobit cu arme și purtând o mantie până la glezne, făcută din carapace de broaște țestoasă. *Ce este asta? Ce s-a întâmplat?*

Abrastal a fost primul care a vorbit. — Prințul Brys, se pare că vom primi oaspeții în curând.

„Înainte să întrebi”, a răspuns Brys, „acest lucru nu a fost aranjat în prealabil. Cu toate acestea, ultimii mesageri pe care i-am trimis înapoi fratelui meu au detaliat ceea ce știam atunci despre traseul nostru. În acel moment, eram zece zile în Wastelands.

— Totuși, spuse ea, momentul în care se desfășoară asta este... extraordinar.

— Ceda fratelui meu este capabil să sesizeze, chiar și la mare distanță, eforturi vrăjitorii în căutarea apei subterane. Se întoarse ușor pentru a da din cap către Aranict. — După cum știți, magii legiunii noastre au fost angajați în astfel de ritualuri de când am părăsit Ținuturile pustie.

Vocea lui Abrastal era plată. — Ceda dumneavoastră a putut să ne urmărească pe baza extragerii apei din pământ... în timp ce stă asezat în palatul din Letheras? Te aștepți să dau credit acestei explicații, Prince? Nici măcar un zeu nu ar putea ajunge atât de departe.

'Da bine.'

Auzeau acum caii care veneau dinspre sud-est, iar tabăra Bolkando se agita brusc, în timp ce soldații epuizați și suferinzi își părăseau bivuacul pentru a alinia bulevardul principal între rândurile de corturi. Vocile se ridicau – iar acum Aranict putea vedea avangarda. Ea miji la fanioane. — Sire, îi spuse ea lui Brys, Letherii, da, dar eu nu recunosc heraldica — ce batalion este acela?

— Aș risca unul nou, răspunse Brys.

Comandantul batalionului și-a oprit trupa cu un gest și apoi a călărit înainte până când a ajuns la zece pași de Brys și de ceilalți. A descălecat într-un zgomot de armură, și-a scos cârma și apoi a mers să îngenuncheze în fața prințului.

— Idist Tennedict, sire, comandând Batalionul Chancel.

— Vă rog să stați, comandante, spuse Brys. — Sosirea dumneavoastră este binevenită. Idist Tennedict — Cred că știu acest nume de familie, deși momentan nu-l pot pune.

'Da domnule. Tatăl meu a fost unul dintre principalii factori interesați ai fratelui tău și s-a numărat printre primii care au fost supuși în Ziua Pierderilor.

'Înțeleg. Se pare, totuși, că familia Tennedict și-a revenit din... nenorocirea ei.

— Da, și regele a considerat de cuviință să ne răsplătească, sire...

'Excelent.'

'- sub formă de muncă în folosul comunității, în cadrul noului său program de Îndatorare față de Comunitate, domnule. Ca fiu mijlociu și având puține perspective, am ales să iau calea militară pentru serviciul meu în folosul comunității, în timp ce restul familiei Tennedict s-a apucat să reformeze condițiile sărace ale celor săraci de pe Insule.

Abrastal scoase un sunet undeva între neîncredere și dezgust. — Iartă-mi întreruperea, comandante. Să înțeleg că regele Lether, după ce a ruinat averea familiei tale, a considerat de atunci de cuviință să-ți ceară o perioadă de serviciu public?

— Este corect, Alteță.

— Cum de e *corect* ?

Idist reuși să zâmbească slab în timp ce o privi. — În ceea ce privește corectitudinea, regină, regele Tehol a avut multe de spus tatălui meu și tuturor celorlalți care profită din datoriile altora.

Abrastal se încruntă. „Vorbind dintr-o poziție de mare privilegiu, consider că este ofensator”.

— Înălțime, spuse Idist, cred că acesta era ideea.

Brys a vorbit. — Domnule comandant, nu vă aduceți doar pe voi, ci și reaprovizionați, este corect?

— Este, sire. În plus, port o misivă scrisă de la rege, adresată ție.

— Îl ai cu tine?

— Da, sire.

— Atunci, te rog, citește-ne-o.

Sprâncenele tânărului comandant se ridicară. 'Sire? Poate, ceva intimitate...

— Deloc, comandante. Se pare că ai vocea unui sergent instructor așa cum este. Împrumută-l cuvintelor fratelui meu, dacă vrei.

Deodată, bărbatul transpira și Aranict simți brusc o simpatie. Se aplecă spre Brys. — S-ar putea să vrei să te reconsideri, dragă. Acesta este fratele tău, până la urmă.

'Da si?'

— Cuvintele lui, Brys.

Prințul se încruntă. 'Ah corect.'

Dar Idist începuse. „Salutări prințului Brys de la regele Tehol Singurul Lether. Dragul frate, te-ai culcat încă cu ea?” Înțelept, el a făcut o pauză și a ridicat privirea spre prinț. Din toate părțile, de la soldații la îndemână până la Abrastal și Spax, era tăcere de moarte. Oftând, Aranict aprinse un băț de frunză.

Brys se ridică, cu o mână peste ochi, apoi, cu un gest neputincios, îi rugă pe Idist să continue.

„Nu contează, putem vorbi despre asta mai târziu, dar să se știe că, în calitate de rege, pot comanda de la tine fiecare detaliu până la ultimul detaliu, promițând totodată că soția mea nu va auzi niciodată un singur

cuvânt. de oricare dintre ele. Din moment ce, după cum sunt sigur că ați descoperit acum, vorbirea pe pernă poate fi mortală.

„Mai bine să mă întorc acum la conținutul plictisitor, oficial, pentru ca mai târziu să revenim la detaliile suculente. Mă simt îndreptățit în astfel de așteptări, deoarece am descoperit că femeile se angajează de fapt în cele mai îngrozitor de explicite discuții cu bărbații lor atunci când sunt în compania prietenilor lor înrădăcinați, invitând țâțul la țâț, și ce sângă ar putea fi mai îmbietor decât țâțul?”.

Spax izbucni într-un râs aspru, apoi se abătu. — Îmi pare rău, eram doar eu, îngrozit.

reluă Idist. „Oficial acum. Bugg și-a format propriul batalion, a găsit un comandant capabil pentru acesta și apoi a angajat o flotă pentru a transporta respectivele întăriri împreună cu toată reaprovizionarea pe care o putea introduce în cale. Și apoi, după proclamarea mea a suveranității indigenților de pe Insule, Bugg i-a supravegheat pe toți teblorii care, în mod ciudat, s-au grăbit să se alăture armatei Letherii cu scopul de a însoți flota Chancel. Între tine și mine, Teblorii trebuie să fie cei mai contrarii oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Oricum, cu tot Bugg făcând asta și Bugg făcând asta, sunt de înțeles epuizat și accept cu bunăvoință simpatia ta. Pentru a continua, batalionul are acum trei sute de Teblori în auxiliare. Cred că unele profeții antice îi au într-o stare avansată de entuziasm.

„Așa cum propria mea profeție despre viața voastră amoroasă iminentă s-a împlinit acum (am încredere), de ce, *sunt* lăsat într-o stare avansată de entuziasm – dar nu în mod nepotrivit, vă asigur. Ar fi rău. Nu contează poveștile de război și haos, frate, fă-mi o poveste de dragoste! Prins într-un palat și legat de o soție, ei bine, vă puteți imagina disperarea mea aici.

„Cu sinceritate, pentru că trebuie să pun în practică o nouă perioadă de austeritate aici, la palat, tocmai am descoperit eroarea de a dicta această misivă soției mele. Așa că voi folosi acest moment, înainte de a părăsi încăperea, pentru a vă trimite toată dragostea mea și pentru a le transmite cele mai calde salutări tuturor celorlalți pe care i-ați forțat în poziția incomodă de a auzi asta.

„Cu cea mai profundă afecțiune, fratele tău iubitor, regele Tehol.”

— Prințul Brys, murmură Abrastal, aveți simpatiile mele.

Brys oftă, apoi, cu o voce remarcabil de calmă și sigură, se adresa lui Idist. — Comandante, când va sosi batalionul?

— Și-au început deja marșul, sire. Două zile în urma noastră. Am lăsat ordin să merg înainte în noapte și să mă trezesc înainte de zori, așa că, cu noroc, vor ajunge mâine la amurg.

— Mulțumesc, comandante.

În timp ce se întorceau spre tabăra Letherii, Idist și trupa lui menținând o distanță respectuoasă în spatele lor, Aranict îl luă de mână

pe Brys. „Toate acele urale și râsete – au fost în semn de recunoștință. Îți dai seama de asta, nu-i așa?

S-a încruntat.

— Brys.

— O face intenționat, știi. Mă vede mult prea serios, dar apoi, se întâmplă că sunt pe cale să-mi conduc soldații în război. Am parcurs un drum lung și am suferit privațiuni, iar dușmanul nostru ne așteaptă, în formă, odihnit și probabil bine înrădăcinat. Acel dușman va alege terenul și, pentru a înrăutăți lucrurile, probabil că ne vor depăși numeric cu mult.

„Nimic din ce a spus nu a făcut lumină în acest sens”, a răspuns ea. — Și numai prin gestul lui, trebuie să știi că își face griji pentru tine. Această reaprovizionare ne oferă o șansă de luptă.

'Știu. Și, desigur, sunt recunoscător – cum aș putea să nu fiu?

— Idist te-a avertizat.

Brys clătină din cap. — Nu e scrisoarea, Aranict.

— Nu este?

„Ceea ce tocmai s-a întâmplat acolo s-a jucat în mintea lui Tehol chiar și atunci când îi dicta replicile soției sale. Știa că aș vrea să-i citesc cuvintele cu voce tare – fratele meu este diabolic și complet nerușinat. Mi-am petrecut toată viața mergând cu ochii mari în capcanele lui și nimic nu mă deranjează. De fapt, nu pot să nu-i admir geniul. De fiecare dată.'

Aranict era nedumerit. — Brys, ce este atunci?

— Nu-mi amintesc, Aranict – și am încercat – nu-mi amintesc că Tehol a spus vreodată că mă iubește. Și numai asta este măsura preocupării lui și m-a zguduit până la capăt.

'Brys-'

„Tehol se teme că nu ne vom mai vedea. Cu toate prostiile sale banale, el a fost cât mai aproape de a-și lua rămas bun pe cât a putut oricine fără să folosească cuvântul în sine. Și așa, așa cum poate îți poți imagina acum, mi-e dor de el. Mi-e foarte dor de el.

Ea s-a ținut strâns de mâna lui. Ca și cum asta ar putea ajuta, când ea știa că nu putea. Dar nu avea ce să-i spună – mintea ei era goală, răsunând în urma a ceea ce tocmai se repezise prin ea. *Se așteaptă să moară. Dragostea mea se așteaptă să moară* .

Vagoanele de ajutor s-au rostogolit în tabără și, pentru prima dată, Shield Anvil Tanakalian a pus ochii pe un Forkrul Assail - sau așa credea el, doar pentru a descoperi ulterior că omul nu era decât un semisânge, un Udat. Nu contează, era ceva de coșmar la el – pielea albă ca papirusul, felul în care se mișca, brațele strâmbe ca șerpii, curgerea sinuoasă a pașilor lui și răceala îngrozitoare din ochii săi palizi.

Aceștia sunt cei mai mortali aliați. Nu sunt orb față de disprețul pe care îl ai față de noi, când te uiți la starea noastră asediată și bătută. Dar

ne vom recupera și repede, iar când va veni timpul să facem ceea ce este necesar, vom fi pregătiți .

Îl văzu pe Setoc stând deoparte, ignorând pe Udat și pe ofițerii săi, ignorând pe toți și pe toate. A fost prinsă în strânsoarea Lupilor? S-au uitat acum din ochii ei nepotriviți? *Ea este o răspundere. Dar nu este vina ei – Lupii au luat-o, o folosesc – ea nu este altceva decât un portal, iar atunci când zeii aleg să se manifeste în această lume, o vor sfâșie direct. Mă îndoiesc că va supraviețui* .

Dacă este necesar, voi sigila acel portal. Îi voi opri pe Lupi să vină. Voi face asta pentru a le salva viețile .

Deci rugăciunile lui au rămas fără răspuns. Prin cuvintele ei, ea arătase clar că preoții de la Grey Helms erau toți proști, înșelați de ei înșiși, crezând că pot atinge mintea Sălbaticului. Și generații de Perish care și-au dat viața Lupilor... *o risipă. Tot sângele acela s-a vărsat. Și luptele pentru putere, acele titluri prețioase de Mortal Sword, Shield Anvil, Destriant, toate nu însemnau nimic* .

Și acolo se pândește cel mai crud adevăr dintre toate. În cele din urmă, nu suntem diferiți de orice alt cult, de orice altă religie. Convingându-ne pe noi înșine de dreptatea căii noastre. Convingându-ne că singuri ținem de un adevăr imuabil. În siguranță în credința că toți ceilalți sunt blestemați .

Dar totul a fost un joc, sacru un loc de joacă pentru lupte seculare pentru putere, ambiție venală .

Ce a mai rămas de crezut?

Gândurile i se învârteau, se învârteau într-un vârtej, ducându-l în jos și în jos... la Krughava. *Ai văzut prin toate? Ai decis că gloria personală era tot ce era, singurul lucru demn de aspirație? Tu ești, Krughava, reducerea argumentului?*

Fă-ți ultima repriză. Mori până la gât în integritate, onoare și datorie — acele cuvinte sunt scrise pe un steag, în trei nuanțe de roșu, și te vei aduna la acel standard și, odată acolo, vei muri fericit. Foarte bine, Krughava, pot să-ți dau sens acum. Nu ajută, pentru că tot nu te voi urma. Dar măcar eu înțeleg .

Nu aveau nevoie de Setoc. Grey Helms ar fi mânia Lupilor, furia Sălbaticului, dar fără riscuri pentru Lupi. *Da, acesta este război, dar nu veni aici. Nu la acesta. Dacă o faci, te vor lua. Dacă o faci, zeii vor muri în acea zi* .

nu o voi avea .

Și-a dat seama că se afla între cei doi – între Krughava și Setoc, între profan și sacru, și totuși niciunul nu și-a dat îmbrățișarea. *Așezat într-adevăr pe muchia cuțitului. Eu sunt Shield Anvil, iar virtutea binecuvântării este singura mea virtute, totuși aici stau, prins în capcană, nedorind să ajung la niciunul dintre ele* .

Se pare că moartea glorioasă va fi a mea, până la urmă .

— Shield Anvil.

Se întoarse și se trezi în fața comandantului Watered. 'Da?'

— Vă sugerez să vă odihniți și să vă hrăniți pentru această noapte. În zorii zilei, putem începe marșul către Darul Binecuvântat...

— Scuză-mă, unde?

„Binecuvântat Dar este numele vechi pentru câmpia unde așteaptă armata Kolanse. Era un pământ cândva bogat în grâu.

Tanakalian a zâmbit, a privit în altă parte. 'Foarte bine.'

— Shield Anvil.

S-a uitat înapoi. 'Ce este?'

Udatul își înclină capul. — Eram pe cale să comentez despre politețea impresionantă a manierelor soldaților tăi.

— Iartă-mă, spuse Tanakalian, cu vocea strânsă, sunt... distras.

'Desigur. Brother Diligence dorește să știe, sunt cei care vă urmăresc singura amenințare la care ar trebui să ne așteptăm?

Cei care urmăresc... dar nu spun nimic despre K'Chain Che'Malle. Nu pentru tine, nici pentru oricare dintre voi . 'Cred că da. In orice caz ...'

— Shield Anvil?

— Era o armată de străini, dar au încercat să traverseze Deșertul de Sticlă. Probabil că este sigur să presupunem că au eșuat.

'Sunt de acord. Nu am simțit că nimic nu ne atinge din acea direcție.

Tanakalian dădu din cap. — Ei bine, mă îndoiesc că oricum ai fi făcut-o, dar îmi face plăcere să aud certitudinea ta în evaluarea ta că Deșertul de sticlă nu poate fi traversat.

— O clipă, Shield Anvil – îmi spui că nu crezi că le-am simți aspectul. De ce este asta?'

Ochii lui Tanakalian rătăciră pe lângă ei, așezându-se încă o dată pe Setoc. El a ridicat din umeri. — Comandantul lor mânuiește o sabie Otataral. Nu că ar putea salva... Se opri atunci, căci Udatul se întorcea către anturajul său, strigând comenzi în limba Kolansii. În câteva momente, trei călăreți și-au făcut roată monturile și au pornit în galop spre nord.

Când s-a uitat înapoi la Setoc, a găsit-o uitându-se la el.

Shield Anvil și-a dat seama că transpira, inima îi bătea repede în piept. — E doar o sabie Otataral, mormăi el, derutat de alarma evidentă a Udatului, tulburat de atenția bruscă a lui Setoc.

Calmeaza-te. Țineți-vă de tăișul cuțitului. Respiră adânc... respiră ...

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

„Chiar și un om care a trăit o viață plină de dureri va mai cere o zi.”

Rugăciunile condamnaților, Arhivele Imperiale Kolanse, Anonim

Calmul stătea nemișcat, cu fața spre sud-vest. Cerul era gol, fără nori, albastrul spălat și nuanțat de verde de Străini. Gol, și totuși... *Moartea vine. Văd un drum construit din oase și praf, un drum tăind carnea pământului. Vine cu viteza vântului. Vine în umbra... zeilor de jos!* Confuzia izbucni în ea. Apoi groază și spaimă. *Korabas! Dezlegat! Dar de ce? Cine ar face așa ceva? Cine a chemat această putere? Este o nebunie!* Pentru o clipă, a simțit încă o dată greutatea neclintită a pietrei care o întemnițase cândva - sufocant, groaza membrelor pe care nu le putea mișca, întunericul și singurătatea teribilă, teribilă. Și ea știa ce este asta; ea cunoștea această senzație, această teroare animală. Panică. *Nu! Nimeni nu mă va mai lua!*

Tremurând, se strădui să-și recapete controlul.

Korabas. Ești eliberat – simt exultarea ta amară. Poate că eu singur o pot înțelege cu adevărat .

Dar ei vor veni după tine. Nu le simți? Eleint sunt pe această lume. Te vor ucide .

Nu ne căuta. Nu străpunge pielea lui Akhrast Korvalain. Nu trebuie să fim răniți – nu acum, Korabas, te implor .

Dar ea știa că nu va exista niciun raționament cu o astfel de creatură. Din momentul creării sale, Dragonul Otataral fusese condamnat la o eternitate de angoasă și furie. Neegalat în putere, totuși acea putere era abnegație. Singura ei hrană era vrăjitoria, dar viața însăși era o manifestare a magiei, așa că tot ceea ce atingea a ucis-o. Numai Eleint avea voința de a rezista la asta.

O astfel de... singurătate. Calvarul existenței... atât de neobosit în respingerea sa. Da, Korabas, m-aș putea privi în ochii tăi. Fără să tresară. Căci știu adevărul frământării tale .

Ea știa că nu poate modifica calea mortală a dragonului. Frații și surorile ei habar nu aveau ce se îndreaptă acum spre ei și împotriva Dragonului Otataral... *ar putea muri cu toții. Evlavie, sârguință, liniște... toate rudele mele curate. Și tot ceea ce am căutat să realizăm va fi distrus* . Nu, nu l-a putut opri pe Korabas.

Dar pot răzbuna moartea fraților și surorilor mei .

A fost tăbărată la trei zile de cadavrul legat de Lifestealer. Trei zile de la singura armă capabilă să se potrivească cu Dragonul Otataral.

Icarium. te voi trezi. Dacă Eleint-ul eșuează - dacă nu vin la timp - vă las pe Korabas .

Cei doi s-ar căuta unul pe celălalt - nu puteau face altceva. *Dragonul este negație. Dar Icarium este o rană deschisă în haos însuși. Când sinele lui se zdrobește, când așa-zisa lui furie este dezlănțuită, el nu este decât o conductă, un portal. Acesta este motivul pentru care nu poate fi oprit - nici măcar nu este acolo. Vei lupta împotriva haosului însuși? Imposibil* .

Se vor ciocni și acea bătălie va distruge lumea .

Bun .

Nici măcar sora Reverence nu înțelege: există mai multe căi către justiție .

Ea a pornit.

Sub picioarele ei, țipetele pământului îi ajungeau acum în simțuri – simțea tremurul atacului care îi era provocat. Păstrarea bruscă, erupțiile de praf, fisurile vaste care se deschid sub Korabas. *Unde trece ea, nu va mai fi viață. Unde trece ea, tot ce este viu va muri* .

Eleint, găsește-l pe Korabas. Ucide Dragonul Otataral. Asta e tot ce cer. Și atunci ne putem târgui, pentru că voi avea Icarium - voi avea o forță de haos care să se potrivească cu a ta. Putem găsi un echilibru perfect, într-o lume curățată goală de zei amestecați... imaginați-vă ce se poate realiza!

Le putem oferi moștenitorilor adevărată libertate și prin fiecare faptă a lor îi putem vedea cum se spânzură. Fără zei de învinuit, fără scuze pentru a construi, fără minciuni de care să te ascunzi. O lume atât de glorioasă va fi! Un loc atât de drept - un loc în care dreptatea nu clipește niciodată .

Putem împărtăși o astfel de lume, Eleint .

Urcând o pantă până la o creastă, ea a găsit două siluete care stăteau în calea ei.

T'lan Imass.

Mânia străveche a izbucnit incandescent în Calm și încă o dată panica a zguduit prin ea, la fel de repede zdrobită. — Ai îndrăznit asta?

Ca răspuns, ei și-au pregătit armele de piatră.

' *El este al meu!* '

— Nu este al nimănui, Forkrul Assail, spuse femela. 'Intoarce-te.'

Calm a râs în timp ce căuta cu puterea ei. „Nu simt pe alții pe pământul ăsta, nici pe vânt – sunteți doar voi doi. Trebuie să fii proști să crezi că mă poți opri. Am ținut Scările de Piatră împotriva a sute de oameni de la fel. Am *pus capăt* războiului lor.

Cei doi T'lan Imass ieșiră în lateral, masculul uriaș ridicând un buzdugan de oase împânzit de cremene, iar femela mutându-și strânsoarea pe o suliță de piatră.

Calmul se mișcă cu o viteză uluitoare, aruncându-se spre femelă, cu trunchiul ei zvârcolindu-se pentru a se sustrage de arma de împingere.

Mâinile ei au izbucnit, una aruncându-se în pieptul războinicului strigoi în mijlocul coastelor zdrobite, cealaltă izbindu-i fața - prinzând maxilarul inferior și rupându-l.

S-a răsucit pe lângă el, eludând balansul în jos al armei masculului și, cu o mână ținând acum coloana vertebrală, a învârtit-o pe femela, ridicând-o din picioare și aruncând-o în calea masculului. Chiar și în timp ce se împiedica, a legănat buzduganul într-o diagonală. Forkrul Assail a pășit în atac, blocând axul osos cu încheieturile ei, s-a întors cu fața la el și a împins în sus cu călcâiele mâinilor ei, prinzând fiecare parte a maxilarului inferior al războinicului. Puterea loviturii i-a explodat vertebrele gâtului, lansând craniul în aer.

În timp ce uriașul războinic fără cap s-a răsturnat, Calm s-a apropiat încă o dată de femela, care încerca slab să-și recapete picioarele. Prinzându-i brațul drept, Forkrul Assail l-a smuls din priza umărului. Folosind brațul ca armă, l-a băgat cu putere în partea laterală a capului femelei. Mingea humerusului a făcut o gaură în tâmpla războinicului.

T'lan Imass se clătină într-o parte.

Calmul a lovit din nou. Plăcile craniului s-au spart, s-au desprins. O a treia lovitură a zdrobit fața femeii. Ea a cazut. Forkrul Assail a făcut un pas înainte și cu un picior cu cizme rostogoli T'lan Imass pe spate. Apoi și-a aruncat brațul în jos în mod repetat pe ceea ce mai rămăsese din față și din craniu. A noua lovitură a despicat osul brațului. Calm a aruncat-o dezgustat și a folosit călcâiul cizmei.

La mult timp după ce spiritul nenorocit al femeii războinice lăsase rămășițele pe pământ, Calm a continuat să bată la fața aceea urâtă.

Un timp mai târziu, ea și-a reluat călătoria.

O lume atât de glorioasă va fi .

Kilmandaros a fugit. Nici măcar nu-și putea aminti când începuse să alerge sau când își făcuse o breșă în primul dintre nenumăratele lăveri. Peisajul pe care l-a traversat acum era sumbru, incolor, pământul sub picioare de argilă tare, neuniformă, care fusese tăiată de mii de copite. Două luni mici urmăreau cerul nopții.

La o jumătate de legă în față, ea văzu dealuri de nisip roșu, ondulați în timp ce urcau la orizont. Fără locuri în care să se ascundă — fără peșteri, fără păduri — ar trebui să părăsească acest tărâm în curând. Și totuși — Kilmandaros aruncă o privire înapoi peste un umăr.

O furtună de întuneric, care fierbe să consume jumătate din cer.

Închide! Închide! Respirația îi sfâșia gâtul. Inimile ei băteau ca tunetul norilor de furtună. Ea s-a împiedicat de picioare rupte, însângerate, cu mușchii arzând ca acidul.

Unde? Unde să te ascunzi?

— Am făcut un lucru groaznic. Și acum voi plăti - totul a fost Errastas! Toată vina lui, nu a mea! Nu am vrut să fie eliberată – jur!

Panta celui mai apropiat deal se profila în fața ei, o întindere de nisip roșu - cât de mult ura ea locul acesta!

— Un lucru groaznic. *Un lucru groaznic!* '

Întunericul a făcut spume de fiecare parte. Strigând, Kilmandaros s-a oprit clătinându-se, s-a învârtit, ridicând mâinile...

A lovit din cer.

Aripi ca flăcările nopții. Strălucirea ochilor de reptilieni de argint. Ghearele se aruncau în jos, împingându-i umerii, smulgând-o de la pământ.

Kilmandaros țipă, pumnii închizându-se pentru a se izbi în sus în pieptul încrețit al dragonului. Sunetul produs de impact a fost un tunet.

Și apoi, trăgând funii de sânge, ea cădea.

Umbra lui trecu peste ea, o prezență care se rotește, se prăbușește, care se profila uriaș – fălcile ieșindu-se dintr-un cap deasupra gâtului. Colții s-au scufundat într-o coapsă și a fost aruncată în sus încă o dată. Învârtindu-se, a văzut os strălucitor acolo unde se aflau mușchii coapsei ei stângi – a văzut sângele ieșind din picior. Urlând, ea căzu încă o dată pe pământ.

De data aceasta, a lăsat-o să lovească pământul. Ea a aterizat în picioare cu sunetul copacilor care explodează. Oasele s-au rupt, așchiile urcându-i în pelvis și trunchi. Impactul a aruncat-o înainte. Pe pieptul ei, apoi peste. Întins uluit, neajutorat, Kilmandaros se uită în sus și-l vadă pe Draconus coborând.

Nu este corect .

O mână moale se așeză pe obrazul ei. Clipind, ea s-a trezit privind în sus în fața fiului ei. 'Nu! Lasa aici! Fiu iubit - *fugi!* '

În schimb, se îndreptă, scoțând o sabie.

Kilmandaros îl auzi pe Draconus vorbind de la doar câțiva pași distanță. — Unde este Errastas, Sechul?

— A plecat, a răspuns fiul ei.

'Unde?'

'Nu știu. În ascundere, desigur. Nu-l vei găsi, nu prea curând. Să te avertizez să nu pronunți vreun jurământ, Draconus, sau s-ar dovedi prea mult înțepătura asta?

— Întotdeauna ai fost legat de glezna lui, Sechul Lath, dar dacă ești hotărât să mă împotriviți aici, vă voi omorî.

— O să-mi apăr mama.

— Atunci vei muri cu ea.

Îi văzu zâmbetul trist, ridicarea din umeri. — Draconus, nu mai am nimic. Nimeni în afară de ea. Dacă o vei ucide astăzi, atunci... nu am niciun motiv să continui. Intelegi?'

— Patetic, mârâi Draconus. — Ai petrece o eternitate sub aripa mamei tale? Îndepărtează-te, găsește niște lumină — o lumină proprie, Sechul.

— Ah, înțeleg, deci aceasta este oportunitatea mea, nu-i așa? Asta îmi oferi, Draconus? Nu ai înțeles niciodată acte de generozitate, nu-i așa?

Urmă o pauză lungă, iar Kilmandaros știa că privirile lor se blocaseră, iar apoi Draconus spuse: — Pregătește-ți arma.

Ea ar fi strigat atunci, ar fi implorat pentru viața fiului ei - dar când și-a deschis gura gâtul i s-a umplut de sânge și se îneca brusc.

Auzi zgomotul *unei* lame, un zgomot de cizme pe zgomotul tare, apoi un sunet teribil, măcinat. O sabie a căzut la pământ și cineva a scos un sunet mic, copilăresc.

Pași, apropiindu-se.

Nu putea respira, simțea că moare. Ochii ei, uitându-se în sus - văzând acele lună blestemate atât de slabe pe acel cer vast de noapte - și apoi acea viziune a fost blocată și Draconus s-a uitat la ea. *Nu ți-a lăsat de ales, da... dar tu nu o spui. Ce nevoie este să o spui?*

Ochii lui străluceau ca niște bazine argintii la miezul nopții și era, își dădu seama cu o tresărire, o asemenea frumusețe în ei - *cu întunericul curgând în jur, căzând ca lacrimile, dar poți vedea cum se puteau întoarce. Il poti vedea. Un lucru atât de groaznic* …

Errastas, ne-ai ucis .

A fost milă când a pus vârful ascuțit al sabiei în scobitura gâtului ei? Se uită din nou în ochii lui, dar nu văzu nimic. *Da. Să-i spunem așa. Mila* .

Când îi înfipse lama prin gât, era rece ca gheața și fierbinte ca focul și tot ceea ce vedea ea dispăru brusc, din interior spre exterior.

Eu–eu plec .

Fiul meu. Chiar și până la urmă, mă dezamăgi .

Draconus a scos sabia, apoi s-a întors. Un nod de umbre, de formă vag umană, stătea în fața lui. De ambele părți se afla un Câine și a prins o mișcare în dreapta și apoi în stânga - mai multe fiare, înconjurându-l.

Cu ochii îngustați asupra apariției, Draconus se sprijini de sabie. — Uzurpator, știe Tulas că i-ai furat câinii?

Capul argintiu al unui baston de mers fulgeră scurt înainte ca umbrele să-l ascundă din nou, ca o nalucă de pescar în apă întunecată. Apariția a vorbit cu o voce subțire și șovăitoare: — Nu este puțină civilizație în tine, Bătrâne. Un chicot brusc. — Moștenitorul tău... moștenitorul... a stat cândva în fața mea, așa cum faci și acum. Și el ținea o sabie infernală - oh, era a ta? Cât de neglijent din partea ta!

— Dacă mă forțezi, spuse Draconus, îi voi omorî pe acești câini.

„Cum merge poezia? „Copilul și câinele lui...”

Draconus făcu un pas înainte, ridicând lama. — Cine ești tu, în numele Azathanailor?

O mână firavă și firav gesticulă vag. — Scuze, am jignit?

'Ce vrei?'

— Doar o întrebare pentru tine, Bătrâne. Bastonul a reapărut, clătinându-se în direcţia cadavrului lui Kilmandaros. 'Unde mai departe? Sau, și el a chicotit din nou, *cine urmează?* '

— De ce ar trebui să conteze pentru tine?

— Numai asta... lasă-l pe Korabas. Lasă Forkrul Assail — de fapt, lasă toată mizeria. Chiar și Eleint. Dacă vii, nu va face decât să complici lucrurile.

— Tu ești, atunci, spuse Draconus, coborând sabia și făcându-se înapoi.

'Eu sunt? De ce, da, sunt.

— Păianjenul din centrul acestei pânze. Capota. grebla-'

„Și au fost fideli cuvintelor lor – acum *asta* era o raritate. Poate că aceasta este mai relevantă. Anomander Rake a vorbit bine despre tine, Draconus. Vă puteți imagina așa ceva? Dar merge chiar și dincolo de asta, pentru că el a spus și că vei fi fidel cuvântului tău. Vrei, Draconus? Să fii fidel cuvântului tău?

— Nu-mi amintesc să ți l-am dat în vreo problemă aici, răspunse Draconus.

Călcâiul bastonului bătu în pământ. 'Excelent! Acum, în ceea ce privește asta...

La scurt timp mai târziu, cu Draconus plecat, Hounds s-au apropiat de cadavrele lui Kilmandaros și Sechul Lath, adulmecând cu hacklele ridicate ca niște spini. Shadowthrone le-a urmărit învârtindu-se agitată, apoi a aruncat o privire spre Cotillion în apropiere.

Zeul patron al asasinilor părea... zguduit.

Shadowthrone oftă, nu fără simpatie. — Bătrânii sunt atât de *implacabili* . Privește aceste două victime tragice. Câte vârste au supraviețuit? Ca să ajungă la sfârșit – flutură bastonul – aici. Oriunde este *aici* . Chiar și câinii au fost nevoiți să-i urmărească.

— L-ai convins?

șuieră Shadowthrone, ridicând bastonul pentru a examina capul argintiu. — M-a crezut... îndrăzneț.

'Doar tu?'

'Ne.'

— Am pierdut-o, spuse Cotillion. — Sau așa mă tem. A fost prea mult, prietene, prea mult – ei nu ne-au mers pe calea noastră. Sunt muritori. Asta si nimic mai mult. Nu au *văzut* . Necesitatea nu... nu le-a roade sufletele, așa cum o face cu noi.

— Cărări? Roadere? Suflete? Nimic din toate acestea nu înseamnă nimic pentru mine. Am ajuns la concluzia că lucrurile trebuie să se schimbe, asta este tot.

— Au trebuit să facă asta pentru că poziția noastră era prea periculoasă, a răspuns Cotillion. „Tot ceea ce a urmat – toată această schemă nebună – totul a început cu nevoia noastră de a ne asigura locul în panteon”.

'Exact.'

„Dar apoi totul s-a *schimbat* .”

— Poate pentru tine, mormăi Shadowthrone.

'Mincinos.'

„Umbrele nu mint niciodată”.

Au tăcut amândoi o clipă, apoi Shadowthrone și-a înclinat capul pe spate și a scăpat un râs sălbatic. Luptându-se cu un zâmbet, Cotillion își întoarse privirea.

— Ai terminat cu momentul tău de îndoială? întrebă Shadowthrone. 'Bun. Nu ți se potrivea. Ascultă, este o femeie și numai asta o face cea mai terifiantă forță din toate tărâmurile.

„Da”, a spus Cotillion, „sunt foarte conștient de frica ta de lungă durată față de sexul legănat”.

— O dau vina pe mama.

'Convenabil.'

— Nu știu cui dintre noi se teme mai mult de vizitele noastre.

'Ea e încă în viață? Nu fi ridicol, Ammanas.

— Ascultă, nu am fost întotdeauna atât de bătrân, știi. În orice caz, de fiecare dată când ajungem în aceeași cameră pot să văd dezamăgirea în ochii ei și o aud în vocea ei. "Împărat? Oh, *acel* imperiu. Deci acum ești un zeu? O, dragă, nu *Shadow* ? Nu e stricat? De ce a trebuit să alegi un tărâm *distrus* pentru a guverna? Când tatăl tău avea vârsta ta...” Aagh, și mai departe! Fug de când aveam nouă ani și e de mirare?

Cotillion îl studia uluit.

— Vor pleca din deșert, prietene, spuse Shadowthrone. 'O simt în oase.'

— Nu știam că ai vreunul.

— Bețe, atunci. O simt în bastoane. Hmm, nu sună suficient de sigur, nu-i așa?

— Asigur? Nu. Înfiorător? Da.'

Shadowthrone dădu bastonul în jos, privi în jur. „Suntem încă aici? De ce suntem încă aici?

— Câteva ultime gânduri pentru cei plecați, poate?

„Este lucrul de făcut? Presupun că este.

Studiind cadavrele acum, Cotillion mormăi. — Nu mă interesează doar o palmă pe încheietura mâinii, nu-i așa?

„Copiii care nu pot fi atinși ajung să scape cu crimă”.

— Asta e ultimul tău cuvânt pentru ei? Nu are niciun sens, Shadowthrone.

— Dar este. Zeii Bătrâni erau ca niște copii răsfățați, fără nimeni care să-i vegheze. Singurul lucru absurd la ei a fost că nu au fost uciși cu toții cu mult timp în urmă. Cât de mult poate tolera oricare dintre noi? Aceasta este întrebarea, singura întrebare, de fapt. Făcu un gest cu bastonul. — Există răspunsul unui bărbat.

— Presupun, gândi Cotillion, ar trebui să fim recunoscători că Draconus a fost înlănțuit în Dragnipur pentru tot acest timp. Dacă Rake nu l-ar fi ucis...

„Fiecare copil capricios ar trebui să petreacă câteva sute de vieţi târând un vagon plin cu cadavre". Shadowthrone mormăi. — Sună ca ceva ce ar putea spune mama. — Doar o sută de vieţi, Kellan? Prea slab pentru a face față cu o mie, nu-i așa? De ce, tatăl tău..." Aagh! Nu din nou!'

Sechul Lath s-a trezit întins pe pământ. Avea ochii închiși și nu simțea nicio dorință să-i deschidă. Nu încă, oricum.

Auzi pași, apropiindu-se. Două seturi, oprindu-se să stea de o parte și de alta a lui.

— Vai, spuse o voce de femeie din stânga lui. — Presupun că a trebuit să se întâmple, în cele din urmă. Totuși... spune-mi, frate, simţi ceva?

— Nu, răspunse bărbatul din dreapta lui. — De ce, ar trebui?

— Ei bine, noi *suntem* ceea ce a fost cel mai bun dintre el și vom *trăi* mai departe.

— Crezi că ne aude, soră?

— Îmi imaginez că da. Îți amintești odată, am trimis o monedă învârtită?

— Acum mult timp în urmă.

„Dacă ascult cu atenție…"

— Probabil doar imaginaţia ta, iubirea mea. Unele jocuri mor cu o șoaptă. Și în ceea ce privește acesta nou, nu vreau să fac parte din el.

Ea scoase un sunet, ceva ca un râs. — Asta e înțelepciunea pe care o aud?

— Uită-te la tatăl nostru, spuse el. „Când deschide ochii, când se ridică în picioare, nu va mai fi înapoi".

— Nu, fără întoarcere. Vreodata din nou.'

fiul lui Sechul oftă. — Cred că ar trebui să-l vânăm pe Errant, iubit. În numele tatălui nostru, ar trebui să-l învățăm despre împingerea domnului.

— Draconus îl va găsi. Poți fi sigur de asta.

— Dar vreau să fiu acolo când o face el.

— Mai bine ar trebui să fim așa, frate. Vino să-l întâmpinăm înaintea porților morții. L-am putea ajuta să se ridice, amintindu-i că tatăl nostru așteaptă de cealaltă parte.

— L-am putea ghida până la poartă.

'Doar asa.'

— Și apoi dă-i lui Errant...

— Un ghiont.

Copiii lui au râs, iar Sechul Lath s-a trezit zâmbind. *Fiule, fiică, ce cadou frumos îmi faci, înainte să fiu trimis pe drumul meu* .

— Soră... văd o monedă cu două capete, ambele ale Errantului. Îl trimitem învârtit?

— De ce nu, frate? Prod și trage, „este calea zeilor”.

Când, în cele din urmă, a deschis ochii, dispăruseră.

Și totul a fost bine.

Acolo unde umbra ei draconică a alunecat peste pământul de dedesubt, pământul a izbucnit în spume de praf și pietre. Fisurile răspândite spre exterior zimțate și fără adâncime. Dealurile s-au prăbușit, s-au prăbușit, cu mantia lor de plante ofilindu-se, înnegrindu-se. Pe unde a trecut ea, pământul a murit. Libertatea era un dar, dar libertatea o umplea de furie disperată și de o asemenea durere, încât zgomotul aerului peste solzii ei era agonie.

Nu avea nicio îndoială că poseda un suflet. O putea vedea adânc înăuntru, în josul unui tunel prin roca crăpată, în jos și mereu în jos, până la un nod zdrobit care zăcea pe podea. *Acolo. Asta* . Și țipetele care urlau din el au făcut să tremure rădăcinile munților, au făcut să tremure mările. A făcut liniștit vânturile și fără viață aerul însuși.

Înainte de nașterea ei, existase pacea necunoașterii, uitarea a ceea ce nu exista. Nu a simțit și nici nu i-a păsat, pentru că pur și simplu nu era. Înainte ca zeii să se amestece, înainte ca ei să smulgă lumina din întuneric, viața din moarte, înainte ca ei să-și ridice zidurile și să-și rostească cuvintele rele. *Aceasta este, dar* aceasta *nu este. Va exista magie în lumile pe care le-am făcut, și prin puterea ei viața se va ridica și, privind nenumăratele ei fețe, le vom vedea pe ale noastre - vom ajunge să știm cine și ce suntem. Aici, există magie, dar* aici, *nu există* .

Ea nu și-ar putea da niciodată fața zeilor - ei nu s-ar uita, s-au întors doar. Ea ar putea trezi toată puterea vocii ei să plângă, *eu sunt aici! Ma vezi! Recunoaște-mă - singurul tău copil uitat!* Dar nu ar realiza nimic. *Pentru că până și viziunea zeilor trebuie să aibă un punct orb. Și ce vei găsi acolo? Doar eu. Un nod zdrobit întins pe podea* .

Rudele ei în viață o vânau acum. Ea nu știa câți, dar nu conta. Au căutat anihilarea ei. *Dar încă nu. Lasă-mi această libertate... să fac ceva. A face un lucru... un lucru care nu distruge, ci creează. Te rog, nu pot fi mai mult decât sunt? Vă rog. Nu mă găsi* .

Sub ea, zborul ei a făcut o cicatrice sângerândă în pământ și, acolo unde ochii ei i-au întins mâna, unde au atins toată frumusețea și minunea din față, sosirea ei nu a produs decât devastare. A fost de neconceput. Era de nesuportat.

Vezi ce vine, când fiecare dar este un blestem .

O presiune bruscă, mult în spatele ei, și ea și-a răsucit gâtul, s-a uitat fulgerător în propria ei urma de devastare.

Eleint.

Asa de mult!

Furia a dat glas strigătului ei și acea voce a spulberat pământul timp de leghe din toate părțile. În timp ce ecourile sale au revenit,

Korabas tresări la pagubele pe care le declanșase. *Nu! Unde este frumusețea* mea ? *De ce este doar pentru tine? Nu!*

Voi avea această libertate! o voi avea!

A face — a face — a face ceva.

Aripile i s-au încordat de furia zborului ei, dar nu putea zbura mai repede decât zbura deja și nu era suficient. Eleint-ul se apropia din ce în ce mai mult, iar Korabas putu să vadă acel nod zdrobit ardând cu un foc interior, arzând acum de toată furia pe care o simțise vreodată, pe care o luase vreodată înăuntru – legat de atâta vreme. Mânie pe zei. La creatori - creatorii *ei* - pentru ceea ce i-au făcut.

Eleint! M-ai ucide și ai numi asta libertate? Atunci vino la mine și încearcă!

Furia ei îi aștepta, îi aștepta pe toți.

Mathok frâu, praful și pietrele împrăștiate de pe copitele calului său. Când norul se ridica în jurul lui, el a înjurat, a scuipat și apoi a spus: „Sunt în trecător, Pumnul Înalt. Nemernicii! Cum ne-au anticipat?

— Calmează-te, spuse Paran, întorcându-se să se uite înapoi la coloană. „Suntem în manifestarea lui Akhrast Korvalain. Assailul ne poate urmări fiecare mișcare. L-a înfruntat din nou pe Conducătorul Războiului. — Mathok — sunt bine plasate?

— Săpat, domnule. Și ăștia, Pumnul Înalt, sunt puternic blindate. Nu local – Assail au angajat mercenari.

Pumnul Rythe Bude, stând lângă Paran – oarecum prea aproape, deoarece simțea mirodeniile din părul ei – a întrebat: „Le-ai putea vedea standardele, Warleader?”.

Mathok a făcut o mutră. — Blanuri de lup, Pumn. De asemenea, cranii de lup. Nu m-am apropiat suficient, dar dacă ar fi avut carcasele de cățeluși de lup atârnându-le de lobii urechii, nu m-ar fi surprins.

Paran oftă. — Togg și Fanderay. Acum, asta complică lucrurile.

— De ce ar trebui să complice lucrurile? întrebă Noto Boil, retrăgându-și coloana vertebrală de pește din gură și studiindu-i vârful roșu. — Nu e nimic complicat în toate astea, nu, Pumnul Înalt? Adică, marșăm dublu rapid pentru cine știe unde, dar oriunde ar fi, nu va fi frumos și, odată ce ajungem acolo, ne propunem să legăm forțele cu cineva care ar putea nici măcar să nu fie acolo, să luptăm un război. împotriva unei rase bătrâne și a sclavilor lor umani fără niciun motiv anume, cu excepția faptului că sunt al naibii de urâți. Complicat? Prostii. Acum Șapte orașe... *a* fost complicat.

— Ai terminat, Boil?

' *Noto* Fierbe, domnule, dacă vă rog. Și da, sunt. Pentru acum.'

— Ceea ce face acest lucru complicat, reluă Paran, este că nu am niciun interes real să lupt cu credincioșii jurați de Lupii Iernii. De fapt, simpatizez cu cauza lor și, deși aș putea să nu fiu de acord cu mijloacele prin care intenționează să-și exprime credința particulară... Se întoarse către Rythe Bude. — Doamne, ascultați-mă. Încep să par ca Boil!'

„ *Noto* Boil”.

Ideea este că trebuie să trecem prin acel pas. Mathok — vreo altă rută prin munții din sud?

De unde să știu Hood? Nu am mai fost niciodată aici!

— În regulă, nu contează. Intrebarea prosteasca.'

„Hai să-i parcurgem, Pumnul Înalt. Cred că puțin sub cinci mii...

Pumnul Rythe Bude s-a înecat, a tușit și apoi a spus: „ *Cinci mii?* Înrădăcinat? Doamne, asta va fi o baie de sânge!

Noto Boil și-a dres glasul. — Pumnul înalt, o sugestie modestă.

'Continua.'

— Sunteți maestru al Punții Dragonilor, domnule. Vorbește cu Lupii Iernii.

Paran ridică o sprânceană. 'Vorbește cu ei? Să-ți spun... următoarea groapă plină de lupi în care vei fi aruncat, încearcă să negociezi puțin, Noto.

„Noto *Boil* ”.

— Ai putea schimba oase. Asta de la Gumble, unde zăcea întins pe o stâncă plată. „Adulmecă-le fundul – le place asta, mi s-a spus. Întinde-te pe spate, poate.

— Cineva ne găsește un șarpe mare, mârâi Mathok, uitându-se la broască râioasă.

Gumble oftă tare, corpul lui umflat dezumflandu-se la jumătate din dimensiunea normală. „Simt că comentariile mele nu sunt considerate constructive, ceea ce mă face să trag concluzia că sunt în compania proștilor. Ce e nou în asta, mă întreb?

Paran și-a retras cârma și și-a șters sudoarea murdară de pe frunte. „Așa că facem asta pe calea grea. Nu, Pumnul Bude, nu direct în dinți într-un fel greu. Semnalați corpul – mărșăluim direct prin noapte. Vreau să fim formați în fața inamicului în zorii zilei.

— Sună direct în dinți, domnule.

— Și așa va *arăta* , de asemenea. S-ar putea să fie niște lupte, dar cu noroc, nu prea mult.

— Și cum o să iasă, domnule?

— Intenționez să-i fac să se predea, Pumn. Gumble, scoate-ți grăsimea de pe stânca aceea și găsește-ți fostul artist și spune-i că e timpul. El va ști ce înseamnă asta.

— Nu este al meu, Pumnul Înalt, iar pe vremuri...

— Du-te, înainte ca Mathok să se hotărască să te încurce cu lancea aia.

— Pentru urale zgomotoase din partea prietenului și a dușmanului deopotrivă, mormăi Noto Boil, coloana peștelui lucrând în sus și în jos cu fiecare cuvânt.

— Uită-te la el, comentă Rythe Bude. — Nu știam că poate să meargă atât de repede.

Paran s-a întors la cal, a luat frâiele de la unul dintre copiii găsiți care însoțeau acum armata. Legănându-se în șa, se uită în jos la băiatul cu fața murdară. — Mai vrei recompensa ta?

Un gest rapid din cap.

Paran se întinse, ridică băiatul în spatele lui. — Ține-te bine, vom merge la galop. Poate chiar galop. Ești gata pentru asta?

Încă un semn din cap, dar brațele subțiri care se închideau în jurul lui Paran erau strânse.

— Atunci, să mergem să vedem trecerea asta. Dându-și calul înainte, Paran aruncă o privire spre Mathok, în timp ce Conducătorul Războiului se opri lângă el. 'Bine?'

'Deci ce?' mârâi războinicul.

— Nu este o expresie fericită pe care o porți.

— Ai un ochi ascuțit acolo, Pumnul Înalt.

— Deci, care este problema?

— E doar o problemă, domnule, dacă reușiți asta.

— Întotdeauna ești atât de flămând de luptă, Mathok?

— Ochi ascuțit, gură proastă.

Paran rânji. — Nu pot avea totul, știi.

— Deci învăț, Pumnul Înalt.

— Ne-ar fi făcut un căpitan decent, observă Kalam, în timp ce mergea cu Quick Ben. Îl priveau pe Paran, flancat de o mulțime de călăreți ai șaptelor orașe, care se îndrepta spre poalele munților cruzi și uzați din față. Asasinul și-a strâns mantia peste umerii largi. — Păcat că a venit la noi prea târziu.

'A făcut el?' se întrebă vrăjitorul. — Dacă ar fi ajuns înainte de Pale, ar fi fost jos în tuneluri când s-au prăbușit.

'Poate.'

— De ce mergi cu mine, Kalam? Unde este Minala?

Singurul răspuns al asasinului a fost un mârâit încet.

— Ei bine, spuse Quick Ben, este la fel de bine că ești aici. Trebuie să ne pregătim următoarele mișcări.

— Următorul nostru ce? Suntem aici pentru a-l ucide pe Forkrul Assail. Nu există alte mișcări despre care să vorbim și despre acelea nu trebuie să vorbim.

— Ascultă, ultim al naibii de Pure aproape m-a omorât.

'Gunoi.'

'Bine bine. Atunci m-a durut.

— Treci peste asta, vrăjitor. Ne-am întors luptând un adevărat război. Stil vechi. Magie urâtă, de la picioare la picioare, funcționează. Nu-mi spune că ai uitat cum să faci asta.

'Nu am. Dar... unde este Fiddler? gard viu? Mallet, Trotts, Whiskyjack? Unde sunt toți cei de care avem nevoie pentru a ne acoperi spatele? Paran ne trimite în tabăra inamicului, Kalam. Dacă avem probleme serioase, am terminat.

— Așa că remediază-l, astfel încât să putem pleca înapoi dacă trebuie.

— E ușor să spui.

Oftând, Kalam s-a scărpinat la miriștea de pe falcă și apoi a spus: „S-a întâmplat ceva, repede, în orașul Malaz. În Mock's Hold. În camera aceea blestemata cu Laseen și Adjunct. Ei bine, chiar după aceea. Tavore și cu mine... ea mi-a cerut să fac o alegere. Laseen îmi oferise deja orice îmi doream, cam mult. Doar să mă întorc.

Quick Ben îl studia cu ochii mijiți. 'Tot?'

'Tot.'

— Îl dărâm pe Topper de pe biban?

— Da. Ea îmi dădea Gheara, deși aveam senzația că era putrezită din totdeauna, chiar și atunci – și am aflat adevărul despre asta mai târziu în acea noapte.

— Deci ceva a disperat-o pe Împărăteasa.

— Da.

'Amenda. Deci... ce ți-a oferit Tavore în schimb?

Kalam clătină din cap. — La naiba dacă știu – și m-am gândit la asta. Mult. Era o privire în ochii ei - nu știu. O nevoie, poate. Ea știa că Laseen avea să încerce să o omoare pe drumul înapoi spre nave. Toți știam asta.

— Ea a vrut ajutorul tău – este atât de surprinzător? Cine vrea să moară?

'Simplu ca buna ziua? Rapid Ben, îmi cerea să mor în locul ei. Asta întreba ea.

— Atunci, la fel de disperat ca Laseen. Cei doi, v-au rugat să alegeți între două reflexe în oglindă. Care a fost real? Care a meritat servit? Încă nu ai explicat cum a făcut Tavore.

„Ea a făcut-o așa cum pare să ne facă pe toți să facem ceea ce are nevoie să facem”.

— Ei bine, ăsta a fost singurul mister la care nimeni nu a putut răspunde, nu-i așa? Dar, la fel ca tine, te urmăm. Kalam, mi-aș fi dorit să te văd în acea noapte în orașul Malaz. Trebuie să fi fost cea mai sfântă dintre terori. Deci, la fel ca noi ceilalți, i-ai dat tot ce aveai. Cum face ea?

— Pur și simplu întreabă, spuse Kalam.

Rapid Ben pufni. 'Asta e?'

'Așa cred. Fără oferte – fără bogății, fără titluri, nimic pe care niciunul dintre noi nu poate vedea ca plată sau recompensă. Nu, doar te privește drept în ochi și te întreabă.

— Tocmai mi-ai dat un fior pe șira spinării, Kalam, și nici nu știu de ce.

'Tu nu? Mai mult gunoi.

Vrăjitorul și-a fluturat mâinile: „Ei bine, Hood știe că nu e cavalerism, nu-i așa? Nici măcar nu va deschide *ușa* . Fără gene fluturate, fără privire modestă sau privire timidă...

Kalam mormăi râzând la imagine, dar apoi se scutură. „Întreabă și ceva în capul tău îți spune că ceea ce face este corect – și că este singurul motiv pentru care trebuie să trăiască. Ea mi-a cerut să mor apărând-o - știind că nici măcar nu o plăcea prea mult. Repede, pentru tot restul vieții mele, nu voi uita niciodată acel moment.

— Și încă nu poți să-ți dai seama ce sa întâmplat.

Asasinul dădu din cap. „Deodată, parcă ți-ar fi dezvăluit cumva sufletul și iată-l, expus, tremurând, vulnerabil dincolo de orice credință – și ar putea să-l ia, să-l apuce strâns până când sângele începe să picure. Ar putea chiar să-l înjunghie. Dar ea nu a făcut - nu a făcut nimic din toate astea, Quick. S-a întins în jos, degetul ei a plutit, apoi... a plecat, de parcă de asta ar fi fost tot ce avea nevoie.

— Te poți opri acum, mormăi vrăjitorul. „Despre ce vorbești – între doi oameni – nu se întâmplă aproape niciodată. Poate că este ceea ce ne dorim cu toții, dar Kalam, aproape că nu se întâmplă *niciodată* .

„Nu a existat niciun respect în ceea ce a oferit Laseen”, a spus asasinul. „A fost o mită brută, care a ajuns la ce e mai rău din mine. Dar de la Tavore...

— Nimic *decât* respect. Acum văd, Kal. O vad.'

'Rapid?'

'Ce?'

„Este în viață? Crezi că... mai trăiește Tavore?

Rapid Ben a lovit o piatră din calea lui. — Nici măcar fratele ei nu poate răspunde la asta. Doar că nu știu.

— Dar tu... ești...

'Am credință? Asta întrebi? Făcu cu mâna. 'Uită-te in jur! Toată această armată blestemată mărșăluiește pe credință! Trebuie doar să mergem mai departe, nu?

— Bine atunci, mârâi Kalam. — Lasă-mă să te întreb asta: poate Paran să o facă singur? Dacă trebuie?

Quick Ben se frecă de față. Încruntat, vorbea pe sub răsuflarea lui. 'Asculta. Ai fost atent?

— La ce?

— Tocmai... când trece prin tabără. Sau plimbări. Auzi soldații — strigându-l când trece pe lângă el? Glume care zboară înainte și înapoi, râsete și încuviințări din cap, toate astea. Ei sunt aici pentru că urmărirea lui este ceea ce au nevoie, ceea ce își doresc. Gazda l-a pierdut pe Dujek Onearm - asta ar fi trebuit să le termine, dar nu a făcut-o, nu-i așa? Bătrânul nostru căpitan de aici conduce acum întreaga armată. Zici că Tavore *întreabă* pentru că pentru ea asta e nevoie. Dar fratele ei, el doar *se așteaptă* .

Kalam dădu încet din cap. — La asta cinci monede, Rapid. Totuși – și îi aruncă vrăjitorului o privire ascuțită – „Shadowthrone te-a trimis aici, nu-i așa?

Quick Ben a făcut o față. — Împăratul desenează în toate rețelele vechi – sincer, sunt îngrozit de faptul că mai poate face asta, știi? Oricum, ce fel de noduri ne-a legat? Zei de jos.
— Ai încredere în el?
„Tronul din umbră? Esti suparat?'
Asasinul a făcut o pauză, s-a scuturat și a spus: „Atunci, asta este. Kalam a terminat cu întrebările lui — tu, vrăjitor, îmi acoperi spatele și eu voi face același lucru pentru al tău. Să mergem să-l ucidem pe Forkrul Assail. Multi.'
„E timpul să regresezi la sinele tău obișnuit de urs fără creier. Așadar, va fi o tabără acolo sus, unde sunt adunați toți ofițerii. Ei bine în spatele înrădăcinilor. Udate și pure și orice altceva. Trebuie să-i găsim pe Pures mai întâi de data asta — scoate-i din drum și restul nu va fi la fel de rău.
'Dreapta. Deci, ce înseamnă toate astea că nu-mi învelesc cuțitul Otataral? De ce ar fi asta o problemă?
Quick Ben a ridicat din umeri. — Cum se face Otataral?
'Nici o idee.'
— Desigur că nu ai făcut-o! se răsti vrăjitorul. „Reușiți turnând cât mai multă magie într-un loc la un moment dat, iar dacă aveți noroc, se trece un prag – o furtună de foc care arde totul, făcând...”
— Otataral.
'Vrei să încetezi să mă întrerupi? Ideea mea este, ce se întâmplă când zece mii de dragoni și câteva sute de zei bătrâni decid să se adună și să facă același lucru?
— Insula Otataral? În afara celor șapte orașe? Nu e de mirare că sunt atât de multe...
'Liniște! Nu. Nu Insula Otataral – a fost doar niște resturi localizate cu un milion de ani în urmă. Nu. Ceea ce primești, Kalam, este un Dragon Otataral.
— Ia-mă, stai, nu-mi spune că s-au dus și au făcut asta?
— Bine, nu o voi face. Dar încă nu asta e ideea, Kalam.
— Deci, ce rost are, Quick Ben?
— Numai că dragonul e liber și se îndreaptă în acest sens și, cel mai important, poate *mirosi* Otataral. Așa că, de fiecare dată când îl folosești - *Aack!* '
Kalam a avut mâinile în jurul gâtului vrăjitorului. Și-a târât prietenul aproape. — Hedge a avut dreptate în privința ta, șopti el, în timp ce ochii lui Quick Ben se umflau și fața i se întuneca. — Ești nebun și, mai rău, crezi că e amuzant! Mâinile slabe se gheare de încheieturile lui Kalam. Mârâind, asasinul l-a aruncat pe Quick Ben departe.
Se clătina, vrăjitorul căzu în genunchi, tușind, gâfâind ca să tragă respirația.
Trei soldați au venit în fugă, dar Kalam întinse o mână ca să-i oprească. — Întoarce-te în rândurile tale. O să trăiască, iar dacă-l dau cu

piciorul cât timp e jos, va fi doar o dată sau de două ori. Văzând privirea din ochii lor, asasinul pufni. — Da, el este Înaltul Mag. Punctul meu exact. Acum, i se întări expresia, *pierde-te* .

Soldații s-au retras.

Kalam se întoarse să se uite la Quick Ben. — Hedge a păstrat întotdeauna un spate mai ascuțit, știi. Ți-ai pictat fața pe ea. Obișnuia să ne spună, dacă te duci și l-ai ucis cu una dintre planurile tale, cu ultimul lui act avea de gând să-ți scape la ceafă. Știi, obișnuiam să cred că asta a fost un pic extrem.

Lăsându-l pe bărbatul călugărit pe mâini și în genunchi, Kalam și-a reluat mersul.

Fratele meu nu ar fi putut să plănuiască asta. Pentru a vedea atât de mult din munca lui... dezlegată. A înțeles necesitatea echilibrului, dar a înțeles și minunea care este viața însăși. Nu, nu ar fi putut să vrea să se întâmple asta . Silchas Ruin aruncă o privire spre locul unde stătea Tulas Shorn pe marginea stâncii. *Evadarea din moarte nu este niciodată scăparea pe care o crezi* . — Am fi făcut-o? a sunat el.

Capul războinicului strigoi se întoarse, ușor înclinat. 'Noi eram tineri. Orice era posibil.

— Atunci... unul dintre noi ar fi îngenuncheat în fața trupului celuilalt, plângând.

— Este probabil.

— Dar acum... Tulas, se pare că vom lupta cot la cot, și nu va fi nimeni care să îngenuncheze lângă trupurile noastre, nimeni care să plângă pentru noi.

— Câinii mei rătăcesc – îi simt. Vânând intrusi, visând la urmărire. Ei rătăcesc fragmentele sparte ale lui Kurald Emurlahn.

Silchas Ruin tăcea, întrebându-se unde îl duceau gândurile prietenului său.

Tulas Shorn oftă, respirația un zdrăngănit lung și uscat. „Știi ce invidiez cel mai mult la câinii mei? Libertatea lor. Nimic complicat în viața lor. Nu... alegeri dificile.

Dând din cap, Silchas își întoarse privirea. — Acum ne confruntăm cu una, nu-i așa?

— Eleint-ul va fi condus la frenezie. Întreaga lor ființă va fi consumată de nevoia de a-l ucide pe Korabas – nu poți să simți asta în propriul tău sânge, Silchas?

Da .

Tulas a continuat: „Suntem lăsați la o chestiune de credință. Mă îndoiesc că până și Anomander ar fi putut anticipa că Zeii Bătrâni vor fi atât de disperați, atât de răzbunați.

— Și asta este ceea ce mă tulbură, a recunoscut Silchas Ruin. — Nu putem presupune că *toți* Zeii Bătrâni au aderat la dezlănțuirea Dragonului Otataral.

'Conteaza?'

'Nu sunt sigur.'

Tulas Shorn se întoarse de la margine. „Va regreta vreunul dintre ei anihilarea zeilor? Mă îndoiesc de asta. Odată ce copiii lor sunt plecați, învierea lor este asigurată.

— Să moștenești ce, Tulas?

— Ah, da, dar se așteaptă ca Eleint să-l omoare pe Korabas. Ei au *nevoie* de asta, de fapt.

— Trebuie să-i satisfacem? întrebă Silchas.

Tulas Shorn a tăcut o vreme, iar fața lui dusă la moarte nu putea să dea nicio expresie, iar ochii erau uși închise. „Prietene, ce alegere avem? Dacă Korabas supraviețuiește, acest tărâm va muri și va fi primul dintre multe.

„Lăsând în urma lui un pământ fără magie. Dar chiar și în astfel de locuri viața se va întoarce.

— Nu putem fi siguri de asta. Pentru tot ce am explorat secretele vrăjitoriei, știm încă atât de puține. Am zburat peste carne fără viață – am văzut ce se întâmplă atunci când totul este cu adevărat dezbrăcat.

Silchas Ruin și-a studiat o clipă prietenul, apoi s-a lăsat ghemuit și a privit valea spre sud. — Mă păcălesc?

'Despre ce?'

Silchas tresări, fără să știe că vorbise cu voce tare. — Fratele meu i-a cunoscut bine pe Zeii Bătrâni. Se ciocnise destul de des cu ei.

— S-ar putea ca răspunsul lui la amenințarea reprezentată de Zeii Bătrâni să fi fost eliberarea lui Draconus.

Draconus . — Atunci ce va face Draconus?

„Nu știu, dar chiar și să mă gândesc la asta mă umple de frică. Știm bine ce se întâmplă atunci când Draconus este trezit la adevărata furie - soluția lui se poate dovedi mai rea decât problema. Abyss știe, prietene, noi înșine am văzut asta. Totuși, din moment ce ai întrebat, mă voi gândi puțin la chestiune. Draconus... eliberat. Cine i se poate împotrivi, acum că fratele tău este mort? Nu știu, lumea asta a trecut mai departe. Ce ar face mai întâi? Îi va vâna și ucide pe cei care l-au eliberat pe Korabas. A luat întotdeauna în serios pedeapsa.

Silchas Ruin dădea din cap. 'Și apoi?'

Războinicul strigoi ridică din umeri. — Să-l omoare pe Korabas?

— Să părăsești un tărâm plin de Eleint?

„Atunci... poate că s-ar da înapoi și va vedea cele două forțe elementare ciocnind și zdrobindu-se una pe cealaltă, până când una iese învingătoare – dar atât de slăbită, atât de distrusă, încât nu trebuie decât să acționeze rapid, fără furie. Se poate ca asta i-a cerut fratele tău lui Draconus, în schimbul libertății sale.

Silchas Ruin și-a dus mâinile la față. După o clipă, clătină din cap. „Cunoscându-l pe fratele meu, nu era nicio cerere. A fost doar dăruire.

„Prietene”, a spus Tulas Shorn, „ce este ceea ce ai în mintea ta?”

— Că în dezlănțuirea lui Korabas există mai mult decât știm. Că, într-un fel pe care trebuie să-l înțelegem încă, libertatea Dragonului Otataral servește unui scop superior. Korabas este aici pentru că trebuie să fie.

„Silchas — simțurile tale vii sunt mai ascuțite decât cele moarte ale mele. Câți Eleint au venit pe lumea asta?

Tiste Andii cu pielea albă își coborî mâinile de pe față și se uită la Tulas Shorn. 'Toti.'

Tulas Shorn s-a clătinat cu un pas înapoi, apoi s-a întors - aproape ca și cum fiecare instinct i-ar fi cerut să fugă, să scape. *Unde? Oriunde* . Și apoi l-a înfruntat din nou pe Silchas. — Korabas nu are nicio șansă.

'Nu, ea nu.'

„Eleinții vor cuceri această lume – cine este acolo să-i oprească? Prietenul meu - am devenit irelevanți. Toate scopurile... a dispărut. Nu *mă* voi preda lui T'iam!

Furia bruscă din Tulas l-a făcut pe Silchas să se îndrepte. — Nici eu.

'Ce putem face?'

— Putem spera.

'Ce vrei să spui?'

— Spui că simți câinii umbrei...

'Nu aproape-'

— Și îmi spui că au un nou stăpân, uzurpatorul lui Kurald Emurlahn...

— Cine nu comandă nimic.

'Nu. Nu încă. Există un joc care se joacă aici - dincolo de tot ceea ce credem că înțelegem din această situație. Spui că câinii rătăcesc. Întrebarea care trebuie pusă este: de *ce?* Ce legătură are Shadow cu toate astea?

Tulas Shorn clătină din cap.

Silchas Ruin și-a scos sabia Hust. — Acel uzurpator mi-a dat această armă, așa cum ți-am spus. Vezi lama? Filigran și gravat cu dragoni. Dar există mai mult – există sacrificiul fratelui meu. Urmează întoarcerea Mamei Întunecate.

— Și acum Draconus. Silchas, fratele tău, nu a vrut să...

— Dar cred că a făcut-o, Tulas. Noi, copiii, eram la fel de responsabili pentru ceea ce s-a întâmplat între Mama Întunecată și consoarta ei, ca oricine a fost, chiar și Osserc. Prietenul meu — *au pus ceva în joc* . Anomander, acest tron din umbră, chiar și Hood și poate mulți alți zei ascunși privirii noastre, pentru totdeauna voalați.

„Draconus nu se va întoarce niciodată la Mama Întunecată – crezi cu adevărat că acele răni s-ar putea vindeca *vreodată ?*

— Tulas, Eleinții trebuie să fie cu fața în jos – trebuie alungați înapoi. Ei sunt Copiii haosului și cine a stat întotdeauna împotriva haosului? Ce a fost Dragnipur, Tulas, dacă nu încercarea unui bărbat stricat de a salva femeia pe care o pierduse? A eșuat – Abyss știe cum a

eșuat – dar acum, în sfârșit, Draconus a fost eliberat – propriile sale lanțuri tăiate pentru totdeauna de el. Nu vezi? Fratele meu a pus capăt jurământului de izolare al Mamei Dark - încă o dată își înfruntă copiii. Dar de ce ar trebui să se oprească acolo? Tulas! Fratele meu l-a eliberat și pe Draconus.

— Anomander ar forța rănile să se vindece? Aroganța omului!

— Nu forțează nimic, Tulas. Dar deschide ușa. El face posibil... *orice* .

— Draconus înțelege?

Acum asta e întrebarea, nu-i așa? „Când termină să-i ucidă pe zeii bătrâni despre care crede că ar trebui uciși, se va opri. Își va pune întrebarea, *ce acum?* Și atunci, poate, îi va veni. Cea mai deplină recunoaștere a darului lui Anomander.

„Prietene, dacă aș fi avut cu adevărat respirație, mi-ai fi luat-o. Dar... cum poți fi sigur? Din toate astea?

Silchas Ruin studia sabia din mâna lui. — Cred că știu cine se ghemuiește în centrul acestei rețele nebunești. Tulas, când virez, ce se întâmplă cu această sabie Hust?

— Devine una cu fibra cărnii și oaselor tale – după cum știi bine, Silchas.

— Da... dar acesta este un *Hust* — un ucigaș de dragoni.

— Crezi că uzurpatorul a încercat să-ți spună ceva?

— Încep să bănuiesc că darul nu a fost sabia. Darul a fost ceea ce însemna sabia – ceea ce *înseamnă* . A învelit arma. — A sosit timpul, prietene, pentru ultima noastră repriză. Războiul pe care îl vom duce acum.

Un alt zdrăngănit din gâtul uscat al lui Tulas Shorn, dar de data aceasta a fost râs. — Mă bucur de această ironie, iubit-frate-lamă. Foarte bine, hai să mergem să omorâm niște dragoni. Apoi a făcut o pauză și a înclinat capul spre Silchas. — Korabas... ne va mulțumi ea?

— Te aștepți să o facă?

— Nu, presupun că nu. De ce ar trebui ea? Vom eșua.

— Acum, gândi Silchas, dă-mi motive să mă întreb. La urma urmei, nu va fi aceasta prima dată când nu cade singură?

Tulas a tăcut o clipă, apoi a spus: „Prietene, moartea noastră va fi darul nostru pentru ea".

— Tulas, pot doi antici să facă o furtună?

— Va trebui să încercăm.

Anomander, cred că ne vedem curând. Și andarist, de asemenea .

— Din moment ce suntem pe cale să murim, Silchas, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu Tronul Umbrei?

Silchas Ruin a zâmbit și a clătinat din cap. — Poate că, dacă tronul dorește așa, într-o zi îți va spune singur.

— Tronurile nu pot vorbi.

— Este adevărat și este la fel de bine, nu crezi?

„Este un lucru bun că vom muri cot la cot”, a mârâit Tulas Shorn, „altfel aș fi forțat să mă lupt până la urmă”.

Se depărtaseră bine, iar acum s-au întors.

Și doi dragoni antici, unul viu, celălalt strigoi, s-au ridicat pe cerul gol.

Olar Ethil s-a ghemuit în iarbă ca un iepure pe cale să fie înroșit de un șoim. Torrent o mai studie o clipă, luptându-se să-și ascundă satisfacția întunecată, apoi se întoarse să verifice încă o dată pe cei trei copii. Au dormit mai departe – cîrga le făcuse ceva. Era doar trecut de amiază și nu călătoriseră departe din zori. În spatele lui, Bonecasterul mormăia pentru sine.

„Au trecut prea mulți – nicăieri unde să se ascundă. Acum știu ce se încearcă. Nu poate funcționa. Îl vreau pentru mine — îl voi avea pentru mine! Există Antici pe cer, dar eu sunt cel mai vechi dintre toți. Îi voi vedea alungați... dar mai întâi, Korabas trebuie să moară. Trebuie să eșueze!

Torrent se apropie de calul său. Examină săgețile cu aspect primitiv din tolba legată lângă arc. Apoi se uită înapoi la Olar Ethil. — Ce mai așteptăm?

Fața ei bătută se ridică. „Nu voi fi parte din această luptă”.

S-a uitat în jur, nevăzând altceva decât câmpii goale. — Ce luptă?

— Ești deja ca și mort, pui. În curând nu voi mai avea nevoie de tine. Am cadouri de oferit. Și el mă va ierta - vei vedea, mă va ierta.

— Cum pot să văd ceva dacă voi muri în curând?

S-a îndreptat, a dat cu piciorul în iarbă. Două șopârle scheletice s-au eschivat, ocolindu-și piciorul noduros. Le auzi clacănirea fălcilor în timp ce treceau pe lângă el, în josul pantei și se îndepărtau.

— Așa e tot, a răpit Olar Ethil, privindu-i cum fug. 'S-au dus. Bun. Nu am avut încredere niciodată în ei — GO! Ea s-a zbătut până la marginea crestei, a strigat după ei: „Găsiți marea furtună din T'iam! De parcă asta te-ar ajuta, hah! Apoi s-a rotit și a înjunghiat un deget strâmb în Torrent. — Te urmăresc, puiule!

Torrent oftă. — Totul merge prost, nu-i așa?

'Errastas a fost un prost! Și toți bătrânii care l-au ascultat - nebunia lui îi va ucide pe toți! Bun! Atâta timp cât mă lasă în pace.

— Ți-ai pierdut mințile, hag.

— Trezește-i! se răsti Olar Ethil. — Trebuie să mergem spre sud – și trebuie să ne grăbim!

— Simt mirosul de mare la acest vânt, spuse Torrent, cu fața spre est.

— Sigur că da, prostule. Acum, scoate-te pe tărâm – trebuie să plecăm!

Îți pierzi strânsoarea, vrăjitoare, și știi asta, nu-i așa? Crezi că orice ți-ai propus să faci va fi suficient, că va rezolva totul – dar acum

descoperi că nu va fi. Sper să mai trăiesc o vreme – suficient de mult încât să stau deasupra cadavrului tău .

— Mintea ta se scurge, puiule.

Se scurge doar ceea ce am lăsat să treacă .

Ea îi aruncă o privire. Torrent sa întors, s-a dus să trezească copiii.

Telorast se aruncă și sări alături de Curdle. — Vom fi în siguranță acolo, Curdle, nu-i așa? Lanțurile blestemului nostru — rupte în Furtună! Dreapta?'

— Ceea ce am plănuit de la bun început, Telorast – și dacă nu erai atât de gros, ai fi ghicit asta de mult.

— Era preotul ăla al Viermelui, acel bețiv deștept – mai bun decât Not-Apsalar, mai bun de departe! Ne-a spus tot ce trebuia să știm, așa că nu trebuie să ghicesc, Curdle, pentru că între noi sunt cel mai deștept.

„Singurul lucru inteligent pe care l-ai făcut vreodată a fost să mă înșeli să fiu prietenul tău”.

— Prieten iubit, soră sau jumătate mai bună, e la fel cu noi și nu e cel mai bine, Curdle? Asta înseamnă să trăiești o viață plină de mister și aventură! Oh, mi se desprinde piciorul? Coagul! Piciorul meu!'

'Este bine. Doar tremurând. În curând nu va mai conta. În curând vom avea corpurile care să se potrivească cu ego-urile noastre și nu va fi asta un lucru înfricoșător? Îmi simt mirosul de tron, Telorast. Poti tu?'

Dar Telorast derapase până la oprire. 'Aștepta! Curdle, stai! Furtuna aceea... ne va devora!

— Așa că vom fi mâncați – cel puțin vom fi liberi. Și mai devreme sau mai târziu, Furtuna se va destrăma. Trebuie sa.'

— Mai degrabă ca să se rupă, șuieră Telorast. — Atunci trebuie să fim atenți, Curdle, ca să nu fim mâncați cu adevărat.

— Ei bine, bineînțeles că vom fi atenți. Suntem geniali.

— Și furiș.

— De aceea, creaturi ca noi nu pierd niciodată, Telorast. Suntem plini de talente - se revarsă peste tot!'

— Atâta timp cât piciorul nu îmi cade.

— Dacă o face, te voi duce.

'Într-adevăr?'

— Ei bine, trage-te.

— Ești atât de dulce, Curdle.

— Pentru că suntem îndrăgostiți, Telorast. Dragostea este motivul pentru care te-aș trage oriunde. Ne iubim pe noi înșine și așa că merităm două tronuri — cel puțin două! Le merităm, așa că le vom avea, chiar dacă trebuie să omorâm zece mii de bebeluși pentru a ajunge la ele.

'Copii? Uciderea copiilor?

'De ce nu?'

Și-au reluat goana zgomotătoare printre ierburi. — Aproape că le văd, Telorast! O armată de bebeluși între noi și acele tronuri. Își pot

balansa șogănele de oase cât le place — le vom mesteca ca brânza!

— Și pisoi, cățel și șoareci mici, de asemenea!

— Încetează, Curdle, îmi faci foame! Și salvează-ți respirația – vom avea nevoie de ea pentru a-l ucide pe Korabas.

— Nu-l putem ucide pe Korabas cu răsuflarea noastră, Telorast – e Otataral, îți amintești? Trebuie să o facem pe calea grea — bucată cu bucată de sânge, până când ea plouă din cer!

'Va fi grozav. nu-i asa? Curdle, nu-i așa?

— Cel mai bun, Telorast. Aproape la fel de bun ca să mănânci bebeluși!

'Cât timp va dura asta? Suntem acolo, Curdle? Picioarele mele sunt pe cale să-mi cadă, jur.

— Hmm, poate ar trebui să virăm. Pentru un pic, vreau să spun. Doar un pic, apoi înapoi, apoi alergăm o vreme, apoi cotim din nou — ce crezi?

— Cred că ești aproape la fel de deștept ca mine.

— Și ești aproape la fel de deștept ca *mine* . Suntem aproape la fel de deștepți unul ca altul! Nu este grozav?

Paran făcu frâu pentru a-l lăsa pe băiat să plece. Ordinându-le restului trupei să rămână acolo, îi făcu semn lui Mathok să-l însoțească în timp ce se apropia de poalele trecătorii. Munții vechi formau un gât de șa în față, iar panta le dădea o vedere clară asupra șanțurilor, bermurilor și reduturilor care se înghesuiau acolo.

Cifrele invadau apărările.

— Am fost văzuți, spuse Mathok.

La cinci sute de pași de la baza pantei accidentate, Paran se opri. Am studiat priveliștea. Un drum pietruit își croia drum în sus pe pas. La prima linie de apărare, o jumătate de inel de lucrări de terasamente zăvorâte s-a curbat pentru a fi orientat spre interior pe acel drum - pentru a încerca un asalt acolo ar invita o enfiladă mortală. Dar restul pământului de ambele părți ale acelui drum era accidentat și stricat, aproape un grohod.

— Am avut o soție odată, mormăi Mathok, exact așa.

'Scuzați-mă?'

— Cu cât mă apropiam, cu atât părea mai urâtă. Una dintre multele capcane în a te îmbăta la luna plină. Să te trezești cu ororile pe care le-ai comis și apoi să fii nevoit să trăiești cu ele.

Au existat două niveluri distincte pentru apărare, iar cel mai apropiat purta standardele lui Kolanse. — Auxiliari slăbit, spuse Paran. — Va trebui să trecem prin ele pentru a ajunge la armata Lupilor. Acum asta e o complicație neașteptată.

„Dar știi, am iubit-o pe acea femeie cu toată puterea mea – s-a dovedit că era cea mai bună soție a mea”.

'Ce s-a intamplat cu ea?'

„Ea a moștenit și m-a părăsit pentru un bărbat mai drăguț. Vezi tu, ea s-a trezit în dimineața aceea simțind aceeași groază ca mine și cu cât mă apropiam mai mult...

— Mathok, se pare că o să ne luptăm până la urmă.

— Cuvintele tale mă fac fericit.

— Trebuie să-i copleșim și să-i doborâm pe Shriven. Atunci putem avea de-a face cu mercenarii. După cum se dovedește, a adăugat el, adunându-și frâiele, asta ar putea fi exact ceea ce avem nevoie pentru a-i convinge să se predea.

— Va fi un Pure acolo sus, Pumnul Înalt. Mai multă distracție pentru Kalam și Înaltul tău Mag.

— Vom întocmi în seara asta. Mathok, războinicii tăi nu vor fi de mare folos dacă rămân călare.

Bărbatul a ridicat din umeri. — De ce rădăcinii călăresc cai, Pumnul Înalt? Pentru că este cel mai rapid mijloc de a scăpa.

— Nu mai sunteți doar niște raiders, Mathok.

— Ne vom lupta dacă de asta ai nevoie, dar nu ne va plăcea. Acum, acel drum, este un drum larg, un drum militar. Eliberați flancurile și putem merge direct în sus.

— În dinții de așteptare ai acelor mercenari? Și în sus? Nu te voi vedea irosit. Îmi pare rău, oricât de sete ai fi după sânge, s-ar putea să mai fii nevoit să mai aștepți ceva timp.

Războinicul se strâmbă și apoi ridică din umeri. — Suntem însetați de sânge, da, dar nu dacă majoritatea este al nostru.

— Bine, mormăi Paran. — Ține-ți mafia în frâu, asta e tot ce cer.

Mathok îl studia într-un mod ciudat. „High Fist, am auzit o viață întreagă de povești despre armata Malazan. Și am fugit de la câteva apeluri apropiate în timpul zilei mele și am ajuns să fiu urmărit săptămâni întregi. Își înălța bărbia la pasă. „Dar asta – chiar și acei Shriven par să fie suficient pentru a nu numai să ne oprească morți, dar și să ne rănească rău prin fapte."

'Punctul tau?'

— Mă tem pentru Gazdă, asta-i tot.

Paran dădu din cap. — Vino dimineața, Mathok, găsește un punct de vedere înalt pentru tine și războinicii tăi. Și vă voi arăta tot ce trebuie să știți despre armata Malazan.

La două rânduri de nisip după ce soarele apusese, Gazda se trase la mică distanță de la baza trecătoarei. Sub strălucirea verde luminoasă a Jade Strangers, companiile au izbucnit în bivuacuri. S-au înființat pichete de avans, deși nu se așteptau sonde de la inamic. Soldații au mâncat rapid, apoi s-au odihnit. Cei mai mulți au dormit, deși câțiva s-au ocupat de armele și armurile lor, de hamurile de piele, de scuturile și de încălțămintea lor. Urmărit de Fist Rythe Bude, Paran a mers printre tabere, schimbând cuvinte ici și colo cu acei soldați prea încărcați sau nervoși pentru a dormi.

Nu se așteptase niciodată să conducă o armată. Nu se așteptase niciodată să ia locul lui Dujek Onearm. S-a gândit adesea la acel om și i-a luat de la Dujek tot ce a putut. Gazda a cunoscut vremuri rele. Merita mai bine, dar Paran bănuia că acest sentiment era simțit de fiecare comandant.

Când el și Rythe Bude s-au retras în sfârșit în cortul de comandă, i-au găsit pe Kalam și pe Quick Ben așteptându-i. Erau două ture înainte de zori.

Asasinul era învelit în muselină neagră, trăgându-și mănușile de piele pătate și uzate și, deși purta un lanț sub pânză, aproape că nu se auzea niciun sunet în timp ce mergea. Quick Ben stătea pe pământ rezemat de un piept ghemuit cu patru picioare, cu picioarele întinse, cu ochii pe jumătate închiși.

Paran se uită în jos la vrăjitor. 'Bine?'

'Deci ce?'

'Sunteți gata? De obicei, pot miros când se întâmplă magie și nu pot mirosi nimic, Înalt Mage.

Quick Ben deschise un ochi pentru a-l privi. — Dacă poți să-ți dai seama, Pumnul Înalt, atunci pot la fel și Purele de acolo. Aveți încredere în mine. Suntem gata.'

Paran aruncă o privire spre Rythe, care pur și simplu a ridicat din umeri ca răspuns. El s-a uitat la ea. — Dormi puțin, Pumn.

'Da domnule.'

După ce a plecat, Paran a pășit în calea lui Kalam. Mormăind un jurământ, asasinul se opri. Și-a dezvăluit dinții și a spus: „Îmi faci nervii, Pumnul Înalt”.

a vorbit rapid Ben. — Ai cartea aia pregătită, Pumnul Înalt?

Paran dădu din cap, îndreptându-se într-o parte, astfel încât Kalam să poată relua pasul.

— Bine, spuse vrăjitorul. Se ridică, întinse mâna spre un ghiozdan de piele care zăcea lângă el. Scotocit în ea pentru o clipă și apoi scoase un băț strâmb de care era legat o sfoară de la o lungime de un braț. Un capăt al bățului fusese spart în ceva asemănător cu un punct. Quick Ben a înjunghiat acel capăt în podea. Apoi scoase din ghiozdan două bile mici de pânză cântărită, înnodate, una neagră, cealaltă aurie. Le-a legat pe acestea de sfoară, îndepărtându-le de băț până când sfoara s-a întins drept. — Kalam, spuse el, este timpul.

Asasinul s-a oprit, s-a scuturat ca un urs.

Ridicându-se în picioare, Quick Ben îl înfruntă pe Paran. — Nici măcar nu clipiți, domnule. A intelege?'

— Voi fi vigilent, Înalt Mag, îl asigură Paran. — Dar mă îngrijorează puțin aici. Ce crezi că te așteaptă?

— Dincolo de unul sau două Pure Forkrul Assail? Quick Ben pufni, apoi se încruntă. 'Nu sunt sigur. Ceva.'

— Să continuăm cu asta, mârâi Kalam.

Paran își scoase cârma și o puse pe masa cu hărți. În luptă, ar atașa grila completă. Era o piesă arcană, Untan, un cadou de la Rythe Bude, dar încă nu era obișnuit cu toată greutatea ei. Întorcându-se spre cei doi bărbați, a început: „Cred că ar trebui...”, apoi a tăcut. Era singur în cort.
— Doamne de jos, e bun.

Inima bătând brusc cu putere, cu dureri izbucnindu-i în stomac, scoase cartonașul de lemn pe care Ormulogun o pregătise. L-am studiat la lumina felinarului. *Prima carte cu adevărat Malazan pentru Deck of Dragons. Artiste, m-ai făcut mândru* . Un singur obiect deformat, vag lustruit în centrul unui câmp întunecat.

— Iată, spuse Paran pe sub răsuflare, articulația rasă în gaură.

Invizibil pentru toți ochii, chiar și pentru cei ai Purilor, Kalam își croi drum în tăcere pe drumul pietruit. *Ei bine, sperăm că sunt invizibile pentru Puri. Oricum, vom afla în curând* . În dreapta și în stânga lui acum, găuri adânci în care stăteau santinelele, cufere lângă groapa, privind de sus la invadatorii străini. La picioarele lor, strălucirea surdă a felinarelor de semnalizare. Pe lângă ele, primele berme în fața șanțului de plumb: stânci îngrămădite și pământ, suficient de înalte pentru a oferi acoperire de săgeți și certuri, suficient de perfide sub picioare pentru ca atacatorii să-și piardă echilibrul și să-și încetinească încărcarea.

Transeele în sine erau solide cu soldați Kolanse, bine blindați și înarmați cu știuci. La șapte pași în spatele lor, mai sus pe panta, alerga un șanț lung, pășit spre arcași. Ei își pierdeau săgețile aproape la o distanță directă, peste capetele primei linii de apărători și luându-i pe Malazani în vârful bermei.

Kalam spera că blestemata de carte a lui Paran funcționează. Spera că Pumnul Înalt vedea acum ceea ce vedea. *Acest lucru ar putea fi brutal. E un comandant decent aici sus, undeva. Quick Ben — Nu cred că aceasta este opera unui Forkrul Assail. Acest lucru are senzația unui militant profesionist. Probabil comandantul Lupilor. Sper că te gândești la ce mă gândesc eu* .

Țineți... mercenari care poartă blană de lup? Nu, nu ar putea fi ei. Doar alți nenorociți. Trebuie să fie .

Încă două niveluri pentru a se potrivi cu linia de conducere, cu rampe nivelate care să permită retragerea, în cazul în care primul șanț este depășit. Și o mulțime de rezerve, poziționate în trei tabere fortificate chiar deasupra ultimului nivel. Kalam a considerat că aici sunt cel puțin șase mii de Shriven. *Mă bucur că nu sunt tu, Paran* .

Încă mai sus, unde în cele din urmă Kalam crezu că poate vedea marginea vârfului, dincolo de care trecătoarea se egaliza. O poartă masivă de piatră se întindea pe drum, cu un zid de bordură joasă deasupra unui șanț care se întindea de o parte și de alta, blocând efectiv întreaga trecere. Și această zonă era bine iluminată, dezvăluind companii de infanterie grea. Erau treji, împărțiți în echipe de câte zece,

fiecare echipă formând un cerc îndreptat spre interior – soldații se rugau.

Fanatici. Asta e rău. Am mai văzut asta de prea multe ori. Predare? Nicio sansa. Stai ... Erau încă prea departe pentru ca el să fie sigur. A căutat standarde, dar niciuna nu a fost ridicată. *Acolo* , un soldat complet blindat lângă poartă. *Zei de jos! La naiba Perish!* Kalam făcu o pauză, mintea lui năvălind, transpirația prelingându-i brusc sub haine. *S-au întors împotriva noastră? Krughava? Nu pot să cred asta – soldații lupilor. Doamne, cine altcineva ar fi putut fi ei? Kalam, idiotule. Hood ia-mă, Hood ia-ne pe toți* .

Dar... dacă Krughava este aici, nu e de mirare că apărarea este înțepenită .

Bine, femeie . A început să înainteze încă o dată. *Trădați-ne și veți obține ceea ce meriți* .

Poarta era barată, cu vârfuri proeminente, toate din fier înnegrit. Rândul cel mai de jos de vârfuri, înalt până la glezne, ieșea pe lungimea unei mâini dincolo de cei mai înalți, cu excepția unui rând potrivit la nivelul ochilor. În spatele porții stătea o santinelă Perish singuratică, cu viziera coborâtă și o suliță grea sprijinită de un umăr.

La zece pași depărtare, Kalam a alunecat de pe șosea, și-a făcut drum de-a lungul șanțului de scurgere și a coborât în șanț. În partea de jos, țepi scurti de lemn erau blocați între pietre cu muchii ascuțite. Malul cel mai îndepărtat de perete era îmbibat în smoală. *Firewall. Nimic frumos aici, nimic deloc. Sper că ești aproape, Quick Ben. Sper că știi ce va trebui să fac aici* .

Și-a croit cu grijă drum peste șanț. Așteptă o clipă, apoi șopti cuvântul în lanț pe care i-l dăduse vrăjitorul. Imponderabilitate bruscă. Întinzând mâna, și-a făcut drum în sus și peste zid. Când a atins pământul de cealaltă parte, imponderabilitate a dispărut. *Ei bine, încă nicio alarmă. Până acum, promisiunea lui Quick de a putea ascunde magia pare să se mențină* . În față, mai mulți paznici, dar suficient de mult distanțați pentru ca asasinul să se strecoare ușor între ei. El a pornit, a intrat în tabără.

Trec de cercurile trupei, soldații încă rugându-se, spre o zonă de triaj goală din centru, iar vizavi de ea, două corturi de comandă, cel din dreapta depășit de un craniu de lup în vârful stâlpului central. *Grey Helms în regulă. Dar... acestea nu pot fi toate. Doar dacă Tavore nu i-a făcut să plătească scump pentru trădare. Dar dacă a făcut-o, atunci probabil că e moartă. Nu a avut niciodată șansa* .

In regula, atunci. Dacă răzbunarea este tot ce ne mai rămâne, să începem ...

Celălalt cort era mai mare, de același stil ca și cei din tabăra asediată din afara donjonului. Era luminat din interior și doi paznici flancau clapeta din față, ambii Kolansii.

Trasând două cuțite de aruncare, Kalam înainta spre ele, mișcându-se rapid. La cinci pași depărtare, ridică ambele arme și le aruncă simultan într-o singură mișcare fluidă. Fiecare a găsit baza unui gât. Cadavrele s-au smuls, sângele stropește, dar înainte să poată cădea Kalam ajunsese la ei, apucând mânerele cuțitului pentru a-i ține pe ambii bărbați înainte de a-i așeza cu grijă la pământ.

Cât zgomot? Oh, cui îi pasă?

Lăsând pumnalele acolo unde erau, asasinul și-a scos cele două cuțite lungi, a tăiat sforile clapei și apoi a trecut.

El l-a prins în mod clar pe Pur prin surprindere – nimic ascuns sau subtil în această abordare până la urmă – și sa ciocnit puternic de Forkrul Assail. Un cuțit lung a pătruns adânc chiar sub inimă. Celălalt, ridicându-se pentru a tăia gâtul, era blocat de un antebraț tare ca fierul. Chiar dacă Assailul s-a împiedicat înapoi, mâinile i-au izbit.

Prima lovitură îl prinse pe Kalam sus pe umărul drept, învârtindu-l din picioare. Cel de-al doilea s-a izbit în piept pe partea stângă, strivând lanțul, rupând cel puțin două coaste și fracturându-i pe altele. Impactul l-a aruncat pe asasin pe spate. A sărit din peretele cortului din stânga intrării.

Pe jumătate uluit de durere, Kalam îl privi pe Assail trăgând cuțitul lung din piept și aruncându-l departe.

— Oh, icni el, te-am înnebunit?

Mârâind, Asalul înainta spre el.

Pământul a dispărut sub picioarele lui. Cu un urlet, Purul a căzut din vedere. A urmat o bufnitură.

Quick Ben sa materializat chiar de cealaltă parte a găurii. Scoateți o minge mică rotundă de lut negru. S-a aplecat să privească în jos. — Complimente pușcașilor marini, spuse el și aruncă mingea.

Vrăjitorul a trebuit să se arunce înapoi în timp ce un strop de foc a izbucnit din gaură și dintr-o dată tavanul cortului a fost în flăcări, iar Quick Ben nu era de văzut nicăieri.

Înjurând, Kalam își scoase cuțitul lung – cumva se ținuse de celălalt – și sări spre intrare.

Rolându-se limpede, gemând la agonia orbitoare care îi exploda în piept, se ridică clătinându-se în picioare. Din toate părțile, soldații Perish se repezi spre cortul în flăcări. I-a văzut desenând săbiile.

— Repede Ben! Sunt invizibil, nu? Rapid Ben!

A auzit un șuierat: „ *Îndeacă cuțitul ăla blestemat!* '

Respirația lui Hood! Kalam s-a răsucit și a fugit de cel mai apropiat atacator. A trântit cuțitul înapoi în teacă. 'Încearcă din nou!' urlă el.

S-a împiedicat, a căzut cu un mormăit. Avea sânge în gură. *Nu e bine* .

O mână se așeză pe spatele lui. — Nu te mișca, se auzi șoapta lui Quick Ben.

Perișii se retrăgeau acum din flăcările furioase, iar focul era aproape suficient de aproape încât să se întindă și să se atingă, dar Kalam nu simțea nicio căldură. 'Putem vorbi?' el a intrebat.

— Acum putem, da.

— Ai spus o mai ascuțită!

'M-am răzgândit. Trebuie să vă asigurați. În plus, ascuțitorul e destul de tare.

arzător al naibii de Hood , totuși? Acum *asta înseamnă* să păstrezi lucrurile frumoase și liniștite! Mai sunt pururi?

'Nu. Shh - ceva e aproape. Ne urmăresc.

'Cum?'

— Nu știu.

— Am vrut să merg după comandantul Perish – Krughava sau oricine ar fi acesta.

— Barboiești sânge cu fiecare respirație, Kalam. Nu ești în formă pentru nimic.

„L-a înjunghiat pe nenorocit în inimă și nu a făcut nimic al naibii”.

— Sunt sigur că a făcut-o. Dar au două inimi.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Kalam s-a strâmbat, a luptat împotriva tusei. — Aceștia *sunt* Perish, nu-i așa?

— Da. Acum, taci și lasă-mă să te trag departe. Focul acela începe să ardă prin ceea ce am vomitat în jurul nostru.

Însă magul l-a târât pe Kalam doar pentru două remorcheri, înainte ca asasinul să simtă că mâinile lui Quick Ben se strâng brusc. — La naiba, e aici.

Clipind, Kalam se răsuci și se uită în jur. 'Nu văd...'

— Miroase ca un enkar'l, se simte ca un Toblakai.

Nicio șansă - o, zei de jos, ce caută aici? O putea simți acum. O prezență masivă, care se profilează. — Ce face? șuieră el.

— Eă, te adulmec.

Kalam simți că i se târă pielea. — De ce nu pot să-l văd?

— Pentru că nu vrea să faci asta.

Asasinul aproape a strigat când o gheare ascuțită a urmărit ușor un obraz, ajungând direct sub un ochi. Se forța să stea perfect nemișcat.

— Un slujitor al Lupilor, cred.

Da. Nu-mi spune ce știu deja .

Apoi mâna a apăsat pe pieptul lui Kalam, direct peste coastele lui sparte. Dar nu a fost nicio durere, doar o căldură bruscă. O clipă mai târziu, mâna dispăruse. Și apoi-

— Ia-mă, mormăi Quick Ben câteva bătăi de inimă mai târziu. 'Plecat. N-am mai văzut așa ceva. Te-a vindecat, Kalam. De ce a făcut asta?

Simțindu-se zdruncinat, fragil, de parcă ar fi inhalat un pumn și abia acum l-ar fi tușit înapoi, asasinul și-a recăpătat încet picioarele. Era haos de toate părțile cortului care ardea și a văzut un ofițer Perish, unul

dintre comandanții navei lui Krughava. Stătea în picioare, uitându-se la cort cu o expresie ciudată, aproape mulțumită, pe fața lui slabă.

— Ești gata să încerci pentru el? a întrebat rapid Ben.

Kalam clătină din cap. 'Nu. Nu ne atingem de Perish.'

'Ce vrei să spui?'

— Dacă nu vrei ca acel lucru să se întoarcă, e mult mai nebun.

'Buna observatie.'

— Ești sigur că nu mai sunt pururi?

'Nu.'

— E timpul să pleci, atunci.

Au pornit, șerpuind nevăzuți prin mulțimea de soldați. La peretele de margine, asasinul făcu o pauză și privi înapoi. Și dădu din cap. „Întotdeauna o meserie egală...” *Nu că îmi amintesc ce am făcut ca să-l fac atât de fericit* .

În cortul său, Paran s-a așezat încet pe spate, așezând cu grijă cartonașul de lemn. Ar fi putut să-i scoată, chiar în momentul în care demonul s-a apropiat de ei. Dar ceva îl ținuse înapoi. *Acesta a fost un servitor ales al Lupii Iernii. I-am simțit furia și apoi am simțit că... ce* a fost *? Solicitudine? Nu știam că pot simți așa ceva* .

S-a îndreptat, s-a îndreptat spre băț, l-a luat în mână și l-a tras de la pământ. Bilele de pe sfoară s-au rupt după el.

O contuzie puternică în limitele cortului, nori de praf și Quick Ben și Kalam au apărut clătinându-se la vedere. Expresia vrăjitorului se răsuci de indignare. Se uită cu privirea spre Paran. — A fost puțin târziu, Pumnul Înalt! Eram deja la jumătatea drumului înapoi.

Paran făcu semn spre praf. Auzea pași de dincolo de clapă și strigă: „Totul e în regulă!”

Din afară, o voce de soldat șuieră: „Auzi, Gebbla? Când un Pumn Înalt pisează lumea întreagă!

„Shh, idiotule naibii!”

Pașii s-au retras.

Paran oftă. — Am fost nerăbdător să te aștept. Îmi pare rău. Nu știam că să te recuperez va fi atât de dezordonat.

— Era pentru *urgențe* , domnule. Simt că am fost tras pe dos.'

— Da, mârâi Kalam, apropiindu-se să se așeze greu pe piept. Picioarele robuste s-au spart, iar pieptul a căzut puternic în jos. Asasinul tresări. — Exact de ce avea nevoie vechea mea coloană îndoită, zei de jos. A început să-și scoată mănușile.

— Atunci, aliații surorii mele... am dreptate, Kalam?

'Ai ghicit bine.'

— Nu mai sunt aliați, spuse Quick Ben, iar acum el era cel care se plimba în limitele cortului. — Dar asta a fost Erekala, nu Sabia Mortală. N-am văzut nici Shield Anvil. Această forță este cea care a venit din mare. Soldații au plecat să călătorească cu flota.

„Deci s-ar putea ca Krughava să nu aibă idee că s-au întors”, a spus Kalam.

„Acea alianță m-a avut mereu nervos”, a spus Quick Ben. „Închinatori fanatici ai unei lumi fără oameni – cum are asta vreun sens? Chiar dacă Krughava nu s-a întors, este doar o chestiune de timp - tot ce trebuie să facă este să-și urmeze credința până la concluzia ei logică. L-am avertizat pe Tavore...

— Acum minți, spuse Kalam mârâind.

Vrăjitorul se întoarse spre el. — De unde ai ști?

'Doar presupun. Pentru că te cunosc, îți amintești? Ești supărat pe tine însuți pentru că nu ai anticipat niciodată că se va întâmpla asta.

'Amenda. Ia-o în felul tău atunci. Ideea este că Tavore are probleme. Ar putea fi înjunghiată în spate oricând și nu avem cum să o avertizăm.

— Poate că există, spuse Paran. „Odată ce trecem prin acest pas, vreau ca tu și Kalam să mergeți înainte, cât de repede vă pot duce caii. Găsește-mi sora.

— Ați văzut acele apărări, domnule? întrebă Kalam. „Cum speri să-i faci pe Perish să se predea? Ei pot opri Gazda chiar aici, chiar acum.

Dar Paran era încruntat. — De ce nu te-a făcut bucăți demonul ăla, Kalam?

Asasinul își întoarse privirea, ridică din umeri. Am întâlnit-o înainte. I-a făcut o favoare. Poate. Cred. Nu-mi amintesc exact. Dar era înapoi în Seven Cities, în mijlocul Vârtejului. S-au întâmplat lucruri.

— Tese o poveste frumoasă, Kalam, observă Quick Ben.

— Îți las gura care bate la nesfârșit, vrăjitor.

— În mod clar, o decizie înțeleaptă. Dar data viitoare, rezumă.

Șase ofițeri High Watered stăteau neliniștiți în fața lui Erekala, la douăzeci de pași în spatele lor, pata înnegrită și epava carbonizată a cortului Purului, din care jarul încă clipeau, deschise și închise ca niște ochi strălucitori în mijlocul cenușii, iar fumul își ridica stratul negru.

De când comandantul Perish avusese ocazia să se angajeze cu acești sângeri amestecați, ei îl priveau cu dispreț. Acum o asemenea superioritate fusese măturată, într-o conflagrație de foc. Fratele Serenity era mort. Dar rostirea acelei afirmații era asemănător cu afirmarea imposibilului. Cu un rang sub Reverență și Hărnicie, puterea Serenității fusese imensă, egalată doar cu cea a Calmului – sau așa fusese făcută să creadă Erekala.

Și Serenity a căzut în noaptea asta în doi Malazani. Și venind în zori, vom înfrunta în luptă încă opt mii. Dar Fratele Pur a ținut seama de precauția mea? El nu a făcut-o . — Am găsit urme de sânge care ieșeau din cortul Purului, spuse el acum. — Este corect să presupunem că fratele Serenity a luptat din greu împotriva atacatorilor săi; într-adevăr, că i-ar fi rănit grav, poate chiar să fi ucis pe unul.

Dar el nu putea vedea niciun efect din aceste cuvinte. Oftând, Erekala a continuat: „Vei alege pe unul dintre voi care să-și asume

comanda Shriven? Alternativ, vă puteți pune sub comanda mea. Zorii se apropie cu pași repezi, domnilor, și în curând vom fi blocați în luptă.

Unul dintre ofițeri a făcut un pas înainte. — Domnule, în toate chestiunile tactice, fratele Serenity ne-a instruit să respectăm poruncile dumneavoastră.

Erekala dădu din cap. — Așa cum ați făcut.

— Domnule, începu ofițerul, apoi ezită.

'Vorbesc mintea ta.'

„Purații au simțit moartea fratelui Serenity. Sunt răniți, confuzi și de la ei nu primim nicio îndrumare. Într-adevăr, Akhrast Korvalain însuși a fost avariat aici.

— Avariat? Acest lucru a fost neașteptat. 'Cum așa?'

— Un alt Hol s-a manifestat aici, aseară.

'Intr-adevar?' El a scanat chipurile dinaintea lui. — Poate că ai ignorat prea ușor eficacitatea celor șapte mii de Perish care se roagă zeilor lor.

— Nu vorbim despre Beast Hold, domnule.

Erekala tăcea, pentru că acum el era cel rămas zdruncinat. Cu o voce liniștită, a întrebat: — Și ați identificat intrusul, domnule?

— Nu noi, comandante. Sora Reverence, totuși, din furtuna gândurilor ei, simțim... *recunoașterea ei* .

'Continua.'

Bărbatul a clătinat din cap. — Asta e tot ce avem, domnule.

— Acum crezi că o altă forță antică sa impus împotriva lui Akhrast Korvalain?

— Am ști mai multe despre acești Malazani, domnule.

Erekala se încruntă. — Ai devenit nesigur cu privire la pregătirile mele aici?

— Nu, comandante. Astăzi, inamicul va fi sălbatic, posibil spulberat. Dar căutăm să înțelegem — acești Malazani nu sunt altceva decât oameni?

— Nu este diferit de noi Perish, vrei să spui?

— Atunci... slujesc și ei unui Dumnezeu Bătrân?

„Imperiul Malazan a interzis cu mult timp în urmă cultele războiului în armata sa… dar asta nu înseamnă că nu există credincioși secreti printre rânduri”. Studia chipurile aranjate în fața lui. — Nu i-a trecut prin minte Forkrul Assail că, afirmând cu atâta forță puterea lui Akhrast Korvalain, ar fi atras atenția celorlalte Elder Holds?

„Am înțeles că în cea mai mare parte a acestui tărâm Holdurile au fost abandonate, dând loc unui ascendent mai tânăr.”

Erekala își înclină capul. — Și acesta a fost cazul lui Perish?

În cele din urmă, un râs slab din partea ofițerului. — Ai fost considerat o aberație.

Comandantul a zâmbit. „Putem relua această discuție mai târziu. Vei coborî printre cei Micșurați și vei prelua comanda companiilor tale.

Ofițerii au salutat.

Privindu-i cum plecau, Erekala îi făcu semn unuia dintre ajutoarele lui. — Soră Staylock, fă-i pe soldați conștienți că ne putem confrunta cu mai mult de un inamic în această zi.

Tânăra se încruntă. — Domnule?

— Și apoi asigură-i că Lupii ne vor apăra împotriva oricăror amenințări.

'Da domnule.'

Încă o dată singur, Erekala se îndreptă spre platforma de observație pe care o ridicase la cincizeci de pași la stânga porții. De acolo, ar avea o vedere fără obstacole asupra asaltului inamicului asupra apărării sale. *Malazans. A rosti numai numele este suficient să-l pălească pe cel mai împietrit soldat – mai ales printre cei care i-au înfruntat. Ce este la acești străini, aceste lame ale imperiului, care îi deosebesc atât de mult?*

Când ajunse la scară, făcu o pauză, amintindu-și tot ce văzuse despre acea retragere teribilă din orașul Malaz. *Adjunct Tavore, știai că vei veni pe acest pământ să găsești alți malazani care te așteaptă? Sunt ei aliații tăi sau vreun alt mod orchestrat de împărăteasa Laseen? Te vânează? Sau este pur și simplu o altă invazie?* Un fior brusc îl străbătu. *Dacă aliați... atunci toate acestea trebuie să fi fost planificate* . Gândul l-a speriat.

A urcat repede în sus. Ajungând la platformă – mirosul ascuțit de pin proaspăt în aer – traversă scândurile crude de lemn până la șina orientată spre nord. Cerul se lumina în jurul lui, deși apropierea de pas a rămas în umbră. Putea vedea rândurile inamice acum dispuse în cinci pene distincte la bază. *Nu pot să vadă ce îi așteaptă? Poate că vor reuși să ia primul șanț - dar al doilea? Este imposibil. Grey Helms nici măcar nu vor scoate arme în această zi* . Neliniștea lui s-a adâncit. *Spune-i pe malazani orice nume ticălos care există, dar nu-i numi proști* .

Stătea singur pe peron și aștepta să vadă ce va veni.

Cu ochi grăunți din cauza lipsei de somn, Ganoes Paran a mers până când a fost vizavi de mulțimea dezordonată. Aceasta a fost întotdeauna problema, reflectă el, când încerca să gestioneze patru sute de pușcași marini neglijenți și indisciplinați. Ochii duri, fețele uzate de intemperii, senzația că toți erau pe jumătate sălbatici și încordați în lesă. Pentru a înrăutăți lucrurile, acest lot strâns în fața lui în această dimineață răcoroasă erau, unul și toți, sapatori.

Paran se uită înapoi la masa de lăzi de lemn așezate în spatele lui. În jurul lor nu erau paznici staționați. Toată această adunare avea loc la două sute de pași nord de marginea taberei. *Cu un motiv bun* . Simți un firicel de sudoare cum îi curgea pe șira spinării.

Îndreptându-se încă o dată cu sapatorii și aruncând o privire către Noto Boil și apoi către căpitanul Sweetcreek, care stătea deoparte, Paran își drese glasul și începu. „Sunt foarte conștient de frustrarea ta –

te-am reținut de la apărarea forței, te-am pus să faci reparații și nimic altceva. Îndrăznesc să spun că săbiile tale sunt ruginite în teaca lor... Paran făcu o pauză, dar nu văzu nicio reacție din partea lor, nici un zâmbet, nici un încuviințare din cap. Și-a dres glasul din nou. — Am hotărât că ar fi în avantajul nostru tactic să vă reținem sapatorii, împreună cu… talentele voastre particulare, cât mai mult timp posibil.

Nu s-a auzit niciun sunet din trupele adunate și toți ochii erau ațintiți spre Paran. Se uită din nou la Noto Boil. Bărbatul stătea la câțiva pași în spate și într-o parte, cu coloana vertebrală de pește mișcându-se în sus și în jos în gură. Privind înapoi la sapatori.

Oftând, Pumnul Înalt a reluat. — Privind retrospectiv, poate că ar fi trebuit să-mi amân raidul în acel depozit Moranth, și nu doar din motive de siguranță, deși, după cum sunt sigur că știți cu toții, Moranth sunt foarte eficienți și atenți când depozitează muniția. Cu toate acestea, transportul lor în vrac și pe uscat implică riscuri incontestabile. Din fericire, iată-ne. Și făcu un semn în spatele lui. — Și iată *-i* .

Așteptase o creștere a tensiunii, o mișcare de anticipare. Primul dintre zâmbete lărgite, soldații îndreptându-se în sfârșit în atenție, chiar. În schimb... privirea lui Paran se îngustă. *Nimic* .

Aș putea la fel de bine să descriu vremea. Ce e în neregulă cu ei?

Credeam că mă respectă. M-am gândit că poate am câștigat în sfârșit rangul cu care eram pus. Dar acum... simte că totul a fost o farsă .

— S-ar putea să fii încântat să știi că așteptarea ta s-a încheiat. În această dimineață, vă veți folosi de aceste muniții și vă veți întoarce la echipele voastre. Marinii vor conduce asaltul. Trebuie să spargeți apărarea și, dacă este posibil, să avansați la al doilea șanț. Acest atac trebuie să fie rapid și susținut... Cuvintele i se slăbiră în timp ce surprinse ceva cu coada ochiului.

Stând în primul rând la dreapta lui, unde lumina soarelui pătrundea neobstrucționată, un caporal grizonat, cu fața lui largă și plată cu cicatrici vizibile chiar și de unde se afla Pumnul Înalt. Paran îl miji la bărbat. Apoi îi făcu semn lui Noto Boil. Tăiătorul se apropie, trăgând coloana vertebrală din gură.

— Noto Boil, spuse Paran pe un ton scăzut.

— Domnule?

— Treci la caporalul ăla — acela de acolo — și privește mai atent, apoi raportează-mi înapoi.

— Acesta este un test?

'Doar fă-o.'

Cutterul a reintrodus coloana vertebrală și apoi s-a îndreptat spre oprire direct în fața caporalului. După o clipă, s-a rotit și a făcut drumul înapoi.

'Bine?' întrebă Paran.

Noto Boil a îndepărtat coloana vertebrală. — Omul plânge, Pumnul Înalt.

— Plânge.
— Așa se pare, domnule.
— Dar... de *ce* plânge?
Noto Boil se întoarse să-l mai privească pe caporal. — A fost doar o lacrimă. Ar putea fi orice.
Înjurând pe sub răsuflare, Paran s-a dus să stea în fața caporalului. Privirea marinarului era fixată drept înainte. Urma acelei lacrimi singuratice, care își croia drumul în jos din ochiul lui drept, era deja împletită de mizerie și praf. — Ceva în ochi, caporale?
'Nu, domnule.'
'Esti bolnav?'
'Nu, domnule.'
— Tremuri.
Ochii s-au scuturat scurt în fantele lor subțiri, blocați pentru o clipă cu ai lui Paran. 'Chiar așa? Nu știam asta, domnule. Îmi cer scuze.
— Soldat, îți blochez vederea?
— Da, domnule, așa ești, domnule.
Încet, Paran se îndepărtă într-o parte. A studiat chipul sapatorului timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi încă câteva, până când... o *, zei de jos!* — Credeam că ai spus că nu ești bolnav, caporale.
— Nu sunt, domnule.
'Țin să te contrazic.'
— Dacă doriți, domnule.
'Caporal.'
Încă o sclipire a ochilor. — Domnule?
— Controlați-vă. Fii ordonat. Nu aruncați în aer pe niciunul dintre noi. Sunt înțeles?
O încuviințare rapidă din cap. — Da, domnule. Să vă binecuvânteze, domnule.
Surprins, vocea lui Paran s-a ascuțit: — Să mă *binecuvânteze* ?
Iar din gloata sapatorilor a venit un cor mormăit, răsunând binecuvântării caporalului. Paran se dădu înapoi, se strădui o clipă să-și recapete calmul, apoi ridică vocea. „Nu trebuie să vă grăbiți – există o mulțime pentru toată lumea”. S-a oprit când a auzit un scâncet slab, apoi a continuat: „Într-o singură întoarcere de nisip, te vreau înapoi cu echipele tale. Sergenții tăi au fost informați despre această reaprovizionare, așa că poți fi sigur că s-a dus cuvântul. Până când te întorci la ei, toți vor fi terminat cu rugăciunile, sacrificiile și toate celelalte. Cu alte cuvinte, vor fi gata pentru tine. Avansul începe de acum două ture de nisip. Asta e tot.'
A pornit, fără să se uite înapoi.
Noto Boil a venit alături de el. — Pumnul înalt.
'Ce?'
'Este înțelept? Sunt mai multe muniții decât a văzut vreunul dintre ei.

„În acele lăzi sunt doar ascuțitori, arzători și afumători. Nici măcar nu i-am lăsat să *vadă* înjurătoarele și șuruburile...

— Scuzați-mă, domnule, *ce* șuruburi?

— Se dovedește, Noto, că există o întreagă clasă de muniții exclusive pentru Moranth. Nu pentru export, dacă mă înțelegeți. Printr-un card am fost martor la demonstrația unora dintre ei. Acestea, pe care le-am numit șuruburi roșii, sunt asemănătoare șuruburilor onagre. Numai că nu au nevoie de onagru.

— Curios, Pumnul Înalt. Dar dacă nu le-ai arătat încă niciunui sapator, de unde va ști cineva cum să le folosească?

— Dacă trebuie să luptăm cu Perish, ei bine, este posibil să fie necesar un curs intensiv. Pentru moment, însă, de ce să le distragi atenția?

Se apropiau de marginea taberei, unde erau adunate două companii de obișnuiți și de grele, una de o parte și de alta a drumului pietruit. Între ei și așteptând sosirea lor se afla Fist Rythe Bude.

Noto Boil spuse: — Încă o întrebare, domnule.

Paran oftă. 'Ce?'

— Unde le-ai ascuns?

'Relaxa. Mi-am făcut propriul labirin pentru ei – ei bine, ca să fiu mai precis, am împrejmuit o zonă mică într-un alt labirin, accesibil doar mie, printr-un card.

— Ormulogun?

'Scuzați-mă? A pictat cardul? Desigur.'

— A folosit o bară oblică roșie amuzantă, domnule? Ca fulgerul, doar culoarea sângelui?

Paran se încruntă. — Simbol Redbolt, da. De unde ai știut asta?

Noto Boil ridică din umeri. — Nu sunt sigur, domnule. Am văzut-o undeva, presupun. Nu conteaza.'

Caporalul Stern se șterse la ochi. Lăzile erau deschise, sapatorii lucrând rapid. A scanat cutiile rămase, a înjurat pe sub răsuflare, apoi s-a întors. — Manx, treci aici.

Șamanul Dal Honese s-a clătinat. — Exact ce ne-am gândit! Doar lucrurile mici. Nenorocitul ăla nu are încredere în noi.

Stern mormăi. — Idiotule. *Nu* am încredere în noi. Dar ascultă, dacă noi...

Manx ridică o mână în fața feței lui Stern. — Am acoperit. Vedea?'

Caporalul și-a înclinat capul pe spate, a studiat tatuajul blazonat peste palma mâinii. O tăietură zimțată roșie ca sânge. 'Asta e? Asta e tot ce ai nevoie?

'Ar trebui sa faci. Ne-am asigurat că broasca a descris-o în detaliu.

'Dreapta. Și-a revenit?

— Ei bine, l-am prăjit puțin crocant ici și colo, dar va supraviețui. Totul a mers prost pentru un pic – adică i-am pus pe amândoi strânși și ne-am gândit că amenințarea cu broasca ar fi suficient pentru a-l face

pe artist să se destrame și să vorbească. Ne-am înșelat. De fapt, Ormulogun a fost cel care a sugerat bucata de prăjire - niciodată nu l-am văzut pe bătrânul nebun mai fericit. Am crezut că sunt prieteni...

'Taci, vrei? tu bolborosești. Nu-mi pasă ce sa întâmplat, atâta timp cât nu i-ai ucis pe niciunul dintre ei.

— Sunt în viață, ți-am spus. Deocamdată strâns și călușat. Îi vom lăsa să plece mai târziu.

Stern se uită în jur, ridică vocea: — Sappers! Lăsați loc pentru un înjurător sau doi!

— Nu sunt nicio înjurătoare, Stern.

'Nu-ți fă griji. Este îngrijită. Acum să facem asta - și cu atenție. Facem o greșeală aici și nu luăm pe niciunul dintre băieții răi cu noi la ieșire, iar asta ne va trimite pentru totdeauna sufletele la dracii Chinului Sapperului - și nimeni nu vrea asta, nu-i așa?

O liniște bruscă, o atenție reînnoită la precauție și ici și colo, câteva gesturi subtile de apărare împotriva blestemului Chinului Sapperului.

Mulțumit, Stern dădu din cap. — Manx, stai aproape de mine de acum înainte.

— N-am folosit niciodată unul dintre acele bolțuri roșii, Stern.

Bărbatul mormăi. — Arată-mi o muniție pe care nu o pot da seama și îți voi arăta interiorul nasului zeului Cobra.

Manx îi aruncă o privire. — M-am gândit că ai sânge din nordul Dal Hon în tine.

„Ce am în sângele meu nu contează. Știu doar că atunci când un sapator pășește pe câmpul de luptă, ar fi înțelept să cheme pe fiecare zeu despre care au auzit vreodată.

— Amin și un scuipat în ochi asta.

Stern ezită, apoi dădu din cap. — Amin și o scuipă în ochi din spate. Acum, ești gata? Bun. Hai să ne găsim echipa. Sargelui îi va plăcea asta.

— Nu, nu este!

— Sarge iubește ceea ce îi spun să iubească, Manx. Credo de deget al sapătorului.

„„Cine ține ascuțitorul?” Da, Sapper's Knuckle. Hei, Stern.

'Ce?'

Șamanul zâmbea. — Vezi ce înseamnă asta? Noi sapatorii. Ne-am întors la ceea ce nu am fost niciodată, dar am fi putut fi, și nu are gust dulce?

„Este dulce doar dacă nu încurcăm asta. Acum fiți atenți pe unde pășiți. Am văzut găuri de gopher.

— Nu sunt niște gopher, Stern. Aceștia sunt câini de prerie.

'Tot ceea ce. Bagă un picior într-una dintre ele și urcăm cu toții.

Comandantul Erekala simțea vântul împrospătându-se, dinspre nord, curgând pe apropierea îngustă a trecătoarei. Purtată pe acea briză era mirosul de fier, piele, sudoare și cai. Sora Staylock stătea lângă el, cu o jumătate de duzină de mesageri staționați în spatele lor în cazul în

care comenzile trebuiau trimise la stațiile de steag poziționate de-a lungul peretelui.

Forțele inamice se zguduiau, mișcându-se de-a lungul liniilor frontului. Infanteria medie și grea care fusese poziționată acolo în rânduri solide încă din zori se despărțea acum pentru a permite noilor trupe să avanseze în formație zdrențuită. Acești nou-veniți nu purtau standarde, iar majoritatea aveau scuturile încă legate la spate. Din câte putea vedea Erekala, erau înarmați cu arbalete și săbii scurte.

— Escarmători? întrebă Staylock. — Nu arată ușor în picioare, comandante – unii dintre ei poartă lanț. Nici nu formează o linie. Cine sunt acești soldați?

— Marinei.

— Par... nedisciplinați, domnule.

— Am înțeles, soră Staylock, că armatele celor șapte orașe sfinte nu aveau nici un contracar împotriva marinarilor Malazan. Ei sunt, de fapt, spre deosebire de orice alt soldat de pe câmpul de luptă.

Se întoarse să-l privească întrebător. — Domnule, pot să vă întreb, ce ați mai auzit despre acești marinari?

Erekala se sprijini de balustradă. 'Auzit? Da, acesta ar fi cuvântul.

Înaintau acum, împărțiți în echipe de opt sau zece, cățărându-se constant pe pământul accidentat spre primul șanț, unde așteptau o mulțime de obișnuiți Shriven - Kolansii. Soldați suficient de solizi, știa Erekala. Competente, dacă nu spectaculos, totuși supus vrăjitoriei Forkrul Assail. Fără Puri, însă, nu ar exista o putere suficientă pentru a dezlănțui în ei vreo frenezie de luptă. Totuși, nu s-au lăsat atâta timp cât comandanții cu sânge amestecat își țineau nervii.

— Nu vă înțeleg, domnule.

El a aruncat o privire spre ea. — În noaptea dezangajării Adjunctului de la docurile orașului Malaz, soră, unde ai fost staționată?

— Ecranul exterior al navelor, domnule.

'Ah. Îți amintești, din întâmplare, s-a întâmplat să auzi tunete în acea noapte — de pe insulă?

Încruntat, ea clătină din cap. — Domnule, jumătate din noaptea aceea am stat în praștie, adormit adânc.

'Foarte bine. Mi-e teamă că răspunsul tău, soră, nu întârzie să apară.

Treizeci de pași aspri și frânți sub prima bermă acum, echipele se răresc, alea care mânuiau arbalete ridicând armele.

Pe partea Shriven, stiucile au inclinat in jos, pregatindu-se ca inamicul sa sparga varful bermei. Vârfurile de fier formau un perete plin de peri. Din al doilea șanț, arcașii se deplasaseră în sus, dând săgețile, dar netrăgând încă. Odată ce Malazanii ajungeau la linia creastă, intrând în linia directă a vederii, săgețile își șuierau cântecul și, pe măsură ce prima linie de corpuri se prăbuși, arcașii începeau să tragă în arcuri mai lungi - pentru a înclina săgețile în jos pe panta. Și

înaintarea avea să se oprească, cu soldații înghesuiți sub scuturile lor, căutând adăpost de ploaia morții.

Douăzeci de pași acum, unde a fost o pauză în avans – doar o clipă – și apoi Erekala a văzut brațele balansându-se, obiecte minuscule ieșind din mâini.

Prea devreme .

Lovind malul la două treimi din sus. Flutură bruscă de fum negru și gros, fierbinte, devorând liniile vizuale. Ca un banc de ceață, peretele impenetrabil se rostogoli și peste partea de sus a bermei.

— Magie? icni Staylock.

Erekala clătină din cap.

Și din acea maree crescândă de la miezul nopții, mai multe obiecte au ieșit, aterizând în mijlocul presei de știucă a lui Shriven.

Detonații și fulgere de foc au izbucnit pe toată lungimea șanțului. Masa Kolansii se cutremură și peste tot era purpuriul strălucitor al sângelui și al cărnii sfâșiate.

Un al doilea val de muniții a aterizat.

Raportul exploziilor lor a răsunat pe panta, urmat de țipete și țipete de durere. Fumul se rostogoli în șanț, sfâșiat ici și colo de alte detonări, dar asta doar a adăugat praf și sânge aburit amestecului agitat.

De-a lungul celui de-al doilea șanț, arcașii clătinau.

— Începe să tragi orb, murmură Erekala. — Fă-o *acum* .

Și a fost încântat să vadă ofițerii Watered urlând poruncile, iar arcurile trase înapoi.

O lapoviță de certuri a izbucnit din fum și praf, sfâșiat în arcași. Iar capetele multora dintre aceste certuri erau explozive. Întreaga linie s-a dezintegrat, cadavrele s-au prăbușit înapoi la încărcătoarele ghemuite.

Mai multe grenade s-au arcuit după cearte, în șanț. Mai aproape acum, Erekala vedea membre, smulse de trupuri, care se învârteau în aer.

Mai sus pe panta, companiile de rezervă se înăbușiră în mișcare, repezindu-se în jos spre al treilea șanț, în timp ce acele trupe care fuseseră staționate în acea poziție făceau acum spume peste propria bermă, pentru a începe o încărcare la vale. Linia de arcași săpați deasupra celui de-al treilea șanț a fost măturată în avansarea angro.

'Ce fac ei?' întrebă Staylock.

— Transeele se dovedesc de neapărat împotriva acestor muniții, a răspuns Erekala. — Ofițerii semi-sânge au determinat corect răspunsul potrivit la acest lucru – trebuie să se închidă cu pușcașii pușcași. Doar înălțimea lor și numărul lor ar trebui să câștige ziua.

Pușcașii marini, pe care îi vedea acum sub fumul care se rărește rapid, depășiseră șanțul arcașilor și păreau să sape de-a lungul liniei - dar Erekala se asigurase că lucrările de terasament erau proiectate în așa fel încât să îi expună atacurilor de la mai sus pe panta. Acele tranșee

nu le ofereau nimic. Marinii au început să se grăbească în plină retragere.

— Intră în panică, șuieră Staylock. „Au rămas fără jucării, iar acum...”

Masa alungită și descendentă a Kolansii era ca o cursă de avalanșă după pușcașii marini.

— Ține-te la cel mai de jos șanț, a rugat Erekala. — Nu-i urma pe proști până jos!

Zgomotul acelei încărcări, dincolo de șanțul arcașilor și în adâncul primului șanț, a fost ca un tunet.

Erau ofițeri în gradele de conducere. Erekala i-a văzut verificându-și soldații...

Întreaga scenă a dispărut în mai multe erupții, de parcă toată panta ar fi explodat sub forțele Kolansii. Comoția s-a rostogolit în sus pentru a zgudui vârful, rupând peretele și scuturând porțile de piatră, apucând platforma de lemn Erekala și ceilalți stăteau pe ea și zdrăngănind-o atât de înverșunat, încât toți și-au pierdut picioarele. Șinele s-au rupt și bărbați și femei s-au prăbușit pe părțile laterale, țipând.

Erekala s-a apucat de un stâlp lateral, a reușit să se agațe în timp ce undele de șoc succesive au trântit panta. *Lupii ne protejează!*

Răsucindu-se acum pe platforma înclinată ciudat, văzu norii ridicându-se pentru a înlătura priveliștea spre nord – praf și murdărie, armuri și arme și fâșii de îmbrăcăminte ude – toate acestea coborau acum spre ei, o ploaie înfiorătoare de devastare.

Fără a ține seama de potopul mortal, Erekala se ridică. Unul dintre picioarele platformei se rupsese și era singur – chiar și Staylock se prăbușise pe pământul rupt de dedesubt.

Un vârf de sabie a înjunghiat adânc în scândurile de pin din stânga lui, lama tremurând la impact. Au plouat mai multe moloz.

S-a uitat în jos, luptându-se să înțeleagă ceea ce vedea. Totul, cu excepția celui mai înalt și cel mai apropiat șanț – împreună cu pământul nivelat din spatele lui – era haos sfâșiat, pământul rănit cu cratere suprapuse aburind printre cadavre mestecate. Cea mai mare parte a armatei Kolansii pur și simplu... *dispăruse* .

Și apoi a văzut din nou mișcare, de la capătul în jos – aceiași pușcași pușcași, care s-au aruncat înapoi în sus pe panta, în mușcăturile uriașe din pământ, sus și peste. Echipele avansează, alții se adună în pâlcuri strânse și încep să lucreze la ceva.

Fluxuri de supraviețuitori Kolansii, uimiți, vopsiți în roșu, se retrăgeau în sus, spre zidul de piatră, aglomerandu-se pe drumul pietruit. Majoritatea soldaților își aruncaseră armele.

Tocmai așa, Kolansii sunt terminați .

Ciudate izbucniri de foc de la pușcării de la marina, iar ochii lui Erekala s-au mărit pentru a vedea dâre de flăcări ieșind din pozițiile echipei, sfârâind în timp ce se aruncau în sus și în aer, arcuind în sus.

Din zecile de proiectile terifiante lansate, doar două au lovit direct drumul aglomerat.

Platforma de sub Erekala se înclină înapoi, aruncându-l în jurul lui. Și-a pierdut strânsoarea, a alunecat pe lângă sabia încorporată și apoi a căzut. Nu se auzea niciun sunet. Și-a dat seama că fusese asurzit și așa, într-o tăcere dulce și perfectă, a privit pământul alergând până să-l întâlnească. Și deasupra capului, umbra a furat lumina dimineții.

Staylock tocmai se ridicase – învinețită și dureroasă – când o detonare mai apropiată a aruncat-o înapoi la pământ. Zidul dinaintea ei se ondula, lovindu-i cu pumnii pe soldații înghesuiți de bariera ei de protecție. Și apoi, cu un vuiet de foc, ceva a coborât pe poarta din dreapta ei. Pietrele s-au dezintegrat într-un fulger de lumină. Zgomotul impactului amenința să o zdrobească. Uimită, se îndepărtă clătinându-se de poarta arzătoare – îl văzu pe comandantul Erekala zăcând la nici zece pași depărtare, în ruinele platformei răsturnate. Mișcări vagi din corpul lui o atraseră spre el.

— Frate Erekala! ea a plans.

Avea ochii deschiși, dar albii erau înnebuniți de sânge. Gura lui se deschise și se închise ca a unui pește pe plajă, dar ea nu auzea nicio respirație care intra sau ieși.

Tocmai când se apropia de el, a auzit un gâfâit disperat din partea bărbatului și, dintr-o dată, el a fost de partea lui, tusind.

'Comandant!'

Dar el nu a auzit-o – ea putea vedea asta. Ea ridică privirea – companii întregi din Perish fuseseră aruncate la pământ de multiple impacturi.

Acesta nu este război .

Acesta este sacrificare .

Și în craniul ei, a crezut că poate auzi urletul zeilor ei. Un sunet de furie impotentă și de sfidare oarbă. Un sunet care nu înțelegea nimic.

O mână înmănușată îl apucă pe Stern de umăr și îl răsuci. Mârâind, își întinse mâna spre sabie și apoi se uită cu privirea. 'Pumn!'

— Încetează imediat bombardamentul!

Caporalul se uită în sus și în jos pe linia aspră a posturilor Redbolt. Lăzile poziționate în spatele lor fuseseră crăpate fiecare, iar mănunchiuri de căptușeală împachetate cu lână zăceau rupte și împrăștiate între lăzi și locurile de lansare. A făcut o numărătoare rapidă a celor mai apropiate. — Mai am patru sau cinci salve, domnule... chiar mai jos!

'Am spus stop! Pumnul Înalt nu vrea să fie logodit pe Perish!

Stern clipi. — Dar nu-i luptăm pe Perish!

— Ai idee cât de departe merg acele bolțuri?

Caporalul s-a întors să-i scuipe nisip din gură – era un alt gust acolo, amar, nou pentru limba lui. — Înmoaie peretele ăla, atâta tot. Nimeni nu a depășit asta, Pumn. Pe cuvântul meu!

„Dă-l jos, *încetează-ți focul* !"

— Da, Pumn! — oh, Pumn, ai văzut toba aia de lăutari? Zeii de jos, în toate zilele care mi-au rămas, nu voi uita niciodată...

Se opri când văzu furia neagră de pe chipul ei. — Le-am vrut să fie *rupte* , saper, nu toți morți!

Stern se încruntă. — Îmi pare rău, Pumn, dar nimeni nu ne-a spus asta.

Pentru o clipă, a crezut că l-ar putea ataca. În schimb, ea a luat-o cu asalt. Stern și-a privit capul lateral, de-a lungul pantei, spre locul în care se îndreptau obișnuiții și cei grei, luptându-se să rămână pe ceea ce mai rămăsese din drumul pietruit. *La naiba, va trebui să reconstruim asta, nu-i așa? Dar nu este acesta adevărul secret al tuturor lucrurilor din armată? Ordonează-ne să-l aruncăm în aer, apoi ordonă-ne să reconstruim nenorocitul. Ah, lotul sapatorului* ...

Manx s-a scârțâit lângă el, cu fața arsă fulgerătoare și mânjită cu fum gras. 'De ce rezistăm? Mai sunt multe!'

— Ordinele lui Fist, Manx. Ascultă, transmite cuvântul – reambalează lăzile, folosește toată căptușeala în plus. S-a îndreptat, și-a arcuit durerea din partea inferioară a spatelui și apoi s-a uitat în jur. Găuri enorme în pământ, cratere uriașe aburind, mormane de trupuri zdrobite, praf și murdărie și sânge care încă plouă prin fumul sufocat. El a oftat. — Se pare că munca noastră aici s-a terminat.

Staylock îl ajuta pe Erekala să se ridice. În capul lui era o furtună, un zgomot zgomotos de parcă cerul s-ar fi deschis unui potop, iar sub asta bătea tamburul trudit al propriei inimi. Privind în sus, strâmbându-și ochii prin stratul de fum și praf, și-a văzut soldații roiind ca niște viespi – ofițerii strigau, străduindu-se să impună o oarecare ordine în haos. — Ce... ce se întâmplă? Își auzi propria întrebare ca fiind cea mai vagă dintre șoapte.

Staylock răspunse de la ceea ce părea la o mie de pași depărtare. — Sunt malazani de cealaltă parte a trecătoarei, comandante, cel puțin patru companii.

— Dar asta e imposibil.

— Pur și simplu au apărut, domnule. Acum suntem prinși între două armate!

Erekala clătină din cap, luptându-se să-și limpezească gândurile. *Acest lucru nu poate fi. Ni s-a spus că nu există altă cale prin munți* . — Se formează pătrate goale, răniții în centru. Se clătina, porni spre porțiunea de sud a trecătoarei. În spatele lui, Staylock striga ordine.

Împingându-și soldații – îngrozit de disciplina lor zdrobită – Erekala se mișcă prin tabără, încă pe jumătate amețit, până când a ajuns dincolo de ultimul dintre corturile Perish. Fumul și praful curgeau pe lângă el, purtând cu el duhoarea de carne arsă și pânză și piele pârjolite. Se gândi la ceea ce văzuse jos printre tranșee și tremura. *Ce ne-a ajuns? Ce am devenit noi să facem astfel de lucruri?*

La vederea Malazanilor, se opri. Nu se putea înșela acest lucru – companiile la care se uita acum erau aceleași cu cele pe care le văzuse mai devreme, în partea de nord a trecătoarei. *Warren. Dar... nimeni nu are o asemenea putere - mă îndoiesc că până și zeii ar putea deschide astfel de porți. Totuși, cum pot nega ceea ce văd cu ochii mei?* Inamicul era pregătit, prezentând un amestec curios de infanterie grea, pușcașii marini cu arbalete, obișnuiți și escarmători. Dincolo de ei se ridicase un singur cort mic, în jurul căruia se îngrămădeau soldații.

Un mesager a alergat spre Erekala din spate. 'Domnule! Inamicul a atins cel mai înalt șanț și continuă să avanseze.

— Mulțumesc, răspunse Erekala. Văzu două siluete ieșind din rânduri, mergând una lângă alta, una înaltă, cealaltă aproape la fel de înaltă, dar mult mai lată peste umeri. Strălucirea de abanos a pielii lor face un contrast puternic cu peisajul albit. *Dal Honese sau în sud-estul celor șapte orașe — ah, îi cunosc pe acești doi bărbați. Cel subțire — îmi amintesc că stătea la proa, cu fața în josul flotei Tiste Edur. Înaltul Mag, Quick Ben. Adică celălalt este asasinul. Ei nu aparțin aici. Dar, printre toate defectele care mă afectează, orbirea nu este unul dintre ele* . Ignorând soldatul din spatele lui, comandantul porni să-i întâlnească pe cei doi bărbați.

— Uită-te la noi acum, mormăi Quick Ben.

— Nu ne deranjează, mârâi Kalam ca răspuns. — Îl văd pe comandant – acesta este Erekala, nu? Vezi rangurile din spatele lui? Sunt o mizerie.

— Știi, spuse vrăjitorul, nu credeam că este posibil. Deschiderea a două porți în același timp așa, și dimensiunea lor! Zeilor de jos, el *este într-adevăr* Stăpânul Puntei.

Kalam aruncă o privire spre el. — Ai fost sceptic?

— Sunt întotdeauna sceptic.

— Ei bine, oricât de impresionant a fost, Paran a ieșit pe jumătate mort – așa că până și el are limitele lui.

— Minala e peste tot pe el – gelos, Kalam?

Asasinul a ridicat din umeri. — Asta e un os pe care nu l-am avut niciodată în corp, Quick.

— Ea și Rythe Bude, ce-i cu Ganoes Paran? Toate aceste femei slobod peste el.

— E mai tânăr, spuse Kalam. — Asta e tot ce trebuie, știi. Noi, bătrânii, nu avem nicio șansă.

'Vorbeste pentru tine.'

— Șterge zâmbetul ăla, Repede, sau o voi face pentru tine.

Acum se apropiau de Erekala și aveau să se întâlnească aproximativ la jumătatea distanței dintre cele două armate. Așa cum ar trebui să fie. — Uită-te la noi, spuse din nou Quick Ben, jos, pe sub răsuflarea lui. — Ce știm despre negocieri?

„Așa că lasă-mi în seama mea”, a răspuns Kalam. — Vreau să spun să fie simplu.

— Oh, asta ar trebui să fie distractiv.

S-au oprit la șase pași de comandantul Perish, care s-a oprit și el, iar asasinul nu a pierdut timpul. — Comandante Erekala, Pumnul Înalt Paran îi salută. Vrea să vă predați, așa că nu trebuie să vă ucidem pe toți.

Bărbatul arăta de parcă ar fi fost prins de valul exploziv al unui înjurător sau mai ascuțit. Fața lui era pătată de mici tăieturi și tăieturi. Praful îi acoperise uniforma și pierduse o mănușă cu lanț. Erekala a deschis gura, a închis-o și apoi a încercat din nou. 'Predare?'

Kalam se încruntă. — Acei sapatori abia au început. Mă înțelegi?

'Ce ai facut?'

Kalam făcu o strâmbă, întoarse privirea, cu mâinile pe șolduri, apoi se uită înapoi la comandant. „Vedeți cum va fi – vechiul mod de a lupta este pe cale de dispariție. Viitorul, Erekala, tocmai s-a ridicat și ți-a mușcat jumătate din față.

Erekala era clar confuz. 'Viitorul ...'

„Așa va fi. De-acum inainte. La naiba cu toate animalele - toate vor dispărea. Dar noi vom fi tot aici. Ne vom ucide în continuare, dar de data aceasta în număr inimaginabil.

Comandantul clătină din cap. „Când toate fiarele dispar...”

— Trăiască cea mai crudă fiară dintre toate, spuse Kalam, dezvăluind brusc dinții. — Și nu se va termina. Nu se va termina niciodată.

Ochii lui Erekala s-au mărit încet, iar apoi privirea i s-a mutat pe lângă Quick Ben și Kalam, către rândurile de așteptare ale soldaților Malazan. — Când toate fiarele vor dispărea, șopti el, apoi ridică vocea, adresându-se încă o dată lui Kalam. — Cuvintele tale... mă satisfac. Informează-ți Pumnul Înalt. Perish Grey Helms se predă.

'Bun. Dezarmați — vă vom colecta armele pe drum. Ne pare rău că nu vă putem ajuta cu răniții, totuși – ne grăbim.

— Și ce ai de gând să faci cu frații și surorile mele?

Kalam se încruntă. 'Nimic. Doar nu ne urmari – rolul tău în toată această mizerie al naibii de Hood s-a terminat. Uite, a adăugat asasinul, a trebuit să trecem prin trecere. Ne-ai ieșit în cale. Nu avem nicio reținere să-i ucidem pe Assail și pe Shriven-ul lor - pentru asta suntem aici. Dar tu Perish - ei bine, Pumnul Înalt a spus destul de clar - nu ești dușmanul nostru. Nu ai fost niciodată.

În timp ce se întorceau, Quick Ben îi aruncă o privire lui Kalam. 'Cum ai știut?'

'Stii ce?'

„Gândul că noi, oamenii, ne măcelăm unii pe alții pentru totdeauna – de unde ai știut că s-ar mulțumi cu asta?”

Asasinul a ridicat din umeri. — Tocmai i-am spus cum va fi. De îndată ce a auzit-o, a aflat adevărul. Poate că sunt fanatici, dar asta nu-i face proști.

Rapid Ben pufni. — Te rog să fii de acord cu asta, Kalam.

Mormăind, Kalam dădu din cap și spuse: „Imediat ce am spus-o... bine, încearcă asta. Chiar și un fanatic poate simți mirosul de rahat în care sunt îngropați.

'Nu chiar. Sunt proști pentru că apoi se conving că miroase dulce. Ascultă, practic i-ai spus că fiarele lui sacre au fost terminate.

— Da. Apoi l-am făcut să aibă gust dulce.

Quick Ben s-a gândit la asta o vreme, în timp ce se apropiau de rânduri și, în cele din urmă, a oftat. — Știi, Erekala nu este singurul prost pe aici.

'Ce este acel miros? Și am crezut că ești deștept, vrăjitor. Acum, adu-ne niște cai în timp ce mă prezint la Paran.

— Tavore?

— Dacă e în viață, o vom găsi.

Cu un țipăt înfuriat, Korabas și-a dat capul în jos, cu fălcile închizându-se pe umărul lui Eleint. Oasele i-au explodat în gură. Cu ghearele unuia dintre picioarele ei, ea a coasat sub burta fiarei, apoi a lovit din nou, cu ghearele adânci. Sângele și fluidele au țâșnit în timp ce ea a smuls măruntaiele dragonului. Cu cadavrul încă în fălci, o biciui într-o parte, în calea altui Eleint.

Ghearele i-au marcat spatele. Dragonul Otataral se răsuci, lovind cu ghearele ei. Înțepând pielea solzoasă, ea a smuls dragonul aproape, i-a mușcat gâtul și apoi l-a aruncat. Fălcile strânse pe o gleznă. Când propriile ei fălci s-au aruncat în jos, s-au închis lateral în jurul capului Eleint-ului. O singură criză convulsivă a prăbușit craniul. Un alt dragon a lovit peste ea de sus. Talons și-a răzuit urme sângeroase chiar sub ochiul ei stâng. Colții îi mestecau creasta gâtului. Korabas și-a îndoit aripile, smulgându-se și depărtându-se de atacator. Un dragon chiar sub ea a preluat întregul impact al greutății sale imense. S-a învârtit, o aripă s-a spart, coloana vertebrală s-a spart și a căzut pe pământ.

Tuneind aerul, ea se ridică din nou mai sus. Eleint roia în jurul ei, ca niște corbi care înconjoară un condor, se apropie și apoi se îndepărtă din nou. Aerul era umplut de țipetele lor reptiliene, printre ei Anticii urlând furia lor.

Omorâse deja zeci de oameni, lăsase o dâră de cadavre de dragon presărate pe pământul mort în urma ei. Dar nu a fost de ajuns. Sângele curgea din flancuri, pieptul îi scârțâia din cauza respirației ei obositoare, iar atacurile deveneau din ce în ce mai frenetice.

Schimbarea venea. Îl putea gusta – în sângele care îi slăbește gura, mărunțit între colți – în cuptoarele frenetice ale nărilor ei – în aer din toate părțile. *Prea multe Eleint. Prea mulți antici — Furtunile sunt încă în ciocnire, dar în curând se vor fuziona .*

În curând, T'iam se va trezi .

A mai lovit o furtună. Urlând, Korabas a izbit. Zdrobirea pieptelor, ruperea picioarelor de la șolduri, aripile de la umeri. Smulgerea capetelor de pe gât. A mușcat prin cuștile toracice, a trimis măruntaiele să se reverse. Corpurile au căzut, trăgând cozi de ruină. Aerul era plin de sânge și o mare parte din el era al ei. *Prea mult din ea a mea* .

Tine! Tine! Mamă! Mă vei devora? Îți vei devora copilul atât de greșit, atât de urât, atât de abandonat?

Mamă - vezi întunericul care vine? Ai să-mi auzi strigătele? Plânsetele mele în întuneric?

Era o durere groaznică. Furia oarbă care o înconjura era propria ei furtună, toată ea învârtindu-se și în jos pentru a o bate neîncetat. Ea nu ceruse să fie teamă. Ea nu-și dorise un astfel de venin – singurul cadou de la toți rudele ei. Ea nu ceruse să se nască.

m-am durut asa .

Mă vei ucide acum?

Mamă, când vei veni, îți vei ucide copilul greșit?

În jurul ei, o vâltoare nesfârșită de dragoni. Slăbind, ea a continuat lupta, oarbă acum la calea ei, oarbă la tot, în afară de valurile de durere și de ură care o asaltau.

Această viață. Este tot ceea ce este, tot ceea ce sunt. Viața asta - de ce merit asta? Ce am făcut să merit asta?

Furtunile au sfâșiat în ea. Furtunile i-au sfâșiat pielea, i-au sfâșiat lacrimi uriașe în aripi, până când numai voința ei a fost tot ceea ce a ținut-o în sus, zburând peste aceste ceruri zbuciumate, în timp ce soarele se scurgea peste orizont, departe, mult în spatele ei.

Vezi întunericul. Ascultă-mi strigătele .

CAPITOLUL 23

În această zi cenușie, într-o vale adâncă în piatră
Unde ca niște umbre din curtea morților
Supărările ies la iveală în giulgii de măcinat
Și doar câteva frunze cenușii ca moliile
se agață de ramurile de pe versanții dealurilor,
Fluturând spre vânturile purtate de trecerea nopții
Am îngenuncheat singur și am făcut vocea să se trezească
să-l chem pe dumnezeul meu
Așteptând în ecouri în timp ce ziua se zbate
Până când în estomparea tăcerii și-a găsit formă
Pentru ca degetele mele să perie lumina ca praful
Și corbii s-au aruncat în copaci
Să studiez un bărbat în genunchi cu o privire strălucitoare
Amintindu-mi de stele care cu câteva clipe înainte
Ținut înainte ca niște santinele
Pe peretele cerului acum retras
în spatele ochilor mei
Și toate cuvintele pe care le-am spus cu seriozitate
Toată angoasa resimțită și toridă vor fi atât de sever
Porniți ca soldații în rânduri brăzdate
A plutit în despărțirea unui sezon de păsări
Fără nici un cântec care să-i atragă la zbor
Acolo unde mâinile mele se întinde acum ca niște aripi
Însângerat în patima rugăciunii
Sta pe moarte în castron
din poala mea
Dumnezeul meu nu are cuvinte pentru mine în această zi gri
Paloarea și praful palid servesc unui răspuns mai puțin imaginat
Mute ca frunzele în absența bestirului
Și până și cerul a uitat de soare
Dă-mi binele tăcerii să mă îngrijoreze răspunsuri
Din această tachinare a indiferenței — indiferent
Am terminat cu rugăciunile pe buza zorilor
Și tristețile se vor estompa
cu lumina

Umplerea mea de răspunsuri, Fisher kel Tath

Aduse forma mănunchiată cât de aproape îndrăznea, iar acum era întinsă pe pământ lângă el. Pânza era pătată, urâtă, de culoarea

pământului mort. Călare pe calul său neînsuflețit, se aplecă peste cornul șeii și studie cu un singur ochi Turnul îndepărtat. Golful vast din stânga lui, dincolo de stânci, s-a prăbușit în tumult, parcă rupt de maree – dar această violență nu aparținea mareelor. Vrăjitorii se adunau și aerul era greu și plin de putere.

Totul fusese dezlănțuit și nu se știa cum vor cădea lucrurile. Dar făcuse tot ce putea. Auzind copite de cai în spatele lui, se răsuci.

salută Toc. — Domnule.

Fața lui Whiskyjack era crudă în batjocură de ceea ce fusese cândva, în vremurile vieții. Barba lui avea o nuanță de fier sub o față slăbită și uscată, ca rădăcinile expuse ale unui copac mort de mult. Ochii erau nevăzuți sub creasta sprâncenelor lui, cufundați în întuneric.

Noi trecem în neființă. Afundându-se înapoi din această margine iubită .

— Nu poți rămâne aici, soldat.

'Știu.' Toc făcu un gest cu o mână deshidratată, până la forma învăluită întinsă pe pământ. În spatele lui Whiskeyjack, Bridgeburners așteptau pe monturi, tăcuți, nemișcați. Ochiul lui Toc a trecut peste ei. — Habar n-aveam, domnule, spuse el, erau atât de multe.

— Războiul este marele devorator, soldat. Atâția ne-au părăsit pe drum.

Tonul era golit de orice emoție și numai acesta amenința să rupă ceea ce mai rămăsese din inima lui Toc. *Nu așa ar trebui să fii. Ne decolorăm. Așa că rămâne puțin. Atat de putin* …

Când Whiskeyjack și-a făcut roată montura și a pornit, Bridgeburneri urmându-i, Toc a călărit cu ei pe o distanță scurtă, flancând masa solidă de călăreți, până când ceva l-a lovit adânc înăuntru, ca răsucirea unui cuțit, și a reținut încă o dată frâu. privind cum continuau. Dorul îi sfâșie sufletul. *Am visat odată să fiu Bridgeburner. Dacă aș fi câștigat asta, aș merge acum cu ei și totul ar fi mult mai simplu. Dar, la fel ca în atâtea vise, am eșuat și nimic nu a fost așa cum mi-am dorit* . Își trase montura și se uită înapoi la acea formă acum îndepărtată de pe pământ.

Fallen One, am înțeles acum. M-ai mutilat în afara orașului Pale. Mi-ai scobit un ochi, mi-ai făcut o peșteră în craniu. Spiritele rătăceau să se adăpostească de nenumărate ori. Au folosit acea peșteră. S-au folosit de mine .

Dar acum ei au dispărut și doar tu rămâi. Soptind promisiuni in scobitura ranii mele .

— Dar nu vezi adevărul? mormăi el. 'Mă țin. Mă țin, dar îmi simt strânsoarea... alunecând. Alunecă, Fallen One. Totuși, s-ar agăța de această ultimă promisiune, atâta timp cât ar putea. S-ar folosi de acest ochi rămas, pentru a vedea totul.

Daca pot .

Și-a dat calul în mișcare, legănându-se spre interior, în urma Gardienilor Porții. Cătunele și satele din promontoriu erau cenușii, părăsite, fiecare suprafață acoperită cu cenușa din Turnul. Câmpurile brăzdate făceau valuri de alb plictisitor, parcă îngropate în zăpadă. Ici și colo, cușca proeminentă de coaste și oase de șold făcea cocoașe rupte. Trecu pe lângă ei pe toți, prin norul de praf suspendat lăsat în urmă de Bridgeburners. Și, în depărtare, în față, ridicându-se deasupra malurilor de ceață, Turnul.

Strângeți-vă aproape în această peșteră. Este aproape timpul .

Odată, cu mult timp în urmă, câmpiile fără copaci ale acestui ținut fuseseră aglomerate cu turme vaste de fiare cu blană, deplasându-se în migrații în masă către strigătul de sirenă al anotimpurilor. Fratelui Diligence și-a amintit de acele creaturi uriașe în timp ce privea vagoanele voluminoase de provizii care se învârteau în pantă pe șinele înălțate, departe de tranșee și redute. Hrănirea a aproape cincizeci de mii de soldați începuse să încordeze logistica aprovizionării. Încă o săptămână din această așteptare ar goli grânarele orașului.

Dar nu ar mai fi nevoie de încă o săptămână. Inamicul se îndrepta chiar și acum spre sud, cu fugiți care călăreau de-a lungul creastă îndepărtată, de cealaltă parte a șeii late și blânde a văii.

Aerul din zori era fragil cu energiile crescânde. Akhrast Korvalain se învârte atât de gros încât aproape că era vizibil pentru ochi. Cu toate acestea, a simțit o agitație profundă, curenți străini care roadeau marginile manifestării Bătrânului Warren, iar acest lucru l-a tulburat.

Stătea pe o platformă alungită, ușor înălțată, cu vedere la apărare și, pe măsură ce lumina zilei se ridica, cercetă încă o dată investiția complicată de terasamente, șanțuri cu fante, machicolații, forturi și redute întinse sub el. În mintea lui, el și-a imaginat înaintarea inamicului, a urmărit cum ajustările subtile pe care le făcuse la abordări se înghesuiau și îi înghesuiau pe atacatori, pedepsindu-i în frunte prin defilade de onagru și apoi luându-i pe flancuri prin focul de săgeți înfilat de la redutele movile. El a văzut valurile roii de soldați inamici împinși și conduși într-un loc și în altul, mestecând cu înverșunare punctele forte, doar ca să se răstoarne însângerat.

Ochii i-au urmărit terenurile centrale cu spate înalt, unde poziționase Perish Grey Helms – erau blocate pe loc, împinse în câmpie, cu puține căi de retragere. Prea dornic să îngenuncheze, Shield Anvil. Și tânăra fată – în ochii ei fusese o privire sălbatică. Diligence nu avea încredere. Dar, ei aveau să lupte și să moară într-un singur loc, iar el era încrezător că vor ține centrul atât timp cât va fi nevoie.

După toate estimările, apărătorii săi i-au depășit numeric pe atacatori, făcând șansele de succes ale inamicului practic inexistente. Această invazie eșuase deja.

Scândurile de sub picioare scârțâiră și se înclinară ușor, iar fratele Diligence se întoarse pentru a vedea că Shield Anvil Tanakalian sosise

pe platformă. Bărbatul era palid, cu fața strălucind de sudoare. S-a apropiat de Forkrul Assail de parcă s-ar fi străduit să rămână în picioare – iar Diligence a zâmbit închipuindu-și bărbatul aruncându-se la picioarele lui. — Shield Anvil, ce sunt frații și surorile tale?

Tanakalian și-a șters transpirația de pe buza superioară. — Forțele Bolkando dețin un pumn trimis prin poștă în Legiunea Evertine, Brother Diligence. Comandă chiar de regina Abrastal. Și apoi sunt Gilk Barghast...

— Barghast? Aceasta este prima ta mențiune despre ei. Diligence oftă. — Deci au ajuns în sfârșit la casa rudelor lor vechi, nu-i așa? Cât de potrivit.

— Ei se văd ca trupe de șoc, domnule. Îi vei cunoaște după fețele lor vopsite în alb.

A început diligența. — Fețe vopsite în alb?

Ochii lui Tanakalian se îngustară. — Ei se numesc White Face Barghast, da.

— Cu mult timp în urmă, spuse Diligence, pe jumătate mirată, am creat o armată Barghast care să ne servească. Au căutat să-l imite pe Forkrul Assail în aparență, alegând să-și înălbească pielea feței.

Încruntat, Shield Anvil clătină din cap. „Cred că a existat un fel de profeție, care i-a călăuzit peste mări pentru a ateriza la nord de Lether. Un război sfânt de purtat, sau așa ceva. Credem că rămâne doar clanul Gilk.

— Ne-au trădat, spuse Diligence, studiind Tanakalianul. — Mulți puri au murit din mâna lor. Spune-mi, Gilk ăștia... au obiceiul să poarte armură?

— Carapace de țestoasă, da, cel mai ciudat.

' *Gillankai! Mâinile lor sunt ude în sângele lui Pures!* '

Tanakalian a dat un pas înapoi în fața acestei furii bruște. Văzând asta, Diligence și-a micșorat privirea la Shield Anvil. — Câți războinici dintre acești Gilk?

— Trei mii, poate? Patru?

Mârâind, Diligence se întoarse din nou cu fața spre vale. „Armele Forkrul Assail sunt mâinile și picioarele noastre – Gillankai a conceput o armură pentru a ne toci loviturile. Shield Anvil, când vin, concentrează-te împotriva acestor Barghast. Rupe-le!'

— Domnule, nu pot comanda prezentarea forțelor inamice. Am venit aici să vă spun că bănuiesc că Legiunea Evertine se va lupta cu Grey Helms - o ciocnire de infanterie grea. Vom închide fălcile cu ele și vom birui. Ca atare, domnule, lăsăm Gilk, Saphii și alte auxiliare asortate în seama Kolansiilor dumneavoastră. Pe lângă Letherii, desigur.'

— Alte amenințări pe care nu le-ai menționat încă, *frate?* '

— Domnule, îi depășești cu mult pe atacatori. Mă aștept că le vom lucra pe scurt.

— Și asta te dezamăgește, Shield Anvil?

Tanakalian s-a șters din nou de transpirația care îi curgea buza superioară. — Cu condiția să nu căutați să vă folosiți vocea, domnule, pentru a cere predarea, vom primi cu plăcere tot sângele vărsat în această zi.

'Desigur. Este măcelul pe care-l dorești atât de mult. Poate te voi răsfăța cu asta. Poate că nu.'

Ochii Shield Anvil s-au îndepărtat momentan, apoi s-a înclinat. — După cum doriți, domnule.

— Cel mai bine să te întorci la soldații tăi, spuse Diligence. — Și fii cu ochii pe acel Destriant. Ea nu este ceea ce și-ar dori să credem că este.

Tanakalian se înțepeni, apoi se înclină din nou.

Diligence îl privi pe prostul plecând în grabă.

Hestand Watered se ridică pe peron și salută. „Binecuvântat Pure, cercetașii noștri raportează înaintarea inamicului – în curând vor trece pe creasta și vor apărea la vedere”.

'Foarte bine.'

— Domnule, nu sunt destui.

'Intr-adevar.'

În timp ce Hestand ezita, Diligence se întoarse spre ofițer. 'Gândurile voastre?'

— Domnule, cu siguranță propriii lor cercetași ne-au evaluat numărul și caracterul complet al apărării noastre. Dacă nu dețin un cuțit sau o armă ascuns, nu pot spera să ne învingă. domnule...'

'Continua.'

„Cei Udați înalți dintre noi au simțit absența bruscă a fratelui Serenity, departe spre nord-vest. În mod clar, forțele care au ieșit din fortă acum înaintează și — cumva — își dovedesc valoarea chiar și împotriva celor mai puternici Puri.

— Hestand.

— Domnule.

„Nu este ziua în care să te îngrijorezi de evenimente îndepărtate, oricât de neliniștitoare ar fi acestea”.

— Domnule, este gândul meu – poate că inamicul care se află acum înaintea noastră are o eficacitate similară, când vine vorba de Forkrul Assail.

După un moment lung, Diligence dădu din cap. 'Bine zis. Apreciez persistența dumneavoastră în această chestiune. Prin curajul tău mă pedepsești. Hestand, ești înțelept să trezești prudență. După cum ați observat, dușmanul dinaintea noastră nu poate spera să învingă și nici nu poate fi atât de orb încât să nu vadă adevărul greu care îi așteaptă. Punând întrebarea, ce secret dețin ei?

— Domnule, ce putem face?

— Așteaptă și vezi, Hestand. Diligence se întoarse înapoi spre vale, urmărind cu ochii pe potecile care duceau spre reduta centrală – și standardele lupilor din Perish. — Poate că ar trebui să oblig Shield Anvil. El reține ceva – văd asta acum. Ceea ce am luat pentru nervi înainte de luptă — poate că l-am citit greșit.

— Să-l aduc pe comandantul Perish, domnule? Sau poate trimite o echipă să-l aresteze?

Diligence clătină din cap. — Și să invităm la o revoltă printre trupele care ne țin centrul? Nu. Cred că trebuie să îndeplinesc această sarcină personal.

— Domnule, este timp? Iar Hestand arătă acum spre creasta de sud.

Inamicul se prezenta într-o linie solidă de-a lungul crestei. Diligence studie scena îndepărtată pentru o clipă, apoi dădu din cap. — Există timp. Așteaptă-mă aici, Hestand. Nu voi fi plecat mult timp.

Urcase pe Turn și acum stătea în picioare, cu spatele la altar și la Inima pe care o ținea, cu fața spre golf. Flota de corăbii Perish ancorate se legăna ca așchii de lemn într-un cazan cu apă clocotită și, în timp ce privea, văzu un trio de catarge rupându-se într-o furie zvârcolită de stanii mărunțiți. Spuma albă a valurilor s-a pulverizat sus în aer.

Sora Reverence a constatat că tremura. *E ceva acolo jos, în adâncul golfului. Se construiește ceva care să înfurie* .

Străinii au venit printre noi .

Învârtindu-se, s-a îndreptat spre interior, cu ochii năvălind în timp ce studia vasta gamă de apărări care înghesuia apropierea de istmul îngust. Douăzeci de mii de infanterie grea de elită Kolansii, cu stiuțele lor formând benzi groase de pădure în panglici solide, toate pe coborârea în etape. Mii cinci sute de onagri s-au adunat în forturi înălțate, intercalate printre liniile de tranșee, fiecare capabil să elibereze douăsprezece certuri grele într-o singură salvă, cu un timp de reîncărcare mai mic de patruzeci de bătăi ale inimii. Defilada în josul punctului de sufocare asigura devastarea în cazul în care orice atacator se străduia să se închidă pe cele mai joase fortificații.

Era un gust de metal amar în gură. O dureau oasele în ciuda rafalelor de aer fierbinte și rânced care ieșeau din fisurile din piatră din toate părțile. *Mi-e teamă. Ar trebui să mă adresez Brother Diligence? Ar trebui să mă folosesc de toate aceste terori necunoscute? Dar ce dușman pot să-i arăt? Un golf nestăpânit - acel mal vag de ceață sau praf spre sud? Aceste lucruri nu sunt nimic. Se pregătește de luptă. Are mintea lui la chestiuni reale – nu la imaginația bătrână a unei bătrâne!*

Ea nu ar fi trebuit niciodată să-l trimită pe fratele Serenity. Și acum era mort. Împărtășise ultimele lui viziuni – focul furibund, flăcările înnegrindu-i pielea cândva albă, curățându-i carnea feței, fierbându-i apa ochilor până când mingile au izbucnit – *și strigătele lui! Abis dedesubt, strigătele lui! Focul care i-a umplut gura, flăcările măturandu-*

se înăuntru, aspirau dincolo de buzele carbonizate, aprinzându-i plămânii! O moarte atât de groaznică!

Acești oameni erau o abominație. Căile lor brutale au zguduit-o până la capăt. Capacitatea lor de a distruge crud nu avea nici un sfârșit, nici voința lor de a elibera groază și moarte. Lumea avea să găsească o suflare curată odată ce toți ar fi plecat, în sfârșit, o suflare curată și binecuvântată de inocentă.

Akhrast Korvalain, însoțiți-mă! Aceasta este ziua în care suntem provocați! Trebuie să învingem!

Reverence a mers să stea în fața altarului. Se uită cu privirea la obiectul înnodat așezat pe suprafața pietrei. Trezindu-și viziunea vrăjitorie, ea a studiat lanțurile acum vizibile care legau Inima în jos - toți strămoșii ei, oasele lor au primit forme noi, dar puterea lor nu se schimbase. Nu era nicio slăbiciune în ceea ce vedea. Vederea a ușurat-o. *Nimeni nu ne va lua asta. Dacă trebuie, îl voi distruge cu mâna mea* .

Warrenul din jurul Inimii o ținuse ascunsă pentru tot acest timp. Ce se schimbase? Cum fusese găsit? *Nici măcar zeii nu l-au putut simți, nu era ascuns aici, în inima lagărului nostru. Și totuși suntem pe cale să fim atacați. Suntem pe cale să fim asediați. Simt adevărul despre asta! Cine l-ar fi putut găsi?*

Un gând brusc o izbi, strângându-i ca un pumn în centrul pieptului. *Cel căzut! Dar nu - este prea slab! Legat de propriile sale lanțuri!*

Ce gambit joacă? Să cred că ne poate provoca! Nu, asta e o nebunie! Dar atunci, nu era nebun Dumnezeul Infirm? Torturat în agonie, rupt, sfâșiat – fragmente din el împrăștiate în jumătate de lume. *Dar eu sunt cel care îi ține inima. L-am... furat. Ha, și vezi cât de adânc și cât de vastă iubirea mea! Privește cum îl storc uscat de toată viața!*

O căsătorie a dreptății cu durerea. Nu este aceasta tortura lumii? Din toate lumile? — Nu, șopti ea, nu voi renunța niciodată la... *iubirea mea* . Nu!' *Aceasta este singura închinare demnă de acest nume. Țin în mână o inimă de zeu și împreună cântăm o mie de cântece de suferință* .

Erupții îndepărtate au atras-o. Corăbiile Perish! Sfâșiate din ancore, vasele uriașe ridicându-se acum sălbatice pe valuri puternice - spumă albă țâșnind spre cer, așchii în timp ce navele se ciocneau, s-au destrămat, capete de lup înecându-se din toate părțile - ea a văzut navele Kolansii în portul chiar dedesubt, ancorate la alunițele și interiorul digului, toate agitându-se, ca niște fiare care măcinau în confuzie oarbă. Valurile au ciocănit digul de piatră, ridicând în aer foi enorme. Si totusi. Și totuși... *nu este vânt* .

Nu e vânt!

Grub era aproape pierdut în șaua de solzi modelată din spatele umerilor Ve'Gath-ului și, totuși, în timp ce fiara înainta, nu a fost zvârnit așa cum ar fi fost dacă era pe un cal. Solzii încă se schimbau, crescând pentru a-i proteja picioarele, inclusiv coapsele, de parcă șaua ar fi căutat să devină și armură – era uimit să vadă așa ceva. Solzii cu flanșe

se ridicau acum pentru a-i înconjura șoldurile. A avut un moment de teamă - ar fi această armură, scoasă din fiara pe care o călărea, să-l încapsuleze în cele din urmă în întregime? L-ar elibera vreodată?

Își întoarse capul către călărețul care călătorea lângă el, pentru a vedea dacă pielea groasă a lui Ve'Gath creștea în același mod, dar nu – acolo a rămas o șea împodobită, asta și nimic mai mult. Și Mortal Sword Krughava a călărit-o cu toată ușurința și familiaritatea unui veteran. Îi invidia pe astfel de oameni, pentru care totul a venit atât de ușor.

Tatăl meu nu era așa. Nu a fost niciodată un luptător natural. Nu avea nimic din talentul lui, să zicem, Kalam Mekhar. Sau Stormy sau Gesler. Era doar un om obișnuit, forțat să fie mai mult decât era .

Mă bucur că nu l-am văzut murind. Mă bucur că amintirile mele îl văd doar ca fiind viu, pentru totdeauna viu .

Cred că pot trăi cu asta .

nu am de ales .

Ei părăsiseră armata K'Chain Che'Malle la jumătatea nopții trecute, iar acum se apropiau rapid de armatele Letherii și Bolkando. Dacă s-ar întinde – atât cât îi permitea armura de înveliș din jurul coapselor sale – ar putea vedea direct în față pata întunecată și clocotită a trupelor care urcau pe creastă. Grub aruncă din nou o privire spre Krughava. Ea purta cârma, viziera căzută în jos și balamalele blocate. Pelerina din piele de lup era prea grea pentru a se învârti în spatele ei, în ciuda ritmului rapid pe care-l fixau Ve'Gath, dar totuși s-a scurs în jos cu o grație impresionantă de-a lungul spatelui orizontal al K'Chain Che'Malle, măturând în jos pentru a-și acoperi șoldurile. și masa proeminentă a mușchilor de sus a picioarelor, astfel încât blana se ondula și strălucea pe măsură ce mușchii se îngrămădeau și se întindeau.

Ea ar fi făcut o mamă înspăimântătoare, hotărî el, această Krughava. Înspăimântător și totuși, dacă i-ar fi oferit unui copil dragostea ei, el bănuia că ar fi inatacabil. *Fiercă ca o lupoaică, da* .

Dar nu am mamă. Poate că nu am avut niciodată una - nu-mi amintesc. Nici o singură față, înotând neclar în visele mele — nimic. Și acum nu am tată. Nu am pe nimeni și când privesc înainte, spre viitorul meu, mă văd călare, pentru totdeauna singur . Noțiunea, pe care o scotea din nou și din nou, ca și cum ar fi vrut să o guste pe limbă, nu a stârnit nimic în el. Se întrebă dacă era ceva în neregulă cu el; se întrebă dacă, peste ani, în acea călătorie lungă, ar putea găsi - acea greșeală, ca un cadavru întins pe pământ pe cărarea din față. Se întreba ce va simți atunci.

Gândindu-se la despărțirea lor de armata K'Chain, Grub a încercat să-și amintească motivele din spatele deciziei sale de a părăsi partea lui Sinn. Ceva îl trase la Brys Beddict și la toți Letherii și Bolkando, o vagă credință că va fi mai util acolo, deși nu știa ce ar putea face sau dacă avea ceva de dat. Era mai ușor să te gândești la asta așa, în loc de bănuiala că el fugea de Sinn - fugind de ceea ce ar putea face ea.

Nimeni nu mă poate opri, Grub . *Nimeni în afară* de tine. Așa că ea îi spusese de mai multe ori, dar nu într-un mod liniștitor, nici într-un mod care să-i spună că el contează pentru ea. Nu, a fost mai degrabă o provocare, ca și cum ar fi să întreb: *Ce ai ascuns în tine, Grub? Să vedem, da?* Dar nu voia să știe ce avea în el. În ziua aceea, ei veniseră să lupte cu Lunii, în acea zi în care fuseseră foc, piatră și pământ și ceva rece în centrul tuturor, el simțise că se îndepărtează, iar băiatul care mersese lângă Sinn. era altcineva, purta pielea lui, purta chipul lui. Fusese... terifiant.

Toată acea putere, cum s-a revărsat prin noi. Nu mi-a plăcut. nu-mi place .

Nu fug. Sinn poate face ce-i place. Nu pot s-o opresc cu adevărat și nu vreau ca ea să demonstreze asta, să-și înfrunte propriile cuvinte. Nu vreau să o aud râzând. Nu vreau să mă uit în ochii ei și să văd focurile lui Telas .

Fuseseră văzuți, iar acum fiarele-războinici de sub ei își schimbau apropierea, îndreptându-se spre un grup mic care călărease într-o parte. Prințul Beddict. Aranict. Regina Abrastal și Spax, și trei persoane pe care nu-i mai văzuse până acum – două femei și un bărbat înalt, neplăcut, cu o față lungă. Chiar în spatele acestui grup, stătea singură și incredibil de înaltă, se afla o femeie învăluită într-o mantie de piei de iepure, până la glezne, cu părul o coamă sălbatică și încâlcită de culoare maro, cu fața arătând ca și cum ar fi fost sculptată din gresie.

Mersul zgomotos al Ve'Gath a căzut pe măsură ce se apropiau. Privind în jos, Grub văzu că armura forma un guler înalt în sus, pe lângă șolduri, fulgerându-și chiar sub coaste. Iar în spatele lui, o împingere în sus de solzi suprapusi formau un fel de spătar, protejându-i coloana vertebrală.

K'Chain Che'Malle se opri, iar Grub îl văzu pe Brys Beddict studiind Krughava.

— Ești o vedere foarte binevenită, Mortal Sword.

— Unde sunt poziționați Perish-ul meu? întrebă Krughava cu o voce ca niște pietriș.

a răspuns regina Abrastal. — În centru, cea mai apropiată linie de apărare și puțin peste asta. Mortal Sword, poziția lor este insuportabilă - nu li se oferă căi de retragere. Cu puțină împingere, îi putem ataca din trei părți.

Krughava mormăi. „Suntem meniți să ne blestem pe acest pumn împânzit, domnilor. Și dacă vor muri cu toții, Perisul meu, nu prea interesează Forkrul Assail.'

„Am rezolvat-o mai mult sau mai puțin pe asta”, a spus Spax. Șeful de Război Gilk era îmbrăcat în armură completă de carapace țestoasă, cu fața vopsită în alb, cu ochii îmbrăcați în ocru roșu intens.

Sabia Mortală tăcu momentan, privirea ei trecând de la o figură la alta, apoi alunecând pe lângă femeie uriașă care stătea la cincisprezece

pași în spate. — Ți-ai găsit noi aliați, Prințe. Toblakai?

Brys aruncă o privire înapoi, făcu o mutră. — Doamne de jos, n-am cunoscut niciodată o femeie atât de timidă ca ea. Ea este Teblor și comandă trei sute din felul ei. Se numește Gillimada.

— Unde le vei pune? Tonul lui Krughava era, în orice caz, mai aspru decât fusese cu o clipă mai devreme.

Grub i-a văzut pe toți ezitând, iar asta l-a derutat. *Ce s-a întâmplat?*

Aranict a aprins un băț nou din cel vechi și l-a aruncat pe acesta din urmă, vorbind în tot acest timp: — Sabie de moarte, sunt peste patruzeci de mii de Kolansii pe cealaltă parte a văii.

' *Patruzeci de mii?* '

„Ne confruntăm cu o provocare", a spus Brys Beddict. „Trebuie să ne străduim să angajăm întreaga această forță, cât mai mult timp posibil".

Regina Abrastal a vorbit. „Odată ce comandantul Pur de aici află despre adevăratul asalt – cel de pe Spir – el va căuta să-și retragă cât mai multe trupe pe care le poate gestiona în siguranță. Judecăm trei clopote pentru a merge rapid către istm - cu alte cuvinte, pot ajunge la acea bătălie în timp, Sabia Mortală, și pot lovi flancul lui Gesler. Deocamdată, nu putem determina nicio modalitate prin care să prevenim acest lucru.

— Îi voi întoarce pe Peri, a spus Krughava. — Îi voi smulge din poziția lor și îi voi întoarce, așezându-i să blocheze drumul spre est. Trebuie doar să încetinim inamicul, domnilor, nu să-l oprim.

— Dacă reușiți să vă recâștigați comanda Grey Helms, spuse Brys, veți primi compania Teblorilor?

Ochii subțiri ai lui Krughava se îndreptară spre comandantul Teblor. — Domnilor, spuse ea, destul de tare pentru ca toți să audă, să lupți alături de Teblori ar fi o onoare de neîntrecut în această zi.

Grub a căutat să vadă efectul acestor cuvinte, dar de la Gillimada nu a existat nicio reacție.

„Mortal Sword", a spus regina Abrastal, „ești sigur că poți relua comanda Grey Helms? Și înainte de a răspunde, nu este momentul pentru o bravada nerealistă.

Krughava se înțepeni la asta. — Vă închipuiți că nu înțeleg gravitatea acestui moment, Alteță? Voi vorbi clar. Nu știu dacă voi reuși. Dar îmi voi da viața în efort - ai cere mai mult de la mine?

Abrastal clătină din cap.

— Totuși, a spus Brys, trebuie să ne prezentăm inamicului în așa fel încât să facem față oricărei eventualități.

O voce puternică a bubuit brusc: „Ei vorbesc rău!

Gillimada se afla deodată printre ei, cu ochii la nivelul bărbaților și femeilor călare.

'Scuzați-mă?'

Îl fixa pe prinț cu privirea, cu sprânceana înnodătă cu înverșunare.
— Fețele de pește. Ei folosesc cuvinte care dor. Dacă această luptă merge prost, fața de pește va vorbi și ne va face să îngenunchem. Fă-ne să ne ucidem propria furie. Tu — trebuie să fii încăpățânat! Trebuie să spui nu și să dai din cap nu! Trebuie să vezi fața de pește din capul tău, apoi trebuie să-l împingi la pământ, apoi trebuie să te ghemuiești și apoi să te caci pe acea față de pește! Am vorbit!'

O scurtă tăcere stânjenitoare, apoi Grub văzu că Aranict îl privea drept.

Simți un fior ciudat urcându-i coloana vertebrală. — Nu știu, spuse el cu o voce mică.

Toți ochii s-au ațintit asupra lui și a simțit că se micșorează în interiorul semi-armurii sale ciudate.

vorbi Aranict. „Grub, am auzit ce ai realizat când te-ai alăturat bătăliei dintre facțiunile K'Chain. Comandantul Teblor vorbește despre puterea lui Akhrast Korvalain - această vrăjitorie a vocii - și nu suntem siguri dacă ne vom confrunta astăzi cu această putere. Nici nu știm cum să ne opunem dacă va veni.

— La naiba! urlă Gillimada. 'Am vorbit!'

Grub clătină din cap. „La bătălia lunilor... acesta a fost Sinn. Cea mai mare parte. Ea doar m-a folosit. Ca și cum aș fi un cuțit în mâna ei stângă. Nu știu ce pot face.

— Vom face față acestei amenințări când va veni, a anunțat Brys Beddict. „Deocamdată, aș primi sugestii privind logodna. Regina Abrastal, ce părere aveți?

Femeia Bolkando se încruntă. S-a desfăcut și și-a scos cârma, dezvăluind un cap ras. „Cred că ar trebui să-i ignorăm pe Perish – fie ca ei să stea în găuri, sau" – și ea aruncă o privire către Krughava – „învârte standardele lor, dacă Sabia Mortală își reafirmă autoritatea. Oricum, lăsăm centrul în pace.

Brys dădea din cap. — Mă gândeam cam la fel. Nu am gust să vărs sângele lui Perish și, de fapt, comandantul Assail ne-a făcut o favoare izolându-i așa. Acestea fiind spuse, trebuie să ne cântărim flancul drept - în momentul în care vedem inamicul divizându-se pentru a se forma și marșând rapid spre Spire, trebuie să contestăm acea mișcare, cu cât de multă ferocitate putem reuși. În consecință, aș vrea ca Teblorul să formeze centrul acelei interceptări.

— Restul va avea nevoie doar de o mână ca să ne țină departe de tranșee, mormăi Spax.

„Așa că ne angajăm doar cu o mână", a replicat Brys, „și dezlipim rang pe rang cât de repede putem."

— Asta va trebui să facă, spuse Abrastal. — Fără supărare, Prințe, dar voi plasa Legiunea Evertine în dreapta centrului.

— Niciunul luat, Alteță. Ai dreptate în a-ți evalua legiunea ca fiind elite ale noastre. Odată ce începem acea roată de rezerve, inamicul ar

putea foarte bine să avanseze presiune din partea ta, pentru a pătrunde și a ne opri mișcarea spre est.

— Aș face la fel, a răspuns Abrastal. „Vom fi pregătiți pentru asta”.

'Foarte bine.' Brys se uită în jur. — Așa e, atunci? Așa să fie. Voi tuturor, în sarcinile care vă așteaptă, vă descurcați bine.

Krughava a spus: „Prințe, voi merge cu tine până la creastă”.

Brys dădu din cap.

Pe măsură ce grupul se împrăștia, Grub a permis lui Ve'Gath să cadă în spatele lui Krughava. A ridicat privirea spre cer. Străinii de Jad sclipeau direct deasupra capului, vârful fiecărei gheare la fel de strălucitor ca soarele însuși. Cerul era prea aglomerat și, într-o clipită, și-a dat seama deodată că va deveni mult mai aglomerat înainte de a se termina această zi.

— Ce dracu este asta?

— Ai grijă, mormăi Stormy. — Limbajul tău îl jignește pe Destriantul nostru.

Mârâind pe sub răsuflare, Gesler își trase picioarele de pe etrierii cântarului și se cățără să stea echilibrat pe spatele lui Ve'Gath. — O armată blestemată de Hood, în regulă, dar nu văd nicio tabără, iar ei par... dur.

— Doamne de jos, Ges, așează-te înapoi înainte să cazi și rupe-ți gâtul slăbănog. Stormy se întoarse către Kalyth. — Oprește-le pe toate, fetiță, cu excepția lui Sag'Churok – îl vom lua pe K'ell Hunter cu noi și vom verifica asta.

Femeia dădu din cap.

În timp ce vasta armată K'Chain Che'Malle și-a încetat înaintarea, Gesler a făcut un gest și a condus pe Stormy și Sag'Churok înainte la ceea ce a considerat un galop.

Armata misterioasă stătea nemișcată pe un deal cu copaci la marginea unui sat părăsit. Mijind ochii, Gesler căută fulgerul obișnuit de armură și arme, dar nimic din toate acestea. — Poate că nu e deloc o armată, mormăi el în timp ce Stormy urca alături de el. — Poate refugiați.

— Ochii ți se înrăutățesc, Ges.

'Ce vrei să spui?'

— Bătrâne, ai orbit ca fundul lui Hood. Aceia sunt T'lan Imass!

Ah, la dracu . — Cine i-a invitat pe nenorociții ăia? îi aruncă lui Stormy o privire. — Tu ai fost, o, purtător de săbii nenorocite de silex?

— Nu știu nimic despre ei, Gesler, vă jur!

'Dreapta. Jucăm prietenos pe nave și acum uite! Nu ai putea să stai niciodată departe de treburile altora, Stormy. Un suflet blocat în cer — oh! Lasă-mă să repar asta!

— Aceștia nu sunt ei, Gesler. Nu se poate. În plus, acea datorie a fost plătită. Înapoi în orașul Malaz — ai fost acolo! Am dat acea sabie

înapoi!

Într-o parte, Sag'Churok și-a ciocnit brusc săbiile masive și ambii bărbați s-au uitat în sus.

Gesler pufni. — Cred că tocmai ne-a spus să tacem, Stormy.

Se închideau rapid pe dealul cu masa lui cenușie și tăcută de războinici strigoi. *Dealul acela - este un cimitir. Ei bine, unde altcineva ar fi?* Gesler a văzut un războinic pornind pe dealul bulgăreț, trăgându-și sabia de piatră așa cum ar face un copil cu o creangă supradimensionată. — Acela, spuse el. — Vrea să vorbească cu noi.

— Mai bine decât să ne ridicăm sub picioarele noastre și să ne tăiem în bucăți.

— Da, mult mai bine. Ce crezi, Stormy? Ne-am luat aliați neașteptați?

— Păi lui Assail dacă avem.

a scuipat Gesler. — Nu este ziua milei. Sag'Churok! Nu face nimic prostesc ca să-l ataci, bine?

Au încetinit la o plimbare la treizeci de pași de singuraticul T'lan Imass. La cincisprezece ani, K'ell Hunter s-a oprit și și-a plantat vârfurile săbiilor în pământ. Gesler și Stormy au continuat, oprindu-se la cinci pași de războinicul strigoi.

Gesler a strigat: — Ce clan?

Pentru o clipă părea că T'lan Imass va ignora întrebarea, dar apoi, cu o voce grea și răgușită, războinicul spuse: — Logros, Malazan. Eu sunt Onos T'oolan.'

— Onos... începu Gesler, apoi închise gura.

Stormy mormăi un blestem. — Nu se poate. Prima sabie? Câți prieteni ai acelui împărat cu față de șobolan mort de mult sunt implicați în asta?

Mai multe T'lan Imass coborau de pe deal, zdrențuite și încete, ca măcinarea pietrelor, iar Gesler simți ceva mizerabil în această scenă, ceva... îngrozitor. *Ce caută ei aici?*

vorbi Onos T'oolan. — Exilarea mea de către Logros a fost fără sens, Malazan. Am îngenuncheat în fața unui om muritor pe Tronul Oaselor și nu mai este nimeni altul căruia să-i slujesc. Asta nu a înțeles Olar Ethil. Legat încă o dată de Ritualul lui Tellann, sunt întors la umbra Împăratului.

Gesler i s-a făcut rău înăuntru. Știa că simțea doar un gust din ceea ce înseamnă toate acestea, dar deja îi frângea inima. — El te-a trimis, Prima Sabie?

— Sunt invitat la propria moarte, Malazan. Modul în care se procedează rămâne de decis. Dacă Cel de pe Tron ar putea vedea în sufletul meu, ar ști că sunt zdrobit.

— Spărtură, zici? îl întrerupse Stormy. — Acum, acesta este un fapt interesant, Onos T'oolan.

Războinicul antic și-a înclinat capul. — Nu înțeleg sensul tău.

Stormy îndreptat spre nord. — Vezi turla aia de stâncă, First Sword? În plus, mai este ceva – ceva la fel de stricat ca și tine. Forkrul Assail îl păzesc, dar noi vrem să-l luăm de la ei. Spui că Kellanved ți-a ordonat aici – așa că am ajuns să știm, First Sword, ești aici să lupți? Și dacă ești, va fi împotriva noastră sau de partea noastră?

— Sunteți malazani.

— Armata din spatele nostru nu este.

Onos T'oolan a tăcut o vreme, apoi a spus: „K'Chain Che'Malle a vânat Imass, din când în când".

— La fel cum ai vânat bhederin, elan sau orice altceva. Ce-i cu asta?

— Când eram muritori, aveam motive să ne temem de ei.

— Și elan va alerga când te va vedea. Dar atunci, nu mai ești muritor, nu-i așa?

— Sunt aici, Malazans, în căutarea unui război. Și totuși abia acum îmi dau seama că am umblat în umbră, în tot acest timp, de când m-am ridicat prima dată din praf din afara orașului Pale. Am crezut că sunt abandonat. Și de fiecare dată când căutam o nouă cale, acea umbră mă urma. Acea umbră m-a *găsit* , așa cum trebuie. Eu sunt Prima Sabie a T'lan Imass și din aceasta nu există nicio scăpare.

Gesler și-a dres glasul, a clipit pentru a-și scoate apa din ochi. — Prima sabie, te înțeleg? Vă puneți sub comanda noastră – doar pentru că se întâmplă să venim din Imperiul Malazan? Înainte de a răspunde, trebuie să înțelegi – Kellanved a murit de mult, iar acel imperiu ne-a scos în afara legii de atunci. Nu suntem aici din cauza vreunui tron blestemat și nici nu suntem la chemarea nimănui care stă în el.

— Spune-mi, atunci, om, de ce *ești* aici?

Gesler ridică privirea, studie sutele de T'lan Imass care se înghesuiau pe versantul dealului, revărsându-se pe străzile și bulevardele satului. Fețe fără viață erau întoarse spre el, iar privirea lor era o greutate zdrobitoare. *Zei de jos* . — Sună... stupid, știi, spuse el, uitându-se acum pe Stormy, când tocmai ieși și spui asta.

— Continuă, mârâi Stormy, cu fața înroșindu-se pe măsură ce emoțiile se ridicau în interiorul bărbatului uriaș – Gesler îl vedea și trăia același lucru. Aerul însuși părea să se învârtească de sentimente de forță îngrozitoare. — Haide, Gesler, și dacă ne face proști... ei bine, putem trăi cu asta, nu-i așa?

Oftând, îl înfruntă pe Onos T'oolan. 'De ce suntem aici? Adevărul este că nici măcar nu suntem siguri. Dar... credem că suntem aici pentru a îndrepta o greșeală veche. Pentru că e lucrul de făcut, asta-i tot.

Tăcere, întindere.

Gesler se întoarse spre Stormy. — Știam că ar suna stupid.

vorbi Onos T'oolan. — Ce cauți pe turla aceea, Gesler al Malazanilor?

— Inima zeului schilod.

'De ce?'

— Pentru că, a răspuns Stormy, vrem să-l eliberăm.
— E înlănțuit.
'Noi stim.'
Onos T'oolan nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: — Ai sfida voia zeilor?
— Iute ca scuipat, spuse Stormy.
— De ce vrei să-l eliberezi pe Cel Căzut?
Când Stormy a ezitat, Gesler s-a mutat în șaua cântară și a spus: „Ia-ne Hood. Vrem să-l trimitem acasă.

Acasă . Cuvântul aproape l-a împins pe Onos T'oolan în genunchi. Ceva îi bubuia în craniu. Crezuse că este sunetul propriei sale furii – dar acum simțea o multitudine de voci în acea cacofonie. Mai mult decât gândurile neîngrădiți ale lui T'lan Imass care îl urmărea; mai mult decât conflagrația încă îndepărtată care a fost Dragonul Otataral și Eleint; nu, ceea ce l-a asurzit aici au fost ecourile neîncetate ale durerii groaznice - acest pământ, toată viața care odată înflorise aici, doar ca să se clătinească și să sufere și, în cele din urmă, să dispară. Și acolo, pe acel turn de stâncă, acea turlă crăpată care era miezul unui vulcan agitat - unde sângele pământului curgea atât de aproape de suprafață, în urme serpentine în jurul bazei sale fisurate și scobite - o altă bucată ruptă dintr-un rupt, spart. zeu, o ființă care se zvârcolea în chinuri de mii de ani. *Nu este diferit de T'lan Imass. Nu este diferit de noi* .
Umbra unui tron - nu este acela un loc rece, înspăimântător? Și totuși, Kellanved... oferi cu adevărat ajutor? Îndrăznești să arunci o umbră care să ne protejeze? Să ne protejeze? Să ne umilească în numele umanității?
Odată v-am numit copiii noștri. Moștenitorii noștri. Iartă-mi ironia. Pentru toți cei venali dintre cei din felul tău... m-am gândit - m-am gândit... indiferent .
În mintea lui, a ajuns printre adepții săi, l-a găsit pe cel pe care îl căuta. Era aproape – aproape în spatele lui. ' *Bonecaster Bitterspring, de la Al Doilea Ritual, mă auzi?* '
— *Da, Prima Sabie* .
„ *Ești numit văzător. Poți vedea ce ne așteaptă?* '
„ *Nu am un adevărat dar al profeției, Prima Sabie. Talentul meu era să citească oamenii. Asta si nimic mai mult. Am fost un impostor atât de mult încât nu cunosc alt fel de a fi* .
' *Bitterspring, toți suntem niște impostori. Ce ne așteaptă?* '
„ *Ceea ce ne-a așteptat mereu* ”, a răspuns ea. „ *Sânge și lacrimi* ”.
De fapt, nu avusese de ce să se aștepte la altceva. Onos T'oolan și-a scos sabia de silex, târând o brazdă zimțată prin pământ și pietre. Și-a ridicat privirea spre malazani. — Nici măcar puterea lui Tellann nu poate pătrunde în saloanele ridicate de Forkrul Assail. Prin urmare, nu

ne putem ridica în mijlocul inamicului în tranșeele lor. Acesta va trebui să fie un atac direct.

„Știm asta”, a spus cel pe nume Gesler.

— Vom lupta pentru tine, spuse Onos T'oolan, apoi tăcu, confuz văzând efectul cuvintelor lui asupra acestor doi oameni. — Te-am supărat?

Gesler clătină din cap. — Nu, ne ușurezi foarte mult, Prima Sabie. Nu este asta. Doar că...” și a clătinat din cap. — Acum e rândul meu să întreb. De ce?'

„Dacă prin sacrificiul nostru – al tău și al meu”, a spus Onos T'oolan, „durerea unei vieți se poate pune capăt; dacă, după moartea noastră, acesta poate fi condus acasă... vom considera că aceasta este o cauză demnă.

„Acest Dumnezeu infirm – este un străin pentru noi toți”.

„Este suficient ca în locul pe care îl numește acasă, să nu fie străin”.

De ce ar trebui aceste cuvinte să forțeze lacrimile acestor doi soldați împietriți? nu inteleg . Onos T'oolan și-a deschis mintea adepților săi. ' *Ai auzit. Ai distribuit. Aceasta este calea pe care o alege Prima ta Sabie – dar nu te voi constrânge și, așadar, te întreb, vei lupta alături de mine în această zi?* '

răspunse Bitterspring. Prima sabie , *sunt aleasă să vorbesc în numele tuturor. Am văzut soarele răsărind. S-ar putea să nu-l vedem așezat. Astfel, ne avem în această zi, pentru a găsi măsura valorii noastre. Este, probabil, mai puțin timp decât ar putea avea mulți; dar la fel este mai mult decât mulți alții au privilegiul să știe. Într-o zi, să vedem cine și ce suntem. Într-o zi, să găsim sens în existența noastră* .

, salutăm oportunitatea pe care ne-ai oferit-o. Astăzi, vom fi rudele dvs. Astăzi, vom fi surorile și frații voștri .

Pentru aceasta, Onos T'oolan nu a putut găsi cuvinte. S-a clătinat pentru ceea ce părea mult, mult timp. Și apoi, din adâncul ființei sale, a apărut un sentiment ciudat, un sentiment de... *recunoaștere* . „Atunci vei fi ruda mea în această zi. Și printre rudele mele, nu sunt, în sfârșit, acasă? El rostise aceste cuvinte cu voce tare și, întorcându-se, văzu surpriza pe chipurile celor doi Malazani. Onos T'oolan făcu un pas înainte. — Malazani, faceți-o cunoscut K'Chain-ului vostru Che'Malle. Fiecare în vremea noastră, noi două popoare ne-am războit împotriva Forkrul Assail. În această zi, pentru prima dată, vom face asta ca aliați.

La cincisprezece pași în spate, vânătorul K'ell se îndreptă atunci și ridică ambele săbii, iar Onos T'oolan simți ochii de reptilieni ațintiți numai asupra lui. Și și-a ridicat propria armă.

Încă un cadou, deci, în această ultimă zi. Te văd, K'Chain Che'Malle, și îți spun frate .

Gesler s-a șters la ochi – nu a putut să-și înțeleagă cruditatea emoțiilor sale. — Prima sabie, strigă el cu o voce aspră, câți dintre războinicii tăi sunt aici?

Onos T'oolan a ezitat, apoi a spus: — Nu știu.

Un alt T'lan Imass, care stătuse în spatele lui Onos T'oolan, a spus apoi: „Moritori, suntem opt mii șase sute optzeci și patru”.

— Respirația neagră a lui Hood! Stormy a înjurat. — Gesler — T'lan Imass în centru? Cu Ve'Gath de ambele părți, iar K'ell ne-a controlat flancurile?

— Da, încuviință Gesler din cap. — Prima sabie, știi dinții zimțați...

„Gesler”, a spus Onos T'oolan, „ca tine, sunt un veteran al campaniilor din Seven Cities”.

— Cred că ești, nu-i așa? Gesler rânji. „Stormy, suge puțin ulei și ridică-ne șopârlele înapoi și se mișcă. Nu văd niciun rost să pierd timpul cu asta.

— Bine, dar ce zici de tine?

„Eu și Sag'Churok — mergem înainte. Vreau să văd întinderea pământului, mai ales la baza Turnului. Ne prinzi din urmă, nu?

Stormy dădu din cap. 'Suficient de bun. Cum de șarpele ăla înaripat nu mai e prin preajmă?

'De unde sa stiu? Pleacă — ne vedem pe orice teren înalt pe care îl voi găsi. Asigurați-vă că ne pregătim în formație — nu plănuiesc să pozez pentru nenorociți.

Kalyth stătea aproape de matrona Gunth Mach. Destriantul își încrucișase brațele și știa că gestul era de protecție, deși nu făcuse nimic bun - nu în fața a ceea ce urma. Războaiele nu făceau parte din moștenirea Elan – încălțăminte, da, și vrăjituri și raiduri. Dar nu războaie. Dar deja fusese în mijlocul uneia, iar acum iată-o, pe cale să se alăture altuia.

Femeia slabă care se poticnește din tabără cu atâta vreme în urmă s-ar fi chinuit la gândul acesta, ar fi plâns, neputincioasă de frică.

Aromele K'Chain Che'Malle au fost cele care au făcut-o acum rezistentă, hotărâtă-

— *Te înșeli în asta, Destriant* .

Ea se întoarse surprinsă, studie capul uriaș de reptilian care plutea lângă ea, suficient de aproape ca să-l mângâie. — Este curajul *tău* , insistă Kalyth. 'Trebuie sa fie. Nu am nimic al meu.

' *Te înșeli. Curajul tău este cel care* ne dă *putere, Destriant. Umanitatea ta este cea care ne ghidează în întunericul care așteaptă a luptei* .

Kalyth clătină din cap. „Dar nu știu de ce suntem aici – nu știu de ce vom duce această bătălie. Ar fi trebuit să te ducem departe - undeva departe de toți ceilalți. Undeva nu trebuie să lupți și să mori. Un loc pentru a trai. În pace.'

— *Nu există un astfel de loc, Destriant. Chiar și izolat am fost asaltați – de propriile noastre îndoieli, de toate aromele durerii și disperării. Tu și Sabia Mortală și Navala Scutului, ne-ați condus înapoi în*

lumea vie - am venit dintr-un loc al morții, dar acum ne vom lua locul printre popoarele acestei lumi. Este corect să facem asta .

— Dar atât de mulți dintre voi veți muri astăzi!

„ Trebuie să luptăm pentru a ne câștiga dreptul la tot ceea ce am pretinde pentru noi înșine. Aceasta este lupta întregii vieți. Există unii care ne-ar refuza acest drept – ei simt că le aparține numai lor. Astăzi, vom afirma contrariul. Fii liber în această zi, Destriant. Ați făcut ceea ce era necesar - ne-ați ghidat aici. Sabia Mortală și Navala Scutului ne vor conduce în luptă - și prin parfumul vântului, ni se va alătura T'lan Imass, în care speranța mântuirii nu este străină .

Gândindu-se la Stormy și Gesler, Kalyth tremura. — Protejează-i, te implor.

„ Ei vor conduce. Este scopul lor. Și aceasta este libertatea .

Mișcarea cu coada ochiului i-a atras atenția lui Kalyth – Sinn, alunecând în jos din spatele lui Ve'Gath, alergând înainte câțiva pași în felul oricărui copil fără griji. Și apoi s-a învârtit, ca o dansatoare, și s-a înfruntat pe Kalyth.

„Viermele arde, nu-l simți să gusti? Ardere!'

Kalyth clătină din cap. — Nu știu ce vrei să spui, Sinn.

Dar fata zâmbea. — Nu poți lăsa focul în urmă. Odată ce l-ai găsit, îl porți cu tine - este în săbiile din mâinile tale. Este în armura pe care o porți și în mâncarea pe care o mănânci, și în căldura nopții și în modul de a vedea prin întuneric. Și nu stă niciodată nemișcat – este mereu în mișcare. S-a îndepărtat de Imass când s-au întors de la el. Dar acum vor vedea că focul pe care îl cunoșteau cândva nu i-a *părăsit* , ci doar *sa extins* . Dar poate că oricum nu vor înțelege – până la urmă nici măcar nu sunt în viață. Uiți atât de multe când nu mai trăiești. Ea și-a fluturat brațele entuziasmată. — Asta este ceea ce era în neregulă cu taberele de șopârle! Focul interzis!' Ea a bătut cu degetul la Matronă, șuierând: — *Ai nevoie să-ți amintești despre foc* .

Cuvintele erau amare ca gheața, iar Kalyth își găsi brațele înfășurându-și totuși mai strâns în jurul pieptului. Și de lângă ea, savoarea uleiului lui Gunth Mach s-a acris brusc – și Destriantul știa asta așa cum era.

Ea e speriată. Matronei îi este frică .

Sora Reverence privi spre sud. *În cele din urmă, inamicul își arată fața* . Încă prea departe pentru a desluși ceva mai mult decât masa solidă și întunecată a legiunii care avansează. *Cifrele alea sunt mizerabile. Au nevoie de cincizeci sau șaizeci de mii pentru a spera chiar să spargă apărarea. Și după cum arată, aceștia sunt cavalerie - imaginați-vă furajul pe care trebuie să-l fi purtat cu ei!*

Ea aruncă o privire spre stânga, dar furtuna din golf a rămas neschimbată, cazanul feroce, dar izbindu-o ciudat de... impotentă. *Cel care se ascunde acolo nu se poate apropia. Akhrast Korvalain este prea*

puternic, bea adânc din inima celui căzut. Este prea târziu pentru toți – am devenit prea puternici. Am realizat ceea ce ne-am dorit .

Un Watered era pe scările de dedesubt, folosind ambele picioare și mâinile pentru a-și urca, gâfâiturile părând rupte și crude. Sora Reverence îl aștepta cu nerăbdare. *Chiar și cu sângele nostru binecuvântat - umanitatea lor îi face atât de slabi!*

'Soră iubită!'

„Sunt aici”, a răspuns ea.

— Cercetașii noștri s-au întors! Armata la sud!'

— Văd, da.

— Sunt șopârle uriașe! Mii de șopârle uriașe!

Sora Reverence se clătină cu un pas înapoi. Apoi, într-un val de putere brusc febrilă, ea a călătorit spre acea armată - mintea ei ajungând, ajungând *acolo! O prezență... puțin mai departe, întinzându-se... atingere* - strigă ea. — O matronă! *Dar nu au mai rămas matrone! Nah'ruk a promis! K'Chain Che'Malle sunt distruse!* Și-a dat seama că striga cu voce tare și s-a uitat în ochii mari ai bărbatului care stătea în genunchi la marginea scărilor. — Întoarceți-vă la apărare – puneți-i pe onagri la încărcare. Che'Malle nu va pierde timpul - nu o fac niciodată. Merge!'

Încă o dată singură, Reverence închise ochii, căutând să încetinească bătăile sălbatice gemene ale inimii ei, care acum păreau să se ciocnească într-o panică discordantă. *Frate Diligence, auzi strigătul meu. Suntem înșelați! Dușmanul cu care te confrunți nu este decât o simulare - ignoră-i. Te chem pe tine și pe cât de mult din armată poți renunța — ne confruntăm cu K'Chain Che'Malle!* Eliberându-și puterea, a așteptat, ținând respirația, răspunsul fratelui ei.

Și nu a primit... nimic.

Cu ochii cu glugă, Setoc s-a ghemuit în vârful unei berme, cu fața în sus, și a urmărit coborârea fratelui Diligence. — Acesta nu este locul tău, șopti ea. — Mai simți asta? Lupii au revendicat acest bârlog — acest bârlog pe care l-ai făcut cu atâta bunăvoință pentru noi. Și aici vom aștepta, până la ora aleasă.'

Ea a pivotat și a scanat frații și surorile. Putea simți mirosul suferinței lor, ridicându-se în grad și acru din labirintul de tranșee, din aceste găuri prăfuite săpate în piatră și pământ mort. Mulți priveau afară, peste lățimea văii, spre locul în care armatele Bolkando și Letherii începeau chiar acum coborârea. Ea a văzut cum au reacționat soldații consternați când nu au văzut niciun element inamic poziționându-se în centru. Ei bine, nu toată consternarea – ea a văzut rapid expresii ascunse de ușurare, iar parfumul a fost o emanație mai lejeră, mai subțire.

Când lupul devine tu, auzi, gusti și mirosi mult mai mult, făcând viziunea să pară o putere mai mică, un subiect slab orbirii în fața

adevărurilor. Nu, este mai bine cu fantomele adunate în mine acum. Mult mai bine .

Coborî fratele Diligence, iar acolo era Tanakalian, urcând în vedere, întorcându-se mai întâi pentru a studia Forkrul Assail care se apropia, iar apoi înfruntând Setoc. Își croi drumul mai aproape – dar nu atât de aproape încât, dacă ea sări, colții ei să-i găsească gâtul. Ea a remarcat asta și nu a fost surprinsă.

— Destriantul Setoc. Suntem pe cale să fim provocați.

Și-a dezvăluit dinții.

Fața i s-a înnodat încruntat. 'Ascultă la mine! Nu este de nici un folos dacă poți face mai mult decât să ridici hackles și mârâi! Îl va folosi pe Akhrast Korvalain — mă înțelegi?

— Și ce anume provoacă frică, Shield Anvil?

— Assailul nu știe nimic despre K'Chain Che'Malle, înțelegi? Le-am ascuns asta.

'De ce?'

— Nu ne folosește de nimic dacă Assailul câștigă în această zi, nu-i așa?

Ea înclină capul. — Nu?

— Rămânem în echilibru pe muchia cuțitului – sau ai uitat? Prin ceea ce facem, prin ceea ce spunem sau nu spunem, totul cade în seama noastră. Aici. Acum.'

„Shield Anvil” – ea se opri pentru a căsca – „Shield Anvil, de ce ai alungat Sabia Mortală?

— Ea a încălcat sfântul nostru jurământ, Destriant. Ți-am spus deja asta.

— Jurând credință acestei femei adjuncte.

'Da.'

— Și acești Letherii și Bolkando — sunt aliații ei? Aliații acestui Adjunct? Ea a putut vedea frustrarea crescândă în bărbat și a rămas neclintită.

— Ți-am spus asta!

— Ți-e frică de Brother Diligence? Văd că faci. Ar trebui să ne oblige. Dar, Shield Anvil, vreau să știu, de care te temi cel mai mult? Adjunctul sau fratele? Gândește-te la asta ca la un concurs dacă asta ajută. Care dintre ele este?'

Tanakalian privi înapoi în sus, spre locul în care Diligence se apropia din ce în ce mai mult de fortul lor de pământ, apoi înapoi. — Adjunctul a murit.

— Nu știi asta și, în plus, asta nu contează – nu este relevant pentru întrebarea pe care am pus-o.

Un rânjet de râs îi curbea buzele. — Dacă este o chestiune de imediată, atunci trebuie să fie Brother Diligence. Tonul lui picura venin și ea a înțeles și asta - toate motivele, toate emoțiile care năvăleau înainte și înapoi în acest bărbat.

Setoc dădu din cap, apoi se îndreptă din ghemuire. Și-a arcuit spatele, și-a întins membrele. — Imediat, este o minciună. Unul este aproape, celălalt este departe. Deci... să te temi mai mult de cel care este aproape. Dar, vezi tu, există două laturi ale imediatei. Cel pe care îl vezi este cel de acum, dar mai există unul, cel pe care îl găsești doar la sfârșitul lucrurilor.

Ochii lui Tanakalian s-au îngustat asupra ei, iar ea a putut vedea că el era surprins, că se gândea și se gândea mult acum.

— Deci, continuă Setoc, să uităm momentan de acum și să mergem până la capăt. La *sfârșitul* lucrurilor, Shield Anvil, de cine te vei teme cel mai mult? Un frate Diligence, sau Adjunct? Auzind voci din tranșee – pline de surpriză și ceva asemănător emoției – ea a zâmbit și a adăugat: „Sau Sabia noastră Mortală, care și acum călărește pentru noi?"

Deodată alb, Tanakalian a urcat pe cea mai apropiată bermă, s-a înfruntat cu valea numită Dar Binecuvântat. Timp de o duzină de bătăi ale inimii, nu făcu nicio mișcare. Și apoi s-a uitat înapoi la Setoc. — Unde vei sta în asta, Destriant?

— Sunt alături de Lupi.

Triumful îi fulgeră în ochi.

— Dar, continuă ea, aceasta este doar jumătate din întrebare, nu-i așa?

S-a încruntat.

— Atunci trebuie să mă întrebi, unde stau Lupii?

El a mârâit pe jumătate - *și toate fiarele de dedesubt se trezesc acum!* — și a spus: „Cunosc bine poziția lor, Destriant".

— Ei bine, a corectat Setoc, ai crezut că ai făcut-o. Apoi a sărit în jos, a traversat marginea din spate a fortului pentru a veni vizavi de calea îngustă cu trepte pe care cobora Forkrul Assail. Ridicând privirea, ea întinse brațele și strigă: „Frate! Nu te apropia! Nu ești binevenit aici!

Diligence era încă la cincizeci sau mai mult de pași, dar se opri, vădit surprins.

Îl simți trezind vrăjitoria din vocea lui.

Și în clipa în care l-a eliberat, Setoc și-a deschis propriul gât la urletul a zece mii de lupi-fantomă.

Sunetul a fost o detonare, ridicându-se pentru a o trânti pe Diligence pe spate pe treptele de pământ. În tăcerea amorțită care a urmat, Setoc a strigat din nou: „Nu ești binevenit! Întoarce-te la sclavii tăi, frate!

Nu era niciun semn că Forkrul Assail ar fi auzit. Stătea întins pe pistă, nemișcat. Shriven se repezi spre el din ambele părți și de sus. În câteva momente se închiseră, apoi îl ridicau, cărându-l înapoi pe trepte.

Mulțumit, Setoc se întoarse.

Toată armata Perish era în fața ei, fiecare soldat. Printre cei mai apropiați de ea, ea a văzut sânge la urechile lor și prelingând din nări. Ea a văzut fețe care păreau învinețite și ochii înroșiți. Când Setoc și-a

întins din nou brațele, s-au tresărit vizibil înapoi. — Nicio magie străină nu ne poate obliga, spuse ea, apoi arătă cu degetul. — Sabia Mortală se apropie. O vom primi. Și în realizarea acestei zile, ne vom cunoaște soarta.

— Destriant! strigă cineva dintr-unul din tranșee. 'Pe cine alegem? Pe cine urmărim?

Tanakalian s-a învârtit la asta, dar nu a fost nicio modalitate de a găsi vorbitorul în mijlocul presei.

— Sunt Destriantul lupilor, răspunse Setoc. — Nu sunt un Grey Helm, nici o soră pentru niciunul dintre voi. Eu nu sunt unul din haita ta și, în această chestiune, cine va conduce haita nu este de partea mea să spun.

'Cu cine ne luptam? Destriant! Cu cine ne luptam?

Setoc și-a lăsat privirea spre Tanakalian, doar pentru scurt timp, apoi a răspuns: — Uneori, chiar și lupii știu ce valoare *nu se luptă deloc* .

Și acolo, ea îi dăduse ceea ce credea că va avea nevoie, pentru ca provocarea să vină. Pentru că Setoc simțea acea Sabie Mortală și femeia *aceea — femeia aceea era un lucru de război* .

Înăuntru, lupii-fantomă s-au înghesuit, oferindu-i căldura lor incomensurabilă. Ecourile urletului lor șopteau înainte și înapoi – chiar și ei fuseseră surprinși de puterea lui. *Dar nu am fost. Aceasta este bârlogul meu și o vom apăra* .

Cu urechile zgomotând la acel strigăt sfânt, Krughava și-a încetinit montura până la un galop lent. În fața ei, căptușind partea de sus a bermei din față, stăteau frații și surorile ei - cei pe care îi cunoștea și iubea de ani de zile. Era încă prea departe pentru ea să le distingă expresiile, să vadă dacă sosirea ei era binevenită sau motiv de furie. Dar nici cel din urmă nu ar descuraja-o. Ea venea să lupte pentru poporul ei și pentru toată batjocura veselă a lui Tanakalian asupra credinței ei în eroism - și într-adevăr, în eroism se afla singura ei *credință adevărată* - știa că următoarele câteva momente o vor pune la încercare, așa cum nicio bătălie nu a avut vreodată. Terminat.

Dacă vreau să fiu un erou, dacă am o asemenea capacitate în mine, să vină acum .

N-au spus nimic când ea s-a oprit la poalele movilei. Descălecând, Krughava trecu hățurile în jurul cornului șeii, trase calul până se îndreptă din nou spre vale și, cu o palmă puternică în crupă, îl porni în drum. S-a pierdut gestul martorilor? *Nu, cu siguranță nu a fost* .

Scoțându-și cârma, Mortal Sword Krughava s-a întors și și-a ridicat privirea spre frații și surorile ei înstrăinați. Ea ridică vocea. — Aș vorbi cu Shield Anvil Tanakalian.

Un vechi veteran a răspuns cu o voce lipsită de ton: „Te așteaptă înăuntru. Vino înainte în pace, Krughava.

Nu au ales o nouă Sabie Mortală... dar nici nu-mi vor da vechiul meu titlu. Deci, totul rămâne de decis. Asa sa fie .

O frânghie cu noduri alunecă pe partea abruptă a rampei. Ea a apucat-o și a început să urce.

Precious Thimble se apropie de partea lui Faint. Ei au rămas pe creasta văii, urmărind rândurile Letherii care coborau în bazin. În dreapta lor, Legiunea Evertine și auxiliarii ei făceau același lucru. *Toată această marșă, pentru asta. Aceasta și numai aceasta. Nu-i voi înțelege niciodată pe soldați* .

'Slab?'

— Ce este, Precious? O să-mi spui că poți folosi toată această putere, ca să ne construiești o poartă înapoi acasă? Ea aruncă o privire, studie chipul rotund și palid. — Nu, m-am gândit că nu.

— Ce poți simți?

Faint a ridicat din umeri. — Pielea mea se târăște și nu sunt un mag.

'Exact! Nu ai idee cum se simte asta! Chiar și Amby Bole este o masă de nervi, deși nu vrea să mai vorbească cu mine. Cred că s-a tulburat...

— În primul rând, nu a fost niciodată legat de balamale, interveni Faint. — Deci, ce vrei de la mine?

'Băiatul acela.'

— Ce băiat?

— Pe jumătate înghițită de acea șopârlă uriașă — despre cine credeai că vorbesc?

Ușoare îndoituri răsucite din spate, tresărind. 'Amenda. Ce spui despre el? Îți spun că este destul de drăguț, dar...

— Crezi că toată vrăjitoria asta care ne îmbolnăvește vine de la Assail? Te *înșeli* .'

'Ce?' Faint se uită la Precious. 'L?'

„Ne îmbolnăvește doar pentru că nu știe ce să facă cu asta”.

— El este Malazan, nu-i așa?

— Nu cred că este ceva.

'Ce vrea sa insemne asta?'

Dar ochii vrăjitoarei erau mari, privind aparent la nimic. „Poate o idee să găsească carne? Os? Are o față – este chiar posibil? Pot oamenii *să construiască* un salvator, cu pumni de lut și bețe ofilite? Dacă nevoia lor de o voce este atât de teribilă, atât de... exigentă - poate un popor să-și construiască propriul zeu, Faint? Spune-mi — ai auzit vreodată așa ceva? S-a *gândit* cineva vreodată la asta?

Faint întinse mâna, îl trase pe Precious Thimble spre ea. — Pe numele lui Hood despre ce vorbești? Ce vezi la băiatul ăla?

Fața lui Precious Thimble se răsuci. ' *Nu stiu!* strigă ea, trăgându-se.

Faint sa întors, a cercetat masa de trupe – unde era, atunci? Băiatul ăla ciudat? Dar praful se ridica în pereți, alunecând ca niște perdele în vântul șovăitor care urmărea lungimea văii. S-a uitat la poziția de comandă a prințului – în stânga ei – dar a văzut doar mesageri călare,

semnalizatori și toiagul prințului. Ochii ei s-au îngustat la Atri-Ceda Aranict. — Prețioasă, vino cu mine.

Ea a pornit.

Fantoma celei mai dulci suferințe mergea brusc lângă ea. — *Ar trebui să o asculți pe vrăjitoare, iubire* .

Faint s-a uitat la forma eterică și apoi a aruncat o privire înapoi peste un umăr - pentru a-l vedea pe Precious care mergea la o jumătate de duzină de pași în urmă, mergând ca un bețiv. — Cel mai dulce, șopti Faint, cum pot să o ascult? Ea vorbește prostii!

Spun doar că ideile ei sunt interesante . *Poate că e pe drumul cel bun – mă îndoiesc că acel băiat are măcar un buric. Te-ai uitat? Probabil că este suficient de bătrân pentru a se rostogoli în iarbă, un pic de școală de la Mistress Faint — ce crezi? Pot să mă uit? Doar ca să văd dacă are unul, desigur* .

Respirația șuieră dintre dinții lui Faint. — Zei de jos. Nici măcar nu pot să văd. În plus, în caz că nu ai observat, toată valea asta e pe cale să izbucnească într-o baie de sânge – și vrei să-i gâdil nenorocitul de sac?

Nu contează toată chestia cu burta, atunci . *A fost doar un gând. Sunt sigur că are unul. Toata lumea face. Precious intră în panică, asta-i tot. Când Forkrul Assail îl dezlănțuie pe Akhrast Korvalain, când trezesc acea voce mortală, ei bine, cine e aici să lupte împotriva asta? Yon Atri-Ceda și Precious însăși, și atât. Este de mirare că ea chinuiește?* '

— Nu mai vorbi, Sweetest. Leșinul era aproape pe Atri-Ceda – femeia stătea chiar pe marginea coborârii în vale, târând de un băț de frunze de foșnet de parcă ar ține sângele nemuririi și tinereții veșnice. Și, din câte știa Faint, poate că a făcut-o.

— Atri-Ceda.

Aranict se întoarse și aproape imediat ochii ei se mutară pe lângă Faint, fixându-se pe Precious Thimble. — Salutări, vrăjitoare. Fii atât de bun încât să trezești un cerc în jurul nostru – și ți-aș cere să-ți adaugi talentele la eforturile mele în apărarea care urmează. Ea a tras cu putere de băț. „În caz contrar, vom cădea mult mai devreme”.

Precious Thimble scoase un sunet de scâncitor.

Expresia lui Aranict se întunecă. — Curaj, copile. Unde este iubitul tau? Vom avea nevoie de el aici – are o dispozitie fireasca fata de atacurile vrajitoare.

Lisind buzele uscate de praf, Faint și-a dres glasul. — Atri-Ceda, cuvintele tale nu trezesc încredere în rezultatul acestei bătălii.

Aprinzând un alt băț, Aranict flutură cu o mână, parcă distras. Trimițând o rafală de fum în aer, ea a spus: „Aș sfătui să fugi, dar atunci nu ai unde să fugi”. Ea arătă cu o mână vizibil tremurând. — Îl vezi pe prinț... acolo jos, pe calul din spatele ultimelor rânduri? Acesta este omul pe care îl iubesc și este pe cale să moară. Prețioasă - ascultă-mă. Apără această poziție cu tot ce este în tine, pentru că toată puterea mea

va fi acolo jos, cu el. Odată ce Purul mă va găsi, va depune toate eforturile pentru a mă sfărâma de viu.

Faint făcu un pas înapoi, îngrozit de cruditatea sfâșietoare a femeii care stătea în fața ei, atât de mult expusă, atât de mult ruptă pentru ca toată lumea să o vadă. *Și totuși... și totuși... dacă aș putea găsi o asemenea dragoste. Dacă aș putea găsi o asemenea dragoste* . „Aranict”, spuse ea acum cu o voce blândă – și ceva în ton îl atrase pe Atri-Ceda. — Dacă îmi permit, voi fi alături de tine.

Văzu ochii lui Aranict mărindu-se, apoi zburând departe – de parcă n-ar mai suporta să vadă ce era acolo pe chipul lui Faint. Atri-Ceda privea spre nord. — Încă nu a atins puterea lui. Dar este doar o chestiune de timp.

— S-ar putea să nu fie nevoie, spuse Faint, urmărind privirea lui Aranict. „Nu știu prea multe despre bătălii, dar nu văd că vom câștiga asta.”

„Nu suntem aici pentru a câștiga”, a răspuns Aranict. — Suntem aici doar ca să ne ia mult timp să murim.

Prețiosul Degetar trecu pe lângă Faint apoi, mormăind cuvinte înlănțuindu-i pe sub răsuflarea ei. Și acolo, la trei pași spre dreapta, stătea Amby Bole, cu fața o mască de piatră, cu mâinile strânse în pumni cu cicatrici.

Și a vorbit fantoma celei mai dulci suferințe. — *Leșin, aud un ecou al... a ceva* .

— Nu-i nimic, mormăi Faint ca răspuns. *Nimic în afară de sunetul a tot ceea ce suntem pe cale să pierdem. Cum este acel sunet? Când o vei auzi, vei ști* .

Brys Beddict călărea cu putere de-a lungul liniei de rezervă. Voia ca soldații săi să audă copitele calului său în spatele lor, voia ca ei să știe că este acolo. Pentru ca ei să înțeleagă că oriunde ar ezita, el va călare la ei; când aveau nevoie de puterea voinței unui comandant, îi găsea. Călărind paralel cu rândurile, a scanat formațiunile. Companiile s-au ținut strâns în dreptunghiuri, cu căi largi între ele. Disciplina lor a rămas puternică, hotărâtă. Nu avea să fie nimic subtil în atacul care avea să vină și încă nu se clătinaseră.

Din primele rânduri răsunau claxoanele, pentru a marca ultimii cincizeci de pași de la lucrările de pământ înainte ale inamicului. Acel strigăt trist a cântat prin Brys și aproape că a se clătina. *E în viață? Ne dăm viețile unei cauze deja pierdute? Ultimul meu gest este unul gol? O, frate iubit, mi-ar fi plăcut niște cuvinte încurajatoare chiar acum* .

Mai bine, fă-mă să râd. Ce mod mai potrivit de a întâlni acel moment în care cazi în genunchi decât cu un râs dulce, dezlănțuit? Genul care te ridică în aer, deasupra violenței sumbre a pământului și a întregii sale cruzimi sordide?

Călărea înăuntru de-a lungul liniei, acum, rândurile din stânga lui, și în câteva clipe avea să ajungă în luminișul vizavi de centrul ținut de

Perish și în fața lui, dincolo de gol, avea să vadă Legiunea Evertine închizându-se cu Kolansii. linii. *Regina Abrastal, un aliat atât de nobil ai devenit. Dacă fratele meu ar putea să știe despre asta – dacă soțul tău ar putea fi martor la asta… unii viitori sunt atât de promițători încât să te convingă că nu pot fi altceva decât vise, iluzii construite pe gânduri pline de dorințe* .

Mergi pe pașii vieții tale și mereu acel vis te așteaptă, acel vis așteaptă. Nu știi dacă poate deveni vreodată realitate. Nu știi că, chiar dacă te-ai împiedicat cumva de ea, nu-l vei găsi mai puțin decât a fost, mai puțin decât ar fi putut fi - dacă ai fi putut să păstrezi distanța aceea, să o păstrezi chiar în afara brațului. Pentru totdeauna strălucind. Pentru totdeauna nepătat de defectele prea reale ale propriei tale creații .

Aranict. Cum ai putut să-mi oferi așa ceva? Cum ai putut să mă lași să o iau aproape, să o simt aici în brațele mele, atât de cald, atât de solid?

Când acele vise din acel viitor de neatins se ridică brusc în jurul tău, cum poți să nu fii orbit la adevărurile lor? Deodată, este aici. Deodată, trăiești chiar în mijlocul ei. Atunci de ce trebuie să cauți să te retragi?

A mers mai departe, așteptând vuietul armelor care se ciocnesc, așteptând trezirea puterii Forkrul Assail — *și trebuie să-i răspund, în singurul mod pe care îl știu. Și când voi termina, știu, nu va mai rămâne nimic din mine* . De atâta timp, nu înțelesese ce trebuia să facă, dar acum, cu energiile trosnind în aer, totul se limpezise.

Aranict, iubirea mea, acum ai ce e mai bun în mine. Mă rog ca, pentru tine, să fie de ajuns .

S-a zăvorit în gol, a tăiat frâiele monturii și s-a învârtit pentru a înfrunta uriașul fort de pământ unde așteptau Perish Grey Helms. Dar nu putea vedea nimic din ceea ce se întâmpla în spatele zidurilor înclinate de pământ.

În centrul labirintului de tranșee și berme se afla o zonă largă de triaj de pământ împachetat tăiat cu fante înguste pentru a aduna sângele răniților care urmau să fie aduși aici în timpul luptei. Tăietorii așteptau stând lângă targi, cu fețele mânjite cu cenușă pentru a împiedica transpirația să picure în rănile deschise. Uneltele lor de tăiat și tăiat erau așezate pe piei lângă găleți de piele cu apă aburindă. În toate tranșeele în care Krughava le putea vedea, binecuvântații ei soldați stăteau cu ochii ațintiți asupra ei în timp ce se îndrepta spre centru, unde aștepta Shield Anvil Tanakalian și, la o duzină de pași în urma lui, o tânără pe care Krughava nu o văzuse niciodată. inainte de.

Era ceva ciudat în ochii ei, dar Sabia Mortală încă nu putea determina ce le dădea o atenție atât de îngrijorătoare. Abia se simțea femeie, îmbrăcată în piei de căprioară zdrențuite, cu părul lung și plin de murdărie, iar zâmbetul care îi curba buzele părea ușor ironic.

Krughava a urcat pe o rampă crestă și a pășit pe pământul dur. Și-a lăsat cârma jos și și-a scos mănușile.

Tanakalian a spus: „Speranța noastră, Krughava, este că ai venit să cauți să te întorci la stână. Că vei lupta cu noi în această zi. Că ne vei conduce în luptă.

Ea se ridică, așezându-și o mână pe pomul sabiei. — Da, aș conduce Grey Helms în luptă, Shield Anvil Tanakalian. Dar nu împotriva Letherii sau Bolkando. Mai degrabă, aș vrea ca soldații noștri să părăsească aceste tranșee. Ea și-a ridicat privirea, a studiat aleile care duceau înapoi pe panta și s-a încruntat. „Nu vezi ce au făcut? Asalții au făcut din Grey Helms o speranță deznădăjduită.

Tanakalian oftă, înclinând capul în timp ce o privea. — Există un alt mod de a vedea poziția noastră aici, Krughava. Pur și simplu, fratele Diligence nu are încredere în noi – și i-ai dovedi că Perișii sunt la fel de perfidați pe cât bănuia el.

'Trădare? Acum, acesta este un lucru curios, Shield Anvil. Nu sunt surprins că Assail nu are încredere în tine, având în vedere precedentele tale.

Fața lui Shield Anvil se îmbujoră. „Trădarea a fost a ta, nu a mea – dar nu am trecut deja prin toate astea? Grey Helms ți-au auzit argumentele. L-au auzit pe a mea. Au votat.'

Krughava se uită în jur. Expresii dure, neînduplecabile, din toate părțile. „În această zi, frați și surori, aliații noștri vor căuta să spargă tirania Forkrul Assail. Dar acesta nu este singurul motiv pentru acest război – într-adevăr, este cel mai mic dintre ele. Ascultă-mă, toți! Cu mult timp în urmă, un zeu străin a fost coborât pe acest pământ. A fost sfâșiat, dar nu l-au lăsat să moară - nu, ci l-au înlănțuit, așa cum s-ar lega o fiară sălbatică. *Așa cum s-ar putea înlănțui un lup* . Și atât de legat, atât de înghesuit, că zeul nu a cunoscut decât durere și angoasă nesfârșite. Zeii se hrănesc cu el! Nenorociții dintre noi muritorii îi sorbesc sângele în rugăciune! Si acesti Forkrul Assail, ii tin inima in mainile lor reci si crude!

„Frații și surorile mele! În această zi vom căuta să spulberăm acele lanțuri. Vom căuta să-l eliberăm pe Dumnezeul Căzut! Dar mai mult decât atât, ne vom strădui să-l întoarcem pe tărâmul lui! Ea arătă în sus. — Și totuși, unde stai? Ei bine, stai de partea torționarilor și toate cuvintele de dreptate pe care ți le șoptesc cu atâta nerăbdare la ureche — nu sunt altceva decât minciuni!

Tânăra a venit atunci în față și Krughava a văzut acum ceea ce îi dădea privirea atât de ciudată. *Ochi de lup. Un argintiu, unul chihlimbar. Binecuvântat Tron - ea este Destrianta noastră! Lupii iernii privesc din acei ochi!* De unde venise ea?

Destriantul a vorbit în limba negustorului Letherii: „Sabia de moarte, suntem încântați de cuvintele tale. Dar atunci, ce știm despre milă? Noi care nu i-am simțit niciodată atingerea blândă? Noi care suntem vânați și vânați vreodată? Să vă povestesc despre amintirile care mă năvălesc acum? Auzi cuvintele mele?

Krughava a simțit că sângele curge din ea, căldura pasiunii ei furând. Sub armura ei grea, i se simți brusc frig. *Această femeie este dușmanul meu. Tanakalian nu este nimic în comparație cu ea* . — Destriant, voi auzi cuvintele tale.

Tânăra se uită în jur. „În mintea ta, vezi o turmă – atât de multe! Fiare mari și puternice - și ne văd, ne văd alergând lângă ele sau stând departe în depărtare. Ei văd ca capetele noastre zbârcite. Cu toate acestea, față de toată atenția lor nervoasă, suntem indiferenți. Ochii noștri studiază fiarele. Căutăm parfumuri pe vânt. Și când, în sfârșit, ducem turma aceea în fugă, pe cine remarcăm? Pe care dintre aceste animale grozave și groaznice le alegem?

răspunse Tanakalian cu o entuziasm neprefăcut. — Destriant Setoc, lupii aleg vreodată pe cel *mai slab* din turmă. Cel bătrân, cel *rănit* .

Krughava se uită la Setoc. — Lupii s-ar hrăni în această zi, Destriant? În inima Zeului Infirm?

Setoc făcu un gest, cu o mișcare liberă a unei mâini. „Spune-le aliaților tăi – ignoră-ne în această bătălie. Nu vom părăsi acest cuib. Și când se va împlini această zi, vom vedea cine rămâne în picioare. Nu contează cine dintre voi a câștigat - pentru că veți sângera, capul vă va atârna. Vei fi pe un genunchi.

— Și atunci vor lovi Grey Helms! strigă Tanakalian. — Nu poți vedea adevărul, Krughava? Ești atât de orb încât să mai ții de îngâmfarea ta nebună?

Krughava a tăcut. După o clipă lungă, în care singurele sunete proveneau de la armatele care înaintau pe câmpie, ea se apropie de Shield Anvil, oprindu-se doar când stătea chiar în fața lui. — Tankalian, spuse ea cu o râpă scăzută, nu suntem lupi. Intelegi? Când acționăm, suntem privilegiați sau blestemați să cunoaștem consecințele - Lupii Iernii nu sunt. Ei nu au nici un sens, nici un sens al viitorului. Nu poate exista închinare a Sălbaticului, Shield Anvil, fără *cunoașterea binelui și a răului* .

Tanakalian clătină din cap, plăcerea avidă strălucind în ochii lui. — Ai pierdut asta, Krughava. Nu poți câștiga — nu mai sunt doar eu, nu-i așa? Nici măcar Perish. Acum, te confrunți cu un Destriant și, prin ea, chiar zeii noștri.

— Copilul ăla e nebun, Tanakalian.

— Nu mă tem de ea, Krughava.

Asta i s-a părut un lucru ciudat de spus. Adanc zguduita, ea si-a ridicat privirea, l-a studiat pe Setoc. 'Destriant! Acesta va fi singurul joc pe care îl joacă Lupii?

— Acest joc îl cunosc bine.

Krughava l-a împins pe lângă Tanakalian, l-a împins în lateral – nu mai important, nu mai relevant. — Da, au, nu-i așa? Gloria vânătorii, da? Voi vorbi cu zeii lup acum și ar face bine să mă audă!

Strigăte de la Perish Grey Helms, ofensate, indignate, șocate, dar Setoc a ridicat pur și simplu din umeri.

Krughava trase adânc aer în piept – pământul tremura sub ea acum și în câteva clipe forțele dincolo de acest fort se vor ciocni. „Voi, lupii, vă considerați stăpâni ai vânătorii – dar nu ați văzut? Noi oamenii suntem mai buni la asta. Suntem atât de buni la asta încât te vânăm și te ucidem de o jumătate de milion de ani. Dar nu ne mulțumim doar cu cei slabi dintre voi sau cu răniții. Îi ucidem pe fiecare blestemat dintre voi. Poate fi singurul joc pe care îl cunoști, dar ascultă-mi cuvintele. *Nu ești suficient de bun la asta!* A înaintat acum spre Setoc și l-a văzut pe Destriant tresărind înapoi. *Mi-am găsit momentul. Văd înțelegerea în ochii ei - Lupii Iernii m-au auzit. Ei în sfârșit înțeleg* . 'Să-ți arăt o altă cale! Lasă-mă să fiu încă o dată Sabia ta Mortală!

Dar nu zeii lup au fost cei care au înțeles. Era doar Setoc și, în clipa înainte ca zeii lup să se reverse prin ea, ea se învârtea în minte. *NU! Ascultă cuvintele ei! Nu poți vedea adevărul - nu poți vâna aici!* Dar apoi au fost asupra ei, sfâșiind-o în nebunia lor de a întinde mâna, de a închide fălcile asupra umanului urat.

Nu! Te-am iubit! Am plâns pentru tine!

Ea a țipat și a fost ultimul sunet pe care l-a făcut Setoc.

Ochii lui Krughava s-au mărit când a văzut chipul femeii transformându-se în ceva neomenesc. Carnea brațelor ei a izbucnit în timp ce oasele păreau să-și răsucească drumul liber, tendoanele negre zvârcolindu-se ca șerpii. Corpul ei s-a întins, umerii cocoșați. Ochii s-au aprins. Urlând, se lansă spre Sabia Mortală.

Colți — zgârieturi de sânge clocotit și salivă groasă — o înflorire bruscă de masă, cu blană neagră, care se profilează uriaș în fața ei — și apoi o siluetă s-a strecurat pe lângă Krughava — Tanakalian, Tanakalian *uitat* , cu cuțitul fulgerând, cu lama plonjând adânc în pieptul lui Setoc.

Un urlet asurzitor a tunat, clătinându-l pe Krughava înapoi.

Sângele stropit din ochii lui Setoc — ea a sărit departe de cuțit, zvâcnindu-se brusc, bâjbâind orb. Se auzi un alt urlet, zguduind aerul. Sânge întunecat coborându-i din gură și nas, femeia a căzut pe spate pe treptele de pământ, apoi s-a ghemuit ca un copil.

Krughava se împletici înainte. — Tanakalian! *Ce ai facut?* '

Fusese aruncat la pământ de acel groaznic strigăt de moarte, dar acum se ridică în picioare, cu cuțitul încă în mână. Chipul pe care s-a întors către Krughava a îngrozit-o. „Aceasta trebuia să fie ziua mea! Nu al tău! Nu al ei! *Eu sunt eroul! Eu sunt!* '

'Tanak-'

'Aceasta este ziua *mea* ! *A mea!* ' El a repezit-o.

Ea a aruncat un braț, dar lama mânjită de sânge a alunecat sub el, a lovit puternic, înjunghiându-i gâtul dintr-o parte în alta.

Krughava a căzut pe spate, luptându-se să rămână în picioare, apoi s-a aruncat pentru a ateriza greu pe un genunchi. Partea feței ei în care

lovise mânerul îi pulsa — simțea asta. O mână se întinse și se ciocni de mânerul legat de piele. Cuțitul îi era încă înfipt prin gât, iar plămânii i se umpleau de sânge. Ea deschise gura, dar nu putea să tragă aer.

Tanakalian țipa. ' *Au trecut! Nu puteam permite asta! Asaltul! Asaltul! Le-ar fi luat! I-ar fi ucis!* '

Ea a luptat să se ridice în picioare, și-a eliberat sabia.

Văzând-o, s-a dat înapoi. ' *I-am salvat pe zeii noștri!* '

Prostule, l-ai ucis pe unul dintre ei! N-ai auzit că a murit? Lumea devenea neagră din toate părțile. Pieptul îi era greu, de parcă cineva i-ar fi turnat plumb topit în plămâni. *Lupi Fericiți! Nu am intenționat asta! Crimă greșită! Această zi – atât de sordidă, atât de... umană* . Ridicându-se în picioare, cu sângele curgându-i pe bărbie, Krughava înainta.

Tanakalian se uită la ea, încremenit pe loc. „Aveam nevoie de ea din drum! Nu vezi? Tu nu-'

Prima ei leagăn s-a izbit de partea dreaptă a lui, zdrobindu-i coastele, tăiând plămânul înainte de a-i bloca jumătatea sternului. Lovitura l-a ridicat de la pământ, l-a aruncat la trei pași spre dreapta.

În mod uimitor, a aterizat în picioare, împrăștiind tăietorii - sânge și bucăți de carne neidentificabile se revărsau din tăietura enormă din piept.

Krughava s-a închis din nou. *Destul pentru încă unul. Destul* - Al doilea leagăn al ei i-a luat jumătatea superioară a capului, lama tăindu-i chiar sub ochi. Vasul rupt s-a învârtit peste spatele alunecos al lamei ei, apoi s-a lăsat într-o parte, slăbind creierul pe care îl ținea și cu ambii ochi, balansându-se pe tulpinile lor. Ceea ce a mai rămas din Tanakalian s-a înclinat apoi în față, aterizând pe bărbia lui.

S-a lăsat în genunchi. Toată respirația dispăruse. Lumea urlă în craniul ei.

Cineva era lângă ea, bâjbâind cu cuțitul încă înfipt prin gât. Ea a împins slab mâinile, apoi a căzut înainte. Fața ei s-a așezat pe argila tare – și acolo, o brazdă tăiată, nu mai lată decât un deget, ieșind de sub ochi. A văzut cum se umplea de sânge.

Am vrut... Am vrut o moarte mai bună... o moarte mai bună... Dar atunci, nu-i așa?

Două urlete tunătoare izbucniră în succesiune rapidă din poziția Perish, ferocitatea lor cufundând calul lui Brys Beddict într-o panică oarbă. Aproape că a fost aruncat din animalul îngrozit, îngrozit, dar apoi a reușit să-și pună călcâiele în etrieri, strângând frâiele.

Calul s-a trântit și apoi, pe neașteptate, a alergat drept spre malul înalt al fortului.

S-a uitat la marginea de sus a zidului înalt – dar nu a văzut niciun soldat Perish care îl privea, nimeni nu se pregătea pentru sosirea lui – nu a văzut pe nimeni.

Brys a ușurat frâiele - nu a existat nicio luptă cu această fiară năucitoare, nu încă. Se ridică în șa în timp ce animalul abordează panta.

Ascensiunea a fost abruptă, neuniformă, iar efortul de încordare a ars frica calului în timp ce se arunca în sus.

Ajungând în vârful bermei, Brys verifică înaintarea călării sale, trăgând de frâiele suficient de tare încât să facă animalul să se îndepărteze din nou. Călcâiele și-au luat propria greutate când se mișca pentru a prelua mișcarea, ochii studiind deja multitudinea de fețe, întoarse acum spre el.

Unde era Krughava? Unde erau toți ofițerii?

Văzu cele mai apropiate Grey Helms – aproape chiar dedesubt, în primul șanț – întinzându-și mâna spre științi. Înjurând, Brys și-a învârtit calul în timp ce încă stătea sus pe picioarele din spate, și l-a trimis să se poticnească înapoi pe panta. Pietrele și norii de pământ au urmat coborârea frenetică. *Doamne, ar fi putut să pună capăt asta pentru mine chiar atunci!*

Nu se uita nimeni? Nu, toți s-au confruntat în cealaltă direcție. I-am prins complet prin surprindere – ce se întâmpla în tabăra aceea?

Bănuia că nu va ști niciodată. Călărea din nou pe teren plan, cu copitele calului trecând prin șinele prăfuite ale plugului – și înainte și în dreapta lui, soldații săi Letherii ajunseseră la primul terasament. În spatele companiilor, echipajele roiau pentru a poziționa onagrii grei, împingând pene sub cei din față pentru a ridica arcul de foc.

Inamicul începuse să-și elibereze propriile salve de șuruburi grele din forțelele ridicate care flancheau tranșeele. Acele certuri mortale au făcut zgârieturi adânci în rândurile înaintate.

Soldații lui începuseră să moară. *Pentru că le-am cerut. Murind, în numele unei dorințe eșuate. I-am adus la asta* .

Dar de ce? De ce urmează? Ei nu sunt mai proști decât mine. Ei știu – titlul meu nu înseamnă nimic. Este o iluzie. Nu, mai rău, o amăgire. Noblețea nu este ceva ce poți purta, ca o haină blestemată de bijuterii. Nu o poți cumpăra. Nici măcar nu te poți naște în ea. Nobilimea despre care vorbim nu este altceva decât o batjocură a tot ceea ce însemna odinioară .

În nicio măsură nu sunt nobil .

De ce urmărești?

Doamne, de ce presupun că conduc? În asta?

Brys Beddict și-a scos sabia, dar gustul cenușii îi umplu gura. Atâtea îngâmfare, adunându-se aici, înghesuind acest moment și toate momentele viitoare. *Acum, trezește-te, Brys. A sosit timpul... să ne găsim un nume* .

Și-a răsucit calul, s-a îndreptat spre cel mai apropiat bulevard dintre companii și a călărit să întâmpine inamicul.

High Cutter Syndecan era încă în genunchi lângă trupul lui Krughava, uitându-se în jos la chipul ei palid și lipsit de viață. În luminișul din spatele lui se adunaseră toți ofițerii și veteranii, iar

certurile răvășeau aprige din toate părțile. Groază, șoc și confuzie - Perish a fost la câteva momente de la sfâșierea în sine.

Syndecan a fost cel mai în vârstă dintre toți. Un veteran al multor campanii, un soldat în bătălia lungă și fără speranță care întărește rănile, dădea viață plămânilor pe moarte. Și, încă o dată, nu putea decât să stea, tăcut, privind în jos la un alt eșec al lui.

Ea a venit printre noi. O femeie curajoasă, curajoasă. Știam cu toții: mândria ei a fost întotdeauna dușmanul ei. Dar, uite aici, ea a venit la noi - imaginează-ți cum asta trebuie să fi înțepat această mândrie. Și totuși, chiar și peste acest defect puternic din ea, ea a triumfat în cele din urmă .

Ce poate fi mai eroic de atât?

Când, în cele din urmă, se îndreptă – deși, în adevăr, nu au trecut mai mult de treizeci de bătăi ale inimii de la căderea lui Krughava – toate vocile dispărură. El era veteranul. El era cel către care aveau să apeleze acum, disperat după îndrumare. *Oh, toți proștii. Ce să fac? Ce e de făcut acum?*

Și-a dres glasul. „Nu știu ce s-a întâmplat aici. Nu știu dacă Shield Anvil a ucis o tânără sau un zeu. Nici nu pot judeca motivele lui pentru a face acest lucru - asta, asta este dincolo de noi toți.

Un tânăr soldat a strigat: „Frate Syndecan! Ne luptăm în această zi?

Se gândise la asta, din momentul căderii lui Krughava, și-a amintit că s-a uitat la cadavrul spart al lui Tanakalian și s-a gândit *că ești doar ceea ce am meritat* . — Frați, surori, în această zi, da, trebuie să luptăm!

Tăcerea îi răspunse.

La fel de mult se așteptase. Ei nu ar urma orbește – nu mai mult. *Nu după asta* .

'Frati surori! A existat crimă în stâlpul nostru - am fost martori la ea! Și mărturisind, suntem făcuți parte din această crimă. Trebuie să fim curățați. Astăzi, trebuie să luptăm pentru a ne recâștiga onoarea!'

' *Dar cine este inamicul blestemat?* '

Și aici, bătrânul veteran s-a trezit într-un impas. *Lupii ajută-mă, nu știu. Și nu eu sunt cel care decide. Veteran, nu? Da, dar singurii veterani* înțelepți *sunt cei care au lăsat războiul și au ucis în urma lor. Nu, sunt doar cel mai mare prost dintre voi toți. O, bine atunci! E timpul să te întorci la superstițiile inutile. Nu la asta se îndreaptă soldații bătrâni când totul eșuează?* 'Frati surori! Trebuie să căutăm un semn! Trebuie să privim în lume – aici și în această zi! Noi trebuie-'

Și apoi ochii i s-au mărit.

Fețele s-au întors. Ochii se uitau -

— în timp ce Prințul de Lether s-a aruncat în vizor deasupra bermei înalte de la zidul cetățeanului. Se ridica în sus și pe marginea îngustă și zdrențuită – și cum a găsit calul de cumpărare acolo era un mister. Acea fiară s-a ridicat apoi, cu copitele tăind aerul, cu prințul privindu-le pe toți. Și în acel moment, de fiecare parte a lungimii văii, se auzi zgomotul ciocnirii bătăliei.

Dumnezeii să mă ia! Cred că tocmai mi-am supărat pantalonii .

Abrastal stătea călare pe încărcătorul ei – fiara se simțea subțire sub ea, dar încă tremura de așteptare. *Nenorocitul îi place asta - duhoarea de sânge, țipetele - vrea la ei. Doamne, războiul este o febră!* Ea se uită înapoi la Spax și la masa lui de războinici. — Ține-i, șef de război! Asteapta!'

Gilk Barghast o ridică cu privirea. — Dar cât timp? Nenorociții tăi de soldați mor pe acel front - măcar lasă-ne să încărcăm și să scoatem unul dintre forturi. Onagrii ăia te sculptează la naiba!

Ea știa asta – putea vedea victimele teribile pe care le aduceau acele arme perfect plasate în timp ce legiunea ei se lupta să depășească prima linie de apărare. 'Am spus să stai, Spax! Voi avea nevoie ca tu și Teblorul să vă mișcați repede când acel Assail va afla...

— Dar dacă totul a mers prost la Spire? Păr de foc! Putem să prăbușim acest flanc - doar dă-ne drumul, la naiba!

Dar ceva îi atrăsese atenția – își întoarse montura, privi spre centru. — Cocoșul gras al lui Jheckan! Perișorii se revarsă din tranșeele lor! Spax!'

'Îi vad! Îl vezi pe Krughava?

Abrastal clătină din cap. — Sunt prea departe – ascultă, formează o linie care să ne țină flancul interior, șef de război. Dacă aș fi comandat acea poziție și aș vedea-o necontestat, aș face exact ceea ce fac ei în acest moment - afară și în părțile noastre neprotejate.

„Ne vor vedea” — Spax era acum lângă ea, cu un topor greu în mână, o suliță în cealaltă, cu fața pe jumătate ascunsă de cârma lui împodobită — „și se învârte pentru a mușca flancul Letherii — Brys are fără rezerve care să se ferească de ei.

— Dacă fac asta, spuse Abrastal mârâit, știi ce să faci, Spax.

— Urcă-le în fundul păros, da. Dar-'

— Pregătiți-vă războinicii, a întrerupt ea, apoi și-a înfipt pintenii în părțile laterale ale monturii. — Mă duc să mă uit mai atent!

— Nu prea aproape!

Își împinse calul într-un galop, armura fiarei acoperind zgomotul unui fierar de arme în jurul ei. Când patru gărzi de corp s-au alăturat ei, ea le-a făcut cu mâna înapoi. Ea îi ura pe proști. Mai rău decât găinile. Dar singurul mesager care s-a apropiat ea a făcut semn înainte.

Dincolo de Perish, armata Letherii avea fălcile blocate cu prima linie de apărători, dar și ei erau sălbatici de onagrii Kolansii. Ea a văzut că prințul și-a desfășurat propria artilerie, iar cadența de foc a acestor arme grele era superioară celei inamicului. Cel puțin trei poziții concentrau focul asupra celui mai apropiat fortăreț, iar reduta ridicată era presărată de certuri grele. Arcașii de picior și escarții înaintaseră sub acoperirea acelui contrafoc și acum atacau poziția.

Prințul își cunoștea treburile. Dar ar conta? Deja pierderile erau îngrozitoare - și știa că propriii ei soldați Evertine sufereau la fel în

spatele ei.

Și acum, aceștia Perish... o parte din ea a vrut să-și înfunde dinții în gâtul Grey Helms. Cu toată acea trădare și trădare înflorită în jocurile de curte ale regatului Bolkando, aici a fost o îngăduință mult mai mortală. *Poate asta mă învață o lecție. Despre înjunghierea în spate, minciună și înșelăciune pentru a obține drumul tău* .

Nu, oricât aș încerca, nu pot să trec peste el. Palatul este lumea mea și o voi conduce așa cum îmi place .

Copitele tunând, ea se apropia rapid de Perish – soldații se formau lin acum, după ce eliberaseră fortul, și ea îi văzu întorcându-se spre ea. — Ne vrei mai întâi, nu? Spax va fi atât de încântat!

Dar asta nu era tactic – nu, clar că ar fi trebuit să se îndrepte pentru a-i înfrunta pe Letherii. Și pe măsură ce se apropia și mai mult, primele rânduri dinaintea ei nu făceau niciun efort să scoată armele. *Poate fi? Le-a cucerit Krughava? Unde este ea? Unde este Tanakalian? Înghiontul lui Errant, cine comandă această armată?*

Abrastal îi făcu semn mesagerului. — Stai aproape, până când suntem la îndemână, apoi oprește-te. voi merge mai departe. Ascultă bine acest discurs, soldat, viețile a mii de oameni ar putea conta pe asta, dacă nu reușesc să câștig clar.

Tânăra, aleasă pentru abilitățile ei de călărie, era palidă sub marginea cârmei, dar dădu din cap.

— Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei – vezi un comandant pe undeva?

— Înălțime, există unul – cu fața cenușie. A gesticulat - a trimis ordine. Acolo, și a arătat ea.

'Îl văd. Ce e cu vopseaua de față?

— E un taietor, Alteță. Un medic de teren.

Oricare ar fi . 'Nu conteaza. Se pare că el este cel care vrea să vorbească — nu-mi place asta. Ce sa întâmplat cu Krughava?

Au încetinit până la galop și, la distanța potrivită, mesagerul s-a oprit, în timp ce regina înainta. Ea studia tăietorul. Un bătrân, cel puțin în măsura în care au mers aceste Grey Helms. Fața lui era uzată de urme de tristețe și pierdere, iar ea nu văzu nimic în acea față care să sugereze că ceva se schimbase în viziunea lui. Neliniștea ei s-a adâncit.

Tăiătorul ridică o mână în semn de salut. — Înălțime, Grey Helms vă urează bun venit. Sunt Syndecan, comandant ales în urma morții tragice ale Sabiei Mortale și Navalei Scutului.

Abrastal simți fălcile încleștându-se. Cuvintele îi izbiseră ca o lovitură în piept. *Lasă, femeie. Acum nu este momentul* . — Ești îmbrăcat. Spune-ți intențiile, Syndecan, după cum poți vedea, avem o ceartă aici și chiar nu pot să mai pierd timpul în timp ce tu decizi în ce direcție bate dracu' de vânt.

Bărbatul se dădu înapoi ca și cum ar fi fost pălmuit, apoi trase adânc aer în piept și se îndreptă încet. — Perish Grey Helms se pun cu

umilință sub comanda ta și a prințului Brys. Făcu un gest slab către trupele din spatele lui. — Ne confruntăm cu tine pentru că nu am putut stabili unde se află prințul. Alteță, Pure Forkrul Assail a fost rănit într-o ciocnire cu Destriantul nostru. Este sigur să presupunem, totuși, că își va reveni. Și când se întâmplă asta... anticipăm o trezire a vrăjitoriei îngrozitoare.

— Poți să te aperi împotriva ei?

Bătrânul clătină din cap. — Nu mă tem, Alteță. Ne-am pierdut locul ca armă a zeilor lup. Ne vedeți așa cum suntem – simpli soldați care caută să ne recâștige onoarea de bărbați și femei. Asta și nimic mai mult.

— De îndată ce Purul este conștient de atacul asupra Spirului, el va dezactiva cât de mulți soldați simte că îi poate cruța.

— Înțelegem asta, Alteță.

— Soldații tăi sunt odihniți, Syndecan? Poți să trapi rapid în jos pe această vale și să găsești o ascensiune neapărată? Își făcu vocea mai tare, adresându-se soldaților care așteptau în spatele tăietorului. — Grey Helms! Poți să stai în calea Kolansiilor care vor conduce în curând spre est, până la Spir?

Ca răspuns, soldații și-au trimis scuturile pe spate și au început să strângă curelele.

Abrastal mormăi. *Cine are nevoie de cuvinte?*

a vorbit Syndecan. — Ceri să întârziem inamicul sau să-i oprim pe drum?

— Nu sunteți destui dintre voi pentru a-i opri, comandante, și știți asta. Dacă pot, vă voi scuti pe Barghast-ul meu și pe Teblori, dar s-ar putea să ajungă târziu la luptă.

— Vom ține până sosesc ei, Alteță.

Abrastal a ezitat, apoi a strigat: „Ceea ce am văzut despre tine până acum, Perish, a fost o bătaie în fund și o mulțime de marșuri adecvate și nu multe altele. Ei bine, acum este șansa ta de a arăta lumii ce poți face într-o luptă adevărată.

Păreau să înfrunte asta, fie cu umilință, fie cu rușine. Se așteptase la un val de furie, dar nu văzu o scânteie. Privirea ei căzu încă o dată către tăietor. „Syndecan, va trebui să muncești din greu pentru a inspira acest lot – sunt stricate."

— Da, Alteță, suntem. Dar în această zi, cred că aceasta nu este o slăbiciune. Vom răspunde lumii.

Ea l-a mai studiat o clipă, apoi și-a luat frâiele. — Cred că îi vei ierta pe Barghast-ul meu dacă se confruntă cu tine în timp ce treci.

Bărbatul dădu pur și simplu din cap.

— Atunci, să te descurci bine. Dacă dreptatea există cu adevărat, poate că Sabia ta Mortală va fi alături de tine, chiar dacă doar în spirit. Căutați să-i egalați, toți, și poate că vă veți găsi onoarea încă o dată.

Târându-și montura, a pornit.

Mesagerul a căzut alături de ea. Abrastal aruncă o privire. — Ai povara mai ușoară aici. Mergeți înainte și informați-l pe Warchief Spax că Perish marșează pentru a lua poziția pe calea așteptată a forței de ajutor Kolansii. Vor trece la sud de poziția noastră într-un trap rapid, dar el trebuie să își înfrunte războinicii pe ei tot timpul. Repetă-mi cuvintele înapoi.

Mesagerul a făcut-o, fără greșeală.

— Călărește atunci. Merge!'

Abrastal a privit-o pe femeia mai tânără retrăgându-se repede. *Am fost vreodată atât de tânăr? Este blestemul nobilimii că trebuie să ne facem să creștem prea repede. Dar apoi, uită-te la tine - sânii abia înmuguresc și ești în mijlocul unui război al naibii* .

Și nici nu-mi amintesc numele tău .

Dar dacă vom supraviețui amândoi, vă trimit să învățați broderia și un an sau doi de flirt cu artiști, muzicieni și alți oameni care nu fac bine .

Mârâind sub răsuflarea ei, regina din Bolkando clătină din cap. S-a ridicat în șa pentru a se uita la liniile înaintate ale iubitei ei legiuni.

Încă nu aveau să ia nici măcar primele întăriri – iar panta aceea era o masă de soldați morți și pe moarte, care se adânceau cu fiecare clipă care trecea. *Remorcherul Errant - ne-au prins aici. Trebuie să împingem mai tare - nu scăpăm de această presiune. Atunci e timpul pentru Saphii – presupunând că au avut toți ochii galbeni pe acel curajos scuipat pe care îl înghitesc înainte de luptă. Ar trebui să fie bine amorsate* .

Dar făceau toți mai mult decât să treacă prin mișcări? *A paisprezecea fiică – mă auzi? ... M-am gândit că nu. Aș putea folosi ochii tăi chiar acum, doar ca să văd unde stau lucrurile acolo. Ar trebui să fii în golful blestemat până acum. Ar trebui să fii într-o poziție bună să fii martor la... totul* .

Încă o dată clătină din cap – prea multe lucruri în blestemul ei de craniu!

Calul ei era obositor și și-a încetinit pasul o fracțiune – ar putea avea nevoie de încă o încărcare de la această fiară. *Regina ia sabia și își arată fața sub mască. Dar lumea nu tremură așa cum ar trebui, căci masca se desprinde doar în fața morții. Soț, dragă mine, soția ta s-a îndepărtat prea mult de data asta* .

Ea și-a scos sabia în timp ce se închise – comandantul Saphii stătea în dreapta anturajului regal, cu ochii ațintiți asupra ei, așa cum erau ochii practic a tuturor celorlalți. Își îndreptă sabia direct spre el, îl văzu brusc îndreptându-se ca încântat, ridicându-și sulița într-o mână, apoi el se mișcă, cu silueta înaltă și întunecată care străbătea pământul cu viteză, înapoi la trupele sale.

Și i-a văzut și acum, sărind și dansând într-o frenezie de emoție. *Oh, Kolansii, nu ai idee ce este pe cale să te lovească* .

Căpitanul Feveren, Cohorta a IX-a a Legiunii Evertine, a alunecat înapoi pe pantă pe o masă grasă de cadavre, jurând până la bază, unde a

fost aruncat în picioarele soldaților care se străduiau să facă ceea ce tocmai făcuse. încercat. Pierduse din vedere propriile trupe – cele care rămăseseră în viață – dar astfel de detalii abia mai contau acum. Singura coeziune rămasă era cea care definea vii din morți.

Acesta a fost măcel. De două ori depășiseră pentru moment primul șanț, doar pentru a fi aruncați înapoi de focul nediscriminatoriu din rândurile de onagri, certurile uriașe sfâșiind prin mai multe corpuri, sângele și sângele explodând în torenți, bărbați și femei aruncate ca niște păpuși de cârpă. Scuturile s-au spulberat în urma impactului, rupând umerii în spatele lor, împingând soldații până în genunchi. Malul primei berme era o alunecare de noroi neîncetată a tot ceea ce se putea revărsa dintr-un corp uman, curgând peste membrele palide, peste fețe privite, nevăzute, armuri rupte și îmbrățișări încurcate.

Blesind, se strădui să-și găsească din nou picioarele. Putea simți o altă împingere venind din rânduri apăsând asupra lui și dorea să fie în măsură să urce valul acela. Aveau să ia blestemul ăla de șanț, indiferent...

Dar infanteria Evertine era împinsă, liniile solide rupte – iar Feveren a jurat văzându-i pe Saphii înalți împingând, ochii lor galbeni strălucitori cu acel drog infernal pe care îl luau înainte de luptă, cu spuma groasă pe buze.

— Cărări libere! urlă căpitanul. — Cărări libere!

Dar comanda nu era necesară - nimic nu i-ar opri pe purtătorii de sulițe Saphii, nu atât de aproape de inamic.

Cu blindaje mai ușoare, slăbici și cu o flotă de picior, războinicii păreau să urce ca niște păianjeni pe panta bermei. Într-o mână își țineau sulițele, iar în cealaltă un fel de târnăcopt – afacerea ei se termină un fir de cârlige asemănătoare ghearelor pe care le-au aruncat în carne moartă și pe moarte deopotrivă, trăgându-se și mai sus.

În câteva clipe, prima linie a lui Saphii ajunsese în vârf, iar din nou și dispăruse din vedere.

Țipetele din primul șanț s-au intensificat.

'Urma!' urlă Feveren. 'Urma!'

Și s-au dus sus.

Cumva, îl ridicaseră în picioare. Dar mintea lui a rămas pierdută într-un vuiet asurzitor. Fratele Diligence a ridicat capul, s-a chinuit să-și găsească echilibrul. Ofițerii l-au înconjurat, vindecătorii s-au înghesuit aproape și, de la mare distanță, zgomotele bătăliei au prins aerul deasupra văii, zguduindu-l fără pauză.

A căutat să dea sens cacofoniei din capul lui. Auzi țipete, țipete îngrozite, ridicându-se în valuri de panică și groază, dar chiar și asta părea departe. *Departe, da. Acea voce — atât de departe* . Își împinse brusc ajutoarele de lângă el, apoi se clătină, pentru că în sfârșit reuși să distingă cuvintele, sursele acelor țipete disperate.

Sora Reverenta!

Răspunsul ei a venit într-un torent sălbatic. ' *Frate Diligență! Bătălia voastră este o simulare! Suntem atacati! K'Chain Che'Malle! T'lan Imass! Nu putem ține — zei, măcelul!* '

A făcut-o la tăcere ca o palmă. *Trebuie să ții, soră! Venim!*

Privind în jur, a văzut panica în ochii Udatului – o simțiseră, îi auziseră strigătele frenetice. 'A se prezenta, frecventa!' urlă el. — Mențineți apărarea celor două niveluri de jos — restul trebuie să se retragă pe drumul mare — trebuie să mărșăluiască spre est, spre Spir, cu toată grabă! Arme și armuri și o piele de apă și nimic mai mult! Ai un clopoțel ca să iei douăzeci și cinci de mii de soldați pe drum!

'Fericiți curați, cei pieri ne-au trădat!'

A fluturat o mână disprețuitoare. 'Lasa-i. Îl voi trezi pe Akhrast Korvalain — îi voi șterge pe dușmanii dinaintea noastră! Aștepta! Vreau ca forțele din stânga noastră să contraatace - să se blocheze pe flancul inamicului - îi vreau pe acei Bolkando și Barghast alungați de pe câmp! Acum, eliberează-mi calea până la al doilea nivel!

Lumea părea să tremure sub picioarele lui. În timp ce cobora, alegând flancul drept, cercetă rapid bătălia dinaintea lui. Condamnații Letherii s-au luptat ca orbi la înfrângere - și vor fi învinși, nu mai era nicio îndoială. Chiar și fără vocea lui, nu puteau spera să-i depășească apărările.

Dar îi vreau în genunchi, cu mâinile goale, cu capul plecat. Și soldații mei se vor ridica din tranșee și vor merge printre ei, cu armele legănându-le. Niciun Letherii nu va părăsi acest loc — nici unul!

Și când îi voi doborî, mă voi întoarce spre celălalt flanc - este mai puternic, văd că, Fețele Albe rămân în rezervă - dar nimeni de acolo nu poate spera să mă oprească. Ele vor fi ținute pe loc prin contraatac. Le voi avea pe toate!

Aproape chiar dedesubt, a văzut o masă strânsă de Letherii, un standard fluturând deasupra lor și acolo, spre uimirea lui, doi K'Chain Che'Malle. Soldații Ve'Gath, unul fiind călărit de o figură blindată, celălalt dezvăluind o șa goală. Flancau un Letherii singuratic pe un cal, un bărbat care se străduia să formeze vârful unei pane împingându-și drum în sus pe prima bermă.

Va trebui să-l tăiem pe K'Chain Che'Malle – iar sora Reverence se confruntă cu o armată de aceste creaturi! Eram mulțumiți. Am fost proști să le gândim fără viclenie – nu sunt oameni, până la urmă?

Te văd, comandante. te voi lua primul .

Primul care a îngenuncheat. Primul care se supune executării .

Și-a continuat coborârea rapidă a lucrărilor de pământ, simțindu-și călcașul trezindu-se în el.

Dedesubt, vrăjitoria Letherii trosnea într-un val gri, mătura în sus și peste o reduță de onagru. Cadavrele au erupt în ceață purpurie. Furios, Diligence a întins mâna și a găsit o mână de magi de echipă. Cu un singur cuvânt le-a zdrobit craniile.

Ajungând la o rampă, și-a croit drum și a luat poziția în vârful celui de-al doilea nivel. Pe o distanță mai mică decât o lovitură de arc, comandantul Letherii ajunsese în vârful bermei, Ve'Gath-ul său degajând calea cu mișcări vicioase și măturatoare ale halebardelor, care trimiteau trupurile învârtindu-se prin aer.

' *Te vad!* urlă Diligence.

Brys Beddict și-a simțit calul mototolindu-se sub el și, în timp ce își aruncă picioarele departe de etrieri și se răsuci pentru a evita fiara care cădea, a văzut o ceartă enormă împinsă adânc în pieptul ei. Aterizat ghemuit, și-a pregătit sabia mânjită de sânge.

Șanțul de dedesubt era o masă de infanterie Kolansii, cu șucile împinse în sus și așteptând coborârea lor. De ambele părți ale prințului, Ve'Gath s-au apărat de contraatacuri de flancare, iar ferocitatea lor a forțat breșa și mai largă.

În momentul în care s-a îndreptat, trei cuvinte strigate l-au lovit ca un pumn, dându-i capul pe spate și dintr-o dată a fost asediat.

îl găsise Forkrul Assail. *În sfârșit. Ai vazut. M-ai văzut și m-ai dorit primul. Oh, prietene, ești binevenit la mine* .

S-a ridicat sub baraj, a ridicat capul și a întâlnit ochii Purului.

'Te văd! Îngenunchea! CEDEȚI VOIȚEI MELE!

'Ma vezi? Spune-mi, Assail, pe cine vezi?

„Îți voi porunci – voi lua tot ce este în tine...”

Brys Beddict, Campionul Regelui și prințul Lether, deschise brațele și zâmbi. — Atunci ia-mă pe mine.

Și din sufletul lui, dintr-o lume adâncă și neluminată de nămol și oase zdrobite, a venit o mișcare, o zvâcnire bruscă de nori întunecați și din acest vâltoare... *nume* . Un torent, o conflagrație. 'Saeden Thar, Lordul Protector al Semii, Haravathan al Poporului Râului, Y'thyn Dra Muntele Ochilor, Femeia Cerului deasupra Eristidanului, Fericitul Haylar Coarnele Gemene ale Elananelor, Horastal Neh Eru Purtătorul Soarelui și Dătătorul de Culturi în Valea Sanathalului, Stăpânul Terorii Itkovas printre K'ollass K'Chain Che'Malle din Cuibul Ethilas... Iar numele se ridicau fără sfârșit, curgând prin mintea lui Brys Beddict, unul după altul. 'Tra Thelor al Râurilor Gemene, Semănător de primăvară printre Grallan. Fața Adast a Lunii printre Korsone...”

Toți zeii uitați și, pe măsură ce fiecare nume șotea, curgându-se în curentul torid al lăcașului Forkrul Assail - puterea lui teribilă a vocii, a cuvintelor și toată magia lor - Brys a simțit că o parte din el însuși smulgea, smulsă, înecată în fluxul învolburat.

Nu s-a putut opri asta. Purul îl găsise în felul pe care îl dorise Brys - în timp ce călărea în fruntea armatei sale, în timp ce lupta între doi K'Chain Che'Malle, în timp ce făcea măcel de nepotrivit. *Găsește-mă* , se rugase. *Găsește-mă - te aștept. Gaseste-ma!*

Odată începută, odată ce warrenul a fost un torent între Assail și prinț, nu a mai putut să-l oprească. Puterea alimenta puterea, iar

combustibilul ei era dreptatea. *Să fie cunoscuți. Toți zeii uitați. Toți oamenii lor uitați. Toate veacurile trecute, toate misterele pierdute. Acest flux nesfârșit de creștere și cădere, vis și disperare, iubire și predare* .

Merită rostit, încă o dată. O ultima oară .

Ia-le, ia-mă. Tu cu puterea ta în cuvinte, eu cu puterea mea în nume. Fără mine, cuvintele tale nu sunt nimic .

Haide, hai să ne devorăm unii pe alții .

Îl putea vedea pe Pure acum cu o claritate bruscă, un bărbat înalt, bătrân, cu un braț întins, un deget îndreptat spre Brys, dar Assailul era nemișcat, înghețat pe loc – nu – ochii lui Brys se mijiră. Se *dărâma* . Fața lui era o mască întinsă, subțire peste structura scheletică bizară de dedesubt. Ochii îi plângeau roșii, gura deschisă, strângându-se în timp ce maxilarul se înclina în jos – de parcă numele i-ar fi revărsat pe gâtul Purului, de parcă s-ar fi înecat în potopul lor.

Sufletul lui Brys se sfărâmase. Lumea – această vale, această bătălie – toate au căzut. Putea simți acum presiunea mării, își simțea picioarele plantate în noroi adânc, iar curentul se repezi pe lângă el, curățându-i carnea din oasele sufletului și totuși mai avea de dat.

Nori de nămol se ondulau și clocoteau în jurul lui – își pierdea vederea – ceva îi orbea sufletul, ceva nou, neașteptat.

Nu conteaza. Aproape am terminat cu el - nu, numele nu încetează, nu pot înceta niciodată și, odată ce vocea mea dispare, va fi altul. Într-o zi. Pentru a păzi ceea ce altfel ar fi pierdut pentru totdeauna. Pentru tine, Forkrul Assail, am reținut un singur nume final - cel care să-ți aduni viața și să o duci în întuneric .

Acesta este numele zeului tău, Forkrul Assail. Ai crezut că este un nume uitat .

Dar îmi amintesc. Le amintesc pe toate .

Orbit, asurzit de un vuiet necunoscut, simțindu-și ultimul suflet eliberat, Brys Beddict zâmbi și rosti apoi numele de familie. Numele zeului ucis al Forkrul Assail.

Auzi țipătul Purului în timp ce puterea numelui se întinse, îl strânse strâns. Căci acest singur zeu, singurul dintre toți, nu a venit lipsit de poporul său. Acest zeu s-a revărsat în sufletul propriului său copil.

Nu este suficient să abandonezi propriii zei, căci atunci când se întorc, atât de neașteptați, sunt cei mai răzbunători .

Curentul l-a tras din nămol, l-a împins într-un întuneric atât de complet, atât de absolut, încât știa că era însuși Abisul.

Mi-am salvat poporul, dragii mei soldați – lăsați-i să lupte mai departe. Lasă-i să respire, în stăpânire și în eliberare, în toate măsurile vieții. Am făcut așa cum ar trebui să facă un prinț — Tehol, fii mândru de mine. Aranict, nu mă blestema .

Mâhnirea veacurilor s-a închis în jurul lui. Acesta era un râu din care nu se putea scăpa. *Nu vă întristați. Trebuie să venim cu toții în acest*

loc .

Prietenii mei, este timpul să pleci ...

Imposibil, simți mâinile apropiate din spate, tari ca fierul peste umerii lui. Și un glas aspru șuieră în urechea lui. 'Nu asa de repede.'

Faint stătea aproape de Aranict. Atri-Ceda stătea în picioare, cu capul plecat, cu brațele întinse – dar mâinile și antebrațele ei dispăruseră în interiorul unui nor maroniu, cenușiu, iar apa curgea din coate. Aerul din jurul ei era agitat, plin de decăderea platilor de maree.

Leșin putea vedea venele ieșind în evidență pe gâtul încordat al lui Aranict, putea vedea mușchii umerilor ei încordați. Iar Atri-Ceda era tras încet înainte – orice se afla în interiorul acelui nor învolburat căuta să o tragă în mabele.

Într-o parte, Precious Thimble era în genunchi, țipând fără încetare.

Îl văzuseră pe Brys Beddict, acolo, deasupra primului terasament de pământ – văzuseră pietrele ridicându-se din pământ în jurul lui, împingându-se în sus prin pământ și stânci, aproape negre de nămol și murdărie. Văzuseră armura și îmbrăcămintea prințului dezintegrandu-se, iar apoi pe pielea palidă a bărbatului roiuri întunecate – tatuaje, rune – ieșind doar pentru a fi smulse, învârtindu-se sălbatic în jurul lui, apoi năvălindu-se, lovind în Forkrul Assail.

Și apoi, ca într-un vârtej, Brys Beddict a dispărut într-o întuneric învolburat, atât de dens încât să fie de nepătruns. S-a întins, devorând menhirele uriașe.

Aranict începu acum să urle – era trasă înainte – și Faint înțelese brusc. *Ea îl are. Ea îl stăpânește pe prinț! Zeii de jos* -

Faint se clătină spre Atri-Ceda – dar ceva a rezistat cu o presiune devastatoare, un frig amar, iar ea a fost aruncată înapoi, gâfâind, scuipând sânge. Pe mâini și genunchi, ea și-a ridicat capul și s-a uitat peste el.

Majoritatea brațelor lui Aranict dispăruseră în interiorul norului. Și acum Faint putea distinge cuvinte în strigătele lui Atri-Ceda.

'Mael! La naiba cu tine! Ajutați-mă!'

Faint se târă până la Precious Thimble. — Încetează cu țipătul ăla, vrăjitoare! Uită-te la mine! Nu, aici, uită-te la mine!

Dar ochii care se fixau pe Faint aparțineau unei femei nebune. 'Nu o pot ajuta! Nu vezi asta? Ea a mers prea departe – prea adânc – cum este chiar în viață? Este imposibil!' Prețiosul Degetar s-a îndepărtat, scrâșnind ca un crab. 'S-a pierdut! E pierdut pentru totdeauna!'

Faint se uită la vrăjitoare, în timp ce cuvintele se scufundă încet. *Dar asta nu este corect. Nu o dragoste ca asta - nu! Nu o poți lua - nu îndrăzni să-l omori!* 'Prețios! Ce pot sa fac? A ajuta? Spune-mi!'

'Nimic!'

Du-te la Hood atunci .

Se întoarse, trăgând un pumnal. *Mael este un zeu bătrân, dar Aranict trebuie să înțeleagă asta. El nu poate răspunde la această rugăciune, nu așa cum este acum. Nu voi sta aici să văd această dragoste murind. nu voi* . Lama tăie o tăietură strălucitoare de-a lungul brațului ei stâng și apoi, bâjbâind să ia cuțitul în mâna stângă, ea ciopli adânc în diagonală antebrațul drept. Forțându-se înainte, întinse mâna spre Aranict.

Mael — ia-mi sângele în ofrandă. Doar ia-o!

Presiunea a încercat să o respingă, dar ea a împins mai tare - și apoi a trecut, zvâcnindu-se, incapabil să respire, frigul zdrobindu-o - și-a văzut sângele curgând ca sub apă, l-a văzut învârtindu-se pe curenți - atât de mult. — aproape că l-a pierdut din vedere pe Aranict.

Disperată, simțindu-și oasele trosnind, Faint s-a împins mai aproape, a întins mâna și a luat Atri-Ceda într-o îmbrățișare.

Mael... nu îndrăzni... nu îndrăzni să-mi spui că nu este suficient .

Precious Thimble se uitase, neîncrezător, în timp ce Faint se străduia să ajungă la Aranict. Sângele ei era un nor gros, ondulator, care curgea din ea, încovoiindu-se pentru a se învârti în norul întunecat. Părea să nu aibă sfârșit.

Cineva o apucase pe vrăjitoare – brațele puternice se închideau în jurul ei, ridicând-o de la pământ. Răsucindu-se acum, ea ridică privirea.

Chipul lui Amby Bole era aproape de nerecunoscut. — Aceasta este magie proastă, spuse el.

„Salvează Faint! Salvează-o!'

Dar bărbatul a clătinat din cap. — Nimeni nu poate locui acolo.

— Salvează-o, Amby! Pentru dragostea mea, salvează-o!

Încruntarea lui s-a adâncit, pleoapele i-au fâlfâit brusc și el a întâlnit ochii ei. 'Ce?'

'Mă vrei? Sunt al tău, la naiba, salvează-l pe Faint!

Bole a aruncat-o jos, cu chipul întunecat. „Toată distracția sa încheiat cu tine! Nu te vreau, vrăjitoare! Nu vreau să te mai văd vreodată!

Precious se uită la el, apoi ea mârâi. — Te voi urmări, Amby! O să te vânez, indiferent unde te duci! An de an, te voi urma, jur! Nu există unde să fugi – mă înțelegi? Nicăieri!'

'Vă urăsc!'

— Singurul loc în care ai putea spera să scapi de mine — este *acolo* ! iar ea arătă spre acel nor ondulator de sânge care acum îi întuneca pe Faint și Aranict.

Amby a făcut să plângă un animal, s-a învârtit și a alergat cu picioarele grele – direct în norul purpuriu.

Prețiosul Degetar a căzut înapoi. *Zei de jos, dar omul acela e prost!*

— *Stai, iubirea mea* , șopti o voce aproape de urechea lui Faint. Unele legi chiar și *un Bătrân Dumnezeu nu le poate sfida cu ușurință. Dar el încearcă* .

Faint simți că viața o părăsește. Stătea întinsă lângă picioarele lui Aranict – le simțea reci ca niște bare de gheață. Avea ochii deschiși? Tot ce putea vedea era roșeața propriului sânge. — Cel mai dulce, tu ești?

ai *o senzație romantică. Ce lucru de făcut!* '

'Mor.'

' *Se pare. Regreți momentul tău de nebunie?* '

Faint a clătinat din cap – sau a încercat. — Numai dacă eșuează.

' *Ei bine, cât de des regretăm succesele?* '

— E de ajuns, scumpo? Este tot ce am.

, prostule, bineînțeles că pare mult – și dacă mai stai aici, sigur vei sângera. Acum, aș vrea să vă pot ajuta - aș vrea să vă pot ajuta pe amândoi, dar sunt doar o fantomă. Ei bine, nici măcar asta. S-ar putea să fiu doar o voce în capul tău, Leșin, născut dintr-o vinovăție bizară și greșită .

— Oh, mulțumesc pentru asta.

Un picior i-a izbit capul, pe jumătate uimind-o, iar ea s-a zbătut slab în timp ce mâinile îi bâjbeau corpul, închizându-se pentru scurt timp de unul dintre sânii ei înainte de a merge mai departe – și apoi înapoi pentru o a doua strângere.

Brusc, cineva o ridică din nămolurile noroioase, aruncând-o peste un umăr osos. Ea a simțit că o mână s-a strâns și apoi a părăsit coapsa, a simțit degetele atingându-i genunchiul când brațul se întindea.

Un mormăit adânc părea să treacă prin Faint și ea simți că picioarele străinului alunecă brusc, ca și cum ar fi fost trase de o presiune inexorabilă – apoi călcâiele se plantară ferm și – imposibil – îl simți ridicându-se înapoi împotriva curentului. Un pas, apoi altul. O alta …

Amby Bole reapăru din norul purpuriu, Faint atârnând moale peste un umăr. Celălalt braț al lui era întins înapoi în spatele lui și Precious îl văzu încordat, îl văzu aplecându-se tare, apoi din nor a ieșit Aranict, ținut de spatele gulerului ei, iar după ea - forma goală a lui Brys Beddict.

Norul a izbucnit, s-a destrămat într-un val de apă înghețată.

Cele patru siluete căzură la pământ, Faint rostogolindu-se aproape până la genunchii vrăjitoarei. Prețiosul Degetar se uită în jos și văzu sângele încă pompând din brațele tăiate ale femeii. Își închise mâinile tremurânde pe ambele încheieturi, vrăjile de vindecare ieșindu-i pe respirație.

Soldații se repeziră. Strigăte au umplut aerul.

Mâinile lui Precious Thimble se strânseră pe răni, dar acum nu mai erau decât cicatrici sub palmele ei, iar ea putea simți pulsul lui Faint. *Dar... dumnezei, este acolo - o simt. Este... slab* . Un chicot brusc i-a scăpat – dar asta a fost doar ușurare. Ea a urât întotdeauna jocurile de cuvinte. Femeile potrivite au făcut-o. Ea se încruntă la cicatrici. *Stai, de unde am* acea *putere?* Privind în sus, o văzu pe Amby Bole zăcând nemișcată pe

pământul noroios. Dincolo de el, soldați s-au înghesuit în jurul lui Aranict, care a îngenuncheat împreună cu prințul ei, legănându-i capul în poală.

Și apoi Precious Thimble zări o mișcare de la una dintre mâinile lui Brys, de sub mantia pe care cineva o aruncase peste el.

nu pot sa cred .

Leșin agitat, gemu, ochii deschizându-se, privi nevăzând o clipă, apoi se concentra asupra vrăjitoarei. Ea se încruntă încet. 'Nu sunt mort?'

'Nu. Tocmai te-am vindecat. Atri-Ceda a reușit și el. La fel a făcut și prințul. Sângele tău a cumpărat trecere – deși cum acel piș apos pe care îl numești sânge a trecut vreodată în fața unui zeu bătrân, nu voi ști niciodată.

— Ce... dar cum? Cine ne-a salvat? Cine ne-a târât liber?

Tuse brusc de unde zăcea Amby Bole întinsă.

Precious Thimble clătină din cap. — Singurul care ar putea, Faint, un idiot din Blackdog Swamp.

Zecile de menhire care izbucneau din terasamentele din jurul Prințului Brys Beddict rupseseră terasamentul timp de șaizeci de pași, alungând soldații luptători din picioare – trupuri prăbușindu-se în tranșee chiar dacă mormane enorme de pământ și pietre se revărsau, îngropând zeci de vii.

Ve'Gath de sub Grub a ales să scape de haos, sărind înainte, peste tot șanțul și a aterizat aproape de locul în care se afla Forkrul Assail. K'Chain Che'Malle își spulberase halebarda cu ceva timp mai devreme, iar acum mânuia un topor cu două lame într-o mână și un șoimi în cealaltă.

Forkrul Assail stătea cu fața întinsă ca în agonie, înclinat pe spate, ochii închiși și gura larg deschisă. Când Ve'Gath a avansat, nu a dat niciun semn de conștientizare. Doi pași repezi și șoimii se legănă în jos, luându-l pe Pure nemișcat între umărul drept și gât. Lama s-a sfâșiat prin piept, s-a rupt într-un jet de cioburi de os.

Celălalt Ve'Gath își urmase rudele și acum intră din stânga. La o clipă după primul atac al lui Ve'Gath, securea sa grea cu o singură lamă s-a izbit într-o parte a capului Assailului într-o explozie de fragmente de craniu și sânge.

Forkrul Assail s-a prăbușit în ruină roșie.

Chiar și în timp ce Grub se străduia să învârtească fiara, două certuri grele șuieră - între el și capul lui Ve'Gath - și loviră în lateral celuilalt Ve'Gath. Impactul a clătinat reptila uriașă, iar apoi aceasta a căzut, picioarele din spate ascunzând aerul.

'Înapoi! Înapoi peste!'

K'Chain Che'Malle a izbucnit în mișcare, sprinten pe lungimea bermei - cincisprezece, douăzeci de pași, apoi s-a învârtit în mijlocul mulțimilor de Kolansii în primul șanț. Armele au căzut cu ciocanul, au

tăiat și au tăiat o potecă împrăștiată de măcel care trecea de cealaltă parte.

Lamele de stiuca aruncau o privire peste armura care cuprindea picioarele lui Grub si incingea soldurile lui – si apoi zguduira pe partea cealalta, castigand liber peste ceea ce ramasese din primul mal.

Grub se uită în jur după prinț – pentru orice ofițer – dar haosul domnea din toate părțile.

Căzuse Brys? Nu era de unde să știm.

Dar Grub i-a văzut acum pe soldații Letherii ridicându-și capetele, i-a văzut urmărindu-și drumul zgomotos prin partea din față a forțelor în război – privind pe Ve'Gath îndepărtând atacatorii din calea sa cu mișcări devastatoare ale armelor cu lame.

Ei se uita la mine .

Dar nu știu nimic .

Prost! Nimic decât o viață de război! Uită-te bine - decide ce trebuie făcut! Răsucindu-se în șa, cercetă panta de urcare din stânga lui, miji la succesiunea de trepte fortificate – și văzu soldații curgând din cele mai înalte poziții.

Dar între ei și Letherii... *patru tranșee. Nu, acest lucru este imposibil. Am pierdut o treime din armată numai împotriva acestui prim șanț!*

Grub s-a confruntat din nou cu rândurile Letherii. 'Retrage!' el a strigat. — La ordinul prințului, retrageți-vă!

Și a văzut, pe tot frontul, soldații Letherii dezlegandu-se, scuturile ridicate când se dădeau înapoi, alții târând cu ei tovarăși răniți.

O altă ceartă a șuierat în trecut — prea aproape. Înjurând, Grub a lovit cu piciorul în părțile laterale ale Ve'Gath. — Jos de pe creastă – de-a lungul frontului – pune armele alea deoparte și găsește-ne niște scuturi! Mai bine, ridică câțiva dintre răniți — cât mai mulți poți transporta!

Fiara a derapat pe panta, s-a redresat și, rămânând jos sub acoperirea primei berme, a început să-și croiască drum printre grămezi de cadavre.

Grub se uită în jos la măcelul teribil. *Îmi amintesc pe perete și pe acel om și pe toți cei care au căzut în jurul lui - s-a luptat și s-a luptat, până l-au biruit, l-au doborât, apoi a fost o cruce și a fost bătut în cuie și corbii s-au învârtit și au țipat și a cazut din cer* .

Îmi amintesc de bătrânul pe cal, întinzându-se să mă ia - și de felul în care s-a întors în afara porții, pentru a privi înapoi - de parcă ar fi putut vedea tot drumul pe care am ajuns noi - drumul însângerat pe care m-am născut, unde am luat viață .

Îmi amintesc lumea aceea. Nu-mi amintesc de altul .

Toți soldații curajoși, eu sunt al tău. Am fost mereu a ta .

Contraatacul Kolansii din partea trupelor staționate în următoarele două tranșee a întâlnit înaintarea legionarilor Saphii și Evertine într-o avalanșă de furie de fier. Se rostogoleau în jos odată cu

panta, de-a lungul pistelor largi de coborâre sau în sus și peste berme, se izbiră de forțele Bolkando ca o furtună de pumni împânziți. Cu toată furia sălbatică a Saphii, ei nu erau suficient de blindați împotriva infanteriei grele, iar soldații Evertine nu au putut să închidă un zid de scut solid cu Saphii în mijlocul lor.

Primele linii au fost copleșite, împinse sub picioare, iar întregul front Bolkando s-a răsturnat înapoi, cedând încă o dată a doua bermă și apoi primul șanț și, în sfârșit, primul banc de terasamente. Pe măsură ce inamicul câștiga avânt, legiunea a fost împinsă și mai departe înapoi.

Aproape niciunul dintre Saphii nu mai rămăsese până atunci și, în timp ce Kolansiii se rostogoleau pe un teren plan, s-au repezit peste, doar pentru a se ciocni cu legionarii. Au întâlnit un perete de scut solid. Impactul a trimis corpuri și arme în aer, iar zdrobirea a făcut ambele părți să se retragă, înainte de a se închide din nou în lupte sălbatice.

Regina Abrastal, încă călare, cu sabia și antebrațul pictate cu sânge, și-a forțat încărcătorul să se îndepărteze de marginea interioară a liniei Evertine - botul animalului țâșnea sânge dintr-o mușcătură frenetică pe o față cu vizor, iar flancurile posterioare erau tăiate prin placare. , împroșcând sânge cu fiecare creștere musculară. Dar îi simțea bătăile inimii și știa că calul ei nu se simțise niciodată mai viu decât în acest moment - îi era imposibil să nu rânjească la bucuria teribilă din fiara pe care o călărea. Imposibil să nu se trezească împărtășindu-l.

Cu toate acestea, ajunseseră la punctul central - și privind spre vest, ea a văzut forțele Letherilor retrăgându-se din asalt, deși salvele lor de onagre au continuat fără încetare.

Pura făcuse așa cum se așteptase ea - căutând să-și rupă stăpânirea aici, forțându-i pe Letherii să se îndepărteze de orice speranță de a mărșălui spre Turn prin blocarea văii - dar numai dacă ar putea reuși să întoarcă Legiunea Evertine.

Ea a călărit cu greu până în spatele legiunii ei.

Încă ținute în rezervă, rândurile Barghast pregăteau armele, iar Abrastal îl zări pe Warchief Spax, care stătea în vârful unui mic deal de provizii și se străduia să vadă peste rândurile Evertine în fața bătăliei. L-a văzut întorcându-se spre ea auzind bătăile copitelor calului ei.

Ea s-a oprit în fața lui.

— N-am mai înotat niciodată într-o mare de sânge până acum, Firehair. Cum a fost?'

Regina și-a aruncat privirea în jos pentru a se vedea spumătă de sânge. Ea și-a scuturat sabia clar. — Cât de repede se mișcau acei Perish? ea a intrebat.

— Un clip bun — aproape la fel de rapid ca o trupă de White Faces din raid. Dacă le-a mai rămas ceva după ce au abordat partea văii, ar trebui să fie aproape pe poziție – dar Alteță, ați văzut câți se îndreaptă spre ei. A scuturat din cap.

— Pot chiar să le încetinească?

Șeful de război a ridicat din umeri. — Presupun că depinde de întinderea terenului. Dacă este un front larg pe care trebuie să-l țină... nu, abia îi vor încetini.

Abrastal blestemă pe sub răsuflarea ei în timp ce își învârtea montura. M-am gândit furios o clipă, apoi a dat din cap. 'Foarte bine. Șef de război, ia-ți războinicii și Teblorii și mută-te cu toată grabă pentru a-i sprijini pe Perish — orice poți face, înțelegi?

— Ne trimiteți la moarte, Alteță.

— Da. Și-a dezvăluit dinții la el. — Îți arăt moneda mea. Arată-mi dragostea ta.

— Nu mă plângeam, doar spuneam.

— Vă vom ecraniza aici.

— Înălțime, nu poți rezista împotriva acestui contraatac – putem vedea asta.

— Vă vom controla atâta timp cât este nevoie, spuse Abrastal ferm. — Acum pleacă, șef de război.

„Dacă nu ne mai întâlnim, Firehair, ar trebui să-ți spun” – și Spax a sărit jos din mormanul de provizii – „M-am dus și am doborât-o pe fiica ta”.

— Zei de jos!

— Vei avea ani de îndrăzneală pentru acel micuț — o vei ști pentru a mea, pentru că are ochii mei.

— Pleacă doar de dragul lui Errant!

Râzând, Spax și-a ridicat toporul și l-a fluturat în cerc deasupra capului.

Ca una, Fețele Albe s-au aruncat în mișcare – spre est.

Impresionată în ciuda ei, Abrastal a privit în tăcere o clipă.

Spax îi urmărea privirea. — Da, trăim pentru asta, Firehair. Vă promit că vom da o socoteală bună despre noi înșine. El ridică privirea

spre ea. „Cântați cântece despre noi și amintiți-vă să le spuneți poeților voștri de la curte, acesta este Gilk cu un k”.

Ea se încruntă la el. — Cum altfel ar fi, prostule?

— Să-ți fie bine, regina mea, spuse Spax, făcând o plecăciune chiar și când se întoarse.

Când trăsese o duzină de pași, Abrastal strigă: — Spax!

Șeful de război privi înapoi.

„Băiat sau fată, mă voi asigura că poartă numele tău – dar asta este singura favoare pe care o vei primi!

Zâmbind, Barghast a fluturat cu arma, apoi a plecat din nou pe drum.

A privit Teblorul căzând lângă masa de Fețe Albe, apoi s-a întors pentru a-și studia legiunea.

Destul de sigur, erau alungați înapoi - aceste Kolansii grele erau orice decât moi. Abrastal și-a ajustat strânsoarea pe sabia din mână, a luat din nou frâiele. *Să-i facem să-și amintească de noi* .

Era pe cale să-și dea calul cu piciorul înainte când un călăreț a tunat în stânga ei. — Înălțime!

Abrastal se uită cu privirea. Un Letherii blestemat! — A fost o călătorie lungă – ce veste?

Mesagerul – un Bluerose Lancer – salută. — Felicitații din partea prințului, Alteță...

— Felicitații? Zeii mă iau – scuze, continuă.

— Înălțime, Purul Forkrul Assail a murit. Doar Assail de sânge amestecat rămâne la comandă. Prințul vă informează prin prezenta că și-a dezlegat forțele de pe pozițiile Kolansii. Și că și-a stabilit apărări săpate de-a lungul liniei de onagru pe fundul văii și va angaja acolo o treime din forțele rămase...

— Scuză-mă, un al treilea?

Letherii dădu din cap. — Prințul vă roagă să vă informeze, Alteță, că se îndreaptă spre poziția dumneavoastră.

Abrastal se uită în jur, apoi înjură. — Ia-ți o clipă să-ți odihnești calul, domnule, apoi călărește cu toată graba înapoi la Prințul Brys. Anunțați-l că ar fi bine să se grăbească.

Dar mesagerul nu era interesat să se odihnească, și-a făcut roată calul obosit și a pornit la galop.

La naiba, dar lancii ăia știu să călărească. Și la naiba, tinere, dacă supraviețuim amândoi, o să te fac cu o plimbare pe care nu o vei uita niciodată .

Abrastal oftă, apoi se scutură. Cu un mârâit scăzut, ea a dat calul înainte. „Standardul meu în față! Hai cu tine, urmează-ți blestemata regina!

Cineva găsise îmbrăcăminte și armură pentru prinț. Cu Aranict aproape de el, el stătea pe teren înalt și își urmărea trupele roiindu-se să se înrădăcineze de-a lungul liniei onagrilor. Rândurile de soldați

mutau răniții înapoi pe targi, în timp ce încă alții recuperau armele utile de pe câmp. Și supravegheând totul, un tânăr călare pe un K'Chain Che'Malle.

Brys încă se lupta să-și recapete – nu știa cum a reușit Aranict să-l salveze sau cum a supraviețuit ea măcar la coborârea ei în acea rădăcină fără viață. În timp ce era încă pe jumătate conștient, auzise fragmente de conversație și se părea că cei trei străini, Faint, Precious Thimble și Amby Bole, au avut toți o mână de ajutor în învierea lui. Și apoi prinsese numele *Mael* .

Bătrâne, îți datorăm atât de mult. De ce suntem Beddicts atât de importanți pentru tine? Dar... nu pentru mine ai făcut asta, nu-i așa? A fost pentru Tehol. Alesul tău muritor, cel pe care l-ai fi dorit ca propriul tău fiu .

Stai linistita, nu ma plang .

Cineva i-a adus o cârmă și el a luat-o cu un semn din cap recunoscător. L-a tras și a prins clema.

Un ofițer s-a înghesuit aproape. — Domnule, v-am găsit un cal – le-ar face bine trupelor să vă revedă cât mai curând posibil.

Brys clătină din cap. — Oaspetele nostru din Malazan are lucrurile bine în mână, locotenente.

— A dat ordine în numele prințului, domnule!

— Un lucru inteligent de făcut, în aceste circumstanțe. Poate că este tânăr, dar are o prezență pe spatele acelei șopârle. Din acest moment înainte, el va fi considerat cel de-al doilea meu – să explice acest lucru tuturor celorlalți ofițeri.

'Da domnule.'

Brys aruncă o privire spre a vedea că un cal fusese adus înainte.

Aranict a spus: „Totuși, iubiților, ar fi bine ca ei să te vadă".

„Sunt tentat să-l plasez pe Grub la comanda forței noastre de salvare", a răspuns el. Când ea se apropie, el ridică o mână. „Nu sunt *recuperat* – simt la fel de probabil să cad de pe cal, precum să rămân pe el. O, mă voi ridica, și atâta timp cât fiara nu se mișcă sub mine, de ce, ar trebui să decup o siluetă izbitor de inspirată. A aruncat o privire spre standardul imperial și a tresărit. — Atâta timp cât nimeni nu se uită prea atent. El întinse mâna și o apucă de mână. „Aranict... Mă bucur că ai luptat pentru mine".

— A fost Mael, spuse ea. — Și sângele lui Faint. Și atunci, dacă nu pentru Amby Bole, tot am fi eșuat.

— Te vei gândi mai puțin la mine dacă aș alege să rămân aici, comand aceste apărări?

— Brys, dacă ar fi trebuit, te-aș fi legat ca să te țin aici. Aproape de mine. Nu te salvăm doar ca să te vedem căzând într-o săgeată rătăcită – nu, stai înapoi, dai ordine și lași restul în seama tuturor.

El a zambit. — Ai început să arăți o latură încăpățânată, Atri-Ceda.

'Idiot.' A aprins un băț de frunză. „Singurul lucru care tocmai a început este că îl observi – dar asta face ca prima îmbujorare de dragoste să fie atât de periculoasă și, odată ce dispare și începi să vezi din nou clar, de ce, e prea târziu.”

Încă zâmbind, luă frâiele și puse un picior în etrier, trăgându-se până să se prăbușească în șa cu un geamăt scăzut.

Din toate părțile s-au ridicat voci când l-am văzut. Făcând o grimasă, Brys se îndreptă, apoi ridică o mână cu mănușă. vuietul și-a dublat intensitatea.

Îl văzu pe Grub urcând panta spre el. Băiatul nu mai semăna prea mult cu un băiat. Era stropit cu sânge uscat și de undeva găsise o lance Bluerose, iar vârful ei de fier înotase în sânge nu demult.

— Prințul Brys, nu te cunoșteam, adică...

— Mai este puțin timp de pierdut, intervin Brys. „Vă pun comanda forței de ajutorare. Sunt aproape adunați – de fapt – miji el spre est – se pot scutura în marș – Bolkando pierde teren. Condu-i, comandante, și grăbește-te.

salută Grub. — Domnule, când vom închide, pot merge înainte.

— S-ar aștepta vreunul dintre noi altfel? întrebă Brys. — Doar nu te lăsa ucis.

Dând din cap, tânărul Malazan a dat cu piciorul în flancurile Ve'Gath-ului, iar fiara uriașă s-a rotit și a pornit.

Faint îi studie pe apărătorii de vizavi, urmărindu-se cum se regrupau, atrăgând întăriri de la terasamentele superioare. — O să-și rupă acoperirea, mormăi ea. — O să ne taxeze.

Precious Thimble aruncă o privire. 'Ce? De ce ar face asta?

— Pentru că cei mai mulți dintre noi se îndreaptă spre est, pe vale – nu ne pot lăsa să urmărim propria lor forță de salvare. Trebuie să-i distrugă atât pe Letherii, cât și pe Bolkando.

Privirea vrăjitoarei năvălea înainte și înapoi de-a lungul apărărilor grăbite ridicate de Letherii. „Suntem mult depășiți numeric”.

— Nu ai fost atent? Costurile de agresiune dragă — suntem pe cale să întoarcem jocul cu ei și nu le va plăcea.

— Numai cei cu sânge amestecat sunt cei care îi țin să lupte, spuse Precious pe sub răsuflarea ei.

'Ce? Ce ați spus?'

— Sunt sângele amestecat, care se hrănesc din acest blestemat – folosindu-l pentru a-i înclina pe Kolansii la voia lor. Mă îndoiesc că s-ar lupta atât de greu fără el.

— Acum spui toate astea! Faint se uită în jur, îl văzu pe prinț așezat pe un cal la douăzeci de pași depărtare, cu spatele la ei, în timp ce observa companiile care pleacă. Făcând un pas înainte, Faint s-a împiedicat ușor, și-a revenit. Dar capul i se învârtea. 'Ce este în neregulă cu mine?'

— Pierderi de sânge, se răsti Precious Thimble.

Sâsâind de frustrare, Faint se îndreptă — încet — către Brys Beddict. *Găsiți blestemații de sânge amestecat. Îndreptați câțiva onagri spre ei. Rupeți-le în bucăți. Și această bătălie este încheiată* . — Prințul Brys!

Bărbatul întoarse capul.

Faint a șochetat înainte. — Un cuvânt cu dumneavoastră, Alteță…

Urcarea pe o parte a unei văi la fugă și în armură completă i-a lăsat pe Perish să se clătinească odată ce ajunseră în vârf. Inima bătând în cușca pieptului lui, Syndecan s-a îndepărtat de ceilalți și apoi s-a oprit, studiind întinderea pământului.

La dracu. Totul e un rahat .

La patruzeci de pași era un drum înălțat, care mergea paralel cu valea, cu latura abruptă îndreptată spre ei, acoperită de pietre uzate de apă. Între mijloc se afla o fâșie de câmp brăzdat, lăsat în pârghie timp de doi ani sau mai mult. La dreapta, la o sută de pași, se înălța un grup de clădiri – fermă cu vedere la câmp, grajduri publice și han cu fața la drum.

Syndecan a continuat, privind sumbră panta ascuțită a marginii drumului. Ajungând la el, și-a învelit sabia și s-a grăbit spre vârf.

Dincolo de drum, câmpurile neplantate s-au întins pe cel puțin o treime de legă, despărțite de garduri vii cu ziduri formând un mozaic haotic. — Acum e mai bine, mormăi el. Nicio armată nu ar fi fericită să treacă asta – numai zidurile le-ar încetini, deoarece erau la fel de înalte pe cât era un bărbat. Periștii s-ar putea împărți în jumătate de cohorte și s-ar putea lupta una după alta, iar până când Kolansiii vor câștiga prin bătălia de la Spire ar fi trecut de mult.

Totuși, părăsește drumul și pe această parte. Destul de îngust, dar unde îmi ponderez apărarea? Drum sau câmp? Și cum rămâne cu această infernală bancă de piatră? Nu o pot apăra, merită un dracu. Acestea fiind spuse, încercarea de a o încălca ar fi un coșmar - până când vor câștiga. Așa că arunc o cohortă la cinci pași înapoi de la rând, așteptându-i. Le îmbuteliem, nu le lăsăm să se scurgă în lateral. Va funcționa. Va trebui să .

Mâinile pe șolduri, se întoarse, privi în jos la Cârmele lui Gri. Înfășurați, cei mai mulți dintre ei aplecați sau în genunchi, înghițind aer ca un crap de plajă. Arătă spre clădiri. — Răniții merg acolo. Cuttere în drum — instalați cât de repede puteți. Restul dintre voi, beți ultima apă dacă nu ați făcut-o deja. Mestecați niște alimente în timp ce sunteți la ea. Vom ține drumul și această parte a lui - în mare parte. Vreau două cohorte pe cealaltă parte, în caz că trimit pe cineva așa. Dacă o fac, fă-i să plătească, frați și surori. Acum, mărșăluiește la douăzeci de pași de clădiri și formează-te acolo sus.

Nici măcar un geamăt când Periții se ridicau din nou și porneau de-a lungul câmpului ondulat și înnodat de buruieni.

Întorcându-se, Syndecan privi spre drum.

A fost o strălucire de puncte de știucă?

Se uită înapoi la Grey Helms. 'Pas plin de viata! Inamicul văzut pe drum! *Lupii ne păstrează această zi* .

High Watered Festian făcu un gest, urmărind cum coloanele se prăbușeau de pe drum pe partea interioară, rupându-se când intrau în câmpurile gard viu. A văzut echipaje care se grăbeau înainte cu târnăcoape pentru a se asigura că porțile de trecere prin pereți erau funcționale.

La șapte sute de pași pe drum, îl putea vedea pe blestematul Perish – dar ei nu mai erau în totalitate câmpurile închise.

Festian intenționa să se blocheze cu înverșunare cu Cîrma Gri, împingând înainte cu greutatea a cincisprezece mii de infanterie grea Kolansii, și apoi să trimită opt mii prin împrejmuiri, pentru a lua drumul în spatele lor. Mai întâi aveau să-i zdrobească pe apărători pe drumul propriu-zis, iar apoi să-i conducă pe restul spre sud, peste câmp, până la marginea văii – unde singura retragere era o prăbușire mortală pe partea abruptă a văii.

Intenționa să lucreze rapid cu asta.

În depărtare, spre est, putea distinge treimea superioară a Spire. Tot ce se afla mai jos, pe urcarea crestă a istmului, era ascuns în nori de praf sau de fum. Vederea l-a înfrigurat.

Și acum Brother Diligence a murit. Ucis de vreo capcană urâtă a vrăjitoriei. Totul ține de tine, soră Reverence. Dar vom învinge. Dreptatea este o sabie fără egal. Mă rog la tine, soră, stai. venim .

Gillimada și-a încetinit ritmul pentru a se potrivi cu cel al Șefului de Război, iar el se uită cu privirea la femeia uriașă în timp ce se străduia să-și respire.

— Am trimis un cercetaș pe drum – sunt soldați pe el.

Spax dădu din cap, dar nu putea să mai descurce. Nu-și putea aminti ultima dată când a condus un raid și, în timp ce războinicii săi zvâcneau în urma lui cu toată ușurința infernală a tinereții, propriile picioare îi aveau crampe, avea o cusătură în lateral și transpirația era. înțepând mușcătura vicioasă pe care fiica lui Abrastal i-a dat-o penisului cu o seară înainte. Faptul că încercase să o rupă cu proprii dinți a fost doar din cauza frustrării și furiei ei de a rămâne însărcinată - nimic de-a face cu el, într-adevăr - și a fost doar ghinionul lui că campionul lui era cel mai apropiat lucru la îndemână. pe care să-și dezvăluie toată furia și nu numai.

— Am putea ataca, sugeră Teblora cu vocea ei stentoriană. 'O surpriza!'

— Putem... putem să-i depășim?

— Teblor poate, dar nu tu. Ei folosesc drumul. E un drum acolo sus. Cercetașul meu a văzut-o și erau soldați pe el. Alergare.'

— Cercetașul tău — a văzut cercetașul tău — pe Perish?

'Nu. soldatii Kolansii! Pe drum. Alergare!'

O, zeii mei blestemati ai Barghast-ului, mă bat în noroi cu voi? Imi place! Cu niște păduri fără creier, de asemenea, pentru companie! — Ai tăiat copaci în ultima vreme, femeie?

'Ce? Fără copaci nicăieri! M-aș lovi la cap dacă ar fi copaci. Mă bucur că nu există copaci! Și ea a râs, doar pentru a da apoi din cap. — Limba ta — este atât de neîndemânatică! A tras brusc aer adânc și din ea a ieșit un flux lin de sunete pe care Spax nu și-a imaginat că sunt posibile de la acest Teblor.

'Ce a fost asta?' a întrebat el când ea a terminat.

„Eu inventez cântece de poezii în propria mea limbă. Sunt faimos pentru asta, hah hah!'

— Vrei să traduci ceea ce tocmai ai spus?

'Nu. Inutil. Ai un cuvânt pentru un gând. Avem multe gânduri pentru un cuvânt! Toți vorbiți prea încet și trebuie să încetinim și noi și ne plictisim să vorbim cu voi oameni!'

Gâfâind, Spax clătină din cap. — Chiar acum — nu mai vorbesc de la mine — deloc!

— Ar trebui să te port?

Oh, și uită-te la mine încercând să trăiesc asta - în fața tuturor războinicilor mei? Ei ar muri râzând, nu contează stiuțele și săbiile inamicilor! — Nici măcar nu mă atinge! mârâi el.

'Hah hah hah!'

Kolansiii au pierdut puțin timp, coborând de pe drum pentru a se forma vizavi de Perish pe câmp, iar apoi, odată ce scuturile au fost încuiate și săbiile scoase, au înaintat, potrivindu-se pas cu pas trupele rămase pe drum.

Syndecan stătea la un rând în spate față de linia frontului. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie cu colegii săi tăietori printre clădiri, acum comanda și locul lui era aici, cu frații și surorile lui.

Erau încă plini de vânt, cu picioarele lăsate sub ei – el cunoștea semnele epuizării musculare și nu avea timp să-și revină complet. *Acest lucru va fi neplăcut* .

Kolansii s-a apropiat de șase pași și apoi au încărcat.

Gillimada se lăsa din nou înapoi. — Există lupte!

— Pentru numele lui Hood, Teblor, poate că suntem lenți, dar nu suntem surzi!

— Ar trebui să ne alăturăm lor de aici?

— Nu decât dacă vrei să lupți pe panta blestemata! Nu, vom trece de toată mizeria și vom veni în spatele lui Perish, apoi vom merge înainte.

— Dar vreau să-i ucid pe cei cu sânge amestecat!

— Poate că vei avea o șansă la asta...

'Nu! Vreau să-l omor imediat! Este important!'

'Amenda! Poți să conduci un contraatac odată ce suntem acolo sus, bine?

Gillimada zâmbi larg, cu dinții uniformi și albi ca zăpada. — Și vom tăia fiecare copac pe care îl vedem!

El se uită cu privirea la spatele ei în timp ce ea se îndrepta înainte. Inima i se simțea gata să izbucnească și se întrebă dacă ar putea, în momentul în care se apropie să lupte – o strângere bruscă în piept sau orice s-a întâmplat când lucrul s-a prins. Era sigur că o să doară. Probabil multe.

Privind în sus, în stânga lui, a văzut praf în creștere și acolo — fulgerul de sulițe sau poate de știuci, sau chiar de săbii. În față, Teblorul scoase un strigăt – iar Spax miji pentru a vedea trupuri alunecând în jos pe pantă, membrele zvâcnindu-se, armele învârtindu-se.

'Trece peste! Trece peste!'

Războinicii lui apăsau în spatele lui. mârâi Spax. — Înconjurați-mă atunci, naibii de toți! Voi ajunge din urmă! Trecură pe ambele părți într-un zgomot de armuri și de arme scoase.

Dragii mei proști, voi toți .

Încă patruzeci de pași, încă zece, cinci, apoi, ridicând privirea, își văzu Barghast-ul zbârcindu-se pe urmele Teblorului, în sus pe malul văii, mulți dintre ei folosindu-și mâinile acolo unde puteau. Iar deasupra lor, Perisul cădea înapoi, se învârte de lovituri, se prăbușește și alunecă în mijlocul războinicilor cățăratori.

Zeii ne blestemă pe toți!

'A urca! Du-te acolo sus!

I-a văzut pe Teblori atingând vârful, i-a văzut plonjând înainte și dispăruți din vedere, cu armele balansând. Și apoi, în spatele lor, primul dintre Gilk, cu armură gri de praf, cu fețele albe curgând de sudoare pătată.

Spax ajunse la bază, urcând în sus. Picioarele îi erau pe jumătate amorțite sub el. Băsiculele urlă de durere pe glezne, călcâie. A tușit praf, a fost aproape doborât de un cadavru care cobora - un Perish, cu cea mai mare parte a feței tăiate - și s-a luptat și mai sus.

Nu există sfârșit acest deal blestemat?

Și apoi o mână s-a întins în jos, l-a apucat de încheietura mâinii și Spax a fost târât pe un teren plan.

Se aflau în mijlocul clădirilor fermei, iar Kolansiii erau pe toate părțile, coborând de pe drum, împingând pâlcuri deformate ale lui Perish înapoi spre marginea văii.

Prima sa vedere despre asta i-a spus că Grey Helms fuseseră flancați și, deși au luptat mai departe, cu o ferocitate demnă de zeii lor, mureau după scor. Gilk-ul său se izbise de această presă, dar chiar și în timp ce făceau acest lucru, mai mulți Kolansii au năvălit înainte, încercuind complet apărătorii - cu partea văii singura retragere posibilă.

Furia întunecată a izbucnit în Spax în timp ce se clătina înainte, pregătindu-și armele. *Am eșuat, Firehair. Fie ca toți zeii mlaștinii să*

putrezească în mlaștina proprie a lui Hood! Ar fi trebuit să plecăm mai devreme – ar fi trebuit să mărșăluiăm cu Perish!

Teblorii formaseră un pătrat solid și împingeau prin inamic, dar nici măcar ei nu erau de ajuns.

Pe drum, Spax a putut vedea elemente masive ale armatei Kolansii pur și simplu mergând înainte, spre est, ignorând ultima țintă vicioasă din dreapta lor.

Nici nu le-am încetinit .

'Retrage! Barghast! Pieri! Teblor! Retrageți-vă - în josul dealului! Înapoi pe deal!

Văzând războinicul și soldatul împleticindu-se înapoi, văzându-i răsucindu-se și revărsându-se din vârf, inima Sefului de Război a simțit rece, îngropată în cenușă. *Gesler, îngrijește-ți flancul. Nu le-am putut ține. Pur si simplu nu am putut* .

Presa războinicilor care se retrăgeau, însângerați și disperați, l-au adunat și toți au alunecat pe cărări zdrențuite înapoi pe panta. A fost tras fără rezistență. *Tot acest drum - pentru asta? Am fi putut face mai mult* . Dar știa că orice poziție ar fi fost condamnată - erau prea mulți Kolansii și au luptat cu o valoare demonică.

Își pierduse ambele arme la coborâre și sufletul lui urlă la oportunitatea acestui lucru. Înclinând capul pe spate, se uită la soare.

Abia era amiază.

În adâncul nopții, în Darujhistan se revarsa ploaia. Karsa Orlong intrase în oraș, iar acum stătea în picioare, cu apa curgând din el, așteptând. Vizavi de el se afla templul, iar jurământul pe care îl făcuse cu atâta mult timp în urmă acum, în intensitatea sălbatică a tinereții, era o căldură în carnea lui, atât de înverșunată, încât credea că poate vedea aburi ridicându-se din membre .

Aproape timp .

Nu văzuse pe nimeni altcineva pe stradă din amurg, iar în timpul zilei, în timp ce stătuse pe loc, oamenii acestui oraș trecuseră, nedorind să-l privească foarte mult timp. O trupă de paznici ai orașului zăbovise o vreme, nervoși, înconjurându-și pe jumătate poziția în care stătuse, cu sabia sa uriașă de piatră sprijinindu-se în jos, cu mâinile înfășurate în strânsoarea ei legată de piele. Apoi pur și simplu au mers mai departe .

Ar fi fost iritat că trebuia să-i omoare și, fără îndoială, ar fi existat alarme, și totuși mai mulți paznici și mai multe ucideri. Dar, în loc să fie plină de morți, lățimea pietruită a străzii din fața lui a rămas neobstrucționată .

Cu ochii pe jumătate închiși, a experimentat din nou ecoul vieții pe care o privise clocotind înainte și înapoi în ziua de acum plecată. S-a întrebat de toate acele vieți, de felul în care puțini ar întâlni privirile semenilor lor, de parcă mulțimile ar solicita anonimatul voit, când adevărul era că toți erau împreună - toți acești oameni, înfruntând aproape aceleași lupte, aceleași temeri. Și totuși, se părea, fiecare era

hotărât să le supraviețuiască singur, sau cu doar câțiva rude și prieteni care le ofereau o loialitate meschină. Poate că fiecare se credea unic, ca o piatră de nod în centrul roții morii a lumii, dar adevărul era că erau foarte puțini care puteau pretinde cu adevărat la o existență atât de esențială .

La urma urmei, a existat un singur Karsa Orlong. Stând aici, vizavi de un templu modest, cu pereți pătați și frize decolorate, stând aici cu soarta lumii în mâini .

Cunoscuse un timp în lanțuri. Trăise în acea casă nenorocită, cu mâinile închise în pumni împotriva sclaviei în care atât de mulți au insistat să locuiască – blând, fără plângeri, acceptând soarta lui. Sa gândit înapoi la cetățenii pe care îi văzuse aici. Atâția trăseseră lanțuri. Atâția merseseră plecați și răsuciți de greutatea lor. Atât de mulți au bătut cu mâinile lor cătușele, crezând că așa trebuia să fie. Transpirați la ordinul altei persoane, mușchii și voința dăruite și acum sunt deținute de cineva care pretinde că este mai bun în toate lucrurile. An de an, o viață întreagă de sclavie .

Aceasta a fost conversația civilizaților și l-a respins pe Karsa Orlong până în miezul ființei sale .

Cine era stăpânul sclavilor? Nimic decât o mulțime de idei crude. Nimic decât un argument înșelător. O înșelăciune de joc între lucruri de valoare, unde unul câștigă și celălalt pierde mereu. Auzise troc, asistat la târgurile făcute și totul avea iluzia corectitudinii și totul se desfășura ca și cum ar fi fost un ritual considerat necesar, făcut fier ca o lege naturală .

Dar unde era bucuria în acea luptă neîncetată? Unde a fost indolența adecvată a prădătorului și câți colți au trebuit să tragă pentru a face această civilizație prețioasă?

Desigur, nu toată lumea a suferit aceeași emasculare și aici s-au adunat în cele din urmă toate minciunile. Cele mai flămânde mauri, cu colții picurând, s-au ascuns în încăperile superioare răcoroase ale moșiilor, în grădinile pline de fântâni ale celor bogați - și aceștia, o, au răsfățat toată indolența pe care și-au dorit-o. În timp ce mulțimile minorilor lor priveau, cu ochii mari și mereu dornici de detalii .

Un zeu rupt și suferind în lanțuri îl bântuise. Îi aruncase arme în cale. Șoptise tot felul de ademeniri. În toată durerea ei disperată, s-a repezit pe o mie de cărări, numai că nu a găsit nici un moment de ușurare binecuvântată .

Karsa l-a înțeles acum pe acel zeu. De ori când fusese înlănțuit, simțise acea panică teribilă, acea frenezie animală de a scăpa. Niciun muritor, om sau Toblakai nu ar trebui să simtă vreodată asemenea sentimente. Nici acum știa că un zeu nu ar trebui .

nu *poate cunoaște compasiunea, de la care a fost luată compasiunea. El nu poate cunoaște iubirea, cu dragostea i-a fost refuzată. Dar el va cunoaște durerea, când durerea este tot ceea ce i se dă* .'

Compasiune. Dragoste. Nu civilizația a dat naștere acestor daruri blânde – deși adepții ei ar putea pretinde contrariul. Nici civilizația nu era cea mai dulce grădină în care astfel de lucruri să înflorească – deși cei prinși în ea ar putea să-și imagineze așa. Nu, din câte vedea, civilizația era un mecanism de nebun care, cu toate bunele ei intenții, a ajuns să capteze darurile blânde, să le înăbușe, lăsându-i să rătăcească în labirinturi doar pentru a muri singuri și în întuneric .

Un mecanism, o construcție în cuști și, în haosul său, sclavii s-au crescut ca muștele – până când lumea însăși a gemut sub asaltul poftelor lor .

— Ai făcut multe jurăminte, Karsa Orlong .

O civilizație era mijlocul prin care prea mulți oameni puteau trăi împreună în ciuda urii lor reciproce. Și acele momente în care iubirea și comunitatea au înflorit, cinicii au coborât ca niște vulturi dornici să se hrănească, iar cerurile s-au acris, iar momentul a dispărut .

Pe inima mea, Karsa Orlong . *Ma auzi? Pe inima mea!* '

Clipind, Karsa a privit în jos și a văzut un bărbat schilod tras pe picioarele lui. Ploaia curgea în jurul lui, țâșnea și se învârtea, iar chipul care se răsucise să-l privească părea că vărsă din ochii orbiți lacrimile lumii .

' *Atunci e timpul?* a *cerut Karsa* .

'O *vei ucide pe toate?* '

Toblakai și-a arătat dinții . *— Dacă pot* .

și *simplu va crește din nou, ca o buruiană din cenușă. Pentru tot ceea ce suntem făcuți să îngenunchem, Karsa Orlong, tânjim să zburăm* .

, rar și nobil și prețios ca porumbeii. Am văzut statuile vechilor eroi în piață, bătrâne. Le-am văzut coroanele de rahat de păsări .

„ Eu... am fost artist odată. Mâinile astea – atât de deformate acum, atât de îndoite și înghețate – poți înțelege? Tot acest talent, dar nicio modalitate de a-l elibera, nici o modalitate de a-i da formă. Dar poate că suntem cu toții așa și doar cei puțini norocoși sunt capabili să găsească calea talentului fără bariere .

— Mă îndoiesc , a *răspuns Karsa* .

Dincolo de lac a bubuit tunet .

Infirmul a tușit . ' *Mă înec. Mi-a plăcut conversația noastră despre meritele civilizatului, Karsa Orlong, dar acum trebuie să mă predau. trebuie să mor. Bolnav. Febril. Nevoile ard prea fierbinte. Ți-am dat cuvintele pe care le vei folosi. Pe inima mea. Pe inima mea* .'

Karsa se uită la forma mizerabilă de la picioarele lui. Și-a pus sabia să se sprijine de peretele din spatele lui, apoi s-a ghemuit .

Chipul schilodului se ridică, ochii nevăzători albi ca niște monede lustruite . ' *Ce faci?* '

Karsa se întinse, strânse scheletul în brațe, apoi se așeză înapoi . *„ Am pășit peste cadavre în drum spre aici ", a spus Toblakai* . Oameni cărora *nimănui nu i-a păsat, murind singuri. În satul meu barbar, asta nu*

s-ar întâmpla niciodată, dar aici, în acest oraș, această bijuterie civilizată, se întâmplă tot timpul .

Fața devastată era întoarsă în sus, ultimele picături de ploaie picurând în timp ce se înghesuia sub capacul oferit de Karsa. Gura a funcționat, dar nu se aude niciun sunet .

' *Cum te cheamă?* a *întrebat Karsa* .

— *Munug* .

' *Munug. În această noapte, înainte să mă ridic și să intru în templu, sunt un sat. Și tu ești aici, în brațele mele. Nu vei muri neîngrijit* .'

' *Tu... ai face asta pentru mine? Un strain?* '

„ În satul meu, nimeni nu este străin – și asta este ceea ce civilizația a întors spatele. Într-o zi, Munug, voi face o lume de sate, iar epoca orașelor se va termina. Și sclavia va fi moartă și nu vor fi lanțuri - spune-i zeului tău. În seara asta, sunt cavalerul lui .

Tremurul lui Munug se stingea. Bătrânul a zâmbit . *„ El știe ”*.

Nu a fost prea mult să iei o siluetă fragilă în brațe pentru acele ultime clipe de viață. Mai bine decât un pătuț sau chiar un pat într-o cameră plină cu cei dragi. Mai bine, de asemenea, decât o stradă goală în ploaia rece. A muri în brațele cuiva - ar putea fi ceva mai iertător?

Fiecare barbar sălbatic din lume știa adevărul despre asta .

În spatele scuturilor lor masive, soldații Ve'Gath din K'Chain Che'Malle au înaintat într-o furtună de săgeți și certuri grele. Impacturile i-au zguduit pe unii dintre ei, certuri zdrobindu-se de scuturi. Alții s-au scuturat, capete, gât și piept răsărind arbori și, pe măsură ce cădeau, rudele lor s-au mutat în sus pentru a le lua locul, iar asaltul reptilian s-a apropiat din ce în ce mai mult de tranșee și redute.

În centrul înaintării, T'lan Imass a rezistat unui potop similar de rachete, dar nu aveau scuturi, iar acolo unde certurile supradimensionate au lovit trupurile s-au spulberat, oasele explodând în cioburi și așchii. Cei care au putut apoi s-au ridicat și au continuat. Dar mulți erau prea zdrobiți pentru a se ridica din nou, zăcând în mijlocul epavei propriilor oase.

Fusiladă ofilită a lovit forțele atacatoare din nou și din nou. Zeci de Ve'Gath au căzut, picioarele lovin, cozile biciuind sau lovin pământul. S-au deschis goluri adânci în liniile T'lan Imass. Cu toate acestea, nu au existat țipete, nici strigăte groaznice de agonie sau groază.

Sora Reverence stătea sus deasupra bătăliei, vânturile atât fierbinți, cât și reci biciuiau în jurul ei și privea cum forțele inamice se împingeau tot mai aproape de soldații ei care așteptau în tranșee și ridicau redute. Vrăjitoria lui Akhrast Korvalain curgând din ea, își ținea strâns infanteriei grele Kolansii, fără să lase loc fricii și îi simțea cum se înrădăcina în timp ce le hrănea foamea. *Nu ceda. Omoară-i pe toți! Nu ceda!* Ei aveau să țină — trebuiau să facă — și apoi High Watered Festian avea să sosească, pentru a lovi flancul K'Chain, împingând adânc o rană de moarte împotriva acestor urâți dușmani de altădată.

Ea a jurat pe sub răsuflare când a văzut mase de vânători K'ell izbucnind de-a lungul laturilor înalte împânzite de stâncă, repezind pozițiile fortificate de onagri - și a privit cum echipajele învârteau frenetic armele grele. Au reușit o singură salvă, zecile de certuri sfâșiind în rândurile Vânătorilor, înainte ca ceilalți să ajungă la baza dealului și să roiască în sus, cu săbiile lor teribile ridicându-se sus.

În timp ce echipajele neajutorate au fost măcelărite, mașinile lor sparte în așchii, sora Reverence a îndepărtat scena din minte. Văzuse zece sau mai mulți vânători K'ell coborând și, dacă fiecare forțuire putea să se potrivească sau să-și îmbunătățească numărul, atunci era mulțumită. Ea s-ar baza pe uzură – nu avea altă opțiune.

Acum că bătălia era în desfășurare, panica ei se potolise, deși uciderea fratelui Diligence încă a provocat valuri de șoc tremurând prin ea. Ea rămânea nesigură cu privire la felul morții lui și asta încă o tulbura; dacă își dădea frâu liber fricii, știa că frica ei se va întoarce. Oamenii erau duplicitari și nesăbuiți – ar fi trebuit să știe mai bine decât să-și subestimeze firea perfidă și înșelătoare. Puterea lui fusese întors asupra lui. Oarecum. Se înecase într-un potop de cuvinte, iar ea nu putea înțelege cum era posibil asta.

Dar în această bătălie de dedesubt, ea nu putea vedea decât *doi* oameni. *Călărind pe Ve'Gath, lângă Abis. Comandă ei? Nu, nu poate fi. K'Chain Che'Malle nu ar ceda niciodată stăpânirii umane. Ei sunt întotdeauna comandați de Matrona lor și nimeni altul. Așa a fost întotdeauna și așa a rămas* .

O matronă formidabilă, totuși, care a dat naștere atât de mulți Ve'Gath. Ea rămâne ascunsă. Ea se sustrage de căutarea mea. Numai asta vorbește despre o putere impresionantă .

Dar când se va face acest lucru, când armata ei va fi distrusă, o voi găsi. O voi eviscera. Această zi este ultima suflare a K'Chain Che'Malle. Nu au mai rămas alte Matrone – sunt sigur de asta. Probabil că au descoperit alianța pe care am făcut-o cu Nah'ruk și așa au venit aici, căutând răzbunare .

Sunt un copil cu o mână de palmă?

Dintre cele patru rase antice, cine a fost întotdeauna cel mai de temut, dacă nu Forkrul Assail?

Ea știa că există și alți puri, pe continente îndepărtate. Și, odată ce puterea lui Akhrast Korvalain a devenit inatacabilă în acest loc, ea avea să caute să-i găsească. Ea îi va invita să împărtășească această putere, iar curățarea ar putea începe cu seriozitate. *Vom dezlănțui o asemenea justiție încât* ...

O suflare rece de aer a cuprins-o în jurul ei și sora Reverence se întoarse de la bătălia de dedesubt. Îndreptându-se spre acel vânt înghețat, ea și-a croit drum peste platformă, în lateral, cu privirea spre mare.

Ceea ce a văzut a uimit-o.

Golful Kolanse se umplea de gheață. Munții, smarald strălucitor și safir, se ridicau din adâncuri și, în timp ce se uita, a văzut apa agitată înălbitoare, a văzut fiecare val înghețat solid. Corăbiile Perish, care fuseseră sparte, zdrobite și înghițite de mare, reapăruseră acum, epava sigilată în gheață - și mai erau corăbii, unele îngropate de mult în nămolurile fundului mării, urcând la suprafață. Imediat dedesubt, galerele și triremele adăpostite ale Kolansii, acum blocate în gheață, au început să se spargă, cocile prăbușindu-se. Sunetul acelei distrugeri, ridicându-se până acolo unde stătea ea, era un cor de detonări, ca de copaci doborâți de vânt.

Întregul golf era acum gheață solidă, suprafața un peisaj înnebunit de stânci translucide, crete, fisuri și zăpadă murdară. Din el s-au revărsat ceață în nori învolburați.

Și, cu glasul de măcinat munți, începuse să se ridice mai sus, înclinându-se, capătul cel mai apropiat ajungând în sus. Cârtița și digul de apă din portul de dedesubt au fost brusc șterse, sfâșiate și zdrobite în grohotișuri – și în timp ce gheața s-a deplasat, ajungând la baza Turnului, sora Reverence a simțit piatra tremurând sub picioarele ei.

Acest lucru nu poate fi!

Omtose Phellack - ce Jaghut îndrăznește asta? Nu! S-au dus! Extincți — nu a mai rămas niciun Jaghut cu acest tip de putere — am fi găsit amenințarea, am fi distrus-o!

Sora Reverence s-a clătinat înapoi de la prăpastie când a simțit Turnul legănându-se sub ea. Inimile bătând cu putere, șoldurile dureroase, ea se împletici pe platformă. Ajungând la poziția ei anterioară, se uită cu privirea la bătălie.

La timp să-i văd pe soldații Ve'Gath revărsând terasamentul.

Creștere! Kolansii — copiii mei binecuvântați — ridică-te să-i întâmpine!

Pumnii strânși, și-a aruncat oamenii în K'Chain Che'Malle.

Lovit într-o parte de un Ve'Gath care se prăbușește, Gesler s-a luptat pentru echilibru în timp ce montura sa se împiedica. Putea să vadă că linia frontului se prăbușise în șanț – și de la nivelurile mai sus, sute de Kolansii se repezi pentru a-și sprijini camarazii asediați.

Îl văzu pe Stormy, trăgându-și securea în sus, cu o cârmă despicată blocată pe lamă. Fața bărbatului era roșie ca barba lui, o furie furioasă asupra lui. Ve'Gath-ul său stătea în vârful bermei, cu propriile sale arme lovindu-se spre Kolansii, care roiau să-l atace.

Nebunul o să se omoare. O va face și el, doar ca să mă deranjeze!

Îi porunci lui Ve'Gath înainte. În mijlocul aromelor învolburate din mintea lui, el a vorbit cu K'Chain Che'Malle. 'Ia acest șanț! Apăsați! Voi toți... împingeți!

În dreapta sa, i-a văzut pe T'lan Imass făcându-și drum printre apărători, depășind redutele. Odată ce au reușit să se încheie în lupta

corp la corp, lupta lor s-a transformat în măcel. Gesler l-a văzut pe Onos T'oolan – armele inamice revărsând din el – mergând înainte, cu sabia de cremene balansând. Părea că merge printr-o ceață de sânge.

Ne arata nemernicii. Desigur, toți suntem carne și oase, iar ei nu sunt. Nimic nu este mai iritant decât un avantaj nedrept pe teren. Cel puțin ei sunt de partea noastră — zeilor, de ce mă plâng?

'Apăsați!'

Avansul Ve'Gath s-a blocat în șanț. Masa imensă de corpuri blindate îi blocase pe uriașii războinici reptilieni - armele lor sfărâmaseră Kolansii, dar mai mulți inamici continuau să sosească. Urcând berma, Gesler a putut vedea că următorul nivel de lucrări de pământ fusese abandonat, toate forțele revărsându-se pentru a lovi în K'Chain Che'Malle. Cu toate acestea, dincolo de acele întăriri, infanteriei rămase au rămas în pozițiile lor. Putea vedea redute înalte pe unghiuri înfilatoare, onagri încărcați și așteptând.

Acest lucru va dura toată ziua .

Mai rău încă. S-ar putea chiar să pierdem .

T'lan Imass luaseră șanțul din centru și căutau acum să lărgească bresa. O salvă de șuruburi grele le-a tăiat rândurile.

'K'ell Hunters - Sag'Churok - avem nevoie de tine în centru - avem nevoie de acei onagri distruși! T'lan Imass se poate deschide larg. Intră în spatele lor — Ve'Gath se află în spate, formează-te în centru și înaintează în breșă!

O săgeată i-a derapat de pe umărul stâng. Înjurând, și-a dat cu piciorul Ve'Gath-ul înainte, în șanț pentru a se alătura lui Stormy.

Măcelul a fost îngrozitor, aproape și plin de trupuri zburătoare, arme tăietoare și înjunghiate. Ve'Gath-ul său a aterizat pe cadavre – deja șanțul era la jumătatea adâncimii sale normale – iar membrele și trunchiurile mânjite au alunecat sub greutatea monturii până când ghearele i-au înfipt pentru cumpărare.

O jumătate de duzină de Kolansii încuiați cu scuturi țineau partea superioară a rampei chiar vizavi, secure cu țepi cu mâner scurt, pregătite – atacau Ve'Gath jos, tăind picioarele și împingând sub burtă. *Așa au făcut malazanii. De ce nu puteau să fie proști acești Kolansii?*

Urlând, și-a condus Ve'Gath-ul înainte.

„ *Ucidem și ucidem și mai mult, și totuși ei nu se sparg. Destriant, acești soldați sunt sub un geas. Forkrul Assail de sânge pur le poruncește sufletele* .'

Kalyth dădu încet din cap. Putea să vadă asta destul de bine – nicio armată nu putea rezista la acest tip de măcel neîncetat. Ea știa că mii de Kolansii căzuseră. Bătălia pentru primele tranșee consumase aproape jumătate de dimineață, iar acum, în timp ce soarele strălucea direct deasupra capului, chiar în mijlocul Străinilor de Jad, K'Chain Che'Malle și T'lan Imass nu înaintaseră decât să zdrobească. ultimii apărători ai celui de-al treilea înrădăcinare.

Abia la jumătatea apărării .

Lângă ea, Matrona Gunth Mach a vorbit într-un amestec de arome. Ve'Gath - *ul meu încep să obosească, Destriant. O mie au căzut și nu se vor mai ridica. Iar acum Gu'Rull mă anunță că mai mulți Kolansii sunt pe drum – pe drumul interior dinspre vest* .

Kalyth se îmbrățișă. Ce să faci, ce să spun? — Atunci Letherii și Bolkando au eșuat.

. *Ei urmăresc, dar sunt mult diminuați și epuizați – nu vor ajunge la timp pentru a ne ajuta. Destriant, este greu să ajungi la Shield Anvil și Mortal Sword. Sunt în frenezie de luptă – iar și iar invocă un nume pe care nu-l cunosc, dar de fiecare dată când este exprimat, ceva tremură în aer. O aromă înțepătoare și bestială* .

Destriant *, trebuie să retragem un element al forțelor noastre pentru a face față acestei amenințări din vest. Trebuie să ajungeți la comandanții noștri umani - trebuie să le spargeți furia și să vorbiți cu vocea rațiunii. Călărește mințile Ve'Gath - ei te vor ghida către ele* .

Kalyth trase adânc aer în piept, apoi închise ochii.

Tatuajele de pe antebrațele lui Gesler ardeau, ca și cum ar fi fost stropite cu acid, dar el abia observă când se aplecă peste umerii lui Ve'Gath înclinat. Nu fusese niciodată atât de obosit, atât de... demoralizat. Inamicul nu s-ar sparge. Inamicul s-a luptat cu furie pentru a se potrivi cu a lui și a lui Stormy și, deși au murit și au murit, au venit și mai mulți.

Un vârf de topor se cufundase adânc în intestinul călării sale, iar animalul murea sub el, dar cumva a rămas în picioare, cumva a continuat să înainteze, cu armele lovindu-l pe inamici.

Se apropiaseră mai mult de centru – spre locul în care T'lan Imass încă împinseră înainte, cu brațele lor neobosite ridicându-se și coborând. Niciodată până acum Gesler nu a fost atât de aproape de vechii războinici strigoi în mijlocul bătăliei, martor la această... implacabilitate devastatoare.

Iar Împăratul avea aproape douăzeci de mii dintre ei la comanda lui. Ar fi putut cuceri lumea. El ar fi putut să facă o astfel de măcel încât să spargă fiecare regat, fiecare imperiu în calea lui .

Dar abia le folosea deloc .

Kellanved - este posibil? Te-ai înfrânt chiar și tu *de măcelul pe care l-au promis aceste creaturi? Ai văzut singur cum victoria te poate distruge, distruge întregul Imperiu Malazan?*

Doamne de mai jos, cred că ai făcut-o .

Ai preluat comanda T'lan Imass - pentru a-i ține departe de câmpul de luptă, pentru a-i feri de războaiele umane .

Și acum văd de ce .

Își ținea încă sabia grea, dar nu mai avea putere nici măcar să o ridice.

Pofta de luptă se stingea – ceva o ataca, o dărâma, departe de ochi, și dintr-o dată roșeața vederii lui s-a fragmentat, a dispărut.

Și auzi vocea lui Kalyth. ' *Gesler. Mai este o armată Kolansii pe drumul interior înalt. Mărșăluiesc rapid – trebuie să ne păzim flancul* .

— Să ne păzești flancul? Cu ce?' Și-a înclinat montura, s-a trântit în timp ce se clătina. — Ah, la dracu, Ve'Gath-ul meu s-a terminat. Și-a tras cizmele de pe etrierii solzilor, a alunecat în jos de pe spatele învelit al fiarei. Aterizează, genunchii i s-au îndoit și a căzut într-o parte. Luptându-se să-și recapete răsuflarea, se uită la cerul ciudat – și ciudat de aglomerat. 'În regulă. Ascultă, Kalyth. Trage-i pe K'ell înapoi și trimite-i acolo, pe toți. Spune-i lui Sag'Churok — îi trimit T'lan Imass. Se forța să se ridice în picioare. — Ai auzit toate astea? Tresări când Ve'Gath-ul său căzu, cu picioarele zguduindu-se, jumătate din măruntaiele lui atârnând în frânghii groase. A văzut viața goală din ochii ei.

' *Da. Gu'Rull spune că trebuie să te grăbești. Este puțin timp* .

— Rhizanul ăla blestemat sa întors în sfârșit, nu-i așa?

Gu'Rull *spune că vine o furtună, Gesler. El spune că l-ai numit* .

— Am ca Hood! Se uită în jur, dar Stormy nu se vedea nicăieri. *O furtuna? Despre ce se întâmplă ea? Orice ar fi, probabil că este vina acel nenorocit cu barbă roșie* .

Blestemând, Sabia Mortală a pornit să-l găsească pe Onos T'oolan. Antebrațele lui, le văzu cu o alarmă slabă, transpirau mărgele de sânge.

Onos T'oolan a tăiat în diagonală în jos, prin trunchiul Kolansiilor vizavi de el, trăgându-și lama liberă în timp ce păși peste corpul mototolit. Un cap de topor i-a izbit coastele pe partea stângă, a sărit, iar el s-a întors și a tăiat prin gâtul atacatorului său, a privit capul rostogolindu-se de pe umeri. Încă doi pași și se afla în vârful celui de-al patrulea berm, războinicii săi venind alături de el.

Privind în jos în șanț, se uită la o masă de fețe răsturnate – toate răsucite de o ură inumană – și armele ridicate în timp ce se pregătea să coboare în presă.

— Prima sabie!

Onos T'oolan făcu o pauză, făcu un pas înapoi și se întoarse.

Malazanul pe nume Gesler se poticnea spre el.

„Gesler”, a spus Onos T'oolan, „mai au mai rămas doar două niveluri – iar numărul inamicilor din acele poziții este mult diminuat. Vom învinge. Atrage-ți Ve'Gath-ul în urma noastră...

— Prima sabie — suntem pe cale să fim flancați spre vest. Am trimis acolo ce a mai rămas din vânătorii mei K'ell, dar nu sunt de ajuns.

Onos T'oolan își coborî sabia. 'Am înțeles.'

— Vom continua aici fără tine, spuse Gesler. „Ați împărțit apărarea în două și, când totul va fi spus și gata, Ve'Gath poate depăși și depăși oamenii – vom lupta până la picioarele scărilor. Vom ataca Turnul.

— Akhrast Korvalain este rănit acum, Sabie Mortală. Tellann este treaz — Olar Ethil este aproape. Se pare că aceasta va fi o zi a puterilor străvechi. Malazan, ferește-te de vocea Purului care te așteaptă în vârful Turnului.

Bărbatul a dezvăluit dinți pătați de roșu. — Odată ce voi ajunge acolo sus, ea nu va avea timp să scoată un singur cuvânt blestemat.

— Îți doresc succes, Mortal Sword. Spune-i lui K'Chain Che'Malle, suntem onorați că am luptat alături de ei în această zi.

Onos T'oolan a întins mâna către adepții săi și, ca unul singur, au căzut în praf.

Sora Reverence a auzit ascensiunea măcinată a gheții împotriva Turnului din stânga ei, în timp ce în fața ei îi văzu pe K'Chain Che'Malle croindu-și tot mai aproape de baza scărilor. T'lan Imass dispăruse, dar ea știa unde se îndreptau - *și High Watered Festian va trebui să le înfrunte. Va trebui să găsească o modalitate de a-i încercui, de a câștiga trecut și de a lovi K'Chain Che'Malle* .

Apoi privi spre cer, unde nori întunecați se construiau aproape direct deasupra capului, formând coloane uriașe, falnice, învinețite de albastru și verde. Ea a văzut fulgere fulgerând din adâncurile lor – iar lumina orbitoare a întârziat să se estompeze. Rămăseseră doi, arzând în mod nasol și, în loc să se diminueze, părea că acele străluciri actinice deveneau din ce în ce mai puternice, adâncindu-se în nuanță.

Deodată, și-a dat seama ce vedea.

Există un zeu printre noi. Un zeu a fost chemat!

Ochii străluceau de foc demonic, iar norii, mereu în masă, găsiră formă, o formă atât de vastă, atât de copleșitoare, încât sora Reverence a strigat.

Strălucirea argintie a colților, norii care se învârte în vârtej de blană întunecată. Falnic, clocotind, transformându-se într-un lucru de mușchi și de furie teribilă, ochii nenorociți ca sori gemeni de deșert. Dominând întregul cer deasupra Turnului, s-a manifestat Fener, Mistrețul verii.

Aceasta nu este o trimitere. El este aici. Zeul Fener este aici!

Cu zorii palidând cerul cenușiu deasupra capului și apa curgând în pâraie de-a lungul jgheaburilor, Karsa Orlong privi în jos la chipul liniștit al bătrânului legănat în poală. A strecurat o mână sub acel cap și l-a ridicat ușor, apoi s-a îndepărtat, așezând-o încă o dată pe pietruiala tare a străzii .

Era timpul .

Se ridică, luându-și sabia. Fixându-și ochii pe tâmpla de vizavi, se îndreptă spre ușa cu gratii .

Orașul se trezea. Cei care se trezeau devreme pe stradă s-au oprit când l-au văzut încrucișându-le în cale. Iar cei care îi puteau vedea chipul s-au dat înapoi .

Întinse mâna spre zăvorul greu de alamă, îl apucă și îl smulse de pe ușa de lemn. Apoi a lovit cu piciorul, zdrobind scândurile ușii ca o aprindere, zgomotul impactului ca un tunet, ecourile lui răsturnând pe coridor dinăuntru. Voci au strigat .

Karsa a intrat în templul lui Fener .

Pe un coridor odată opulent, pe lângă brazierele de flancare – doi preoți au apărut cu intenția de a-i bloca trecerea, dar când l-au văzut s-au strâns din calea lui .

În camera altarului. Fum dens mirosind dulce de tămâie, o căldură care se ridica chiar din pietrele de sub picioare, iar de fiecare parte vopseaua picturilor murale trosnea, clocotea, apoi a început să se înnegrească, se îndepărtează de pereți, devorând imaginile .

Preoții plângeau de groază și durere, dar Toblakai i-au ignorat pe toți. Ochii lui erau ațintiți pe altar, un bloc de piatră cioplită brut pe care se sprijinea un colț de mistreț împânzit cu bijuterii .

Închizându-se pe altar, Karsa și-a ridicat sabia de piatră .

— Pe inima lui .

Când lama a coborât, a zdrobit colțul și apoi a continuat, crăpând piatra altarului cu sunetul tunetului, spulberând blocul în jumătate .

Onos T'oolan auzea plânsul, dar acesta era sunetul a ceva nevăzut, ceva ascuns de mult în sufletele T'lan Imass. Nu se așteptase niciodată să se trezească, nu se așteptase să o simtă din nou. În mintea lui, a văzut un copil, îmbrăcat în carne de muritor, ridicând o față spre ceruri, și acea față era a lui – cu atâta timp în urmă acum. Au existat vise, dar chiar în timp ce s-au stins, băiețelul a plâns cu convulsii înfiorătoare.

Lucrurile mor. Visele cad în praf. Inocența sângerează pentru a uda pământul. Dragostea se așează în cenușă rece. Am avut atât de multe. Dar ne-am predat totul. A fost... de neiertat .

S-a ridicat din nou, pe o întindere largă și plană de pământ unde se aflase cândva un sat. Fusese făcut în mare parte din lemn, iar acel lemn fusese luat pentru a construi motoare de război. Acum au mai rămas doar pietrele de temelie. Drumul înălțat care intra în el a înclinat până a ajuns la nivelul străzii pietruite de la marginea satului.

Rudele lui s-au ridicat în jurul lui și s-au mutat pentru a prezenta un front larg care da spre acel drum, acolo pentru a aștepta armata pe care o puteau vedea acum spre vest. Sunetul a mii de cizme de marș pe pietrui era un vuiet solid sub picioare.

Vom lupta aici. Pentru că luptele și uciderea continuă pentru totdeauna. Și copilul își va vărsa lacrimile până la sfârșitul timpurilor. Îmi amintesc atâtea iubiri, atâtea lucruri pierdute. Îmi amintesc că am fost rupt. Iar si iar. Nu trebuie să existe un sfârșit - nu există nicio lege care să spună că nu se poate încălca încă o dată .

Când a ridicat arma, rudele lui au urmat exemplul. Șapte mii patru sute cincizeci și nouă de T'lan Imass. *O altă bătălie, același război.*

Războiul pe care nu l-am pierdut niciodată, dar nu am știut niciodată cum să-l câștigăm .

Conmoția cerebrală care s-a întins printre norii zgomotoși din spatele lor a clătinat T'lan Imass, un tunet atât de puternic încât le tremura prin oase. Întorcându-se, Onos T'oolan s-a uitat în sus și a văzut o sabie de piatră – o sabie *Imass* – coborând ca și cum ar fi ținută în mâna Străinilor de Jad, incredibil de uriașă, tăind o formă vagă bestială – care apoi s-a *clătinat* .

Tăracii gemeni de purpuriu — *ochi* — au înflorit brusc, parcă s-ar fi umplut de sânge.

Se auzi un vuiet, umplând aerul cu atâta furie și durere, încât a împins întreaga armată a lui T'lan Imass cu un pas înapoi, apoi altul.

Strigătul de moarte al unui zeu .

Și cerurile au izbucnit.

Onos T'oolan a privit valurile de sânge coborând, căzând spre pământ. A privit cearșafurile purpurie rostogolindu-se pe pământ, le-a urmărit rostogolindu-se din ce în ce mai aproape – și apoi, cu încă un vuiet, ploaia a căzut peste T'lan Imass, împingându-i în genunchi.

Capul plecat sub potop, Onos T'oolan gâfâi. O singură respirație. O alta. Și ochii lui, ațintiți acum asupra mâinilor de pe genunchi, s-au mărit încet.

Pe măsură ce pielea ofilită s-a înmuiat, s-a îngroșat. Pe măsură ce mușchii se extindeau.

O altă respirație groaznică, adâncă în plămâni dornici.

De la rudele lui, strigăte bruște. De șoc. De mirare.

Suntem refăcuți. Prin sângele unui zeu ucis, renaștem .

Apoi și-a ridicat privirea, pentru a privi rândurile Kolansii, apropiindu-se repede de poziția lor.

Aceasta... aceasta a fost nepotrivit .

Sângele unui zeu ucis a plouat din cer. În torenți, coborând din norii rupți, acum fără formă. Aerul s-a umplut de vuietul teribil al acelor picături groase, căzând greu ca plumbul topit. Armatele care luptau în apropierea celui mai înalt nivel al istmului au fost zguduite de ploaie. Vastul polit de gheață, care se ridica mereu spre vârful Turnului, curgea acum purpuriu în torenți tot mai mari.

Înclinată sub atac, sora Reverence s-a clătinat spre piatra altarului. Prin ceața carminului, ea putea vedea inima Zeului Infirm – nu mai era un lucru de piatră ofilit și înnodat – acum pulsand, acum plin de viață.

Dar lanțurile vrăjitorii încă o țineau legată de altar.

Asta — asta nu schimbă nimic. Soldații mei vor ține. Încă le am sufletul în mâini. Am lanțurile camarazilor lor căzuți, sufletele lor ucise - toate hrănindu-mi puterea. La picioarele scărilor vor face un zid uman. Și voi lua această putere neașteptată și voi face din ea un dar. Voi hrăni cu acest sânge în sufletul lui Akhrast Korvalain .

Ea s-a ridicat de piatra altarului, s-a îndreptat încet și și-a ridicat fața spre cer, pentru a simți că sângele fierbinte curge în jos. Și apoi, râzând, a deschis gura.

Fă-mă din nou tânăr. Alunga acest corp îndoit. Faceți tot ceea ce este în afară la fel de frumos ca ceea ce a fost vreodată în interior. Fă-mă întreg și fă-mă perfect. Sângele unui zeu! Vedeți-mă să beau adânc!

Parcă cerurile ar fi fost lovite de o rană de moarte. Kalyth strigă, șocată, îngrozită, în timp ce potopul cobora asupra pământului - din toate părțile, devorând fiecare priveliște, ca și cum ar înghiți întreaga lume. Sângele — de pe fața ei, de pe mâini — se simțea ca un foc, dar nu ardea. Ea a văzut picăturile grele lovind în pământul neînsuflețit, a văzut pământul înnegrindu-se, a privit cum șiroaiele de noroi gros se prăbușeau pe versanții dealurilor.

Abia putea să tragă respirația. — Gunth Mach! Ce... ce va fi din asta?

' *Destriant, nu pot să răspund. Ritualurile nemuritoare se desfac. Puterea antică se topește... se dizolvă. Dar ce înseamnă aceste lucruri? Ce se rezolva? Nimeni nu poate spune. Un zeu a murit, Destriant, și moartea aceea are un gust amar și mă umple de tristețe* .

Kalyth a văzut cum K'Chain Che'Malle, momentan uluit, și-au reluat acum asaltul asupra celor mai înalte apărări ale Kolansii. I-a văzut pe apărători ridicându-se pentru a-i întâlni pe Ve'Gath.

Un zeu moare. Și pur și simplu luptele continuă, iar noi adăugăm la ploaie cu sânge al nostru. Văd istoria lumii - aici, înaintea mea. Văd totul, vârstă peste vârstă. Toate atât de... inutile .

În spatele ei s-a auzit un râs lent, tăind hohotetul plictisitor, iar Kalyth se întoarse.

Sinn se dezbrăcase, iar acum era vopsită în sânge. — Purul a făcut un pumn strălucitor, spuse ea. — Pentru a bloca ascensiunea. Șopârlele nu-l pot sparge – uleiurile lor sunt murdare de epuizare. Ochii ei se ridicară spre Kalyth. — Spune-le să se dezactiveze. Ordonează-le să se retragă.

Ea a trecut pe lângă.

Imasul s-a dat înapoi. Infanteria grea Kolansii a împins înainte, peste cadavrele Imass. Cu scuturi și armuri au suportat loviturile de la armele de piatră. Cu sabia, toporul și sulița de fier, au sfâșiat carnea neprotejată și din toate părțile ploaia de sânge – răcită acum, fără viață – a căzut în jos.

Conduse pe lângă rămășițele satului, forțele Imass s-au contractat, neputând să rețină inamicul. Clemele au plecat de o parte și de alta, căutând să încercuiască războinicii din ce în ce mai aglomerați și dezorganizați. Onos Toolan a căutat să țină centrul în prima linie – el singur și-a amintit ce înseamnă să-și apere propriul corp – acum atât de vulnerabil, atât de fragil. Rudele lui... uitaseră. Au atacat fără să se gândească la a se proteja și așa au murit.

Renaște, doar pentru a trăi, dar momente. Suferința acestui fapt amenința să rupă Prima Sabie. Dar era un singur om, la fel de muritor ca frații și surorile lui acum și era doar o chestiune de timp înainte...

Văzu linia Kolansii de vizavi de el tresărind brusc înapoi, îi văzu ezitând, iar Onos Toolan nu înțelese.

De undeva din dreapta lui se auziră râsete profunde și profunde și chiar și în timp ce se întoarse, o voce vorbi.

— Imass, te salutăm.

Acum, împingând pentru a sta în prima linie - *Jaghut* .

Blindat, cu cască, plin de arme, cu toate acestea picurând sânge.

Jaghut-ul de lângă Onos Toolan a spus apoi cu voce tare: „Suvalas! Ești la fel de frumoasă pe cât mi-am amintit?

O femeie a strigat ca răspuns: „Îți amintești doar ce ți-am spus, Haut! Și toate au fost minciuni!

În mijlocul râsului Jaghut, cel numit Haut și-a înclinat capul să-l privească pe Onos Toolan. „Să trag respirația a fost neașteptat. Ne-am gândit să luptăm cu tine - două popoare fără viață, dar veșnic încăpățânate. O zi de măcel, hah!

Jaghut de dincolo de Haut a spus atunci: „Și măcel va fi! Vai, în sensul greșit! Și suntem doar paisprezece dintre noi. Aimanan — ești bun cu cifrele! Paisprezece Jaghut morți constituie un măcel?

— Cu cinci mii de Imass, aș crede, Gedoran!

„Atunci dezamăgirea noastră este evitată și sunt din nou în largul meu!"

Jaghut a scos armele. Alături de Onos Toolan, Haut a spus: „Alătură-te nouă, Prima Sabie. Dacă trebuie să murim, trebuie să fie pe treapta din spate? Nu cred.' Ochii îi străluceau din umbra cârmei lui. — Prima sabie – vezi? Forkrul Assail, K'Chain Che'Malle, Imass și acum Jaghut! Ce petrecere nenorocită este asta!

Gedoran a mormăit și a spus: „Acum avem nevoie doar de câțiva Thel Akai, Haut, și putem schimba minciuni vechi toată noaptea!".

Și apoi, cu hohote de taur, Jaghut-ul i-a atacat pe Kolansii.

Onos Toolan a sărit înainte pentru a li se alătura, iar în spatele lui, Imass a urmat.

Gillimada, care fusese aleasă să conducă pentru că era cea mai frumoasă, s-a uitat înapoi la drumul pe care îl urmaseră. Abia putea distinge Barghast-ul. — Sunt înceți!

— Dacă ai fi mai înaltă, Gilli, a urlat fratele ei, Gand, ai putea privi în altă parte și ai putea vedea luptele!

Încruntat, Gillimada se îndreptă din nou în față. — Eram pe cale să... nerăbdător, Gand! Toată lumea, destulă odihnă - vom mai alerga. Vedeți cu toții?

„Bineînțeles că da", a strigat unul dintre prietenii gurași ai fratelui ei, „toți suntem mai înalți decât tine, Gilli!

'Dar cine e cea mai frumoasa? Exact!'

— Gilli — sunt Jaghut cu acele Imass!
Gillimada miji, dar adevărul era că *era* cea mai scundă de aici. — Se ucid între ei?
'Nu!'
'Bun! Toate poveștile vechi sunt minciuni!
— Cu siguranță doar acela, Gilli...
'Nu! Dacă unul este o minciună, atunci toți sunt! Am vorbit! Toată lumea este odihnită? Bun! Să ne alăturăm luptei, la fel ca în vechea poveste despre războiul împotriva Morții!
— Dar este o minciună, Gilli – tocmai ai spus asta!
— Ei bine, poate eu am fost cel care minți, te-ai gândit la asta? Acum, să nu mai pierdem respirația, să alergăm și să luptăm!
— Gilli... Cred că acolo plouă sânge!
„Nu-mi pasă – toți trebuie să faceți ce spun eu, pentru că sunt încă cea mai frumoasă, nu-i așa?
Cu rămașii Vânători K'ell – tăiați și tăiați, mulți cu cioturile de săgeți rupte ieșind din corpul lor – Sag'Churok înainta într-un ritm de galop. În fața lor, a putut vedea Imass - care i-a fost acordat darul amar al mortalității - blocat într-o luptă aprigă împotriva unui număr copleșitor de infanterie grea Kolansii. Printre ei, lângă front, se aflau Jaghut blindați.
Pentru a-i vedea pe acești doi inamici străvechi stând acum unul lângă altul, a trimis arome ciudate răsunând prin K'ell Hunter, curățându-i epuizarea. A simțit cum mirosurile curgând acum pentru a-și îmbrățișa rudele, a simțit o retrezire a puterii lor.
Ce este asta, care îmi trezește atât de mult inima?
Este... glorie .
Ne grăbim spre moartea noastră. Ne grăbim să luptăm alături de dușmani străvechi. Ne repezi ca trecutul însuși, în fața prezentului. Și ce este în joc? De ce, nimic altceva decât viitorul însuși .
Dragi rude, dacă această zi trebuie să plouă sânge, să adăugăm la ea. Dacă această zi trebuie să cunoască moartea, să-i luăm gâtul în fălci. Suntem în viață și nu există putere mai mare în toată lumea!
Fratilor! Ridică-ți săbiile!
Ajungând la pământ, vânătorii K'Chain Che'Malle K'ell și-au întins trupurile, cu săbiile ridicându-se sus și au încărcat.
Două sute șaptezeci și opt de Teblori s-au izbit de flancul forțelor Kolansii din apropierea liniei de luptă. Cântând dintr-o dată cântece străvechi – mai ales despre întâlniri neașteptate și nașteri nedorite – au tuns în presă, cu armele balansând. Corpurile Kolansii se învârteau prin aer. Rânduri întregi au fost aruncate la pământ, călcate în picioare.
Râsete sălbatice teribile s-au ridicat din Jaghut când le-au văzut sosirea. Fiecare dintre cele paisprezece noduri conduse de Imass, iar Jaghut înșiși erau insule în mijlocul măcelului - nimeni nu le putea sta în fața.

Cu toate acestea, nu aveau decât paisprezece ani, iar Imasii care luptau aproape de ei au continuat să cadă, oricât de sălbatici ar fi luptat.

Vânătorii K'ell au lovit învelișul interior, împingând inamicul înapoi într-un vârtej de sălbăticie. S-au aruncat peste pășune și peste padocuri, ca să se rotească și să se cufunde în flancul Kolansii, aproape vizavi de Teblor.

Și ca răspuns la toate acestea, High Watered Festian și-a ordonat rezervelor să intre în luptă. Patru legiuni, aproape opt mii de infanterie grea, s-au îndreptat înainte pentru a se apropia de inamic.

Bitterspring, schilodit de o sabie înfiptă prin coapsa stângă, zăcea printre mormanele de rude căzute. Fusese o încărcare – o cuprinsese, dar acum vedea cum se blocase și ceda încă o dată teren, pas cu pas.

Nu existau amintiri care să se potrivească cu acest moment – de data aceasta, atât de scurtă, atât de dulce, când simțise din nou respirația, când simțise catifelarea pielii ei, cunoscuse senzația lacrimilor în proprii ei ochi – cum s-a încețoșat asta. viziunea ei, un lucru pe care îl uitase. Dacă așa ar fi fost viața, dacă aceasta ar fi realitatea mortalității... ea nu și-ar fi putut imagina că cineva, oricât de disperat ar fi, s-ar preda vreodată de bunăvoie. *Și totuși... și totuși* ...

Sângele care încă ploua – mai subțire acum, mai rece pe pielea ei – nu a oferit alte cadouri. Își simțea propriul sânge, mult mai cald, cum se scurgea sub coapsă și în jurul șoldului, iar viața atât de proaspătă, atât de nouă, se scurgea încet.

A fost asta mai bine decât un avans inexorabil în forțele inamice? Mai bine decât să omoare sute și apoi mii când nu puteau face nimic pentru a se apăra împotriva ei și a nemuritorului ei? Nu a fost aceasta, de fapt, o redresare a echilibrului?

Ea nu s-ar întrista. Oricât de scurt a durat acest dar.

L-am cunoscut din nou. Și atât de puțini sunt atât de norocoși. Atât de puțini .

Nava Morții zăcea prinsă pe o parte, îmbrățișată în gheață. Căpitanul Shurq Elalle se ridică, îndepărtând zăpada de pe haine. Lângă ea, Skorgen Kaban cel Drăguț era încă în genunchi, adunând o mână de zăpadă înghețată și apoi sugând-o.

— Rău pentru dinții tăi, drăguță, spuse Shurq Elalle.

Când bărbatul a zâmbit spre ea, ea a oftat.

'Scuze. Am uitat că mai aveai atât de puțini.

Prințesa Felash a venit dincolo de proa navei, urmată de roaba ei.

— L-am găsit, anunță ea printr-o rafală de fum. „El merge într-adevăr pe acest drum răcoros și este sigur să presupunem, din măsurarea atentă a direcției urmei sale, că intenționează să meargă până la acel turlă. În cea mai nefirească ploaie.

Shurq Elalle miji peste ceea ce fusese — cu puțin timp în urmă — un golf. Trezirea lui Omtose Phellack fusese ca un pumn în lateralul

capului și numai căpitanul rămăsese conștient prin dezlănțuirea puterii care a urmat. Numai ea fusese martoră la înghețarea mărilor, chiar dacă se străduia să se asigure că niciunul dintre membrii echipajului sau oaspeții ei nu aluneca pe margine, în timp ce nava eșuea și începea să se încline greu spre babord.

Și, singură printre toți, îl văzuse pe Hood plecând, pe jos.

La scurt timp mai târziu, o furtună izbucnise peste turlă, eliberând o ploaie torențială care părea să strălucească roșie ca sângele în timp ce cădea peste promontoriu.

Shurq Elalle îl privi pe Felash. — Prințesă... vreo idee despre soarta mamei tale?

— Prea multă confuzie, vai, în eter. Se pare, adăugă ea, oprindu-se să-și tragă pipa și întorcându-se spre interior, că și noi va trebui să traversăm acest mizerabil câmp de gheață – și să sperăm că nu va începe să se despartă prea devreme, acum că Omtose Phellack doarme. inca o data.'

Skorgen se încruntă. — Scuză-mă... doarme? Căpitane, ea spune că se va topi?

— Frumos, spuse Shurq Elalle, este deja. Foarte bine atunci, să ne grăbim?

Dar prințesa ridică o mână plinuță. „La început, m-am gândit să merg pe urmele lui Hood, dar asta pare să implice o ascensiune abruptă și, fără îndoială, perfidă. Prin urmare, aș putea sugera o alternativă? Că de aici lovim spre vest?

— Nu știu, spuse Shurq Elalle. — Să petrecem o jumătate de zi discutând despre asta?

Felash se încruntă. — Și ce, mai exact, am spus să invit la asemenea sarcasm? Hmm, căpitane?

— Scuzele mele, Alteță. Aceasta a fost o călătorie destul de grea.

— Cu greu s-a făcut, draga mea, și cu greu ne putem permite acum luxul de a ne plânge, nu-i așa?

Shurq Elalle se întoarse către Skorgen. „Pregătește totul. Într-adevăr, nu există timp de pierdut.

Primul polițist se întoarse și apoi aruncă o privire înapoi către Shurq. — Dacă acesta este cazul, atunci de ce în numele lui Mael este ea...

— Va fi suficient, Pretty.

— Da, căpitane. Îmi pare rău, căpitane. Pe drumul meu, da.

Regina Abrastal, o voi preda pe fiica ta în paza ta. Cu fiecare binecuvântare pe care o pot aduna. Ia-o, te implor. Înainte să-mi închid mâinile în jurul gâtului moale și delicios și să strâng până când creierul ei țâșnește din fiecare gaură din capul ei. Și atunci roaba ei va trebui să mă taie în bucăți mici, iar Skorgen va face o prostie și va fi tăiat capul în jumătate și nu va fi asta o cicatrice cu care merită să te lăudești?

Putea doar să distingă urma lui Hood către turlă și se surprinse privind-o cu dor. *Nu fi proastă, femeie. Unele destine e mai bine doar să aud despre bere, peste bere într-o tavernă* .

Mergi bine pe drumul tău, Hood. Și următoarea față pe care o vezi, de ce să nu o muști?

Trecuse prin Porțile Morții și această ploaie – în scurtele ei momente de magie – nu putea face nimic pentru fantome. Nici un sărut al renașterii *și nici un văl orbitor care să-mi scutească ceea ce văd acum* .

Toc stătea pe calul său neînsuflețit și de pe un deal dispărut de mult – uzat până la doar o movilă blândă de secole de arătură – a urmărit, îngrozit, uciderea celor mai prețuite vise ale sale.

Nu trebuia să se întâmple așa. Am simțit mirosul sângelui, da – știam că va veni .

Dar Onos Toolan — nimic din toate astea nu a fost războiul tău. Nimic din această bătălie nu ți-a aparținut .

Își putea vedea vechiul prieten - acolo, în centrul a mai puțin de o mie de Imass. Cei paisprezece Jaghut fuseseră despărțiți de rude și acum luptau izolat, iar arcașii veniseră în față, iar acei războinici Jaghut erau împânziți cu săgeți, dar totuși luptau mai departe.

Vânătorii K'ell fuseseră împinși înapoi, împinși de Imass, iar Toc îi vedea pe Toblakai – abia cincizeci dintre ei rămași – forțați să se întoarcă până la marginea pantei. Acum erau Barghast pe acea parte îndepărtată, dar erau puțini și sosiseră clătinați, pe jumătate morți de epuizare.

Toc a constatat că își ținea scimitarul în mână. *Dar puterea mea a dispărut. Am dat ultimul din ea. Ce mă ține aici, dacă nu un blestem care să fiu martorul eșecului meu? Onos Toolan, prietene. Frate. Nu te voi aștepta la Porți — rușinea mea este prea mare* . Și-a tras frâiele. *Nu te voi vedea murind. Îmi pare rău. Sunt un laș, dar nu te voi vedea murind* . Era timpul să plec. Și-a rotit montura.

Și sa oprit.

Pe creasta înaltă dinaintea lui era o armată, călare pe cai de război fără viață.

Arzătoare de poduri .

Văzând Whiskeyjack în centru, Toc și-a aruncat montura într-un galop, iar fiara a abordat versantul dealului, cu copitele sculptând pământul rupt.

— Vrei doar să urmărești asta? strigă el în timp ce calul său urca pe creastă. Și-a condus încărcătorul spre Whiskeyjack, oprit în ultimul moment.

Ochii goali ai bătrânului soldat păreau ațintiți asupra scenei de dedesubt, de parcă nu ar fi auzit cuvintele lui Toc.

'Te implor!' a implorat Toc, frenetic – momentele de angoasă și frustrare de la sfâșierea lui. — Știu – nu sunt un Arzător de Bridge – *știu*

asta ! Dar ca și tovarăș Malazan, te rog! Whiskyjack - *nu-l lăsa să moară!* '

Fața fără viață se răsuci. Ochii goali îl priveau.

Toc simți că se prăbușește înăuntru. A deschis gura, să mai vorbească o dată, să implore tot ce-i mai rămăsese...

vorbi Whiskyjack, pe un ton de vagă surpriză. — Toc Younger. Chiar v-ați imaginat că vom spune *nu* ?

Și ridică o mână cu mănușă, cei doi soldați din propria echipă apropiindu-se în jurul lui – Mallet în stânga lui, Trotts în dreapta lui.

Când a aruncat acea mână înainte, armata în masă de Bridgeburners s-a aruncat pe versantul dealului, s-a aruncat ca o avalanșă - trecând pe lângă Toc, împingându-l pe propriul cal, împingându-l înainte.

Și pentru ultima dată, Bridgeburners au avansat pentru a lupta.

Conmoția tunătoare a morții zeului împinsese calul lui Torrent la pământ, aruncându-l pe tânărul războinic de pe șa. În timp ce zăcea uluit, a auzit bubuitul copitelor animalului în timp ce acesta s-a grăbit înapoi în picioare și apoi a fugit spre nord, departe de vârtej.

Și apoi ploaia s-a trântit, iar peste gheața care se ridica dincolo de promontori, a putut auzi detonații zdrobitoare în timp ce câmpurile de gheață se deformau. Furtuni învolburate de zăpadă și lapoviță s-au ridicat de pe coasta stâncii, s-au răsucit în răsucire purpurie – iar pământul de sub el s-a deplasat, s-a prăbușit spre mare.

Toată nebunia! Lumea nu este așa . Torrent se ridică în picioare, privi spre locul unde copiii se ghemuiau îngroziți. S-a clătinat spre ei. 'Ascultă la mine! Fugi spre interior - mă auzi? În interior și departe de aici!

Sânge înghețat coborât din cer. În spatele lui, vântul aducea aproape zgomotul de râs din Olar Ethil. Privind înapoi, el văzu că ea se înfrunta cu Spile.

Absi s-a plâns brusc.

Storii a strigat: „Nu ne lăsa, Torrent! Ai promis!'

— Te voi ajunge din urmă!

'Torent!'

' *Doar fugi!* '

Luând-o pe Absi în brațele ei subțiri, Stavi a smuls tunica murdară a surorii ei. Și apoi erau pe drum, dispărând în câteva momente pe măsură ce lapovița roșie se intensifica, aruncând perdele care se rostogoleau mai adânc spre interior, una după alta.

Întorcându-se spre est, Torrent se uită uluit. Întreaga margine a promontoriului era acum în pantă abruptă spre golf – dar gheața se ridica dincolo de acea margine, acum la nivel cu vârful stâncii. În dreapta lui, Turnul era cuprins de ploaie.

Auzind din nou râsul vrăjitoarei, se uită spre locul unde stătea Olar Ethil.

Dar vechea crăcioară nu mai exista – o tânără stătea în potop. ' *Renăscut!* țipă ea. Rudele mele – *toți renascuți! Eu îi voi conduce — ne vom ridica!* Se întoarse pentru a se îndrepta spre Torrent, cu trăsăturile ei îndrăznețe ca vopsea de sânge, apoi capul ei s-a aruncat ca al unei păsări. 'Unde sunt ei? Unde sunt copiii! Darurile mele pentru el - și îi voi oferi mai multe! Mai multi copii! Vom guverna împreună - Oașcatorul și Prima Sabie - *unde sunt ei?* '

Torrent se uită la ea, apoi, alunecând trădător pe pământul înghețat, își ridică arcul și tolba. — Au alunecat, spuse el. — Au intrat în panică — au coborât panta. Jos pe gheață — nu am putut ajunge la ei...

' *Prostule!* '

Când a alergat spre câmpul de gheață, Torrent a urmat-o.

Sângele înghețat i-a lacerat fața în timp ce vântul urlă din golf. Un antebraț ridicat pentru a-și proteja ochii, s-a împiedicat după Olar Ethil.

Îi vei da mai mult *? Despre asta a fost vorba? Îl iubești? I-ai luat viața și l-ai făcut un lucru din piele și oase – i-ai furat copiii – poate chiar i-ai ucis soția, mama lor. Ai făcut toate astea - crezând că îi poți câștiga inima?*

Dar o văzuse – oricum destul de ea. Renăscută, făcută tânără, nu era neplăcută ochiului, solidă, cu sânii plini și șoldurile late, părul — înainte să-l ude sângele — atât de blond încât era aproape alb, ochii ei de culoarea unui cer de iarnă. *Nu mai strigoi. La fel, atunci, Onos Toolan? Acum renăscut? Ea i-a luat totul și acum l-ar înlocui cu ea însăși - cu lumea pe care avea să o facă* .

Toc Anaster, știai asta? Ai înțeles motivele ei pentru tot ceea ce a făcut?

Conteaza?

A ajuns la gheață – ea era încă în față, plină de viteză ca un iepure, în timp ce dansa pe panta ruptă și crestă. Credea că o aude, strigând după copii.

Se deschideau fisuri pe măsură ce propria greutate a câmpului începea să zdrobească gheața, iar coborârea devenea din ce în ce mai abruptă – în dreapta lui putea vedea o parte din ea încă urcând, de parcă ar ajunge chiar pe vârful Turnului însuși. Era vreo pată acolo, la jumătatea rampei de gheață? Cineva urca? Nu putea fi sigur.

Picioarele i-au ieșit de sub el și a alunecat, returând din gheața tare ca piatra. Încețoșat, trecu pe lângă Olar Ethil, auzind-o strigând surprins. Capul i-a lovit ceva, învârtindu-l, apoi picioarele i s-au blocat de o margine tare care a cedat brusc. A fost aruncat înainte, cu jumătatea superioară a corpului înclinându-se cu putere, ca și cum s-a simțit ca fălcile închise în jumătatea inferioară — s-au închis peste șolduri și picioare.

A auzit și a simțit că ambele oase ale coapsei se sparg.

țipă Torrent. Prins într-o fisură, marginile ridicându-se acum deasupra șoldurilor lui în timp ce se scufunda mai adânc. Simțea

sângele curgând în jos, simțea că îngheață.

Își pierduse strânsoarea arcului și tolba de piele – zăceau chiar dincolo de mâna lui.

Olar Ethil era deodată acolo, stând aproape deasupra lui. „Am auzit oase rupte – este adevărat? Este adevărat, pui? Ea se întinse și luă o mână de păr, răsucindu-i fața ruptă. 'Este? Îmi ești inutil acum?

— Nu, ascultă – mi s-a părut că i-am auzit – copiii. Absi — Mi s-a părut că l-am auzit plângând.

'Unde? Punct - încă poți face asta. *Unde?* '

— Scoate-mă afară, vrăjitoare, și îți voi arăta.

'Poti sa mergi?'

— Bineînțeles că pot, femeie – sunt pur și simplu blocat în această crăpătură. Scoate-mă afară - le putem găsi! Dar repede — întregul câmp se sfărâmă!

Ea a chicotit. „Omtose Phellack în toată splendoarea ei – totuși cine îndrăznește să-l înfrunte? Un Bonecaster, acesta este cine! o voi distruge. Chiar și acum, îl distrug – prostul ăla crede că va lua acea inimă nenorocită? Îl voi sfida! Nu merită mai puțin – el este *Jaghut* !

— Eliberează-mă, vrăjitoare.

Ea se întinse în jos.

Puterea ei era imensă, iar el simțea că sângele înghețat se despica, simțea secțiuni masive de piele și carne rupte în timp ce ea îl ridica și îl târa afară din fisură.

'Mincinos! Ai mintit!'

Torrent stătea întins pe spate. Lapovița roșie se diminua acum – putea vedea Jade Strangers și soarele însuși. De sub șolduri nu simțea nimic. *Înghețat. Fără sânge. nu am mult timp* .

'Unde sunt ei?'

Se forța să se ridice într-un cot, arătă spre dreapta și ușor în jos. — Iată, în spatele acelei înălțimi – stai deasupra, vrăjitoare, și poți să-i vezi.

— Asta e tot ce am nevoie de la tine – acum poți să mori, pui. Nu am spus că ai face-o?

— Ai făcut-o, Olar Ethil.

Râzând, ea a pornit spre zăpadă și gheață tare. La douăzeci și cinci, poate treizeci de pași distanță.

Torrent se răsuci și se târă mai aproape de arcul său. — Am promis, șopti el. Degetele pe jumătate amorțite s-au închis în jurul axului arcului. A căutat cu o mână tolba, a tras o săgeată cu vârful de piatră. Rulându-se pe spate, zăcu gâfâit pentru o clipă. Devenise greu - greu să faci ceva.

Gheața a scârțâit și apoi a crăpat și el a alunecat cu o jumătate de pas - înapoi spre acea fisură, dar acum era mai largă - acum putea să-l ia pe tot.

Torrent a forțat gura despicată a cotei în jurul coardei.

Era aproape acolo, abordând partea zdrențuită a ascensiunii.

Și-a folosit coatele și umerii pentru a se împinge pe un morman de gheață dărâmată. A adus arcul rotund și a tras săgeata înapoi. *Este imposibil. Mint greșit. E prea departe!* O panică mizerabilă îl cuprinse. Se strădui să-și calmeze respirația, asurzit de bătăile propriei inimi.

Olar Ethil s-a grăbit spre înălțime, s-a îndreptat și a privit în jos.

Îi văzu pumnii strânși, auzi pe jumătate urletul de furie.

Mijind ochii, mușchii începând să-i tremure, se uită la umerii ei – așteptând, așteptând – și când îi văzu pivotând, se eliberă.

Îl voi face să plătească pentru minciuni! Olar Ethil, cel mai mare dintre toți Boecasters și acum renăscut, s-a întors spre Torrent-

Săgeata a prins-o în ochiul stâng.

Vârful de piatră a sfâșiat globul ocular, a străbătut spatele orbitei, unde osul era subțire ca pielea, iar vârful de piatră ciobit i-a găurit un tunel sângeros prin creier, înainte de a se sparge de interiorul spatelui craniului ei. .

El a văzut capul ei răsturnându-se pe spate, a văzut axul ieșind din față și, prin felul în care corpul ei a căzut - prăbușindu-se ca un sac de oase - a știut că era moartă - ucisă pe loc. Gâfâind, se lăsă pe spate. *Ai văzut asta, Toc? Ai văzut lovitura aceea?*

Ah, zei. S-a terminat, frate .

Este gata. Eu sunt Torrent, ultimul războinic al Awl .

Când a alunecat spre fisură, a fost neputincios să reziste.

Torent. Ultimul războinic al ...

Stormy urlă de agonie când Gesler îl târa departe. Falariul cu părul roșu fusese înjunghiat în coapsa dreaptă. Dar sângele era lent, țâșnind doar când mușchii se mișcau, spunându-i lui Gesler că nebunul nu va sângera înainte de a-l scăpa.

Ve'Gath se retrăgeau cu toții - și înapoi...

Pentru că ea vine. Pentru că în sfârșit se alătură acestei lupte .

Zeii ne ajută pe toți .

Tragându-l pe Stormy spre terasamentul îmbibat de sânge al celui de-al treilea șanț, se uită înapoi în sus.

Mergea singură spre Kolansii aglomerate. Puțin mai mult decât un copil, subțire ca un băț, arătând subnutrit. Jalnic.

Când Gesler a văzut-o ridicând mâinile, a tresărit.

Cu un vuiet teribil, un zid de foc a cuprins cel mai înalt șanț. Vânturi arzătoare izbucniră în rafale sălbatice, rostogolindu-se înapoi pe panta — Gesler văzu cadavrele cele mai apropiate de fată, de culoare neagră, membrele trăgându-se brusc, încurcându-se în interiorul pântecelui amar de căldură.

Și apoi Sinn a început să meargă și, în timp ce a făcut-o, a mers pe zidul de foc înaintea ei.

Kalyth se împiedică în genunchi lângă Gesler. — Trebuie să o suni înapoi! Nu le poate arde pe toate de vii!

Gesler se lăsă pe spate. — E prea târziu, Kalyth. Nu o mai poate opri acum.

Kalyth a țipat – un sunet crud, de rupere, cu mâinile ridicate spre față – dar nici măcar ea nu și-a putut îndepărta ochii de la scenă.

Focul a mistuit armata ghemuită la baza Turnului. Corpurile pur și simplu au explodat, sângele fierbinte. Mii de soldați au izbucnit în flăcări, carnea lor topindu-se. Totul din foc s-a înnegrit, a început să se prăbușească. Și totuși furtuna de foc a răvășit.

Gunth Mach era ghemuit deasupra lui Stormy, uleiul curgând din mâinile ei cu gheare și sigilând rana de pe picior, dar el împingea deja mâinile. — Gesler, trebuie să ajungem la scările alea...

— Știu, spuse el. *Prin foc. Ei bine, desigur că trebuie să fim noi* .

— Nu se va opri, spuse Stormy, ridicându-se în picioare, legănându-se ca un bețiv. — O va lua pentru ea însăși – toată puterea asta.

— Știu, Stormy! *Știu, la naiba!* Gesler se forța să se ridice în picioare. Miji ochii spre interior. „Zei de jos, ce este asta?”

— O armată fantomă, spuse Kalyth. — Matrona spune că pur și simplu au coborât din cer.

„Trimite-i pe Ve’Gath așa – pe toți, Kalyth! Înțelegi – trebuie să-i iei cât mai departe de asta posibil. Dacă Sinn ajunge la inimă, este posibil ca acel incendiu să consume întregul pământ nenorocit de leghe în jur!

Ea a tras de el. — Atunci nu poți face nimic. Nu vezi, nu poți...

Gesler îi luă fața în mâini și o sărută puternic pe buze. — Învață aceste șopârle, Kalyth, doar ce e mai bun din noi, oamenii. *Doar cei mai buni* .' Se întoarse către Stormy. — În regulă, să mergem. Uită de orice arme - se vor încinge prea mult în mâinile noastre. Putem smulge această armură pe drum.

— Nu-mi mai porunci!

Cot la cot, cei doi bătrâni marini pornesc.

S-au cățărat prin corpuri grase, pe pământ care aburi și prin aer fierbinte ca suflarea unei forje de fierărie.

— Nu pot să te cred, Ges, gâfâi Stormy. — Ai sunat la Fener!

— Nu am fost singurul, Stormy! Te-am auzit-'

— Nu eu, trebuie să fi fost altcineva. L-ai sunat și cineva l-a ucis! Gesler, te-ai dus și l-ai ucis pe zeul nostru!

— Du-te la Hood, mârâi Gesler. „Cine și-a încrucișat oasele degetelor când a renunțat la acel cult? Nu ai fost tu? Cred că a fost.'

— Mi-ai spus că ai făcut la fel!

— Bine, deci să uităm – l-am ucis amândoi pe Fener, bine?

Încă cinci pași și nu mai puteau fi cuvinte – fiecare respirație se opărtea, iar pieile pe care le purtau acum ca singura lor îmbrăcăminte începuseră să se înnegrească. *Acum o să devină rău* .

Dar acesta este Telas. Îl simt — am mai trecut prin asta înainte . A căutat-o pe Sinn, dar nu a putut-o vedea nicăieri. *A ieșit din flăcări la*

Y'Ghatan. Am intrat în ei aici. Este lumea ei acolo, așa a fost întotdeauna. Dar noi știam asta, nu-i așa?

Jur că o aud râzând .

Cei doi bărbați au împins înainte.

Kalyth a strigat când Gesler și Stormy au dispărut în flăcări. Ea nu a înțeles. Privise cu neîncredere când călcaseră peste trupuri reduse la cenușă neagră – văzuse tunicile lor luându-se foc.

„Matrona – ce cadou este acesta? Ce putere au ei?

Destriant *, asta mă întrece. Dar acum îmi este clar – ca și pentru noi toți – că ai ales cel mai înțelept. Dacă am putea, i-am urma pe acești doi oameni în furtuna de foc. Dacă am putea, i-am urma până la marginea Abisului. Te întrebi ce fel de bărbați sunt aceștia... Destriant, eram pe cale să-ți pun aceeași întrebare* .

Ea clătină din cap, ridică din umeri neputincioasă. 'Nu știu. Malazans.'

Flăcările l-au alungat înapoi. Și aceasta a fost o sursă de furie și angoasă. A încercat din nou și din nou, dar iubitul său stăpân era dincolo de atingerea lui. Urlând, alergă înainte și înapoi de-a lungul celei de-a treia berme, cu duhoarea urâtă a propriului păr ars acre în nări .

Și apoi a văzut cățelul — cel cu părul încâlcit și vocea pătrunzătoare, cățelul care nu a crescut niciodată — alergând spre frig, spre marea înghețată .

Oare puiul găsise o cale de a ocoli acest aer arzător?

Câinele de vite Wickan cu fața cicatrice s-a rupt în urmărire .

Ar fi o cale de ocolire - și-ar găsi din nou stăpânul. Să lupte alături de el. Pentru Bent, nu exista niciun alt motiv de a exista .

Baza din jurul Turnului fusese redusă la rocă arsă – nu mai rămăsese nici măcar un fragment de armură, nimic altceva decât dâre de fier topit urmărind pantele pietrei înnegrite.

Cu toate acestea, Gesler și Stormy au trecut prin conflagrație. Pieile lor se topiseră pe corpul lor, tare și casantă ca cojile de ou, iar pe măsură ce cei doi pușcași marini se împinseră mai aproape de scări, rămășițele de îmbrăcăminte se crăpau, făceau modele înnebunite ca pielea de șarpe.

Gesler vedea scările, dar ea nu era acolo. Privirea lui se îndreptă în sus. *La dracu* . Era deja la un sfert de sus. Lovi cu pumnul în umărul lui Stormy și arătă cu degetul.

Ajunseră la bază, puseră piciorul pe piatra coptă, prăbușită.

Stormy s-a oprit în calea lui Gesler și a început să gesticuleze - limbajul mâinilor pușcașilor pușcași. Lăsați - *o în seama mea – o voi încetini, o voi reține, orice ar fi. Treci pe lângă. Mergi cât poți de repede — ajungi sus* .

, asta a fost aproape prea mult, chiar și pentru noi. Ea te va găti până la oase ...

' *Nu contează asta. O s-o rețin - doar nu te dracu acolo sus, Ges! Aruncă hag de pe margine. Ia inima aia blestemata!* '

Picioarele lui Gesler îl dureau la fiecare pas - era prea obosit pentru asta. O zi întreagă de luptă. Tensa de comandă. Măcelul aparent fără sfârșit. Până să ajungă în vârf - presupunând că au trecut chiar de Sinn - nu va mai avea nimic. Fără arme, față în față cu un blestemat de Forkrul Assail.

Sinn nu se uitase înapoi în jos, nici măcar o dată. Habar nu avea că este urmărită. Pașii ei erau măsurați, necruțători, dar lenți, aproape dezinvolti.

Cu toții urcaseră deasupra flăcărilor, care în sfârșit începuseră să moară sub ele.

Fata avea să-l rețină acum – păstrându-l pentru Forkrul Assail. Telas să ducă război împotriva luptei lui Assail. *Rahat vechi, toate astea. Nu pot pleca toți? Înapoi în mormintele lor uitate. Nu este în regulă, noi trebuie să luptăm în războaie pe care nici nu le-am început - războaie care se desfășoară de atâta timp încât nu mai înseamnă nimic* .

Ai luat inima rănită a unui zeu străin. Văd sângele pe buzele tale. Nu este corect. Doar că nu este .

Adjunct. Știu că nu ești mort. Ei bine, nu, eu nu. Dar refuz să cred că ai eșuat. Nu cred că există un lucru pe lumea asta care să te poată opri. Ne vom face partea. Vei ști atât de multe - o vei ști .

Faceți acest lucru corect. Fă totul bine .

Stormy era cu un pas mai sus de Gesler. Și-a văzut prietenul întinzându-se, și-a văzut mâna aproape de glezna lui Sinn.

Și apoi, mârâind vizibil, Stormy a smuls-o de pe scări, a aruncat-o în aer în spatele lui și a dat drumul.

Gesler a văzut-o prăbușindu-i – și-a văzut gura deschisă larg de șoc, apoi acel chip s-a întunecat.

Acum ai înnebunit-o, Stormy .

Dar acum întindea mâna spre Gesler, apucându-l de braț și ridicându-l pe lângă el. — Du-te, Gesler! Dă-ți fundul rău!

O împingere care aproape că l-a făcut pe Gesler să se întindă pe trepte, dar el și-a revenit și s-a tras în sus, lăsându-l pe Stormy în urma lui.

Nu te uita în jos — nu te uita la el, Gesler. Știi de ce – nu – În schimb, el a făcut o pauză, s-a răsucit, și-a întâlnit ochii prietenului său.

Privirile lor se blocau.

Și apoi Stormy dădu din cap și arătă un zâmbet pe jumătate nebun.

Gesler făcu un gest nepoliticos, apoi, înainte ca inima să i se poată spulberă, se întoarse înapoi spre treptele de piatră și reluă urcarea.

Hood se trase peste o creastă așchiată de gheață și ridică din nou privirea. Nu departe acum. Drumul de gheață gemea, crăpăturile se răspândeau ca un fulger. Simțise asaltul lui Olar Ethil – ura ei față de Omtose Phellack dezlănțuind o putere care îl străbătea ascuțit ca

ghearele – și apoi dispăruse și știa că ea era moartă. Dar paguba fusese făcută. Exista o șansă foarte reală ca el să nu reușească, ca această gheață să se spargă sub el, trimițându-l la moarte.

Moarte. Acum, asta era o noțiune interesantă. Una cu care, poate, ar fi trebuit să fie mai familiarizat decât orice altă ființă, dar adevărul era că nu știa absolut nimic despre asta. Jaghut a intrat în război împotriva morții. Atât de mulți au întâlnit această noțiune cu neîncredere sau confuzie. Nu puteau înțelege. Cine este inamicul? *Inamicul este capitularea* . Unde este câmpul de luptă? *În inima disperării* . Cum se câștigă victoria? *Se află la îndemână. Tot ce trebuie să faci este să alegi să-l recunoști. În caz contrar, poți oricând să înșeli. Ceea ce am făcut* .

Cum am învins moartea?

Prin preluarea tronului său .

Și acum sângele unui zeu pe moarte îl dăruise cu carne de muritor - cu o întoarcere la moarte. Neașteptat. Posibil nepoftit. Potențial... *fatal. Dar atunci, cine are de ales în aceste chestiuni?*

Ah, da, am făcut-o .

Un hohot de râs din adâncul pieptului lui urmă gândul. Și-a reluat urcarea.

În față era o fisură largă care îi tăia în diagonală calea. Ar trebui să-l sară. Periculoase și nedemne. Momentul lui de umor a dispărut.

Simțea dezlănțuirea lui Telas din apropiere – putea vedea cum aerul din jurul Turnului era cenușiu de fum și mirosul de carne arsă îl cuprinse într-o rafală de vânt rătăcită din interior. *Acest lucru nu este de mâna unui Imass. Acesta este ceva... nou. Fault de nebunie* .

Acest lucru ne-ar putea învinge pe toți .

Ajunse la fisură, se aruncă peste treapta ei. Pieptul i-a lovit marginea, impactul aproape că-l înfășura și s-a prins cu gheare în gheața putrezită de dincolo. Și apoi a așteptat o clipă, revenind, înainte de a se târî din crevasă. În timp ce o curăța, o formă solidă trecu pe lângă el în stânga lui, ateriza cu un zgârietură, cu ghearele înfipte în crusta de zăpadă - *un câine* .

Un caine?

Se uită la ea în timp ce urca încă mai sus, fugind ca un diavol din Abis.

Din spatele lui, de cealaltă parte a fisurii, Hood a auzit un lătrat furios și, privind în urmă, a văzut un alt câine – sau, mai bine zis, o batjocură de câine strâns, încântat de păr, care se repezi până la margine doar pentru a se retrage.

Nici macar sa nu incerci -

Și apoi, cu un salt de lansare, oribila creatură naviga prin aer.

Nu destul de departe-

Hood a înjurat în timp ce fălcile îi strângeau piciorul stâng, dinții lovindu-i pielea putrezită a cizmei. Șuierând de durere, își întoarse

piciorul, lovi cu piciorul pentru a se scutura de creatura mârâitoare. A zărit încețoșată fața lui îngrozitoare – ca un șobolan care fusese trântit cu capul înainte într-un perete – când a împușcat pe lângă el, pe urmele animalului mai mare.

S-a uitat o clipă după ea, apoi Jaghut s-a ridicat și a reluat urcarea.

Cu o șchiopătare.

Fusese rănită de cădere, văzu Stormy, privind cum se întorcea cu trudă pe scări. Brațul ei stâng era clar rupt, umărul luxat, pielea răzuită acolo unde lovise roca de bază neclintită. Dacă ar fi fost cu o duzină de pași mai sus, ea ar fi moartă acum.

Marinul a înjurat pe sub răsuflare, s-a răsucit ca să-l privească pe Gesler. Ajunsese la un fel de platformă de odihnă, poate la douăzeci și cinci de trepte mai jos de vârf. *Ce face? Să iei o blestemată de aer? Nu e timp pentru asta, idiotule! Merge!*

'O să te omor!'

La țipătul, Stormy se uită înapoi în jos. Zece pași între el și Sinn. Fața ei era ridicată spre el, făcută demonică de ură și furie.

O rafală de căldură arzătoare s-a repezit să-l răsfoie. A dat înapoi treptele. Doi, trei, cinci.

S-a urcat mai aproape.

Aerul s-a aprins în jurul lui Sinn, flăcări roșii și portocalii, încinse în alb acolo unde fusese corpul ei. Cu toate acestea, din acel miez furios, incandescent, el încă putea să-i vadă ochii – ațintiți asupra lui.

Zei de jos, ea nu este nici măcar om! A fost vreodată om? Ce fel de creatură este aceasta?

Focul urlă cuvinte. ' *Te voi omorî! Nimeni nu mă atinge! Te voi arde — îi voi arde pe toți cei care mă ating! Vă voi arde pe toți! Vei ști ce înseamnă să rănești!*

că *vrei focul în mine – ai spus că îl vei săruta – dar ai mințit! Ma ranesti! Ma ranesti!*

' *Ai vrut focul în mine? O vei avea!* '

Flăcările au explodat din ea, au urcat treptele și au cuprins-o pe Stormy.

A urlat. Acesta nu a fost Telas – acesta *a ars* . Aceasta se *întinse* spre el, îl apucă, izbucnindu-i și deschizându-i pielea, sfâșiindu-i carnea, gropindu-se pentru a-i prinde chiar oasele. Țipetele lui au dispărut, deși gura lui a rămas deschisă, cu capul aruncat pe spate în agonia uluitoare a focului – plămânii îi erau arși, inutili. Ochii lui au izbucnit și au fiert.

A simțit-o apropiindu-se - știa că acum era chiar sub el. Simțea treptele de piatră pe spatele lui, simțea că trupul se topește, se revarsă ca și cum ar fi topit.

Mâna ei s-a închis pe o gleznă, a făcut-o praf.

Dar așteptase acea atingere. Se ținuse - de ceea ce nu știa - și cu un suspine tăcut care părea că îi sfâșie sufletul în jumătate, Stormy se aruncă înainte. Închise ceea ce mai rămăsese din brațele lui în jurul ei.

Țipătul ei i-a umplut craniul – și apoi au căzut.
Nu ca prima dată – o atrase aproape pe jumătate până în vârf – și îi simțea trupul în acel foc, sau credea că poate.
S-au prăbușit.
Ges - ia asta - tot ce am putut -
Era mort înainte de a lovi, dar a rămas destul din cadavrul lui Stormy pentru a-l lovi pe Sinn de roca de bază, deși nu era nevoie de el. Impactul i-a despicat craniul, a trimis carne arzând, sânge și carne să sfârâie pe stânca supraîncălzită. Coloana vertebrală i s-a rupt în patru locuri. Coastele i s-au îndoit și s-au îndoit sub spate, capetele așchiate urcându-i prin plămâni și inimă.
Focurile furioase s-au închis apoi asupra ei, consumând până la capăt, înainte de a muri în bălți pâlpâitoare pe roca de bază.
Gesler nu și-a putut ține lacrimile din ochi în timp ce urca ultimele trepte – nu și-a dat privirea în jos, nu s-ar fi predat, știind că îl va rupe. Furia de căldură care se ridicase în jurul lui cu câteva clipe mai devreme dispăruse acum. *A făcut-o. Oarecum. El a ucis-o* .
Dar nu a reușit. O simt - o gaură tăiată în sufletul meu. Iubit frate, ai plecat .
Ar fi trebuit să-ți ordon să rămâi în urmă .
Nu că ai ascultat vreodată ordinele - asta a fost întotdeauna problema ta, Stormy. Asta a fost - o, zeii să mă ia!
S-a tras pe vârf, s-a rostogolit pe spate, s-a uitat la cerul haotic – fum, Jade Strangers, o zi pe moarte de întuneric – și apoi, gâfâind, amorțit, Gesler s-a împins în picioare. Îndreptându-se, se uită peste întinderea plată.
O femeie Forkrul Assail stătea în fața lui. Tânăr, aproape incandescent cu putere. În spatele ei era o masă de lanțuri osoase îngrămădite peste ceva care pulsa de lumină carmin. Inima Zeului Infirm.
— Unde este sabia ta? a cerut Forkrul Assail. — Sau crezi că mă poți învinge doar cu mâinile tale?
Mâinile mele . — Am rupt nasul unui bărbat odată, spuse Gesler, înaintând spre ea.
Ea a rânjit. — E prea târziu, om. Moartea zeului tău a asigurat că - *era* zeul tău, nu-i așa? Prin propriile tale rugăciuni l-ai chemat — la executarea ei. Prin propriile tale rugăciuni ți-ai pierdut războiul, om. Cum se simte asta? Nu ar trebui să îngenunchezi înaintea mea?
Cuvintele ei îl încetiniseră, apoi îl opriseră la trei pași de ea. Putea simți că ultimele rămășițe ale puterii lui se scurg. *Nu există nicio magie în vocea ei, oricum nu am numi așa. Nu, singura putere din vocea ei rezidă în adevărul pe care îl spune* .
L-am ucis pe Fener .
„Când a început această zi”, a continuat Forkrul Assail, „eram o bătrână, firavă și îndoită. Atunci ai fi putut să mă împingi cu un ghiont –

uită-te la tine, până la urmă. Un soldat. Un veteran al multor bătălii, al multor războaie. Știu asta nu după cicatricile pe care le porți, ci după pierderile nesfârșite din ochii tăi.

Pierderi. Da. Atâtea pierderi .

Femeia făcu un semn în spatele ei. — Se poate pune capăt durerii, soldat, dacă îți dorești. Vă pot acorda că... înghițitură.

— Am… am nevoie de o ieșire, spuse Gesler.

Ea a dat din cap. — Înțeleg, soldat. Sa ti-l dau? Ieșirea aia?

'Da.'

Ea își înclină capul, fruntea părând să tresară momentan înăuntru, de parcă era pe punctul de a se plia vertical în jumătate. „Nu simt nicio duplicitate în tine – asta e bine. Am devenit într-adevăr mântuirea ta.

— Da, răspunse el. — Condu-mă de aici, Pure.

Ea ridică o mână osoasă, cu degete lungi, întinzându-se spre fruntea lui.

Pumnul lui era neclar. S-a izbit de fața ei. Oasele s-au spart.

Fokrul Assail s-a dat înapoi, răsuflarea împroșcată dintr-un nas zdrobit – și acel pliu care îi despărțea fața era profund șifonat. Scuturând din cap, se îndreptă.

Gesler știa că era rapid, dar ea era mai rapidă. Ea i-a blocat al doilea pumn și a contracarat. Lovitura i-a rupt umărul stâng, l-a aruncat cu șase pași înapoi. A aterizat greu, a derapat și apoi s-a rostogolit pe umărul lui rupt - agonia care l-a rupt prin el ia luat cu ea toată puterea, voința. Uimit, neputincios, o auzi înaintând.

Un zgomot ciudat, apoi sunetul a două corpuri care se ciocnesc.

A auzit-o împiedicându-se. Am auzit mârâituri bestiale.

Gesler se forță să se apropie de el. Privit peste tot.

Bent îl lovise pe Forkrul Assail dintr-o parte, cu suficientă forță pentru a o trage la un genunchi. Fălcile cățelului i se închiseră pe o parte a feței ei, caninii ei sfâșiind carne și oase. Un ochi era deja dispărut, un pomeți smuls – a scuipat și s-a întins pe piatra pătată de sânge.

O văzu întinzându-se, chiar dacă se clătina în picioare, iar o mână se închidea pe gâtul lui Bent. Ea a târât fiara din ruina feței ei.

Câinele de vite, întins la capătul acelui braț lung și musculos, se lupta cu disperare în strânsoarea ei sufocată.

Nu .

Cumva, Gesler și-a găsit picioarele. Și apoi o grăbi.

Ochiul ei singur s-a blocat cu privirea lui și ea a zâmbit.

O văzu flectându-și brațul liber - trăgându-l înapoi pentru a-l aștepta. Ar putea bloca acea lovitură – ar putea încerca să o doboare – dar Bent era pe moarte. Ea îi zdrobea gâtul. *Nu* . Într-o clipită, a văzut un câmp de luptă plin de cadavre, a văzut-o pe Adevărul trăgând un câine moale eliberat de cadavre. A auzit strigătul de surpriză al flăcăului

– și apoi acea privire din ochii lui. Atat de plin de speranta. Atat de tanar.

Nu!

Ignorându-i pumnul, chiar dacă i-a tras în cap, Gesler și-a trimis propria lovitură – nu în fața ei, ci în umărul brațului care ținea câinele.

Cel mai dur pumn pe care l-a dat vreodată.

Impacturi zdrobitoare și apoi-

Pumnul soldatului o învârti pe Reverence, puterea uimitoare din spatele ei zdrobindu-i umărul, chiar dacă propria ei lovitură i-a luat fruntea, rupându-o, dându-i capul pe spate și rupându-i vertebrele gâtului.

Era mort înainte să lovească pământul.

Dar brațul ei drept era inutil și ea s-a lăsat într-un genunchi în timp ce câinele s-a eliberat de mâna ei amorțită.

Nu conteaza. O voi omorî în continuare. O clipă - să trec peste această durere - să-mi limpezesc gândurile .

Bent a dat cu piciorul liber, s-a împiedicat. Aerul îi umplea plămânii. Viața s-a revărsat în el. În mintea lui, o ceață roșie, nevoie dornică și nimic altceva. Ridicând capul, fiara s-a întors înapoi către inamicul stăpânului său .

Dar stăpânul lui zăcea atât de nemișcat, atât de golit de toată viața .

Câinele de vite Wickan nu a fost crescut pentru vocea sa. Rareori lătra și nu urlă niciodată .

Cu toate acestea, strigătul care venea acum de la Bent i-ar fi putut trezi pe zeii lup înșiși .

Și femeia cu pielea albă se îndreptă atunci și râse, întorcându-se încet spre fiară .

Bent și-a adunat picioarele sub el. Coșmarul cu cicatrici al botului lui s-a desprins pe spate, dezvăluind colți diformi și zimțați .

Și apoi cineva a trecut pe lângă el .

Hood înainta spre Forkrul Assail chiar dacă se întorcea spre câine. Când l-a văzut, a strigat, a făcut un pas înapoi.

El a închis.

Pumnul ei stâng i-a rupt, dar el l-a prins cu o singură mână și a zdrobit ambele oase ale încheieturii mâinii.

Ea a tipat.

Jaghut-ul și-a inversat strânsoarea acea încheietură și și-a adăugat cealaltă mână. Cu o fante sălbatică, el o învârti de pe picioare, îi trânti corpul de piatră.

Ghepând, câinele s-a dat înapoi.

Dar Hood încă nu terminase cu ea. El o ridică din nou, se răsuci și o bătu încă o dată pe piatră. „ *Am avut* ", a răcnit Jaghut, iar în aer s-a dus din nou, și a coborât încă o dată, „ *destul* " – cu un suspine, trupul zdrobit și zdrobit a fost smuls din nou de la pământ – *din* ...

' *ta* -

' *dreptate!* '

În timp ce străinul lăsă să cadă brațul moale pe care încă îl ținea, Bent se târă pe lângă stăpânul său. Se întinse, așezându-și capul greu peste pieptul bărbatului .

Străinul se uită la el, dar nu spuse nimic .

Bent și-a arătat dinții pentru a-și clarifica afirmația . El este al meu.

Bucăitul puternic al aripilor l-a făcut pe Hood să se întoarcă - pentru a vedea un Asasin Shi'gal coborând la Marele Altar. Pe jumătate ghemuit, dar încă falnic deasupra Jaghut, îl privea cu ochi reci.

Hood aruncă o privire spre inima Zeului Infirm.

Lanțurile ancestrale ale Purei dispăruseră – distruse cu propria ei moarte. Inima era în cele din urmă eliberată, zăcând pulsând slab într-o baltă de sânge.

Câinele mai mic a sosit, repezindu-se să-și facă griji la fața sfâșiată a Forkrul Assail.

Mârâind, Hood făcu un semn către inimă, apoi se întoarse, pentru a privi ținuturile din vest. Dincolo de câmpurile pline de cadavre, dincolo de armatele acum adunate, practic nemișcate de epuizare. Și acum figurile urcau scările.

L-a auzit pe asasinul înaripat ridicându-se în aer și a știut că creatura acum strângea acea inimă jalnică. Umbra lui Shi'gal a alunecat peste Jaghut, iar apoi el l-a putut vedea, ridicându-se și mai sus, îndreptându-se spre soarele care apune. Apoi privirea i-a căzut din nou, uitându-se în jos la devastarea de dedesubt.

Am stat odată pe Tronul Morții. Odată i-am salutat pe toți cei care trebuie să se predea, cu mâinile scheletice, cu o față de piele și os ascunsă în întuneric. Câte câmpuri de luptă am mers? Trebuie să mai merg unul?

Dar de data aceasta, ei sunt cei care au plecat .

Păzitorii Porții, le veți spune tuturor acestora, care vin acum la voi, că totul nu a însemnat nimic? Sau ai ceva sa le dai? Ceva mai mult decât aș putea vreodată?

Au sosit alții. A auzit plânsul unei femei îndurerate.

Și i s-a amintit că, în adevăr, nu exista niciun sunet mai trist în toate lumile.

Bitterspring, Lera Epar din Imass, zăcea sprijinită de trupuri reci. Rana ei fusese bandajată, fluxul de sânge oprit. În jurul ei supraviețuitorii se mișcau, mulți pur și simplu rătăcind, în timp ce alții stăteau nemișcați, cu capetele în jos, cercetând pământul în căutarea unor fețe cunoscute.

Și-a văzut rudele. L-a văzut pe Thel Akai. I-a văzut pe K'Chain Che'Malle și Jaghut.

Și l-a privit pe Onos Toolan lăsându-i pe toți, poticnindu-se spre nord, pe întinderea de pământ plat care marginea orașul-port cu ziduri, care fusese cândva capitala imperiului Forkrul Assail.

Niciunul din Imass nu a sunat după el. Nimeni nu a întrebat unde se duce. El a fost Prima Sabie, dar la fel era și un bărbat.

Ea își înclină capul pe spate, studie alaiul care urca pe scările de piatră opărită din Spir. Prințul Brys Beddict, Aranict, Regina Abrastal, Spax a lui Gilk Barghast, preotul-femeia din K'Chain Che'Malle. Cei unsprezece Jaghut rămași își croiau și ei drum în acea direcție.

E gata, atunci. Trebuie făcută .

Acum este pace. Trebuie să fie pace – ce alt nume pentru această tăcere îngrozitoare?

A început să cadă mai multă ploaie, pe măsură ce lumina zilei a dispărut încet, dar această ploaie era pură și limpede. A închis ochii și l-a lăsat să se clătească cu fața.

Onos Toolan trecu pe lângă oraș, ajungând pe un promontoriu sterp de groși și ericii. Lumina zilei se stingea rapid, dar el era indiferent la asta, iar pământul de sub picioare, care fusese înmuiat în sânge, era acum alunecos de ploaie simplă.

Soarele a răspândit aur peste orizontul vestic.

Și apoi, în depărtare, a văzut trei siluete, iar ochii lui Onos Toolan s-au îngustat. La fel ca el, păreau să rătăcească. Ca el, pierdut în lume. S-a apropiat.

Sabia din mâna lui dreaptă, groasă de sânge, dar acum își arăta piatra strălucitoare în timp ce ploaia îi spăla lungimea, apoi căzu la pământ și el fugea. Inima lui părea să se umfle în piept, părea să devină prea mare pentru colivia osoasă care o ține.

Când l-au văzut, a auzit strigăte de copil, iar acum se năpusteau spre el, fata nepurtand băiatul cu aripi înainte. Toți trei plângeau în timp ce alergau să-l întâmpine.

A căzut în genunchi pentru a-i lua în brațe.

Cuvintele curgeau de la gemeni. Un salvator — un războinic Awl pe care îl pierduseră în furtună. O vrăjitoare care le furase – scăparea – și le promisese că le va găsi, dar nu a făcut-o niciodată, și...

Ridicând privirea, încă îndreptată spre nord, Onos Toolan văzu apoi altceva.

O formă vagă care părea să stea pe pământ, încovoiată.

Se ridică, fetele ridicându-se să-l ia de brațe, băiatul agățându-se de o tibie. Și apoi a mers înainte, luându-i pe toți cu el. Când băiatul s-a plâns, Storii l-a luat în brațe. Dar Onos Toolan a mers mai departe, pașii lui venind din ce în ce mai repede.

Nu a fost posibil. A fost-

Și apoi încă o dată a alergat.

Probabil că l-a auzit apropiindu-se, pentru că și-a ridicat privirea și apoi a stat și a privit-o repezindu-se spre ea.

Aproape că a căzut lângă ea, cu brațele strânse în jurul ei, ridicând-o cu îmbrățișarea lui.

Hetan gâfâi. 'Soțul! Mi-a fost dor de tine. Eu–nu știu unde sunt. Nu știu ce s-a întâmplat...'

„Nu s-a întâmplat nimic”, șopti el, în timp ce copiii țipau în spatele lor.

„Onos – degetele de la picioare...”

'Ce?'

— Am degetele altcuiva, soț, jur că...

Copiii s-au ciocnit de ei.

În depărtare, pe o înălțime slabă de pământ, Onos Toolan văzu o siluetă așezată pe un cal. Întunericul lua viziunea - o dizolva în fața ochilor lui.

Și apoi a văzut-o ridicând o mână.

Îndreptându-se, Onos Toolan a făcut la fel. *Te văd, fratele meu* .

te vad .

Când în cele din urmă lumina a părăsit răsăritul pământului, viziunea i-a dispărut din ochi.

CAPITOLUL 24

Am auzit voci pline de durere
Am văzut fețe prăbușindu-se de durere
Am văzut oameni zdrobiți ridicându-se în picioare
Și femeile martore merg din morminte mici
Dar acum ai vorbi despre slăbiciune
De eșecurile nu valorează decât disprețul
Ai arăta toate părțile fricii tale
Brazen ca trofee în coaja goală a cuceririi
Dar ce ai câștigat când noaptea se apropie
Pentru a-ți face hotărârea severă printre aceste umbre
Când în sfârșit am terminat cu lumea
Când nici stăm, nici cădem și nici nu ne trezim din liniște
Și necunoașterea tăcută ne așteaptă?
Mi-am auzit vocea plină de tristețe
Mi-am simțit fața năruindu-se de durere
M-am rupt și m-am îndepărtat de morminte
Și am apucat strâns această mână a slăbiciunii
Și a mers în compania unor eșecuri familiare
Disprețul stă în praf și în depărtare
Fiecare trofeu dispare din vedere
Noaptea se apropie, atrăgându-mă spre sfârșitul ei
Pentru când voi termina cu lumea asta
În neștiință voi asculta tăcerea
Să aștepți ce urmează
Și ar trebui să cauți mai mult
Găsește-mă în acest loc
Înainte de răsăritul zorilor

Rezoluția călătoriei, Fisher kel Tath

Banaschar și-a amintit cum stătuse, cu sabia în teacă întinsă pe masa cu hărți în fața ei. O singură lampă cu ulei scursese lumină slabă și umbre mai slabe în limitele cortului. Aerul era aproape și umed și se așeza pe lucruri precum pielea nou-născutului. Cu puțin timp mai devreme, ea vorbise cu Lostara Yil cu spatele la acea armă, iar Banaschar nu știa dacă Tavore mai folosise acele cuvinte și întrebarea despre asta îl roade în moduri ciudate, misterioase.

Dacă ar fi fost cuvinte repetate des de către Adjunct, atunci ce adevăruri tragice a dezvăluit despre ea? Dar dacă ea nu le spusese

înainte – nici niciodată – atunci de ce le auzise ca și cum ar fi fost ecouri, răsturnând dintr-un loc îndepărtat și cu mult timp în urmă?

Lostara fusese să-l vadă pe Hanavat, să împărtășească darul fiului care se născuse. Ochii căpitanului fuseseră roșii de plâns și Banaschar înțelese cu ce pierderi se confruntau acum aceste femei – viitorul pe cale să le fie rupt. Nu ar fi trebuit să fie acolo. Nu ar fi trebuit să-l audă pe Adjunct vorbind.

„Nu este suficient să le dorești copiilor o lume mai bună. Nu este suficient să le protejați cu ușurință și confort. Lostara Yil, dacă nu ne sacrificăm ușurința, confortul, pentru a face lumea viitorului una mai bună, atunci ne blestemăm propriii copii. Le lăsăm o mizerie pe care nu o merită; le lăsăm o mulțime de lecții nedobândite.

„Nu sunt mamă, dar trebuie doar să mă uit la Hanavat pentru a găsi puterea de care am nevoie".

Cuvintele i-au trecut în memorie. Cu vocea unei femei fără copii, l-au lăsat mai zguduit, mai tulburat decât ar fi fost, poate, altfel.

Pentru asta luptau? Doar unul dintre o mulțime de motive, cu siguranță – și, în adevăr, nu putea să înțeleagă cum această cale pe care o aleseseră ar putea servi unor asemenea aspirații. Nu se îndoia de noblețea motivațiilor Adjunctului și nici măcar de compasiunea crudă care o determina să caute ceea ce era, în majoritatea ochilor, practic imposibil. Dar mai era ceva aici, ceva încă ascuns.

Câte mari compasiuni au apărut dintr-o sursă întunecată? Un loc privat al eșecurilor secrete?

După ce o alungase pe Lostara, Tavore se întoarse încă o dată către sabie și, după un timp, Banaschar se ridicase de pe scaunul său de pe cufărul echipamentului de război, se ridicase și merse lângă ea.

— Am încetat să mai alerg, Adjunct.

Ea a tăcut, cu ochii ațintiți asupra armei din teaca ei zgâriată și zgâriată.

„Vreau să-ți mulțumesc pentru asta. Dovada, a adăugat el cu un zâmbet acru, a darurilor tale de a realiza imposibilul.

— Preot, spuse ea, Chal'Managa — Șarpele — asta a fost o manifestare a lui D'rek, nu-i așa?

Se trezi incapabil să-i întâlnească privirea, dar reuși să ridice din umeri. 'Așa cred. Pentru un timp. Copiii ei s-au pierdut. În ochii ei, oricum. Și asta a făcut-o la fel de pierdută, presupun. Împreună, trebuiau să-și găsească drumul.

— Aceste detalii nu mă interesează, spuse ea, cu tonul întărit. — Banaschar, spune-mi. Ce vrea? De ce este atât de hotărâtă să fie aici? Va căuta să se opună mie?

— De ce ai crede că am răspunsuri la acele întrebări, domnule adjunct?

— Pentru că nici ea nu te-a părăsit niciodată. Avea nevoie de cel puțin unul dintre închinătorii ei pentru a trăi și, dintr-un motiv

necunoscut, te-a ales pe tine.

A vrut să se așeze din nou. Oriunde. Poate chiar pe podea. „Adjuvant, se spune că un vierme care se găsește într-o băltoacă de bere se va îmbăta și apoi se va îneca. M-am gândit de multe ori la asta și recunosc, am ajuns să bănuiesc că orice băltoacă va merge, iar îmbătarea nu are nimic de-a face cu asta. Naibii de lucruri se îneacă oricum. Și totuși, destul de ciudat, fără bălți, viermii nu apar deloc.

— Am lăsat noul lac în urma noastră, preot. Nimeni nu s-a înecat, nici măcar tu.

— Acum sunt doar copii.

'Știu.'

Banaschar oftă, dădu din cap spre sabie. — O va proteja, Adjunct.

Îi auzi răsuflarea tăindu-se, apoi: — Dar... asta ar putea foarte bine să o omoare.

El dădu din cap, fără a avea încredere în el însuși să vorbească.

— Ești sigur de asta, Demidrek?

„Demi-Zei de mai jos, adjunct, ești și tu student la teologie? Tayschrenn a fost...

— În calitate de ultimul preot supraviețuitor al Viermelui Toamnei, titlul de onoare îți aparține, Banaschar.

— Bine, dar unde sunt hainele cusute cu aur și inelele stridente?

Un asistent a intrat în spatele lor, a tușit și apoi a spus: „Adjunct, trei cai sunt înșeuați și așteaptă afară”.

'Mulțumesc.'

Dintr-o dată, Banaschar era înfrigurat, cu mâinile reci și înțepenite, de parcă le-ar fi lăsat în găleți cu apă cu gheață. „Adjunct – nu știm dacă inima va fi eliberată. Daca tu-'

— Vor reuși, Demidrek. Dumnezeul tău crede clar că...

— *Greșit* .

A tresărit să tacă.

— E mai simplu decât atât, Adjunct, continuă Banaschar, cuvintele cu gust de cenușă. — Lui D'rek nu-i pasă dacă Zeul Infirm este întreg sau nu – dacă este puțin mai mult decât un prost care gălăbește sau un corp eviscerat cu o gaură uriașă în piept, nu contează. Orice ai de la el, *ea vrea să dispară* .

— Atunci... Ochii ei se mijiră.

'Corect. Ascultă ultima ei Demidrek, pentru că știe când zeul său și-a pierdut toată credința.

— Nu vor eșua, șopti Tavore, cu ochii din nou pe sabie.

— Și dacă Periții îi trădează? Ce atunci?'

Dar ea clătina din cap. — Nu înțelegi.

— Toți aliații noștri presupuși, Adjunct, sunt suficient de puternici? Destul de voinic? Suficient de încăpățânat? Când trupurile încep să cadă, când sângele începe să curgă – ascultă-mă, Tavore – trebuie să

cântărim ceea ce facem – tot ceea ce facem aici – cu privire la probabilitatea eșecului lor.

'Nu o să.'

— Crezi că nu am niciun respect pentru Prințul Brys Beddict – sau pentru Regina Abrastal? Dar Adjunct, sunt izbitoare acolo unde Akhrast Korvalain este cel mai puternic! Unde va fi găsit cel mai puternic dintre Forkrul Assail, nu ți-a trecut prin minte că aliații tăi nu vor fi de ajuns?

Dar ea clătina din cap și Banaschar a simțit un fulger de furie — *vei fi altceva decât un copil, cu mâinile peste urechi pentru că nu-ți place să auzi ce am de spus?*

— Încă nu înțelegi, Demidrek. Nu, se pare, nici zeul tău.

— Atunci spune-mi. Explica-mi! Cum, pe numele lui Hood, poți fi atât de sigur?

„K’Chain-”

— Adjuvant – acesta este ultimul suflu al acelor blestemate de șopârle. Nici nu contează cine *pare* să le comandă — le comandă Matrona. Matrona *trebuie să* comandă. Dacă își vede prea mulți dintre copiii ei murind, se va retrage. Ea trebuie sa! Pentru supraviețuirea genului ei!

— Sunt conduși de Gesler și Stormy, Banaschar.

'Zei de jos! Cât de multă încredere ai pus în eforturile a doi marini retrogradați?

Ea îi întâlni ochii neclintit. — Tot ce am nevoie. Acum, ți-ai răsfățat momentul de îndoială, am încredere. Este timpul să plecăm.

A studiat-o încă o clipă, apoi a simțit cum tensiunea se scurgea din el. A reușit un zâmbet deformat. — Sunt Demidrek pentru Viermele Toamnei, Adjunct. Poate că te aude prin mine. Poate că, în cele din urmă, îi putem da lui D'rek o lecție de credință.

— Mai bine, se răsti ea, luând sabia.

Au ieșit afară.

Cei trei cai așteptau, două șei încă neumplute. Aplecat în al treilea... Banaschar ridică privirea, dădu din cap în semn de salut. 'Căpitan.'

— Preot, răspunse Fiddler.

El și Adjunctul s-au urcat repede – animalele zgârie care se mișcau sub ele – și apoi toți trei s-au îndepărtat. A ieșit din tabăra Malazan pe câmpia ierboasă.

Călărit spre nord-vest.

Au fost puține cuvinte în acea călătorie. Au călătorit noaptea, alternând între galop și trap. Orizontul vestic era luminat uneori cu fulgere groaznice, fulgerele pătate de roșu, dar deasupra lui Jade Strangers comandau cerul nopții, suficient de strălucitor pentru a șterge stelele, iar pășunile ondulate din jurul lor purtau o nuanță de verde sănătos pe care lumina zilei avea să-l dezvăluie. ca fals. Nu mai fusese ploaie în acest loc de ani de zile, iar copitele cailor lor ridicau firele de iarbă rupte ca niște coase.

Când au văzut o ascensiune singuratică care i-a dominat pe toți ceilalți, Adjunctul și-a înclinat calul spre ea. Dealurile mai mici pe care le traversau pe măsură ce se apropiau aveau semne ale unor tabere străvechi – bolovani lăsați în inele zdrențuite pentru a marca locul unde părțile laterale ale tipis fuseseră ancorate. La o mie de pași spre nord-vest, pământul se prăbuși într-o vale largă și puțin adâncă, iar panta sa îndepărtată era marcată de întinderi lungi curbate de stânci și bolovani, formând linii, jaluzele și alergări pentru turma de fiare acum dispărute de mult, la fel de dispărute ca vânătorii. care le pradase.

Banaschar putea simți pustiirea acestui loc, ca o mâncărime sub piele, o neliniște târâtoare a mortalității. *Totul trece. Toate felurile noastre de a face lucrurile, de a vedea lucrurile, toate aceste moduri pierdute de a trăi. Și totuși... aș putea să mă întorc în acea epocă, dacă aș sta nevăzut printre acești oameni, n-aș fi diferit - nu aș fi diferit în interiorul... zeilor, aș putea să explic asta, chiar și mie însumi, aș putea într-o zi să pretind înțelepciunea* ...

Lumile noastre sunt atât de mici. Se simt nesfârșiți doar pentru că mințile noastre pot aduna mii de toate deodată. Dar dacă ne oprim din mișcare, dacă ne ținem într-un loc, dacă tragem respirația și ne uităm în jur... fiecare este același. Exceptând câteva detalii. Vârstele pierdute nu sunt nici mai mult, nici mai puțin profunde decât cele în care trăim acum. Credem că totul este un fel de impuls înainte, fără sfârșit de a lăsa în urmă și de a se întinde spre. Dar adevărul este că oriunde ne aflăm – cu toate darurile sale strălucitoare – nu facem altceva decât să mergem în cerc .

Gândul mă face să plâng .

Au tras frâu la baza dealului. Laturile erau neuniforme, cu proeminențe de rocă pătată de rugină împingând în sus prin pielea subțire a pământului, piatra crăpată și fisurată de nespus de secole de îngheț și căldură. Mai aproape de vârf era un haos aglomerat de bolovani de dolomit galben-alb, cu suprafețele lor mai moi cioplite și sculptate cu scene de altă lume și modele geometrice. Spikewood și un fel de tufe de trandafiri de prerie, acum scheletice și amenințătoare de spini, umpleau spațiile dintre bolovani.

Adjunctul descălecă, scoțându-și mănușile de piele. 'Căpitan.'

— Da, răspunse el. — Va merge.

Când Fiddler a alunecat de pe cal, Banaschar a urmat exemplul.

Adjunctul în frunte, au urcat pe versantul dealului. Acum, mai aproape de aflorimentele putrezite, Banaschar a văzut fragmente albite de os uman prinse în crăpături și crevase sau îngrămădite pe margini și în nișe. Pe pistele înguste și întortocheate dintre roca de sus, cizmele lui scrâșneau de mărgele făcute din nuci lustruite, iar pământul era presărat cu rămășițele ofilite de coșuri țesute.

Ajungând în vârf, au văzut că bolovanii de dolomit formau un inel aspru, de vreo zece pași, cu zona centrală mai mult sau mai puțin la

nivel. Când Adjunctul a mers între doi bolovani și a pășit în poiană, cizma ei de plumb a derapat și s-a dat înapoi. Îndreptându-se, se uită în jos, apoi se ghemui să ridice ceva.

Banaschar ajunse lângă ea.

Ținea în mână o vârf de suliță făcută din cremene ciobită, aproape de lungimea pumnalului, iar preotul a văzut acum că întreaga porțiune de pământ plan era acoperită cu mii de vârfuri de suliță similare.

— Lăsați aici, toate neîntrerupte, mormăi Banaschar, când Fiddler li se alătură. — De ce, mă întreb?

Căpitanul mormăi. „Niciodată nu am putut găsi locuri sfinte. Totuși, aceste instrumente sunt frumos făcute. Chiar și un Imass ar fi impresionat.

— Iată presupunerea mea, spuse Banaschar. „Au descoperit o tehnologie care a avut prea mult succes. A ajuns să omoare fiecare animal pe care l-au văzut, până când nu a mai rămas niciunul. De ce? Pentru că toți suntem la fel de proști, la fel de miop, acum douăzeci de mii de ani sau mâine, nu contează. Iar seducția sacrificării este ca o febră. Când în sfârșit și-au dat seama ce făcuseră, când toți au început să moară de foame, și-au dat vina pe uneltele lor. Și totuși, îi aruncă o privire spre Fiddler, chiar și în ziua de azi, credem că eficiența este un lucru bun.

Fiddler oftă. „Uneori cred că am inventat războiul doar când am rămas fără animale de ucis."

Lăsând să cadă vârful suliței – s-a rupt în jumătate când a lovit stratul rudelor sale – Adjunctul a făcut un pas înainte. Piatra se sparge cu fiecare pas. Când era chiar în centru, se întoarse cu fața lor.

„Aceasta nu este o chestiune de sacralitate", a spus ea. „Nu există nimic demn de adorat în acest loc, cu excepția, poate, a unui trecut care nu va mai exista niciodată, iar numele lui este *nostalgie* . Nici eu nu cred în inocență.

— Atunci de ce aici? întrebă Banaschar.

Dar Fiddler a fost cel care a răspuns: „Pentru că se poate apăra, preot".

— Demidrek? întrebă Tavore, cu o mână acum pe mâna sabiei.

Se uită în jur, păși spre unul dintre bolovanii de dolomit. Modele învolburate, șanțuri care curg ca părul. Figuri demonice, vag umane, fețe compuse din ochi holbați și guri deschise, pline de dinți ascuțiți. Oftă, se uită înapoi la Adjunct și apoi dădu din cap. — Ea poate... nu știu... să se înfășoare în jurul bazei acestui deal, presupun ca un vierme dragon al legendei.

— În ce scop, Demidrek?

'Izolare.'

'Pentru cât timp?'

Până moare ea . El a ridicat din umeri.

O văzu studiindu-l încă o clipă, apoi adjunctul Tavore scoase sabia ei Otataral.

Lama de culoarea ruginii păru să aprindă în ochii lui Banaschar, iar el se clătină cu un pas înapoi.

În apropiere, Fiddler înjură pe sub răsuflare. — Adjunct – este... treaz.

— Și, șopti Banaschar, *va chema* .

Tavore a lovit un spațiu liber pe pământ cu o cizmă, apoi a pus vârful săbiei pe pământ. Ea a împins în jos folosind toată greutatea ei.

Lama a alunecat, ca prin nisip, până la jumătate din lungime.

Făcând un pas înapoi, Adjunctul părea să se zvâcnească.

Banaschar și Fiddler au ajuns la ea în același timp, luându-i greutatea — *zeilor, a mai rămas atât de puțin din ea! Oasele și pielea!* Ea a căzut inconștientă în brațele lor.

— Aici, mormăi Fiddler, hai să o târăm înapoi – găsim undeva clar.

— Nu, spuse Banaschar. — O voi duce până la cai.

'Dreapta. O să merg înainte, să-i aduc niște apă.

Banaschar îl ridicase pe Tavore. „Lăutar...”

— Da, mârâi el. — Ca un copil înfometat sub acea armură. Când vine, preot, o facem să mănânce.

Soldatul ar fi putut la fel de bine să spună: „Asediăm luna” și să fi fost absolut convins că va face exact asta și apoi va doborî blestemul în ruină și în flăcări. *Așa gândește un soldat. Cel puțin, ăsta, acest marin blestemat* . Fără să spună nimic, îl urmă pe Fiddler pe pista îngustă și întortocheată.

Fusese întinsă pe o pătură urâtă. Banaschar își desfăcuse și scoase cârma și își sprijinise capul pe șaua uzată pe care o smulseseră de pe calul Adjunctului. Într-o parte, Fiddler făcea lemne și făcea un mic foc.

Luând un burduf, preotul a înmuiat un mănunchi de bandaje din sacul de truse a sapatorului și a început să șteargă tandru sudoarea și murdăria de pe fruntea lui Tavore și acele trăsături atât de simple. Cu ochii închiși, el văzu copilul care fusese cândva – serios, hotărât, nerăbdător să crească. Dar fața era mai groasă decât ar fi trebuit, prea bătrână, prea uzată. El a periat firele de păr umed și slab de pe frunte. Apoi aruncă o privire spre Fiddler. — E doar epuizare, nu... Doamne de jos, Lăutar!

Omul își spargea pachetul de dragoni, folosind cuțitul pentru a împărți fiecare carte. Făcu o pauză, privi spre preot. — Primește o masă gătită.

Banaschar a privit cum sapatorul introducea așchiile în foc. Vopselele au umplut flăcările cu culori ciudate. — Nu te aștepți să supraviețuiești, nu-i așa?

„Chiar dacă o fac, am terminat cu asta. Totul.'

— Nu te-ai putea retrage din soldat, chiar dacă ai vrea.

'Într-adevăr? Doar privește-mă.'

'Ce vei face? Cumpărați o fermă, începeți să cultivați legume?

„Dumnezei nu. Prea multă muncă – niciodată nu i-am putut da seama că soldații spun că vor face asta odată ce și-au îngropat săbiile. Pământul crește ceea ce vrea să crească – să-ți petreci restul vieții luptându-l este doar un alt război al naibii.

'Chiar atunci. Îmbătați-vă, spuneți povești vechi într-o tavernă proastă...

— Cum făceai în Malaz City?

Zâmbetul lui Banaschar era ironic. — Eram pe cale să-l sfătuiesc, căpitane. Poate că sună bine de aici - a fi capabil să trăiești fiecare moment fără scop, golit de orice presiune. Dar ia-o de la mine, ai face la fel de bine să te superi – e mai rapid și probabil mult mai puțin mizerabil.

Fiddler a turnat niște apă într-o oală și apoi a pus-o pe flăcări. A început să arunce bucăți de carne uscată în el. — Nu, nimic atât de... risipitor. M-am gândit să mă apuc de pescuit.

— Nu te-am gândit niciodată pentru un om al mării.

— Adică într-o barcă cu linii și plase? Pe valuri și peste adâncuri? Nu, nu genul ăsta de pescuit, preot. Mi se pare de lucru și, în plus, periculos. Nu, voi rămâne pe mal. Mă gândesc la hobby, nu la trai.

Aruncându-și privirea în jos la fața cărnită a lui Tavore, Banaschar oftă. „Toți ar trebui să trăim o viață de hobby-uri. Făcând doar ceea ce ne face plăcere, doar ceea ce ne răsplătește în moduri secrete, private.

— Cuvinte înțelepte, preot. Ești plin de surprize în seara asta, nu-i așa?

Când Banaschar i-a aruncat o privire bărbatului, el și-a văzut zâmbetul slab și tensiunea s-a slăbit din el. El a mormăit. „Am intrat în preoție în căutarea înțelepciunii și abia atunci mi-am dat seama că am mers exact în direcția greșită”.

— Atunci, evlavie nu este tot ce se crede că este?

— E soldat, Lăutar?

Bărbatul s-a așezat încet înapoi, agitându-se cu lama cuțitului. „Am avut odată un prieten, a încercat să avertizeze un băiețel nerăbdător, departe de viața de soldat.”

— Și prietenul tău a reușit?

— Nu contează dacă a făcut-o sau nu. Nu asta e ideea.'

— Deci, ce rost are, atunci?

„Nu poți îndepărta pe nimeni de drumul pe care îl vor lua. Le poți arăta că există o mulțime de alte căi - poți face atât de multe - dar peste asta? Vor merge unde merg.

— Prietenul tău ar fi trebuit să-l sperie pe băiatul ăla rigid. S-ar putea să fi funcționat.

Fiddler clătină din cap. — Nici nu pot simți teroarea altcuiva, Banaschar. Cunoaștem teroarea doar după ceea ce este atunci când ne privește morți în ochi.

Se auzi un oftat din Tavore și preotul se uită în jos. — Ai leșinat, adjunct.

— Sabia...

'Este gata.'

Ea s-a chinuit să se ridice. — Atunci trebuie să plecăm.

— O vom face, adjunct, spuse Fiddler. — Dar mai întâi, mâncăm.

Tavore a împins mâinile lui Banaschar și s-a zbătut în picioare. — Nenorocit de prost... știi pe cine cheamă acea sabie?

— Da. Tocmai am ars cardul, așa cum se întâmplă.

Banaschar aproape că simți șocul Adjunctului, ca un zgomot de scântei zvâcnind prin aer între ei.

Preotul pufni. — Te-ai dus și ai lăsat-o fără cuvinte, sapător.

'Bun. Nu pot mânca și vorbi în același timp. Vino aici, Adjunct, altfel eu și preotul va trebui să te ținem și să-ți forțem această tocană în gât. Nu va face bine nimănui dacă te duci și te prăbușești în momentul nepotrivit, nu-i așa?

— Tu... n-ar fi trebuit să faci asta, Lăutar.

— Relaxează-te, răspunse bărbatul, bătând în ghiozdan. „Am salvat o casă – singura care înseamnă ceva pentru noi acum".

— A noastră este o casă încă împărțită, căpitane.

„Regele în lanțuri? Nu contează - prostul este prea ocupat să submineze tronul pe care se întâmplă să stea. Și Cavalerul este cu noi.

'Esti sigur?'

'Eu sunt. Fii liniștit în această privință.

„Când acel zeu se va manifesta, Lăutar, va fi pe un câmp de luptă – mii de suflete îi vor hrăni modelarea. Vorbim despre un zeu al *războiului* - atunci când vine, ar putea bine să umple jumătate din cer.

Fiddler aruncă o privire spre Banaschar, apoi ridică din umeri. — Ai grijă de jurământul unui Toblakai. Și apoi, cu un zâmbet pe jumătate, a umplut un vas de tablă cu tocană și i-a întins-o Adjunctului. — Mănâncă, dragă Consort. Restul sunt cu noi. Reaver, Fool, the Seven… Lepro…" și privirea lui căzu o clipă cu acel titlu, înainte să-și ridice privirea, să zâmbească spre Banaschar. 'Infirm.'

Infirm. Oh. Ei bine, da. M-ai uitat în față în tot acest timp, presupun. M-am gândit că este teroare, acea veche reflexie în oglindă. Și surpriză, așa a fost.

În timp ce mâncau, amintirile lui Banaschar s-au rătăcit înapoi, până la momentul în cortul ei, la cuvintele ei cu Lostara și tot ce a urmat.

Copii, adunați-vă aproape. Zilele mamei tale sunt grele acum. Ea are nevoie de tine. Ea are nevoie de noi toți .

Ridicând privirea, îl văzu pe Tavore studiindu-l. — Banaschar, tu ai fost cel care mi-ai scos cârma? Mi-ai șters fața și mi-ai pieptănat părul?

Privirea i-a coborât. — Da, adjunct.

Ea a scos un sunet ciudat, apoi a spus: „Îmi pare rău... trebuie să fi părut o mizerie”.

Oh, Tavore .

Lăutarul s-a ridicat brusc și a spus cu o voce murdară: — Îți voi șea calul, Adjunct.

Hedge a privit cum cei trei călăreți se întorceau în tabără. — Bavedict, distribuie muniția.

Alchimistul s-a întors și a întrebat cu o voce uluit: — Toți?

'Toti. Și pregătește-le - apă, puțină mâncare, armură și arme și nimic altceva.

— Mă duc să vorbesc cu sergenții.

Dând din cap, Hedge porni.

L-a găsit pe Fiddler pe jos, chiar lângă cortul Adjunctului. Bărbatul era singur, stătea în picioare privind în jos la pământ.

— Venim cu tine, spuse Hedge.

Fiddler ridică privirea, încruntat. 'Nu nu ești.'

— Bridgeburners vin cu tine – nu poți face nimic în privința asta.

— Totul s-a terminat, Hedge. Lasă-o în pace. Și s-a întors.

Dar Hedge întinse mâna și îl trase pe bărbat. „L-am întrebat deja pe Adjunct – am făcut-o aseară, odată ce mi-am dat seama ce se întâmplă. Ai nevoie de mine acolo, Fiddler. Pur și simplu nu știi încă — nu știi jumătate, dar va trebui să ai încredere în mine pentru asta. *Ai nevoie de mine acolo* .

Fiddler se apropie, cu fața întunecată. 'De ce? De ce dracu'?

Soldații care treceau au făcut o pauză, s-au întors să se uite.

'Doar faci! Dacă nu o faci – jur asta, Fid, *jur* – îți vei petrece restul zilelor otrăvit de regret. Ascultă la mine! Nu suntem doar noi, nu vezi asta? Ai nevoie de Bridgeburners!

Fiddler îl împinse înapoi cu ambele mâini, clătinându-l pe Hedge. — Nu sunt *Bridgeburneri* ! Nu este doar un nume al naibii! Nu poți pur și simplu să ridici niște proști vechi și inutili și să-i numești Bridgeburners!

'De ce nu?' replică Hedge. — Așa am fost, nu-i așa? La inceput? Tânăr și prost cu ochii mari și dorind să fim mai buni decât eram noi!' A fluturat un braț pentru a lua în tabără. — Nu este diferit de acești Bonehunters – nu vezi asta?

— Nu mă urma!

'Nu asculți! Am trecut prin — m-am întors! Nu am de ales, la naiba!

În ochii lui Fiddler străluceau lacrimi. — Doar nu.

Hedge clătină din cap. 'Ți-am spus. Nicio alegere, deloc.

Când Fiddler a trecut pe lângă el, Hedge i-a dat drumul. Se uită în jur, încruntat. — E aproape prânz. Du-te să mănânci ceva, nenorociți cu fălcile slăbite. Apoi s-a întors spre tabăra companiei sale.

Fiddler a tăiat între două corturi de toiag și a coborât la jumătatea drumului înainte să se oprească și să se lăsească încet într-un genunchi,

cu mâinile peste față. În timp ce lacrimile se dezlănțuiau, fiorii l-au străbătut, val după val.

Vom muri - nu vede el asta? Nu pot să-l pierd din nou - pur și simplu nu pot .

Încă simțea umerii lui Hedge acolo unde îl împinsese și vedea expresia rănită de pe fața bărbatului - *nu, nu* ... Mâinile îi usturau, mâinile îi ardeau. Le-a strâns pumnii, cu capul atârnat, forțându-se să tragă adânc aer în piept, forțând să dispară toată cruditatea și, odată cu ea, angoasa teribilă care amenința să-l spargă, să-l zdrobească.

Trebuia să meargă la soldații lui acum. Sergenții le-ar fi pregătit. Așteptare. Marini și avioane grele, ultimul dintre ambele. *Încă un lucru de făcut, și apoi vom termina. Toate acestea, terminate* .

Doamne, Hedge, ar fi trebuit să murim în tuneluri. Mult mai ușor, mult mai rapid. Nu e timp să te întristezi, nici cicatrici să devină atât de groase încât este aproape imposibil să simți nimic .

Și apoi ai apărut și le-ai rupt pe toate din nou .

Whiskyjack, Kalam, Trotts — au dispărut. De ce nu ai stat acolo cu ei? De ce nu m-ai fi putut aștepta?

Totuși, lacrimile îi curgeau pe față, înmuiându-i barba. Abia putea vedea iarba moartă de sub el.

Termină cu asta. Încă un lucru de făcut — vor încerca să ne oprească. Ei trebuie sa. Trebuie să fim pregătiți pentru ei. Avem nevoie de... trebuie... să fiu căpitan, cel responsabil. Cel care le spune soldaților mei unde să moară .

Ștergându-se pe față, se îndreptă încet.

— Zei, mormăi el. — Mai întâi Adjunctul, iar acum acesta. El a oftat. „Hai să-i spunem o zi proastă și să terminăm cu ea. Gata, Fid? Gata pentru ei? Ar fi bine să fii.

El a pornit.

„Există glorie în pișuri”, a decis Corabb, în timp ce urmărea fluxul curbând și scoate acel sunet familiar, dar unic, în timp ce lovea pământul.

— Nu se pare că ai nevoie de ambele mâini pentru asta, observă Smiles de unde stătea în apropiere.

„Astăzi, chiar te voi privi cu simpatie”, a răspuns el, terminând și apoi scuipându-și mâinile pentru a le curăța.

'Simpatie? Ce sunt eu, un câine șchiop?

Stând rezemat de rucsacul lui, Bottle a râs, câștigând o privire întunecată de la Smiles.

— Mergem undeva să luptăm, spuse Corabb, întorcându-se spre ea și cu ceilalți care stăteau pe pământ dincolo. „Astăzi, sunteți toată familia mea”.

— Explică simpatia, mormăi Koryk.

— Și voi sta lângă tine, Koryk din Seti, spuse Corabb.

Zâmbete pufniră. — La ce, să-l împiedici să alerge?

'Nu. Pentru că, de data aceasta, el va fi alături de noi. Va fi din nou soldat.

Urmă un lung moment de tăcere din partea echipei adunate, apoi Koryk se ridică și se îndepărtă la mică distanță.

— Sunt demoni ghemuiți în creierul lui, spuse Cuttle pe sub răsuflarea lui. — Toate acele șoapte trebuie să-l înnebunească.

— Iată că vine sergentul, spuse Corabb. 'Este timpul.' S-a dus la geanta lui, a verificat din nou curelele, luând arbaleta și admirând-o o clipă, înainte de a o lega de ghiozdan. A renumărat certurile și a fost mulțumit să constate că încă erau douăsprezece.

— Încărcați, spuse Tarr când sosi. — Ne îndreptăm spre nord-vest.

— E al naibii de aproape în spate, pe unde am venit! spuse Smiles. 'Cat de departe? Dacă ajung chiar în vizorul acelui deșert, îmi voi tăia singur gâtul.

— Acum e un lac mare, Smiles, a subliniat Bottle.

Tarr spuse: „Ar trebui să fie acolo până mâine la prânz, sau cel puțin așa spune căpitanul. Luați mâncare pentru două zile și câtă apă puteți duce.

Corabb s-a zgâriat pe barba care îi acoperea maxilarul. — Sergent, obișnuiții se pregătesc și ei să întrerupă tabăra.

— Se duc spre est, caporale.

— Când ne întâlnim?

Dar singura replică a sergentului a fost o privire ascuțită, apoi s-a dus la propriul echipament.

Zâmbete strânseră aproape de Corabb. — Ar fi trebuit să folosească chestia aia pentru mai mult decât pentru a pisa, caporale, iar acum e prea târziu.

Oh. Înțeleg. Nu ne întoarcem . „Atunci mergem spre glorie”.

— Respirația lui Hood, oftă Smiles.

Dar el a surprins o privire pe chipul ei - rapid ascunsă. *Ea e speriată. Ea este atât de tânără* . — Și tu, Smiles, vei sta de partea cealaltă a mea.

Aproape că s-a lăsat spre el atunci? Nu putea fi sigur, iar ea își ținea fața în jos, se întoarse în timp ce lucra la ghiozdanul ei.

— Ți-ai lăsat părul să crească lung, spuse el. — Te face aproape drăguță.

Sepia tăiată aproape. — Chiar nu știi când să ții gura, nu-i așa, Corabb?

— Formează-te, spuse Tarr. — Suntem în frunte pentru a începe.

Cuttle întâlni ochii sergentului său și dădu ușor din cap. Tarr se întoarse și privi înainte spre locul în care aștepta Fiddler. Căpitanul părea rău, dar îi ținu privirea fără expresie, apoi Fiddler se întoarse și porni.

Marșul lor avea să-i ducă prin întreaga tabără de obișnuiți, pe bulevardul central și cel mai lat, între rândurile neuniforme de corturi,

copertine și jaluzele. Sapatorul ridică privirea spre cer, apoi din nou în jos – acele tăieturi aprinse păreau mai aproape ca oricând, stârnindu-l.

Cuttle le făcu semn celorlalți din echipa lor înainte, apoi se uită înapoi pentru a-l vedea pe Balm conducându-și propriii soldați și, dincolo de ei, sergentul Urb. Și apoi restul. Hellian, Badan Gruk, Sinter, Gaunt-Eye și cei grei care cad oriunde le-ar plăcea.

A pășit în spatele Nasului Scurt – bărbatul avea un mod de a rătăci, de parcă ar fi uitat în ce echipă se alăturase, dar acum era aici, mergând cu greu sub un pachet masiv de armuri, arme și scut cu lanț rulat. Greul îi legase un os de deget Nah'ruk de barbă și scoase un zgomot bătut în piept în timp ce mergea. Mâna lui de scut mutilată era legată de curele de piele.

În timp ce mergeau, obișnuiții de ambele părți au început să converge înainte, ca și cum ar fi să-și alinieze traseul, ca și cum ar fi să privească în tăcerea aia blestemată de Hood a lor când pușcașii marini și greii trec. Neliniștea lui s-a adâncit. *Nici un cuvânt de la ei, nici un lucru. De parcă am fi străini* . Pe măsură ce trupa se apropia de bulevardul larg, singurul sunet provenea de la marșul lor - impactul puternic al cizmelor și zgomotul echipamentului - și, prin mânia lui crescândă, Cuttle a avut o senzație ciudată de a merge printr-o armată de fantome în timp ce obișnuiții se adunau. pe fiecare parte. Nu a văzut nici măcar un chip tânăr printre toți privitorii. *Și nici o înclinare din cap, nici măcar o înclinare a capului* .

Dar arătăm la fel de bătrâni și ruinați, nu-i așa? Ce văd ei? La ce se gândesc ei?

Tavore, nu te invidiez pe acești soldați. Nu le pot citi deloc. Înțeleg ei? Au rezolvat-o încă?

Se îndreaptă spre est - pentru a bloca armata pe care Assaili o trimit după noi - pentru a ne cumpăra timpul de care avem nevoie. Dar dacă nu o pot face - dacă nu pot încetini nenorociții - totul este pierdut. Toată chestia asta se destramă .

Te îndrepti spre luptă. Și nu vom fi acolo pentru tine - niciunul dintre voi. Nici un pumn de grele. Fără noduri de marini în linie. Deci, dacă aceasta este o privire de trădare pe fețele voastre, dacă credeți că toate acestea sunt despre abandonarea voastră pe toți, atunci Hood ia-mă -

Gândul s-a încheiat brusc, iar mânia crescândă a lui Cuttle pur și simplu s-a dezintegrat.

Obișnuiții au început să salute, cu pumnii în piept. Stând atent, în rânduri perfecte dintr-o dată de fiecare parte.

Puținele conversații mormăite dintre pușcașii marini și greii au căzut și, deodată, tăcerea a devenit apăsătoare într-un mod cu totul diferit. Cuttle a simțit mai mult decât a auzit pașii companiei alunecând în cadență, iar în echipa chiar în fața lui, acum i-a văzut pe soldați care se împleteau în rânduri pereche în spatele căpitanului Fiddler, cu

Corabb și Tarr în frunte, Smiles și Koryk în spatele lor, urmați de Sticlă și nas scurt.

— Trebuia să fii neuniform, mârâi Balm cu o voce joasă când venea pe dreapta.

— Atunci, întoarce-te.

— Și scutură asta din nou? Nici măcar nu-mi amintesc când m-am trezit ultima dată într-o paradă – nu, pur și simplu ținem asta, saper, și sperăm că lui Hood nu se împiedică nimeni de propriile picioare al naibii lui Hood.

— Nu mă așteptam la asta.

'Nu-mi place. Mi-e rău. Unde mergem din nou?

— Nu mai intra în panică, sergent.

— Și cine ești tu, pe numele șacalului alb, soldat?

Cuttle oftă. — Doar marș, sergent. Odată ce trecem peste asta, ne putem relaxa din nou. Promisiune.'

— Primim medalii sau ceva?

Nu. Acesta este altceva. Asta a spus adjunctul că nu se va întâmpla. Uită-te la acești obișnuiți .

Ei sunt martori la noi .

'Ai vazut asta?' a întrebat Kisswhere.

Sinter continuă să privească drept înainte, dar ea se încruntă. 'Ce vrei să spui?'

— Viziunile tale – ai văzut ceva din toate astea? Și cum rămâne cu ceea ce urmează — ce zici de mâine sau a doua zi?

'Nu e ca asta.'

Sora ei oftă. 'Amuzant. *Văd* ce urmează, până la capăt.

— Nu, nu poți. Este vorba doar despre frică.

— Și au multe de spus.

— Lasă-o, Kisswhere.

'Nu. Nu voi. Povestește-mi despre o viziune asupra viitorului, cu noi în ea. Aici e al meu. Ai un copil pe șold, cu un băiat alergând înainte. Este mersul de dimineață până la școala imperială — cea pe care o construiau înainte să plecăm. Și am o fată care arată exact ca mine, dar sălbatică, un demon deghizat. Suntem epuizați, în felul tuturor mamelor, iar eu mă îngraș. Ne lăudăm cu năpădurile, ne plângem de soții noștri, cățeaua de cât de obosiți suntem. E cald, muștele sunt afară și aerul miroase a legume putrezite. Soții. Când vor termina de reparat acoperișul, asta vrem să știm, când în loc să facă ceva util, ticăloșii leneși își petrec toată ziua întinși la umbră strângându-și nasul. Și atunci dacă asta nu este...

— Încetează, Kisswhere.

Spre uimirea lui Sinter, sora ei a tăcut.

A fost prima dată? Trebuie să fi fost. Sorido băiatul morarului. M-am trezit în dimineața aceea cu sânii. Ne-am dus în spatele vechii anexe a

casei de vamă, pe miriștile arse unde prăjiseră o infestare de păianjeni cu doar câteva zile înainte, iar eu mi-am ridicat cămașa și i-am arătat .

Cum se numea baiatul acela? Rilt? Rallit? Ochii lui au devenit uriași. Furasem un balon din casă. Rachiu de piersici. Ai putea să-ți dai foc respirația cu chestiile astea. M-am gândit că avea nevoie să se relaxeze. Hood știe că am făcut-o. Așa că am băut și s-a jucat cu ei .

A trebuit să mă lupt cu el ca să-i scot penisul .

Și asta a fost prima dată. Mi-aș fi dorit să mai fi fost o mie, dar nu a funcționat așa. A fost ucis un an mai târziu în magazinul tatălui său – niște comenzi grăbite pentru amenajările navelor, zvonuri despre o altă represiune împotriva piraților Kartoolii, deoarece stăpânii Malazan pierdeau venituri sau ceva de genul ăsta .

Nu erau pirați. Acesta este doar un nume pentru oamenii care sunt evidenti despre furt .

Ar fi putut fi alți băieți. Zeci dintre ei. Dar cine vrea să se întindă pe pământ pe o insulă târâtă de păianjeni mortali?

Rallit sau Ralt sau cum te cheamă, mă bucur că ne-am tras înainte să mori tu. Mă bucur că ai avut cel puțin asta .

Nu este corect, cum pur și simplu dispar anii .

Te iubesc, Hellian . Cât de greu ar putea fi să spui doar acele cuvinte? Dar chiar și gândirea la ele a făcut ca maxilarul lui Urb să se strângă ca legat de sârmă. Transpirație bruscă sub armura lui, o inimă bătută, o senzație îngroșată de greață în gât. Ea nu arătase niciodată mai bine. Nu, era frumoasă. De ce nu era *bețivul* ? Apoi a putut să scoată tot ce voia să spună în felul acela nerușinat pe care îl făceau bețivii. Dar de ce l-ar fi dorit atunci? Doar dacă nu era la fel de beată. Dar ea nu mai era așa ceva acum. Ochii ei erau limpezi și nu s-au odihnit niciodată, de parcă ar fi văzut în sfârșit lucruri, iar toată acea slăbiciune a dispărut de pe fața ei și probabil că ar fi putut avea orice bărbat pe care și-ar fi dorit acum, așa că de ce să se deranjeze să-l privească?

Și-a ținut privirea înainte, încercând să nu observe toți acești soldați obișnuiți cu salutul lor. Mai bine să te prefaci că nici măcar nu sunt acolo, că nu le acordau nicio atenție și puteau să iasă din această armată, să facă tot ce trebuia făcut și nimeni nu trebuia să observe nimic.

Atentia l-a facut nervos, cand singura atentie pe care si-o dorea cu adevarat era de la ea. Dar dacă i-ar fi dat-o, probabil că ar cădea în bucăți.

Aș vrea să fac dragoste. Doar odata. Înainte de a muri. Mi-ar plăcea să o țin în brațe și să simt ca și cum lumea a alunecat și s-a mutat în forma ei potrivită, făcând totul perfect. Și am putut vedea toate astea, chiar acolo în ochii ei .

Și ridicând privirea... aș vedea toți acești soldați salutându-mă .

Nu, nu este corect. Nu ridica privirea, Urb. Ascultă-te! Idiot!

Widdershins a descoperit că mergea lângă Throatslitter. Nu se așteptase la un marș militar propriu-zis și deja picioarele lui goale din interiorul cizmelor uzate erau crude. Întotdeauna urâse să trebuiască să-și arunce călcâiele în jos la fiecare pas, simțind șocurile năvălindu-i pe coloana vertebrală și să-și ridice genunchii mai sus decât de obicei îl epuiza.

Putea să vadă sfârșitul în față, marginea taberei blestemate. Odată scăpați de ochii acești nenorociți obișnuiți care i-au făcut formal, se puteau relaxa din nou. Uitase cu bucurie toate rahaturile astea, acele prime luni de antrenament înainte de a reuși să se strecoare în marina – unde disciplina nu însemna să mergi în cadență și să arunci umerii pe spate și toate gunoaiele alea. Unde însemna să-ți faci treaba și să nu pierzi timpul cu nimic altceva.

Și-a amintit de primii ofițeri pe care i-a întâlnit, care se chinuiau de companii precum Bridgeburners. *Leneși năpăstuiți – nu i-au putut face să stea în linie dreaptă dacă viața lor depindea de asta și să-și taie gâtul ofițerilor la fel de probabil ca să primească un ordin* . Ei bine, nu chiar. Dacă ar fi o comandă bună, o comandă inteligentă, ei ar face un pas inteligent. Dacă era un ordin stupid, un ordin care ar vedea soldații să moară fără un motiv întemeiat, ei bine, alegerea a fost să nu o faci și să fii lovit pentru insubordonare sau să aranjezi în liniște o victimă tragică pe câmpul de luptă.

Poate că Bridgeburners fuseseră cei mai răi dintre mulți, dar fuseseră și cei mai buni. Nu, lui Widdershin le plăcea să fie marine, un vânător de oase în tradiția predecesorilor lor rebeli. Cel puțin pusese capăt acestui gen de marș.

Tocurile îi erau deja pline de sânge în cizme.

Deadsmell nu a vrut să-și ia rămas bun, nici de la nimeni. Nici măcar Throatslitter șchiopătând cu un rând în fața lui, pe care cu un comentariu sau două la alegere l-ar putea face să zgâie acel râs - ca și cum ar strânge o rață. Întotdeauna distractiv, văzând oamenii tresărind auzind-o. Și Deadsmell ar putea face asta din nou și din nou.

Trecuse ceva timp de când o auzise ultima oară, dar acum nu era momentul – nu cu toți acești obișnuiți de ambele părți. *Toți acești bărbați și femei care își iau rămas bun de la noi* . Bonehunters erau în ultimele lor zile. Această armată torturată a putut vedea în sfârșit sfârșitul lucrurilor - și părea să fi venit peste ele rapid, neașteptat, îngrozitor de aproape.

Dar nu. Am defilat prin jumătate de lume. Am urmărit un Vârtej. Am ieșit dintr-un oraș în flăcări. Ne-am opus ai noștri în orașul Malaz. Am doborât Imperiul Letherii, am reținut Nah'ruk. Am traversat un deșert care nu putea fi traversat .

Acum știu cum trebuie să se fi simțit Bridgeburners, când ultimul dintre ei a fost dărâmat, zdrobit sub picioare. Toată acea istorie, dispărând, îmbibând roșu în pământ .

Înapoi acasă, în Imperiu, suntem deja pierduți. Doar încă o armată a lovit registrele. Și așa trec lucrurile, cum pur și simplu trec lucrurile. Ne-am dus și am plecat de la marginea lumii .

Nu vreau să-mi iau rămas bun. Și vreau să aud râsul maniac al lui Throatslitter. Vreau să-l aud din nou și din nou, și pentru totdeauna .

Hedge își ridicase Bridgeburners chiar lângă marginea de nord-vest a taberei. Așteptând să apară pușcașii marini și grele, și-a scanat colecția de soldați. Erau încărcați, aproape gemuind sub greutatea echipamentului lor. *Mult prea mulți pisoi* .

Sergentul Rumjugs îi atrase privirea și dădu din cap. Ea se ridică pentru a se poziționa lângă el, în timp ce el se întoarse cu fața spre tabăra Bonehunter. — Ați văzut vreodată așa ceva, domnule? Cine crezi că a dat comanda pentru asta? Poate chiar Adjunctul?

Hedge clătină din cap. — Fără comenzi, sergent, asta a venit din altă parte. De la obișnuiții înșiși, de la rând și toate astea. Recunosc, nu credeam că au asta în ei.

„Domnule, am auzit zvonuri, despre pușcași marini și grei... că poate nu vor vrea să ne fie cu ei.

— Nu contează, sergent. Când vine vorba de asta, nici măcar nu primim ordine de la Adjunct.

— Dar ea nu...

— Am mințit, spuse Hedge. — Nu am vorbit cu nimeni. Aceasta este decizia mea. El a aruncat o privire spre ea. — Ai o problemă cu asta, sergent?

Dar ea zâmbea.

Hedge o studie. — Ți se pare amuzant, nu? De ce?'

Ea a ridicat din umeri. — Domnule, am auzit zvonuri – altele – că nu suntem adevărați Bridgeburneri. Dar tocmai le-ai dovedit că au greșit, nu-i așa? Nu aparținem nimănui, ci doar unul altuia și vouă, domnule. Ai mințit... hah!

În spatele lor, Sweetlard a spus: „Aseară am luat un bărbat în pat gratis, domnule, și știi de ce? Când m-a întrebat câți ani am și i-am spus douăzeci și șase, m-a crezut. Minciunile sunt dulci, nu-i așa?

— Iată că vin, spuse Hedge.

Apăruse Fiddler, conducându-și trupele afară din tabără. Chiar și de la această distanță, Hedge putea să vadă fețele pușcașilor pușcași și ale pușilor grei – bolnăvicioase, sumbre. Ei nu se așteptau la nici un fel de trimitere. *Și nu știu ce să facă cu ea. Fiddler a aruncat un salut înapoi? Nu, nu ar fi avut* .

Fid, te văd. Ești la fel de prost ca ceilalți. De parcă te-ai îndrepta spre călău .

Noi, soldații, am primit un singur fel de monedă care valorează orice și se numește respect. Și o adunăm, o ascundem și nu există nimeni care să ne numească generoși. Cheltuitori ușori nu suntem. Dar există ceva și

mai rău decât a trebui să renunți la o monedă - este atunci când cineva se ridică și ne aruncă una înapoi .

Ne enervam. Privim în altă parte. Și o parte din noi simte că se sparge înăuntru și ne dărâmăm pe noi înșine, iar cei din afară nu înțeleg asta. Ei cred că ar trebui să zâmbim și să fim cu mâna sau să stăm mândri. Dar nu vrem să facem așa ceva, chiar și atunci când suntem obligați. Din cauza tuturor prietenilor pe care i-am lăsat în urmă, pe toate acele câmpuri de luptă, pentru că știm că ei sunt cei care merită tot acest respect .

Am putea să stăm pe tezaurul de monede ale unui rege și să rămânem orbi la toate. Pentru că niște bogății se lipesc în gât și ne sufocă coborând .

Când l-a văzut pe Fiddler privind în sus și l-a văzut, Hedge s-a apropiat.

— Nu face asta, Fid.

'Fă ce? Ți-am spus-'

'Nu aia. Îți oprești compania acum. Îi formezi înfruntând acei obișnuiți. Acum ești căpitan și ei se uită la tine. Este moneda, Lăutar. Trebuie să-l dai înapoi.

Căpitanul se uită lung la Hedge. — Nu credeam că va fi atât de greu.

— Deci te-ai gândit să fugi?

Fiddler clătină din cap. 'Nu. Nu știam ce să fac. Nu eram sigur ce vor.

Înclinând capul, Hedge spuse: — Nu ești convins că merită, nu-i așa?

Căpitanul a tăcut.

Hedge clătină din cap. — Nu suntem făcuți pentru asta, tu și cu mine, Fid. Suntem sapatori. Când am probleme cu toate chestiile astea, mă gândesc ce ar face Whiskeyjack? Ascultă, ai nevoie de acei obișnuiți să se ridice, ai nevoie de ei să-ți cumpere timpul necesar. Ai nevoie de ei să-l cumpere cu propriul lor sânge, cu propriile lor vieți. Nu contează dacă crezi că nu au câștigat nimic. *Trebuie să dai moneda înapoi* .

Când Fiddler încă ezită, Hedge se întoarse și făcu semn către Bridgeburners, apoi se întoarse. „Ne formăm, Fid, fețele către tabără – doar o să stai acolo, cu toți pușcașii tăi de marina și toți cei grei care se îngrămădesc și nu știi unde să te uiți?

— Nu, răspunse Fiddler cu o voce groasă. „Hedge – cred că... am clătinat doar un pas. Asta e tot.'

— Mai bine acum decât peste câteva zile, hei?

În timp ce Hedge se muta să se alăture echipelor sale, Fiddler strigă. 'Aștepta.'

S-a întors înapoi. — Ce acum?

— Cred că altceva trebuie să vadă toată lumea. Și Fiddler făcu un pas înainte și întinse mâna.

Hedge îl privi. — Crezi că este suficient?
— Începe de acolo, idiotule.
Zâmbind, Hedge apucă acel antebraț.
Și Fiddler l-a tras într-o îmbrățișare tare.
Badalle stătea în vârful unui vagon, Saddic lângă ea, urmărind scena de la marginea taberei.
— Ce se întâmplă, Badalle? întrebă Saddic.
„Rănile au nevoie de timp pentru a se vindeca”, a răspuns ea, privindu-i pe cei doi bărbați care se îmbrățișează, simțind că o mare tensiune parcă se scurge din toate părțile.
— Sunt iubiți?
— Fraților, spuse ea.
— Cel cu barbă roșie — l-ai numit Părinte, Badalle. De ce?'
„În asta înseamnă să fii soldat. Asta am văzut de când i-am găsit. Nu îți alegi familia și uneori există probleme în acea familie, dar nu alegi.
— Dar au făcut-o. Au ales să fie soldați.
— Și apoi se întâlnesc față în față cu moartea, Saddic. Aceasta este cravata de sânge și face un nod pe care nici măcar muribundul nu îl poate tăia. *Și de aceea ceilalți salută* . „În curând”, a spus ea, „foarte curând, vom vedea această familie trezită la furie”.
— Dar mama îi trimite pe aceia departe. Îi vom mai vedea vreodată?
— E ușor, Saddic, spuse ea. 'Doar inchide-ti ochii.'
Mergând încet, Pores și-a îndreptat drumul spre marginea taberei pentru a putea privi pușcașii marini și greii, care acum se formau pentru a înfrunta obișnuiții. S-a uitat în jur după Adjunct, dar nu a putut să o vadă. Nici Pumnul Blistig nu se vedea nicăieri – *omul care a încercat să mă ucidă* .
Nu există nimic mai periculos decât un bărbat fără simțul umorului .
În timp ce Fiddler și Hedge s-au despărțit și s-au îndreptat către companiile lor respective, Faradan Sort a venit alături de Pores, iar apoi, de cealaltă parte, Fist Kindly.
Porii oftau. — Pumni. Toate acestea au fost la comanda dumneavoastră?
„Lătram ordine când tocmai s-au ridicat și m-au lăsat acolo”, a spus Faradan Sort. — Sunt la fel de răi ca pușcașii marini, acești obișnuiți.
— Vom vedea dacă este adevărat destul de curând, spuse Kindly. — Maistru-sergent locotenent Pores, ești recuperat?
— O vindecare suplimentară s-a dovedit posibilă odată ce am fost departe de deșert. După cum vedeți, domnule, sunt în picioare.
„Este lenea ta înnăscută care încă mai trebuie abordată”.
'Da domnule.'
— Sunteți de acord cu mine, domnule-sergent-locotenent Pores?
— Întotdeauna sunt de acord cu dumneavoastră, domnule.

— O, destul, voi doi, spuse Faradan Sort. Suntem pe cale să fim salutați.

Toți obișnuiții au atras de această parte a taberei și stăteau într-o masă neuniformă. Exista o ușurință în toate acestea pe care Pores o găsea... ciudată, de parcă întreaga structură a armatei, în toată rigiditatea și afectarea ei absurdă, ar fi încetat să mai fie relevantă. Oamenii obișnuiți nu-și mai țineau propriul salut și acum priveau, toată lumea ca o mulțime trasă la docuri pentru a vedea plecarea unei flote din golf, în timp ce căpitanul Fiddler se muta să stea în fața pușcașilor săi pușcași, cu fața pe toți. . Și-a ridicat mâna în semn de salut, a ținut-o o clipă în timp ce soldații săi făceau același lucru, apoi a lăsat mâna să cadă.

Și asta a fost. Nici un gest de răspuns din partea obișnuiților. Porii mormăiră. — Este chestia cu moneda veche, nu-i așa?

— Într-adevăr, răspunse Kindly cu o voce aspră. Și-a dres glasul și a spus: „Acea tradiție s-a născut în Câmpia Seti, din războiul nesfârșit între clanurile de cai. Resturile sincere s-au încheiat cu un schimb de monede trofeu. A tăcut câteva respirații, apoi a oftat. — Pieptenii Seti sunt opere de artă. Coarn și corn, lustruite până la strălucire...

— Simt că vine încă o criză de lene, domnule. Nu e timpul să-mi ordoni să fac ceva?

Clipind, cu amabilitate înfruntat Pori. Apoi l-a șocat cu o mână pe umăr. 'Nu azi.' Și s-a întors în tabără.

Faradan Sort rămase lângă el încă o clipă. — Dacă ar avea de ales un fiu, Pores...

— Am fost deja renegat o dată, Pumn, și indiferent de ce ai putea crede, nu sunt un lacom de pedepse.

Ea l-a studiat. — Își spunea la revedere.

— Știu ce a fost, se răsti Pores, tresărind când se întoarse prea repede. Când ea întinse mâna să-l ia de braț, el îi făcu semn să plece. Ambele gesturi i-au făcut să-l doară pieptul, dar acesta a fost genul de durere pe care a salutat-o zilele acestea. Ținându-l pe celălalt fel la distanță.

Am uitat să-i mulțumesc. Miros de moarte. Și acum e prea târziu. Și acum, cu amabilitate, mă îndoiește. Unde este distracția în asta?

— Întoarce-te la căruța ta, spuse Faradan Sort. — Voi detalia trei echipe pentru ham.

Fara grele acum . — Mai bine fă patru, Pumn.

„Am înțeles", a răspuns ea, „că nu avem mult de mers astăzi".

În ciuda lui, a aruncat o privire spre ea. 'Într-adevăr? Atunci ne-a anunțat destinația?

'Ea are.'

'Și?'

Ea se uită la el. — Căutăm un câmp de luptă potrivit.

Pores s-a gândit la asta câteva clipe. — Deci ei știu că suntem aici.

— Da, locotenent. Și ei mărșăluiesc să ne întâmpine.

Se uită la coloana de pușcași marini și grei care pleca. *Atunci... unde se duc? Iată ce primesc pentru că am stat zile pe jumătate mort, apoi l-am hrănit cu lingurița pe bătrânul Stenografie, așteptând un cuvânt de la el. Doar un cuvânt. Ceva mai mult decât să privești în spațiu — acesta nu este o modalitate potrivită pentru un bărbat de a-și pune capăt zilelor* .

Și acum nu știu ce se întâmplă Hood. Eu, dintre toți oamenii .

Tabăra se destrămase în spatele lui. Totul cobora pentru marș, cu un singur cuvânt rostit. Nu cunoscuse niciodată o armată atât de liniștită ca aceasta. 'Pumn.'

'Da?'

— Se vor lupta?

S-a apropiat, cu ochii reci ca gheața. — Nu pui genul ăsta de întrebare, Pores. Nici un alt cuvânt. Sunt înțeles?

— Da, Pumn. Doar că nu vreau să fiu singurul care îmi dezvăluie sabia, atâta tot.

— Nu ești în condiție pentru asta.

— Detaliul ăsta nu contează, Fist.

Făcând o mutră, se întoarse. — Presupun că nu.

Pores îi privi capul înapoi în tabără.

În plus, s-ar putea să am nevoie de acea sabie. Dacă Blistig se apropie. Nu e ca și cum el va fi de vreun folos în deșeuri – chiar opusul, de fapt. Dar voi alege momentul perfect. Totul depinde de sincronizare. Toată viața se reduce la timp și acesta a fost întotdeauna talentul meu, nu-i așa?

Sunt în mare parte un tip drăguț. A făcut o carieră de a evita sângele și lupta și toate lucrurile neplăcute. Provocarea a fost să reușești asta în timp ce erai într-o armată. Dar... nu atât de greu pe cât pare .

Nu conteaza. Nu e ca și cum mi-e frică de război. Este haosul care nu-mi place. Pieptenii amabil... acum, vezi tu, cei pe care îi înțeleg. Omul pe care îl înțeleg. Prin si prin. Și fiind singurul lui pieptene nestăpânit, de ce, cât de perfect a fost?

În mare parte, un tip drăguț, așa cum am spus. Dar Blistig a încercat să mă omoare, pentru câteva butoaie goale .

Nu mai am chef să fiu drăguț .

— Adjunct dorește să te vadă, Pumn, spuse Lostara Yil.

Blistig ridică privirea, văzu privirea din ochii ei și hotărî să o ignore. Mormăind, se îndreptă de unde stătuse în mijlocul echipamentelor aruncate.

A urmat-o pe femeie prin tabără, dând puțină atenție pregătirilor care se desfășurau în jurul lor. Acești obișnuiți erau buni să treacă prin toate mișcările – până la urmă făcuseră destule din asta și probabil că de la formare au mers mai multe lighe decât au făcut majoritatea oamenilor într-o viață. Dar asta nu a adăugat nicio crestătură pe teacă, nu-i așa? Cu tot profesionalismul lor - redescoperit brusc de la

miracolul Blood for Water, și nu doar redescoperit, ci reinventat cu o disciplină atât de zelosă încât se învecina cu obsesiv - acești obișnuiți păreau fragili pentru Blistig.

Ei se topeau în fața inamicului la primul indiciu de presiune. Îi văzuse căptând traseul urmat de pușcașii marini și de grele; le văzuse salutările patetice. Bun pentru gesturi acum, acești soldați, dar fețele lor erau goale. Aveau aspectul morților. Fiecare bărbat, fiecare femeie.

Când Lostara ajunse la intrarea în cortul Adjunctului, ea se opri, făcându-i semn să intre.

El a trecut pe lângă ea, a pășit înăuntru.

Doar camera din față a rămas în picioare – capătul din spate al cortului era deja dezlipit și atârna într-un perete gros și șifonat în spatele lui Tavore, care stătea în fața lui. Nu era nimeni altcineva prezent, nici măcar acel preot zâmbitor, iar Lostara Yil nu-l urmase înăuntru.

— Ce este, Adjunct? Am trupe de supravegheat dacă vrei să ne ridicăm și să plecăm înainte de prânz.

— Pumnul Blistig, te pun la conducerea centrului. Vei avea Fist Kindly în dreapta ta și Fist Faradan Sort în stânga ta. Conducătorul războiului Gall îi va ține pe Khundryl în rezervă, împreună cu escarmătorii și arcașii.

Se uită la ea, uluit. — Descrii prezentarea pentru luptă, spuse el. — Dar nu va fi nicio bătălie. Va fi o destramă. Ne vom confrunta cu Forkrul Assail — iar tu ai plecat și ai renunțat la sabia. Vrăjitoria lor ne va copleși.

Ochii ei îi țineau pe ai lui, neclintiți. — Tu vei ține centrul, Pumn. Aceasta este singura ta sarcină în viitoarea angajament. Vei fi atacat de soldați normali — Kolansii — o armată convențională. Așteptați-vă să fie foarte disciplinați și bine pregătiți. Dacă există infanterie grea printre inamici, atunci poți fi sigur că ei vor lovi pentru poziția ta. Nu vei ceda nici un pas, s-a înțeles asta?

Blistig își scoase casca și se gândi să o arunce în femeia care stătea în fața lui. În schimb, și-a trecut o mână prin părul subțire. *Aș putea să o ucid. Chiar acum, aici, în acest cort. Dar ea le-a cumpărat din nou sufletele, nu-i așa? Nu aș scăpa niciodată cu viață. Mai bine așteptați, găsiți un moment mai perfect. Dar atunci, pe cine încerc să păcălesc?* — Pune-mă acolo, adjunct, și voi lua un cuțit în spate înainte ca Kolansii să treacă la orizont.

Era o privire în ochii ei care îl făcu să se întrebe dacă îi văzuse până la gânduri, dacă știa cât de aproape era de a fi ucisă și pur și simplu nu îi păsa suficient de mult încât să simtă frică. — Pumnul, am fost sfătuit când eram în Aren să te las la comanda garnizoanei orașului. Într-adevăr, s-a vorbit despre promovarea dvs. în Pumnul orașului și, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, este posibil să fiți promovat să deveniți Pumnul Înalt, supraveghend toate South Seven Cities. Înțeleg că ceea ce

tocmai am descris ți s-ar fi potrivit perfect. Cel puțin până la următoarea răscoală.

Vocea lui Blistig era zgomotătoare: — Ce rost are asta, Adjunct?

— Cu toate acestea, susținătorii tăi — ofițerii și funcționarii din Aren — nu au putut să vadă nici o treaptă dincolo de zidurile orașului lor. Nu-și puteau imagina că Jhistal Mallick Rel nu-și va putrezi restul zilelor într-o celulă de închisoare sau că nu-și va pierde capul din cauza unei știuci deasupra porții principale. Cu alte cuvinte, ei nu înțelegeau amploarea influenței bărbatului, cum a corupt deja Gheara sau că agenții săi erau poziționați chiar atunci la îndemâna tronului lui Laseen.

— În plus, continuă ea, studiindu-l în continuare, că ura lui pentru tine și... trădarea ta de la Aren, după căderea lui Coltaine, a asigurat aproape eventuala ta asasinare. S-ar putea să nu știi că între cădere și sosirea mea în oraș s-au făcut trei tentative la viața ta. Toți au fost interceptați cu succes, cu prețul a patru agenți valoroși.

— Transferul tău la sub comanda mea a fost de fapt singurul mijloc de a te ține în viață, Pumn Blistig. A patra oară când ți-a fost salvat viața a fost la Malaz City; dacă nu am reușit să ne eliberăm, ai fi fost arestat și executat. Acum, puteți alege să credeți că am întreprins astfel de eforturi pentru că vă prețuiesc ca comandant și fiți siguri că până astăzi rămân impresionat și admir de inteligența voastră proaspătă și hotărârea când refuzați să predau Arenul rebelilor. Dar acesta nu a fost motivul meu principal pentru a-ți salva viața. Mallick Rel, High Fist Korbolo Dom și interesele lor ar căuta să revizuiască evenimentele de la Aren - scoaterea în afara legii și pedepsirea Wickanilor a fost doar începutul.

— Pumnul Blistig, puțini sunt cei care cunosc adevărul acestor evenimente. Ți-am salvat viața pentru a păstra acel adevăr în viață.

A tăcut în urma acestui discurs. O parte din el a vrut să nu creadă fiecare cuvânt, a vrut să o numească o mincinoasă blestemată și, de altfel, una care se slujește pe sine. Dar... cum ar putea ceva din toate acestea să fie autoservire? Ea îl punea la comanda centrului – probabil că se confrunta cu infanterie grea – printre soldații Malazan care îl disprețuiau. Ea îi salvase viața doar pentru a o arunca acum, și cum avea sensul, vreun sens? — Adjunct, vă așteptați să vă mulțumesc?

— Singura așteptare de orice importanță, Fist, se referă la comanda centrului cât mai bine posibil.

— Nu mă vor urma.

'Ei vor.'

— De ce ar trebui?

— Pentru că nu vor avea pe nimeni altcineva.

Nimeni ... — Unde vei fi, Adjunct?

— Mă voi confrunta cu Forkrul Assail și vrăjitoria lor. Mă voi lupta cu puterea voinței lor. Îl voi împiedica să ajungă la soldații mei.

— Dar ai renunțat la blestemata ta de sabie, femeie!

— Există efecte reziduale la purtarea unei astfel de arme, Pumn. În orice caz, nimic din toate astea nu vă preocupă.

— Cu excepția cazului în care eșuezi. Când cazi.'

— Chiar și atunci, Pumn.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei. „Asta funcționează doar dacă le dai jos cu tine. Acesta este planul, Adjunct? Un ultim sacrificiu pentru a apăra o armată care nici măcar nu te place? Asta nu vrea să fie aici? Asta nici măcar nu știe pentru ce ar trebui să lupte? Și apoi te aștepți ca eu și ceilalți Pumni să-i ținem împreună? Cu tine mort și plecat?

Ea înclină capul. — Te contrazici pe tine însuți.

A fluturat o mână disprețuitoare, gestul tăind aerul.

Tavore păru să tresară ușor la asta, dar tonul următoarelor ei cuvinte a dezmințit impresia. — Păstrează-ți linia cu flancurile, Pumn.

„O să fim tăiați în bucăți”.

Întorcându-se, întinse mâna după mănușile ei de piele. — Dacă da, Pumn, asigură-te că ai nevoie de mult timp pentru a muri.

A plecat fără să se obosească să salute, a mers cu cârma atârnând dintr-o mână.

Trei tentative dejucate la viața mea? O Gheară coruptă?

Atunci cine a făcut slăbirea?

Banaschar stătea la douăzeci de pași de cortul ei, nemișcat, în timp ce figurile se mișcau în grabă măsurată în jurul lui, dorind să fie o piatră grea în pârâu, un loc unde să pui piciorul și să-și găsească o clipă sau două de odihnă. Dar a lui era o insulă fără viață, până când Lostara Yil l-a găsit, luându-i brațul în al ei și trăgându-l – Henar Vygulf zâmbind într-o parte.

'Ce este asta?' întrebă Banaschar, rezistând doar vag în timp ce ea îl ducea departe – tocmai îl văzuse pe Blistig ieșind din cortul lui Tavore, pasul lui făcând ecou cu cel al unui T'lan Imass fără viață, și se gândise să meargă din nou la Adjunct, să vadă ce el. putea să afle ce se întâmplase între ea și Pumnul. În schimb, era tras.

Și acolo, în față, stătea un mic grup de ofițeri. Skanarow. Ruthan Gudd, Raband și Faradan Sort.

Banaschar a căutat să-și desprindă brațul. — Tot uiți, de fapt nu sunt în această armată.

— Ultimul nostru palat, spuse Lostara. — Fă-l batjocoritor, fă-l solemn, cum îți place, Preote. Dar se va întâmpla, iar tu vei fi prezent.

'De ce?'

Ajunseseră la ceilalți, iar Banaschar văzu așteptările pe fețele lor și voia să se ascundă sub un scut.

Ruthan Gudd, cu degetele pieptănându-și barba, a fost primul care a vorbit. 'Preot. Cu toții ni s-au dat ordine. Vei fi alături de Adjunct în toate astea?

Toate ce? Cei pe moarte? 'Nu știu. Mă îndoiesc de asta.'

'De ce?' întrebă Faradan Sort, cuvântul ascuțit, acuzator.

El a ridicat din umeri. — Mă aștept că ea se va lupta. În cele din urmă.'

Lostara Yil și-a dres glasul în tăcerea care a urmat, apoi a spus: „Ea mi-a ordonat mie, lui Henar și Ruthan Gudd să o îngrijim în orice moment”.

— Asta are sens, spuse Banaschar.

— Este Forkrul Assail, nu-i așa?

La întrebarea lui Lostara, Banaschar ridică pur și simplu din nou din umeri.

— Și-a predat sabia, undeva, spuse Faradan Sort. — Cum se așteaptă să se apere de vrăjitoria Assailului?

'Nu știu.'

Raband scoase un blestem crud și părea gata să plece, dar Skanarow clătină din cap spre el și el se potoli, încruntat.

Lostara i-a atras privirea lui Banaschar – putea vedea frica în a ei. „Preot, nu cred că voi face din nou Shadow Dance. Nu cum am făcut înainte. Dacă ea așteaptă așa ceva de la mine — poate împotriva Forkrul Assail...

— Căpitane, nu știu la ce se așteaptă, spuse Banaschar încet. „Tu și Ruthan Gudd, ați dat dovadă de abilități excepționale. De asta te vrea aproape? Îmi imaginez că este, și în momentul de cea mai mare nevoie, se va uita la voi doi? De ce nu ar face-o?

— Nu pot să o fac din nou!

Banaschar aruncă o privire spre Ruthan Gudd. — Și ce rămâne cu tine, căpitane? Asediat de aceleași incertitudini, nu-i așa? Sau darul Călăreților Furtunii se va trezi din nou pentru a te proteja?

— Adjunctul crede clar că va fi, a răspuns el.

— I-ai spus altceva, căpitane?

'Este complicat.'

— Nu de asta ești aici? întrebă Banaschar. — Nu acesta a fost motivul darului lor?

Ceilalți îl studiau acum pe Ruthan Gudd, iar bărbatul părea hotărât nefericit. 'Depinde. Nimeni nu este niciodată atât de receptiv cu aceste lucruri pe cât s-ar dori. Știau ei ce se ascundea în Kolanse? Probabil. Sunt interesați de... eliberare?

— Cu greu, mârâi Faradan Sort, cu o mână acum pe sabia cu centura de lângă ea.

Ochii lui Ruthan Gudd s-au îndreptat spre acea armă și zâmbetul lui a fost iritat când și-a ridicat privirea spre cea a lui Faradan. — Am bănuit că ai un motiv întemeiat pentru a renunța la Zidul.

— M-am luptat cu trei legături de la Greymane.

Ruthan Gudd dădu din cap, dar nu mai spuse nimic.

Respirația șuieră de la Lostara Yil. — Acest lucru nu este corect. Ruthan... ți-e teamă să folosești ceea ce ți-au dat Stormriders?

— Stormriders nu sunt un popor înclinat la compromis, spuse Banaschar, când era clar că Ruthan Gudd nu avea nicio intenție să răspundă. — Căpitanul simte ambivalența în ceea ce urmează. Și riscul de eșec. El anticipează că puterea Stormriders, dacă este dezlănțuită, va concluziona că riscul menționat este prea mare – cu prea multe de pierdut în cazul în care planul Adjunctului eșuează.

Lostara a spus: „Ruthan, nu *controlezi* această putere?"

În cele din urmă, bărbatul s-a încruntat și a spus: „Întreabă asta de la tine și de la Dansul Umbrei, Lostara Yil".

— Dar aceasta este voința unui zeu!

— Și cui servesc Stormriders? Stie cineva macar? Tu, Faradan? Sunt creaturi fără minte, fără sens? Ai susținut Zidul. Spune-i... spune-i ce ai văzut cu ochii tăi.

— Au un scop, spuse ea încet. — Sunt conduși. Mai mult decât atât, nu pot spune.

„Asta nu ne duce nicăieri", a spus Raband. — Adevărul este următorul: tu și cu mine, Skanarow, suntem la comanda companiilor noastre. Mai este ceva ce trebuie să știm tu și cu mine? Apoi sugerez să ne întoarcem la trupele noastre și să lăsăm restul discuției lor superiorilor noștri.

Banaschar îl privi târându-l pe Skanarow de un braț – ea aruncă o privire înapoi către Ruthan Gudd, dar el fie nu a observat, fie a ales să nu o facă și așa că nu a văzut că durerea zdrobitoare i-a luat fața.

Oftând, Faradan Sort și-a scos mănușile de la brâu. — Să vă fie bine, căpitani.

Preotul ridică privirea spre cerul dimineții, miji la Străinii de Jad. *Niciodată nu am fost mai aproape. Avem doar o zi sau două. Nu mai mult, cu siguranță* .

„Cotillion mi-a jurat că nu va mai prelua niciodată posesia", a spus Lostara Yil.

Banaschar îi aruncă o privire cercetătoare. — Prea tentant, îmi imaginez?

— Ce se dă și ce se ia, preote.

El dădu din cap, înțelegând sensul ei.

„Mă așteptam să supraviețuiesc tuturor acestor lucruri", a spus Ruthan Gudd. — Acum nu sunt atât de sigur.

„Deci știi cum ne simțim ceilalți", a răsucit Lostara Yil.

Dar bărbatul s-a întors pur și simplu către Banaschar. — Dacă nu vei fi cu ea, preot, atunci unde vei fi? Care este motivul tău pentru a fi aici?

— Există o întrebare care mă bântuie, răspunse el peste sunetul primelor claxoane care anunță formarea coloanei. „Cum câștigă un muritor asupra unui zeu? S-a mai întâmplat vreodată, chiar? Vechea ordine a fost răsturnată? Sau este doar... o circumstanță specială? Un moment unic în toată istoria?

— Ai câștigat Viermele Toamnei pentru cauza ei, preot?

La întrebarea lui Lostara, Banaschar se încruntă. O studie o clipă, apoi aruncă o privire către Ruthan Gudd. — Arăți șocat, i-a spus el. „Oare am deținut cumva această putere? Sau este chiar ideea că ceea ce facem în această lume muritoare – cu viețile noastre, cu voința noastră – ar putea face un zeu să îngenuncheze în fața noastră? Apoi clătină din cap. — Dar amândoi m-ați înțeles greșit. Nu vorbeam deloc despre mine. Nu pot câștiga un zeu, chiar și atunci când sunt ultimul preot din Casa acelui zeu. nu intelegi? Este ea. *Ea a făcut-o* . Nu eu.'

— A vorbit cu zeul tău?

Banaschar mormăi. — Nu, Lostara. Ea vorbește rar deloc – tu dintre toți oamenii ar trebui să știi asta până acum. Nu. În schimb, ea a refuzat pur și simplu să se oprească din calea ei și numai prin asta i-a umilit pe zei. Mă înțelegi? I-a *umilit* .

Ruthan Gudd clătină din cap. — Zeii sunt prea aroganți pentru a fi vreodată umiliți.

— Cu un an în urmă, întinsă beat pe pătuțul meu, aș fi fost de acord cu tine, căpitane. Deci spune-mi acum, vei lupta pentru ea?

Ochii i s-au rărit în timp ce-l studia pe Banaschar, apoi a spus: „Din toată inima mea".

Gâfâitul care venea de la Lostara era aproape un suspine.

Bonehunters s-au format în coloană. Singură, la ordin expres, Adjunctul a urcat pe cal și a rămas nemișcat pe el până când ultima dintre căruțele pe care le luau trecu pe lângă cărucioare, apoi ea și-a luat frâiele și a aruncat animalul cu fața spre vest.

Putea să vadă cărarea uzată urmată de pușcașii marini și de grele, înclinând ușor spre nord, dar tot pe o pistă spre vest. Erau deja dispăruți, dispărând în faldurile înșelătoare ale câmpiei. Mâna ei a periat teaca goală de lângă ea, apoi a îndepărtat din nou. Și-a ajustat cureaua cârmei și a privit în jos pentru a-și examina uniforma Malazan, uzată și des reparată. Visiniul era decolorat, griul s-a uzat până la alb pe alocuri. Pielea mănușilor ei era crăpată, pătată de sudoare și sare. Benzile de armură care îi protejează coapsele trecuseră prin căptușeala dedesubt ici și colo.

Își prinsese mantia de accesoriile situate pe ham peste stern, iar lâna neagră atârna grea, trăgându-i umerii înapoi. Reglându-și greutatea până deveni uniformă, se îndreptă și trecu o mână peste fitingurile pe care le putea atinge, strângându-le acolo unde era nevoie. Întinse mâna și împinse fire de păr subțire de pe obraji.

Îndreptându-și calul, ea împinse animalul într-un trap încet.

Când trecu pe lângă soldații ei din stânga ei, Adjunctul și-a ținut privirea drept înainte.

Fețele se întoarseră să o privească.

Nimeni nu a strigat. Nici un cuvânt de încurajare, nici o glumă, nici o întrebare care să se ridice deasupra zgomotului cizmelor și a

foșnetului echipamentului la care ar putea răspunde cu un cuvânt sau două.

Ea s-a ținut drept, mișcându-se încet, făcându-și drum spre capul coloanei. Și dintre toate călătoriile pe care le întreprinsese, încă de la început, aceasta – de la spatele coloanei până la cap – era cea mai lungă pe care o călătorise vreodată. Și, ca întotdeauna, a călătorit singură.

Călărind cai Jhag albi ca osul, cei trei Forkrul Assail au stăpânit cu o treime de legă înaintea armatelor lor. În mintea lor, puteau auzi zgomote îndepărtate și știau că asaltul împotriva Marelui Turg începuse. Dar Akhrast Korvalain tremura de lovituri de la magiile străine, atât antice cât și noi, așa că detaliile le-au susținut căutările. Neliniștea care plutea între ei era, din păcate, palpabilă.

— Nu contează, anunță fratele Aloft. „Avem în fața noastră o sarcină singulară și în aceasta vom birui. Dacă rezultă că trebuie să ne întoarcem pe pași pentru a câștiga încă o dată Altarul Judecății, atunci vom face acest lucru.

a vorbit sora Freedom. — Fraților, simt trei amenințări în fața noastră, dar una nu va ajunge la noi la timp pentru a afecta bătălia viitoare, așa că putem, pentru moment, să o ignorăm. Totuși, cel mai mic dintre cele două elemente din fața noastră este cel care mă tulbură. În mod clar, au o intenție specifică, iar principala forță care mărșăluiește spre noi este poziționarea cu scopul de a ne bloca avansul. Din aceasta, trag concluzia că scopul forței mai mici este de o importanță vitală.

Fratele Aloft dădu încet din cap. — Ce propui, soră?

— Fiecare avem câte o armată, fraților. Dacă simțurile mele sunt corecte - și vă asigur că sunt - oricare dintre noi singur este mai mult decât un meci pentru forța principală care ne are în față. Totuși, ținând cont de faptul că inamicul nostru este probabil formidabil în moduri despre care nu am fost încă conștienți - până la urmă au reușit să traverseze Deșertul de sticlă -, sfătuiesc să angajăm două armate la distrugerea lor. Al treilea, poate al tău, fratele Grave, pornește într-un ritm mai rapid pentru a vâna forța mai mică – și a-i împiedica să facă orice intenționează să facă.

— Și această mică forță, spuse fratele Grave cu vocea lui subțire, ei fug în nord-vest, da?

— Mă îndoiesc că este zborul ca atare, frate, spuse Freedom, încruntându-se. — Continui să simt o măsură de încredere în tine, frate Grave, poate oarecum supraumflată în aceste circumstanțe.

Pure mai în vârstă pufni. „Ne vom confrunta cu oameni. Până acum, în toate miile de ani de viață, nu am fost încă impresionat de aceste creaturi.'

— Cu toate acestea, te implor să te angajezi cu o garanție temperată de precauție, frate.

„Voi fi suficient de exact în executarea misiunii mele, Sora Libertate. Voi vâna această mână de oameni și îi voi distruge.

„Cuvintele tale mă liniștesc”, a răspuns ea. — Frate Aloft, salut sfatul tău în această chestiune de urmat, la fel de mult ca și pe cel al lui Brother Grave. Acest al treilea element – atât de tulburător de eficient împotriva forțelor noastre nordice – este, așa cum am spus, prea departe pentru a afecta angajamentele pe care le anticipăm. Cu toate acestea, există riscul mic - deoarece se știe că anumite companii dintre ele sunt montate - ca, de fapt, să-l intercepteze pe fratele Grave dacă își conduce forțele spre nord de aici, în efortul său de a-și atinge ținta cât mai repede posibil. Vezi tu, instinctul meu este că dușmanul fratelui Grave – în ciuda dimensiunilor sale mici – este, de fapt, cel mai periculos element care se află acum în fața noastră.

— Înțeles, soră Libertate. Atunci, aș putea sugera următoarele? Fratele Grave își împarte armata pe baza vitezei de deplasare. Că el își conduce personal infanteriei ușoare și mijlocii nu spre nord-vest, ci spre sud-vest, înconjurând forța pe care tu și cu mine ne vom angaja, și apoi lovind spre nord în spatele inamicului menționat; în timp ce, la rândul său, infanteria sa grea ia calea mai scurtă de nord-vest - fiind infanterie grea, ei pot rezista cu succes incursiunilor cavaleriei dacă se întâmplă ceva neașteptat. Dacă este condus de cei mai puri dintre Watered, elementul de infanterie grea își poate coordona sosirea la țintă pentru a coincide cu propriile companii ale fratelui Grave, deoarece comunicarea rudimentară ar trebui să fie posibilă.

Sora Freedom s-a întors către fratele Grave. — Ți se potrivește asta, frate?

„Elementele ușoare și medii constituie puțin peste două mii de soldați – forța mea a fost mereu ponderată pe elementele mai grele, organizate așa cum a fost inițial pentru asedii și bătălii stabilite. Soră Libertate, cât de precisă este măsurarea ta a complementului acestei forțe inamice mai mici?

— Nu mai mult de o sută, cred, frate Grave.

'In regula, atunci.' Bărbatul a zâmbit, cu fața îndoită cu expresia. — Două mii contra o sută. Mă veți ierta amândoi pentru o mică măsură de încredere cu privire la aceste șanse?

Fratele Aloft a spus: „Din moment ce suntem siguri că nu există nimic ca o trecere sau orice altă caracteristică similară în care să forțați atacatorii, atunci nu pot decât să vă împărtășesc încrederea, frate Grave. În cel mai bun caz, inamicul va apăra un deal - poate una dintre vechile tabere de tumul Elan - și astfel poate fi atacat din toate părțile. Și, bineînțeles, chiar dacă forțele ușoare și medii eșuează, companiile grele de infanterie se vor alătura din nou și, astfel, vor contribui la atacurile ulterioare. Având în vedere toate acestea, cred că am abordat cu succes problema forței inamice mai mici. Aloft se confrunta cu Libertatea. — Doar o sută, zici? Poate că sunt dezertori.

— Este posibil, a admis ea. — Cu toate acestea, instinctele mele spun altceva.

— Cu vehemență?

Ea îi aruncă o privire. — Da, frate Aloft, cu vehemență.

— Atunci, dacă îmi permiteți, spuse Aloft, ar trebui poate să discutăm despre o altă problemă. Cea de-a treia forță, care a negat atât de complet eforturile noastre de a o învinge sau chiar de a o ține, mărșăluiește acum cu intenția clară de a se alătura acestei lupte – deși, așa cum spui, soră, vor fi prea târziu. Gândurile mele sunt acestea: este o întindere prea mare să-mi imaginez că nu a existat nicio coordonare aici. Pentru început, este luată cea mai puternică cetate din Estobanse, amenințându-ne astfel nordul și, mai important, sursa noastră primară de hrană, fiind provincia văii. Răspundem trimițând armate împotriva lor, doar pentru a-i zdrobi. Acum, din ceea ce suntem capabili să culegem de la Sister Reverence și Brother Diligence, la Spire, două elemente distincte ne-au implicat dinspre sud. Și bineînțeles că acum marșăm pentru a bloca o incursiune dinspre vest. Din câte știm, o flotă străină intră și acum în golful Kolanse. El cercetă expresiile dinaintea lui și dădu încet din cap. „A fost bine planificat, nu sunteți de acord? Scopul său principal, de a separa armatele noastre active, a reușit deja. În fiecare caz, suntem forțați să reacționăm mai degrabă decât să inițiem.

— Un înalt comandant priceput, deci, spuse sora Freedom, dând din cap.

Dar Aloft clătină din cap. „Într-adevăr, aceasta are senzația unei strategii mărețe și, așa cum instinctele tale vorbesc cu vehemență despre chestiunea forței mai mici, Sora Libertate, așa acum instinctele mele au strigat că această invazie – această strategie și fiecare și fiecare angajament tactic – este de fapt produsul voinței unui singur individ. El dădu din cap către fratele Grave. — Accept evaluarea ta asupra oamenilor, în general. Dar nu este oare și adevărat că, în rare ocazii, din multitudinea mediocrității care este umanitatea se ridică o singură persoană cu o viziune extraordinară, unită cu voința de a realiza acea viziune, care prezintă o prezență cât se poate de formidabilă. Unul care să modeleze cursul istoriei.

fratele Grave mormăi. — Tirani carismatici, vrei să spui. Într-adevăr, ele apar din când în când, ardând strălucitoare și mortale și șterse la fel de repede. Astfel de indivizi, printre oameni, sunt inevitabil auto-corupți și, pentru tot ce pot modela istoria, această modelare se naște de cele mai multe ori pur și simplu din îngăduința acelui tiran în distrugere. Frate Aloft, s-ar putea să ai dreptate că ne confruntăm cu o astfel de persoană în spatele tuturor acestor lucruri. Dar contează până la urmă? Și nu este acea ambiție nestăpânită cea care asigură moartea nebunului? M-aș aventura, cu o amuzament considerabilă, că acum reprezentăm acea depășire fatală din partea acelui tiran. S-a confruntat

cu Sora Libertatea. — Nu ai confirmat că amenințarea nordică este prea departe? Această mare execuție de invazii coordonate a eșuat, de fapt.

— Poate fi așa cum spui, a recunoscut fratele Aloft. — Dar dacă ochii noștri ne înșală? Ce se întâmplă dacă ceea ce vedem este de fapt exact ceea ce dorește adversarul nostru să vedem?'

„Acum ești de departe prea generos", îl avertiza sora Freedom. „Aceasta este o întrerupere a timpului, probabil precipitată de detectarea noastră a acestei amenințări vestice aproape în clipa în care a ieșit din Deșertul de sticlă și fiind deja în poziție perfectă pentru a-i lovi cu puțină întârziere."

— Accept înțelepciunea cuvintelor tale, soră.

— Nu te voi critica, frate, pentru că ți-ai ascultat instinctele. Deși, după cum știm cu toții, dacă instinctele lăsate neîngrădite au o modalitate de a încuraja panica - deoarece se află în afara controlului intelectului pentru început, a lor este calea mai scurtă către frică.

Cei trei Forkrul Assail au tăcut atunci, fiecare preocupat de propriile gânduri.

Și apoi sora Freedom a spus: „Voi căuta să înrobesc soldații cu care ne confruntăm. S-ar putea dovedi utile.

— Dar nu o sută pe care o vânez, spuse fratele Grave.

— Nu, a fost de acord ea. — Omoară-i pe toți, frate.

Ben Adaephon Delat își frâu greu, copitele calului său derapând prin iarba uscată.

Blestemând, Kalam își făcu roată montura, fiara trântindu-se sub el în epuizare. Își aruncă privirea înapoi prietenului său. — Ce este acum, Quick?

Dar vrăjitorul ridică o mână, clătinând din cap.

Așezându-se pe spate pentru a-i ușura coloana vertebrală, Kalam se uită în jur, văzând nimic altceva decât pământ gol, ondulat. Pata de verde de la tăieturile de jad de deasupra capului făcea lumea să pară bolnavă, dar deja se obișnuia cu asta.

— Nu contează Adjunct, spuse Quick Ben.

Kalam îi aruncă o privire uluit. 'Ce? Fratele ei-'

— Știu, crezi că a fost ușor? Le-am simțit destrăgându-se. M-am gândit la asta toată dimineața. Știu de ce Ganoes vrea să o găsim - știu de ce ne-a trimis înainte. Dar nu e bine, Kalam. Imi pare rau. Nu e bine.

Asasinul s-a uitat la prietenul său încă o clipă, apoi s-a lăsat, a scuipat pentru a-și curăța gustul cenușii din gură. — Atunci e singură.

— Da. Alegerea ei.

— Nu, nici măcar nu încerca asta, Quick. Aceasta este alegerea *ta* !'

— Mi-a forțat mâna, la naiba!

'Cum? Ce a făcut ea? Ce înseamnă toate astea despre desprinderea? Ce, pe numele lui Hood, înseamnă asta?

Calul lui Quick Ben trebuie să fi resimțit o parte din agitația călărețului său, pentru că acum se scufunda sub el și el s-a luptat să-și

recapete controlul pentru o clipă. În timp ce animalul s-a întors într-o jumătate de cerc, vrăjitorul a înjurat pe sub răsuflare. 'Asculta. Nu mai este cu ea. Ea și-a făcut sacrificiul - de unde crezi că pot să știu asta? *Kalam, a renunțat la sabia ei* .

Kalam se uită fix. 'Ce?'

— Dar o simt — acea armă. Este locul gol din viziunea mea. Acolo trebuie să mergem.

— Deci moare, nu-i așa? Pur si simplu?'

Quick Ben se frecă de față. 'Nu. Am făcut prea multe din asta - noi toți. De la bun început.

— Înapoi la nenorocitele de ghicitori.

„O subestimează! Din blestemat aproape de prima zi în care am ajuns cu Bonehunters, ne-am ascultat pe toți ghicind-o, fiecare pas blestemat pe care l-a făcut. Mi-am făcut partea mea, știe Hood. Dar nu am fost doar eu, nu-i așa? Ofițerii ei. Marinii. Nenorocitul de bucătar de tabără — ce mi-ai spus cu ceva vreme în urmă? Despre acel moment din Mock's Hold, când ți-a cerut să o salvezi? Ai făcut-o, ai spus, pentru că doar te-a cerut — fără târguire, fără motive sau explicații. S-a dus și te-a întrebat, Kalam. A fost greu să spui da? Spune-mi adevarul. A fost?'

Încet, Kalam clătină din cap. — Dar uneori m-am întrebat... doar mi-a părut milă pentru ea?

Quick Ben a reacționat de parcă ar fi fost pălmuit. Cu o voce blândă, a întrebat: — Mai crezi asta, Kalam?

Asasinul tăcea, gândindu-se la asta. Apoi a oftat. — Știm unde ne vrea Ganoes. Știm chiar și de ce – el este fratele ei, de dragul lui Hood.

— Știm și unde ne vrea ea, Kalam.

'Putem sa?'

Quick Ben dădu încet din cap.

— Deci, cui dintre nenorociții de Paran ne supunem aici?

Cu care ai prefera să te confrunți – aici sau în cealaltă parte a Porților – pentru a le spune că ai eșuat, că ai făcut o alegere greșită? Nu, nu vreau să spun nici să-l dezvălui. Doar stând acolo, spunând ce trebuie spus?

La naiba . — Simt că m-am întors în Mock's Hold, spuse el mârâind. — Mă simt ca și cum n-aș fi plecat niciodată.

— Și ea se întâlnește cu ochii tăi.

Brusc, un suspine l-a luat pe asasin, vicios ca o lovitură corporală și la fel de neașteptat.

Prietenul lui a așteptat, fără să spună nimic – și Kalam știa că nu o va face, pentru că trecuseră prin toate acestea împreună. Pentru că prietenii adevărați știau când să tacă, să dea toată răbdarea necesară. Kalam s-a străduit să-și blocheze emoțiile – nici măcar nu era sigur ce l-a luat în acel moment. *Poate această presiune neîncetată. Acest urlet nesfârșit nu îl aude nimeni altcineva* .

Am stat cu privirea de sus la oraș. Am stat știind că eram pe cale să merg pe o cale de sânge .

N-a contat nici măcar trădarea, nu pentru mine; Gheara era mereu plină de rahaturi. A contat și pentru ea? Nu. Ea o respinsese deja. Încă un cuțit în piept și purta deja o mulțime, începând cu cel pe care l-a înfipt acolo cu propriile mâini .

Kalam se scutură. 'Aceeasi directie?'

— Deocamdată, răspunse Quick Ben. — Până ne apropiem. Apoi — sud-vest.

— La sabie.

— La sabie.

— Îl îngrijește cineva, Quick?

'Sper ca nu.'

Kalam și-a adunat frâiele, a tras aer în piept și a slăbit-o încet. — Repede, cum a reușit să traverseze acel deșert?

Vrăjitorul clătină din cap, zâmbind pe jumătate. — Presupun că... am subestimat-o.

După o clipă, au pornit din nou.

Aripile strâmbe, Ruina Silchas a alunecat spre pământ. După o clipă, Tulas Shorn a urmat. Spre sud puteau vedea ceva ca un nor sau un roi. Aerul care șuiera pe lângă aripile lor se simțea fragil, plin de dureri îndepărtate care se rostogoleau ca valurile pe cer.

Silchas Ruin a aterizat greu pe pământ, s-a îmbrăcat aproape imediat și a clătinat înainte, cu mâinile ținute peste urechi.

Luând forma lui Edur, Tulas Shorn și-a studiat prietenul, dar nu s-a apropiat. Deasupra capului, una dintre tăieturile de jad a început să treacă peste fața soarelui. O adâncire bruscă a umbrei i-a învăluit, întuneric ciudat și turg.

Gemuind, Silchas se îndreptă în cele din urmă, țeapăn ca un bătrân. S-a uitat peste tot. — Este sabia Hust, spuse el. — Urletul lui mă înnebunea.

— Nu aud nimic, spuse Tulas.

„În craniul meu – jur că simțeam că oasele se sparg”.

— Descărcați-o, prietene.

Silchas Ruin privi cu ochii mari, cu expresia umplută de groază.

— Prinde-l când virezi.

— Și ce va realiza asta?

'Nu știu. Dar nu-mi pot imagina că acest dar a fost menit să te tortureze. Singura ta alegere, Silchas, este să o renunți. Făcu un semn spre sud. — Suntem aproape de ei – sincer, sunt uimit că ea încă mai trăiește. Dar dacă amânăm aici mult mai mult...

— Tulas, mi-e teamă.

— De moarte? Cam târziu pentru asta.

Silchas zâmbi, dar era mai degrabă o grimasă. — E ușor să spui.

„Am locuit multă vreme în Casa Morții, chinuită de adevărul că nu am reușit să realizez ceea ce mi-am dorit cel mai mult în viața mea. Acel sentiment, de teribil de incompletitudine, m-a copleșit de multe ori. Dar acum sunt alături de tine, fratele meu, și voi cădea în locul tău dacă voi putea în această bătălie care urmează. Uitarea nu mă înspăimântă – văd doar eliberarea ei binecuvântată.

Silchas Ruin l-a studiat. Apoi oftă și întinse mâna spre sabie. Mâna închizându-se pe mâna ei simplă, el a eliberat arma.

Sabia Hust s-a zguduit în mână, scoțând un țipăt asurzitor.

Tulas Shorn fu împins cu un pas înapoi și se uită șocat când apăreau lanțuri fantomatice enorme, zvârcolindu-se de lama modelată a sabiei. Acele lanțuri păreau să fie ancorate adânc în pământ și, deodată, pământul de sub ele tremura, aruncându-le ca și cum lumea își dădea umerii. De jos, un tunet care se ridică-

O explozie de pământ și piatră s-a ridicat înspre cer spre stânga lui Tulas Shorn, iar el a urlăit șocat când a văzut un dragon care se eliberează de pământul aburind. Și apoi, în dreapta, un altul a izbucnit într-o ploaie de moloz, apoi un al treilea - fiecare înlănțuit în timp ce se ridica de la pământ, aripile ciocănind aerul plin de praf.

Hohotetele lor – de eliberare – au rupt câmpia.

Silchas Ruin stătea în picioare, cu ambele mâini acum pe sabie, în timp ce lanțurile eterice se strângeau, foarfecând sălbatic deasupra lui ca firele unui fir biciuit de vânt.

Eloth. Ampelas. Kalse .

Tulas Shorn se clătină înainte. 'Veer! Ruina Silchas — virează! Avem Furtuna noastră! El ne-a dat Furtuna noastră!

Urlând, Silchas Ruin s-a încețoșat, nori înțepați ieșind din el. Sabia și lanțurile au dispărut – totuși cei trei dragoni s-au ținut aproape în aer deasupra lor.

Virând, Tulas Shorn s-a lansat în cer.

Vocea lui Eloth îi umplu craniul. ' *Fratilor! Este așa cum a promis Cotillion! Suntem eliberați încă o dată!* '

' *Numai să mori!* strigă o altă voce – Ampelas – dar nu era nimic de frustrare în tonul ei.

să *biruim – Silchas Ruin, vei jura că ne rupi lanțurile?* '

Și Silchas a răspuns: „Eloth *, așa jur* ."

' *Atunci avem o cauză pentru care merită să luptăm! S-a târguit adevărat. El este un zeu cu onoare!* '

Cei cinci dragoni antici s-au întors atunci, urcând din ce în ce mai sus pe măsură ce înaripau spre sud. Umbra aruncată de o tăietură de gheare în ceruri deasupra lor le-a marcat calea, adevărată ca o săgeată în inima bătăliei.

' *Piciorul meu!* țipă Telorast. 'Coagul! Sunt infirm! Ajutați-mă!'

Cealaltă șopârlă scheletică s-a oprit atât de repede încât a căzut, s-a rostogolit o dată, de două ori și apoi a sărit înapoi în picioare. 'Aaii!

Vezi umbra? Ne vânează! Ne urmărește! Pânze peste cer! Telorast — ești condamnat!

— Îl văd pe Eleint! Ei vin după noi! Aceasta a fost o capcană! O minciună! O înșelăciune! Trădare! Ghinion! Ajută-mă, Curdle!

Curdle a sărit în sus și în jos de parcă ar mânca muște pe aripă. — S-au prefăcut doar! Acei doi uzurpatori — sunt venali și vicioși, egoiști! Not-Apsalar era servitorul lor, nu-i așa? Ea a fost! Acest lucru a fost plănuit de la bun început — Telorast, o să plâng pentru tine. Sora mea, iubita mea, cunoștințele mele ocazionale... Îți promit că o să plâng pentru tine.

'Târfa mincinoasă! Cară-mă! Salveaza-ma! Te-aș salva în locul tău dacă aș fi tu și tu ai fi eu și aș fi vrut să fug, pentru că asta e lucrul inteligent de făcut - cu excepția cazului în care eu sunt eu și tu ești tu! Atunci nu e deloc inteligent!' Se gheare cu furie la pământ, cu un picior lovind, încercând să ajungă la Curdle, cu mâinile ei mici strângând aerul, fălcile zimțate clacănind într-o frenezie maniacală. — Apropie-te, te implor! *Snap snap snap* . 'Vreau doar să-mi iau rămas bun, jur!' *Snap snap snap snap* .

'Umbra!' Curdle țipă. 'Am așteptat prea mult! Ajutor!' Ea a început să alerge, sărind peste smocuri de iarbă moartă, ocolind bolovani și pietre mici. Graba ei a tresărit o lăcustă în aer și a mușcat-o în jumătate în treacăt. 'Ai văzut asta? Telor-'

Ambele creaturi au virat. Lanțurile au crăpat ca un fulger, ridicându-le spre cer.

' *Furtuna! Cinci antici - acum șapte!* '

„ *Vă salută Eloth, trădători! Telorast Anthras! Kerudas Karosias!* '

' *Eloth! Ampelas! Kalse! Încă ne urăsc! Telorast, uite ce ai făcut!* '

Korabas, Dragonul Otataral, era împins spre pământ în timp ce dragon după dragon s-a prăbușit peste ea de sus, ghearele lor trecând prin pielea ei, înfășându-i aripile. Omorâse sute, dar acum, în sfârșit, eșua. Pământul de sub ea se profila, fiecare detaliu un limbaj amar al morții. Nu mai putea să-și dea glas furiei, frustrării ei zdrobitoare și era prea obosită ca să se lovească de Eleint care o hărțuia din toate părțile.

Sângele îi curgea pe flancuri, ploua ca un acid pe pământul fără viață de dedesubt.

Somația a târât-o înainte, dar a fost oarbă la scopul ei. Poate nimic mai mult decât o momeală. Totuși, imperativul era absolut și ea se străduia să-i răspundă. Cu ultima ei suflare, avea să caute acel loc sortit. *O capcană sau o promisiune? Un răspuns la rugăciunile mele sau la realizarea tumulei mele? Nu conteaza. Am pierdut. Aș primi chiar și lanțuri, dar nu-mi vor acorda acea milă. O simt pe mama trezindu-se. Îl simt pe T'iam, atât de aproape acum - Furtunile s-au adunat, construirea puterii. Ea vine - mă va vedea ucis!*

Ea a aruncat în timp ce încă o Eleint a trântit-o peste ea. Cu un ultim val, ea și-a rotit gâtul, fălcile zdrobite întinzându-se larg...

Și am văzut șapte dragoni, coborând de sus deasupra roiului din jurul ei. O altă furtună. *Aceasta se termină, atunci* .

Creatura agățată de spatele ei s-a smuls, tresărind din fălci - ea a prins un membru din spate și a smuls carnea din os.

Cei șapte antici s-au scufundat în vârtej – și deodată Eleint țipa de șoc și durere, trupurile răsucindu-se în timp ce se prăbușeau, flori de sânge ca norii...

Ei luptă să mă salveze! Dar de ce? Nu vă apropiați, prieteni! Sunt otrava!

Dar — mai mult — nu muri pentru mine!

Eu, a cărui atingere este moartea, te implor - nu muri pentru mine!

Totuși, ei au luptat, dar acum inamicii lor și-au revenit, iar scorurile au crescut pentru a se apropia de ei.

Și dacă T'iam se manifestă - ea te va lua chiar și pe tine .

Est, locul chemării, a chemat-o. Fragmente rupte de carne căzându-i din fălci, Korabas și-a fixat privirea asupra acelui orizont. Aliații ei i-au atras pe atacatorii ei, i-au câștigat o amânare cu sacrificii fatale. Ea nu înțelegea, dar îi va onora în singurul mod posibil pe care îi avea la dispoziție.

Dacă acesta este un destin oferit, îl voi întâlni. O voi face față și, dacă voi putea, voi vorbi lumii .

Și dacă acesta este locul morții mele, așa să fie .

Am fost liber, chiar dacă doar pentru o clipă .

eram liber .

Îi împinsese cu putere, făcându-i în marș pe jumătate din noapte și fără pauză în cea mai mare parte a zilei, iar pușcașii marini și navele grele se clătinau când ajungeau la vedere de deal. Mușchii picioarelor îi sunt plumb, Fiddler înclinat spre el. Benzi uriașe de umbră încă urmăreau peisajul, aruncate în jos de Străinii de Jad, care se întindeau pe întreg cerul, lăsându-i căpitanului senzația că lumea se dezlănțuia chiar în fața ochilor lui.

Muncise din greu să nu se gândească la armata pe care o lăsaseră în urmă și la soarta care îi aștepta. Înainte căpitanul acum era tot ce conta. Acel vârf de deal rătăcit cu flancurile sale fracturate, sabia singuratică a lui Otataral înfiptă adânc în pământ chiar în centrul său.

Se temea că nu va fi de ajuns – toți se temuseseră la fel de mult, cei dintre ei care înțelegeau ce încerca ea aici. Lanțurile care îl legau pe Zeul Infirm fuseseră făurite de zei. *O singură sabie să-i spulbere pe toți? Tavore, trebuie să fi crezut că e posibil. Sau că o altă forță s-ar trezi aici, pentru a ne întinde o mână binecuvântată în acest lucru* .

Fără aceasta - această ruptură a lanțurilor - tot ceea ce facem aici este în zadar .

Tavore, am încredere în tine. Cu viețile soldaților mei — cu sensul morții lor. Știu, este nedrept să vă întreb asta. Ești muritor, asta și nimic

mai mult. Dar știu – o simt – îmi pun greutatea pe umerii tăi. Cu toții suntem, fie că ne interesează să recunoaștem sau nu .

Și acea nedreptate mă sfâșie .

A aruncat o privire spre stânga lui. Hedge a mers acolo în fruntea propriei trupe - Letherii și Khundryl, un amestec de semi-sânge dintr-o duzină de triburi supuse din Imperiul Lether. Avuseseră dificultăți să țină pasul, atât de încărcați erau soldații – Hood știa de ce simțiseră nevoia să ducă atât de multe. *Toți pisicuțele ăia, mă aștept. Sper că merită* .

Hedge își păstrase distanța, iar Lăutarul știa de ce – își simțea chipul transformându-se ori de câte ori prietenul lui se apropia, devenind o mască, sumbră și ruptă, iar angoasa și spaima îl gheare cu o forță pe care nu o putea egala. *Atât de mult din asta este nedrept. Atât de mult* . Dar acum Hedge și-a schimbat calea, s-a apropiat.

Arătă spre deal. 'Asta e? Al naibii de urât, Fid.

— O putem apăra.

— Suntem prea slabi, chiar și pentru un deal la fel de mic ca acesta. Ascultă, îmi despart compania. Nu fac prea multe promisiuni mari aici, dar Bridgeburnerii mei au un secret...

— Pisici, da.

Hedge se încruntă la el. — Ai avut spioni! Știam eu!'

— Zeii de jos, Hedge, nu ai întâlnit niciodată pe nimeni la fel de lipsit de speranță cu secrete ca tine.

— Mai departe și gândește-te la asta. Ai o surpriză, îți promit.

— Pot să se potrivească cu munițiile Moranth, asta e singurul lucru pe care trebuie să-l știu.

Dar Hedge clătină din cap. — Nu ei. Nu contează.' Și apoi a ridicat din umeri, ca și cum ar fi respins ceva. — Probabil că ai fost prea ocupat data trecută, dar am făcut o mizerie cu acele Cozi Scurte.

— Și nu le-ai folosit pe majoritatea? Nu e ca tine, Hedge.

— Bavedict a născocit mai mult – bărbatul este un geniu. Deranjat și obsesiv, cel mai bun geniu. Oricum, le împachetăm pe toate.

— Am observat.

— Sigur, ne-a obosit, toate chestiile astea. Spune-mi, Fid, avem timp să ne odihnim mai întâi?

— Cam târziu să mă întrebi asta acum.

'Și ce dacă? Încă te întreb.

— Sincer să fiu, nu știu. Depinde.

'Pe ce?'

— Fie că Turla a căzut în mâinile noastre. Fie că au avut inima nevătămată. Indiferent dacă au reușit să-și rupă propriul set de lanțuri, sau orice gea-uri îl protejează – ar putea fi douăzeci de demoni Kenyll'rah, din câte știm, și imaginați-vă restul care ar fi.

— Douăzeci de demoni Kenyll'rah? Ce este asta, un basm rău? De ce nu un rege demon? Sau un căpcăun uriaș cu trei capete cu cozi de

scorpion la capătul fiecărui deget și unul mare pe penis pentru o măsură suplimentară? Suflă foc și din fund.

— Bine, deci imaginația mea a eșuat. Îmi pare rău pentru asta. Nu sunt un filator de povești decente, Hedge.

'Voi spune. Ce altceva ar trebui să știu? Trebuie să sărutăm acea nenorocită de inimă treji odată ce o primim? Pune o pălărie pe ea? Dansezi în cercuri în jurul ei? Doamne, nu mai multă jertfă de sânge – chestia asta mă înfioră.

— Bolborosi, Hedge. Este ceea ce faci întotdeauna înainte de luptă — de ce?

— Pentru a-ți distrage atenția, desigur. Continui să te mesteci, nu va mai rămâne altceva decât cartila umedă și câteva fire de păr pubian pe care chiar nu vreau să-i văd. Oh, și dinții care au făcut toată mestecatul.

— Știi, spuse Fiddler cu o privire piezișă, dacă nu ai fi aici, Hedge, ar trebui să te inventez.

'Ce-i asta?'

Spun doar mulțumesc, asta-i tot.

'Amenda. Acum pot mai bolborosi? Pentru că sunt îngrozit, vezi.

— Va funcționa, Hedge. Răspândește-ți aruncătoarele de pisicuțe printre echipele mele și vom face mizerie pe oricine încearcă să ne doboare.

'Exact. Bună idee. Ar trebui să mă gândesc la asta.

Bărbatul s-a îndepărtat din nou, iar privirea lui Fiddler l-a urmărit până când a ajuns la poziția inițială în fruntea Bridgeburners. *Să te binecuvânteze, Hedge* . Se întoarse pentru a-și înfrunta trupele. — Asta e locul, soldați. Dealul acela. Haideți să cronometrul rapid acum – doar cu un clopoțel sau două înainte de amurg și vreau să săpăm și să stivuim pietre într-un perimetru solid.

— Da, căpitane, lătră o voce grea. — Aș putea face cu niște exercițiu.

răspunse un alt soldat. — Știam că nu ar fi trebuit să te port niciodată, femeie!

— Dacă m-ai fi purtat pe mine, Reliko, aș fi rămas însărcinată până acum – orice șansă ai, bine, bucată de bălegar de elefant care mănâncă șobolani.

— Poate dacă închid ochii. Dar atunci, poate un om să se înmulțească măcar cu un focac?

— Dacă cineva ar ști răspunsul la asta...

— Păstrează-ți respirația, la naiba, mârâi Fiddler.

Au mers greoi peste înălțimile mai mici, au abordat versantul dealului. Bottle trecu pe lângă Corabb și urcă alături de sergent Tarr. — Ascultă, sergent...

— Acum ce, Bottle? Scoate-ți lopata — avem de lucru.

Soldații își aruncau trusele din toate părțile, mormăind și plângându-se de dureri de spate și de umerii.

— Este pământul acesta, spuse Bottle, apropiindu-se. — Trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Tarr se încruntă la el, apoi dădu din cap. — Continuă, dar nu întârzia prea mult. Nu vreau să mori pentru că ți-ai săpat groapa prea puțin adâncă.

Bottle se uită la bărbat, apoi se uită în jur. — Sunt atât de aproape?

'De unde sa stiu? Vrei să-ți riști viața că ei nu sunt?

Înjurând pe sub răsuflare, Bottle se îndreptă spre locul în care îl văzuse ultima oară pe Fiddler – aproape de creasta dealului. Hedge urcase și acolo sus.

Luând un traseu îngust, întortocheat, între aflorimente de rocă, auzi cizme în spatele lui și se întoarse. — Miros de moarte. Mă urmărești cu un motiv sau este spatele meu drăguț?

— Drăgălașul tău, dar trebuie să vorbesc și cu Fid. Două bucurii într-una, ce să spun?

'Acest deal...'

— Barrow.

— Corect, bine. Barrow. Este ceva-'

— S-a scufundat adânc în jurul lui, da. Widdershins aproape că s-a cacat în momentul în care a lovit pârtia.

Bottle a ridicat din umeri. — Noi, ceilalți echipe, îi spunem Widdershits, din cauza măruntaielor sale. Ce e cu asta?'

'Într-adevăr? Rahate mai mari? Grozav. Așteaptă până când Throatslitter îl aude. Dar ascultă, cum de ne ai secrete așa? Asemenea nume? Nu ți-am face asta, știi.

— Stifflips și Crack? Scuttle și Corncob? Turd și Brittle?

— Oh, i-ai auzit, nu?

Au ajuns pe creastă, au ieșit pe un teren plan. În față, stând lângă o sabie lungă înfiptă în pământ, Fiddler and Hedge. Ambii bărbați s-au întors când soldații se apropiau, auzind pietrele pocnind sub picioare.

— Ai uitat cum să sapi gropi, voi doi?

— Nu, căpitane. Doar că ne-am făcut companie.

— Explică asta, Bottle. Și fii succint pentru o schimbare.

— Este un zeu aici cu noi.

Hedge părea să se înece cu ceva și se întoarse, tușind, spargând și apoi scuipând.

— Idiotule, spuse Fiddler. — Ăsta-i nenorocit de idee.

— Nu el, căpitane, spuse Deadsmell.

— Ce vrei să spui, nu el? Bineînțeles că este aici - atât de mult din el cât există, vreau să spun. Adjunctul a spus că acesta este locul.

Deadsmell întâlni ochii lui Bottle și, după o clipă, Bottle se întoarse, cu gura uscată brusc. — Căpitane, spuse el, Dumnezeul Infirm nu este aici. Am ști asta dacă ar fi.

Fiddler făcu semn spre sabie. — Ăsta e al Adjunctului, Bottle. Otataral, îți amintești? De ce ar trebui să crezi că ai fi capabil să simți ceva?

Deadsmell îi freca ceafa de parcă ar fi vrut să scape două sau trei straturi de piele, verificând să vadă dacă mai avea o coloană vertebrală. Apoi a tras o respirație întăritoare și a spus: „E străin – oricum am ști asta, căpitane”.

Fiddler părea să se lase.

Hedge îl bătu pe spate. — Relaxează-te, Fid, e doar nenorocirea obișnuită. Așa că oricum trecem prin mișcări – încă ești un blestemat de sapator, știi. Cine a spus că ar trebui să fii de partea gânditoare a lucrurilor? Nu știm că toate acestea nu sunt așa cum ar trebui să fie acum, oricum. De fapt, nu știm nimic despre nimic. Așa cum este întotdeauna. Care este problema?' Atunci s-a confruntat cu Bottle. — Deci, care zeu care mestecă nebuni are curajul de a claxona în afacerea noastră?

Dar Deadsmell a fost primul care a răspuns. — Miroase a moarte veche.

'Capita? Gresit. Imposibil.'

— N-am spus asta, nu? replică Deadsmell, încruntat. — Pur și simplu miroase a vechi și a mort, nu? Ca frunzele maro într-un vânt rece. Ca groapa căptușită cu piatră a unei tumuri. Ca prima suflare a iernii. Ca-'

— Vierme de toamnă, mârâi Bottle.

— Am lucrat până la asta, la naiba!

— Ce vrea D'rek de la noi? întrebă Hedge.

— Nu contează, spuse Fiddler, întorcându-se pentru a se uita la sabie. — L-am avut pe preotul ăla ghemuit pe umeri încă de la Malaz City. Când am fost aici, a spus ceva despre zeul său, se pare că îmi amintesc. Se înfășoară în jurul bazei dealului. El și Adjunctul păreau să creadă că vom avea nevoie de ajutor. Oricum, nu putem face nimic în privința asta. Bine, ce ai spus, Hedge. Trecem prin mișcări. Deadsmell, locul ăsta este o tumulă?

— Da, dar nu mai este sfințit. Mormântul a fost jefuit. Spărțit.'

— Spărtură, nu?

— Ai încredere în Adjunct, spuse Hedge.

Fiddler se răsuci spre el. — Asta spuneai?

Hedge a ridicat din umeri. — Am crezut că merită încercat. Apoi s-a încruntat. — Ce este acel miros?

„Probabil Widdershits”, a spus Bottle.

— Doamne, în aval de vânt, la naiba, mereu în aval de vânt!

Masan Gilani s-a aruncat lângă Sinter și Kisswhere. — Balm tocmai a încercat să-și pună mâna pe pantalonii mei. A spus că a uitat unde se

află. A spus că nici măcar nu se uita. A spus că a crezut că băgă mâna în geanta lui cu trusa.

Kisswhere pufni. — Și cu acea ascuțișare a inteligenței, bărbații din Dal Honese au câștigat un imperiu.

— Ar fi trebuit să rămân cu cavaleria.

— Nu era cavalerie.

— Atunci, Khundryl.

Sinter se îndreptă încet, studie cerul care se întuneca. — Vezi vreun nori? întrebă ea, întorcându-se încet în timp ce cerceta cerurile.

— Nori? Ce e, soră?

'Nu sunt sigur. Mă tot aștept...'

— Nori?

Sinter a făcut o față. — Tu ai fost cel care m-a întrebat ce văd, îți amintești? Acum vă spun că am ceva.

— Nori.

'Oh nu contează.' S-a așezat înapoi pe lungime în șanțul cu fante pe care îl scoase din marginea pietroasei. „Dar dacă vede cineva...”

— Nori, da, spuse Masan Gilani, frecându-se la ochi.

Reîntorcându-se în echipă, Bottle aruncă o privire spre Shortnose. — Ne-ai alăturat din nou, nu-i așa?

— Am adus un scut, spuse cel greu.

— Oh, e frumos.

— Trebuie să-l legați de mână.

— Ce, acum?

„Leagă-l ca să nu se desprindă. Folosește... noduri și chestii.

— Cu piele brută.

— Și noduri și chestii.

Bottle se îndreptă spre bărbat, ghemuit.

— Fă asta, observă Smiles, „iar apoi îți va cere să-l scuturi și pe el”.

— Asigurați-vă că este după micul înfior, îl sfătui Cuttle. — Altfel te udă.

„Odată m-am înfiorat atât de tare”, a spus Shortnose, „M-am rahat”.

Toată lumea s-a uitat peste el, dar părea că nimeni nu se putea gândi la o duplică la asta.

Koryk își scosese sabia din teacă și acum începu să alerge o piatră pe lungimea muchiei lamei. — Cineva ne face un foc, spuse el. „Suntem cu fața spre est aici – dacă vin de la soarele dimineții... vreau cărbune sub ochii mei”.

— Destul de sunet, răspunse Cuttle, mârâind ridicându-se în picioare. — Mă bucur că te-ai întors gândind ca un soldat, Koryk.

Seti-sângele nu spuse nimic, ridicând arma ca să-și miște ochii la margine.

„Odată ce totul este gata”, a spus Tarr, „mănâncă, bea și dormi. Caporale, pune ceasul.

— Da, sergent. Ascultați-vă pe toți! Îl pot gusta în aer!

— Aceștia ar fi Widdershins.
'Nu! Este glorie, prieteni. Glorie!'
Koryk spuse: „Dacă acesta este mirosul de glorie, Corabb, am cunoscut o pisică anemică care era regina lumii”.
Corabb se încruntă la el. 'Nu înțeleg. Se numea Glory?
Caporalul Rim se așeză lângă Honey. — Pot să țin un scut, spuse el. — Te voi acoperi pe o parte.
— Nu dacă asta te va ucide.
„Un soldat care și-a pierdut brațul de armă nu este prea bun pentru nimeni. Lasă-mă să fac asta, vrei?
Sprânceana lui Honey s-a încrețit. — Ascultă, te rănești de când au apărut șopârle. Este evident de ce, dar totuși, arată-ne un zâmbet, vrei? Dacă mori aici, nu vei fi singurul, nu-i așa?
— Deci, care este problema dacă păzirea mea mă face să mă omoare?
— Pentru că nu-mi doresc asta, nu?
Rim se scărpina la barbă. — Bine atunci, îi voi proteja pe nenorociți.
'Asa e mai bine. Acum, am un ceas aici, du-te la culcare, domnule.
Fiddler a mers pe creasta dealului, făcând un circuit complet, studiind unde au săpat trupele sale și au fortificat pozițiile de apărare folosind bolovani și pietre. Hedge a avut dreptate, a văzut. Erau prea subțiri, iar piciorul era în cel mai bun caz precar. *Ar fi trebuit să aducă sulițe – așa cum au făcut acei Bridgeburners* .
Recunoaște, Fid, că-l ai pe Hedge aici s-ar putea să doare ca un cuțit înțepenit, dar oricum ești bucuros de asta .
Studie cerul – apusul soarelui trecuse aproape neobservat, atât de strălucitori erau Străinii de Jade deasupra capului. Oftând, căpitanul se mișcă să găsească un loc unde să stea, cu spatele lipit de o stela sculptată. A închis ochii. Știa că ar trebui să încerce să doarmă, dar știa și că așa ceva era imposibil.
Nu și-a dorit niciodată nimic din toate astea. Manipularea unei singure echipe fusese destul de o povară. *Și acum toată lumea de aici se uită la mine. Dacă ar ști ei, proștii. Sunt la fel de pierdut ca și ei* .
În lumina macabra a tras Casa Lanțurilor. Cărțile din lemn lăcuit i-au alunecat în mâini ca acoperite cu grăsime. Își miji ochii la ei, își croi încet drum prin fiecare, studiindu-le pe rând. Șapte cărți. Șase se simțea rece la atingerea lui. Doar unul strălucea de sudoare.
Lepros.
Aw, Hedge. Îmi pare atât de rău pentru asta .
Asasinul Shi'gal lăsase acum un loc de flăcări mult în urma lui. Flacără și sângele unui zeu ucis care plouă de pe un cer chinuit. El a asistat la moartea a mii de oameni. Oameni, K'Chain Che'Malle, Imass. Văzuse căderea războinicilor Forkrul Assail și Jaghut. Toblakai și

Barghast. Totul pentru lucrul cu cicatrici pe care îl strângea acum în mâini.

A picurat sânge și părea să nu existe un sfârșit al acelui flux, prelingându-i pe degete, pictându-și ghearele, împroșcându-i coapsele în timp ce bătaia ritmică a aripilor îl ducea spre vest, ca și cum ar urmări aruncarea nerăbdătoare a soarelui dincolo de orizont. Inima era încă o dată vie, mai grea decât orice piatră de dimensiuni similare - greutatea unei pietre a cerului, cum ar fi căzut din cer. Dar acesta părea un detaliu potrivit, deoarece aparținea Dumnezeului Căzut.

Mintea lui Gu'Rull se întoarse până la ultima scenă la care asistat în vârful Spirului, la câteva momente după ce smulsese inima din acele lanțuri pe moarte. Corpul Săbiei Mortale zăcea atât de nemișcat pe platforma stropită de sânge. Câinele care păzește ceea ce părăsise deja lumea.

Numai fiara mută înțelege gesturile zadarnice — necesitatea rece pentru ele, în fața tuturor adevărurilor grele. Noi, cei care ne ținem la aspirațiile superioare ale intelectului, ne predăm prea repede. Și totuși, uitându-ne la acel câine – o creatură care cunoaște doar loialitate și curaj – găsim arome care să ne rănească sufletele .

Mă întreb acum, este invidie pe care o simțim?

Subestimase alegerile Matronei. Destriant Kalyth, Shield Anvil Stormy și Mortal Sword Gesler - nu erau acești oameni demni? *Ne-au arătat o cale, pentru toți copiii lui Gunth Mach. Doi au căzut. Doi și-au dat viața, dar unul rămâne* .

Nu este probabil să o văd din nou. Dar în mintea mea, în acest moment și în toate momentele care îmi rămân, o voi onora, așa cum îi cinstesc pe Gesler și Stormy. Au trăit ca frați, au căzut ca frați. Îi voi numi rude, iar dintre sarcinile care mă așteaptă, mă voi strădui, la rândul meu, să duc acest lucru .

Destriant, în întristarea și durerea ta – pe care le gust și acum – voi căuta să dau sens morților lor .

Aripile i s-au mișcat ușor la o răsucire bruscă a curenților și, dintr-o dată, aerul a părut să se îngroașă în jurul Asasinului Shi'gal, umplându-se cu o susurare ciudată - șoapte grele, un întuneric brusc care s-a învârtit și s-a învârtit, ștergând întregul cer. .

Și Gu'Rull și-a dat seama că nu va face această călătorie singur.

Sinter se ridică, apoi se ridică. Ea a studiat cerul - și acolo, spre est. Un nor negru, vast și clocotitor, în creștere. Creștere. *Zei de jos* . 'Toata lumea!' ea a strigat. — Treci sub scuturile tale! Adaposteste-te! Toata lumea!'

' *Copii iubiți! Ascultă-ți mama! Ascultă-i cuvintele - cuvintele lui Crone! Am luat în noi carnea lui! Tot ce am putut găsi! L-am ținut în viață pe sângele vrăjitoriei! Toate pentru acest moment! Bucurați-vă, dragii mei copii, că renaște Dumnezeul căzut!* '

Și Crone a dat glas bucuriei ei și din toate părțile copiii ei, în zecile lor de mii, au strigat ca răspuns.

Înaripatul K'Chain Che'Malle, ținându-și strânsoarea prețului său prețios, a fost zguduit de cacofonie, iar Crone a chicotit de încântare.

În față, putea simți fragmentele de os împrăștiate pe denivelare – oasele a zeci de oameni îngropați cândva în criptele din tumulă. Ar fi de ajuns? Nu era de ales. Sosise momentul și aveau să ia ceea ce aveau la dispoziție. Ei ar face un om. Un om sărac. Un om slab. Dar, totuși, un om - ar face un cămin pentru carnea zeului din aceste oase și apoi l-ar umple cu propriul lor sânge și ar trebui să fie suficient.

Marii Corbi s-au învârtit deasupra colțului, apoi s-au aruncat în jos.

Fiddler se aruncă în spatele stelei sculptate. Tunetul aripilor era asurzitor, se prăbuși, iar aerul deveni fierbinte și fragil. Simți piatra tremurând pe spatele lui.

Ceva ca pumnii au lovit pământul, lovituri de contuzie venind una după alta. S-a strâns de cap, a încercat să-și astupe urechile, dar nu a fost de folos. Lumea dispăruse într-o furtună de aripi negre. Se sufoca, iar în fața ochilor lui treceau fulgerătoare obiecte mici, convergând undeva aproape de sabie. Așchii, fragmente albite - oase, trase în aer, apreciate libere de încurcături de iarbă și rădăcini. Unul i-a tăiat o gusă vicioasă pe dosul mâinii și a tresărit-o sub acoperire.

Cine rostise avertismentul?

Oricine ar fi fost, probabil că le-a salvat viețile.

În afară de mine, am rămas prea aproape de sabie. Ar fi trebuit să cobor mai jos, cu soldații mei. Dar m-am reținut. Nu am vrut să le văd fețele, nu am vrut să simt această dragoste teribilă care ia un comandant înainte de luptă - dragoste pentru soldații săi, pentru fiecare dintre ei, care construiește și construiește mereu, încercând să-i zdrobească inima .

Curajul meu a eșuat - și acum -

Gu'Rull s-a învârtit deasupra capului. A privit cum Marii Corbi se lansau spre denivelare, au văzut florile puterii brute erupând una după alta. Creaturile cu aripi negre se sacrificau, una câte una, pentru a-și întoarce zeul la carne vie - pentru a face pentru sufletul său o casă muritoare.

Una dintre păsări se ridică lângă el și el o urmă cu ochii de jos.

'K'Chain Che'Malle! Eu sunt Crone, mama tuturor acestor copii binecuvântați! Tu aduci un cadou!' Și ea a râs.

Întinzându-și mintea, Gu'Rull a dat înapoi la prima atingere - atât de străin, atât de rece în puterea sa.

Crone chicoti. 'Atent! Suntem anatema pe acest tărâm! Ascultă-mă bine acum - sarcina ta nu este îndeplinită. Dincolo de acest dar pe care îl porți, vei fi nevoie de mâine. Dar îți spun asta: în momentul tau de mare nevoie, privește din nou spre cer. Intelegi?

— Am promis unui lord foarte nobil. Am trimis-o departe pe cea mai dulce fiică a mea, dar se va întoarce. Vei vedea... se întoarce!

Corbul uriaș stătea mai aproape. 'Privește jos! Au dispărut aproape toți. Am așteptat asta toată viața – vezi ce am făcut? Tu?'

El a facut. O siluetă, întinsă aproape de sabia Otataral, legată cu lanțuri de pământ. Dar pieptul lui era o gaură căscată.

Gu'Rull și-a încovoiat aripile, a căzut.

Crone îl urmă, chicotind nebunește.

Ultimul dintre ceilalți corbi s-a aruncat în corpul bărbatului într-o fulgerare de putere groaznică.

Aripi care tuneau pentru a-i încetini coborârea, Shi'gal a aterizat călare pe bărbat și a privit în jos, îngrozit de această batjocură pe care o făcuseră Marii Corbi. Oasele îndoite, mușchii răsuciți, o paloare bolnăvicioasă, fața deformată parcă de boală.

Orificiul din piept era o baltă de sânge negru, dezvăluind reflexia propriei fețe alungite a lui Gu'Rull, ochii lui strălucitori.

A luat inima în mâini, s-a ghemuit încet și a așezat-o ca pe o piatră în acea groapă cu margini zdrențuite. Sângele l-a înghițit.

Carne tricotată, oasele crescând ca rădăcini.

K'Chain Che'Malle și-a întins aripile încă o dată, apoi s-a ridicat spre cer.

Crone se uită de sus. *Renăscut! Renăscut! Priviți în jos, toate sufletele din cer, priviți în jos la cel luat de la voi! El este aproape la îndemână – rătăcirea ta pierdută se va sfârși curând, pentru că scânteia lui de viață se va întoarce, ochii i se vor deschide!*

Martor, pentru că eu sunt acea scânteie .

A fost doborât. A fost sfâșiat. Răspândit în întreaga lume. Ne-a făcut să-l ținem în viață – ne-am hrănit cu cadavrul lui, prin voința lui .

Voi suflete din cer — zeul vostru nu și-a pierdut credința. El nu a făcut-o .

În timp ce K'Chain Che'Malle se îndepărta, Crone a căzut în jos, puterea crescând în ea. Tot ce avea ea. Ochii ațintiți asupra corpului de dedesubt, ea a scăpat un ultim strigăt – de triumf – înainte de a lovi acasă.

O ultimă detonare, de o asemenea putere încât să-l arunce pe Fiddler departe, îl trimite să se rostogolească până la marginea pantei. Gâfâind, aspirând brusc aerul rece al nopții în timp ce ecourile se stingeau, se forța să se ridice în mâini și în genunchi. Uimit că încă mai trăia.

Acum tăcerea înghiți muntele – dar nu, în timp ce ridica privirea, văzu puși în vizor pușcași marini și oameni grei, ridicându-se încet în picioare, cu o mirare ciocănită. Zgomotul din urechi începu să se estompeze, iar prin fugă le putea auzi acum vocile.

Împingându-se în picioare, văzu că piatra pe jumătate îngropată în spatele căruia se ascunsese fusese împinsă aproape pe o parte de

explozie - și toți ceilalți care înconjurau vârful erau înclinați în mod similar înapoi. Pe pământ nu a mai rămas nici măcar un vârf de suliță, lăsând doar pământ ars.

Văzând o siluetă întinsă lângă sabie, Fiddler se clătină înainte.

Un bărbat rupt, deformat. *Dumnezeul schilodit* .

Lanțuri grele l-au prins de pământ.

Nu le vom sparge niciodată. Nu cu acea sabie. Nu am făcut altceva decât să-l facem mai vulnerabil decât a fost vreodată. Acum, el poate fi ucis cu adevărat .

Poate că asta e o milă .

Apoi a văzut că ochii bărbatului erau ațintiți asupra lui.

Fiddler se apropie. — Îmi pare rău, spuse el.

Dar chipul răsucit s-a înmuiat și, cu o voce slabă, Zeul Infirmă a răspuns: „Nu este nevoie. Apropie-te - sunt încă atât de... slab. Ți-aș spune ceva.

Fiddler a mers până când a ajuns lângă silueta, apoi s-a ghemuit. — Avem apă. Alimente.'

Dar zeul a clătinat din cap. „În vremea când nu eram decât durere, când tot ce venea de la mine era ciudă și foamea de a răni această lume, vă vedeam pe voi, Malazani, cu nimic mai buni decât toți ceilalți. Copii ai zeilor tăi cruzi. Uneltele lor, armele lor. Făcu o pauză, trase răsuflarea zgomotătoare. — Ar fi trebuit să simt că ești diferit – nu a fost campionul împăratului tău cel care l-a sfidat pe Hood la ultima Înlănțuire? Nu a strigat el că ceea ce căutau ei este nedrept? Nu a plătit îngrozitor pentru temeritatea lui?

Fiddler clătină din cap. — Nu știu nimic despre toate astea, Doamne.

„Când a venit la mine – împăratul tău – când mi-a oferit o cale de ieșire... Am fost neîncrezător. Și totuși... și totuși, ce văd acum? Aici, stând în fața mea? Un Malazan.

Fiddler nu spuse nimic. Auzea conversații de pe toate părțile pante ale tumului, voci ridicate de mirare și multe blesteme.

— Tu nu ești ca ceilalți. De ce asta? Aș vrea să înțeleg, Malazan. De ce asta?'

'Nu știu.'

— Și acum vei lupta pentru a mă proteja.

„Nu putem rupe lanțurile astea – a greșit în privința asta”.

— Nu contează, Malazan. Dacă voi sta întins aici, legat pentru restul zilelor, totuși, veți lupta pentru a mă apăra.

Fiddler dădu din cap.

— Aș vrea să pot înțelege.

— La fel și eu, spuse Fiddler cu o grimasă. — Dar, poate, în restul care urmează, vei avea un... nu știu... o mai bună înțelegere a noastră.

— Vei muri pentru mine, un zeu străin.

„Zeii pot trăi pentru totdeauna și pot face realitate fiecare dorință a lor. Nu putem. Au primit puteri, de a vindeca, de a distruge, chiar de a se învia. Noi nu. Doamne, pentru noi toți zeii sunt zei străini.

Bărbatul legat a oftat. — Atunci când te lupți, te voi asculta. Pentru acest secret al tău. Voi asculta.'

Deodată atât de obosit încât picioarele îi tremurau sub el, Fiddler ridică din umeri și se întoarse de la bărbatul înlănțuit. „Nu de mult acum, Doamne", a spus el și a plecat.

Hedge aștepta, așezat pe una dintre pietrele înclinate. — Hood ne ia pe toți, spuse el, privindu-l pe Fiddler în timp ce se apropia. „Ei au făcut-o – aliații ei – au făcut ceea ce avea nevoie să facă".

— Da. Și câți oameni au murit pentru acea inimă blestemata?

Înclinându-și capul, Hedge și-a scos șapca de piele bătută. — Cam târziu să regret toate astea acum, Fid.

— Era Kellanved – toate astea. El și Dansatorul. Au folosit Tavore Paran de la bun început. Ne-au folosit pe toți, Hedge.

— Asta fac zeii, da. Deci nu-ți place? Bine, dar ascultă-mă. Uneori, ceea ce vor ei - ce au nevoie să facem - uneori este în regulă. Adică, este lucrul corect de făcut. Uneori, ne face oameni mai buni.

— Chiar crezi asta?

„Și când suntem oameni mai buni, ne facem zei mai buni".

Fiddler își întoarse privirea. — Atunci este fără speranță. Putem umple un zeu cu fiecare virtute pe care o avem, tot nu ne va face mai buni, nu-i așa? Pentru că nu suntem buni cu virtuți, Hedge.

— De cele mai multe ori, da, nu suntem. Dar poate atunci, în cel mai rău caz, am putea privi în sus, am putea vedea acel zeu pe care l-am făcut din ce e mai bun din noi. Nu vicios, nici răzbunător, nici arogant sau răutăcios. Nu egoist, nu lacom. Doar cu ochii limpezi, fără timp pentru toate gunoaiele noastre. Genul de zeu care să ne dea o palmă în față pentru că suntem așa rahați.

Fiddler se lăsă înapoi pe pământ. Se aplecă înainte și închise ochii, cu mâinile acoperindu-și fața. — Întotdeauna optimist, tu.

— Când ai fost mort, totul se uită în sus.

Fiddler pufni.

— Ascultă, Fid. Au reusit. Acum e rândul nostru. Al nostru și al lui Tavore. Cine ar fi crezut că vom ajunge chiar atât de departe?

— Îmi vin în minte două nume.

— De când nu a cerut imperiul lor ce e mai bun din noi, Fid? De cand?'

'Gresit. Era la fel de corupt și egoist ca oricare altul. A cucerit jumătate din lume.

'Nu chiar. Lumea e mai mare decât atât.

Fiddler oftă, eliberă o mână pentru a o flutura în direcția lui Hedge. — Du-te să te odihnești, vrei?

Bărbatul se ridică. — Nu vrei ca cineva să întrerupă tot acel sentiment de rău pentru tine, nu?

'Pentru mine?' Fiddler ridică privirea, clătină din cap și privirea lui alunecă pe lângă Hedge, în jos, până acolo unde soldații săi abia acum se instalau din nou, disperați după somn.

— Încă nu am terminat, spuse Hedge. — Ai de gând să vorbești cu toți? Înainte să înceapă totul?

'Nu.'

'De ce nu?'

— Pentru că acesta este timpul lor, de acum până la sfârșit. Ei pot vorbi, Hedge. Chiar acum, pentru mine, voi asculta. Exact ca zeul acela de acolo.

— Ce te aștepți să auzi?

'Nici o idee.'

— Este o colină bună, spuse Hedge. — Apărabil. Și apoi a plecat.

Închizând din nou ochii, Fiddler ascultă scrâșnitul cizmelor sale, până când acestea dispărură. *Lanțuri. Casa Lanțurilor. Noi muritorii știm totul despre ei. Este locul în care trăim* .

Calm putea să vadă înălțarea acolo unde îl lăsase ea, putea să vadă o formă mai întunecată jos, peste vârful ei. Lanțurile strămoșilor ei încă îl legau. Moartele îndepărtate au urmărit degetele reci pe pielea ei – Evlavia nu mai era. Diligența a dispărut. Ei pierduseră inima Dumnezeului Căzut.

Atunci când o clădire este atât de deteriorată și uzată încât nu mai sunt posibile reparații, trebuie dărâmată. La fel de simplu, acum. Dușmanii lor s-ar putea să stea plini de triumf chiar în acest moment, acolo, pe înălțimile Turului Mare, cu un vânt curat și proaspăt venind dinspre mare. S-ar putea să creadă că au câștigat și că Forkrul Assail nu va mai întări pumnul dreptății implacabile - să-și lovească sinele venale, să-și zdrobească aroganța înfățișată. S-ar putea imagina acum că sunt liberi să ia viitorul, să devoreze această lume fiară cu fiară, copac cu copac, golind oceanele și cerurile întregii vieți.

Și dacă victoria din această zi abia trecută a avut gust de sânge, așa să fie - era un gust familiar pentru ei și încă nu au fost înțărcați de ea și poate nu ar fi avut niciodată.

Dar natura avea propriile sale arme ale dreptății. Arme care loveau chiar și atunci când nimeni nu le ținea. Nici un zeu, nici o forță călăuzitoare sau nicio voință dincolo de cea a distrugerii oarbe nu era necesar. Tot ce avea nevoie era libertate.

Sosise timpul pentru Lifestealer.

Înfruntați marea, proștilor. Înfruntă răsăritul soarelui, imaginându-ți noua zi .

Nu vezi ce vine din întunericul din vest. Ucigașul este trezit. Obliterarea vă așteaptă pe toți .

Inocență și ignoranță. Se luptase cu acele două cuvinte atât de mult timp și de fiecare dată când se uitase la chipul lui Icarium Mappo își cunoștea propriul război, acolo în mintea lui. Erau locuri de ființă, asta și nimic mai mult, iar înțelepții își mestecau multă vreme distincția. Dar ei au înțeles puțin din bătălia pe care o dusese Trell. El a protejat inocența făcând din ignoranță o armă și un scut. În credința că inocența avea valoare, era o virtute, era o stare de puritate.

Atâta timp cât rămâne... ignorant .

Cunoașterea este inamicul. Cunoașterea a fost întotdeauna inamicul .

Se clătina prin întuneric, drumuri în umbră care traversau câmpia din jurul lui, deși nu mai era soare care să le arunce, își ridică privirea și văzu o siluetă în depărtare, care venea dinspre sud-est.

Ceva rece șopti prin el.

E aproape. Îl simt... atât de aproape! S-a forțat să se miște mai repede – acel străin, felul în care mergea, felul în care părea un lucru de os albit sub această lumină ciudată – știa. El a inteles.

Cu un geamăt blând, a fugit.

L-a văzut, după ce s-a întors, după ce i-a simțit pașii apropiindu-se. Pielea de culoarea lemnului pătat, un chip întunecat bestial de natură și devastat de lipsuri. Creatura era slăbită, cocoșată sub un ghiozdan greu, cu hainele pe jumătate putrezite. O apariție, totuși una de slăbiciune și patos.

Calmul îl înfrunta, aștepta.

Când l-a văzut zărind cadavrul lui Lifestealer - când a strigat un mic sunet de animal, înclinând în timp ce își schimba direcția, în timp ce se împiedica spre Icarium - Calm i-a pășit în cale. — E prea târziu, Trell. El este al meu acum.

Ochii bântuiți se fixară asupra ei când Trell se opri, la doar câțiva pași distanță. Putea să vadă durerea care venise de la alergare, felul în care pieptul lui se ridică, felul în care se apleacă, picioarele tremurate sub el. Apoi se lăsă jos, scoase ghiozdanul de pe umăr. Mâinile lui bâjbeau și din sac s-au vărsat o împrăștiere de obiecte mici - cioburi ale unei oale sparte. Trell se uită la ei, ca îngrozit. — *O să rezolvăm asta* , mormăi el, smucind vizibil în timp ce-și îndepărta privirea de la fragmente. Privind în sus, se uită cu privirea la Calm. — Nu te voi lăsa, Assail.

— Nu fi prost.

Scoase o buzdugană grea din ghiozdan, se ridică cu greu în picioare.

— Te voi omorî dacă continui să-mi stai în cale, spuse ea. — Înțeleg, Trell. Ești cel mai recent protector al lui, dar l-ai pierdut. Toți cei dinaintea ta - și au fost mulți - *toți* l-au pierdut, în cele din urmă, și apoi au murit.

— Dar niciunul dintre voi nu a înțeles vreodată. Cei fără nume nu erau interesați de Icarium. De fiecare dată, cel pe care l-au ales - acesta era adevăratul pericol. Un conducător de război care le-a amenințat alianțele ascunse. Un rebel cu un potențial teribil. De fiecare dată, pentru nimic mai mult decât pentru niște necesități mizerabile, imediate - oportunitatea politică -, ei l-au smuls pe cel care făcea necazuri, i-au dat lui sau ei o sarcină imposibil de îndeplinit și o viață întreagă legată de ea.

— Ești ultimul dintre ei, Trell. Făcut... inofensiv.

El clătina din cap. 'Icarium-'

„Icarium Lifestealer este ceea ce este și ceea ce a fost întotdeauna. Incontrolabil, sortit să se trezească din nou și din nou, acolo, în mijlocul devastării pe care le-a produs. El nu poate fi oprit, nu poate fi salvat”. Ea a făcut un pas înainte. — Deci, lasă-mă să-l eliberez, Trell.

'Nu.' Buduganul i se ridică în mâini. — Eu voi muri primul.

Ea a oftat. — Trell, ai murit de mult.

Urlând, a încărcat.

Calm a ocolit leagănul stângaci, s-a mutat aproape, o mână trăgând în afară. Lovitura pe umărul lui drept a lovit osul din priză și a rupt mușchii. Trell a fost aruncat în jurul impactului. Ea și-a înfipt cu cotul în fața lui, zdrobindu-l. O lovitură în unghi pe tibia lui dreaptă și-a rupt ambele oase.

Buduganul se zvâcni pe pământ.

Chiar și când a căzut, a încercat să o prindă cu mâna stângă. A prins-o de încheietura mâinii, a strâns și a răsucit, a zdrobit oasele. O tragere sălbatică îl strânse mai aproape. Calm și-a înfipt cealaltă mână în pieptul lui, în sus și sub coaste, degetele înjunghiându-se pentru a se scufunda adânc. Ea îl împinse înapoi, mâna ei reapărând într-un val de sânge, cu degetele strângând jumătate de plămân.

O altă împingere l-a trimis pe spate.

Calmul a căzut peste el, cu mâinile închise pe gât.

Mappo se uită la ea. *Minciuni. nu eram nimic. Aruncându-mi viața. Mi-au dat un scop - este tot ce are nevoie oricine. Un scop* . Ea îi furase răsuflarea, iar pieptul i se făcuse de foc. Trupul i s-a rupt, iar acum sfârșitul era asupra lui.

Icarium! Ți-a făcut ceva. Ea te-a rănit .

Întunericul se închise în jurul lui. *Am incercat. Dar... prea slab. Prea defecte* .

Toate te-au rănit .

nu eram nimic. Un tânăr Trell printre un popor pe moarte. Nimic .

Prietenul meu. imi pare rau .

Ea i-a zdrobit trahea. Ea i-a zdrobit fiecare os din gât. Degetele ei i-au trecut prin pielea încrețită și slăbită – piele care se simțea ca o piele de căprioară uzată – și sângele a curățat.

Ochii lui morți se uitau la ea de pe o față înnegrită, o față acum înghețată într-o expresie ciudată de tristețe. Dar ea nu s-ar gândi la asta. Încă un războinic blestemat să eșueze. Lumea era plină de ei. Au împânzit câmpurile de luptă. Au mers în luptă batând timpul cu săbiile pe scuturi. Dar nu pentru mult timp.

El este al meu. Îl voi trezi acum - îl voi elibera pentru a ucide această lume .

Un sunet în stânga ei, apoi o voce. 'Asta nu-i frumos.'

Ea se răsuci, ca să se arunce, dar ceva masiv i s-a izbit într-o parte a capului, suficient de tare încât să o ridice de la pământ, să o învârtă în aer.

Calm a aterizat pe umărul ei drept, s-a rostogolit și a venit în picioare. Fața ei – tot capul – se simțea dezechilibrat, dezechilibrat.

Swing-ul înapoi i-a prins șoldul stâng. Din bazinul ei au izbucnit cioburi de os zimțat. Ea s-a îndoit în jurul loviturii, a înclinat capul înainte în jos și a aterizat din nou puternic. S-a luptat în genunchi, și-a ridicat privirea cu un ochi care lucrează pentru a vedea un Toblakai în picioare în fața ei.

Dar m-ai eliberat!

Nu. Nu ești el. Asta a fost demult. Alt loc — altă dată .

„Nu-mi place să lupt", a spus el.

Următorul lui leagăn i-a smuls capul de pe umeri.

— Frate Grave?

'Un moment.' Forkrul Assail se uită la nodul îndepărtat al dealurilor. *Aici a coborât norul de păsări. Văd... forme, acolo, pe flancurile tumulei Elan* . El a vorbit cu High Watered de lângă el. — Vezi, Haggraf? Acum vom încercui, dar ne vom menține distanța. Vreau să ne odihnim înainte de a lovi.

— Poate că ar trebui să așteptăm infanteriei grele, Pure. Ne-au pregătit pe tumul acela.

— Nu vom aștepta, răspunse Grave. — Dealul acela nu este suficient de mare pentru a susține o forță de vreo amenințare apreciabilă. Înainte de zori, ne vom forma și ne vom înainta.

— Se vor preda.

— Chiar dacă o fac, le voi executa pe toate.

— Pură, îi vei face să îngenuncheze înaintea lamelor noastre?

Fratele Grave dădu din cap. „Și odată ce terminăm aici, ne vom întoarce la fratele Aloft și la sora Freedom – poate că inamicul pe care l-au găsit acum se va dovedi mai mult o provocare. Dacă nu, ne vom forma și ne vom marșa cele trei armate spre nord, pentru a elimina această amenințare. Și apoi... vom relua Marele Turg.

Haggraf a plecat cu pași mari să transmită ordinele comandanților companiei.

Fratele Grave se uită la tumul îndepărtat. *În cele din urmă, vom încheia asta* .

Vastly Blank a coborât de pe bolovan, apoi s-a așezat să ajusteze legăturile de piele care îi protejează tibia.
Fiddler s-a încruntat la grea, iar apoi la Badan Gruk.
Sergentul a ridicat din umeri. — Doar norocul nostru, căpitane, că el are cei mai buni ochi aici.
— Soldat, spuse Fiddler.
Vastly Blank ridică privirea, zâmbi.
— Căpitanul vrea să știe ce ați văzut de acolo sus, spuse Badan Gruk.
— Suntem înconjurați. A început să tragă de o unghie ruptă.
Fiddler a făcut un pumn, l-a ridicat pentru o clipă, apoi a lăsat mâna să cadă din nou pe o parte. 'Câți?'
Vastly Blank ridică privirea, zâmbi. — Poate trei mii. A scos cea mai mare parte a unghiei, pe care o pretuise, și a privit-o cu ochii miji, ștergând sângele.
'Și?'
— Piele cu bandă, căpitane. O atelă. Nu prea mult lanț. Scuturi și sulițe rotunde, sulițe, săbii curbate. Niște arcași. A șters mai mult sânge de pe unghie, dar era încă pete maro.
— Se pregătesc să atace?
— Nu încă, răspunse Vastly Blank. — Le simt mirosul transpirației.
'Tu ce?'
'Drum lung.'
— Și cel mai bun nas, spuse Badan Gruk.
Vastly Blank și-a băgat unghia în gură și a scos sunete de supt.
Oftând, Fiddler se îndepărtă.
Cerul spre est era luminat, aproape incolor, cu dungi de argint și cositor aproape de orizont. Sunetul soldaților Kolansii era un zgomot ușor care venea spre ei din toate părțile. Inamicul ia poziție, pregătește scuturi și arme. Se formau rânduri de arcași, cu fața spre deal.
Sergentul Urb l-a auzit pe comandantul Hedge vorbind cu o duzină de arcași, dar nu reuși să înțeleagă ce spunea. Schimbându-și scutul greu, se apropie mai mult de locul în care stătea Hellian. Nu-și putea ține ochii de ea. *E atât de frumoasă acum. Atât de pură și curată și adevărul îngrozitor este că mi-a plăcut mai mult de ea când arăta ca o pasăre care a zburat într-un perete. Cel puțin atunci am avut o șansă cu ea. La urma urmei, o femeie beată va lua pe oricine, atâta timp cât ei curăță după ei și au grijă de ei și primesc moneda pentru mai mult de băut* .

— Acoperiți-vă, ei desenează!
Se întoarse sub scut.
L-a auzit pe Fiddler. — Gardă!
— După prima salvă!
zgomote îndepărtate . Fluierat adânc și brusc săgețile au bătut pământul și s-au rupt și au derapat pe stâncă. Un urlet dureros și un cor de blesteme.
Urb se uită la ea pentru a vedea dacă era bine. Două săgeți erau înfipte în scutul ei și pe chipul ei era o expresie minunată uimită.
'Te iubesc!' strigă Urb.
Ea se uită la el. 'Ce?'
În acel moment, un zgomot gros umplut aerul. A văzut-o tresărind înapoi, dar acestea nu erau săgeți. Se înclină în sus, văzu o bandă de arcași inamici pe pământ, zvârcolindu-se și, zvârcolindu-se înapoi spre tumulă, unul dintre Arzătoarele lui Hedge, cu umerii acoperiți de gazon, uniforma cenușie și maro de murdărie.
A săpat o groapă, nu-i așa? Loviți arcașii cu niște grenade groaznice de zei .
Hedge a strigat: — Arcașii jos!
— Zei de jos! urlă cineva. — Ce era chestia aia albastră? Au putrezit până la oase!
Privind peste, Urb a văzut acuratețea acelei evaluări. Orice stropise peste arcași le dizolvase carnea. Chiar și oasele și tolbele pline cu săgeți nu erau altceva decât pastă.
Acum un ofițer ieșea din ringul infanteriei Kolansii – înalt, cu pielea albă.
Caporalul Clasp se târî lângă el. — Ăsta e unul dintre nenorociții ăia, nu-i așa?
'Tu!' strigă Hellian, arătând cu degetul spre Urb. 'Ce ați spus?'
Apoi, Forkrul Assail a răcnit – incredibil de tare, sunetul bătând pe versantul dealului. Urb a fost împins în pământ de comoție. Se gheare la urechi. Un al doilea vuiet-
Și apoi părea să se estompeze, parcă înfundat.
O voce tremurândă se ridică dintr-un șanț din apropiere. — Viermele spune să te ia dracului, Assail!
— Tu ești din nou mirosul, Wid?
Urb descurcat, îndreptat, deși încă în genunchi.
Putea vedea Forkrul Assail. L-am privit urlând pentru a treia oară, dar sunetul abia a ajuns.
O stâncă a ieșit, a aterizat la distanță de Pure, a sărit și s-a rostogolit. Comandantul inamicului păru totuși să tresară de la ea și apoi s-a învârtit.
'Iată-i că vin!'
Vocea lui Hellian era mult mai apropiată și mult mai tare. 'Ce ați spus?'

S-a răsucit. Caporalul Clasp zăcea între ei, uitându-se înainte și înapoi.

— Ce este cu voi doi, pe numele lui Hood?

'Te iubesc!' strigă Urb.

Când i-a văzut zâmbetul încântat, Urb se cățără peste o închizătoare care mormăi. Hellian se ridică în întâmpinarea lui, cu gura ei tare pe a lui.

Prins de greutatea lui Urb, Clasp s-a zvârcolit și a dat cu piciorul. 'Idiotilor! Inamicul înaintează! Lasă-mă!'

Cuttle urmărea liniile apropiindu-se. La vreo douăzeci de pași fulgeră sulițe, ciocnindu-se de scuturile ridicate, iar apoi, la un semnal din partea comandanților companiei, Kolansiii năvăliră înainte într-o încărcare împotriva pantei.

Sapatorul se ridică pe jumătate din poziția lui. Arbaleta strânse, cordonul gros *zumzăia* , vibrația o perie moale pe obrazul lui. Și-a văzut cearta luând în gât un lider de echipă. Restul pușcașilor marini dezlănțuiseră, de asemenea, certuri în inamicul care se repezi. Cadavrele s-au prăbușit printre stânci și aflorințe.

Sapatorul a lăsat arma în spatele lui, și-a rotit scutul, strecurându-și brațul prin curele și și-a scos sabia scurtă. Aceste patru mișcări au fost făcute înainte ca liderul echipei să lovească pământul. — Ține-te și la ei! strigă el ridicându-se când sosi primul Kolansii.

O săgeată prinsese piciorul stâng al lui Saltlick de pământ, dar oricum nu voia să se miște. Soldatul ajuns direct în fața lui s-a împiedicat în ultimul moment. Saltlick și-a apăsat scutul pe bărbat și și-a înfipt pomul sabiei prin vârful cârmei și apoi prin oasele craniului. Când și-a eliberat arma, cârma era lipită de pom.

O suliță îl împinse. Îl lăsă deoparte cu cârma, își puse umărul în spatele loviturii de scut și turti fața soldatului. În timp ce bărbatul s-a dat înapoi, Saltlick l-a înjunghiat jos în intestin. A târât arma liber și a început să spargă un alt Kolansii - păreau să fie peste tot.

Nici măcar nu a văzut sulița care i-a tras în țeapă gâtul și i-a smuls gâtul.

Koryk a înjurat, balansându-și brațul stâng pentru a scutura rămășițele scutului lui spart. A scos un cuțit lung Seti din ham, l-a dat cu piciorul pe bărbatul al cărui craniu îi rupsese scutul și a ridicat privirea la timp pentru a-l întâlni pe următorul atacator.

Lamele au fulgerat, cea mai grea lovind deoparte sulița, cea mai subțire împingând armura de piele pentru a cufunda o lățime a mâinii în pieptul Kolansiilor și apoi înapoi din nou. În timp ce soldatul se clătină înapoi, lăsându-se, Koryk și-a coborât sabia lungă între cap și gât, o lovitură atât de puternică încât a tăiat o claviculă și a coborât trei coaste acolo unde se întâlneau cu sternul.

Koryk se răsuci pentru a evita un alt vârf de suliță, apoi auzi un râs și o văzu pe Smiles întorcându-se din nou, lăsând în urma ei un cadavru răsturnat.

O altă masă de Kolansii s-a repezit spre ei.

Lama albăstrită a Letherii părea să strige în timp ce se întindea printr-o parte a cârmei, zdrobind apărătoarea de obraz și apoi oasele pe care trebuia să le protejeze. Sângele a scuipat din gura căscată a soldatului, cu ochii bombați, apoi Corabb l-a îndepărtat cu piciorul pe bărbat, l-a privit cum se înclina înapoi pentru a se ciocni de următorul soldat.

Ecoul acelui strigăt năvăli înainte și înapoi în craniul lui. El a urlăit ca răspuns, a ridicat arma peste scut și a așteptat următorul prost.

Sunt marin! Un soldat eroic într-o zi de glorie! Vino la mine și mori!

Înjurând, Throatslitter i-a tăiat un braț în dreapta, apoi altul în stânga. Sângele l-a stropit din ambele părți, făcându-l să mai blesteme. S-a mișcat pentru a evita o lovitură de suliță, a lovit cu piciorul sub o falcă suficient de tare încât să-și trântească capul pe spate, apoi s-a tăiat peste gâtul expus.

Alături de el, Deadsmell s-a clătinat la lovituri repetate asupra scutului său de la un Kolansii care mânuia un topor greu cu țepi. Împingerea laterală a lui Throatstlter a împins cuțitul său lung peste umărul atacatorului, în golul din spatele colțului maxilarului și al cârmei evazate, înclinând ușor în sus pentru a tăia măduva spinării chiar sub baza craniului.

Îndreptându-se, Deadsmell s-a aruncat cu scutul său, blocând un atacator care încerca să-l ia pe Throatslitter de pe flanc. Soldatul inamic a mormăit la impact, cu genunchii înclinați. După ce și-a rupt propria armă, Deadsmell ținea acum toporul cu țepi și o ciocănește, despicand scutul rotund al lui Kolansii și apoi împingând vârful în umărul bărbatului.

Coborându-se jos, Throatslitter a tăiat tendonul lui Ahile al piciorului drept al Kolansiilor și, în timp ce bărbatul care țipa a căzut, a înjunghiat prin orbită, tăcând strigătele.

'Stați jos!' strigă Widdershins în spatele lui.

O ceartă a șuierat asupra Throatslitter, prins următorul dușman în piept.

De cealaltă parte a lui Deadsmell, Balm a strigat: „De unde ai securea aia proastă, soldate! Găsiți o sabie! Ajungi să stai acolo și ai terminat!'

— Mă uit, la naiba! Caut!'

Kisswhere căzu pe spate. A auzit împingerea blocată deasupra ei, iar apoi mârâitul lui Sinter, în timp ce sora ei s-a aruncat peste fața Kolansiilor. Lăsându-se departe de corpul lui care se prăbușește, mâna ei s-a închis pe o suliță. O apucă, se împinse înapoi în picioare și sări din nou în presă.

Sinter primea lovituri pe scutul ei, redresându-se din acea aruncare laterală împotriva atacatorului lui Kisswhere. Badan Gruk s-a aruncat apoi asupra atacatorului ei, împingându-și sabia scurtă adânc în partea bărbatului.

Un topor a coborât pe spatele cârmei sergentului, despicându-l, împingând-o pe Badan Gruk cu fața întâi în pământ. Lama în jumătate de lună plângea liber, marginea ei târând părul liber, scalpul și fragmentele de os.

Urlând, Sinter i-a tăiat mâna care o ținea, apoi brațul care se agita, apoi a deschis larg burta bărbatului cu o singură tăietură sălbatică. Intestinele s-au prăbușit peste cadavrul lui Badan Gruk.

Și totuși ea urla.

O suliță a blocat Lap Twirl și l-a împins de o piatră înclinată. Cuțitorul Falari țipă în timp ce vârful de fier a străbătut ca să se zdrobească de stâncă. A tăiat cu sabia lui scurtă, tăind degetele mâinii apropiate de-a lungul tijei suliței. Presiunea armei s-a eliberat dintr-o dată. A alunecat înainte pe lemnul alunecos până a ajuns aproape de Kolansii și a tăiat până la jumătatea gâtului femeii, tăind jugulara.

Când femeia a căzut, tăietorul a scăpat sabia și scutul, s-a apucat de capătul suliței. Simțind vârful săpat într-un unghi în pământ la baza pietrei în spatele lui, și-a aruncat picioarele și a căzut drept în jos. Axul s-a spart chiar pe lângă spatele lui. Lăsând-o acolo, și-a căpătat genunchii, ștergându-și mâinile pe iarba moartă și a luat din nou scutul și sabia.

Scuipând o gură de sânge dintr-o limbă tăiată, a răsuflat: „Nu a fost chiar așa de rău".

Mai multe Kolansii s-au cățărat la vedere între aflorimente. Lap Twirl a mers înainte să-i întâmpine, trecând peste corpul lui Burnt Rope. Îi mai rămăsese destul în el să mai ia câteva jos. Poate.

Skulldeath a navigat lateral prin aer, alunecând peste spatele cocoșat al unui Kolansii angajat într-o luptă aprigă cu Reliko. Prinde în jos, lama lui mușcă adânc sub marginea evazată a cârmei bărbatului, tăindu-i vertebrele. Învârtindu-se, Skulldeath a aterizat ghemuit, apoi a țipat în timp ce se aruncă înainte. Văzu o față – care se holba – chiar în față, iar Kolansiii se lăsară în spatele scutului său rotund, trântindu-se cu scimitarul, dar Skulldeath sări sus, cu o mână aterând pe cârma inamicului și a folosit-o pentru a pivota deasupra lui. Tăiind în jos, a tăiat ischiochimbiolarele lui Kolansii.

Lovind pământul, prințul deșertului s-a rostogolit...

L-a auzit pe Sinter strigând - a auzit blestemul lui Kisswhere...

Luându-și picioarele, Skulldeath se trezi înconjurat. S-a răsucit, a tăiat, s-a abătut, a lovit cu piciorul și a închis. Cadavrele au căzut. Sânge pulverizat.

Apoi o lovitură i-a ciocănit spatele, l-a ridicat din picioare. A încercat să se îndepărteze de lovitură, dar ceva i s-a blocat în corp, o

margine tare scrâșnind și zdrobindu-i coloana vertebrală. A fost dus mai întâi la pământ, apoi l-au bătut – marginile grele i-au tăiat mușchii și oasele.

Unul i-a lovit ceafa și a fost întuneric, apoi uitare.

Hedge stătea deasupra cadavrului lui Bavedict – nebunul blestemat fusese ucis pe loc de acea primă ploaie de săgeți, trecând una printr-un ochi. Din punctul său de vedere, Hedge putea vedea inelul apărătorilor contractându-se în timp ce inamicul împingea mai sus pe panta. Îl privi pe Fiddler coborând pentru a bloca o breșă iminentă în care se prăbușise cea mai mare parte a unei echipe.

— Voi — arcașii — fiți cu ochii pe acolo. Dacă trec, este o cale dreaptă către Dumnezeul Infirm.

'Da domnule!'

— Acum, ceilalți dintre voi, trebuie să eliberăm presiunea. Ia-le pe acelea aramii și aruncă-le pentru rândurile cinci și șase - folosește-le pe toate. Dacă nu le facem să se descurce acum, am terminat.

— Ce fac pisoii de aramă, domnule?

Hedge clătină din cap. — Am uitat, iar alchimistul e mort. Doar du-te — întinde-te, mișcă-te!

La plecare, sapatorul și-a luat arbaleta — nu mai avea decât o jumătate de duzină de certuri. Săgeata ocazională mai naviga pe ici pe colo, dar fie sapătorii pe care îi săpase sub pantă erau toți morți, fie și-au consumat muniția – ar fi doar norocul lui dacă vreo săgeată rătăcită l-ar fi scos pe el sau pe Lăutar. acum.

Încărcându-și arma, a coborât pe lângă cei patru arcași rămași, care trimiteau săgeți în breșă. Îl putea vedea pe Fiddler, acolo cu acele surori Dal Honese și un infanterist singuratic mai scund decât oricare dintre ele. Kolansiii care înaintaseră să-i flancheze erau cu toții în jos, cu pene de săgeți. — Bună treabă, a lătrat Hedge către arcașii săi. — Acum găsește alt loc de care ai nevoie.

O piatră s-a răsucit sub picioare și glezna stângă a lui Fiddler a cedat într-un junghi de durere. Blesind, s-a împiedicat. Ridică privirea și văd un Kolansii închizându-se - ochii maniaci și sălbatici de sub cârmă, un topor greu ridicând sus.

Cearta l-a împins pe bărbat cu un pas înapoi, iar el se uită în jos, uimit, la zăvorul greu îngropat în piept.

O mână s-a închis pe gulerul lui Fiddler, l-a târât pe el. O arbaletă din metal a aterizat în poală, urmată de o tolbă. — Încărcați, Fid, spuse Hedge, scoțând sabia scurtă. — Ține-le departe de flancul meu stâng, vrei?

— Te înfurii, Hedge?

— Da.

— Zeii îi ajută.

Atacatorul său își împinsese sulița chiar prin coapsa dreaptă a lui Bottle, ținându-l în jos, dar Bottle răspunsese cu o sabie prin stomac și,

în timp ce Kolansii se lăsase pe spate, scotând țipete groaznice, marinarul a decis că a ieșit câștigătorul discuției.

Asta este? Un argument? Dar uită-te la ei - sunt sclavi. Ei nu cer asta .

Tarr căzu lângă el, cu sângele curgând dintr-o tăietură pe față. — Vrei sulița aia scoasă, Bottle? Nu sângerează prea mult pentru moment, dar dacă îl scot...

— Știu, spuse Bottle. — Dar a fost împins direct – vreau să dispară, sergent. O să bag cârpe înăuntru.

— O sângerare...

— Nu este unul, sergent. E doar o gaură mare.

Tarr îl împinse pe Bottle pe o parte, apoi scoase repede sulița. — Sângerează, spuse el după o clipă, dar nu țâșnește. Când voi vedea Deadsmell, îl voi trimite în drumul tău.

Dând din cap, simțindu-se leșin, Bottle se împinse în picioare, bâjbâind în punga de lângă el, unde găsi un sul de bandaje. Trecuse un tampon într-un capăt al găurii când s-a auzit un fulger de căldură din jos, apoi țipete înfiorătoare de sânge.

Fratele Grave se uită, șoc, furios la propria sa neputință, în timp ce grenade cu nuanțe aramii coborau de la apărători pentru a lovi rândurile Kolansii de la poalele tumulei și pe pământul plan dincolo de ea. Focurile de smarald care au izbucnit când s-au spulberat păreau aproape demonice, în timp ce se răspândeau cu o ferocitate teribilă prin rânduri.

Atacul a fost dezastruos - și-a văzut soldații clatinandu-se, tresărind înapoi.

Acest lucru va dura mai mult decât am anticipat .

Se uită spre nord-est, căutând acel semn de praf la orizont. *Unde sunt ei?*

— Haggraf. Sună rechemarea. Vom aștepta până se vor stinge focurile. Apoi loviți din nou, și din nou, până când toți vor muri!

Duhoarea cărnii arsă purta cu sine o aromă ciudată, ceva între sulf și tei.

Zeul schilodit a ascultat zgomotul luptei din toate părțile. A auzit strigătele de durere și de furie, dar acestea erau sunete la care se așteptase. În mijlocul ciocnirii fierului și a așchii scuturilor de lemn, în mijlocul fluierului săgeților - unele dintre ele lovind aproape - și a așchii de arbori de piatră nesimțită, a auzit soldații strigându-se, le-a auzit respirațiile disperate în timp ce se luptau să rămână. în viață și să-i omoare pe cei care s-au ridicat împotriva lor în valuri aparent nesfârșite.

Iar deasupra capului cerul aproape orbi de toate sufletele părăsite de coborârea lui în această lume. Se gândea să-i audă și pe ei, dar erau prea departe, pierduți în ceruri. S-au luptat încă să-și păstreze credința, cu zeul lor dispărut atât de mult timp? Sau s-au predat ei în fața răutății

crude care a venit la atât de mulți dintre cei vacanți din punct de vedere spiritual? Au rătăcit acum fără scop, în oroarea unei existențe fără sens?

În jurul lui au izbucnit incendii – nu atât de aproape încât să le poată simți căldura – și acum țipete s-au repezit pentru a umple aerul.

Sunete de moarte, din toate părțile. Mai auzise aceste sunete înainte. Nu era nimic nou, nimic care să-i dea înțelegere. Că viețile muritorilor ar putea să se stingă de bunăvoie, în numele cauzelor și al dorințelor nobile - nu era acesta cel mai profund și mai derutant sacrificiu dintre toate? Singurul sacrificiu pe care fiecare zeu l-a uitat de mult; singurul sacrificiu pe care ei, în nepăsătoarea lor indiferență, nici măcar nu l-au putut înțelege.

Carnea lor este tot ce cunosc - toți acești bărbați și femei de aici. Carnea ca acum ma imbraca. Simte-ne limitele, limitele noastre teribile. Atât de fragil, atât de temporar. O lumină tremurătoare, o clipă de respirație .

Te aud ce te predai. Acest singur dar care este singurul dar care ți-a fost oferit vreodată — îl dai înapoi în firmament. Și lumea trece mai departe, abia observând .

Nu va observa nimeni?

Voi ține seama de morțile tale. îmi voi aminti .

Zeul Infirmă a ascultat, pe lângă coarnele retragerii, pe lângă strigătele după vindecători, pe lângă semnalele ce anunță următorul val care va înainta asupra acestor puțini asediați. Zeul Infirmă a ascultat și a așteptat.

Șapte dintre focurile morți, T'lan Imass stătea pe o înălțime goală la est de obișnuiții Malazan. Nom Kala și Kalt Urmanal erau acum printre ei, la fel de legați ca rudele adevărate, iar în mintea lui Nom Kala era bine. Nu se simțea ca o străină. Nu se simțea singură.

vorbi Urugal Țesutul. — Se pregătește pentru apropierea inamicului. I-am ascultat tăcerea și știm că nu există minciuni în sufletul ei. Cu toate acestea, ea este muritoare.

„Mulți dintre cei care o văd”, a spus Beroke, „o cred slabă – nu în voia ei, ci în carnea și oasele ei. Ea și-a dat sabia. Am căutat să-i dau a mea, dar ea m-a refuzat.

„Înțelegem puterea unei voințe formidabile”, a observat Kahlb Vânătorul Tăcut.

— Cu toate acestea, spuse Beroke.

Urugal a spus: „Am ales să rămânem cu ea. Să rămâi aici, mai degrabă decât să te alăture soartei pușcașilor marini. Dacă Dumnezeul Infirmă se ridică cu adevărat încă o dată, nici măcar nu vom asista la acel moment. I-a înfruntat pe ceilalți. — Nu ai fost de acord cu mine în privința asta – porunca mea să rămânem cu ea.

— Este ceea ce putem pierde, Urugal, spuse Thenik cel Distrus. — Să-l văd renascând.

— Trebuie să ne arate credința noastră fața, Thenik?

„Am tânjit după dovezi”, a răspuns Distrușii. — Că tot ceea ce am făcut are un scop. Nu asta ne-a oferit Cel Căzut? Cu toate acestea, nu ne împrumutăm săbiile pentru apărarea zeului nostru.

— În felul pe care l-am ales, a contracara Urugal, vom face exact asta.

Nom Kala vorbi, ezitant. — Kin, i-am ascultat pe soldați, pe acești malazani. La focurile de tabără, în timp de odihnă.' Acum se întorseseră să o privească. „Ei vorbesc unul cu celălalt rar, dar când vorbesc, este vorba despre cuvintele ei de demult. Când ea a vorbit că nu a fost martoră. Simt că ei nu o înțeleg prea bine – nici eu – și totuși, când îi aud, când văd ce se mișcă în ochii lor... cuvântul trezește ceva în ei. Poate că nu este altceva decât sfidare. Dar atunci, nu este sfidarea mortalității cea mai puternică proclamație?

S-a lăsat liniște o vreme, ferind geamătul slab al vântului de dimineață.

În cele din urmă, Beroke spuse: „Fără martor. Atunci să facem și din asta cauza noastră.

— Nici unul dintre noi nu înțelege? întrebă Thenik.

'Da. Unul pe care niciunul dintre noi nu îl înțelege.

'Foarte bine. Nom Kala, cuvintele tale se trezesc în mine... sfidare. Thenik se întoarse către Urugal. „Am fost fantome printre ei. Le-am dat atât de puțin, pentru că aveam atât de puțin de dăruit. Astăzi, să-i dăm tot ce ne-a mai rămas.

— Cel Căzut, spuse Beroke, și-a pus încrederea în ea. credinta lui. Urugal, te onorez. Rudele mele, vă onorez pe toți. T'lan Imass făcu o pauză, apoi spuse: — Trebuie să fii sacrificat. Interferența lui Akhrast Korvalain rămâne și o va face până la căderea ultimului Forkrul Assail. Dar despărțirea Legământului, de către unul dintre noi aici, ne va acorda ceea ce căutăm. Mă ofer voluntar să fiu acel sacrificiu.

— Soft-Voice, spuse Urugal, ești cel mai formidabil în luptă. Unul de mai puțin folos ar trebui să fie cel care desprinde Legământul. Eu voi fi.

— Sunteți amândoi greșiți, spuse Thenik. „Sunt bine numit cel Distrus. Nu trebuie să existe sentimentalism în această decizie. Nici curaj obstinat - la urma urmei, vreunul dintre noi de aici *nu* are asta? Beroke. Urugal. Kahlb și Halad. Nom Kala a cuvintelor înțelepte. Kalt Urmanal de sânge Trell. Vă voi deschide calea tuturor, în numele sfidării. Discuția se încheie.

T'lan Imass au tăcut.

Și în tăcere au căzut în praf.

Inamicul fusese văzut. Inamicul se închidea. Lostara Yil stătea alături de Adjunct în cortul lui Tavore, privind cum femeia se pregătea de luptă. Adjunctul selectase o sabie lungă de emisiune standard din magazinele epuizate. Ultimul său purtător avea modele inegale pârjolite

pe lungimea tecii de lemn cu spate din piele. Un ochi lipsit de talent, dar posedat de o disciplină și răbdare fără margini. Nu un artist. Un soldat.

Căpitanul o întrebase pe Tavore despre alegerea ei pentru această armă anume – modelul elaborat al tecii a atras-o interesul? Marginile lamelor bine șlefuite? Mânerul încrucișat cu aspect solid și prindere fermă? — și nu câștigase nimic mai mult decât o privire goală ca răspuns. Și Lostara înțelese, când Tavore aruncase o clipă mai târziu privirea înapoi la teacă, că Adjunctul nici măcar nu observase niciunul dintre aceste detalii.

Haina ei de lanț aștepta pe cufărul de lemn care o ținuse, cu mănușile cu manșete din piele pliate peste zalele de fier strălucitoare. Cămașa simplă pe care o purta acum Tavore era purtată pe alocuri, dezvăluind pielea palidă, aproape fără sânge și ondulațiile osoase atât de aproape de sub ea. Cârma ei de fier, cu apărătoarele de obraz la grătar, aștepta pe masa cu hărți.

Tavore termină de legat șireturile cizmelor și apoi se duse să stea în fața unei mici cutii de lemn de lângă cârmă, una care purta emblema familiei cu incrustație de argint a Casei Paran. Vârfurile degetelor mâinii ei drepte s-au așezat pe pleoapă, iar apoi Adjunctul a închis ochii pentru o clipă.

Lostara a simțit deodată un intrus în acest lucru, personalul privat al lui Tavore pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze și aproape că se întoarse să plece înainte de a-și aminti că Adjunctul îi ordonase să participe la pregătiri, să ajute la haina cu lanț și la închiderea ei.

Capacul scârțâi când Tavore îl deschise, surprinzându-l pe Lostara.

Ajunsă înăuntru, ea scoase un colier - un simplu sfoară de piele și o gheare de vultur din alamă sau aur. Apoi se întoarse către căpitan. — Vrei să-mi legi asta, te rog?

Dar Lostara se uită pur și simplu la gheare.

'Căpitan.'

Ea ridică privirea, întâlni ochii lui Tavore.

Adjunctul oftă. — Sunt un copil al împăratului – ce mai ai de înțeles, Lostara Yil?

— Nimic, adjunct. Ea înainta, luă colierul în mâini. În timp ce se apropie, trăgându-l în jurul gâtului lui Tavore, Lostara simți un miros slab de parfum din părul subțire și drept al femeii și genunchii ei ajunseră aproape de a se flamba, un val de tristețe inefabilă o cuprinse.

'Căpitan?'

— O clipă... îmi pare rău, domnule. Ea s-a chinuit să facă nodul, dar a fost mai greu decât ar fi trebuit, deoarece vederea nu era clară. 'Terminat.'

— Mulțumesc, răspunse Tavore. — Acum, lanțul.

'Desigur.'

Banaschar stătea în picioare ținând frâiele calului Adjunctului. O rasă Khundryl, dură și încăpățânată, dar era slabă, îmbătrânită de

suferință, blana mată și plictisitoare. Până și Lacrimile Arse, în ultimele zile pe deșert, eșuaseră în sârguința lor. Această fiară nu mai avea nicio alergare în ea – blestemata s-ar putea prăbuși sub Tavore în timp ce ea ieșea să se adreseze armatei sale.

Adresați-vă armatei ei. Este acesta cu adevărat Adjunctul? Când a vorbit ultima oară cu toți soldații ei? Acum îmi amintesc. Pe nave. Cuvinte confuze, trezirea unei idei pe care puțini chiar o puteau înțelege .

Se va descurca mai bine de data asta?

Și-a dat seama că era nervos pentru ea - nu, era bolnav de anxietate. *Așa că stau aici ținând frâiele calului ei, în afara cortului ei. Sunt... zei, cuvântul este jalnic. Dar ce contează? De asemenea, sunt preot al unui zeu pe cale să moară pe el* .

Odată am jurat că voi întâlni această zi rece, treaz. Ce jurământ mizerabil să faci .

Clapeta cortului a fost trasă înapoi și căpitanul Lostara Yil a ieșit afară, s-a uitat în jur până la văzut pe Banaschar, apoi a făcut un gest.

A condus fiara înainte prin frâiele.

Adjunctul a intrat în vizor. I-a privit ochii și a dat din cap. — Demidrek. Ai stat aici de ceva timp, ar trebui să mă gândesc — mă așteptam ca unul dintre consilierii mei să se ocupe de asta, iar ei sunt obișnuiți să stea în jur și să aștepte. Scuzele mele.'

El clipi. — Adjunct, ai înțeles greșit. L-am alungat pe bietul om. El i-a dat frâiele. — Sunt și voi fi întotdeauna onorat, Tavore Paran.

— Dacă aș putea, spuse ea, ți-aș ordona să pleci de aici.

— Dar eu nu sunt unul dintre soldații tăi care să fie hărțuit, spuse el zâmbind. — Așa că voi face ce am al naibii de bine, vă rog, adjunct.

Ea l-a studiat, apoi a spus: — Mă întreb.

'Adjunct?'

— Nu este acesta adevăratul scop al unui preot? Să iei credința dintr-o parte și să o plasezi în cealaltă? Să stau între un zeu și unul ca mine?

I s-a tăiat respirația. — Au mai rămas câteva, reuși el. „Cei mai mulți trec prin mișcări, dar se consideră privilegiați... din ambele părți. Mai aproape de zeul lor decât de turma lor neordonată.

— Dar nu ești tu, nu-i așa?

— Adjunct, stau în genunchi lângă tine.

Se auzi o pâlpâire a ceva în ochii ei, ceva crud reprimat rapid, apoi puse o cizmă în etrier și se trase în șa.

Banaschar se dădu înapoi. Privind în altă parte, văzu soldați rânduri întoarse, îndreptându-se cu fața spre ei, iar acum ei se mișcau încet, în timp ce Tavore îi îndrepta călătura înainte. A ajuns la colțul de sud-vest al formațiunii înainte de a se îndrepta spre interior pentru a trece de-a lungul liniei din spate. Ea călărea drept în șa, o siluetă în lanț zdrențuit, pe un cal înfometat, pe moarte.

Imaginea părea să se aprindă în mintea lui Banaschar.

Ajungând la capătul îndepărtat, ea a ocolit colțul - îndreptându-se spre partea din față a celor trei legiuni mult reduse. Acum avea să vorbească cu soldații ei. Și, deși tânjea să audă cuvintele ei, știa că nu erau pentru el.

Durerea în piept, preotul se întoarse.

În timp ce se îndrepta spre capul forțelor ei, Tavore putu vedea norul de praf din armata care se apropia și era vast. Făcându-și calul, ea a plimbat animalul pe un traseu paralel cu rândurile prezentate, încetinind suficient de mult pașii fiarei pentru a-și muta privirea de la o față la alta în prima linie.

Când adjunctul a vorbit în cele din urmă, vocea ei a fost fermă în vânt. 'Te cunoaste cineva? Tu, care ai stat în umbra grelelor și a marinarilor. Cine ești tu? Care este povestea ta? Atât de mulți te-au văzut - trecând pe lângă. Te-am văzut, stând tăcut și necunoscut. Chiar și acum, fețele voastre sunt aproape pierdute sub marginile cârmelor voastre. A rămas tăcută o clipă lungă, ochii ei urmărind fiecare chip.

Apoi s-a oprit, cu privirea fixată asupra unui bărbat. Un Falari. „Caporal Grid Ffan, a treia echipă, a unsprezecea companie. Bonehunter. Ai purtat pe Sample — soldatul din stânga ta — în spate. Ultima zi în deșert. Și, înainte de Sânge pentru Apă, singurul lucru care te-a ținut pe tine – și pe ea – în viață a fost dragostea ta pentru ea.

Bărbatul părea să se legăne în fața cuvintelor ei. Își împinge calul înainte. — Unde este Wreck-Eye?

'Aici!' strigă o voce de la o duzină de rânduri înapoi.

„Când Lostara Yil și-a pierdut cunoștința protejându-mi viața în ziua Nah'ruk, ți-ai condus echipa să ne recupereze. Eu insumi. Henar Vygulf. Căpitanul Yil. Ai pierdut un frate și până astăzi nu poți găsi lacrimi pentru el. Dar fii linistit. Sunt cei din echipa ta care au plâns în locul tău. Noaptea, când dormi.'

Și-a plimbat calul înainte câțiva pași, și a găsit o altă față. — Sergent ordinar Grey. Când echipa de marinari a sergentului Gaunt-Eye s-a spart și a încercat să-l ucidă, tu și Could Howl i-ai reținut pe toți – i-ai tăiat pentru a-l salva pe Gaunt-Eye. Pentru că odată, cu mult timp în urmă, în Deșertul Sfânt din Raraku, ți-a arătat bunătate.

A ajuns la capătul rândurilor, și-a întors montura și a început să-și refacă traseul. 'Cine ești tu? Stiu cine esti. Ce ai facut? Ai rămas cu mine încă de la început. Soldati, ascultati-ma! Această zi este deja pierdută pentru istorie și tot ce se întâmplă aici va rămâne pentru totdeauna necunoscut. În această zi, nu ești martor.

— Cu excepția soldatului de o parte și de alta a ta. *Ei* vor fi martori. Și vă spun asta, acei soldați de ambele părți ale voastre, *ei* sunt tot ce contează. Pergamentele istoricilor nu au timp pentru soldați ca tine - știu, pentru că am citit sute dintre ele. Ei dau o mână de cuvinte pentru a vorbi despre înfrângere sau victorie. Poate că, dacă acest lucru se justifică, vor menționa o mare valoare, un curaj extraordinar, dar

greutatea acestor cuvinte este nici mai mult, nici mai mică decât cele folosite pentru a vorbi despre măcel și crimă. Pentru că, după cum știm cu toții, un soldat poate fi atât erou, cât și răufăcător.

„Nu avem loc în istoria lor. Atât de puțini fac. Ei nu sunt noi - nu au fost niciodată noi și nu vom fi niciodată ei.

„Voi sunteți cei nemartori, dar eu am văzut ceea ce vedeți. Am simțit ceea ce simți tu. Și sunt la fel de străin de istorie ca oricare dintre voi.

Adjunctul își frâu din nou, chiar în centru, și își întoarse calul pentru a înfrunta trupele tăcute. „În ziua Na'rukului, ei au fost pentru tine. Astăzi, aici, îi vei sprijini. Și voi fi alături de voi, iubiții mei soldați. Ea ridică o mână cu mănușă. 'Nu spune nimic. Suntem ziduri de tăcere, tu și eu. Suntem reflexe perfecte ale celui cu care ne confruntăm și ne confruntăm de atâta vreme.

— Și sensul acelei tăceri nu este treaba inamicului.

În spatele ei simțea vagabondul a mii de cizme reverberând din pământ, dar nu se întoarse, nu se înfrunta cu inamicul. Ochii ei aparțineau numai soldaților ei și, vedea ea, ai lor îi aparțineau la rândul ei și numai ei.

— Vânători de oase. Cedează numai în moarte în această zi.

Când ea a călărit pentru a-și lua poziția pe flancul sudic, Pumnul Blistig o privi, cu ochii urmărindu-o, precum și privirile fiecărui soldat din jurul lui.

Zei de mai jos. Ce fel de discurs trezitor a fost acesta? Salvați-l, Pumn, înainte să fie prea târziu . S-a rotit. — For'ard ranks! Dr-'

Dar nu a ajuns mai departe. Armele rupte din teci și teci, scuturile ridicându-se pe umeri.

Și în fețele din jurul lui văzu cel mai rece fier pe care îl văzuse vreodată.

Sora Freedom a cercetat poziția inamicului. Făcuseră tot ce puteau, având în vedere limitele pământului, aranjate de-a lungul unei creaste modeste, iar înaintea lor pământul se întindea mai mult sau mai puțin plan, deși tocmai spre nord se înălțau o serie de dealuri joase. Cercetașii ei o informaseră că pământul de dincolo de acele dealuri era tăiat de râpe – dacă nu ar fi obstacolul în calea retragerii ordonate, fără îndoială că comandantul inamicului și-ar fi poziționat trupele pe acele înălțimi. Dar mișcarea ar fi fost prea restrânsă și într-o luptă care s-ar putea dovedi mortală.

Ea nu a văzut nici o infanterie puternic blindată printre soldații străini care se înfruntau cu ei și nicio cavalerie. Rândurile de arcași care ancorau fiecare flanc păreau jalnic de mici.

„Aceasta abia este o armată”, se aventură fratele Aloft, care călărea alături de ea. — Aș putea foarte bine să cred că au traversat Deșertul de sticlă – să vezi cât de dezordonați și uzați sunt, cât de puțini la număr. Probabil că au lăsat în urma lor un drum de cadavre.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspunse Freedom, cu ochii îngustându-se când văzu un călăreț singuratic – o siluetă ușoară, cu aspect fragil – în fața șirului de soldați din față. „Totuși”, a adăugat ea, „trecând acel deșert ar fi trebuit să fie imposibil”.

— Dușmanii care ne-au distrus rudele la Marele Spir erau cunoscuți de Brother Diligence. Bolkando. Letherii. Nu recunosc acele standarde.

— Nici eu, frate Aloft. Din ce pământ au venit, mă întreb? Se uită în jur, uluită. — În acest loc. A muri.'

— Fratele Grave se apropie de forța mai mică.

Ea a dat din cap. Deși leșin, trimiterea lui ajunsese până la ea. Akhrast Korvalain era într-un tumult - tulburat și subțire de slăbiciune. *Mai este ceva de urmat. Îi simt atacul* . Ea a ridicat privirea spre cer, dar a văzut doar acele bucăți de jad. Lumi înghețate aruncate peste ceruri. Apăruseră ultima dată în ziua în care zeul străin a fost doborât.

Și acesta este adevărul despre asta - toate acestea. Ei caută să-l întoarcă în ceruri .

Dar soarta Zeului căzut aparține zeilor, nu oamenilor. Am fi putut smulge acel privilegiu de la acelor zei – cu puterea noastră străveche, Bătrânul nostru Warren – dar asta ne-a fost luat. Pentru moment .

— Al cui a fost jocul acesta? se întrebă ea, cu ochii încă ațintiți pe acel comandant fragil – care se adresa în mod clar trupelor sale. *A ei. Asta este o femeie* .

— Soră?

Ea clătină din cap. „Îndrăzneala rămâne rareori nepedepsită”. Ea își frâu. — Drumul spre sud este deschis. Frate, te vreau acolo — nu mai am încredere că vom avea puterea de a-i face pe acești străini să cedeze.

'Dar de ce?'

— Îi vom lovi, da, dar nu căutând să înrobim. Fără cuvinte în strigătele tale, frate. În schimb, scoateți carnea din oasele lor. Nu am încredere în nimic mai subtil.

'Cum doriți.'

— Conduceți-vă forțele spre sud, pentru a încercui – rândurile pe care le vedem sunt, fără îndoială, rezerve de screening și le-aș cunoaște puterea. Eu, la rândul meu, voi părăsi centrul către High Watered Melest și voi lua nordul, unde voi conduce infanteriei de elită a regelui mort în scrocheta dintre flancul inamicului și dealuri.

— Există un mare risc în asta, soră Libertate.

— Nimeni nu se ascunde în spatele acelor dealuri, frate. În plus, cu mine în frunte, putem conduce acel flanc spre interior. Spărgește balamaua de pe partea ta, în timp ce eu o rup pe cea de pe a mea și vom lucra rapid cu asta.

În sus, îndrepta spre nord. — Simți ceva de la High Watered Kessgan? Au întâlnit cealaltă armată? Fratele Grave nu le poate găsi deloc.

— Nici eu nu pot. Dacă ei sunt în luptă, atunci trebuie să avem încredere că ei pot întârzia sau chiar respinge inamicul.

Femeia care comanda străinii călărea acum pentru a lua poziție pe flancul sudic. Orice le spusese soldaților ei nu stârnise urale, nici hohote sfidătoare.

— Le-a pierdut! strigă fratele Aloft.

'Asa se pare. Frate, vezi unde se duce? Ea înțelege slăbiciunea acelei părți. Călărește direct spre ea când înaintezi. Omoar-o.'

— S-ar putea foarte bine să fie singură până atunci – cred că această armată este la câteva momente de la rută.

„Așa este eșecul de genul lor”, a răspuns Freedom. „Oamenii au calitățile dăunătorilor – le vei găsi peste tot, dar împărtășesc o credință în virtutea de a fugi atunci când sunt amenințați. Va trebui să-i vânăm, frate, și să ne scăpăm de ei odată pentru totdeauna.

— O să călăresc la avangarda mea acum, soră. La următoarea întâlnire, va sta pe cadavrele acestor nenorociți parveniți.

— Pământul le va primi oasele, a răspuns ea, dând din cap.

Conducătorul de război Gall și-a cercetat forța meschină de luptători cai și apoi, cu cârma bătută sub un braț, se îndreptă spre Hanavat. Ți-a găsit Rutt lângă ea, copilul fără nume legănat în brațele lui. Fața lui subțire era albă de frică.

— Soție, spuse Gall în semn de salut.

— Soț.

— Voi muri azi.

„Știu”, a răspuns ea.

„Vei fugi din această bătălie? Pentru copilul nostru?

— Nu, spuse ea.

'Vă rog. Te implor.'

— Soț, nu avem unde să mergem. Te vom găsi în Dealurile Ancestrale, sub un soare cald, iar florile deșertului ne vor umple ochii de culorile primăverii.

La vechile cuvinte de despărțire ale lui Khundryl, Gall închise încet ochii. — Am căzut, spuse el, ridicând încă o dată privirea pentru a întâlni privirea ei nivelată. — Mi-ai văzut slăbiciunea.

„Am văzut doar ceea ce se poate găsi în noi toți, iubiților. Un conducător de război al Khundryl nu merge pe același teren ca și noi ceilalți? Darul tău a fost curajul și viclenia pe câmpul de luptă. Acel dar rămâne. Luați-o cu voi astăzi, în numele lui Coltaine și în spiritul Wickanilor, care au fost cei mai mari războinici cai pe care i-a văzut vreodată această lume. Nu am proclamat asta? Cu propriile tale cuvinte, nu le-ai strigat numele către ceruri – până când chiar și Dealurile Ancestrale s-au agitat la trezirea fantomelor noastre?

— Am făcut-o, iubirea mea.

„Ne-am ars lacrimi pe chip pentru a marca trecerea lor din lume. Dar văd războinici Khundryl în spatele tău, soț. Văd ce e mai bun din

ceea ce rămâne. Condu-i. Îți dau curajul propriei mele inimi, să mă unesc cu a ta. Astăzi, sunt mândru.

Tremurând, a făcut un pas înainte și a luat-o în brațe.

Pumnul Faradan Sort a privit forma masivă a armatei pe câmpia de dincolo. Numai prin cifre, centrul a dominat. Infanterie medie împreună cu spărgători și semilune de arcași: a judecat șapte sau opt mii. Aripile aparțineau infanteriei grele, iar ea putea vedea un Forkrul Assail cu sânge pur comandând fiecare. Ochii ei s-au îngustat la Purul vizavi de ea – o femelă, călare pe un cal alb ca osul, de pe care acum descăleca.

— Au putere în vocea lor! strigă Faradan Sort. — Numai prin poruncă vor căuta să te facă să cedezi. Să-ți arunce armele. Sfidează-i, Malazans!' *Destul de ușor de spus. Probabil imposibil de realizat. Acest lucru s-ar putea transforma în groază foarte repede* . Ea și-a scos sabia. Cicatrici străvechi de la vrăjitoria Călăreților Furtunii au stricat lama, formând o pete nebună de sudare a modelului și filigranare.

În mintea ei, se ridică un ecou slab – izbucnirea valurilor masive, tremurând piatra perfidă și înghețată de sub picioare. Mușcătura rece și amară a cătușelor din jurul gleznelor ei bandajate. Explozii de spumă – și apoi, ridicându-se prin fomentul alb-albastru, o formă, o siluetă blindată în gheață – ea se scutură, cu gura uscată brusc.

Este o zi caldă. Nimic pe care să alunece. Fără amorțeală care să-mi fure toate sentimentele din mâini. Fără pete crude în care pielea mea să fi fost ruptă la atingerea metalului .

M-am confruntat cu mai rău. Amintește-ți asta - este ceea ce te-a făcut să mergi luptă după luptă .

Forkrul Assail mergea înaintea trupelor ei acum, în sus spre o înălțime joasă.

Faradan Sort s-a uitat brusc în jos, a studiat ierburile galbene, fragile, nenumăratele găuri de rozătoare. — Soldați, vede cineva scorpioni pe aici?

Un cor de mormăit i-a răspuns, toate negative.

'Bun. Asa va fi, atunci. Scuturi înalte – se pare că are ceva să ne spună! *Doamne, aici devine nedrept* .

Zâmbind, sora Freedom studia forțele inamice. *Ah, ne-am înșelat. Nu sunt momente de la rutare* . Pe fețele de vizavi de ea se simțeau furie și hotărâre, dar nimic din toate astea nu ar ajuta - nu acum. Scuturile și armura ar rezista puterii pe care ea era pe cale să o dezvăluie, le-ar proteja – pentru o vreme. Poate o mână de bătăi ale inimii. Dar apoi vocea ei avea să se sfâșie, să strângă pielea și mușchii, împroșca sânge în aer. Oasele s-ar sparge, craniile s-ar sparge.

Erau cu toții pe cale să moară și nimic din ce făceau nu avea să împiedice asta.

La fel ca aici, la fel și restul lumii .

Privind în stânga ei, văzu centrul înaintând – acum la mai puțin de treizeci de pași distanță de linia nemișcată a apărătorilor. Arcașii pierdeau săgeată peste săgeată, cu proprii arcași ai inamicului contracarând ici și colo. Soldații cădeau, deși pentru majoritatea scuturilor s-au oprit de ploaia mortală. *Doisprezece pași, apoi încărcarea. Greutatea lui îi va împinge înapoi, va sparge acea linie de față și vom turna în goluri, despărțind formațiunea. Și apoi va veni măcelul* .

Întorcându-și atenția către flancul opus ei, își ridică brațele și începu să tragă respirația.

Sabia de silex care a izbucnit din pământ sub Forkrul Assail i-a rupt interiorul coapsei stângi, ridicând-o în aer în timp ce vârful a crăpat și i-a străpuns osul șoldului. În timp ce purtătorul său s-a ridicat într-o ploaie de pământ, pietre și rădăcini, alții au izbucnit din pământ din jurul Forkrul Assail.

Armele au lovit în ea.

Urlând, zvârcolindu-se încă pe acea sabie, ea a izbit. Dosul unei mâini a lovit fruntea lui Urugal Țesutul, prăbușindu-l spre interior, aruncând T'lan Imass din picioare.

Buduganul de os al lui Kalt Urmanal l-a prins pe Forkrul Assail sub brațul ei stâng, a învârtit-o în întregime, cu ghetele spre cer, și s-a desprins de sabia de frigărui.

Ea a aterizat cu un vuiet, ridicându-se înapoi în picioare.

Lancea cu vârf de obsidian a lui Beroke a alunecat prin ea, explodând din burta ei inferioară. Răsucindu-se, Assailul apucă axul suliței și îl ridică în aer, luând cu el pe Beroke. Eliberând lemnul, ea întinse mâna pentru a prinde craniul lui Beroke între mâini, în timp ce el aluneca mai aproape de ea.

Cu un burduf a zdrobit craniul războinicului.

În mintea ei, sora Freedom a strigat porunci ofițerilor săi. Încarcă inamicul - *străpunge-l și încercuiește-l! Omoară pe fiecare blestemat dintre ei! Lasă-mi aceste pungi cu oase!* T'lan Imass cu fruntea mototolită a venit din nou spre ea. Mârâind, se aruncă asupra lui.

Blistig simțea cum mânia disperată creștea în el și, în timp ce rândurile inamice păreau să se construiască brusc ca un val în creștere și se repezi urlând spre el, el și-a țipat propria furie.

Ciocnirea i-a ridicat pe soldați din picioare, i-a împins în aer. Sângele aburit, armele ciocănite, iar primele rânduri ale malazanilor s-au dat înapoi, apoi s-au înțepenit. Strigătul era asurzitor – arme și țipete – și lumea era înnebunită în fața ochilor Pumnului, frenetică de mișcare, fulgerarea fețelor, dinții descoperiți, țâșuri bruște de sânge din gurile și gâturile căscate. Corpuri împingându-se în sus pe tibie. Clătinandu-se, jupuind cu sabia, lovit de lovituri repetate împotriva scutului său, Blistig a luptat cu ferocitatea unui câine turbat.

Avea să moară. Au vrut să-l omoare – fiecare blestemat dintre ei a vrut să-l omoare, să-l tragă în jos, să-i calce cadavrul. Viața lui nu

trebuia să se termine așa. El va lupta, și va lupta. Acesta nu avea să fie sfârșitul – nu l-a lăsat. *nu o voi lăsa!*

Haosul se învârtea sălbatic în jurul lui și soldații apăsând pe părțile lui.

Au fost împinși înapoi încă un pas.

Lostara Yil a urcat alături de Adjunct, trăgând săbiile. *Un alt dans. Tot ce pot face. Dansul lumii — această lume nenorocită, mizerabilă, ucigașă* . Îl văzu pe Ruthan Gudd luând celălalt flanc al lui Tavore, iar în spatele ei îl auzea pe Henar Vygulf – nebunul cânta o blestemată de baracă de mare Bluerose.

Înainte, înaintând acum, aplecându-se înainte și pășind pe picioare țeapănoase ca un nebun, a venit Forkrul Assail. Ochii lui erau sălbatici și erau ațintiți pe Adjunct.

Când a răcnit, sunetul i-a dat înapoi.

Sângele stropi în aer și Lostara se clătina, orbit. *Al cui sânge? Ce* - Și acum îi curgea pe obraji și o văzu pe Henar trântind în jos, întorcându-i spre ea o față zdrobită. *Oh, Doamne, este sângele meu - suntem cu toții* -

Imposibil, Adjunctul s-a îndreptat împotriva acelui zgomot devastator de sunet fără cuvinte, și-a tras sabia și a căutat să se închidă.

Forkrul Assail era încă la aproape patruzeci de pași.

Nu putem face asta. Chiar și Tavore - nu putem -

Ruthan Gudd ajunse lângă Adjunct în armura lui de gheață – dar și aceasta era ruptă de crăpături, rupându-se într-o grindină de cioburi. Părea că se întindea spre ea, ca și cum ar fi vrut-o să o tragă înapoi – departe de asta – dar nicio retragere nu era suficient de departe.

Asalul urlă din nou.

Propul țipăt al Lostarei Yil s-a pierdut chiar și pentru urechile ei.

Își simți corpul derapând pe pământul frânt și chinuit.

Împotriva acestui lucru - am terminat. Nici măcar Adjunctul. Nici măcar Ruthan Gudd. El ne ucide. cotilion -

Dar nici măcar un zeu nu putea să-i audă rugăciunile acum.

La cincizeci de pași în urmă, îngenuncheat de puterea lui Akhrast Korvalain, Banaschar și-a șters sângele de pe ochi. Încercase să se apropie – încercase să se ridice și să se alăture Adjunctului și însoțitorilor ei – dar nu reușise.

Eșec. Cunosc acest cuvânt - am petrecut multe nopți stând la masa lui -

O siluetă trecu pe lângă el.

Badalle fredonă încet pentru sine, iar acel sunet blând a împins tot ce îi arunca Quisitorul. În față, putea vedea cum puterea o rănea pe Mamă - chiar și cu tot sângele ei care amortiza magia, voința ei extraordinară, Mama era sfâșiată.

Ea a dat cuvinte cântecului ei fără cuvinte. Cuvinte simple, trei pentru a găsi al patrulea, când al patrulea era tot ce conta. „Opals, pietre prețioase, cioburi de diamante. Opale, pietre prețioase, cioburi de

diamante. *Ai uitat atât de multe. Până când rămâne doar foamea și durerea. Știu acele două lucruri. le cunosc bine. Le-am împărtășit, tu și cu mine* .

„Opals, pietre prețioase, cioburi de diamante. Opale, pietre prețioase, cioburi de diamante.

Te-am trimis o dată. Ți-am spus să-ți iei durerea și foamea de la noi. Pentru că nu meritam niciunul .

Cineva te-a rănit de mult. Cineva l-a rănit pe Rutt cu mult timp în urmă. Cineva i-a rănit pe Saddic, pe Held și pe toți ceilalți. Cineva trebuie să mă fi rănit și pe mine .

„Opals, pietre prețioase, cioburi de diamante. Opale, pietre prețioase, cioburi de diamante.

Te-am trimis departe. Acum, te chem. Vedeți aducătorul durerii. Vezi pe eliberatorul foamei. Quisitorul. Îl cunosc. Imi aduc aminte de el. A venit printre oamenii mei. Le-a spus că trebuie să moară. Pentru a răspunde crimelor străvechi .

Poate avea dreptate .

Dar asta nu însemna că avea *dreptul* .

„Opals, pietre prețioase, cioburi de diamante. Opale, pietre prețioase, cioburi de diamante.

Cunoști genul lui? Cred că faci. Te trezești acum la rănile străvechi? Cred că faci. te chem. Le place dreptatea lor. Acum, prietene, dă-l .

„Opals, pietre prețioase, cioburi de diamante. Opale pietre prețioase diamante *Cioburi* !'

Iar deasupra Forkrul Assail, cerul s-a întunecat.

Banaschar s-a uitat în timp ce roiul de lăcuste cobora - de unde veniseră, cum fuseseră chemați, nu știa. Sunetul lor a fost o șoaptă clocotită, apoi o cacofonie puternică și urlată. L-a văzut pe Forkrul Assail încetând atacul, l-a văzut pe bărbat cu privirea în sus.

Și apoi roiul s-a cufundat într-un nor învăluitor, o furtună de aripi care a înflorit brusc purpuriu.

Fratele Aloft a țipat și, în timp ce țipa, lăcustele i s-au târât în gură, s-au turnat înăuntru, cu mandibulele tăiate. Sângele a înmuiat creaturile, le-a ajutat să alunece pe gâtul lui. Înecat, orbit și asurzit, a căzut în genunchi. I-au mestecat înăuntru – trahea lui, iar acum stomacul. I-au blocat nările, s-au luptat să-i intre în urechi. Mușcăturile lor i-au tăiat pleoapele și au izbucnit ochii în spatele lor. S-au urcat în prize.

Zeul Forkrul Assail venea acasă.

Lăcustele formau un stâlp care clocotea, care a căzut în timp ce trupul pe care îl învăluia s-a răsturnat într-o parte. Străluciri de cartilaj roșu, de oase roz și apoi creaturile se ridicau pe aripile lor, năvălind în infanteriei Kolansii - dar acei soldați, bine blindați, cu scuturile ridicate

înaintea feței, au trecut și lăcustele se învârteau, vârâitul aripile lor ajungând la o înălțime mai înaltă, parcă ar da glas frustrării lor.

Brusc roiul s-a ridicat, s-a învârtit în aer deasupra capului.

Badalle le putea simți nevoia – era fără sfârșit – și știa că dacă rămâneau în acest loc, ea își va pierde controlul – îi vor devora pe toți.

Mergi acum. Nu poți sta .

Vuietul a atins un ton care a înfiorat aerul – un țipăt de neputință – și apoi norul învolburat s-a îndepărtat.

Chiar dincolo de oasele Forkrul Assail, infanteria Kolansii a înaintat și în fața lor stăteau patru siluete învelite în sânge.

Mamă, când se va termina asta - când tu și toți copiii tăi vei cădea - îi voi chema din nou cu ultima mea suflare. Pentru a ne răzbuna .

Conducătorul de război Gall stătea pe cal, cu ochii ațintiți asupra infanteriei grele împingând-o pe lângă femeia bătută de forkrul Assail. Rândurile lor erau dezordonate, rupte de panta abruptă a dealului din dreapta lor, înghesuindu-se pentru a evita dealul pe care au luptat comandantul lor și T'lan Imass. Pietrele mari care se rostogoliseră cu mult timp în urmă de pe vârf le-au încetinit și mai mult avansul.

Putea vedea flancul lui Malazans îndreptându-se spre gata pentru atacul interior - dar putea vedea și că intenția inamicului era de a câștiga prin spatele apărătorilor.

Lângă el, Shelemasa spuse: „Conducător de război – flancul sudic...”

— Trebuie să alegem pe unul sau pe altul, a întrerupt Gall. — Îi vezi pe cei dinaintea noastră? Ei nu-și pot ține liniile – dar vezi cum, odată ce trec de Malazani, se vor putea răspândi, încă o dată pe teren plan. Apoi se vor forma.

„Warleader, the Adjunct-”

— Nu o putem ajuta, spuse el. — Dacă am fi trei mii de noi, da, am putea contesta acel flanc. Dar aceștia de aici – în pragul terenului deschis – îi vom întâlni acolo. Și-a tras tulwarul, a călărit înaintea armatei sale jalnic de mică și apoi a făcut roată.

— În numele lui Coltaine și al căderii!

Nu mai trebuia să spună nimic. Armele au fulgerat, caii dând din cap în timp ce prinseră febra bruscă a călăreților lor.

Gall a tăiat frâiele, înclinându-și montura. Fiara se ridică, cu copitele coasind în aer.

Iar Conducătorul Războiului a râs.

Faradan Sort se îndreptase spre marginea flancului – odată ce Kolansii au spart, va trebui să fie acolo, să-și țină soldații, să-și mențină hotărârea – *dar ei nu au nevoie de mine. Vedeți-le fețele! Vrăjmașul ne caută burta și va fi întâmpinat cu fier. Și voi fi acolo - această bătălie va fi a mea, până la sfârșit* .

Și apoi a auzit zgomotul copitelor de cal. S-a uitat în sus, s-a răsucit – și a văzut Lacrimile arse de Khundryl la încărcare completă. Chiar

dacă primul dintre Kolansii s-a revărsat din pasajul îngust, războinicii cai – cu Gall în frunte – s-au izbit de ei.

Impactul a zguduit pământul, a răscolit corpurile până la rândurile Malazan.

'Ține rapid!' strigă Faradan Sort. „Acum împingeți! În inamic! *Apăsați!* '

Avansul Kolansii fusese verificat – dar nu pentru mult timp, știa ea. *Trebuie să fie suficient. Acum să-i facem să plătească pentru acea bază proastă* .

Partea orientată spre nord a falangei Malazan s-a îndreptat înainte, Faradan Sort în mijlocul lor, iar infanteriei grele Kolansii s-au întors în întâmpinarea lor. Dar se clătinau, pietrele se rostogoleau sub picioare, bolovanii le prindeau picioarele.

Și Khundryl erau într-o frenezie, conducând din ce în ce mai adânc în rândurile lor.

zeilor! Vezi-i lupta!

Sergentul Ordinary Gray îl apucă pe caporal și îl trase aproape. — Grid Ffan – unde este echipa ta?

Ochii Falarii erau sălbatici, fața lui roșu aprins. — Peste tot în jurul nostru, momeală de păianjen Kartoolii!

— Unde este sergentul tău?

'Mort! Unde este echipa ta?

— Cu sergentul tău, se răsti Ordinary Grey. — În afară de Semk-ul meu aici...

Erau împovărați, pierdeau mereu teren. Ochii lui Grid Ffan trecură pe lângă sergent, apoi se măriră. — Cineva i-a cusut gura!

— Îi place așa. Acum ascultă... flancul sudic...

— Nu avem un flanc sudic!

— Ea e acolo – ea și acel Shadow Dancer și acel căpitan cu pis-gheață în barbă. Asalul s-a terminat, dar infanteria grea e pe cale să ne înfrângă. Ea te-a numit, Ffan! Așa cum mi-a numit pe mine și pe Could Howl. Mă înțelegi?

Grila Ffan sa schimbat. — Hare Ravage! Probă! Găsiți-i pe ceilalți – ne retragem din această presă!

Pumnul uriaș al echipei se întoarse spre caporal. 'Abia am primit un leagăn! Am așteptat dintotdeauna, caporale!

— O să-ți oferim blestemata de luptă, mâncător de calmari kanese, luăm o întreagă armată de grei!

— Câți dintre noi? întrebă Sample, pielea ei albastră cenușie de praf.

Ffan se întoarse către Obișnuit Grey, care răspunse: „Poate zece”.

Rânjetul Napanului a fulgerat alb și, cu o voce ascuțită, pătrunzătoare, ea a strigat: „Shades, Brutan, Asp, Shipwreck și Gill Slime! Cu noi! Mișcați-vă, al naibii de toți!

Porii s-au lăsat lângă Kindly, care a riscat un moment să se uite la bărbat. 'Pleacă de-aici! Ești o blestemată de răspundere!

— Trebuie doar... să... îmi trag răsuflarea!

Dincolo de Pori, în presa aprinsă, Kindly a văzut vreo duzină de soldați deplasându-se printre rânduri departe de linia frontului. — Ce fac, pe numele lui Hood? Dar nu a văzut nicio panică pe chipurile soldaților cei mai apropiați de ei – cuvintele au fost strigate înainte și înapoi, iar rândurile s-au schimbat pentru a le face loc să treacă.

Porii s-au îndreptat încă o dată, au urmat privirea lui Kindly. — Gri obișnuit... Ffan și eșantion. Și mai e acel Semk înfricoșător – sunt cei pe care ia chemat, domnule.

— E acum?

Un alt împingere puternic din față i-a clătinat din nou înapoi.

— Întoarce-te în tabără, Pores, fă ceva util. Protejați copiii.

— Nu cred... oh, corect. domnule...

— Mă mut din nou – pleacă de aici.

'Domnule-'

— Asta e, ești la raport, soldat! Acum du-te înainte să te omor eu!

Lesser Watered Trissin a trecut pe lângă oasele fratelui Aloft – se străduia să nu se uite în jos, dar nu se putea abține. Lăcustele încă se târau ici și colo, de sub oase sau de sub pielea intestinelor, încă înghesuiau fălcile căscate.

Putea simți furia și durerea surorii Libertate în timp ce rănitul Pure izbucnea - Imasul T'lan nu avea să câștige acea bătălie - dar ei luau toată concentrarea Forkrul Assail. De fapt, Melest-ul înalt era cel care comanda asaltul, din centru.

Ea a văzut, în fața lor, un șir de patru soldați și ochii i s-au mărit - *asta este tot ce au ei pentru noi? Sunt nebuni!*

În dreapta, revărsându-se din falanga inamicului, veneau vreo duzină de infanterie medie.

Un râs izbucni din ea. — Asta oferă ei în opoziție? Ea făcu un gest, mintea ei răspândind comanda de a se întinde, de a lărgi linia de față.

Treceau pe lângă acești proști și apoi se învârteau pentru a se închide pe flanc din spate.

Bătălia a fost la fel de bună ca făcută.

— Adjunct, spuse Ruthan Gudd, trebuie să cădem înapoi – în falangă. Nu putem rămâne aici – nu putem reține avansul...

Dar Tavore Paran părea să fie dincolo de cuvinte. Sângele îi curgea pe față, de parcă tot ceea ce conținea, tot ceea ce ținuse înăuntru, se împingea acum eliberat.

Zei de jos . — Ia-o la stânga, Lostara, cu Henar la tine. Am dreptul. Adjunct! La naiba cu așteptarea asta, hai să taxăm.

Capul ei s-a răsucit, cu ochii cruzi și sălbatici.

Și apoi cei patru au mers înainte.

strigă Trissin șocată – atacau!

Și acum a văzut – unul dintre soldați era învelit în gheață, până la sabia lungă din mâna lui. Iar un altul venea înainte cu grația fluidă a apei, două săbii părând să curgă din mâinile ei. În afară de silueta legată de gheață, ceilalți erau plini de sânge - aceștia erau cei care stătuseră împotriva fratelui Aloft. *Femeia aceea — ea comandă această armată* .

Ce face ea?

Ce fac toți?

Grid Ffan a înjurat într-un șir de limbi și apoi a strigat: „Fugiți, proștilor! Ajunge-i din urmă! Și, în timp ce au zvârlit înainte, zece obișnuiți alergând să se alăture adjunctului lor și ofițerilor ei, caporalul a găsit suflare să scoată ordine.

— Hare Ravage — du-te la capăt și ajunge greu! Exemplu - urmăriți-l! Shades Elar și Brutan Harb - susține Shadow Dancer și Bluerose. Shipwreck și Could Howl, rămâneți cu mine pentru Adjunct! Și tu, Grey.

Sergentul Ordinary Gray înjură. — Te-am devansat, Ffan!

'Și ce dacă?'

— Corect, icni bărbatul. „Voi toți, ce a spus Ffan! Continuă, caporale!

— Asp Slither – ai vreo magie? Ce zici tu, Gill?

— Se întoarce, șuieră Gill Slime.

Și Asp Slither chicoti ca o lebădă sugrumată. 'Doar privește-mă!' cânta ea.

'Nu!' strigă Ffan — erau la doar o duzină de pași depărtare acum. — Stați-vă, amândoi! Găsește-l pe comandantul lor și lovește-l pe nenorocit cu tot ce ai, ai înțeles?

Magul Kartoolii chicoti a doua oară și se apropie. 'Nu, domnule. Ce vrei să spui?'

Din Could Howl a izbucnit un sunet ciudat.

Ffan aruncă o privire pe Semk. — Ăsta e un râs pe care l-ai făcut acolo.

Au ajuns ca un vârtej, în prima linie a Kolansiilor. Săbiile erau o neclaritate în mâinile dansatorului și, acolo unde s-au atins, sângele cânta și trupurile s-au prăbușit înapoi. Soldatul îmbrăcat în gheață intră, loviturile sări din el neobservate și tăie adânc în rânduri, cu sabia părând peste tot. Soldatul înalt din stânga dansatorului urlă în timp ce bătea pe Kolansii din fața lui, trântind cu scutul pe altul și doborându-i pe cei doi bărbați din picioare, unde i-au fault pe cei care veneau în spatele lor. Iar comandantul a luptat cu o precizie uluitoare, fiecare mișcare fie evitând o lovitură, fie provocând moartea, pe chipul ei o expresie care a lovit gheața în inima lui Trissin.

Și apoi au sosit ceilalți soldați, patru venind în jurul comandantului, trei urlând ca niște demoni, al patrulea cu gura cusută îngrozitor de strâns. Au lovit într-o frenezie maniacă, alungând pe Kolansii înapoi.

Ea a văzut un soldat uriaș ciocnindu-se de mașinile grele care se învârtiseră în jurul bărbatului legat de gheață, doborând cumva trei dintre ei la pământ. Sabia lui scurtă s-a lovit, aparent puțin mai mult decât atingând fiecare Kolansii de pe partea laterală a gâtului - și din trei gâturi a stropit sânge.

— Înconjoară-i! țipă Trissin din trei rânduri din spatele luptei. 'Tăiați-le-'

O minge de flăcări l-a cuprins pe comandantul Kolansii, răvășind sălbatic, și din cerul fără nori de deasupra fulgerului s-a prăbușit, impactul a tunat, aruncând soldații la pământ, lovitura creând o gaură vastă în rânduri. Carne arsă și părți de cadavre au plouat.

Trei demoni s-au ridicat din pământ sub femeia care ardea, cu trupurile acoperite de guri proeminente pline de colți ca un pumnal, ghearele de la vârful degetelor lungi ca niște sabii, cu capetele pline de ochi roșii ca cărbune. Urlând, s-au aruncat în flăcările furioase, făcând bucăți pe comandant.

Văzând toate acestea, Grid Ffan aruncă o privire sălbatică înapoi către magii săi – i-a văzut convulsii de râs. *Nenorociți de iluzioniști!* — Reduceți tonul, proștilor! Vrei să dai totul departe?

Gill Slime și Asp Slither ridicară privirea, brusc cu fața dreaptă.

— Mai ai ceva? întrebă Ffan.

Amândoi au clătinat din cap.

— Atunci du-te aici și luptă!

Kolansii și-au revenit, acum făceau să se închidă din nou. Și mai mulți se învârteau pe partea îndepărtată, forțând pe Sample și Hare Ravage să dea înapoi.

Înjurând, Ffan lucra aproape de Adjunct.

'Domnule! Trebuie să cădem înapoi în falangă! Adjunct!'

Când ea nu a răspuns – sau chiar părea să-l audă – el a înjurat și i-a spus sergentului de lângă el: „Grey, ascultă. Venim în sus și în jurul ei, de fiecare parte - ne facem un zid, astfel încât ea să nu poată trece pe lângă noi. Naufragiu, du-te acolo – iar tu, Semk, chiar aici – o vom forța înapoi și să intre în rânduri, ai înțeles?

— Este pofta de luptă, domnule! strigă Shipwreck, clătinându-se beat, așa cum era în felul lui în momentele de mare emoție, când urechea lui interioară lezată a început să acționeze.

— Știu ce dracu este, idiotule. Acum, hai să facem asta!'

Lostara Yil era scos de pe flancul Adjunctului - Henar Vygulf era greu presat, apărându-se acum de atacatorii din două părți. Sosirea bruscă a obișnuiților atenuase amenințarea, dar doar pentru o clipă — pur și simplu erau prea mulți nenorociți.

Plângând, purtând nenumărate răni, Lostara Yil s-a apropiat de iubirea ei.

Nu muri. Vă rog. Nu muri .

O lamă de sabie a tăiat capul lui Henar. Se clătina, uluit.

Lostara țipă, luptându-se acum orb la amenințările care apăsau în jurul ei, cu privirea ațintită asupra lui Henar.

Cei doi obișnuiți s-au prăbușit pentru a respinge loviturile care se repeziră spre Henar. O femeie și un bărbat, fostul Nathii, cel din urmă șapte orașe – ea nu-i mai văzuse până acum, dar s-au luptat cu atacatorii până la un loc mai presus de dragostea ei, care și-a scos cârma crăpată, sângele curgând dintr-o rană a scalpului. , și încerca să-și recapete picioarele.

Lostara a lovit un Kolansii din stânga ei, a sărit peste forma lui mototolită. Harul dispăruse acum. A rămas doar sălbăticia brutală. Ea a deschis gâtul altui bărbat.

Femeia Nathii țipă, cu o sabie înfiptă prin piept. Lăsându-și arma, a apucat brațul care ținea acea sabie și și-a tras atacatorul în jos în timp ce cădea. Sabia scurtă a tovarășului ei îi lsă și îi tăie jumătate din gât; striga bărbatul, încercând să-l tragă pe Henar înapoi în picioare, până când un topor a zdrobit spatele capului obișnuitului, prin cârmă și os, și l-a aruncat înainte, cu membrele căzute. Dar Henar s-a pus din nou pe picioare – iar Lostara a ajuns lângă el. Chiar dincolo, un șir de fețe: obișnuiți Malazan, strigând din rândul lor pe flanc, țipând și făcând semn. *Închide! Grabă! Vino la noi!*

Lostara s-a învârtit, lamele ieșind. — Henar! La rânduri! Merge!'

I-a văzut pe ceilalți obișnuiți revărsându-se înapoi, toți așezați protector în jurul Adjunctului, în timp ce o forțau să se îndrepte spre rânduri. Ruthan Gudd și un uriaș obișnuit se luptau să împiedice grupul să fie tăiat, învăluit, dar chiar și ei erau împinși înapoi.

Ia-mă, Cotillion! Te rog te implor! Ia-mă!

Dar de la zeul ei patron... nimic. Ea s-a răsucit la stânga, a mers înainte pentru a ține inamicul.

O duzină de Kolansii o năpustiră.

Khundryl împinsese cât au putut de adânc în presa infanteriei grele. Merseseră mai departe decât crezuse că este posibil conducătorul războiului Gall. Dar acum caii erau toți morți, la fel și ultimul dintre războinicii săi. Dar înaintarea fusese blocată – corpurile singure erau suficiente pentru a împiedica inamicul să se rotească în jurul aripii Malazan – așa că acum pur și simplu împingeau înăuntru, forțându-i pe obișnuiți să intre într-o formație care se contracta mereu.

O sabie rupsese totul sub cutia toracică. Stătea întins pe spate, pe cadavrele străinilor și rudelor, cu intestinele revărsate și încurcate în jurul picioarelor.

Ceva pulsa în aer – nu putea fi sigur dacă venea din afară sau dintr-un loc adânc în interiorul lui. *Nu. Afară* . Voci, ridicându-se în ritm, dar nu prea putea desluși cuvântul. Din nou și din nou, sunetul urcând și coborând, venind de undeva din dreapta lui.

Și-a găsit bătăile inimii căzând în acel puls, iar căldura a trecut prin el, deși nu știa motivul.

Întunericul se apropia.

Acel sunet. Acel sunet... voci. Sunt voci. Ridicarea din Malazans. Ce spun ei? Ce strigă ei, iar și iar?

Brusc, sângele gros trosni într-o ureche, deschise o cale și în cele din urmă putu auzi strigătul repetat la nesfârșit.

' *Khundryl! Khundryl! Khundryl!* '

Un cuvânt pentru inima lui care se stinge, un cântec pentru sfârșitul vieții sale. *Coltaine, voi sta în fața ta. Vom călători cu Wickan-urile tale. Văd corbi peste Dealurile Ancestrale* -

Sora Freedom înainta cu pași mari în timp ce imensul Imas se prăbuși. Ea l-a dat cu un picior pe spate, și-a înfipt mâinile bătute în jos, și-a închis degetele prin pielea ruptă, căptușită și prin nervuri rupte și l-a apucat de coloana vertebrală. Ea făcu o pauză, privindu-l pe cel cu harponul cu cremene care se ridica din nou la câțiva pași.

Forkrul Assail era o masă de răni și oase rupte, dar ea era departe de a fi moartă. Urlând, ea a ridicat T'lan Imass de la pământ și i-a rupt coloana vertebrală ca pe o ramură, răsucindu-o în mijlocul sunetelor pocnite și măcinate. Aruncând cadavrul departe, ea înainta spre ultimul războinic strigoi.

— Asta se termină acum!

Femeia războinică se dădu înapoi.

Erau amândoi jos de pe înălțime, jos printre grămezi de trupuri – carne rece și sânge gros și răcoritor sub picioare, membre care se prăbușeau la fiecare pas.

Furia a umplut Libertatea. La uciderea fratelui Aloft. La îndrăzneala patetică și încăpățânarea acestor T'lan Imass. La această armată de străini care au refuzat să se spargă, care nu au făcut altceva decât să moară acolo unde stăteau, ucigându-i soldații și ucigând încă mai mulți dintre ei.

Ea le va distruge - în curând, odată ce ultima Imasă va fi zdrobită și sfâșiată.

Ea a pășit peste un războinic cal mort, o cizmă trosnind în capul bărbatului.

Lovitura sună puternic, iar Gall deschise ochii. Clipi spre cer. *Ar trebui să fiu mort. De ce nu sunt încă mort?*

În spatele lui a auzit pe cineva vorbind. — Predă-te mie, T'lan Imass. Rudele tale au dispărut cu toții. Nu are rost să continui această luptă. Stai și te voi distruge. Dar îți voi da permis să pleci. Termină cu asta – nu este bătălia ta.

Gall se întinse, apucă un pumn din intestine, chiar sub cutia toracică și o smulse. Bâjbâi, desfăcându-și palma pe o sabie aruncată – o lamă Kolansii, dreaptă și înclinată pentru împingere. *O jucărie de copil. Nu ca tulwar-ul meu. Dar va trebui să facă* . Se ridică în picioare,

aproape îndoit, în timp ce o greutate îi alunecă în spatele coastelor și sternului – cu mâna liberă întinse mâna înăuntru, pentru a susține totul.

Întorcându-se, se trezi privind în spatele Forkrul Assail. Dincolo de ea stătea un T'lan Imass, cel despre care știa că se numește Nom Kala. Coapsa ei stângă fusese zdrobită, îndoită și așchiată, totuși ea rămânea în picioare, cu sulița gata.

Gall a făcut un pas înainte și a împins sabia prin Forkrul Assail, prin coloana vertebrală. Se arcui șocată, respirația năvălindu-i din ea.

Khundryl căzu pe spate, plămânii alunecând pe lângă degetele desfăcute pentru a-i cădea în poală.

Era mort înainte ca capul să lovească pământul.

Nom Kala făcu un pas înainte. Ochii Forkrul Assail erau mari, uitându-se în ai ei. T'lan Imass urmărea acei ochi pentru ceea ce părea o veșnicie, din momentul în care se ridicaseră de la pământ sub ea. Studiase răutatea și ferocitatea din acea privire neumană. Ea a asistat la izbucnirile plăcerii și ale triumfului de fiecare dată când Assail-ul îi spulberase pe altul dintre rudele ei. Îi văzuse încântarea când îi rupsese coloana vertebrală lui Kalt Urmanal.

Dar acum era o sabie înfiptă prin Forkrul Assail, fierul strălucind albastru-roșu, iar ochii aceia nu țineau decât uimire.

Nom Kala mai făcu un pas mai aproape. Apoi și-a băgat harponul în ochiul căței.

Suficient de greu pentru a trece, lovind cu pumnii în spatele craniului Assailului.

Armata Malazan se dărâma. Conduși înapoi, împinși din ce în ce mai strâns înăuntru, au lăsat trupurile îngrămădite în movile cu panglici la fiecare pas ce cedau. Alăturat de un Pori care se poticnește, Banaschar i-a condus pe necombatanți – copiii șarpelui și ai Khundryl – atât de departe cât au îndrăznit, dar era clar că Kolansii nu căutau decât să-i anihileze pe vânătorii de oase. Toată infanteria grea care lucra acum dinspre sud ignora masa înghesuită de privitori neînarmați.

Blistig încă se lupta, un nod dur și sfidător în fața falangei centrale. Banaschar îl vedea pe Kindly, acolo, în dreapta, făcând la fel. Și Faradan Sort în stânga lui. Acești trei Pumni, aleși de Adjunct, au refuzat pur și simplu să cadă.

Fostul preot nu o mai putea vedea pe Tavore, dar ceva i-a spus că ea încă stă în picioare – undeva în rândurile de pe linia orientată spre sud. Atacul acela, cu echipa de obișnuiți venind să i se alăture, fusese... extraordinar.

Și magia aceea a fost... ridicolă. Dar vezi-l pe comandantul ăla - zăcând mort. E destul de real. Nu prea mult sânge Assail în ăla, pentru a nu fi cedat decât la coșmaruri inventate. Frumoasă joacă, obișnuiți .

Dar totul era fără speranță. Tot ce văzuse aici, tot ceea ce asistat.

Simți o prezență în dreapta lui și se întoarse să o vadă pe Hanavat, cu un pas în spatele ei și într-o parte, Rutt purtând copilul. — Soțul tău, îmi pare rău, spuse Banaschar.

Ea clătină din cap. — I-a oprit. Toți au făcut-o. Și acum - vezi? Forkrul Assail însăși a căzut.'

— A fost bine luptat, nu-i așa?

Ea a dat din cap.

— Spune-mi, ai pus un nume copilului?

Hanavat îi întâlni privirea. „Am crezut... ce rost are? Până în acest moment. Până ai vorbit. Apoi ochii ei căzură de la ai lui. — Cu toate acestea, pentru viața mea, nu mă pot gândi la unul.

'Fiere?'

„Gall nu are decât o singură față în viața mea și așa va fi întotdeauna. Preot, sunt pierdut.

Nu putea spune nimic la asta.

Suntem cu toții pierduți .

Banaschar s-a confruntat încă o dată cu teribila bătălie, Hanavat de o parte cu băiatul și copilul, Pores de cealaltă parte. S-au uitat, tăcuți.

Acolo unde mureau Bonehunters. Fiecare dintre ei.

Aerul învârtindu-se fragil de indignare, Ganoes Paran, Pumnul Înalt, călărea în vârful crestei, cu Pumnul Rythe Bude lângă el. În spatele lor, Gazda se îndrepta la trap – nu trebuia să se uite în spatele lui sau să asculte respirațiile disperate ale lui Bude, pentru a ști că erau epuizați.

Acea legiune de infanterie grea îi sălbăticise. Fără trăsăturile mortale ale lui Kalam și Quick Ben, High Watered care comandase Kolansii se dovedise un dușman încăpățânat, refuzând să cedeze inevitabilului - au fost forțați să-i omoare pe fiecare dintre ei înainte de a-l doborî în cele din urmă pe comandant.

Și acum armata lui sângera, târându-se pe panta ca un câine rănit.

Au ajuns la înălțime și s-au reținut.

Înaintea lor, Bonehunters formau un nucleu care se prăbușește sub un atac susținut din trei părți, iar în câteva momente și a patra parte avea să fie cuprinsă. Ganoii abia puteau să înțeleagă amploarea măcelului pe care îl vedea – cadavrele au făcut dealuri joase în jurul combatanților, la fel de ordonate ca bermurile unei fortificații de terasament.

Șocul și groaza se strânseră ca un pumn în jurul inimii lui.

Armata surorii lui fusese redusă la mai puțin de jumătate de mie și cădeau rapid.

„Pumnul înalt-”

Gura lui Rythe Bude se închise brusc când se întoarse spre ea și ea îi văzu fața. Paran și-a răsucit montura când primul rând de soldați a ajuns la vârf. 'Până la margine! Până la marginea asta blestemata! De aproape, la naiba! Aceștia sunt colegii Malazani care mor acolo! Uită-te la ei! Voi toți, *uitați-vă la ele!* '

Calul lui s-a clătinat sub el, dar el l-a îndreptat cu o tăiere sălbatică a frâielor, apoi a întins mâna și a lăsat vizorul complet peste fața lui. Își scoase sabia și se ridică în etrieri, în timp ce încă mai mulți soldați se înghesuiau pe creasta.

„Respirați, nenorociților! Și *ÎNCĂRCARE!* '

În timp ce el și Fist Rythe Bude își conduceau monturile în jos pe pantă, Ganoes Paran se apropie de ea. — În flancul ăla, lasă sudul în pace!

'Da domnule!'

— Căutați orice sânge amestecat.

Privirea pe care i-a aruncat era veninoasă. — O, chiar, domnule?

În spatele lor, pământul se cutremură în timp ce Gazda a tunat pe panta.

„Pumnul înalt! Dacă îi dărâmăm pe comandanții! Milă?'

Se uită cu privirea înainte, îndepărtându-și montura de femeie, îndreptându-se spre apartamentele neocupate dintre luptători și necombatanți. — Astăzi, Pumn, nu cunosc cuvântul!

Dar știa că se va răzgândi. Blestemat de moliciune. *Am primit totul. Nu i-am lăsat nimic pentru Tavore, sora mea de fier rece ca gheața. Ar fi trebuit să-l împărțim. Ca monedele. Doamne, atâtea lucruri ar fi trebuit să le facem. Acum este prea târziu? Ea trăiește?*

Soră, trăiești?

High Watered Melest, încă zdruncinat de moartea Purilor, se întoarse la strigătele de șoc și consternare dinspre Kolansii de pe flancul drept și ochii i s-au mărit când a văzut o altă armată străină revărsând de pe dealuri. Chiar și în timp ce privea, ei s-au izbit de infanterie grea - și acești atacatori erau la fel de puternic blindați și, cu greutatea încărcăturii în coborâre în spatele lor, au spulberat aripa cu forța unei avalanșe.

Urlând de furie, el s-a împins înapoi printre rânduri – avea nevoie de unul dintre caii Pure, pentru a ajunge la un punct de vedere mai înalt. Ei încă țineau centrul și comandau pe deplin partea de sud a câmpului. Victoria era încă posibilă.

Și l-ar câștiga.

În mintea lui, atrăgând cât mai multă putere de la Akhrast Korvalain, el și-a îndemnat soldații la o frenezie de luptă.

' *Omoara-i! Toți aceștia care ne-au sfidat atât de mult în această zi — distrugeți-i!* '

Calul său rămas sub el, începând să țese, Paran a înjurat și a încetinit fiara. Băgădui în geanta din stânga lui, scoase un cartonaș lăcuit. S-a uitat la călărețul singuratic pictat pe ea. 'Mathok! Știu că mă auzi! Sunt pe cale să-ți deschid poarta. Dar ascultă! Vino la taxă, înțelegi? Ai vrut o luptă blestemată de pisări de sânge cu Hood-ball, iar acum ți-o dau!

Paran își dădu din nou calul înainte, împingând biata fiară în galop. Și-a fixat ochii pe locul unde avea să deschidă poarta, apoi s-a ridicat în etrieri. — Iată, i-a spus el cardului, apoi a aruncat-o.

Cartea a ieșit, la nivel ca o ceartă dintr-o arbaletă, atât de repede încât s-a încețoșat când a tăiat aerul.

Sub Paran, calul lui s-a împiedicat. Apoi s-a prăbușit.

S-a aruncat liber, a lovit puternic, s-a rostogolit și a rămas nemișcat.

Ruthan Gudd s-a luptat să sfideze învăluirea, dar chiar și cu această brută necunoscută de soldat care luptă alături de el nu a putut împiedica sutele de Kolansii să se rotească, cu mult dincolo de atingerea săbiilor lor.

În spatele lui, a simțit un val brusc rupând printre obișnuiți, împingând pe toți cu un pas înainte. Întorcându-se, Ruthan s-a străduit să vadă cauza – dar praful umplea aerul și tot ce putea vedea era masa zguduită a Malazanilor, care acum se destrămase, se revarsă, ca și cum ar fi încercat să atace într-o febră furioasă – dar înaintea acestora soldati nu erau Kolansii.

Sunt sparte. Ei sunt in sfarsit -

Tunetul l-a învârtit și a privit, neîncrezător, în timp ce mii de războinici ieșeau de pe o poartă enormă - dar nu, această lacrimă zdrențuită din țesătura lumii nu merita un titlu atât de înalt. Era uriaș, deschis spre un vânt urlator – și era la doar treizeci de pași de primele rânduri ale inamicului.

Călăreții purtau lănci, cu monturile puternic blindate pe piept și pe gât. Au lovit masa dezordonată a infanteriei grele - nu fusese timp să se rotească, nici timp să tragă scuturile în jurul valorii - și contuzia acelui impact se cutremură prin Kolansii. Aripa s-a despărțit, s-a rupt - și dintr-o dată toată coeziunea s-a pierdut, iar războinicii cai făceau măcel din toate părțile.

Infanteristul obișnuit de lângă el se împiedică atunci, rezemat cu putere de șoldul lui Ruthan Gudd. Surprins, se uită în jos și îl văzu pe bărbat apăsându-și fruntea de partea învelită de gheață.

Ochii închiși, Kanese icnâit respira: „Dumnezeu de jos, asta se simte bine".

Lostara Yil l-a văzut pe adjunctul Tavore îndepărtându-se din rânduri. Presiunea dispăruse – inamicul avea de-a face cu alți inamici, iar acești inamici îi alungau înapoi, departe de Bonehunters. Se uită după Tavore.

Adjunctul abia era de recunoscut. Acoperită de sânge și sânge, cu cârma smulsă, părul pătat de roșu, se clătină în senin. Zece pași smucitori, aproape maniacești, cu sabia încă în mână, dar întinsă într-o parte, de parcă brațul ar fi uitat cum să se relaxeze.

Lostara s-a eliberat din rânduri, s-a mișcat după ea – dar o mână a apucat-o, a târât-o înapoi, iar vocea lui Henar era aproape de urechea ei.

'Fara iubire. Las-o. Doar... las-o.

Pașii ei s-au scurs, și-au pierdut tot avântul și apoi a rămas în picioare, singură, cu spatele la armată. Sunetele bătăliei păreau să dispară, ca și cum draperiile groase și grele ar fi fost trase în fiecare parte a lumii, închidend fiecare scenă, fiecare vârtej de mișcare și praf.

Era singură.

Sabia, încă întinsă atât de stânjenit, iar capul ei se înclină încet înapoi, pentru a-și ridica fața spre cer.

Ochii erau ațintiți asupra ei acum, dar ea nu i-a văzut.

Gura lui Tavore se deschise, iar strigătul de angoasă care se smulse din el nu ținea nimic uman.

A sunat peste câmpul de luptă. A trecut pe lângă vânătorii de oase care asistau, a întins mâna și a mângâiat nenumărate cadavre. S-a luptat cu praful, ridicându-se pentru a dispărea în nuanța verde grozavă a luminii care se stingea cerului.

Când vocea ei a cedat, toți au putut vedea acel strigăt continuând în contorsionarea întinsă a feței ei. Tăcută acum, ea nu a dat nimic cerului și în acel nimic, era totul.

Pe jumătate uluit de căderea de pe cal, Paran se clătina spre ea. Acel sunet nu venise de la sora lui. Prea groaznic, prea devastat, prea brutal și, totuși, îl târa spre ea, de parcă ar fi fost prins de un curent năvalnic.

În stânga lui, câteva sute de Bonehunters încă în viață, nemișcați, incapabili nici măcar să se aplece sau să se așeze la pământ. S-au uitat la sora lui și el nu a putut înțelege sensul lor, ceea ce mai doreau de la ea.

Nu este suficient? Această slăbiciune, dezlănțuită atât de crud, atât de înfiorător, de la ea?

Nu este niciodată suficient?

Eu nu — nu înțeleg ce vrei de la ea! Ce mai aștepți?

Prin barele grilajului de fier al cârmei lui, ea era direct în față, prizonieră încă.

Cineva se repezi spre ea. Un alt dusman. Nici măcar nu putea deschide ochii, nu se putea întoarce să-l întâlnească. Încă o moarte părea prea mare, dar știa ce așteaptă în ea. Această nevoie. Această nevoie... *de a termina* .

Nu mă ataca. Vă rog. Cineva să-l oprească. Te rog .

îl voi omorî .

L-a auzit sosind și s-a lăsat ghemuită, învârtindu-se, cu ochii deschizându-se – o cârmă grea, un corp blindat care se aruncă spre ea.

Lama ei era neclară.

El a prins-o de încheietura mâinii, a fost legănat înapoi de forța leagănului.

A tras-o aproape în timp ce se zbătea.

Bâjbâi la cureaua cârmei.

'Tavore! Stop! Sunt eu — sunt Ganoes!

Cârma s-a îndepărtat, i-a lăsat mâna să lovească pe pământ - ea se uită la el, neîncrezătoare, apoi, în fața ei, totul s-a spulberat.

'Am pierdut-o! Oh, Ganoes, *am pierdut-o* !

În timp ce se prăbuși în brațele lui, fragilă ca un copil, Ganoes o ținea strâns. O mână pe spatele capului ei plin de transpirație, cu fața ei însângerată acum lipită de umărul lui în timp ce ea se prăbuși, el se trezi căzând în genunchi, luând-o în el.

Și când și-a ridicat privirea, spre acei vânători de oase, a văzut că tot ceea ce așteptau ei găsiseră acum.

Ca el, ca ea, se așezau, în genunchi. Ei... se predau.

La orice a rămas înăuntrul lor.

Înăbușită de umărul lui, printre suspinele ei, ea îi spunea numele. Din nou si din nou.

Într-o parte îndepărtată a câmpului, în timp ce Melest cu apă înaltă își învârtea calul Jhag, căutând să fugă, lancea lui Mathok l-a luat în cap.

Și bătălia finală a Infanteriei Regulare Bonehunter a fost încheiată.

'Caporal! Treci la femeile alea grase!

— Mort, sergent!

— Atunci celălalt, la naiba!

— Ambii caporali sunt morți – ți-am spus!

Blestemând, Hellian a ocolit un atacator care se aruncă, și-a înfipt genunchiul în maxilarul bărbatului. Capul se răsti în sus și corpul de sub el s-a lăsat. Ea l-a înjunghiat în gât și apoi s-a întors să se uite cu privirea la ultimul soldat al echipei ei. — Ei bine, la ce ești bun, la naiba? Care e numele tău?'

— Vacă proastă cu moartea creierului, eu sunt *Poate* ! Am fost cu tine de la început!'

— Și încă ești aici, doar norocul meu. Voi ține piesa asta - du-te și găsește pe cineva care să scrie acele două balene. Majoritatea acei Bridgeburneri sunt morți.

Înjurând, poate s-a mutat.

Hellian își luă o clipă să se usuce sudoarea și sângele din palmă, apoi își ridică din nou sabia. Unde era Urb? Dacă prostul acela ar fi murit, l-ar ucide. *Nu, nu este corect. Nu contează* .

Dedesubt, ea a văzut mai multe capete cu coifă zvâcnind în vedere pe panta îngustă și întortocheată.

Haide atunci. Unul dintre voi trebuie să aibă un balon. Ceva, de dragul lui Hood. Vezi ce se întâmplă când sunt treaz?

Corabb l-a auzit pe Maybe strigând în spatele lui și s-a întors – a văzut arme fulgerând, soldați Kolansii revărsându-se pe vârf. Pușcașii marini coborau de jur împrejur. Poate — Mulvan Dreader, Ruffle, Honey — „Breach! țipă el. — Încălcare!

Și apoi fugea.

Poate că s-a împiedicat, înjunghiat printr-un vițel, cedându-se pentru a lovituri împotriva scutului său. Corabb a văzut-o pe Ruffle împingându-se pe mâini și pe genunchi, dar apoi un topor a coborât, rupându-i craniul. S-a căzut înapoi, moale ca o păpușă de cârpă.

Acum putea vedea breșa. Cei doi sergenți Bridgeburner coborâseră amândoi în vârful potecii pe care o apăraseră.

Corabb a sărit peste zeul înlănțuit.

Fețele lui Kolansii s-au întors spre el – și apoi a fost printre ei, cu sabia cântând. Scutul i-a fost rupt de pe brațul stâng de o lamă de topor. Un punct cam adânc în partea lui. Urlând, el a tăiat un umăr, tăind lanțul, zalele împrăștiate, apoi a împins un alt bărbat în genunchi pe leagănul din spate.

Un mormăit greu de la cineva din dreapta lui – Nasul Scurt sosise, lovindu-i scutul pe doi inamici, trimițându-i pe amândoi la pământ. Adunase un topor Kolansii și acum o folosea pentru a trimite soldații uluiți.

Mai mulți inamici i-au repezit.

Zeul schilodit a putut să-și întoarcă capul, a fost martor la apărarea sălbatică și disperată de acești doi Malazani. A văzut inamicul alungat înapoi într-o clipă, apoi împingându-se mai aproape în următoarea. Transpirația unuia dintre protectorii lui îi stropise fața când bărbatul navigase peste el, iar acele picături curgeau acum în picurături, lăsând urme care se simțeau reci ca lacrimile.

Se părea că nu vor exista întăriri pentru această modestă angajament - inamicul era asupra lor din toate părțile. În cele din urmă ajunseseră în vizorul trupului său înlănțuit – și acum Forkrul Assail înțelegea scopul din spatele tuturor acestor lucruri. Zeul schilodit putea simți foamea Asalului.

Sunt aproape toți aici, în punga asta de piele. Și rămân în lanțuri .

Mă poate răni. El se poate hrăni cu puterea mea pentru tot timpul - și nimeni nu l-ar putea provoca. El va dezlănțui otrava mea asupra lumii .

Malazanul cu vârful tăiat al nasului se clătină, străpuns de o sabie, apoi altul. Abia ca apoi să se îndrepte, securea lui izbind. Corpurile s-au clatinat, s-au răsturnat în vâltoare de sânge. S-a împiedicat înainte, iar Zeul Infirmă i-a văzut fața de profil – și a văzut zâmbetul omului când a căzut primul cu fața la pământ.

Lăsând doar un apărător, împovărat acum de trei Kolansii, cu un al patrulea și al cincilea soldat apărând din spatele lor.

Marinul lui singuratic și voinic a tăiat unul cu lama lui cântătoare. Și apoi altul - schilodit de o coapsă tăiată până la os.

Toporul care a prins marinarul era legănat din partea scutului - dar Malazanul nu ținea scut, nu putea bloca leagănul. I-a tăiat umărul stâng, tăind brațul. Sânge pulverizat, bărbatul a făcut un pas înapoi, cu

trunchiul ținut înclinat într-o parte, dezechilibrat. Un al doilea leagăn i-a tăiat jumătatea gâtului.

Cumva, marinarul a găsit puterea de a-și înfige vârful sabiei în gâtul ucigașului, vârful izbucnind sub spatele craniului. Împingerea l-a răsturnat înainte, în brațele muribundului. Au căzut ca una.

Chiar și în timp ce cei doi Kolansii rămași se îndreptau spre Zeul Infirm, cu armele ridicându-se, certuri au fulgerat în aer, i-au doborât pe ambii bărbați.

Zeul a auzit zgârieturile și zgomotul cizmelor, apoi cineva a aterizat și a alunecat împotriva lui, iar el și-a întors capul către salvatorul îngenunchiat, și-a ridicat privirea în ochii Căpitanului Lăutar.

— Au ajuns la tine, Doamne?

Zeul Infirmă clătină din cap. — Căpitane, soldații tăi...

De parcă numai cuvântul l-ar fi rănit, Fiddler își întoarse privirea, apoi se ridică din nou în picioare, dând înapoi gheara de pe arbalete, cu ochii ațintiți asupra breșei. Ochii aceia s-au marit apoi. — Gardă! țipă el.

Hedge a căzut împotriva trupurilor sparte ale lui Sweetlard și Rumjugs. Pârea de sub locul unde se luptaseră cele două femei era plină de cadavre – dar dincolo de ele putea vedea mai mulți soldați Kolansii, târând drumul liber. Ar fi terminat în câteva clipe.

Prea multe. La naiba .

De cât timp se luptaseră? Habar n-avea. Câte valuri de atacuri? Păreau sute, dar asta nu era posibil – încă mai aveau lumina zilei deasupra lor. Murind lumina zilei, da, dar tot...

Privind masa inamicului de dedesubt, un inamic care se apropia din ce în ce mai mult, el trase în jurul ghiozdanului pe care-l adunase din mormanul de unelte, aproape de picioarele Zeului Infirm. A scos înjurătorul. *Păstrați întotdeauna unul. Întotdeauna* .

Jurământul lui Sapper. Dacă te duci, ia-i pe nenorociți cu tine .

A ridicat-o sus.

În spatele lui îl auzi pe Fiddler strigându-i numele.

Ah, la dracu. Scuze, Fid .

Hedge s-a aruncat pe potecă, grăbindu-se gloata din Kolansii.

Și apoi a auzit pe cineva în spatele lui și s-a învârtit. — Lăutar, la naiba! Nu! Întoarce-te!'

În schimb, prietenul lui l-a abordat. Amândoi au căzut, înjurătorul zburând din mâna lui Hedge.

Niciunul dintre bărbați nu s-a lăsat să se adăpostească, ci s-a întors pentru a vedea muniția luându-și pe îndelete calea curbată până la presa de soldați – și toate acele cârme de fier zdruncinate.

A lovit una dintre acele cârme curată ca o nucă de cocos care cade dintr-un copac.

Se deschide pentru a vărsa pudră de carmin insensibil.

Cei doi sapatori s-au uitat unul la celălalt, cu fețele la distanță de abia o mână, și la unison au strigat: „Dud!

Și apoi un Malazan s-a trântit lângă ei într-un zgomot de armură – un bărbat, dacă nu mai scund decât Reliko, totuși palid și subțire, cu urechile ieșind din capul îngust. Le-a înfruntat și le-a oferit un zâmbet galben, cu dinți strânși. — V-am dat cu spatele, domnilor. Treci cu wi'yee acum!'

Fiddler se uită la bărbat. — Pe numele lui Hood, cine ești?

Soldatul îi aruncă o privire rănită. — Sunt Nefarias Bredd, domnule! Cine altcineva aș fi? Acum, întoarce-te acolo sus... O să acopăr, da?

Fiddler se întoarse și îl târă pe Hedge înapoi în picioare, trăgându-l pe potecă. În timp ce au mers până la margine, mâinile s-au întins în jos și i-au târât în sus. Fețele marinelor care îi înconjurau acum – Tarr, Bottle, Smiles și Koryk – erau cele mai palide pe care le văzuse vreodată. Deadsmell a sosit și a căzut în genunchi lângă corpurile culcate ale lui Rumjugs și Sweetlard, și-a ridicat privirea și i-a mormăit ceva lui Tarr.

Dând din cap, sergentul Tarr îi împinse pe Hedge și pe Fiddler de pe margine. — Am rezolvat această breșă, domnilor.

Fiddler îl apucă de brațul lui Hedge, îl smuci în timp ce îl târa departe.

'Fid-'

— Taci dracului! S-a rotunjit pe Hedge. — Te-ai gândit să faci totul din nou?

— Părea că am terminat!

„Nu am terminat niciodată, la naiba! I-am dus înapoi din nou - mă auzi? Se retrag – i-am condus din *nou înapoi* !

Picioarele lui Hedge s-au simțit brusc apoase sub el. Se așeză brusc. În jurul lor se instala întunericul. Ascultă respirații icnătoare, înjurături, tuse zdrențuită. Privindu-se în jur, văzu că ceilalți în vizor erau și ei jos pe pământ, prea obosiți pentru ceva mai mult. Capetele au căzut pe spate, ochii închiși. Oftat îi era o râpă. — Doamne, câți soldați ți-au mai rămas, Fid?

Bărbatul stătea acum întins lângă el, cu spatele sprijinit de o piatră înclinată. — Poate douăzeci. Tu?'

Un fior îl cuprinse pe Hedge și își întoarse privirea. — Sergenții au fost ultimii dintre ei.

— Nu sunt morți.

'Ce?'

— Taie-te, da. Dar doar inconștient. Deadsmell se pare că era o prosternare la căldură.

„Căldură- Zei de jos, le-am spus să bea tot ce au!

— Sunt femei mari, Hedge.

— Ultimii mei Bridgeburners.

— Da, Hedge, ultimii tăi Bridgeburners.

Hedge și-a deschis ochii și s-a uitat la prietenul său – dar ochii lui Fid au rămas închiși, cu fața către cerul întunecat. 'Într-adevăr? Ce ai spus?'
'Într-adevăr.'
Hedge se lăsă înapoi. — Crezi că îi putem opri din nou?
'Bineînțeles că putem. Ascultă, nu ascunzi un alt înjurător, nu-i așa?
'Nu. Hood ia-mă, l-am purtat pe aia de totdeauna. Și în tot acest timp, a fost o prostie!'
Fețe pluteau în spatele ochilor lui Fiddler. Liniți în moarte, când atâtea amintiri ale fiecăruia le-au dat atât de multă viață, dar acea viață era prinsă acum, în propria minte a lui Fiddler. Și acolo aveau să rămână, când deschizându-și ochii – ceea ce nu era încă pregătit să facă – ar vedea doar acea liniște, golul.
Știa în ce lume voia să trăiască. Dar oamenii nu aveau de ales, nu-i așa? Nu decât dacă au ucis mai întâi scânteia din interiorul lor. Cu băutură, cu uitarea fumului dulce, dar acelea erau vise false și făceau batjocură pe cei pierduți cu adevărat - pe cei ale căror vieți trecuseră.
În jurul lui, înghițiturile disperate de respirație se stingeau, gemetele cădeau pe măsură ce rănile erau legate. Puțini soldați aveau puterea să se miște și știa că acum erau așezați așa cum era el, aici, lângă această piatră. Prea obosit ca să te miști.
Din pârtie din toate părțile, strigătele și gemetele joase ale Kolansiilor răniți se ridicau, blânde și dezlegate, părăsite. Malazanii omorâseră sute, răniseră și mai mulți și totuși atacatorii nu s-ar fi cedat, de parcă acest deal ar fi devenit insula singură într-o lume a mărilor în creștere.
Dar nu este asta .
Este doar locul pe care l-am ales. A face ceea ce este corect .
Dar atunci, poate că doar asta dă motive să ne doboare, să ne distrugă .
Hedge tăcea lângă el, dar nu dormea – dacă ar fi fost, sforăiturile lui i-ar fi alungat pe toți din acest loc, inclusiv pe Dumnezeul schilod, lanțurile să fie naibii. Și din armata care îi înconjura încă, jos, la pământul de jos, nimic mai mult decât un mormăit îmbufnat de sunet – soldați care se odihneau, verificând armele și armurile. Pregătesc pentru următorul asalt.
Ultimul asalt .
Douăzeci de soldați nu pot opri o armată .
Chiar și acești soldați .
Cineva a tușit în apropiere, dintr-o grămadă de pietre, apoi a vorbit. — Deci, pentru cine luptăm din nou?
Fiddler nu a putut plasa vocea.
Nici cel care a răspuns: „Toată lumea”.
O pauză lungă și apoi: „Nu e de mirare că pierdem”.

Șase, o duzină de bătăi ale inimii, înainte ca cineva să pufni. A urmat un hohot de râs, apoi altcineva a izbucnit într-un urlet de veselie – și dintr-o dată, din locurile întunecate dintre stâncile acestei tumule, râsetele au înflorit, s-au rostogolit, au sărit și au ecou.

Fiddler își simți gura trosnind într-un rânjet, apoi lătră în râs, apoi altul. Și atunci pur și simplu nu s-a putut opri, durerea i-a strâns partea. Lângă el, Hedge deveni brusc isteric, răsucindu-se și ghemuindu-se în timp ce râsetele se revărsau din el.

Lacrimi în ochii lui Fiddler – ștergându-i frenetic – dar râsetele au continuat.

Și pe.

Zâmbete s-au uitat la ceilalți din echipa ei, i-a văzut dublandu-se, a văzut fețe înroșite și lacrimi curgând. Sticla. Koryk. Chiar și Tarr. Și Smiles... a zâmbit.

Când colegii ei de echipă au văzut asta, au avut convulsii ca și cum ar fi fost înjunghiați în intestine.

Întins într-o crăpătură între două pietre la o treime din drum în josul versantului, pe jumătate îngropat sub cadavrele Kolansii, și simțind că sângele se scurgea din rănile adânci și mortale din piept, Cuttle auzi acel râs.

Și în mintea lui s-a întors, și înapoi. Copilărie. Bătăliile pe care le-au purtat, redutele falnice pe care le-au apărat, zilele însorite de praf și bastoane pentru săbii și alergând încoace și încolo, unde timpul nu era decât o lume fără orizont - și zilele nu se închideau niciodată și fiecare piatră se simțea perfectă în palma mâinii și când sosea o vânătaie sau o tăietură se deschidea roșu, de ce trebuia doar să alerge la mama sau mama lui, iar ei îi luau șocul și indignarea și făceau totul să pară mai puțin important - și atunci acea tulburare ar fi plecat, plutind în vremea de dinainte, iar în față era doar soarele și strălucirea de a nu crește niciodată.

Pietrelor, sudoarei și sângelui de aici, în ultimul său loc de odihnă, Cuttle a zâmbit, apoi le-a șoptit în minte: *Ar fi trebuit să ne vedeți ultimele poziții. Erau ceva* .

Erau ceva .

Întuneric, apoi luminozitate - strălucire ca o zi de vară fără sfârșit. S-a dus acolo, fără o singură privire înapoi.

Întins sub greutatea lanțurilor, Dumnezeul Infirm, care ascultase, auzi acum. Emoții de mult uitate, pe jumătate neîncrezute se ridicau prin el, feroce și strălucitoare. A tras aer în piept, simțindu-și gâtul strâns. *Îmi voi aminti asta. Voi pune suluri și voi arde peste ele numele acestor Căzuți. Voi face din această lucrare un volum sfânt și nu va fi nevoie de alta* .

Îi auzi! Sunt omenire desfășurată, așezată pentru ca toți să le vadă – dacă cineva ar îndrăzni să se uite!

Va fi o Carte și va fi scrisă de mâna mea. Roati si cautati chipurile a o mie de zei! Nimeni nu poate face ce pot eu! Nimeni nu poate da glas acestei creații sfinte!

Dar aceasta nu este o bravada. Pentru aceasta, Cartea mea a Căzuților, singurul zeu demn de povestit este cel schilod. Cel spart. Și nu a fost întotdeauna așa?

Nu mi-am ascuns niciodată rănile .

Nu mi-am deghizat niciodată visele .

Și nu mi-am pierdut niciodată drumul .

Și numai cei căzuți se pot ridica din nou .

A ascultat râsetele și, deodată, greutatea acelor lanțuri a fost ca un nimic. *Nimic* .

— Au reînviat... Fratele Grave se opri. Se întoarse, se îndreptă spre dealul întunecat.

Alături de el, ochii lui High Watered Haggraf s-au mărit încet - și din toate părțile soldații Kolansii se uitau în sus la tumulă, cu armele din mâinile lor căzute. Mai mult de câțiva au făcut un pas înapoi.

În timp ce râsetele se răsfrângeau asupra lor tuturor.

Când fratele Grave a împins cu asprime printre soldați, marșând către poalele dealului presărate de cadavre, Haggraf a urmat.

Purul se opri la cinci pași dincolo de rândurile dezordonate și se uită în sus. Îi aruncă lui Haggraf o privire întinsă de neîncredere. — Cine sunt acești străini?

The High Watered nu putea decât să scuture din cap, o singură mișcare.

Chipul fratelui Grave s-a întunecat. „Au mai rămas doar o mână – nu va mai fi nicio retragere de data asta, mă înțelegi? Fara retragere! Vreau să le tăiați pe toate!

'Da domnule.'

Forkrul Assail s-a uitat la soldați. „Formați-vă, toți! Pregătește-te să avansezi!

Deodată, de pe deal, tăcere de moarte.

Fratele Grave a zâmbit. 'Auzi asta? Ei știu că s-a terminat!

Un șuierat slab în aer, apoi Haggraf mormăi de durere, clătinându-se într-o parte – o săgeată înfiptă prin umărul său stâng.

Fratele Grave se întoarse spre el, se uită cu privirea.

Strângând dinții, Haggraf smulse vârful de fier de pe umăr, aproape prăbușindu-se din cauza izbucnirii agoniei în timp ce sângele curgea în jos. Privind în jos, la așchia strălucitoare de lemn din mână, văzu că era Kolansii.

Mârâind, fratele Grave s-a întors și și-a forțat drumul înapoi prin presa de soldați. El s-ar alătura acestui asalt - își va călăre calul Jhag până în vârf, doborând fiecare prost care îndrăznește să-i stea în cale.

În mintea lui, pătrunzând din soldații din jurul lui, putea auzi șoapte de spaimă și frică, iar sub acea amărăciune palpabilă mai era

ceva – ceva care și-a forțat drum prin comanda lui totală asupra trupurilor lor, a voinței lor.

Aceștia erau veterani înrăiți, unul și toți. Prin mâinile lor, ei făcuseră măcel, asupra dușmanilor înarmați și neînarmați, la comanda Forkrul Assail. Erau sclavi de ani de zile. Și totuși, ca un curent negru sub piatra voinței sale, fratele Grave a simțit emoții care nu aveau nimic de-a face cu dorința de a distruge inamicul care li se opune acum.

Erau în... *uimire* .

Însuși ideea l-a înfuriat.

' *Tăcere! Sunt muritori! Nu au inteligența să accepte inevitabilul! Te vei lupta cu ei, îi vei doborî, pe fiecare dintre ei!* Văzându-i ofilindu-se înaintea poruncii lui, un val de satisfacție a trecut prin el și a mers mai departe.

— Și-l voi pretinde pe Dumnezeul Infirm, șuieră el pe sub răsuflare, împingându-se în cele din urmă de trupe, îndreptându-se spre calul său șoiat. — Îl voi răni și Akhrast Korvalain va renaște și atunci nimeni nu mi se va putea opune. Nici unul!'

Mișcarea spre stânga îi atrase atenția. Se opri, miji ochii în întunericul verde.

Cineva mergea spre el prin câmpie.

Ce acum?

La patruzeci de pași a văzut silueta ridicând brațele.

Vrăjitoria care a izbucnit din el era un val orbitor, coruscat, de argint ca inima fulgerului. A sfâșiat pământul dintre ei, a lovit o margine a rândurilor Kolansii și i-a șters.

Urlând ca răspuns, fratele Grave și-a ridicat mâinile cu o clipă înainte ca magia să lovească.

A fost aruncat cu spatele prin aer, doar pentru a se izbi de ceva neînduplecat – ceva care a scos un mormăit de animal.

Strength a fugit de fratele Grave. Se uită în jos, se uită la două lame lungi care ieșeau din piept. Fiecare cuțit îi străpunsese una dintre inimi.

Apoi o voce joasă a bubuit aproape de o ureche. — Complimente ale lui Kalam Mekhar.

Asasinul a lăsat corpul să se lade, să-și alunece cuțitele lungi. Apoi s-a întors și s-a tăiat prin frânghie, hohotind calul. S-a mutat în sus lângă capul fiarei. — Urăsc caii, știi. Dar de data asta ar fi bine să fugi – nici măcar *ție* nu o să-ți placă ceea ce urmează. Se dădu înapoi, plesni pe crupa animalului.

Calul Jhag, alb ca osul, a sărit, încercând o lovitură pe care Kalam abia reuși să o evite. Se uită cu privirea după ea, apoi se întoarse spre soldații Kolansii -

— la timp pentru a vedea un alt val de ciocan de vrăjitorie brutal al lui Quick Ben în presa de trupe, dărâmând sute. Restul împrăștiați.

Și Înaltul Mag striga, alergând acum. — Prin gol, Kalam! Grabă! Du-te la tumul aia! Fugi, la naiba!

Mârâind, asasinul înainta greoi. *Urăsc caii, da, dar urăsc și mai mult să alerg. Ar trebui să călăresc pe blestemul asta - atunci ar fi ușor. Mai bine, nu ar fi trebuit niciodată să-l lăsăm pe celălalt să plece. Quick se face moale cu mine* .

Un ofițer Kolansii cu sânge Assail în el i-a pășit în cale, strângându-l de umărul rănit.

Kalam i-a tăiat capul bărbatului cu o mișcare de foarfecă a cuțitelor lui lungi, a doborât corpul fără cap într-o parte și a continuat. Știa acel ton de la Quick Ben. *Fugi ca o gazelă blestemata, Kalam!*

În schimb, a alergat ca un urs.

Cu noroc, asta ar fi destul de rapid.

Hedge cunoștea acel sunet, recunoscu acel fulger de foc magic orbitor. Se ridică, târându-l pe Fiddler în picioare. — Repede Ben! Lăutarul... sunt aici!

Pe toate părțile, ultimii câțiva pușcași marini se ridicau, cu armele atârnate, cu fețele umplute de neîncredere.

Hedge arătă. 'Acolo! Aș cunoaște scuza aceea slăbită pentru un bărbat oriunde! Și acolo... acesta este Kalam!

— Au spart Kolansii, spuse Fiddler. — De ce aleargă?

În timp ce Hedge se întoarse - de parcă ar fi vrut să strige pușcarilor marini - mâna i se strânse brusc de brațul lui Fiddler, iar căpitanul se întoarse.

S-a uitat spre cer.

' *Zei de jos!* '

Ea a fost găsitoarea căilor. Existau căi prin lumile pe care numai ea le-a parcurs. Dar acum, în timp ce își forța voința să treacă prin vălul warren, putea simți presiunea în spatele ei – o nevoie care părea fără răspuns.

Instinctul o dusese atât de departe, iar lumea de dincolo îi era necunoscută.

Cursul meu a fost adevărat? Sau nimic altceva decât o minciună pe care mi-am șoptit-o, iar și iar, de parcă universul s-ar apleca în fața voinței mele?

I-am promis atât de multe domnului meu .

L-am condus acasă, l-am condus la tronul strămoșilor săi .

Am promis răspunsuri. Pentru toate scopurile ascunse din spatele a tot ceea ce făcuse tatăl său. I-am promis un sens pentru toate acestea .

Și i-am promis pace .

Ea a ieșit într-o zi de moarte, a călcat iarbă fără viață sub picioarele ei îmbrăcate în mocasin. Iar cerul de deasupra era înnebunit de comete de smarald, lumina uimindu-i ochii cu virulența ei. Păreau suficient de aproape pentru a fi atingă, iar în ploaia care cădea a acelei lumini ea auzi voci.

Dar o clipă mai târziu acele arcuri actinice nu erau singure în ceruri. Umbre vaste rupeau urme zdrențuite prin strălucirea verde,

venind din dreapta ei cu furia norilor de furtună care se ciocnesc. Sângele și sângele au împrăștiat pământul în jurul ei ca grindina.

S-a învârtit în acea direcție, iar respirația i-a scăpat în grabă Apsal'ara.

O morțină a luat pământul, mai repede decât orice incendiu de pădure – iar deasupra lui era un dragon, îngrozitor de imens, atacat din toate părțile de rudele mai mici.

Korabas!

Ea a văzut partea din față a acelei răni năvălindu-se spre ea.

Ea s-a întors și a fugit. A ajuns cu disperare după warrens, dar nimic nu sa trezit - totul era distrus. Fiecare cale, fiecare poartă. Nenumăratele focuri ale vieții erau stinse, zdrobite ca un jar pe moarte.

Ce am facut?

Ei urmăresc - au avut încredere în mine! Domnul meu și adepții săi vin - asta nu se poate opri, dar vor ajunge într-un tărâm pe care nu îl pot părăsi .

Unde zboară Korabas, acolo va fi T'iam!

Ce am facut?

Deodată, în depărtare, sigur ca un zori de temut, ruptura pe care ea o făcuse s-a deschis larg și cinci dragoni au plecat, cu umbrele lor uriașe năvălindu-se spre ea. Patru erau negri ca onixul, al cincilea de culoarea purpurie a sângelui.

Desra. Skintick. Korlat. Silanah. Nimander.

Și așteptându-i, pe cerurile de deasupra acestei lumi, între pământ și cerurile de foc, văzduhul s-a învălmășit cu rudele lor. Și Korabas.

La razboi.

Ea și-a văzut stăpânul și adepții săi atrași în acel vârtej – toți pierduți, furați de ceea ce urma.

Unde zboară Korabas, acolo va fi T'iam .

Și zeița Eleintului începuse să se manifeste.

Panicat, plângând, Apsal'ara începu din nou să alerge, iar acolo, în depărtare, făcu semn unui deal înghesuit de stânci și bolovani, iar pe acel deal erau siluete.

În timp ce Fiddler se întoarse cu fața spre vest, se trezi uitându-se la cel mai masiv dragon pe care îl văzuse vreodată. Hrănit de zeci de dragoni mai mici, aparent fâșii în bucăți, lucra direct pentru ei.

Se învârti — sabia Adjunctului sângera acum o lumină aramie, pătată de rugină, tremurând vizibil acolo unde a fost înfiptată în pământ. *Oh nu. Suntem cu toții morți* .

Pământul de sub Dragonul Otataral era ofilit, se prăbușise în praf și crăpa, lut gol. Devastarea s-a extins ca o inundație peste câmpie.

Sabia nu era de ajuns. Toți știam asta. Când am stat aici - ea, eu, preotul ...

Preotul!

S-a învârtit.

În acel moment, Quick Ben ajunse pe creastă. — Nimeni nu pleacă din tumulă! Stai în ring!

Inelul? — Zei de jos. D'rek!'

Vrăjitorul l-a auzit și a aruncat un rânjet pe jumătate panicat. „Bine spus, Fid! Dar nu *zei de* jos. Doar unul.'

Kalam a apărut în spatele lui Quick Ben, spumat de sudoare și atât de răvășit încât a căzut în genunchi, cu fața întinsă de durere, în timp ce se străduia să-și tragă respirația.

Hedge i-a aruncat asasinului un od de apă. — Nu ești în formă, soldat.

Lăutarul și-a văzut pușcașii marini apropiindu-se - ochii lor erau ațintiți asupra dragonului care se apropia și a sutelor de alți dragoni, mai mici, care se aruncau asupra lui în valuri mortale. Când unii dintre ei au văzut peste, răspândindu-se și acum grăbindu-se mai aproape, au tresărit înapoi. Fiddler a înțeles bine acel gest. — Repede Ben! Ne poate proteja?

Vrăjitorul se încruntă spre el. 'Nu știi? Ea este aici, nu-i așa? De ce altfel ar fi aici? Apoi a avansat pe Fiddler. — Nu ai plănuit asta?

'Plan? Ce naiba de plan? replică el, nedorind să se clinteze. — Banaschar a spus ceva... zeul lui venea — să ofere protecție...

— Exact... stai, ce fel de protecție?

'Nu știu!'

Vinoza a lovit pământul de jos, i-a prins pe soldații Kolansii împrăștiați. S-au dezintegrat în valturi de praf.

Malazanii s-au aruncat la pământ, acoperindu-și capetele.

Lăutarul s-a uitat pur și simplu, în timp ce Dragonul Otataral a scos un strigăt teribil care părea să țină în el durerea și necazul unei lumi, veac peste vârstă - iar aripile sale zdrențuite, pocnind ca pânzele sfâșiate, tunau sălbatic în aer, când creatura se opri chiar deasupra tumulă. Rapid Ben l-a tras la pământ.

În apropiere, pământul s-a cutremurat când cadavrul unui dragon s-a izbit în el. O perdea de sânge a lovit versantul dealului.

Vrăjitorul se târă aproape. — Stai jos – ea se luptă. *Doamne, o omoară!* '

Întorcându-se pe pământ, Lăutarul se uită la Zeul Infirm. Ochii i se mariră.

Forjate de zei, lanțurile s-au spulberat ca gheața, zale explodând, aruncând cioburi într-o grindină vicioasă. Soldații au strigat, au tresărit. Zeul Infirmă a rămas întins pe pământ, nemișcat. A purtat această greutate atât de mult, încât se simțea incapabil să se miște.

Cu toate acestea, pieptul i s-a umplut de aer, constricția neînduplecată acum dispăruse. Eliberarea bruscă de durere l-a lăsat gol în interior. Tremurând i-a luat trupul și a întors capul.

Muritorii țipau, deși nu-i auzea. Îl priveau cu o nevoie disperată, dar el nu mai înțelegea ce doreau de la el. Și apoi, clipind, se uită în sus,

nu la balaurul care plutea și pe moarte, ci dincolo de el.

adoratorii mei. Copiii mei. le aud. Le aud apelurile .

Zeul Infirmit se ridică încet, uitându-se la mâinile lui stricate, la degetele neuniforme, la vârfurile unde ar fi trebuit să fie unghiile. Își studie pielea cu cicatrici, cusături, mușchii slăbiți de sub ea. *Acesta este al meu? Așa sunt eu?*

Ridicându-se în picioare, atenția i-a fost captată de sutele de dragoni care acum se întindeau spre sud. Se retraseră de Dragonul Otataral, iar acum începuseră să se zvârcolească, roiind unul împotriva celuilalt, formând stâlpi în spirală de solzi, aripi și carne de dragon, răsucindu-se deasupra unei mase mai solide. Forma se înălța spre cer, imposibil de uriaș, iar de la capetele turtite și alungite ale acelor stâlpi, sus deasupra tuturor, ochii s-au trezit brusc.

Un cuvânt a șoptit în mintea Zeului Infirmă – slab, dar totuși exprimat într-un urlet de groază.

T'iam .

Manifestarea. Trezirea pentru a ucide Dragonul Otataral.

Zeul Infirmă a văzut un om luptându-se mai aproape de locul în care stătea, ca împotriva unui vârtej. Fier în barbă, o față familiară pe care și-o amintea vag și, odată cu acea amintire, emoții vagi i se ridicau în gânduri. *Au fost sacrificii în această zi. Făcută pentru mine, de acești străini. Totuși... nu cer nimic. Nu pentru ei înșiși. Totuși, ce vor ei acum de la mine?*

eu sunt liber .

Îmi aud copiii .

Și totuși sunt prinși în ceruri. Dacă îi chem jos, toate vor fi distruse aici .

Au fost și alții, cândva — au căzut ca și mine, și atât de multe s-au stricat, atât de multe s-au pierdut. Îi văd încă, prinși în jad, modelați pentru a transmite un mesaj acestor creaturi muritoare – dar acel mesaj nu a fost niciodată înțeles, iar vocile au rămas pentru totdeauna prinse în interior .

Dacă îmi chem copiii jos, lumea aceasta se va sfârși în foc .

Întinzându-se, se uită rugător spre ceruri și își ridică mâna, de parcă ar fi putut zbura în ele.

Degetele neuniforme se încordau pe capetele mâinilor lui deformate, patetice ca aripile rupte.

Bărbosul a ajuns la el, iar acum, în sfârșit, Zeul Infirmă îi auzea cuvintele, le putea înțelege.

— Trebuie să o înlănțuiești! Lord! Ea vă va accepta lanțurile! Trebuie să — T'iam se manifestă! Ea va distruge totul!'

Zeul Infirmă și-a simțit fața răsucindu-se. — Să o înlănțuiești? Eu, care am cunoscut o veșnicie în lanțuri? Nu poți să-mi ceri asta!

— Înlănțuiește-o sau moare!

— Atunci moartea va fi eliberarea ei!

„Doamne, dacă ea moare, atunci murim cu toții! Te implor, înlănțuiește-o!

L-a studiat pe acest muritor. — Ea acceptă asta?

'Da! Și repede... D'rek moare sub noi.

„Dar puterea mea este străină – nu am niciun mijloc de a o lega de această lume, muritore”.

'Găsi o cale! Trebuie să!'

A fost eliberat. Ar putea merge din acest loc. El putea să-i părăsească pe acești muritori – nici măcar puterea mortală a Dragonului Otataral nu i-ar putea face rău. *Otataral, la urma urmei, nu este altceva decât crusta pe care o face această lume pentru a răspunde infecției. Și ce este acea infecție? De ce, eu sunt* .

Zeul Infirmă a privit de sus pe acest muritor. *El îngenunchează, așa cum îngenunchează toți muritorii frânți. Împotriva cruzimii acestei lumi și a fiecărei lumi, un muritor nu poate face altceva decât să îngenuncheze* .

Chiar înaintea unui zeu străin .

Și cum rămâne cu dragostea pe care o am? Poate că nu există nimic - dar nu, nu există dragoste străină .

Și-a închis ochii, și-a eliberat mintea în această lume.

Și i-a găsit așteptându-l.

Doi zei bătrâni, fiecare luând o mână – atingerile lor sfâșietor de blânde. Presiunea zdrobitoare din acest loc nivelase fiecare trăsătură, întunericul și nămolurile învolburându-se într-un dans neîncetat. Curenții năvăleau din toate părțile, dar nimeni nu putea trece prin ele - zeii îi țineau la distanță .

Nu, doar unul dintre acești bătrâni poseda acea putere și a fost numit Mael of the Seas .

L-au condus prin această câmpie, acest pat oceanic pierdut în lumina soarelui .

Acolo unde îngenunchea un alt muritor – dar numai sufletul lui a rămas, deși pentru moment a ocupat din nou trupul pe care îl abandonase cu mult timp în urmă: putrezit de putrezire, tatuaje-vârtej părând să curgă în curenții din forma goală. A îngenuncheat cu mâinile împinse în jos, îngropat adânc în nămol, ca și cum ar fi căutat o monedă pierdută, o comoară prețioasă, o amintire .

Când și-a ridicat privirea spre ei, Zeul Infirmă a văzut că era orb .

' *Cine este acesta?* a întrebat *muritorul* . ' *Cine este acesta, bătut atât de crunt în acest copac? Te rog, te implor - nu pot vedea. Vă rog spuneți-mi. Este el? A încercat să mă salveze. Nu se poate ajunge la asta. Nu poate!* '

Iar Zeul Bătrân, care nu era Mael of the Seas, a vorbit atunci . Heboric *, tu doar visezi, iar acest vis al tău nu este o conversație. Doar un monolog. În acest vis, Heboric Ghosthands, ești prins în capcană* .

Dar muritorul pe nume Heboric clătină din cap . ' *Nu înțelegi. Tot ce am atins am distrus. Prieteni. zeilor. Chiar și copilul — și eu am pierdut-o din cauza Vârtejului. Le-am pierdut pe toate* .

„ Heboric Ghosthands ”, a *spus Mael* , *„ veți umple acest ocean cu lacrimile voastre? Dacă credeți că această noțiune este nouă, știți asta: aceste ape au fost atât de pline... cu mult timp în urmă* .

Celălalt Dumnezeu Bătrân a spus : *„ Heboric, trebuie să te trezești din acest vis. Trebuie să vă eliberați mâinile - ei au așteptat acest moment de la insulă. Ei au atins și au luat Jadul și acum în voi locuiesc un milion de suflete pierdute - suflete aparținând acestui zeu străin. Și, de asemenea, mâinile tale l-au atins pe Otataral, invocatorul lui Korabas* .

Dar Heboric s-a scufundat înapoi, bâjbâind încă o dată în mâl . *„ Mi-am ucis zeul ”*.

„ Heboric ”, a *spus Mael of the Seas* , *„ chiar și zeii războiului se vor sătura de război. Se pare că numai muritorii nu o vor face. Nu conteaza. El te-a absolvit de orice vină. Sângele lui a adus viață pe pământuri moarte. El consideră că este un sacrificiu demn* .

„ Dar acel sacrificiu va eșua, Heboric ”, a *spus celălalt Zeu Bătrân* , *„ dacă nu te trezești din visul tău ”*.

' *Cine este pe copac?* '

— Heboric, nu este nimeni pe copac .

Ochii nevăzători se ridicară încă o dată . ' *Nimeni?* '

„ Să-ți vedem mâinile, vechi prietene. Am trezit toate luptele și toate duc acum la un singur loc. O peșteră departe sub o tumură, făcută de fălcile lui D'rek. Să mergem acolo acum, Heboric? '

' *O tumulă?* '

— O tumulă .

„ Nimeni nu visează într-o tumulă ”.

Ambii Zei Bătrâni au tăcut despre asta, iar când Zeul Infirmă s-a uitat la fiecare dintre ei pe rând, a văzut că plângeau - a putut vedea lacrimile de pe fețele lor deteriorate, ca și cum ar fi stat, nu pe fundul unui ocean, ci pe un deșert .

Sau pe pielea ruptă a unei tumule .

Când Heboric și-a târât mâinile din nămol, unul strălucea de smarald prin norii ondulatori, celălalt de nuanța Otataralului. Fața pe care o întoarse acum către Zeii Bătrâni era plină de frică bruscă . ' *Voi fi singur acolo? În caverna aia?* '

— Nu , *răspunse Mael of the Seas* . *„ Niciodată niciodată ”*.

' *Cine era pe copac?* '

— Mergem la ea acum, Heboric Ghosthands .

Ei au început să meargă, iar Dumnezeul Infirmă a simțit vrăjitoriile acestui tărâm atrăgându-se spre ei, adunându-se, unindu-se pentru a face acest drum .

Apoi, înainte pe potecă, a văzut licărirea unui felinar - o siluetă, care îi ghida acum înainte, dar de la mare distanță .

Călătoria părea să dureze o eternitate. Lucrurile se scufundau din când în când, venind din întunericul de deasupra, răsturnând nori de nămol în curenți. A văzut corăbii de lemn, corăbii de fier. A văzut cadavrele unor monștri serpentini. A văzut o ploaie de cadavre umane, răpuse de rechini și târâte mai întâi de cizme pentru a ateriza pe fund ca și cum ar fi să meargă - poate chiar pentru a se alătura acestei procesiuni - dar apoi picioarele li s-au îndoit sub ele, iar nămolurile le-au făcut un loc moale. a se odihni .

I s-a părut că vede războinici călare, sclipind în verde și albastru, urmărindu-i de la distanță .

Lumina felinarului s-a apropiat dintr-o dată, iar Zeul Infirmă și-a văzut ghidul stând în fața unei peșteri mestecate în fața unei stânci masive .

Când au ajuns la gura acelei peșteri, cei doi Zei Bătrâni s-au oprit și amândoi s-au închinat în fața ghidului lor, dar acea siluetă îngrozitoare nu dădu niciun semn de recunoaștere, ci doar se întoarse, ca și cum ar fi vrut să-și ducă lumina pe o altă potecă. Ca și cum ar fi să-i conducă pe alții către propriile lor soarte .

Au pășit printr-un tunel întortocheat și au ieșit într-o cavernă vastă .

Zeul Bătrân, care nu era Mael of the Seas, s-a confruntat cu Zeul Infirm . De mult ai *rătăcit sângele pe care l-am dat acestui tărâm. Sunt K'rul, Creatorul Warrens. Acum este timpul să pleci, să te întorci la tine acasă* .

Dumnezeul Infirmă a luat în considerare acest lucru și apoi a spus : *„ Sunt carne și oase". Făcută sub înfățișarea unui om. Acolo unde copiii mei cheamă la mine, nu pot merge. Vrei să-i invoc? '*

— Nu. Asta ar însemna morțile noastre – noi toți .

' Da. Ar fi .'

„ Va exista o cale ", a *spus K'rul* . *„ Începe cu Heboric, dar se termină în mâinile altuia "*.

„ Această carne pe care o porți ", a adăugat Mael of the Seas , „ nu este potrivită pentru întoarcerea ta. Dar a fost cel mai bun lucru pe care l-au putut face .

„ Căzut ", a *spus K'rul , „ vei să ai încredere în noi? '*

Zeul Infirmă s-a uitat la Heboric, apoi și-a eliberat strânsoarea de mâinile Zeilor Bătrâni. Ajuns la Heboric's .

Dar muritorul s-a dat înapoi și a spus : *„ Nu încă, și nu amândoi. Amândoi te vor ucide. Voi ajunge la Tine, Doamne, când va sosi momentul. Asta promit* .

Zeul schilodit s-a înclinat și s-a dat înapoi .

Și cu mâna lui Otataral, Heboric, numit cândva Light-Touch, a ajuns prin apele de deasupra lui. Lumină de cupru a izbucnit, a umplut întreaga cavernă .

Degetele uriașe care au izbucnit din tumulă au cuprins întreaga movilă – dar nu au sfâșiat pământul. Fantomatici, translucide, se arcuiau sus deasupra capului și se închideau în jurul Dragonului Otataral.

Korabas a scos un țipăt asurzitor – dar dacă era un strigăt de durere, chin sau eliberare, Fiddler nu și-a putut da seama.

Dincolo de Dragonul Otataral, care chiar acum se apropia mai sus, deasupra lor, manifestarea lui T'iam – din ce în ce mai corporală, formând un leviatan cu mai multe capete – a început să se despartă încă o dată. Țipete îndepărtate, în timp ce dragonii s-au îndepărtat, s-au aruncat liber.

Majoritatea au fugit de parcă le-ar fi foc cozile. Lăutarul se uită, acum fără a ține seama de forma vastă, descendentă a Dragonului Otataral, în timp ce se îndepărtau în fugă, în timp ce alții, prea grav deteriorați, se învârteau spre pământ, lovind pământul cu contuzii tunătoare. *Plouă dracului de dragoni* .

Quick Ben se uită în sus, rugându-se în sus, apoi ochii i s-au îngustat – putea vedea prin Korabas. *El o are - oricine ai fi, o ai acum* .

Doamne, asta va funcționa .

Am promis, Burn. Ți-am promis, nu-i așa?

În regulă, deci poate că nu pot să îmi iau tot meritul .

Poate .

De dragul modestiei, dacă voi vorbi vreodată despre asta, vreau să spun. Dar aici, în capul meu... am făcut-o!

Kalam văzu mândria infernală înflorind în chipul vrăjitorului și știa exact la ce se gândea ticălosul slăbănog. Asasinul a vrut să-l lovească pe bărbat. De cel puțin zece ori.

Ghemuit, chiar dacă trupul fantomatic al Dragonului Otataral aluneca în jurul lor pe toți, Kalam se întoarse să se uite la Zeul Infirm. Care stătea nemișcat, cu ochii închiși, cu mâinile încă ridicate spre cer.

Poate un dragon te poate zbura acolo sus, prietene. Nu toți fug, nu-i așa?

O femeie pe care nu o mai văzuse până atunci s-a prăbușit lângă el și i-a oferit un zâmbet îmbietor. — Îmi place cum arăți, spuse ea.

Zei, nu altul . — Pe numele lui Hood, cine ești?

Zâmbetul ei fulgeră mai larg. „Eu sunt femeia care a furat luna. Oh, văd că nu mă crezi, nu-i așa?

— Nu este asta, răspunse el. — Bine, ai furat-o, dar apoi ai spart chestia!

Furia i-a luminat chipul cel mai binevenit. — Eu sunt Apsal'ara, Stăpâna Hoților!

El a zâmbit la ea. „Nu mi-au plăcut niciodată hoții”. *Frustrează-i. Funcționează de fiecare dată* .

Auzind schimbul, Quick Ben pufni.

Kalam, nu înveți niciodată, nu-i așa? Sau poate că pur și simplu nu te poți abține .

Acoperișul cavernei a strălucit brusc, iar Heboric se întoarse spre Zeul Infirm. 'Acum! Deschide-ți ochii — nu poți fi aici jos când sosește ea. Nimeni nu poate!'

Dumnezeul Infirm s-a întors. A simțit că cei doi Zei Bătrâni dispăruseră.

La revedere, Mael of the Seas și K'rul Maker of Warrens .

'Deschide-ti ochii!'

Și așa a făcut și în acel moment l-a simțit pe Heboric luându-l de mână.

Koryk se târâse în spatele unei pietre înclinate, cu ochii ațintiți asupra Zeului Infirm, la nici cinci pași depărtare. Era o nevoie în interiorul lui, insuportabilă, sălbatică. Voia să-l devoreze. Voia să anihileze lumea, cea în care trăia, cea care nu avea decât cea mai subțire piele între ceea ce se ascundea înăuntru și ceea ce zăcea afară.

Nu a fost nici un raspuns. Nimeni, în afară de cea evidentă - cea la care nu îndrăznea să se uite. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să-și confrunte propria poveste – nu ca o bravada nostalgică, ci ca o succesiune de răni pe care nu a fost singurul care le-a purtat. Și va vedea toate cicatricile - cele pe care le purta, celelalte pe care le făcuse celor apropiați.

Se uită fix la Zeul Infirm, de parcă ar fi putut cumva să-i salveze sufletul.

Iar Cel Căzut a deschis ochii – și s-a uitat direct în cei ai lui Koryk.

Focul de jad aprinse un stâlp care se învârtea în jurul zeului, învârtindu-se din ce în ce mai repede, strălucirea strălucindu-se, aerul urlând.

Privirile lor erau blocate împreună prin flăcările de smarald.

Și Koryk a văzut ceva - acolo, trezirea, o privire... *o promisiune* .

Și-a simțit sufletul întinzându-se – mai aproape… mai aproape – ajungând până la atingere.

Zeul schilodit i-a zâmbit, cu atâta dragoste, atâta cunoștință.

Umbra care se ridica în spatele lui nu era la locul lui – nu putea să aparțină în interiorul acelor incendii. Totuși, Koryk a văzut-o ridicându-se, luând formă. Văzu două brațe ridicându-se din acea formă, văzu strălucirea brută și plictisitoare a lamelor pumnalului.

Umbra .

Țipătul de avertisment al lui Koryk i-a rupt gâtul - se aruncă înainte...

Chiar și când cuțitele lui Cotillion s-au prăbușit.

Să se cufunde în spatele Zeului Infirm.

Șocul a luat acea față de altă lume – de parcă zâmbetul nu ar fi fost niciodată – și capul s-a legănat pe spate, corpul arcuindu-se de agonie.

Cineva s-a izbit de Koryk, l-a târât la pământ. S-a luptat, urlând.

Focul verde s-a aprins, împușcat în spirală spre cer - atât de repede încât a dispărut în câteva clipe.

Koryk se uită după el, cu o mână întinsă în sus.

Lângă el, prea aproape de suportat, îl auzi pe Fiddler spunând: „A fost singura cale, Koryk. E pentru bine. Nimic din ce poți...

Plângând brusc, Koryk l-a împins pe bărbat, apoi s-a ghemuit, ca un copil care trăia într-o lume a promisiunilor încălcate.

Hedge îl trase pe Fiddler departe de soldatul care plângea. Fiddler îi aruncă o privire neputincioasă.

— Se va scutura din asta, spuse Hedge. — După ce totul se va rezolva și va rezolva totul, va fi bine, Fid.

Rapid Ben și Kalam s-au alăturat celor doi sapatori, iar Fiddler și-a ațintit ochii pe vrăjitor. — A fost real, Quick? Ce am văzut... am...

Vrăjitorul făcu un semn și l-au urmat până la o margine a vârfului. Arătă în jos către o siluetă singuratică care stătea la oarecare distanță, puțin mai mult decât o siluetă, cu spatele la ei. — Vrei să-l întrebi, Fid?

Intreaba-l? După tot ce am făcut... cum să vedem asta? Intreaba-l? Dacă îmi răspunde? — Nu, spuse el.

— Ascultă, ai avut dreptate – trebuia să fie așa.

Da! A trebuit – n-am făcut toate astea degeaba!

Fiddler făcu un pas înapoi și privi cei trei bărbați care stăteau în fața lui. — Uită-te la noi, șopti el. 'Nu m-am gândit niciodată ...'

— Trimite-le jos, Fid, spuse Hedge. — Soldații voștri... puneți-i să ducă răniții jos din această nenorocită de tumulă.

'Ce?'

Quick Ben și Kalam îl priveau acum suspicios pe Hedge.

Bărbatul se încruntă la atenție. — Fid, trimite-le jos, vrei? Acesta este doar pentru noi - nu vezi? Ce urmează, este doar pentru noi.

Când Fiddler s-a întors, și-a văzut soldații. Și, simțind că durerea îi cuprinse inima, se forța să privească de pe o față pe alta. În mintea lui, le-a rostit numele. *Tarr. Koryk. Sticla. Zâmbete. Balsam. Tăiător de gât. Miros de moarte. Widdershins. Hellian. Urb. Moale. Crump. Sinter. Sărut unde. Poate. Flashwit. Mayfly. Închizătoare. Nep Furrow. Reliko. Vastly Blank. Masan Gilani* . — Unde este Nefarias Bredd? el a cerut.

Sergentul Tarr își înclină capul. 'Căpitan?'

— Unde este, la naiba?

— Nu există Nefarias Bredd, domnule. L-am inventat - în marșul către Y'Ghatan. Ne-a adus o pâine proastă. Cineva l-a numit nefast. Ni s-a părut amuzant, ca ceva ce ar fi inventat Braven Tooth. El a ridicat din umeri.

— Dar eu... Fiddler se întoarse către Hedge și văzu privirea goală a bărbatului. — O, nu contează, oftă el, înfruntându-și din nou soldații. — Voi toți, coborâți – luați-i pe Sweetlard și pe Rumjugs cu voi. Voi... Voi cobori în curând.

I-a privit plecând. Le cunoștea gândurile – golul care îi cuprinse acum. Care în zilele și nopțile care urmau aveau să se umple încet de durere, până când toți se vor îneca. Fiddler ridică privirea spre cer. Străinii de jad priveau mai departe. El știa că este imposibil. Prea devreme pentru asta. Încă ...

Un vânt slab a bătut vârful, răcoros și uscat.

— Acum, spuse Hedge.

Lui Fiddler i s-a părut că aude cai, trăgându-se, apoi trei siluete au urcat în vedere. Fantomatic, abia vizibil pentru ochi – putea vedea prin toate.

Whiskyjack. Trotts. Mallet.

— A, dracu, spuse Kalam, lovind cu piciorul într-o cârmă aruncată. S-a învârtit, s-a rostogolit pe versantul dealului.

Whiskyjack îl privi. — Ai ceva de spus, asasin?

Iar bărbatul zâmbi brusc. — Pute, domnule, de aici până la tron.

Fantoma dădu din cap, apoi miji spre vest pentru o clipă, înainte de a se întoarce spre Hedge. — Bravo, soldat. A fost un drum lung înapoi. Ești gata pentru noi acum?

Fiddler simți că ceva se prăbușește în el.

Hedge și-a scos șapca de piele zdrențuită, zgâriind puținele fire de păr rămase pe scalpul pestriț. — Depinde, domnule.

'Pe ce?' întrebă Whiskyjack, cu ochii ațintindu-se cu putere asupra sapatorului.

Hedge aruncă o privire spre Fiddler. — Pe el, domnule.

Și Fiddler știa ce avea de spus. — Te-am lăsat să pleci cu mult timp în urmă, Hedge.

— Da. Dar asta a fost atunci și asta nu este. Vrei să rămân? Încă câțiva ani, poate? Până când vine timpul tău, vreau să spun?

Dacă ar fi vorbit deloc, Fiddler știa că își va pierde controlul. Așa că a dat pur și simplu din cap.

Hedge se înfrunta cu Whiskyjack. — Încă nu, domnule. În plus, vorbeam cu sergenții mei chiar zilele trecute. Despre să ne cumpărați un bar, înapoi în orașul Malaz. Poate chiar al lui Smiley.

Fiddler îi aruncă bărbatului o privire. — Dar nimeni nu o poate găsi, Hedge. Kellanved s-a dus și a ascuns-o.

— Kitty-colter către Deadhouse, acolo este. Toată lumea știe, Fid.

— Dar ei nu pot găsi, Hedge!

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Eu voi.'

— Lăutar, spuse Whiskyjack. — Fii atent acum. Timpul nostru aproape s-a terminat aici – soarele va răsări în curând, iar când va veni, vom fi părăsit această lume pentru ultima oară. Făcu un gest și Mallet făcu un pas înainte, purtând un ghiozdan. S-a ghemuit și a scos curelele, apoi a scos o lăută. Corpul său a fost sculptat în modele Barghast învolburate. Văzând asta, Fiddler ridică privirea spre Trotts. Războinicul zâmbi, arătându-și dinții piliți.

— Am făcut asta, Fid. Și acea greșeală de acolo, aproape de gât, a fost vina lui Hedge. Mi-a tras împletitura. Da vina pe el. Fac.'

Mallet așezați instrumentul cu grijă, așezând arcul lângă el. Vindecătorul ridică privirea, aproape timid. — Cu toții am contribuit la realizarea lui, Fid. Noi, Bridgeburners.

— Ia-o, ordonă Whiskyjack. — Lăutar, ai fost cel mai bun dintre noi toți. Încă mai ești.

Fiddler s-a uitat la Quick Ben și Kalam, le-a văzut încuviințarea din cap, apoi la Hedge, care a ezitat, ca și când ar fi obiectat, apoi a ridicat din umeri. Fiddler întâlni ochii eterici ai lui Whiskyjack. 'Multumesc domnule.'

Fantoma l-a surprins apoi făcând un pas înainte, întinzându-se în jos și atingând lăutarul. Îndreptându-se, trecu pe lângă ei, ca să stea cu fața la câmpie din vest.

Fiddler se uită după el, încruntat.

Oftând, Hedge vorbi încet lângă el. — E acolo afară, îmbrăcată acum – ei păstrează distanța. Nu sunt siguri ce s-a întâmplat aici. Până va veni ea, va fi prea târziu.

'OMS? Până atunci cine vine?

— Femeia pe care o iubește, Fid. Korlat. A Tiste Andii.'

Tiste Andii. Oh... nu .

Mormăitul lui Hedge era încordat de emoție. — Da, norocul sergentului nu a fost niciodată bun. Are o lungă așteptare.

Dar așteaptă că o va face .

Apoi a surprins o mișcare neclară dintr-un amestec de bolovani din apropiere. O femeie, care îi urmărea.

Fiddler se îmbrățișă și se uită din nou la Mallet și Trotts. — Ai grijă de el, șopti el.

Ei au dat din cap.

Și apoi Whiskyjack a trecut pe lângă. — E timpul să pleci, voi doi.

Mallet se întinse și atinse lăutarul înainte de a se întoarce. Trotts trecu pe lângă el, se ghemui și făcu la fel.

Apoi coborau peste marginea dealului.

Câteva clipe mai târziu, Fiddler a auzit cai, dar în întuneric nu și-a putut vedea prietenii plecând.

O voce vorbi lângă Cotillion. 'Bine făcut.'

Zeul patron al asasinilor se uită în jos la cuțitele încă în mâinile lui. „Nu-mi place eșecul. N-a făcut-o niciodată, Shadowthrone.

— Atunci, iar forma eterică de lângă el chicoti, nu am terminat, nu-i așa?

'Ah. Atunci ai știut.

'Desigur. Și asta s-ar putea să te șocheze, dar aprob.

Cotillion se întoarse spre el surprins. — Știam că ai o inimă acolo undeva.

— Nu fi idiot. Apreciez doar... simetria.

Împreună s-au întors pentru a înfrunta încă o dată tumul, dar acum fantomele dispăruseră.

Shadowthrone și-a bătut bastonul în pământ. „Din toți zeii”, a spus el, „cine crezi că acum ne urăște cel mai mult?”

— Îmi imaginez că cei încă în viață.

— Nici noi nu am terminat cu ei.

Cotillion dădu din cap spre tumulă. — Erau ceva, nu-i așa?

„Cu ei am câștigat un imperiu”.

— Uneori mă întreb dacă ar fi trebuit vreodată să renunțăm la asta.

— Nenorocit de idealist. Trebuia să plecăm. Mai devreme sau mai târziu, indiferent cât de mult ai pus în ceea ce ai făcut, trebuie să te întorci și să pleci.

— Atunci?

Iar cei doi zei au pornit, umbre stins, când zorii au început să se trezească.

Toc Younger așteptase călare pe cal, la jumătatea distanței dintre rândurile nemișcate ale Gardienilor și Whiskyjack și cei doi soldați ai săi. Privise figurile îndepărtate adunându-se pe vârful noduros al tumulei. Și acum cei trei călăreți fantomatici se întorceau pe drumul în care veniseră.

Când au ajuns la el, Whiskyjack i-a făcut cu mâna lui Mallet și lui Trotts, apoi i-a făcut frâu.

Și-a tras montura, pentru a se confrunta pentru ultima oară cu tumula.

Toc vorbi. — Asta a fost o echipă pe care ai avut-o acolo, domnule.

„Viața mea a fost binecuvântată cu avere. E timpul, spuse el, trăgându-și calul. Îi aruncă o privire spre Toc. — Ești gata, Bridgeburner?

Au pornit unul lângă altul.

Și apoi Toc îi aruncă lui Whiskyjack o privire uluit. „Dar eu nu sunt un...”

— Spui ceva, soldat?

Mut, Toc clătină din cap.

Zei de mai jos, am reușit .

Pe cerul luminescent sus deasupra câmpiei, Gu'Rull naviga pe curenți, cu aripile aproape nemișcate. Asasinul Shi'gal a studiat lumea mult mai jos. Zeci de cadavre de dragon erau presărate în jurul tumulei și acolo, care ducea spre vest, cât puteau vedea ochii lui Gu'Rull, un drum de devastare lățime de aproape o legă, pe care erau presărate trupurile lui Eleint. Sute si sute.

Shi'gal s-a străduit să înțeleagă încercarea Dragonului Otataral. Aromele care se ridicau în el amenințau să-l copleșească.

Încă mai simt ecourile durerii ei .

Ce este într-o viață care se poate dovedi atât de sfidătoare, atât de rezistentă în fața unei asemenea furii voită? Korabas, te ghemuiești acum în peștera ta - darul unui zeu rănit aproape de moarte - închizându-ți rănile, întristarea ta, ca și cum în plierea aripilor ai putea face lumea de dincolo să dispară? Și odată cu ea toată ura și veninul și tot ceea ce te-a asaltat atât de mult în puținele tale momente de libertate?

Ești singur încă o dată, Korabas?

Dacă să mă apropii de tine nu m-aș ucide – dacă aș fi putut să te ajut în acele ceruri pline de sânge, pe acel drum presărat de moarte – m-aș alătura ție acum. Pentru a pune capăt singurătății tale .

Dar tot ce pot face este să încercuiesc aceste ceruri. Mai presus de cei care te-au chemat, care au luptat pentru a elibera un zeu și pentru a-ți salva viața .

Nici pe ăia nu le înțeleg .

Acești oameni au multe de învățat pe K'Chain Che'Malle .

Eu, Gu'Rull, Asasinul Shi'gal din Gunth'an Wandering, sunt umilit de tot ceea ce am fost martor. Iar acest sentiment, atât de ciudat, atât de nou, îmi vine acum în cele mai dulci arome imaginabile .

nu stiam .

Așezând ultima piatră pe grămada alungită, Icarium își scoase praful din mâini și se îndreptă încet.

Ublala — cu Ralata stând în apropiere — l-a privit pe războinicul mergând spre marginea dealului, a văzut cum Icarium a dislocat o mică stâncă și a trimis-o să se rostogolească în jos pe pantă. Și apoi s-a uitat înapoi la tumulă, apoi la Ublala. Dimineața era strălucitoare, dar erau nori care se construiau spre est și vântul a purtat promisiunea ploii.

— Este așa cum ai spus, prietene?

Ublala dădu din cap.

Icarium s-a șters de lacrimile care încă îi curgeau pe față de când plânsese peste mormânt. Dar expresia de pe chipul lui nu mai era plină de durere. Doar gol acum. Pierdut. — Ublala, asta e tot din mine? Făcu un gest vag. — Asta este tot pentru *oricare* dintre noi?

Toblakai a ridicat din umeri. „Sunt Ublala Pung și asta este tot ce sunt sau am fost vreodată. Nu știu dacă mai sunt. Niciodată nu fac.'

Icarium studie din nou mormântul. — A murit apărându-mă.

'Da.'

— Dar nu știu cine a fost!

Ublala a ridicat din nou din umeri. Nu era nicio rușine să plângi pentru moartea unui străin. Ublala o făcuse de multe ori. S-a întins în jos, a luat un ciob de oală, a examinat glazura albastră ca cerul. — Frumos, spuse el pe sub răsuflarea, băgându-l după centură.

Icarium și-a adunat armele, apoi s-a îndreptat spre nord. — Mă simt aproape de data asta, Ublala.

Ublala s-a gândit să întrebe aproape de ce, dar deja era confuz, așa că a lăsat întrebarea deoparte. Nu credea că se va întoarce vreodată să-l

găsească. Acolo s-au dus toate celelalte lucruri tulburătoare, la care să nu se mai întoarcă niciodată, niciodată.

— Mă bucur că ai găsit o femeie pe care să o iubești, prietene, spuse Icarium.

Războinicul uriaș i-a zâmbit lui Ralata și a primit în schimb o privire pietroasă, amintindu-i cum spusese că îi plăcea mai mult când erau doar ei doi. Dar ea era o femeie și odată ce o va face din nou sex, totul va fi în regulă. Așa a funcționat.

Când Icarium a pornit, Ublala a adunat sacul util pe care îl găsise, l-a pus pe umăr și s-a dus să se alăture războinicului.

Ralata o ajunse din urmă la scurt timp, chiar înainte ca Icarium să arunce o privire la fragmentul de ceramică pe care Ublala îl scoase din nou pentru a-l admira, apoi se opri pentru a înfrunta pentru ultima oară dealul jos pe care îl lăsaseră în urmă. Icarium se încruntă și tăcu.

Ublala era gata să se întoarcă când Icarium a spus: „Prietene, mi-am amintit ceva”.

EPILOGUL I

Cocoțat pe pietrele unui pod
Soldații aveau ochi de corbi
Armele lor atârnau negre ca ghearele
Ochii lor s-au lăudat în fumul crimei
Spre șocul bețelor cu călcâi de fier
M-am apropiat de răbdarea amară a infirmului
Și în fața lor am clătinat în cele din urmă
Mă apuc pentru a-mi capta respirația evazivă
Cu cocoșul și iute de cunoașterea lor
M-au urmărit și m-au așteptat
„Am venit”, am spus, „de la nașterea acestui drum,
Am venit, am spus, căutând ce e mai bun din noi.
Sergentul dintre ei avea barbă roșie
Strălucind ud în timp ce își arăta dinții
„Sunt puține drumuri pe acest pământ”, a spus el,
— asta te va duce la ce este mai bun din noi, bătrâne.
— Dar ai văzut toate urmele oamenilor, am spus eu
— Și unde au fugit mamele și copiii
Înainte de avansul tău. Nu este nimic printre ei
Că ai putea pune pe un bătrân?
Chirurgul din această turnă avea oase
Sub pielea ei velină ca un făcător de membre
„Bătrânule”, a spus ea, „am locuit
În căldura pieptelor, printre inimă și plămâni,
Și a alunecat ca un șarpe între mușchi,
Înoată curenții de sânge încetinit,
Și toate aceste drumuri duc în întuneric
Unde cei rupti se vor odihni în cele din urmă.
— Îndrăznesc să spun că nu există, a continuat ea
Loc de așteptare înăuntru unde ați putea găsi
În explorarea furioasă a misterelor
Tot ceea ce numiți cu atâta îndrăzneală cel mai bun din noi.
Și apoi omul cu lopată și târnăcoapă,
Cine ar putea ridica fortul și berma într-o zi
Îngrădit de gândire și măsurat în toate lucrurile
Pune gabaritul ochilor lui asupra soarelui
Și a spus: „Nu te uita în temple mândru,
Sau în palatele înalților bogați,
Ne-am distrus pe fiecare pe rând la vremea noastră
Pentru a topi aurul din icoană și altar
Și din toate comorile care plâng în foc

Nu era altceva decât zâmbetul lăcomiei
Și puterea groasă a posesiei.
Să știi atunci asta: toate drumurile înaintea ta
De la începutul veacurilor trecute
Și cei care sunt acum peste noi, nu dau nicio idee
Pentru ecuațiile secrete pe care le cauți,
Căci fiecare era construit din os și sânge
Și spatele sclavului s-a înclinat
La condamnarea laborioasă a unei vieți
În lanțuri de nevoi extreme și de puțină valoare.
Tot ceea ce construim într-o zi răsună în gol.
— Unde, atunci, buni soldați, voi?
Ați găsit vreodată tot ce este mai bun în noi?
Dacă nu în carne sau în templu legat
Sau un drum nenorocit de piatră pietruită?
— Am putea să vă răspundem, spuse sergentul,
„Acest sânge și-ar înceta curgerea fatală,
Și chirurgul meu ar putea sigila rănile cu o atingere,
Toate lucrările se vor ușura înaintea templului și a drumului,
Am putea să vă răspundem, spuse sergentul.
— Corbii ar putea muri de foame în compania noastră
Și ghearele noastre le-am arunca în mlaștini
Pentru ca zeii să se lupte după cum vor.
Dar nu am găsit în toți anii noștri
Cel mai bun din noi, până în ziua de azi.
'Cum așa?' am întrebat eu, atât de pierdut acum pe drum,
Și a spus: „Pe acest pod ne-am așezat
De la sosirea sumbră a zorilor,
Bibanul nostru de disperare atât de obosit și uzat,
Și pe tine te-am uitat, la început o pată
Pe orizontul vopsit de ceartă
Atât de torturat în călcarea ta încât să ne înmoaie fețele
În mirarea voinței tale, totuși ai venit
Pe două bețe atât de înclinate în greutate
Căutând, spuneți voi, ce e mai bun din noi
Și acum am văzut în darul tău
Cei mai buni din noi și erau comori la îndemână
Le-am pune cu umilință înaintea ta,
Un bărbat fără picioare care a mers pe un drum.
Acum, soldații cu cuvinte amabile sunt rari
Destul și am salutat respectul lor
În timp ce mă deplasam printre ei, „trece podul
Și mai departe către drumul lung de dincolo
Călătoresc căutând ce e mai bun din noi
Și într-o zi se va ridica înaintea mea

Să binecuvântez această călătorie a mea și acest drum
Am început cu mult timp în urmă, acum se va sfârși
Unde așteaptă tot ce este mai bun în noi.

Unde Ravens Perch, Avas Didion Flicker

Acesta a fost, în cele din urmă, un război de eliberare. Din oraș ieșiseră cetățeni Kolansii, iar după cinci zile de muncă grea, vastele tranșee, învelișuri și redute au fost transformate în tuguri lungi. Trei astfel de tumule stăteau acum pentru a marca Bătălia de la Darul Binecuvântat, unde Letherii, Bolkando, Gilk și Teblor luptaseră cu armata fratelui Diligence; iar la poalele ruinei fisurate ale Turnului, trei tumule mari de pământ brut s-au ridicat pentru a comemora Imass, Jaghut, K'Chain Che'Malle și Kolansii căzuți, cu o movilă mai mică care ține rămășițele a doi Malazani. Și în acest ultim loc s-au adunat acum cifrele.

Rămânând la o distanță respectuoasă, aproape de lagărele de muncă acum abandonate ale excavatorilor, Lordul Nimander a stat alături de Korlat și unchiul său, Silchas Ruin. Împreună cu Skintick și Desra și Apsal'ara, ei însoțiseră trupele comandate de căpitanul Fiddler în această călătorie lungă și plictisitoare către coastă.

Nu a fost greu să plângi moartea bărbaților și femeilor curajoși. Nici măcar soldații reptilieni crescuți pentru război. Nu era nicio rușine în lacrimile care curgeau de pe fața lui Nimander când a venit să afle de măcelul Imass în momentul renașterii lor. Supraviețuitorii plecaseră acum câteva zile, în nord - căutându-și liderul, i se spusese, a cărui soartă după bătălie rămânea necunoscută.

Iar fratele tatălui său, care stătea acum lângă el, se întristase din cauza distrugerii unui vechi prieten, Tulas Shorn, în războiul draconic al Trezirii. Sabia legată de șoldul Ruinei Silchas ținea încă legate de lama sa sufletele celor trei Eleint supraviețuitori din Kurald Emurlahn. Detaliile acestei legături erau încă neclare pentru Nimander, iar unchiul său părea a fi un om de puține cuvinte.

Mai multă ploaie amenința dinspre est, iar Nimander urmărea peretele gri închis de nori care se apropia din ce în ce mai mult. El aruncă o privire spre Korlat. Ceva îi trezise propria mâhnire și izbucnise adânc în Sora Nopților Rece. Și în timp ce figurile îndepărtate se închideau acum în jurul micului tubru, el o văzu făcând o jumătate de pas înainte și apoi oprindu-se.

— Korlat, spuse Nimander.

Ea se prinse, se întoarse spre el cu ochi nenorociți. 'Lord?'

— Nu este locul nostru să ne amestecăm în ei în acest moment.

'Am înțeles.'

„Dar cred că este totuși potrivit să ne transmitem respectul și onoarea într-un fel. Mă întreb, aș putea să te rog, Sora Nopților Rece, să ne reprezinți participând la ceremoniile lor în numele nostru?

Ceva s-a eliberat de pe chipul ei, înmuiindu-o brusc, trezindu-i încă o dată frumusețea extraordinară. Ea s-a înclinat în fața lui. — Doamne, voi pleca imediat.

Nimander o privi îndreptându-se spre ceremonie.

Alături de el, Silchas Ruin a spus: „Ea a fost întotdeauna favorizată de tatăl tău, Doamne".

— Silchas, și-a dat inima unui om, un Malazan, care a murit în cucerirea Coralului Negru.

Bărbatul cu pielea albă a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: — Trebuie să fi fost... formidabil.

— Îmi imaginez că da.

„Experiența mea cu acești malazani a fost până acum scurtă – recunosc uniformele de la... încercarea mea de pe Letheras. A spune că mi-au câștigat respectul este ceva puțin subestimat. Nu le-aș trece de bunăvoie din nou.

Nimander se uită la unchiul său, întrebându-se.

Tentativă, slăbită de un sentiment brusc de temeritate, pașii lui Korlat s-au încetinit când se afla încă la patruzeci sau mai mulți pași de adunarea demnitarilor. În stânga ei, adunați în formație, se aflau rândurile Malazanilor - armata cunoscută sub numele de Bonehunters. Dincolo de ei, așezate într-un punct de vedere mai înalt, se aflau rândurile mult mai numeroase ale celei de-a doua armate Malazan, Gazda.

În dreapta ei, acolo unde tăbărase K'Chain Che'Malle, Vânătorii Ve'Gath și K'ell se formaseră într-o linie de față, Matrona cea mai importantă dintre ei. O femeie umană ieșea din acea formație, pe un traseu care avea să-l intersecteze pe a lui Korlat.

Poate că va găsi putere în acea companie. În caz contrar, se îndoia că va reuși să se apropie mult mai mult. Inima i se simțea dezgolită – crezuse că zilele ei de cea mai profundă durere trecuseră. Dar văzându-i pe acei marinari Malazan – văzându-i pe Hedge, Quick Ben și Kalam – o întrerupsese din nou. Când o văzuseră – când în cele din urmă Nimander socotise că era timpul să se apropie de acea tumulă soartă – dar dădură din cap în semn de salut, iar acum putea recunoaște că distanța pe care o păstraseră de atunci o rănise într-un fel.

Poate că au crezut că ea fusese intenționată să le fure sergentul. Poate chiar au învinuit-o pentru moartea lui. Ea nu știa, iar acum i se poruncise să li se alăture încă o dată, în acest loc în care au fost înmormântați doi pușcași marini Malazan.

Ea alesese o piatră lustruită din colecția ei modestă – știind cum vor zâmbi oamenii la asta, aceste genți mici de piele pe care Tiste Andii le purta mereu, cu o piatră pentru a marca fiecare cadou al inimii

proprietarului. Ea avea doar câteva. Una pentru Anomander Rake, una pentru fratele ei căzut, Orfantal; unul pentru Spinnock Durav — căruia nu îi păsa nimic de nașterea ei joasă — și unul pentru Whiskyjack. În curând, începuse să bănuiască, avea să se apuce să găsească încă două. Pentru regina Yan Tovis. Pentru Lordul Nimander.

Aceste pietre nu trebuiau să fie predate.

A renunța la una însemna a așeza o iubire, a pleca de la ea pentru totdeauna.

Dar fusese o prostie să găsesc o piatră pentru un bărbat a cărui dragoste o cunoștea de atât de scurt timp. El nu simțise niciodată așa cum o simțise ea – nu putea – ea mersese prea departe, renunțase la prea multe. Nu au avut timp să creeze ceva etern.

Apoi murise și era ca și cum el ar fi fost cel care făcuse plecarea, lăsând propria sa piatră în urmă - lucrul plictisitor și fără viață care era inima ei.

Morții ne uită . *Așa a spus Gallan* . Morții ne uită și de *aceea ne temem* de moarte.

Ea se gândise... acolo, pe acea tumulă îndepărtată numită acum Trezirea... o șoaptă a ceva, o prezență care ajungea veche și dureros de familiară. De parcă s-ar fi uitat la ea – de parcă i-ar fi simțit ochii – *nu, femeie proastă. Erau soldații lui adunați pe acel deal. Dacă era acolo, era pentru ei* .

Gândurile ei au fost întrerupte de sosirea femeii din rândurile K'Chain Che'Malle. Korlat se oprise cu amintirile ei, iar acum se uită la acest străin, oferindu-i un semizâmbet trist. „Curajul meu eșuează”, a spus ea.

Femeia umană, simplă, trecută de tinerețe, a studiat-o o clipă. — Ce este asta, a întrebat ea, în mâna ta?

Korlat s-a gândit să-l ascundă din nou, dar apoi a oftat și a arătat piatra neagră. — M-am gândit... un cadou. Pentru tumulă. Am mai văzut astfel de practici înainte…”

— I-ai cunoscut?

După o clipă, Korlat se întoarse să-și revină pe pași. 'Nu. Îmi pare rău. Nu am.'

Dar femeia a luat-o de braț. — Mergeți cu mine, atunci, și vă voi spune despre Mortal Sword Gesler și Shield Anvil Stormy.

— Am fost prezumțios...

— Mă îndoiesc, a răspuns femeia. — Dar poți să te ții de poveste, dacă vrei. Eu sunt Kalyth.

Korlat și-a dat propriul nume.

— Au eliberat inima Zeului Infirm, spuse Kalyth în timp ce se apropiau. — Dar nu așa îmi amintesc de ei. Erau încăpățânați. S-au repezit unul la altul ca... ca niște câini. Și-au batjocorit propriile titluri, și-au spus minciuni. Mi-au spus și minciuni. Povești sălbatice ale

aventurilor lor. Nave pe mări de foc. Dragoni și Tiste Andii fără cap — oricare ar fi ei...

Korlat se întoarse la asta, gândindu-se să vorbească, apoi hotărî să tacă.

— Pe vremea când i-am cunoscut, continuă Kalyth, fără să sesizeze reacția tovarășului ei, s-au certat aproape fără încetare. Chiar și în mijlocul unei bătălii groaznice s-au certat înainte și înapoi. Și în tot acest timp, acești doi Malazani, au făcut tot ce trebuia făcut. De fiecare dată. Ea dădu din cap spre Spire.

„Acolo sus", a spus ea, „s-au cățărat prin ziduri de foc și în acel moment mi-am dat seama că toate acele povești sălbatice pe care mi le-au spus – probabil că toate erau adevărate.

„Stormy a murit pe scări, ținând o vrăjitoare sălbatică departe de inimă. Acele flăcări pe care nu le-a putut înfrânge până la urmă. Gesler – ni se spune – a murit salvând viața unui câine. Ea arătă cu degetul. — Acela, Korlat, cel care păzește intrarea tumulei. Vezi cum mă așteaptă acum? Pentru că eu sunt singurul pe care câinele îl va lăsa să treacă în cameră. Eu însumi am târât trupul lui Gesler acolo.

Când femeia de lângă ea a încetat să mai vorbească, Korlat a privit în jos și a văzut cum fața ei se mototolise - cu propriile ei cuvinte, de parcă sensul lor abia acum ar fi fost adevărat. Aproape că s-a prăbușit – ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost brațul lui Korlat, care acum se îndoia pentru a suporta greutatea femeii.

Kalyth se îndreptă. — Îmi pare rău. Nu am vrut să spun... oh, uită-te la mine...

— Te am pe tine, spuse Korlat.

Au mers mai departe.

De această parte a micului tumul rotund, grupul de oameni se despărți în fața lor, la fel de mulți ochi pe Korlat ca și pe Kalyth. L-a văzut pe Hedge acolo, împreună cu Quick Ben și Kalam, și pe bărbatul cu barbă cenușie despre care acum știa că este Fiddler, cel mai apropiat prieten al lui Whiskyjack. Expresiile lor erau plate, iar ea le suporta salutările cu atâta demnitate cât putea să strângă. Lângă ei stăteau o mamă și o fiică, cea din urmă, deși puțin mai mult decât un copil, trăgând cu putere de un băț de frunză — iar de cealaltă parte stătea o femeie mai în vârstă făcând același lucru cu ai ei, lângă un tânăr frumos. Ea a văzut un căpetenie Barghast cu Fața Albă zâmbind deschis către ea însăși – dorințele lui erau clare în strălucirea amuzată din ochii lui.

Chiar dincolo de vechea echipă a lui Whiskeyjack stăteau un bărbat și o femeie – posibil frați – în compania unui bărbat mai în vârstă, împovărați în hainele unui Mare Preot, cu mătasea aurie modelată în formele nervoase ale șerpilor. În spatele acestui grup stătea un bărbat care își smulgea dinții și lângă el, așezat pe un taburet, se afla un artist, schițând frenetic pe piele de miel albită cu o bucată de cărbune. La picioarele lui era o broască umflată.

Așezat într-un semicerc în jurul acestui grup era un fel de gardă de onoare, cu fața spre exterior, dar pe măsură ce Korlat și Kalyth se apropiau, s-au întors inteligent, cu mâinile cu mănușuri ridicându-se la piept în semn de salut. Și a văzut că ei erau soldații care luptaseră la Trezire.

Kalyth se aplecă aproape de Korlat și își desprinse brațul. — Cred că există cadouri de înmormântare, spuse ea, făcând semn cu capul spre cufărul unui soldat care aștepta lângă intrarea tumulei. — Îl voi duce înăuntru. Ea ridică privirea spre Korlat. — Îți voi lua cadoul, Korlat, dacă vrei.

Își ridică mâna, o deschise pentru a privi piatra strălucitoare din mâna ei.

S-a auzit o agitație din partea echipei lui Whiskeyjack și Korlat i-a înfruntat, gata să se retragă - să fugă din acest loc.

'Căpitan!' răsti femeia simplă din spatele pușcașilor pușcași.

Korlat văzu că trupa întinsese mâna după armele lor, cu săbiile acum pe jumătate scoase. La lătratul acelei femei, își opriseră mișcările, iar Korlat se holbă, speriat și consternat de ceea ce le vedea pe fețele.

Femeia simplă făcu un pas pentru a se plasa între Korlat și echipă. Stând direct în fața lui Fiddler, ea a spus: „Ce, numele lui Hood, crezi că faci?”

— Iartă-ne, adjunct, răspunse Fiddler, cu ochii în continuare ațintiți pe Korlat.

'Explicați-vă! Înalt Mag! Kalam — unul dintre voi, vorbește!

— Scuze, domnule adjunct, spuse Fiddler. — Aș pune o întrebare pe Tiste Andii.

— Prin amenințarea dumneavoastră, răsti Adjunctul, întorcându-se către Korlat, dacă refuză politețea, îi voi apăra decizia.

Korlat clătină din cap, inspirând adânc, întăritor. — Nu, mulțumesc, Adjunct. Acest soldat a fost cel mai apropiat prieten al lui Whiskyjack. Dacă mă întrebă ceva, îi voi răspunde cât pot de bine.

Adjunctul se dădu înapoi.

Privirea lui Fiddler căzu pe piatra din mâna ei. — Vrei să renunți la asta? I-ai cunoscut pe Gesler și Stormy?

Korlat clătină din cap.

'Atunci de ce?'

Gândurile ei bâjbâiau, cuvintele nu-i lipseau, iar ochii ei căzură din cei ai lui Fiddler.

— Este al lui?

Ea își ridică privirea, speriată. În spatele lui Fiddler, pușcașii pușcași ai trupei se uitau – dar acum vedea că ceea ce ea luase drept furie în expresiile lor era de fapt altceva, ceva mult mai complicat.

— Korlat, e *al lui* ?

Ea se îndreptă spre intrarea în tumulă. — Erau pușcași de marina, spuse ea cu o voce slabă. — M-am gândit că... o măsură de respect.

„Dacă renunți la asta, îl vei distruge”.
Ea întâlni ochii lui Fiddler și, în cele din urmă, văzu angoasa crudă din ei. — Credeam... că m-a părăsit.
— Nu, nu a făcut-o.
vorbi Hedge. — A găsit dragostea o singură dată, Korlat, și ne uităm la femeia pe care a ales-o. Dacă renunți la acea piatră, te vom tăia în bucăți și îți vom lăsa oasele împrăștiate pe jumătate din lume.
Korlat se apropie de Fiddler. — De unde știi asta?
Ochii i-au pâlpâit, au fost brusc umezi. 'Pe deal. Fantoma lui — te-a văzut pe câmpie. El... nu și-a putut lua ochii de la tine. Văd acum – ai crezut... prin Poarta lui Hood, vechile iubiri uitate, plecând. Poate chiar ai început să te întrebi dacă a existat vreodată sau dacă ai însemnat ceea ce credeai că înseamnă. Ascultă, mi-au spus toată povestea. Korlat, te așteaptă. Și dacă va trebui, va aștepta pentru totdeauna.
Mâna ei s-a închis în jurul pietrei și, dintr-o dată, tensiunea a dispărut și se uită dincolo de Lăutar către soldații echipei. — M-ai fi ucis pentru că l-am părăsit, spuse ea. — Îmi amintesc de omul care a fost, care a câștigat o asemenea loialitate printre prietenii săi.
Hedge a spus: „Ai secole – ei bine, cine știe cât timp? Să nu crezi că se așteaptă să fii celibat sau altceva - nici noi nu ne așteptăm la asta. Dar acea piatră - știm ce înseamnă pentru felul tău. Tocmai ne-ai șocat, asta-i tot.
Korlat se întoarse încet către tumulă. — Atunci ar trebui să plec de aici, pentru că nu am nimic pentru acești soldați căzuți.
Adjunctul a surprins-o făcând un pas înainte și luând-o de braț. Ea o conduse la piept. — Deschide, a invitat ea.
Întrebându-se, Korlat se ghemui, ridică capacul înapoi. Cufărul era gol. Derutată, ea se îndreptă, întâlni ochii Adjunctului.
Și am văzut un zâmbet ironic. — Erau pușcași de marina. Tot ce este de valoare pe care l-au lăsat deja în urmă. De fapt, Korlat de la Tiste Andii, dacă Gesler și Stormy ar putea, ar fi primii care își vor jefui propriile obiecte funerare.
„Și apoi cățea ce de ieftini eram”, a spus Fiddler în spatele lor.
— Suntem aici să vedem tumul sigilat, spuse Adjunctul. — Și, dacă putem, facem demonul ăla Wickan să cedeze, înainte să moară de foame.
La o mie de pași de această scenă, o adunare de războinici Jaghut stătea în fața unei tumule ridicate pentru a îmbrățișa Imasul căzut.
Au tăcut, așa cum se cuvenea momentului – un moment plin de respect și acea pierdere până la oase pentru tovarășii căzuți într-o luptă împărtășită, un timp trăit până la capăt – dar, cu toate acestea, a fost o tăcere plină de ironie.
După un timp, o creatură mică arătând ca o pernă de paie putrezită s-a ridicat să se întindă la picioarele unuia dintre Jaghut. Din încurcătura murdară a ieșit o limbă agățată.

Unul dintre războinici spuse: — Varandas, comandantul nostru nu se satură de animale de companie.
— În mod clar, răspunse un altul, i-a fost dor de noi.
— Sau odată Domnul Morții se întoarce cu pofte alarmante?
— Tu trezești neliniște în mine, spuse Sanad.
— Ai promis că nu vorbești niciodată despre asta – oh, te referi la întrebarea mea despre apetit. Cele mai umile scuze, Sanad.
— Ea minte, Gathras, asta jur!
— Singurul care zace aici este câinele, cu siguranță!
Războinicii se uitau cu toții la creatură.
Și apoi a hohotit de râs. Asta a continuat, și mai departe.
Până când Hood se învârti. ' *Vei să taci cu toții!* '
În tăcerea bruscă care a urmat, cineva a pufnit.
Când Hood și-a întins mâna după sabia de la șold, războinicii lui au găsit cu toții altundeva unde să caute. Până când câinele rătăcit se ridică și ridică un picior.
Îndepărtând râsul lor zgomotos și șuvoiul constant care îi batea glezna, Hood închise încet ochii. *Acesta este motivul pentru care Jaghut a ales să trăiască singur* .
Brys Beddict se întoarse la sunetul unui râs îndepărtat. Privi cu ochii la războinicii Jaghut care stăteau la tumul Imass. — Înghiontul lui Errant, dar asta nu se potrivește, nu-i așa?
Aranict se încruntă. — Al lor este un umor ciudat, iubirea mea. Nu cred că lipsa de respect este intenția. Indiferența ar fi reușit asta destul de succint. În schimb, au plecat acolo și au cerut singurătate.
— Ah, murmură Brys, luând-o de mână, cred că este timpul.
El a condus-o către Adjunct, unde Regina Abrastal, Felash și Spax s-au alăturat acum lui Tavore. Chiar dincolo de ei, a văzut Aranict, era Ganoes – nu unul care să se alăture acestor momente, dar niciodată departe de sora lui.
Brys vorbi de îndată ce se apropiară. — A fost ceva tensiune la tumulă, Adjunct. Am încredere că totul este bine?
— O neînțelegere, prințe.
„Câinele de vite...”
— Nu, odată ce tumul a fost sigilat, fiara s-a alăturat Destriantului Kalyth și, alături de ea, cred că va rămâne până când își va termina viața.
— Se spune, spuse Abrastal, despre un trib de pe platoul de la nord de Estobanse, rudă îndepărtată a Elanului lui Kalyth. păstorii Bhederin.'
— Vor călători singuri? întrebă Brys îngrijorat.
— Cu doar câteva sute de K'ell Hunters ca escortă, da, răspunse regina Bolkando.
— Prințul Brys, spuse Felash, flota fratelui tău, rege, este la doar câteva zile. Privirea ei languidă se îndreptă spre Aranict.

— Încă nu i-am spus, răspunse Aranict, aprinzând un băț. „Iubito”, a spus ea acum, „fratele tău este cu flota aceea”.

— Tehol urăște marea — ești sigur de asta?

Dar Felash tușea, cu ochii mari ațintiți pe prinț. — Scuză-mă, regele Tehol *urăște* marea? Dar, mai degrabă, vreau să spun, iartă-mă. Bugg - lui... Oh, nu contează. Scuze, prințul Brys.

Abrastal își privea fiica pe o parte. — Ești la fel de plinuță ca vreodată, spuse ea. — Fumează mai mult, fată!

'Da, mamă. O dată.'

— Și unde este roaba ta?

— Jos căpitanul Elalle, mamă, modelând o barcă sau cum o numesc ei.

Brys a vorbit cu Tavore. — Adjunct... au fost momente când eu... ei bine, m-am îndoit de tine. Părea atât de vast - ceea ce căutai...

— Iartă-mă că te-am întrerupt, Alteță, răspunse Tavore. „Faptele care ne-au câștigat această victorie aparțin fiecărui suflet din această călătorie și a fost o călătorie destul de lungă. Vârful unei săbii nu este nimic fără lungimea de oțel solid care o sprijină. Ea a ezitat. „Au existat multe îndoieli cu privire la vreme, dar aceasta este o slăbiciune pe care o împărtășim cu toții.”

— Ai spus că vei fi fără martori. Totuși, s-a dovedit neadevărat, nu-i așa?

Ea a ridicat din umeri. „Pentru fiecare moment înregistrat în analele istoriei, câte mai sunt pierdute? Alteță, vom fi uitați. Toate acestea, se vor estompa în întuneric, așa cum vor face toate lucrurile. Nu regret asta.

— În Letheras, spuse Brys, va fi o statuie de bronz ridicată după asemănarea ta. Știu, puțini vor ști ce înseamnă, ce înseamnă. Dar o voi face, adjunct.

'O statuie?' Tavore își înclină capul, de parcă ar fi luat în considerare ideea. — Voi fi frumos? întrebă ea și înainte ca Brys să poată răspunde, se înclină oficial în fața lui și apoi a reginei Abrastal. „Vă mulțumesc amândurora pentru că ați făcut cauza mea a voastră. Pentru pierderile tale, mă întristez. La revedere, Alteților.

Au lăsat-o să plece.

Și numai Aranict l-a auzit pe Brys spunând: „Desigur că vei face”.

— Un câine al naibii de Hood, mormăi Deadsmell în timp ce pușcașii marini și cei grei ieșeau din tumulă.

— Asta e Gesler pentru tine, a răspuns Throatslitter. „Fără creier până la capăt”.

— Oricum, nu i-ar fi plăcut lucrurile fără Stormy, observă Balm.

Bottle se gândi la acest scurt schimb, apoi dădu din cap pentru sine. *Există un moment în care nu mai e nimic de spus. Când fiecare cuvânt nu face altceva decât să agite cenușa* . Se uită la Smiles, apoi la Koryk și în cele din urmă la Tarr. *În cele din urmă am luat niște*

înfrângeri, echipa noastră. Cuttle - nu m-a gândit niciodată că va muri, nu așa. În patul unei curve, poate. Corabb - zei de jos, cum ar putea lupta acel om .

Limp spune că l-a văzut acolo, la sfârșit – și-a suflat din nou genunchiul, se uita la Zeul Infirm – și acolo era Corabb, cu fața lui luminată de gloria ultimei sale picioare peste trupul înlănțuit al unui zeu. .

Într-adevăr, ce poate fi mai perfect decât atât?

Bravo, Corabb Bhilan Thenu'alas .

— Am auzit că ne retrage, se aventură Sinter. „Preotul ne plătește – o avere al naibii pentru fiecare dintre noi."

'Where'en ne faareden? Eh? Războiul l-a băgat pe ana dem?

— Familiilor, dacă au primit ceva, Nep. Așa se face. Stai sau cazi, tot ești plătit.

'G'han nered pah vreem!'

Sinter scoase un sunet de tresărire, iar lângă ea Kisswhere se aplecă în față pentru a-i arunca lui Nep Furrow o privire șocată.

— Serios, Nep? a întrebat Kisswhere.

— Nepel!

— Zei de jos, șopti Sinter. 'Eu niciodata …'

Ajungând la drum, au ajuns în vizorul obișnuiților Bonehunter. Privind înapoi, Bottle îl văzu pe Adjunct în drum spre sus, cu Banaschar lângă ea. În spatele acestor doi mergeau Lostara Yil, Henar Vygulf, cei trei Pumni, Skanarow și Ruthan Gudd.

— Vrea un ultim cuvânt cu ei, spuse Tarr, observând evident privirea înapoi a lui Bottle. — Dar nu vom fi acolo pentru asta. Între ea și ei - voi, ceilalți, auziți asta? Mergem prin.

— Trecem, repetă Hellian. „Crump, du-te înapoi și ajută-l pe Limp – este în urmă. Să terminăm cu asta.

Au pășit în rândurile libere ale obișnuiților.

— Mi-ar plăcea să ne fie la fel de ușor ca și tine! a strigat cineva.

Koryk a strigat înapoi: „Nu l-ai fi spart niciodată, Ffan!"

— Hei, Hellian, m-ai găsit aici acest păianjen mare – vrei să-l vezi?

— Spune-i cum vrei, soldat, e încă mic.

Bottle clătină din cap. *Ah, la naiba. Sunt soldați – la ce te așteptai?*

Era întuneric când Korlat s-a întors în micul tabără Tiste Andii. Ei erau așezați în jurul unui foc, ca vânătorii din pădure sau recoltatorii la sfârșitul zilei. O ploaie proaspătă curățase aerul, dar trecerea lui fusese scurtă și acum deasupra capului îi urmărea pe Străinii de Jad – așa cum învățase ea să-i numească – dând lumină verde.

Nimander ridică privirea, îi făcu loc pe bancul de lucru Kolansii pe care îl găsiseră într-unul din lagărele de muncă. — Ne întrebam dacă te vei întoarce vreodată, spuse el.

Își trase mantia pe umeri. — I-am urmărit pe Bonehunters plecând, spuse ea.

— Atunci au sosit navele?

Korlat clătină din cap. — Se mută într-o tabără de la capătul ăsta al Văii Estobanse. Adjunctul a vorbit cu obișnuiții ei. Ea le-a mulțumit. Asta si nimic mai mult. Ea a fost ultima care a plecat – le-a cerut celorlalți să meargă înainte, chiar și fratelui ei, și a mers singură. A fost ceva... ceva... Ea clătină din cap. — Mi-a frânt inima.

O voce a vorbit din întunericul din spatele ei. — Ea face asta, face Tavore.

S-au întors și l-au văzut pe Fiddler pășind în lumina focului, purtând ceva învelit în piei. În spate, aranjat, dar fără a se apropia mai mult, Korlat a văzut restul vechii echipe a lui Whiskyjack. Păreau să mormăie unul către celălalt în tonuri joase, apoi Quick Ben arătă în sus, pe lângă drum, și cu o voce ascuțită spuse: „Iată, vârful acela de deal. Nu prea departe, dar destul de departe. Bine?' El s-a uitat la tovarășii săi și ambii bărbați au mormăit consimțământul.

Întorcându-și atenția asupra Lăutarului, ea văzu că el îl privea, iar acum el dădu din cap, înfruntă Korlat. — Nu e departe – în aerul ăsta va purta foarte bine.

— Îmi pare rău, spuse Korlat, ce faci?

— Vezi dealul indicat de ei, cealaltă parte a drumului? Du-te acolo, Korlat.

'Scuzați-mă?'

Nimander făcu să se ridice, dar o privire a lui Fiddler îl liniști. — Doar ea, spuse el. — O să duc ciotul ăla acolo – vă interesează, domnule?

Silchas Ruin, așezat pe acel ciot, s-a ridicat, clătinând din cap și apoi făcând semn cu o invitație.

Fiddler s-a dus și s-a așezat pe el. A început să desfacă obiectul din poală, apoi a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Korlat. 'De ce esti inca aici?'

'Ceea ce ai de gând să faci?' a cerut ea.

El a oftat. — A spus că a fost ultima dată pentru el. A spus ca și cum ar fi o comandă. Ei bine, ar trebui să știe până acum, suntem prost să primim comenzi. El a strecurat ultimul strat de piele, dezvăluind o lăută și un arc. — Continuă acum, Korlat. Oh, și spune-i, acesta se numește „Dragostea mea așteaptă". N-o să-mi asum creditul pentru asta, unul dintre al lui Fisher. Apoi se uită în jur la Tiste Andii adunate. „Mai este unul în care pot să alunec în el destul de ușor, puțin mai trist, dar nu prea trist. Este de la Anomandaris. Mă vei ierta, te rog, dacă greșesc titlul — a trecut mult timp. „Speranța lui Gallan"? Vă sună bine tuturor? … Se pare că da.

Korlat se dădu înapoi, simți că o mână îi atinge umărul. Era Hedge. — Vârful dealului, Korlat. Fid îl va suna înapoi. Încă o dată. Dar ascultă, dacă este prea mult, mergi în altă direcție sau stai departe de deal. O să ne vedem oricum - facem asta, indiferent de ce. Pentru el.'

Ar fi bolborosit, dar ea trecu pe lângă el.

Ochi pe dealul de cealaltă parte a drumului.

În spatele ei, corzile au atras un cântec în aerul nopții.

Când a ajuns la drum și și-a văzut iubita stând pe deal în fața ei, Korlat a fugit.

EPILOG II

Pentru o dată, mările au fost calme pe plaja de dedesubt și, odată cu scurgerea valului, mulți dintre Imass se aventuraseră pe apartamente pentru a aduna crustacee. Într-o parte, gemenii s-au jucat cu Absi, iar sunetul râsului băiatului a ajuns până la raftul de piatră unde stătea Udinaas.

A auzit pași coborând pe poteca din apropiere și s-a întors să-i vadă pe Onos și pe Hetan. Cărau coșuri de trestie pentru a se alătura recoltei. Udinaas îl văzu pe Onos făcând o pauză, privind spre copii.

— Relaxează-te, Onos, spuse Udinaas. — Voi fi cu ochii pe ei.

Războinicul a zâmbit. Hetan îl luă de mână ca să-l conducă în jos.

Înclinat pe un raft înalt de calcar deasupra Udinaas, Ryadd spuse: — Nu-ți mai face griji, tată. Te va epuiza.

Dintr-una dintre peșterile de mai sus, în urcușul din spatele lor, a ieșit în derivă sunetul unui copil care plângea. *Săraca Seren. Acesta este un copil nebun pe care îl are acolo* .

— Suntem în siguranță, spuse Ryadd. — Și dacă apare vreo mulțime blestemată de oameni răutăcioși, ei bine, ei vor avea de-a face pe Kilava, Onrack, Onos Toolan și pe mine.

— Știu, răspunse Udinaas. Și-a frecat și și-a masat mâinile. Durerile reveneau. Poate că era timpul să încercăm acel medicament neplăcut pe care i-o tot oferi Lera Epar. *Ah, sunt doar ani de apă rece. Se scufundă. Asta-i tot* .

Aruncând o privire peste el, mormăi în picioare.

'Tată?'

— E în regulă, spuse el. — Gemenii l-au îngropat pe Absi până la gât. Fetele alea au nevoie de o biciuire bună.

— Nu ai biciuit un copil în viața ta.

'De unde ai ști? Bine. Poate că nu am, dar amenințarea încă funcționează.

Ryadd se ridică, se uită în jos la Udinaas cu chipul său tânăr, întunecat de soare. Mijind ochii, Udinaas a spus: „În soarele strălucitor, văd pe mama ta în zâmbetul tău”.

'Ea a zâmbit?'

— O dată, cred, dar nu-mi voi lua meritul pentru asta.

Udinaas a pornit spre plajă.

Absi se cățărase liberă și abordase una dintre fete și acum o gâdila într-o stare de neputință. Necazurile au trecut, dar el a continuat oricum.

În mare, dincolo de micul golf, balenele au abordat suprafața, trimițând gheizere în aer, anunțând venirea verii.

Călărețul se opri pe drum, aruncând o privire în jos la napii neîngrijiți care creșteau sălbatici în șanț și, după o clipă, își dădu calul înainte. Soarele îi era cald pe față în timp ce călărea spre vest de-a lungul pistei de coastă a lui Itko Kan.

În urma lui, în umbrele care se prelungeau, două siluete au luat forma. Câteva clipe mai târziu au apărut câini uriași. Unul s-a aplecat să adulmece la napi, apoi s-a întors.

Silueta cu bastonul oftă. — Mulțumit?

Celălalt dădu din cap.

— Și îți imaginezi doar ce este mai bun acum, nu-i așa?

— Nu văd niciun motiv pentru care nu.

Shadowthrone pufni. — Nu ai vrea.

Cotillion aruncă o privire spre el. — Atunci de ce nu?

— Vechi prieten, ce este asta? Mai ai credința în speranță?

„Cred în speranță? Fac.'

— Și credința?

— Și credință. Da. Eu cred în credință.

Niciunul nu a vorbit o vreme, apoi Shadowthrone s-a uitat la Câini și a înclinat capul. — Ne este foame, nu? Capete bestiale ridicate, ochii ațintiți asupra lui.

— Nici să nu te gândești, Ammeanas!

'De ce nu? Amintește-i acel nebun de pe tron care conduce cu adevărat acest joc!

'Nu încă.'

'Unde este nerăbdarea ta? Dorința ta de răzbunare? Ce fel de Patron al Asasinilor ești?

Cotillion dădu din cap pe drum. 'Lasă-i singuri. Nu aici, nu acum.

Shadowthrone oftă a doua oară. Curaj de mizerie.

Umbrele s-au dizolvat și o clipă mai târziu au dispărut, lăsând nimic altceva decât un drum gol.

Apusul soarelui, amurgul se apropia. Încă nu avea să treacă peste trafic în această zi și asta era puțin tulburător, dar a mers mai departe. Nefiind niciodată așa până acum, aproape că a ratat poteca laterală care ducea la așezarea de pe raft de pământ deasupra unei plaje în semilună, dar a prins mirosul de fum de lemn la timp pentru a încetini călărirea.

Fiara își croi cu grijă drumul pe poteca îngustă.

Ajungând la fund, acum în întuneric, și-a făcut frâu.

În fața lui era un mic sat de pescari, deși părea în mare parte abandonat. Văzu în apropiere o cabană, cu pereți de piatră și acoperiș cu paie, cu un horn de piatră din care fumul se întindea într-un pârâu subțire cenușiu. O zonă de pământ fusese defrișată deasupra și în spatele ei, unde fuseseră plantate legume și lucrând încă în întunericul din ce în ce mai mult era o figură singură.

Crokus descălecă, șochează calul în afara unei cabane abandonate din stânga lui și și-a îndreptat drumul înainte.

Nu ar fi trebuit să dureze mult, totuși, când a ajuns la marginea grădinii, luna deasupra capului era strălucitoare, lumina efervescentă strălucind de-a lungul membrelor ei, strălucirea părului ei negru ca mătasea în timp ce se apleca să-și adune uneltele.

A pășit printre rânduri de plante stufoase.

Și ea s-a întors. L-am privit apropiindu-se de ea.

Crokus îi luă fața în mâini și îi studie ochii întunecați. „Nu mi-a plăcut niciodată povestea asta”, a spus el.

'Care?' ea a intrebat.

— Iubita... pierdută pe lună, îngrijindu-și grădina singură.

— Nu este chiar așa, povestea la care mă refer.

El a ridicat din umeri. — Este ceea ce îmi amintesc din el. Asta și privirea din ochii tăi când mi-ai spus-o. Mi-am adus aminte de privirea aceea acum un moment.

'Si acum?'

— Cred, spuse el, că tristețea tocmai a dispărut, Apsalar.

„Cred”, a răspuns ea, „ai dreptate”.

Băiatul îl privea pe bătrân coborând la debarcader, așa cum făcea aproape în fiecare zi, ori de câte ori băiatul zăbovea pe malul apei cam la această oră, când dimineața se întindea spre amiază și toți peștii dormeau. Zi de zi, îl văzuse pe bătrân purtând găleata aceea prostească cu frânghia legată de mâner pentru peștele pe care nu-l prindea niciodată – iar undița din cealaltă mână s-ar rupe probabil în jumătate la remorcherul unui crab.

Plictisit, așa cum era în fiecare zi, băiatul a coborât să stea pe marginea debarcaderului, să se uite la puținele corăbii care se deranjau să se adăpostească în portul orașului Malaz. Așa că a putut visa la lumile de dincolo, unde s-au întâmplat lucruri fascinante și magice, iar eroii au câștigat ziua, iar răufăcătorii au sângerat în pământ.

Știa că încă nu era nimeni. Nu este suficient de mare pentru nimic. Prins aici, unde nimic nu s-a întâmplat și nu s-ar întâmpla niciodată. Dar într-o zi el avea să înfrunte întreaga lume și, de ce, toți aveau să-i cunoască fața, ar face-o. Aruncă o privire spre locul unde stătea bătrânul, cu picioarele peste margine, cu momeala pe cârlig.

— Nu vei prinde niciodată nimic, spuse băiatul, trăgând leneș de un inel de acostare ruginit. — Dormi prea târziu, în fiecare zi.

Bătrânul miji la cârlig, ajustă momeala urât mirositoare. — Nopți târzii, spuse el.

'Unde? Unde te duci? Cunosc toate tavernele și barurile din tot cartierul portuar.

— Tu acum?

— Toți... unde bei, atunci?

— Cine a spus ceva despre băutură, băiete? Nu, ceea ce fac este să mă *joc* .

Băiatul s-a apropiat puțin. — Joacă ce?

— Lăutărească.

— Te joci la un bar?

— Da, da.

'Care?'

— Al lui Smiley. Bătrânul scoase cârligul de pe linia lui ponderată și se aplecă să-l vadă că se prăbușește în adâncuri.

Băiatul l-a studiat suspicios. — Nu sunt un prost, spuse el.

Bătrânul aruncă o privire peste el, dădu din cap. 'Pot observa asta.'

„Smiley's nu există. Este doar o poveste. O bântuire. Oameni care aud lucruri — voci în aer, țâșnii de bomboane. Razand.'

— Asta e tot ce aud în aerul nopții, băiete?

Băiatul și-a lins buzele brusc uscate. 'Nu. Ei aud... lăutari. Muzică. Trist, îngrozitor de trist.

„Hei, acum, nu totul este trist. Deși poate asta e ceea ce se scurge. Dar, și i-a zâmbit băiatului, n-aș ști asta, nu-i așa?

— Ești ca toți ceilalți, spuse băiatul, îndreptându-se din nou spre mare.

— Atunci cine sunt toți ceilalți?

„Inventează povești și alte chestii. Minciuna – este tot ce face cineva vreodată aici, pentru că n-au altceva de făcut. Toți își irosesc viața. Exact ca tine. Nu vei prinde niciodată pește. Și a așteptat, pentru a măsura efectul cuvintelor sale.

— Cine a spus că sunt după pește? întrebă bătrânul, oferind o expresie exagerat de vicleană.

— Ce, crabi? Dig greșit. E prea adânc aici. Doar merge în jos și în jos și pentru totdeauna în jos!'

— Da, și ce e acolo jos, în partea de jos? Ai auzit vreodată povestea *asta ?*

Băiatul era neîncrezător și mai mult decât puțin jignit. — Arăt de doi ani? Demonul ăla, demonul bătrânului împărat! Dar nu poți pescui!

'De ce nu?'

— Ei, bine, ti s-ar rupe lanseta! Uita-te la ea!'

— Aspectele pot fi înșelătoare, băiete. Sa nu uiti asta.'

Băiatul pufni. Primea mereu sfaturi. — Nu voi fi ca tine, bătrâne. O să fiu soldat când voi fi mare. Am de gând să părăsesc acest loc. Pentru totdeauna. Un soldat, care luptă războaie și se îmbogățește și luptă și salvează oameni și toate astea!

Bătrânul părea să spună un lucru, s-a oprit și, în schimb, a spus: „Ei bine, lumea are întotdeauna nevoie de mai mulți soldați”.

Băiatul a socotit asta drept o victorie, prima dintre ceea ce știa că va fi o viață întreagă de victorii. Când era mare. Și faimos. „Demonul ăla

mușcă și te va mânca. Și chiar dacă îl prindeți și îl tragi în sus, cum îl vei ucide? Nimeni nu o poate ucide!'

„N-am spus niciodată nimic despre uciderea lui”, a răspuns bătrânul. — A trecut ceva vreme de când am vorbit ultima oară.

'Ha! Hah! Hahaha!'

Sus, deasupra portului, vânturile erau puternice care veneau dinspre mare. Au lovit și au învârtit vechea giruetă bătută pe stâlp, de parcă demonul nu știa încotro să se întoarcă.

O rafală bruscă l-a luat atunci, l-a strâns cu putere și, cu un țipăit puternic, girueta s-a blocat. Vântul o zguduia, dar zeci de ani de degradare și rugină păreau o dovadă a voinței sale, iar girouța dar tremura.

Ca un lucru în lanțuri.

Aceasta se încheie a zecea și ultima poveste a cărții Malazan a celor căzuți

Și acum pagina din fața noastră se estompează.

S-a făcut o vârstă. Cartea trebuie să se închidă.

Suntem abandonați istoriei.

Ridicați încă o dată standardul zdrențuit al Căzuților. Vedeți prin fumul în derivă până la petele întunecate de pe țesătură.

Acesta este sângele vieții noastre, aceasta este plata faptelor noastre, toate care vor fi uitate în curând.

Nu am fost niciodată ceea ce oamenii ar putea fi.

Eram doar ceea ce eram .

Amintește-ți de noi